

ਆਦਿ-ਮੰਗਲ ਦਾ ਸਰੂਪ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਪਾਠ-ਭੇਦ ਉਕਾਈਆਂ

ਆਦਿ-ਮੰਗਲ ਦਾ ਸਰੂਪ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਪਾਠ-ਭੇਦ ਉਕਾਈਆਂ

ਸੰਪਾਦਕ

ਡਾ. ਓਅੰਕਾਰ ਸਿੰਘ

AAD-MANGAL DA SAROOP SATHAAN ATE PATH-BHED UKAYIAN

Ed. By Dr. Onkar Singh, USA

Published By

SARBAT KHALSA

2339 W L Salle St.

Phoenix AZ 85041 USA

M. +973 3223 2075, +1 (602) 303-4765

Website: www.sarbatkhalsa.world

Email: fatehgarh1469@gmail.com

© Publisher

Year: 2026

ISBN: 978-81-69307-00-0

Printed in India

ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹੱਕ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ. ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਬਗ਼ੈਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਦੀ ਲਿਖਤੀ ਆਗਿਆ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ (ਫੋਟੋਕਾਪੀ, ਆਡੀਓ ਬੁੱਕ ਜਾਂ ਪੀ.ਡੀ.ਐੱਫ. ਬਣਾਉਣਾ, ਆਦਿ) ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਬਾਕਾਇਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਤਤਕਰਾ

੧. ਮੁੱਖ-ਬੰਧ	7
੧. ਭੂਮਿਕਾ	9
੨. ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿੱਚ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ	15
• ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਦੇ ਸੰਪੂਰਣ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਸਹੀ ਸਥਾਨ ਦੇ ਪਾਠ-ਭੇਦ	17
• ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ ਅਤੇ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਦੇ ਸਹੀ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਅਸਥਾਨ ਦੇ ਪਾਠ-ਭੇਦ	138
• ਲਗਾਂ ਮਾਤਰਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦ ਬਣਤਰ ਦੇ ਪਾਠ-ਭੇਦ	172
• ਅੱਖਰ ਬਣਤਰ ਦੀਆਂ ਉਕਾਈਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਬਾਰੇ ਰਿਪੋਰਟ	212
੩. ਅੰਤਿਕਾ	
• ‘ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀਆਂ ਸੰਥਾ ਸੈਂਚੀਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਪਾਵਨ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਪਰਸਪਰ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ’ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਗਿਆਨੀ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੱਲੋਂ ਲਿਖਿਆ ਮੁਖਬੰਧ	225
• ਆਦਿ-ਮੰਗਲ ਦਾ ਸੰਪੂਰਨ ਸਰੂਪ ਤੇ ਸਹੀ ਤਰਤੀਬਕ ਸਥਾਨ ਗਿਆਨੀ ਜਗਤਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਾਚਕ, ਸਾਬਕਾ ਗ੍ਰੰਥੀ, ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	228
• ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਸਰੂਪ (ਕੀ ਮੰਗਲਾਚਰਣ – ਜਪੁ – ਸਲੋਕ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਹੈ?) ਡਾ. ਵਿਕਰਮ ਸਿੰਘ	236
• ‘ੴ ਸਤਿ’ ਦੀ ਸੰਧੀ ਤੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਵਿੱਚ ਮੰਗਲ ਅੰਕਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਧੀ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ ਜੀ	254
• ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਦਾ ਗੁਰਬਾਣੀ ’ਚ ਸਥਾਨ ਤੇ ਬਣਤਰ ਗਿਆਨੀ ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ	259
• ਮੂਲਮੰਤਰ ਅਤੇ ਬਾਣੀ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਵਿਵਾਦ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ, ਬਠਿੰਡਾ	264
• ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿੱਚ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਬਾਰੇ ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਲੇਖ ਡਾ. ਓਅੰਕਾਰ ਸਿੰਘ	275
• ਸਿੱਖ-ਗੀ ਵੱਲੋਂ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਗਏ ਪੱਤਰ	283
• ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਜਥੇਬੰਦੀ ਵੱਲੋਂ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਗਏ ਪੱਤਰ	293

ਮੁੱਖ-ਬੰਧ

ਅਬ ਮਨ ਜਾਗਤ ਰਹੁ ਰੇ ਭਾਈ ॥

ਗਾਫਲੁ ਹੋਇ ਕੈ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਓ ਚੋਰੁ ਮੁਸੈ ਘਰੁ ਜਾਈ ॥ (ਪੰਨਾ ੩੩੯)

ਜਿਵੇਂ ਵਿਕਾਰ ਬੇ-ਪਰਵਾਹੀ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚੋਂ ਰੱਬੀ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਚੋਰੀ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ ਤੋਂ ਅਵੇਸਲਾ ਸਮਾਜ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਨੂੰ ਗੁਆ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਖ ਕੌਮ ਕੋਲ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਕੀਮਤੀ ਖਜ਼ਾਨਾ ‘ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ’ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨਾਂ ਨੇ ਆਪ ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਗੁਰਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਰੱਬੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਰਾਹੀਂ ਸਰਬੱਤ ਲੋਕਾਈ ਨੂੰ ਭਰਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਕੇ ਠੰਢ ਵਰਤਾਉਣ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਰਬ ਸਾਂਝਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗੁਰਸਿੱਖ ਇਸ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦੇ ਰਖਵਾਲੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਗੁਰਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਫਰਜ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੂੰ ਉਸੇ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਾਂਭ ਕੇ ਰੱਖਣ, ਜਿਸ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਿੱਖ-ਜਗਤ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਹੱਥਲੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਮਨੋਰਥ ਇਸੇ ਫਰਜ਼ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਹੋ ਰਹੇ ਤਕਨੀਕੀ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਛਪਾਈ ਵਾਲੀ ਦਿੱਖ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਆ ਜਾਣਾ ਸੁਭਾਵਕ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦਾ ਆਉਣਾ ਸਾਡਾ ਅਵੇਸਲਾਪਨ ਹੈ। ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੇਵਲ ਭੁੱਲਣਹਾਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਉਤਾਰੇ ਕਰਨ ਲੱਗਿਆਂ, ਫਿਰ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਦੇ ਛਾਪੇ ਨਾਲ ਛਪਾਈ ਕਰਨ ਵੇਲੇ, ਫਿਰ ਪੱਥਰ ਦੇ ਛਾਪੇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਪ੍ਰੈੱਸ ਨਾਲ ਛਪਾਈ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੰਪਿਊਟਰ ਰਾਹੀਂ ਫੋਂਟ ਘੜਨ ਵੇਲੇ ਪਾਠ-ਭੇਦ ਵੱਧਦੇ ਗਏ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਤਾਰਾ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਕਿਸ ਲਿਖਾਰੀ ਨੇ, ਕਿਸ ਮਾਨਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ, ਕਿਸ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਨੂੰ ਅਧਾਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਪਾਠ-ਭੇਦ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਿਆ ਹੈ।

ਚੰਗੀ ਖਬਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਬਾਬਤ ਕਮੇਟੀਆਂ ਬਣਾਈਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕੀਮਤੀ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਜਨਤਕ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਖੋਜ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੁਧਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਪਾਸੇ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਜਥੇਬੰਦੀ ਦੇ ਪੰਜ ਪ੍ਰਧਾਨੀ ਕੌਂਸਲ ਵੱਲੋਂ ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮਸਲੇ 'ਤੇ ਵੈਬੀਨਾਰ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਕੇ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਬਤ ਕਈ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਪਰ ਅੱਜ ਤੱਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਜੁਆਬ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਇਹ ਚਿੱਠੀਆਂ ਵੀ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅੰਤਿਕਾ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ

ਹਨ। ਅਫਸੋਸ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨੇ ਇਸ ਗੰਭੀਰ ਮਸਲੇ 'ਤੇ ਭੇਦ-ਭਰੀ ਚੁੱਪ ਵੱਟੀ ਹੋਈ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਵੱਟੀ ਇਸ ਚੁੱਪ ਨੂੰ ਸਰਬੱਤ ਖ਼ਾਲਸਾ ਜਥੇਬੰਦੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਆਖਰੀ ਚਿੱਠੀ ਵਿੱਚ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੇ ਮਸਲੇ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਮੰਨਦਿਆਂ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਖ਼ਾਲਸੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਬਖ਼ਸ਼ੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਥਾਪਤ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੋਂ ਭਗੋੜੀਆਂ ਹੋ ਜਾਣ ਤਾਂ ਸਰਬੱਤ ਖ਼ਾਲਸਾ ਕੌਮੀ ਮਸਲੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਹੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਅਜ਼ਾਦ ਹੈ। ਸਰਬੱਤ ਖ਼ਾਲਸਾ ਜਥੇਬੰਦੀ ਦਾ ਮੰਤਵ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇ ਚਾਨਣ ਵਿੱਚ ਪੰਚ-ਪ੍ਰਧਾਨੀ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਰੂਪਮਾਨ ਕਰਦੀ ਇੱਕ ਖੁਦ-ਮੁਖਤਿਆਰ ਸੰਸਥਾ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਦੇਸ਼-ਸਥਾਨ ਨਾਲ ਬੱਝੇ ਬਿਨਾਂ ਪੂਰਨ ਪਾਰਦਰਸ਼ਤਾ ਨਾਲ ਦੁਨੀਆਂ ਭਰ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰੇ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿੱਚ ਆਏ ਪਾਠ-ਭੇਦ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਧਾਰਮਿਕ ਅਤੇ ਅਕਾਦਮਿਕ ਮਸਲਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾ-ਮਾਹਿਰ ਉੱਗਲਾਂ 'ਤੇ ਗਿਣੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਕਰਤਾਰ ਵੱਲੋਂ ਬਖ਼ਸ਼ਿਆ ਜੀਵਨ ਭੋਗ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਕੂਚ ਕਰੀ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਹਰ ਸਿੱਖ ਲਈ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਫਸੋਸ ਦੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤਾਤ ਸਿੱਖ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰਾਂ ਅਨਜਾਣ ਹਨ।

ਸੋ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੁਧਾਈ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹਰ ਸਿੱਖ ਲਈ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮਸਲਾ ਹੈ ਕੀ? ਪੰਜ ਪ੍ਰਧਾਨੀ ਕੌਂਸਲ ਵੱਲੋਂ ਗੰਭੀਰ ਵਿਚਾਰ ਉਪਰੰਤ ਇਹ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਿੱਖ-ਸੰਗਤ ਦੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਲਈ ਪੁਰਾਤਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਚਿੱਤਰਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਕੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਪੁਸਤਕ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਅਤਿ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਡਾ. ਓਅੰਕਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ, (ਫੀਨਿਕਸ, ਅਮਰੀਕਾ) ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਬਾਰੇ ਗਿਣੇ ਚੁਣੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਡਾ. ਓਅੰਕਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਤਹਿ ਦਿੱਲੋਂ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਡੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰਦਿਆਂ ਇਸ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਕੌਮ ਦੀ ਝੋਲੀ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਹੈ।

ਗੁਰਮਤਿ ਤੋਂ ਸੇਧ ਲੈ ਕੇ ਕੌਮ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ,

ਵੱਲੋਂ, ਪੰਜ ਪ੍ਰਧਾਨੀ ਕੌਂਸਲ, ਸਰਬੱਤ ਖ਼ਾਲਸਾ ਜਥੇਬੰਦੀ:

ਸ: ਨਿਰਮਲ ਸਿੰਘ (ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਕੈਨੇਡਾ),

ਸ: ਗੁਰਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀਪੀ (ਬਹਿਰੀਨ),

ਗਿਆਨੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਪਾਲ ਸਿੰਘ (ਲੁਧਿਆਣਾ)

ਡਾ: ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਿੰਘ (ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ),

ਸ: ਸਤਬੀਰ ਸਿੰਘ (ਦਿੱਲੀ)

<https://sarbatkhalsa.world/>

ਮਿਤੀ: ੧ ਮਈ ੨੦੨੬

ਭੂਮਿਕਾ

ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਜ਼ੂਰ ਵੱਲੋਂ ਸਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦੀ ਧੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਅਤੇ ਭਗਤ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਇਕੱਤ੍ਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਲਿਖਣ-ਸੇਵਾ ਬਖਸ਼ ਕੇ 1601 ਵਿੱਚ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਸਰੂਪ ਤਿਆਰ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥੀ ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਕੀਤਾ।

ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਬੀੜ ਦੇ ਉਤਾਰੇ ਹੁੰਦੇ ਗਏ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਤਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਉਕਾਈਆਂ ਵੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਪਹਿਲਾਂ ਪਹਿਲ ਪੁਰਾਤਨ ਗੁਰਸਿੱਖ ਬਹੁਤ ਸਿਦਕ ਭਰੋਸੇ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਬਿਰਤੀ ਦੇ ਹੋਇਆ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਗੁਰੂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਅਤੇ ਸਿਦਕ-ਭਰੋਸੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਸਰੂਪ ਲਿਖਿਆ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਹਿਜੇ ਸਹਿਜੇ ਇਹ ਧੰਦਾ ਬਣਦਾ ਗਿਆ। ਮੇਲਿਆਂ ਅਦਿ ਤੇ ਵੇਚਣ ਲਈ ਸਰੂਪ ਲਿਖੇ ਜਾਣ ਲੱਗੇ। ਪੈਸੇ ਕਮਾਉਣ ਦੀ ਦੌੜ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਵੱਲੋਂ ਧਿਆਨ ਹਟਦਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਲਿਖਾਈ ਵਿੱਚ ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ ਗਲਤੀਆਂ ਵਧਦੀਆਂ ਗਈਆਂ।

ਮੇਰੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਸਰੂਪਾਂ ਦੇ ਲਗਭਗ 800 ਦੇ ਕਰੀਬ ਉਤਾਰੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਾਰਜ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ, ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਮਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੱਲੋਂ, ਪ੍ਰੋ. ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਟਰਸਟ ਰਾਹੀਂ ਆਰੰਭਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਯਤਨਾਂ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹਾਂ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਭਰ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਸਰੂਪ ਪਿਆ ਹੈ ਉਸ ਦੀ ਡਿਜੀਟਲ ਕਾਪੀ ਤਿਆਰ ਕਰ ਲਈ ਜਾਵੇ।

ਮੂਲ ਮੰਤਰ (ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਬਾਰੇ) ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖ ਪੰਥ ਵਿੱਚ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ ਸਾਡੀਆਂ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਹੀ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਠੀਕ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹਰ ਦਿਨ ਗਲਤ ਹੀ ਗਲਤ ਛਾਪਦੀਆਂ ਚਲੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਸਾਡੀ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਸੰਸਥਾ, ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਜਦੋਂ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਬਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਛਾਪਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੂੰ ਧੰਧੇ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਛਾਪ ਕੇ ਵਾਪਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਥਾਪਿਤ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ਨਾਲ ਖੁਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਬੀੜ ਛਾਪਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੰਪਿਊਟਰ ਆਦਿਕ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਸਾਰਾ ਕਾਰਜ ਸਿੱਕੇ ਦੇ ਬਣੇ ਅੱਖਰਾਂ ਦੀ ਕੰਪੋਜ਼ਿੰਗ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਬਾਰ-ਬਾਰ ਕੰਪੋਜ਼ ਕਰਦਿਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਨਾਂ ਹੋਣ ਇਸ ਲਈ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਲੱਖਾਂ ਰੁਪਏ ਖਰਚ ਕਰਕੇ ਛਪਵਾਈ ਲਈ ਇਸ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਬਲਾਕ ਬਣਵਾਏ।

ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸੋਚ ਸਮਝ ਕੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਿਆਂ 1952 ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਛਾਪਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਰ ਸਥਾਨ ਤੇ ਮੰਗਲ ਨੂੰ ਪਹਿਲ ਦੇ ਕੇ ਉੱਪਰ ਛਾਪਿਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਬੀੜ ਦੀ ਅਸਲ ਕਾਪੀ ਸਾਡੇ ਗ੍ਰਿਹ ਵਿਖੇ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਦੀ ਡਿਜੀਟਲ ਕਾਪੀ ਕਰਕੇ ਵੈਬ ਸਾਈਟ (<https://gurugrantsahib.study/>) ਤੇ ਵੀ ਪਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਦੀਆਂ ਛਪੀਆਂ 4 ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਸੈਂਚੀਆਂ ਵੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਮੰਗਲ ਥਾਂ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ ਬਾਕੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵੀ ਪਾਠਕਾਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝੀਆਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।

ਪਰ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਪਿੱਛੋਂ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਡੇਰਾਵਾਦ ਅਤੇ ਰਾਜਨੀਤਕ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਹੇਠ ਆਕੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕੀਮਤੀ ਬਲਾਕ ਸਾੜ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਾਰੇ ਮੰਗਲ ਉਘੜ ਦੁਘੜ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬੀੜ ਛਾਪ ਦਿੱਤੀ। ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਸਾਹਿਬ ਦੀ 1996 ਵਾਲੀ ਰਿਪੋਰਟ ਅਨੁਸਾਰ ਬਿਨਾਂ ਪੰਥ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਲਿਆਂਦੇ ਚੁੱਪ ਚੁਪੀਤੇ ਹੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਘਾਟਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਸੈਂਚੀਆਂ ਵੀ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ।

ਪਿੱਛੋਂ ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਗਲਤ ਸਰੂਪ ਛਾਪ ਰਹੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਿੰਨ ਸਿੱਖ ਵਿਦਵਾਨਾਂ: **ਸ. ਰਣਧੀਰ ਸਿੰਘ, ਗਿਆਨੀ ਕੁੰਦਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਭਾਈ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਨਿਹੰਗ ਜੀ** ਦੀ ਦੇਖਰੇਖ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ ਬਣਾਈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਸਿੱਖ ਰੈਫਰੈਂਸ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਪਈਆਂ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਕੇ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੂਚੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਸੂਚੀ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਆਪ ਹੀ 1977 ਵਿੱਚ ਛਾਪਿਆ। ਇਸ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੇ ਹੈਡ ਗ੍ਰੰਥੀ, ਗਿਆਨੀ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਲਿਖੀ। ਇਸ ਭੂਮਿਕਾ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਹਬਹੂ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਛਾਪ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਪਾਠ ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਾਲੀ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦੇ 860 ਪੰਨੇ ਹਨ। ਪਿੱਛੋਂ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਮੁੜ ਡੇਰਾਵਾਦੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ ਇਸ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਸਾੜ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਜਦੋਂ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਇਹ ਕਾਪੀਆਂ ਸਾੜੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਕੁੱਝ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦੀਆਂ ਕੁੱਝ ਕੁ ਕਾਪੀਆਂ ਬਚਾ ਲਈਆਂ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਮੇਰੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਡਾ. ਪਰਮਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸ਼ੌਂਕੀ ਜੀ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਦੀਆਂ ਕੁੱਝ ਫੋਟੋਆਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਪਾਠਕਾਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝੀਆਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਫਸੋਸ! ਕਿ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਹੀ ਛਾਪੀ ਹੋਈ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਵੱਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਵੀ ਲਗਾਤਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਗਲਤ ਸਰੂਪ ਛਾਪਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਾਰੇ ਤੱਥ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ।

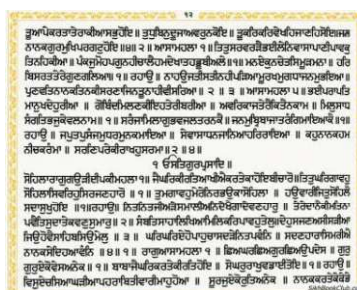
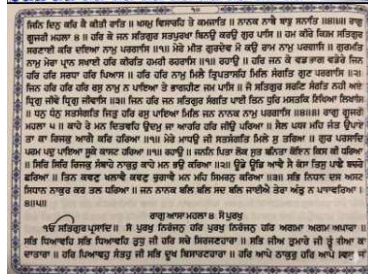
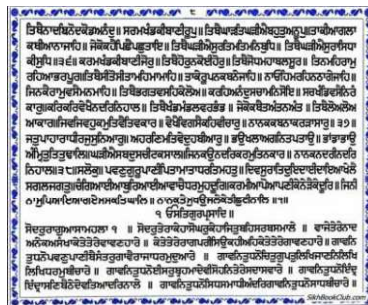
ਪਿੱਛੋਂ ਫਿਰ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ 7 ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੋਧਕ ਕਮੇਟੀ ਬਣਾਈ ਗਈ ਜਿਸ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਤੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ 1996 ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ। ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਉਸ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਪਾੜ ਕੇ ਰੱਦੀ ਦੀ ਟੋਕਰੀ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਵੱਲ ਫਿਰ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਛਪਾਈ ਦਾ ਕਾਰਜ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਮੰਗਲਾਂ ਦੀ ਠੀਕ ਤਰਤੀਬ ਬਾਰੇ ਪਾਠ-ਭੇਦ ਸੂਚੀ ਵਾਲੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁੱਝ ਤਸਵੀਰਾਂ ਥੱਲੇ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪਤਾ ਲੱਗ ਸਕੇ ਕਿ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਦਾ ਠੀਕ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਹੈ? ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਸਿੱਖ ਰੈਫਰੈਂਸ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਪਈਆਂ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਵੀ ਦਿੱਤੇ ਹੋਏ ਹਨ:

ਸੰਖਾ ਸੰਗੀਤਾਂ		ਪੁਰਾ ਭੀ ਸ਼ਬਦ ਅੰਤ	ਗਿਣਤੀ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸੰਖਾ ਸਾਹਿਤ	(੧੧)				
ਪੰਨਾ	ਸ਼ਬਦ	ਅਧਿਕ ਪਾਠ	ਉਹ ਪਾਠ	ਸੰਖਾ ਸੁਰੀ ਸੰਖਾ	ਪੰਨਾ	ਸ਼ਬਦ	ਵਿਸ਼ਾ	
੮	੧੮੮/੧੮	੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸੇਰੁ ਭਾਉ ਆਸਾ ਮਹਨਾ ੧ ॥	ਸ਼ਬਦਾਂਸਿ	੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥	੫	੩੮	੫੬	
੮	੨੧੪/੧੮	ਪਵਾਨੁ ਪਾਣੀ ਬੇਸੰਤਰੁ	੧	ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੇਸੰਤਰੁ ਪਉਣੁ ਪਉਣੁ ਪਉਣੁ	੪੮/੧੮੮ ੪੮/੨੦੬ ੪੮ ੪੮	੩੮ ੪੮ ੪੮ ੪੮	੨੨ ੨੨ ੨੨ ੨੨	
੮	੨੧੪/੧੯	ਚਿਤੁ ਬੁਧੁ ਪਰਿਖਿ ਸਾਹਿਤਿ ॥	੧	ਚਿਤਗੁਪਤੁ ਚਿਤੁ ਚਿਤਗੁਪਤੁ	੪੮/੧੮੮ ੪੮ ੪੮	੩੮ ੪੮ ੪੮	੨੨ ੨੨ ੨੨	
੮	੨੧੫/੨੦	ਭਾਵਨਿ ਰੁਕਨੇਯੋ ਗਿਤ ਪਰਨਿ ਰਹੀਸੁਰੁ	੧	ਪਸ਼ੁਨਿ ਰਹੀਸੁਰੁ	੪੮/੬੮੮ ੫੫	੩੮ ੫੫	੨੨ ੨੨	
੮	੨੧੬	ਭਾਵਨਿ ਰੁਕਨੇ ਸੁਰੁ ਮਭੁ ਪਰਿਯਾਭੇ	੧	ਸੁਰਭਾ ਮਭੁ ਸੁਰੁ ਸੁਰਭਾ ਸੁਰਭਾ	੫੮ ੫੮/੧੮੮ ੫੮/੨੦੬ ੫੮	੫੮ ੫੮ ੫੮ ੫੮	੨੨ ੨੨ ੨੨ ੨੨	
੮	੨੧੭/੧	ਸੋ ਭਾਵਨਾ ਭਾਵਾ ਪਾਣਿ ਸਾਹਿਬੁ	੧	ਪਾਣਿ ਸਾਹਿਬੁ ਪਾਣਿ ਪਾਣਿ ਪਾਣਿ ਪਾਣਿ ਪਾਣਿ	੫੮ ੫੮/੧੮੮ ੫੮/੨੦੬ ੫੮/੨੦੬ ੫੮/੨੦੬ ੫੮	੫੮ ੫੮ ੫੮ ੫੮ ੫੮ ੫੮	੨੨ ੨੨ ੨੨ ੨੨ ੨੨ ੨੨	

[illegible]

ਇਵੇਂ ਹੀ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ 1952 ਵਿੱਚ ਛਪੇ ਹੋਏ ਸਰੂਪ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮੰਗਲ ਉੱਪਰ ਹੈ ਅਤੇ 2025 ਵਿੱਚ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਮੰਗਲ ਅੱਗੜ ਪਿੱਛੜ ਕਰਕੇ ਛਾਪੇ ਗਏ ਸਰੂਪ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵੀ ਥੱਲੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ।

ਇਹ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ 1969 ਵਿੱਚ ਛਪੀ ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਸੈਂਚੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲਈਆਂ ਫੋਟੋਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮੰਗਲ ਬਿਲਕਲ ਠੀਕ ਸਥਾਨ ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਜ ਹੈ:

(੮)

ਤਾ ਲੀਆ ਗਲਾ ਕਰੀਆ ਨਾ ਜਾਹਿ ॥ ਜੇ ਕੇ ਕਹੈ ਪਿਛੇ ਪਛੁਤਾਇ ॥ ਤਿਥੇ ਘਾਲਿ ਸੁਰਤਿ ਮਤਿ ਅੰਨਿ ਚੁਹਿ ॥ ਤਿਥੇ ਘਾਲਿ ਸੁਰਾ^੧ ਘਿਰਾ^੨ ਕੀ ਸੁਹਿ ॥੪੬॥ *ਕਰਮ ਖੰਡ ਕੀ ਬਾਣੀ ਜੋਰੁ ॥ ਤਿਥੇ ਹੋਰੁ ਨ ਕੋਈ ਹੋਰੁ ॥ ਤਿਥੇ ਜੋਪ ਮਹਾਕਲ ਸੁਰ ॥ ਤਿਨ ਅੰਹ ਰਾਮੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰ ॥ ਤਿਥੇ ਸੋਤਿ ਸੀਤਾ ਮੰਗਿਆ ਅਹਿ ॥ ਤਾ ਕੇ ਰੂਪ ਨ ਕਬਨ ਜਾਹਿ ॥ ਨਾ ਚਿਹ ਮਹਿਰਿ ਨ ਠਾਗੇ ਜਾਹਿ ॥ ਜਿਨ ਕੇ ਰਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨ ਅਹਿ ॥ ਤਿਥੇ ਭਗਤ ਵਸਾਇ ਕੇ ਲੋਅ ॥ ਕਰਹਿ ਅਨੰਦੁ ਸਚਾ ਅੰਨਿ ਸੋਵਿ ॥ ਸਬ ਖੰਡਿ ਵਸੈ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥ ਕਹਿ ਕਹਿ ਦੇਖੈ ਨਦੀਰ ਨਿਹਾਲ ॥ ਤਿਥੇ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਵਰਭੰਡ ॥ ਜੇ ਕੇ ਕਥੈ ਤ ਅੰਤ ਅੰਤ ॥ ਤਿਥੇ ਲੋਅ^੩ ਲੋਅ ਆਦਾਰ ॥ ਜਿਵ ਜਿਵ ਹੁਕਮੁ ਤਿਵੈ ਤਿਵ ਕਾਰ ॥ ਵੇਖੈ ਵਿਰਸੈ^੪ ਕਰਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਕਥਨਾ ਕਰਣਾ ਸਾਰੁ ॥ ੪੭ ॥ *ਜਤੁ ਪਾਹਾ^੫ ਧੀਰਜੁ ਸੁੰਨਿਆਰੁ ॥ ਅਹਰਿ ਮਤਿ ਵੇਦੁ^੬ ਹਰੀਆਰੁ ॥ ਭਉ ਖਲਾ ਅਗਨਿ ਤਪ^੭ ਤਾਉ ॥ ਭਾਂਡਾ ਭਾਉ^੮ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ^੯ ਤਿਤੁ ਢਾਲਿ ॥ *ਘਰੀਐ ਸਬਦੁ ਸਚੈ ਟਕਸਾਲ ॥ ਜਿਨ ਕਹਿ ਨਵੀਰ ਕਰਮੁ ਤਿਨ ਕਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਨਵੀਰ ਨਿਹਾਲ ॥੪੮॥ ਸਲੋਕੁ ॥ *ਪਵਣੁ ਭੂਰੁ ਪਾਣੀ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਧਰਤੀ ਮਹਤੁ^{੧੦} ॥ ਦਿਵਸੁ ਰਾਤਿ ਦੂਦਿ ਦਾਦੀ ਦਾਇਆ ਖੇਲੇ ਸਗਲ ਜਗਤੁ ॥ ਭੰਗਿਆਈਆ ਯੁਰਿਆਈਆ *੬ਵਾਚੈ ਧਰਮੁ ਹਯੁਰਿ ॥ *ਕਰਮੀ ਆਪੇ ਆਪਣੀ ਕੇ ਨੇੜੇ ਕੇ ਦੂਰਿ ॥ ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਭਏ ਮਸਕਰਿ^{੧੧} ਘਾਲਿ ॥ ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲ ਕੋਤੀ ਛੁਟੀ ਨਾਲਿ ॥ ੧ ॥

੧ ਓ ਸੰਤਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਜੋ ਦਰੁ^{੧੨} ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਜੋ ਦਰੁ ਤੇਰਾ ਕੇਹਾ ਜੋ ਘਰੁ ਕੇਹਾ ਜਿਤੁ ਖਹਿ ਸਰਬ ਸਮਾਨ ॥ ਵਸੇ ਤੇਰੇ ਨਾਦ ਅਨੰਕ ਅਸਿਖਾ ਕੋਟੇ ਤੇਰੇ ਵਾਵਣਹਾਰੇ ॥ ਕੋਤੇ ਤੇਰੇ ਹਾਥ ਪਈ ਸਿਉ ਕਹੀਅਹਿ ਕੋਤੇ ਤੇਰੇ ਗਾਵਣਹਾਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਹਨੇ ਪਵਣੁ ਪਾਣੀ ਚੈਰਿਤੁ ਗਾਵੈ ਰਾਜਾ ਧਰਮੁ ਦੁਆਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਹਨੇ ਚਿਤੁ ਗੁਪਤੁ ਲਿਖਿ ਜਾਣਨਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਧਰਮੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਹਨੇ ਏਸਰੁ ਬੁਧਾ ਦੇਵੀ ਸੋਹਨਿ ਤੇਰੇ ਸਦਾ ਸਵਾਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਹਨੇ ਦਿੰਦੁ ਦਿੰਦਾਸਣਿ ਥੰਨੇ ਦੇਵਤਿਆ ਦਰਿ ਨਾਥੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਹਨੇ ਸਿਧ ਸਮਾਧੀ ਅੰਦਰਿ ਗਾਵਨਿ ਤੁਹਨੇ ਸਾਧ ਬੀਚਾਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਹਨੇ

(੧੨)

ਸੁਰੁ ਹੋਇ ॥ ਰੂਹ ਬਿਨੁ ਰੂਪੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਰੂ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖਹਿ ਜਾਵਹਿ ਸੋਇ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥ *ਤਿਤੁ ਸਰਵਰੇ^{੧੩} ਭਈਨੇ^{੧੪} ਨਿਵਾਸਾ^{੧੫} ਪਾਣੀ ਪਵਣੁ^{੧੬} ਤਿਕਨਾ^{੧੭} ਭੀਆ ॥ ਪੰਥਾ^{੧੮} ਮੋਹੁ ਪਥੁ^{੧੯} ਨਹੀ ਚਾਲੇ ਹਮ ਦੇਵਾ ਤਹੀ^{੨੦} ਭੂਬੀਅਣੀ^{੨੧} ॥ ੧ ॥ ਮਨ ਏਕੁ ਨ ਚੇਤਿਸੀ^{੨੨} ਮੁਖ ਮਨਾ ॥ ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਤੇਰੇ ਭੁਣ ਰਹਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਾ ਹਉ ਜਤੀ^{੨੩} ਸਤੀ^{੨੪} ਨਹੀ ਪੰਡਿਆ ਮੂਰਖ ਮੁਕਾ^{੨੫} ਜਨਮੁ ਭਇਆ ॥ ਪ੍ਰਦਵਤਿ^{੨੬} ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕੀ ਸਰਣਾ ਜਿਨ ਤੂ ਨਾਹੀ ਦੋਸਿਆ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ਪੜ੍ਹ ॥ ਉਭਰੀ ਪਰਾਪਤਿ ਮਨੁਖ ਦੇਹੁਰੀਆ^{੨੭} ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਮਿਲਣ ਕੀ ਦਿਹ ਤੇਰੀ ਬਰੀਆ^{੨੮} ॥ ੧ ॥ ਅਵਰਿ ਕਾਜ ਤੇਰੇ ਡਿਭੈ ਨ ਕਾਮ ॥ ਮਿਲੁ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਭਜੁ ਕਵਲ ਨਾਮ ॥ ੧ ॥ ਸੰਜਮੈ^{੨੯} ਲਾਗੁ ਭਵਜਲ^{੩੦} ਤੁਨ ਕੇ ॥ ਜਨਮੁ ਬਿਧਾ ਜਾਤ ਹੋਇ^{੩੧} ਮਾਇਆ ਕੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੋਸਮੁ^{੩੨} ਪਰਮੁ ਨ ਕਮਾਇਆ ॥ ਸੇਵਾ ਸਾਧ ਨ ਜਾਨਿਆ ਹਰਿ ਰਾਇਆ^{੩੩} ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਮ ^{੩੪}ਨੀਭ ਕਰੀਆ ॥ ਸਰਣਿ ਪਏ ਕੀ ਰਾਖੁ ਸਰਮਾ^{੩੫} ॥ ੨ ॥ ੪ ॥

੧ ਓ ਸੰਤਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸੋਹਲਾਭ ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਚੌਥੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ *ਧੀ ਘਰਿ ਗੋਰੀਆ ਆਖੀ ਕਰਤੇ ਕਾ ਹੋਇ ਬੀਚਾਰੇ ॥ ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਗਾਵਹੁ ਸੋਹਲਾ ਸਿਵਹਿਰੁ ਜਿਸਣਹਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਤੁਮ ਗਾਵਹੁ ਮੇਰੇ ਨਿਗਹਉ ਕਾ ਸੋਹਲਾ ॥ ਹਉ ਵਾਗੀ ਜਿਤੁ ਸੋਹਲੇ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਿਤ ਨਿਤ ਜੀਅ ਸਮਾਲੀਅਨਿ^{੩੬} ਦੇਇਲਾ^{੩੭} ਦੇਵਣਹਾਰੁ ॥ ਤੇਰੇ ਦਾਨੇ^{੩੮} ਕੀਰਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਤਿਸੁ ਦਾਤੇ ਕਵਣੁ ਸੁਮਾਰੁ^{੩੯} ॥ ੨ ॥ *ਸੋਢਤ ਸਾਹਾ ਲਿਖਿਆ ਮਿਲਿ ਕਰਿ ਪਾਵਹੁ ਭੋਲੁ ॥ ਦੇਹੁ ਸਦਾ ਅਸੋਸੀਭੀਆ ਜਿਉ ਹੋਵੈ ਸਾਹਿਬ ਜਿਉ ਮੋਲੁ ॥ ੩ ॥ ਘਰਿ ਘਰਿ ਦੇਹੋ ਪਾਹੁ^{੪੦} ਸਭ ਨਿਤ ਪਵੰਨ ॥ ਸਦਾਹਾਰਾ ਸਿਮਰੀਐ ਨਾਨਕ ਜੇ ਦਿਹ^{੪੧} ਆਵੰਨ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ (੧) ॥ *ਸਿਫਾ ਘਰ ਛਿਅ ਰੂਰ ਛਿਅ ਉਪਦੇਸ ॥ ਰੂਹ ਦੇਕੇ ਵੇਸ ਅਨੰਕ ॥ ੧ ॥ ਭਾਕਾ ਜੈ ਘਰਿ ਕਰਤੇ ਗੋਰਤਿ ਹੋਇ ॥ ਜੋ ਘਰੁ ਰਾਖੁ ਵਡਾਈ ਤੇਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ *ਵਿਸੁਣੈ ਦਸਿਆ ਘਰੀਆ ਪਹਰਾ ਚਿਤੀ ਵਾਹੀ ਮਾਹੁ ਹੋਆ ॥ ਸੁਰਹੁ ਦੇਕੇ ਭੁੰਤ ਅਨੰਕ ॥ ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕੇ ਭੋਤੇ

ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਵਿਦਵਾਨ ਅਤੇ ਗੁਰਮਤਿ ਕਾਲਜ ਪਟਿਆਲਾ ਦੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਡਾ. ਬਿਕਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਮੰਗਲਾਚਰਣ (ਮੂਲ ਮੰਤਰ) ਦੇ ਠੀਕ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬਚਾ ਲਿਖਿਆ ਜੋ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਛਪਵਾ ਕੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਕਿਤਾਬਚੇ ਵਿਚਲਾ ਸਾਰਾ ਲੇਖ ਵੀ ਇੱਥੇ ਛਾਪ ਰਹੇ ਹਾਂ।

ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਤਸਵੀਰਾਂ ਨਾਲ ਦਰਸਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿੱਚ ਆਏ ਮੰਗਲਾਂ ਦਾ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਕੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੁਧਾਈ ਦਾ ਆਧਾਰ ਕੀ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿੱਚ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਾਸਤੇ ਚਾਰ ਤਰਾਂ ਨਾਲ ਵੰਡਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਚਾਰ ਤਰਾਂ ਦੇ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਨੂੰ ਚਾਰ ਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਉਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:

1. ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਦੇ ਸੰਪੂਰਣ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਸਹੀ ਸਥਾਨ ਦੇ ਪਾਠ-ਭੇਦ;
2. ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ ਅਤੇ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਦੇ ਸਹੀ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਅਸਥਾਨ ਦੇ ਪਾਠ-ਭੇਦ;
3. ਲਗਾਂ ਮਾਤਰਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦ ਬਣਤਰ ਦੇ ਪਾਠ-ਭੇਦ;
4. ਅੱਖਰ ਬਣਤਰ ਦੀਆਂ ਉਕਾਈਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਬਾਰੇ ਰਿਪੋਰਟ

ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਦੀ ਤਸਵੀਰਾਂ ਨਾਲ ਪਾਠਕ ਸਮਝ ਸਕਣਗੇ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਮੁੱਢ ਅਤੇ 31 ਰਾਗਾਂ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ “ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥” ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਸਥਾਨਾਂ ਉੱਤੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ “ੴ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥” ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ ਅੰਕਿਤ ਹੈ। ਮੰਗਲਾਂ ਦਾ ਇਹੀ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਬਿਲਕੁਲ ਦਰੁਸਤ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਾਤਨ ਗੁਰਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਕੀਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਸਰੂਪਾਂ ਦੇ ਉਤਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਵੀ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਰਾਹੀਂ ਸੰਗਤਾਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਨੂੰ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਭਗਤ-ਮਾਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਰਸਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। **ਮੰਗਲਾਂ ਦੀ ਇਸੇ ਤਰਤੀਬ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਸਰੂਪ ਦੀ ਛਪਵਾਈ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।**

ਮੰਗਲ ਦੇ ਸਹੀ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਬਾਰੇ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੇ ਜੋ ਲੇਖ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ ਉਹ ਪਾਠਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਸਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਸਹਾਈ ਹੋਣਗੇ।

ਸੋ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪ ਜੀ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਦੇ ਠੀਕ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸਹੀ ਸਥਾਨ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਸਕੋਗੇ ਜੀ।

ਲਗਾਂ ਮਾਤਰਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦ ਬਣਤਰ ਦੇ ਪਾਠ-ਭੇਦ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਨਿੱਤਨੇਮ ਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੇਰ੍ਹਾਂ ਪੰਨਿਆਂ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ ਗਈ ਹੈ। ਅੱਖਰ ਬਣਤਰ ਦੀਆਂ ਉਕਾਈਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਵਾਸਤੇ 1996 ਵਾਲੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਦੀ ਫੋਟੋਗਰਾਫੀ, ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਛਾਪੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਬੀੜਾਂ, ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਸੈਂਚੀਆਂ, ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਛਾਪੀ ਗਈ ਪਾਠ-ਭੇਦ ਸੂਚੀ, ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿੱਚ ਬਣੀ ਕਮੇਟੀ ਦੀ 1996 ਵਾਲੀ ਰਿਪੋਰਟ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਹੀ ਛਾਪੇ ਹੋਏ ਹੋਰ ਸਾਹਿਤ ਨੂੰ ਆਧਾਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾਏ। ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਬਾਰੇ ਹੋਰਨਾਂ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅੰਤਿਕਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਇਵੇਂ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਨੇ 860 ਪੰਨਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕੀਮਤੀ ਪੁਸਤਕ 'ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀਆਂ ਸੰਥਾ ਸੈਂਚੀਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਪਾਵਨ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਪਰਸਪਰ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ' ਨਾਮਕ ਪੁਸਤਕ ਛਪਵਾਈ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਮੁੱਖਬੰਧ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਹੈਡ ਗ੍ਰੰਥੀ ਗਿਆਨੀ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੱਲੋਂ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੰਗਤਾਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਅੰਤਿਕਾ ਵਿੱਚ ਛਾਪ ਰਹੇ ਹਾਂ।

ਡਾ. ਬਿਕਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਸਾਬਕਾ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ, ਗੁਰਮਤਿ ਕਾਲਜ, ਪਟਿਆਲਾ ਦੇ ਲੇਖ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਛਪਵਾਏ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਆਪ ਉਸ ਤੇ ਅਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਗਿਆਨੀ ਜਗਤਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਾਚਕ, ਸਾਬਕਾ ਗ੍ਰੰਥੀ, ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ; ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ ਜੀ, (ਸਾਬਕਾ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ, ਸ਼ਹੀਦ ਸਿੱਖ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕਾਲਜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ); ਗਿਆਨੀ ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਲੰਧਰ; ਗਿਆਨੀ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਠਿੰਡਾ; ਅਤੇ ਦਾਸ (ਡਾ. ਓਅੰਕਾਰ ਸਿੰਘ, ਫੀਨਿਕਸ, ਅਮਰੀਕਾ) ਦੇ ਲੇਖ ਵੀ ਦਰਜ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ।

ਸਿੱਖ-ਰੀ ਵੱਲੋਂ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਗਏ ਪੱਤਰ, ਅਤੇ ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਜਥੇਬੰਦੀ ਵੱਲੋਂ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਗਏ ਪੱਤਰ ਅੰਤ ਵਿਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਛਪਵਾਏ ਪੰਥਕ ਵਿਚਾਰਾਂ ਲਈ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਤਾਂਕਿ ਸਮੁੱਚੀ ਕੌਮ, ਸਫ਼ਾ ਵਿਛਾਕੇ ਇਸ ਅਤਿ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਨਾਜ਼ੁਕ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਨਿਰਮਲ ਭੈਅ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਆਪਣੀ ਕੋਈ ਠੀਕ ਰਾਏ ਬਣਾ ਸਕੇ। ਉਸਾਰੂ ਸੁਝਾਵਾਂ ਦੀ ਸਦਾ ਉਡੀਕ ਰਹੇਗੀ।

ਗੁਰੂ ਦਾ ਦਾਸਰਾ
ਓਅੰਕਾਰ ਸਿੰਘ (ਡਾ.)

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿੱਚ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ

ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਦੇ ਸੰਪੂਰਣ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਸਹੀ ਸਥਾਨ ਦੇ ਪਾਠ-ਭੇਦ

ਭਾਰਤ ਵਰਸ਼ ਦੀ ਧਰਤੀ ਤੇ ਪੁਰਾਤਨ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਜ ਜਾਂ ਲਿਖਤ ਆਰੰਭ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਇਸ਼ਟ ਦਾ ਮੰਗਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਰਸਮ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਕ ਵਿਧੀ ਰਹੀ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਮੰਗਲ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਮੰਗ (ਖੁਸ਼ੀ) ਲਿਆਵੇ ਅਤੇ ਲ (ਲਾਉਣਾ/ਦੇਣਾ) ਭਾਵ ਜੋ ਅਸ਼ੁੱਭ ਦਾ ਨਾਸ਼ ਕਰਕੇ ਸ਼ੁੱਭ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰੇ।

ਭਾਰਤੀ ਕਾਵਿ-ਸ਼ਾਸਤਰ (Indian Poetics) ਦੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਮੰਗਲ ਲਿਖਣ ਦੀ ਵਿਧੀ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਪਸ਼ਟ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਿਰਵਿਘਨ ਸਮਾਪਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਆਚਾਰੀਆ ਮੰਮਟ (ਕਾਵਿ-ਪ੍ਰਕਾਸ਼) ਵਿੱਚ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਕਿ “ਇਸ਼ਟ ਦਾ ਮੰਗਲ ਲਿਖਣ ਨਾਲ ਲਿਖਾਰੀ ਦੀ ਹਉਮੈ ਦਾ ਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਇਕਾਗਰ ਹੋਕੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵੱਲ ਕੇਂਦਰਿਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।” ਚੂੜਾਮਣਿ ਕਵੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਮੰਗਲ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਬਾਰੇ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ “ਮੰਗਲ ਬਿਘਨ ਬਿਨਾਸਨ, ਮੰਗਲ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰ” ਭਾਵ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਦਾ ਮੰਗਲ ਹੀ ਸਾਰੇ ਵਿਘਨਾਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੰਚਮ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਜ਼ੂਰ ਵੱਲੋਂ ਸੰਕੇਤ ਹੈ ਕਿ, “ਮੰਗਲ ਸਾਜੁ ਭਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ਗਾਇਆ ਰਾਮ॥ ਅਰਥਾਤ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਦਾ ਮੰਗਲ ਕੀਤਿਆਂ, ਭਾਵ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਗਾਉਣ ਸਦਕੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਜੀਵਨ ਹੀ ਮੰਗਲਮਈ (ਅਥਵਾ) ਸ਼ੁਭ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਸਿੱਖ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਬਾਰੇ ਇਉਂ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ: ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਨਾਮ ਸਭ ਦੇਵਾਂ ਦਾ ਦੇਵ ਹੈ॥ ਕੋਈ ਦੇਵੀ ਨੂੰ ਮਨਾਂਵਦਾ ਹੈ॥ ਕੋਈ ਸਿਵ ਨੂੰ ਕੋਈ ਗਣੇਸ਼ ਨੂੰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ॥ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਸਤਿਨਾਮ ਨੂੰ ਅਰਾਧਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕਰ ਸਭ ਵਿਘਨ ਨਾਸ ਹੋਂਦੇ ਹਨ॥ “ਤਾਂਤੇ ਸਤਿਨਾਮ ਕਾ ਮੰਗਲਚਾਰ ਆਦ ਰਖਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪੰਚਮ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਜ਼ੂਰ ਜੀ ਨੇ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਦੀ ਸੰਪਾਦਨਾ ਵੇਲੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ “ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ” ਜੀ ਦਾ ਜੋ ਮੰਗਲ ਕੀਤਾ ਉਸਦਾ ਸਰੂਪ “ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥” ਹੈ।

ਭਾਵੇਂ ਹੁਣ ਵਾਲੀਆਂ ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਬੀੜਾਂ ਵਿੱਚ ਮੰਗਲ ਵੱਖੋ ਵੱਖਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਬੇਤਰਤੀਬੇ ਛਾਪੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ ਪਰ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ “ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ” ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਅੰਦਰ ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ ਅਤੇ ਹਰ ਰਾਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਅੰਕਿਤ ਹੋਇਆ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ “ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥” ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ ਹੀ ਆਇਆ ਹੈ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਦਾ ਸੰਪੂਰਨ ਸਰੂਪ “ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥” ਤੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਸੈਂਕੜੇ ਹੀ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਆਰੰਭ, (ਭਾਵ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ) ਅਤੇ 31 ਰਾਗਾਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਅੰਕਿਤ ਹੋਇਆ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹੀ ਇਸ ਦਾ ਸਹੀ ਸਥਾਨ ਹੈ। ਪਰ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਛਾਪੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀਆਂ ਬੀੜਾਂ, ਸੈਂਚੀਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਪੋਥੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਾਗਾਂ ਦੇ ਆਰੰਭ ਅੰਦਰ ਕਦੀ ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਕਦੀ ਵੱਡਾ ਮੰਗਲ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਕਦੀ ਰਾਗ ਦਾ ਨਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਕਦੀ ਮੰਗਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ:

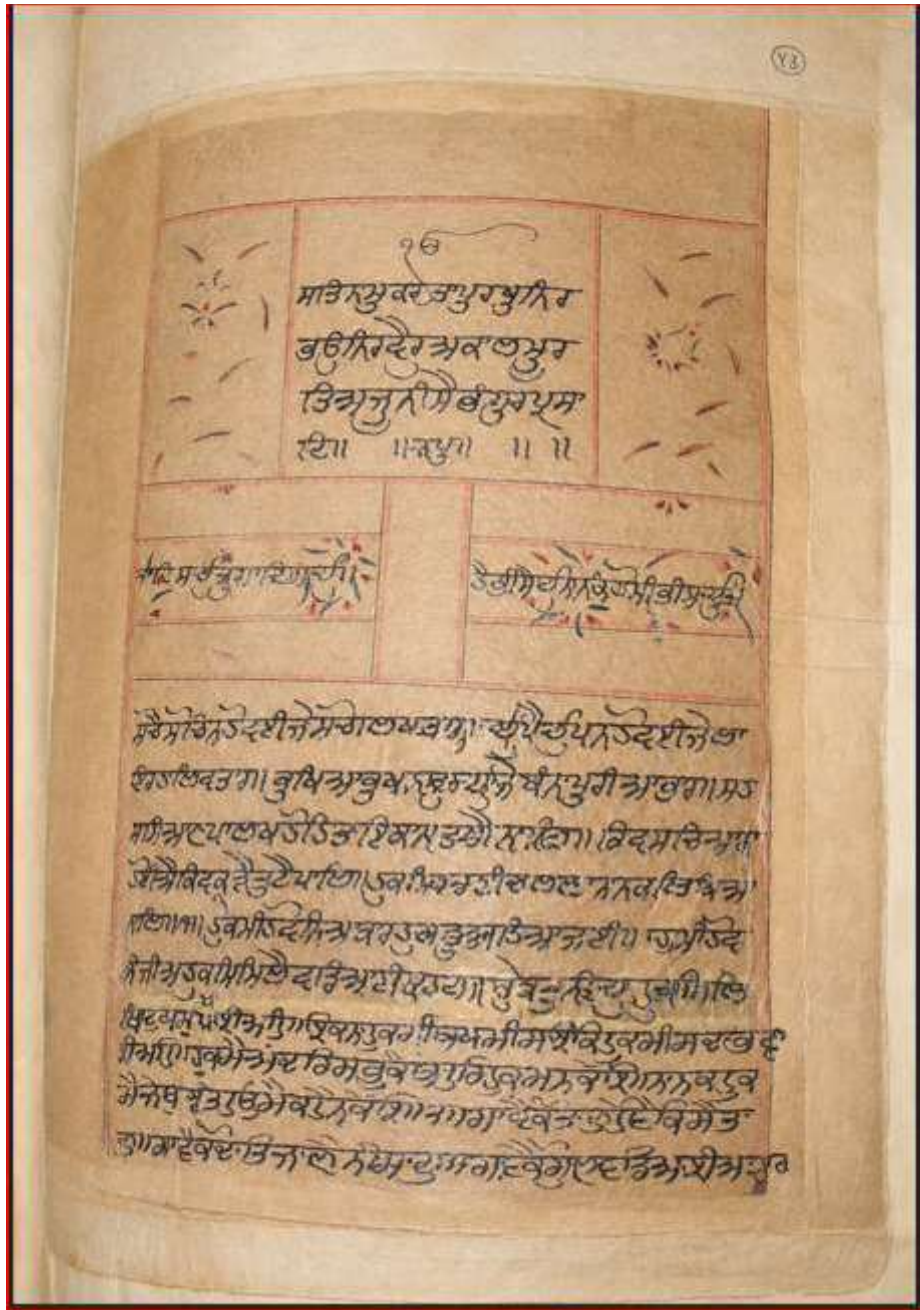
1. ਬੀੜ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ, (ਭਾਵ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ) “ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥” ਤੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।
2. ਸ੍ਰੀਰਾਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਛੋਟਾ ਮੰਗਲ “ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥” ਅਤੇ ਬਾਅਦ ’ਚ ਰਾਗ ਦਾ ਨਾਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।
3. ਰਾਗੁ ਜੈਤਸਰੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਗ ਦਾ ਨਾਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ’ਚ ਛੋਟਾ ਮੰਗਲ “ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥” ਦਿੱਤਾ ਹੈ।
4. ਰਾਗੁ ਬੈਰਾੜੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਗ ਦਾ ਨਾਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਛੋਟਾ ਮੰਗਲ “ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥” ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

5. ਰਾਗ ਤੁਖਾਰੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਗ ਦਾ ਨਾਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਛੋਟਾ ਮੰਗਲ “ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥” ਦਿੱਤਾ ਹੈ।
6. ਰਾਗ ਕੇਦਾਰਾ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਗ ਦਾ ਨਾਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਛੋਟਾ ਮੰਗਲ “ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥” ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

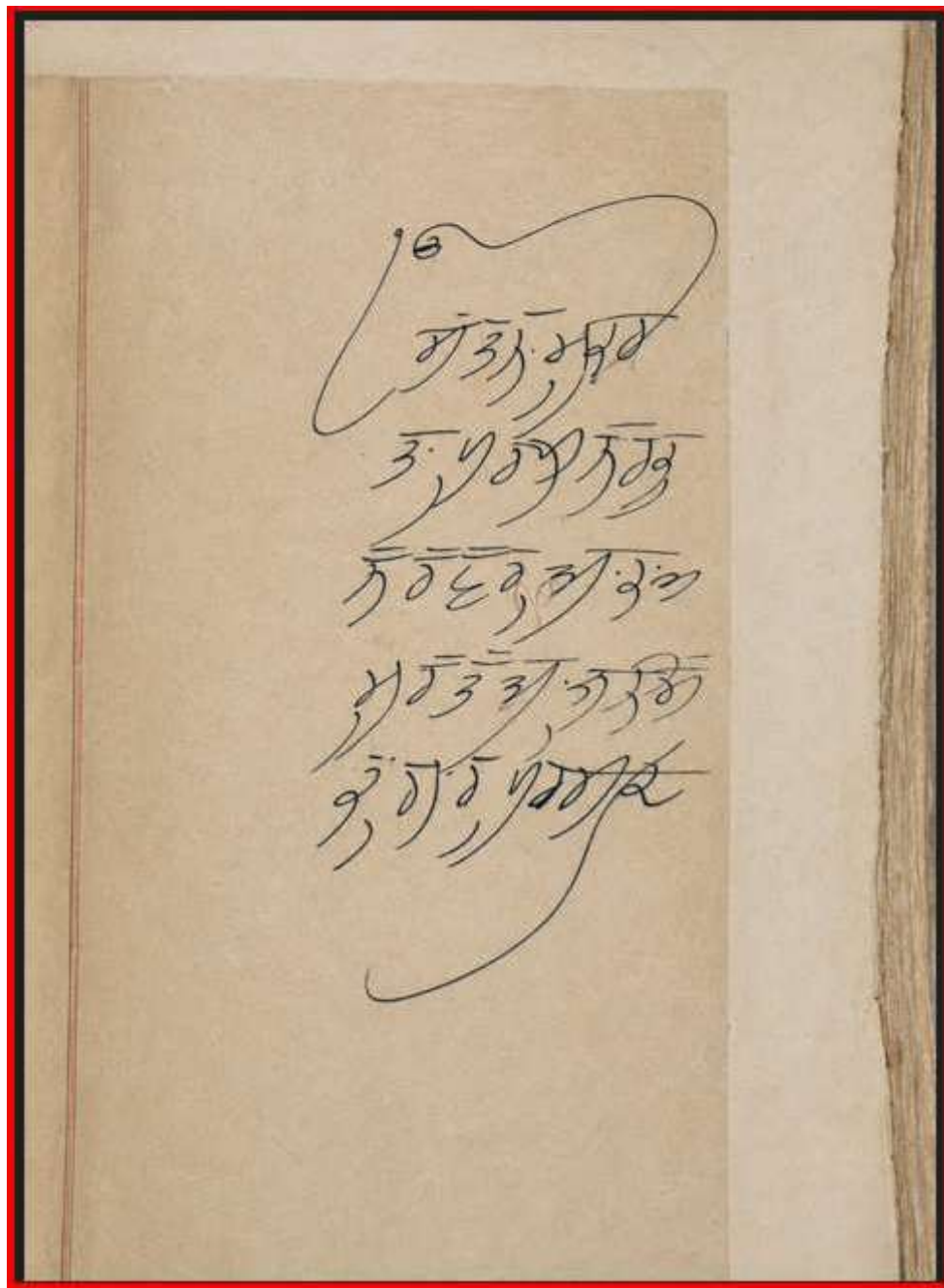
ਬਾਕੀ ਸਭ ਰਾਗਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ “ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥” ਹੈ ਪਰ ਕਦੀ ਰਾਗ ਦਾ ਨਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਦੀ ਮੰਗਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਭਾਵ ਕਿ ਕੋਈ ਇੱਕ ਤਰਤੀਬ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਹਰ ਰਾਗ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਦੀ ਸਹੀ ਤਰਤੀਬ ਇਹ ਹੈ: ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ, ਫਿਰ ਰਾਗ ਦਾ ਨਾਮ ਅਤੇ ਉਸਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਹਲਾ ਭਾਵ ਬਾਣੀਕਾਰ ਦਾ ਨਾਂ।

ਸੋ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਇਸ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਮੁੱਢ, (ਭਾਵ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ) ਆਏ ਮੰਗਲ ਦਾ ਸਹੀ ਸਰੂਪ ਅਤੇ 31 ਰਾਗਾਂ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਆਏ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਥੱਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਵੀ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ ਤਾਂਕਿ ਸਮੁੱਚੇ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਨੂੰ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋ ਸਕੇ ਕਿ ਮੰਗਲ ਦਾ ਅਸਲੀ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਸਰੂਪ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧ ਛਪਾਈ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਛਪਵਾਈ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਇਸੇ ਤਰਤੀਬ ਦੀ ਪ੍ਰੋਤ੍ਯੁਤਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਆਕਾਰ ਵੱਡਾ ਹੋਣ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੀੜ ਜੋ 1748 ਏ.ਡੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਗਈ ਅਤੇ ਤਖ਼ਤ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਪਈ ਹੈ ਦੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ 31 ਰਾਗਾਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੇ ਰਹੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਬੀੜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੇਵਲ ਦੋ-ਦੋ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੇ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਕੁੱਝ ਤਸਵੀਰਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦੇ ਕਰ ਕਮਲਾਂ ਨਾਲ ਲਿਖੇ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦੀਆਂ ਵੀ ਦੇ ਰਹੇ ਹਾਂ।

ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰੀ ਬੀੜ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਛਾਪੇ ਵਾਲੀ ਬੀੜ ਦਾ ਆਧਾਰ ਬਣਾਇਆ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪੰਨੇ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਦੇ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ੧੯ ਤੋਂ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੱਕ ਦੇ ਕੇ 2 ਡੰਡੀਆਂ ਪਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਉਪਰੰਤ 22 ਡੰਡੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ 22 ਡੰਡੀਆਂ ਪਾਈਆਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਕਰਕੇ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸਲੋਕ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਕਰੋ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਹਸਤ ਕਮਲਾਂ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਜੋ 1605 ਏ.ਡੀ. ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਗਈ ਬੂੜੇ ਸੰਧੂ ਵਾਲੀ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹੈ।

੧੬

ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ
ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰਾ
ਲਾਗੁ ਭਇਅਸੁ ਨੀਸੇਰੁ
ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ

॥ ਜਪੁ ॥

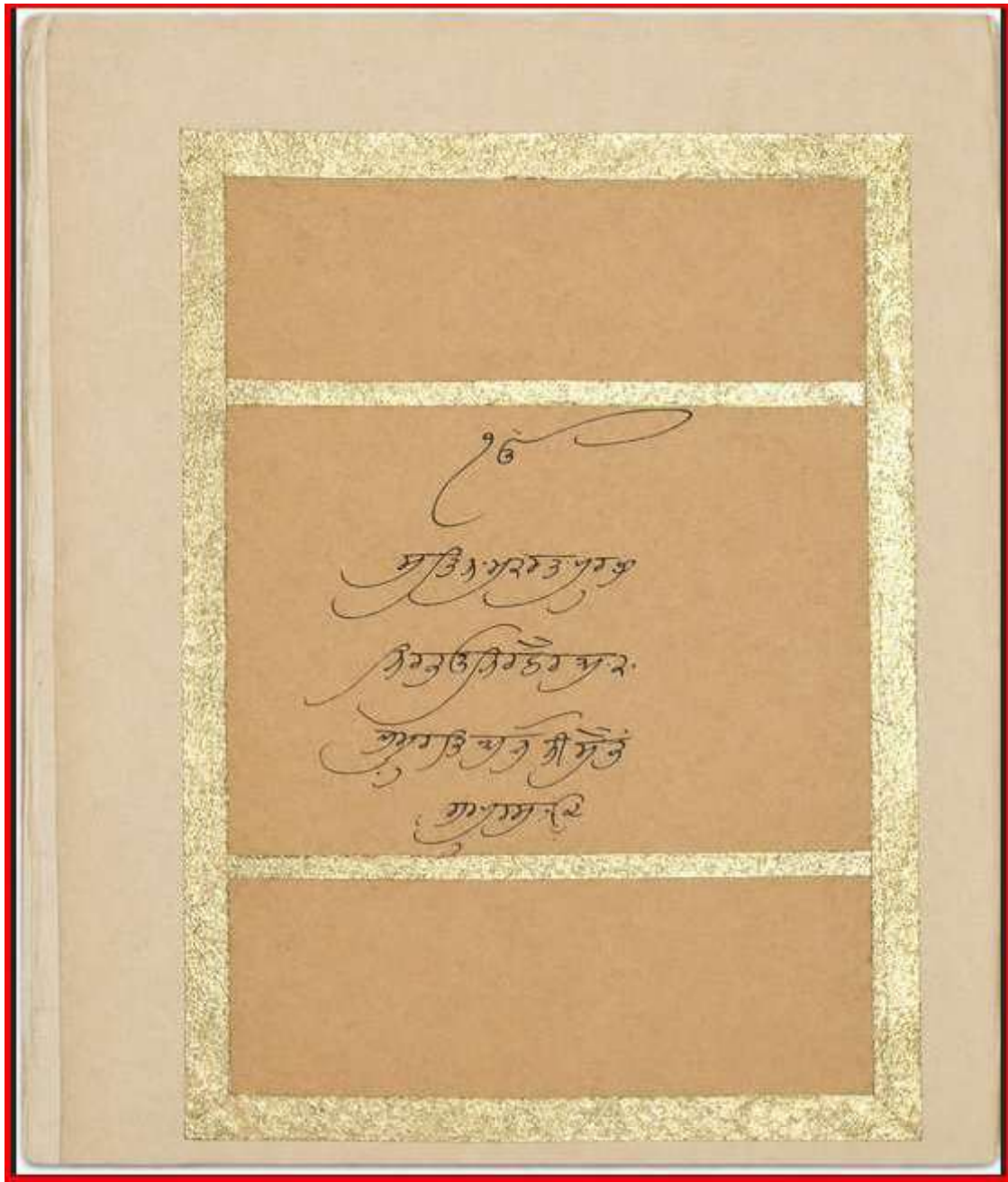
ਆਦਿ ਸਤੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਤੁ ॥ ਤੈ ਭੀ ਸਤੁ ਨਾਨਕ ਤੋ ਸੀ ਭੀ ਸਤੁ ॥ ੧ ॥
ਸੋ ਰੋ ਸੋਇ ਨ ਤੋ ਵਈ ਜੇ ਸੋ ਚੀਲਖ ਵਗ ॥ ਰੁਪੈ ਰੁਪ ਨ ਤੋ ਵਈ ਜੇ ਲਾਇਗੁ
ਲਿਵਤਗ ॥ ਕੁਖਿ ਆ ਕੁਖ ਨ ਉਤਰੀ ਜੇ ਬੰਨ੍ਹ ਪੁਰੀ ਆ ਭਗ ॥ ਸਤੁ ਸਤਿ ਆ
ਦਪਾਲਖ ਤੋ ਤਿਤ ਇਕ ਨ ਲੇਨ ਲਿ ॥ ਕਿਵੇ ਸਚਿ ਆਗੈ ਐ ਕਿਵੇ ਕੁ ਜੇ
ਤੁਏ ਪਾਲਿ ॥ ਤੁਕ ਮਿਸਰੀ ਚਲਾਨਾ ਨ ਕਲਿਖਿ ਆਨ ਲਿ ॥ ੧ ॥ ਤੁਕ ਮੀਤ
ਵਨਿ ਆਕਾਹੁ ਤੁਕ ਮੁਨ ਕਹਿ ਆ ਜਈ ॥ ਤੁਕ ਮੀਤ ਵਨਿ ਜੀਅ ਤੁਕ ਮਿਲੈ ਵਰੁ
ਅਈ ॥ ਤੁਕ ਮੀਤ ਮੁਨੀਤੁ ਤੁਕ ਮਿਲਿਖਿ ਦੁਖ ਸੁਖ ਪਈ ਅਧਿ ॥ ਇਕ ਨ ਤੁਕ
ਮੀਬਖ ਸੀਸ ਇਕਿ ਤੁਕ ਮੀਸ ਦਾ ਭਵਈ ਅਧਿ ॥ ਤੁਕ ਮੇਅ ਰਿਸ ਕੁਥਾ
ਰਿਤੁਕ ਮਨ ਕੋਇ ॥ ਨਨਕ ਤੁਕ ਮੇਜੇ ਬਝੈ ਤਉ ਮੈ ਕਤੋ ਨ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥ ਗਾਵੈ ਕ
ਤਾਨੁ ਤੋ ਵੈ ਕਿਸੇ ਤਾਨੁ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਦਾ ਤਿਜਾ ਦੇ ਨਿਸਾਨੁ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਗੁਣ ਵਡਿ ਆ
ਈ ਆ ਭਗ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਵੈਦਿ ਆਵਿਖ ਸੁਵੀਤਗੁ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਸਾਜਿ ਕਰੇਤ ਨਖੇਤ
ਗਾਵੈ ਕੋ ਜੀਅ ਲੇ ਫਿਰਿ ਦੇ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਜਪੈ ਸੇਤੁ ਗਿ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਵੈਖੋਤਾ
ਤੁਰਿ ਗਿ ॥ ਕਥਨਾ ਕਈਨ ਆਵੈ ਤੋਇ ॥ ਕਥਿ ਕਥਿ ਕਈ ਕਟੀ ਕਟਿ ਕੋਇ ॥
ਦੇਵਾ ਦੇ ਲੇ ਦੇ ਬਕਿ ਪਾਇ ॥ ਜੁਗਾ ਜੁਗੀਤ ਰਿਖਾ ਤਿਖਾਇ ॥ ਤੁਕ ਮੀਤੁਕ ਮੁਚਲਾ
ਏਗੁ ॥ ਨਨਕ ਵਿਸੇਖ ਪਰਵਾ ॥ ੩ ॥ ਸਾਚਾ ਸਾਇਬੁ ਸਾਚੁ ਨਾਇ ਭਾਖਿ ਆ
ਭਾਉ ਅਪਹੁ ॥ ਆਖਿ ਮਿਸਰੀ ਤੋ ਤਿਤੋ ਤਿਤਾ ਤਿਕੇ ਦਾ ਤਗੁ ॥ ਫੇਰਿ ਕਿਐ
ਰਖੀ ਐ ਜਿਤੁ ਸੇਵਾ ਬਾਹੁ ॥ ਮੁਤੀ ਕਿਥੋਲਨੁ ਬੋਲੀ ਐ ਜਿਤੁ ਸੁਦਿ ਧਰੇ ਪਿ
ਅਗ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ਸਤੁ ਨ ਉਵਰਿ ਆਈ ਵੀਰਗੁ ॥ ਕਹੀ ਆਵੈ ਕਪੜਨ
ਦਗੀ ਮੁਖੁ ਆਗੁ ॥ ਨਨਕ ਏਵੈ ਜਾਣੀ ਐ ਸੁਕੁ ਆਪੋ ਸਚਿ ਆਗੁ ॥ ੪ ॥ ਬਾਇ
ਅਨਜਾਇ ਕੀਤਾ ਨ ਤੋਇ ॥ ਅਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੋਜਨ ਸਾਇ ॥ ਜਿਨਿ ਸੇਵਿ ਆਚਿਨਿ

ਕਰੋ ਦਰਸ਼ਨ ਇਸੇ ਹੀ ਅਤਿਅੰਤ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਾਲੇ ਅੰਕ ਦੇ ਜਿੱਥੇ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਬੜੇ ਸਾਫ਼ ਤੌਰ ਤੇ 22- ਡੰਡੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਪਰੰਤ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸਲੋਕ ਦਰਜ ਹੈ।

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ
ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਗੁਰੂ ਸਿਰੀਗੁਮਤਲਾ ੧ ੫੨੧ ਚਉਪਦੇ
ਮੋਤੀਤਮੰਦਰੁ ਸੁਗਤਿ ਰਤਨੀਤਤਿ ਜਗਾਉ॥ ਕਸਤੂਰਿ ਕੰਗੁ ਅਗਰਿ ਚੰਦਨਿ
ਲੀਖਿਆ ਵੈਚਾਰਉ॥ ਮਤੁ ਦੇਖਿ ਭੁਲਾ ਵੀਸਰੈ ਤੇਗਾ ਤਿਤਿਨ ਆਵੈ ਨਾਉ॥ ੧॥
ਤਰਿਬਿਨੁ ਜੀਉ ਜਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ॥ ਮੈ ਅਪਣਾ ਗੁਰੁ ਪਾਇ ਦੇਖਿਆ ਅਵਰੁ ਨ
ਪਾਉ॥ ੧॥ ੨੩੭੯॥ ਧਰਤੀ ਤੀਰੇ ਲਾਲ ਜੜਤੀ ਪਲਪਿਲਾ ਲਜਵਾਉ॥ ਮਾ
ਤਲੀ ਮੁਖਿ ਮਲੀ ਸੋ ਤੈ ਕਰੇ ਗਿਪਸਾਉ॥ ਮਤੁ ਦੇਖਿ ਭੁਲਾ ਵੀਸਰੈ ਤੇਗਾ ਤਿਤਿਨ ਆਵੈ
ਨਾਉ॥ ੨॥ ਸਿਧੂ ਤੇਵਾ ਸਿਧਿ ਲਾਈ ਰਿਧਿ ਆਖਾਉ॥ ਗੁਪਤੁ ਪਗਵਟੁ ਏਥੈ ਸਾ
ਲੋਕੁ ਰਖੈ ਭਾਉ॥ ਮਤੁ ਦੇਖਿ ਭੁਲਾ ਵੀਸਰੈ ਤੇਗਾ ਤਿਤਿਨ ਆਵੈ ਨਾਉ॥ ੩॥ ਸੁਲ
ਤਾਨੁ ਤੇਵਾ ਮੇਲਿ ਲਸਕਰਤ ਪਤਿ ਰਖਾ ਪਾਉ॥ ਤੁਕਮੁ ਤਸਲੁ ਕਰੀ ਬੈਠਨ ਨਕਸ
ਰਵਾਉ॥ ਮਤੁ ਦੇਖਿ ਭੁਲਾ ਵੀਸਰੈ ਤੇਗਾ ਤਿਤਿਨ ਆਵੈ ਨਾਉ॥ ੪॥ ੧॥
॥ ਸਿਰੀਗੁਮਤਲਾ ੧ ॥ ਕੋਟਿ ਕੋਟੀ ਮੇਰੀ ਅਰਜ ਪਵਤੁ ਪੀਅਨੁ ਅਧਿ
ਆਉ॥ ਚੰਦੁ ਸੁਗਜੁ ਤੁਝਿ ਹੁਫੈ ਨਦੇਖਾ ਸੂਧ ਨੈਸਥਿ ਦਨਖਾਉ॥ ਭੀਤੇ ਗੀਕੀ ਮਤਿ ਨ
ਪਵੈ ਤਉ ਕੇਵ ਰੁਆਖਾਨਾਉ॥ ੧॥ ਸਾਰਾ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਜ ਥਾਇ॥ ਸੁਦਿ ਸੁਦਿ ਅਖ
ਤੁਆਖਾਨਾ ਜੇਤਾ ਵੈ ਕਰੇ ਤਮਾਇ॥ ੧॥ ੨੩੭੯॥ ਕੁਸਕਟੀ ਆਵਹ ਵਧੀ ਸਦਿ
ਪੀਸ ਪਾਇ॥ ਅਗੀ ਸੇਤੀ ਜਾਲੀ ਆਭਸ ਮਸਤੀ ਗਲਿ ਜਾਉ॥ ਭੀਤੇ ਗੀਕੀ ਮਤਿ
ਨਪਵੈ ਤਉ ਕੇਵ ਰੁਆਖਾਨਾਉ॥ ੨॥ ਪੰਖੀ ਤਿਏ ਕੈ ਜੇ ਰਵੈ ਮੈ ਅਸਮਾਨੀ ਜਾਉ॥
ਨਦ ਗੀਕੀ ਸੋ ਨ ਆਵਉ ਨ ਕਿਛੁ ਪੀਅਨਖਾਉ॥ ਭੀਤੇ ਗੀਕੀ ਮਤਿ ਨਪਵੈ ਤਉ ਕੇ
ਵ ਰੁਆਖਾਨਾਉ॥ ੩॥ ਨਨਕ ਕਾਗਟ ਲਖ ਮਲਾ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕੀਰੋ ਭਾਉ॥ ਮਸਤ
ਤਿਨ ਆਵਈ ਲੇਖਣਿ ਪਉਦੁ ਚਲਾਉ॥ ਭੀਤੇ ਗੀਕੀ ਮਤਿ ਨਪਵੈ ਤਉ ਕੇਵ
ਰੁਆਖਾਨਾਉ॥ ੪॥ ੨॥ ਸਿਰੀਗੁਮਤਲਾ ੧ ॥ ਲੇਖੈ ਬਲੁ ਲੁਬਲਾ
ਲੇਖੈ ਖਾਣਾ ਖਾਉ॥ ਲੇਖੈ ਵਟ ਚਲਾਈ ਆਲੇਖੈ ਸੁਦਿ ਦੇਖਾਉ॥ ਲੇਖੈ ਸਤਲ
ਵਈ ਅਤਿ ਪੜੇ ਕਿਪੁ ਛਾਣ ਜਾਉ॥ ੧॥ ਬਾਬ ਆਇ ਅਹਰ ਨਪਤੁ॥ ਅਧੈ ਨਮੁ
ਦਿਸਾਰਿ ਆਨਾ ਤਿਸੁ ਏਤਨ ਚਤੁ॥ ੧॥ ੨੩੭੯॥ ਜੀਵਨ ਮਸਰਾ ਜਾਇ ਕੈ ਏਥੈ ਖੜੋ
ਕਾਇ॥ ਜਿਥੈ ਬਤਿਸਾ ਮਝਾਈ ਮੈ ਤਿਥੈ ਕੋਇ ਨ ਚਲਿ ਓਨਾ ਲਿ॥ ਰੋਵਨ ਵਾਲੇ
ਜੇਤ ਜੇਸ ਬਿਬੀ ਨਤਿ ਪੜ ਪਗਾਇ॥ ੨॥ ਸਭੁ ਕੁਐ ਬਿਬਤੁ ਬੁਧੁ ਤੁਧੁ ਘਟਿਨ ਆ
ਖੈ ਕੋਇ॥ ਕੀਮਤਿ ਕਿਨੈ ਨਪਈ ਆਕਤਿ ਨਵ ਡਾਂਡੀ॥ ਸਾਰਾ ਸਾਡਿ ਬੋਝੁ

ਕਰੋ ਦਰਸ਼ਨ ਇਸੇ ਹੀ ਬੀੜ ਦੇ ਪੰਨਾ ਨੰਬਰ ੩੨ ਉੱਤੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਾਲੇ ਪੰਨੇ ਦੇ ਜਿੱਥੇ ਰਾਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਪਰੰਤ ਬਾਣੀ ਦਾ ਆਰੰਭ ਹੋਇਆ ਹੈ।

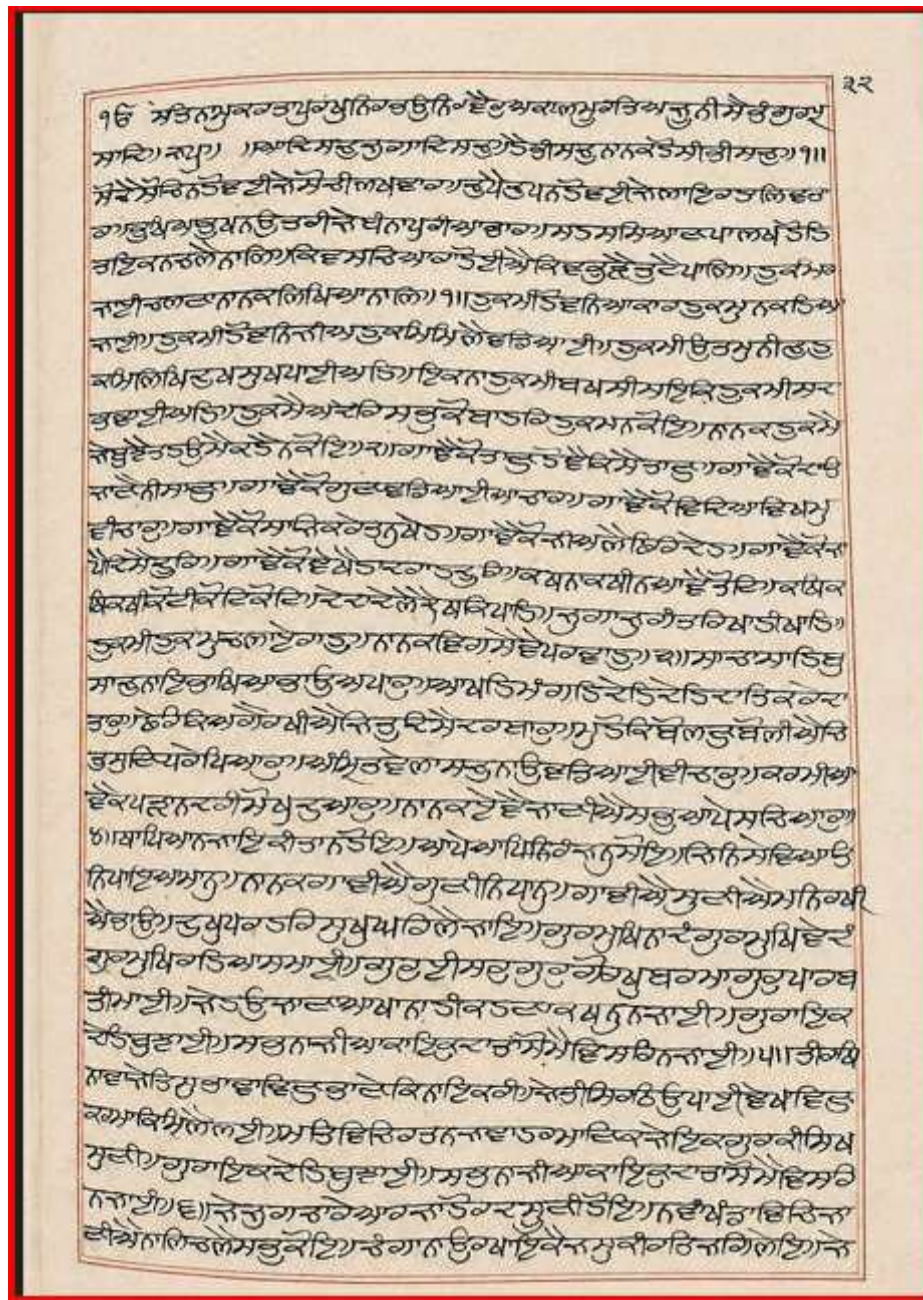
ਟਿਕਾਣਾ ਭਾਈ ਰਾਮ-ਕਿਸ਼ਨ ਤੇ ਪਈ ਬੀੜ ਜੋ 1653 ਏ.ਡੀ. ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਗਈ ਵਿੱਚੋਂ ਲਏ ਗਏ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਹਸਤ ਕਮਲਾਂ ਦੇ ਲਿਖੇ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੋ ਜੀ।

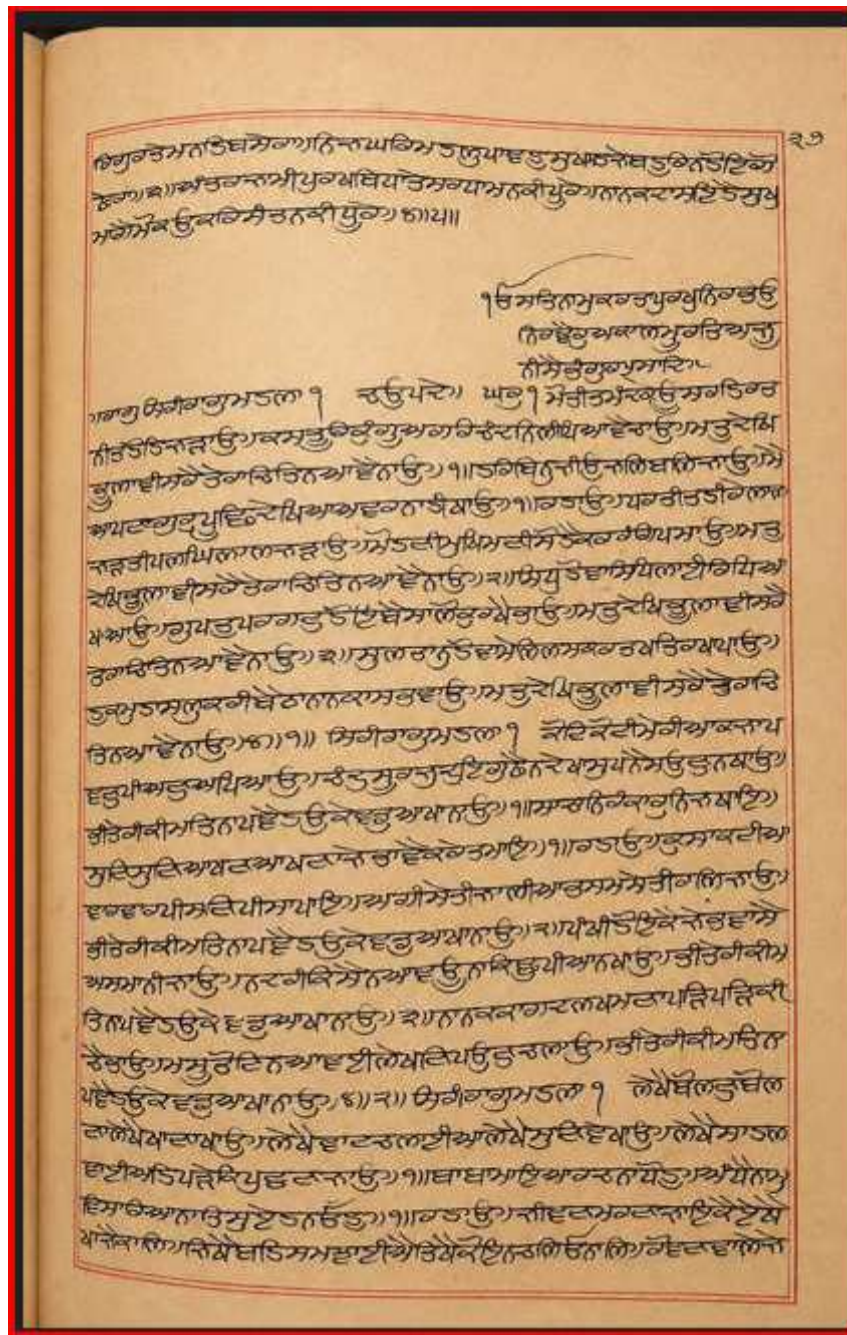
1690 ਏ.ਡੀ. ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਗਈ ਇੱਕ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਜੋ ਚੀਫ਼ ਖਾਲਸਾ ਦੀਵਾਨ ਵਿਖੇ MCKD-22 ਨੰਬਰ ਤੇ ਪਈ ਹੈ। ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੇ ਇੱਥੇ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਦੇ, ਜੋ ਬੀੜ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖ਼ਾਸ ਤਰਤੀਬ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਉਪਰੰਤ 2 ਡੰਡੀਆਂ ਪਾ ਕੇ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਂ ਦਰਜ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸਲੋਕ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਲਾਪ॥ ॥ਕਰਉਇਨਿਤੀਸੁਣਹੁਮੇਰੇਮੀਤਸੀਤ॥ਲਿਕੀਘੋਲਾ॥ਈਹਾਖਾਇ
 ਚਲਹੁਰਿਲਾਹਾ॥ਅਗੈਬਸਨਸੁਹੇਲਾ॥१॥ਅਉਧਘਦੈਦਿਨਸੁਰੇਵਾਰੇ॥ਮ
 ਨਗੁਰਮਿਲੁਕਾਜਸਵਾਰੇ॥१॥ਰਹਾਉ॥ਇਹੁਸੀਸਾਰਥਿਕਾਰਸੇਸੇਮਹਿਤਰਿਓ
 ਧ੍ਰੁਮਗਿਆਨੀ॥ਘੋਸਹਿਜਗਾਇਪੀਅਵੈਇਹੁਸੁਅਕਥਕਥ॥ਤਿਨਜਾਨੀ
 ॥੨॥ਜਾਕਉਆਏਸੇਈਥਿਹਾਸੁਹਾਥਿਗੁਰਤੇਮਨਹਿਘਸੇਰਾ॥ਨਿਜਘਰਿਮਹ
 ਲਪਾਵਹੁਸੁਖਸਹਜੇਬਹੁਰਿਨੋਇਗੋਟੇਰਾ॥੩॥ਅੰਤਰਿਜਾ॥ਪੁਰਖਾਧਿਧਾਤੇ
 ਸਰਧਾਮਨਕੀਪੁਰੇ॥ਨਾਨਕਦਾਸਾਇਹੋਸੁਖਮਾਰੋ॥ਮੇਕਉਕਾਰੋਸੰਤਨਿਕੀਪੁਰੇ
 ॥੪॥੫॥
 ॥
 ॥
 ॥੧੬॥ਸਤਿਨਾਮਕਰਤਾਪੁਰਖਨਿਰਕੁਉ
 ਨਿਰਵੈਰਿਅਕਾਲਿਮੂਰਤਿਅਜੂਨੀਸੈਕੁੰਹ
 ਰਖਸਾਇ॥ ॥ਸਿਰੀਰਾਗਮਹਲਾ॥ ॥੫੨॥ ॥ਚਉਪਦੇ
 ॥ ॥ਮੇਤੀਤਮੈਰਉਸੁਰਹਿਰਤਨੀਤਹੋਹਿਜੜਾਉ॥ਕਸਤੂਰਿਕੰਗੁਅ
 ਗਰਚੰਦਨਲੀਪਅਵੈਚਾਉ॥ਮਤਿਦੇਖਕੂਲਾਵੀਸਰੋਤੇਰਾਚਿਤੁਨਾਵੈਨਉ
 ॥१॥ਹਰਿਬਿਨਜੀਉਜਲਿਘਲਿਜਾਉ॥ਮੈਆਪਟਾਗੁਰਪ੍ਰਦਿੰਦੇਖਿਆ
 ਅਵਰਨਾਹੀਘਾਉ॥१॥ਰਹਾਉ॥ਧਰਤੀਤਹੀਰੇਲਾਲਜੜਤੀਪਲਘਲ
 ਲੁਜੜਾਉ॥ਮੋਹਦੀਮੁਖਿਮੜੀਸੋਹੈਕਰੈਰਗਪਸਾਉ॥ਮਤਿਦੇਖਕੂਲਾਵੀ
 ਸਰੋਤੇਰਾਚਿਤੁਨਾਵੈਨਉ॥੨॥ਸਿਧਯੋਵਾਸਿਧਲਾਈਰਿਧਆਖਾਅਉ
 ॥ਗੁਪਤਿਪਰਗਾਇਹੋਇਐਠਾਛੋਕਰਾਥੈਭਾਉ॥ਮਤਦੇਖਕੂਲਾਵੀਸਰੋਤੇਰਾ
 ਚਿਤੁਨਾਵੈਨਉ॥੩॥ਸੁਲਤਾਨਹੋਵਾਮੇਲੁਲਸਕਰਿਤਖਾਤਿਗਾਖਾਪਉ॥ਹੁ
 ਕਮਹਾਸਲੁਕਰੀਥੈਠਾਨਾਨਕਾਸਭਵਾਉ॥ਮਤਿਦੇਖਕੂਲਾਵੀਸਰੋਤੇਰਾਚਿਤ
 ਨਾਵੈਨਉ॥੪॥੧॥ ॥ਸਿਰੀਰਾਗਮਹਲਾ॥ ॥ਕੋਟਕੋਟੀਮੇਰੀਆਰਜਪ
 ਵਟਪੀਅਟਿਅਪਿਅਉ॥ਚੰਦਸੂਰਜਿਦੁਇਗੁਠੈਨਦੇਖਾਸੁਠੈਨੋਸਉਦਨ
 ਥਾਉ॥ਭੀਤੇਰੀਕੀਮਤਿਨਾਪਵੈਹਉਕੇਵਡਾਆਖਾਨਉ॥१॥ਸਾਚਾਨਿਰੰਕਾਰੁ
 ਨਿਜਥਾਉ॥ਸੁਣਿਸੁਣਿਆਖਣਾਆਖਣਾਜੇਭਾਵੈ॥ਨਾਕਰੇਤਮਾਇ॥ ॥ਰਹਾਉ

ਕਰੋ ਦਰਸ਼ਨ ਇਸੇ ਬੀੜ ਦੇ ਪੰਨਾ ਨੰਬਰ ੭ ਦੇ। ਜਿਸ ਅੰਦਰ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦੀ ਬਾਣੀ ਆਰੰਭ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

1692 ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਗਈ ਇੱਕ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਜੋ ਪੰਜਾਬੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਪਟਿਆਲਾ ਵਿਖੇ ਸੁਸ਼ੋਭਿਤ ਹੈ। ਕਰੋ ਦਰਜਨ ਇਸ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਾਲੇ ਪੰਨੇ ਦੇ ਜਿੱਥੇ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਲਿਖਕੇ ਫਿਰ 22- ਡੰਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਫਿਰ 22- ਡੰਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸਲੋਕ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਕਰੇ ਇਸੇ ਹੀ ਬੀੜ ਦੇ ਅੰਕ ਨੰਬਰ ੩੭ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦੀ ਬਾਣੀ ਦਾ ਆਰੰਭ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਰਾਗੁਗਉੜੀ ਪੁਰਬੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਰਉ ਬੇਨੰਤੀ ਸੁਨਹੁ ਮੇਰੇ ਮੀਤਾ ਸੀਤ ਟਲਹਲ ਕੀ ਬੇਬਾ ॥
 ਟੀਹਾ ਖਾਣਿ ਛਲਹੁ ਹਰਿ ਲਾਹਾ ਆਗੈ ਬਸ ਨੁ ਸੁਹੇਬਾ ॥ ੧ ॥ ਅਉਧ ਘਟੈ ਟਿਨੁ ਸੁਰੇ ਛਾਹੇ ॥
 ਮਨਗਰੀ ਮਲਿਕਾ ਜਸਵਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ॥ ਇਹੁ ਸੀਸਾਰਾ ਬਿਕਾਰੁ ਜੀਸੇ ਮਹਿਤ ਰਿਓ ਬੁ
 ਹਮਾਰਿ ਆਨੀ ॥ ਜਿਸਹਿ ਜਗਾਇ ਪੀਆਵੈ ॥ ਇਹੁ ਸੁਆਮ ਕਥਾ ਤਿਨ ਜਾਣੀ ॥ ੨ ॥ ਜਾਕ
 ਉਆਏ ਜੋਈ ਬਿਹਲੁ ਹਰਿਗੁਰ ਤੇ ਮਨਹਿ ਬਸੇਗਾ ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਮਹਲਾ ਪਾਵਹੁ ਸੁਖ ਜਹੇ
 ਬਹਿਨਿ ਹੋਇ ਗੋਛੇਗਾ ॥ ੩ ॥ ਅੰਤਿ ਜੀਅੀ ਪੁਰਖਾ ਬਿਧਾਤੇ ਸਰਧਾ ਮਨ ਕੀ ਪੁਰੇ ॥ ਨਾਨਕ
 ਵਾਸਾਇ ਕੈ ਸੁਖ ਮਾਗੈ ਮੋਕਉ ਕਰਿ ਸੰਤ ਨ ਕੀ ਪੁਰੇ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

੧ ਚਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿ
 ਰਵੈਰਾਮ ਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾ
 ਦਿ ॥

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਛਉ ਪਦੇ ॥ ਘਰੁ ੧ ॥ ਮੋਤੀ ਤਮਿ ਰਉ ਸਗਹਿ ਛ
 ਨੀਤ ਹੋਇ ਜਲਾਉ ॥ ਕਸਤੂਰ ਕੀ ਰਾਮ ਗਾਰਿ ਚੰਦ ਨ ਲੀਖਾ ਆਵੈ ਚਾਉ ॥ ਮਤੁ ਦੇਖਿ ਭੂਲਾ ਵੀਸ

ਵੇਖੋ ਇਸੇ ਬੀੜ ਦਾ ਪੰਨਾ ੧੨ ਜਿੱਥੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਾਣੀ ਦਾ ਆਰੰਭ ਹੋਇਆ ਹੈ।

੧

੧੬॥ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਬੁਰਬੁਰਿ ਕਉ ਨਿਰਦੈਰੁ
ਅਕਾਲਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈ ਕੁੰਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ

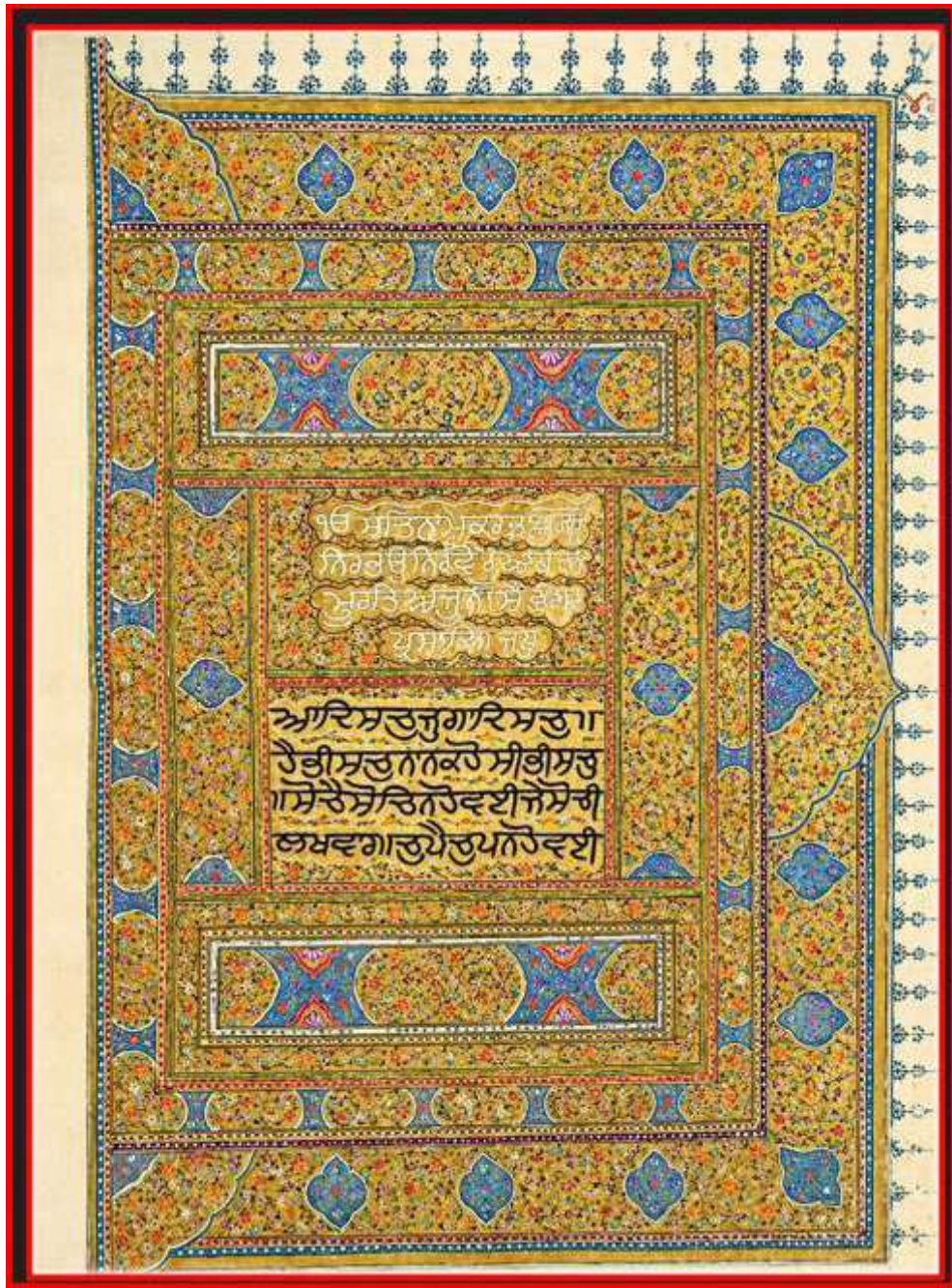
॥ ਜਪੁ ॥ ॥ ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ਪੈਥੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋ ਸੀਭੀ ਸਚੁ ॥ ੧ ॥ ਸੋਚੈ ਸੋਚੈ ਨਹ
ਵਈ ਜੇ ਸੱਚੀ ਲਖਵਧਾ ॥ ਚੁਪੈ ਚੁਪੈ ਨਹੋ ਵਈ ਜੇ ਲਾਇ ਰਹਾ ਲਿਵਤਗਾ ॥ ਕੁਖਿਆ ਕੁਖਿ ਨ ਉਤਰੀ ਜੇ ਬੰ
ਨਾਪੁਗੀ ਆਭਾਗਾ ॥ ਸਹਸਾ ਸਿਅਣ ਪਾਲਖ ਹੋਰਿ ਤ ਇਕ ਨ ਚਲੈ ਨਾਲਿ ॥ ਕਿਵੇਸਾ ਚੇ ਆਹੋਈ ਐਕਿ
ਵਕੁ ਕੈ ਤੁਟੈ ਪਾਲਿ ॥ ਹੁਕਮੀ ਮਜਾਈ ਚਲਣਾ ਨ ਕਾਲਿਖਿ ਆਨਾਲਿ ॥ ੧ ॥ ਹੁਕਮੀ ਹੋਵਨੀ ਅਕਾਰ
ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਹੀ ਆਜਾਈ ॥ ਹੁਕਮੀ ਹੋਵਨੀ ਜੀਅ ਹੁਕਮੀ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ॥ ਹੁਕਮੀ ਉਤਮੁ ਨੀਚੁ
ਕਮੀ ਲਿਖਿ ਦੁਖ ਸੁਖ ਪਾਈਅਹਿ ॥ ਇਕ ਨ ਹੁਕਮੀ ਬਖਸੀ ਜਾ ॥ ਇਕਿ ਹੁਕਮੀ ਸਦਕੁ ਵਈਅਹਿ ॥
ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਕੋ ਬਹਿ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੇ ਜੇ ਬੁਝੈ ਤ ਹਉਮੈ ਕਹੈ ਨ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥ ਗਾਵੈ
ਕੋਤੁ ਤੁਹੈ ਕਿਸੈ ਤਨੁ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋਤਾ ਤਿਜਣੈ ਨੀਸਾਨੁ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋਤੁ ਵਡਿਆਈ ਆਰਗਾ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋਇ
ਦਿਆਵਿ ਖਮੁ ਵੀਚਰੁ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋਸਾ ਜਿ ਕਰੇ ਤਨੁ ਬੇਧਾ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋਜੀ ਅਲੈ ਫਿਰੇ ਹਾਗਾ ॥ ਵੈ ਕੋਜਾ ਪੈਦਿ
ਸੈਰੁਗਾ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋਵੈ ਖੇਰਾ ਰਹਾਦੁਗਿ ॥ ਕਥਨ ਕਥੀਨ ਆਵੈ ਤੋਇ ॥ ਕਥਿ ਕਥਿ ਕਥੀ ਕੋਰੀ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ
ਦੇਵਾ ਦੇਲੇ ਦੇ ਬਾਕਿ ਪਾਹਿ ॥ ਜੁਗਾ ਜੁਗਾ ਤਰਿਖਾ ਹੀਖਾਹਿ ॥ ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਏਹਾ ॥ ਨਾਨਕਾ ਵੇਗਾ ਸੇ
ਵੇਪਰਵਹਾ ॥ ੩ ॥ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚੁ ਨਾਇਕੁ ਖਿਅਣੁ ਉਅਪਹਾ ॥ ਆਖਹਿ ਮੰਗਹਿ ਦੇਹਿ ਦੇਹਿ ਦਇ
ਕਰੇ ਦਤੁ ॥ ਫਿਰਿ ਕਿਐ ਗੋਰਖੀ ਐ ਜਿਤੁ ਦਿਸੈ ਰਬਹਾ ॥ ਮੁਹਿ ਕਿਬੋਲਨੁ ਬੋਲੀ ਐ ਜਿਤੁ ਸੁਦਿ ਪਯੋ
ਪਿਅਹਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ਸਚੁ ਨ ਉਵਾਡਿਆਈ ਵੀਚਰੁ ॥ ਕਰਮੀ ਆਵੈ ਕਪੜਾਨ ਚਰੀ ਮੰਖੁ ਦੁਅਚਾਲ
ਨ ਕਰੇ ਵੇਜਣੀ ਐ ਸਕੁ ਆਪੇ ਸਾਚਿ ਅਹੁ ॥ ੪ ॥ ਬਾਪਿ ਆਨ ਜਾਇ ਕੀਤਨ ਹੋਇ ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੇ
ਇ ॥ ਜਿਨਿ ਸੋਵਿਆ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ ਮਨੁ ॥ ਨਾਨਕ ਗਾਵੈ ਮੈਰੂ ਦੀਨਿ ਪਾਨੁ ॥ ਗਾਵੈ ਮੈਰੂ ਦੀਨਿ ਮਨਿ ਰਖੀ
ਮੈਰੂ ॥ ਦੁਖੁ ਪਹਰਿ ਸੁਖੁ ਪਹਿਲੈ ਜਾਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨ ਦੰਗੁਰਮੁਖਿ ਵੇਦੰਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਆਸਮਾਈ
॥ ਗੁਰੁਈ ਸਹਗੁਰੁ ਗੋਚਰੁ ਬਰਮਹੁ ਪਾਬਤੀ ਮਾਈ ॥ ਜੇਤਉ ਜਣਾ ਆਖਨਾ ਹੀ ਕਹਣਾ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾ
ਈ ॥ ਗੁਰਾਇ ਕਰੇ ਹਿੰਦੁ ਝਣੀ ॥ ਸਕਨ ਨੀਅਕਾਇ ਕੁਦਤਾ ਸਮੈ ਵਿਸਰਿ ਨ ਜਾਈ ॥ ੫ ॥ ਤੀਰਥਿ ਨ ਵਾ
ਜੇਤਿ ਸੁਭਵਾਵਿ ਨੁਕਟੇ ਕਿਨਾਇਕੀ ॥ ਜੇਤੀ ਸਿਗਠਿ ਉਪਾਈ ਵੇਖਾਵਿ ਨੁਕਰਮਾ ਕਿਮਿਲੈ ਲਈ ॥

ਇਹ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਦੀ ਸੰਨ 1695 ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਅਤਿਅੰਤ ਕੀਮਤੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਪਸ਼ਟ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਲੋਕ ਲਿਖ ਕੇ ਅੰਕ ੧ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੋ ਕੋ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਤਰਤੀਬ ਹੈ।

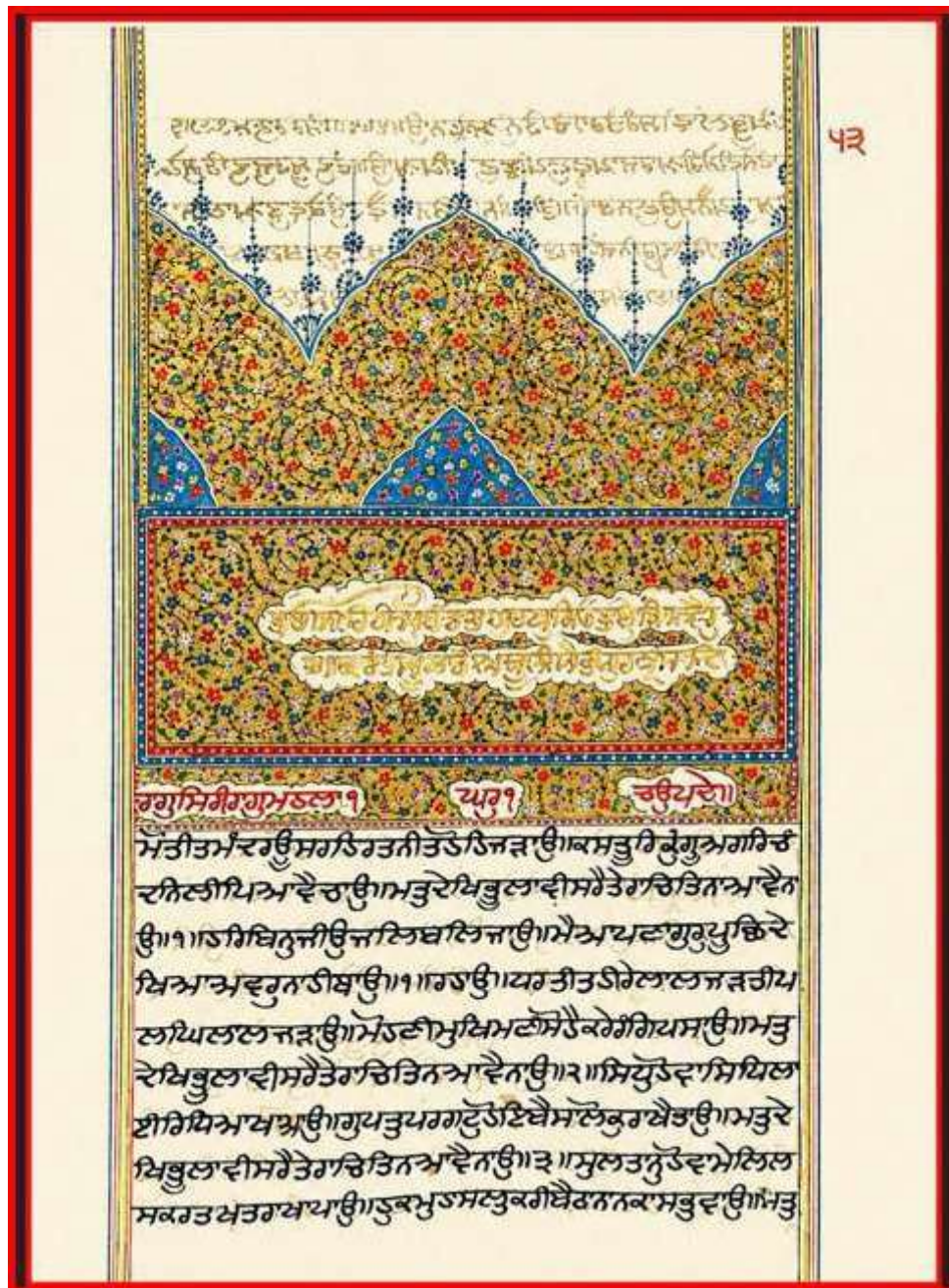
ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ
ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਗੁਰਸਿਰੀਗੁਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੈ॥ ੧੫੮੭੧
ਸੋਤੀਤਮੰਦਰਉ ਸਗਹਿਰਤਨੀਤਹੰਤਿਨਫਉ॥ ਕਸਤੂਰਿਕੁੰਦੁ ਅਗਰਿ ਚੰਦ੍ਰਨੀਪਿਅਵੈਰਾ
ਉ॥ ਮਤੁਦੇਖਿਕੁਲਾਵੀਸਰੋਤੇਗਾਰਿਤਿਨਾਵੈਨਉ॥ ੧॥ ਰਹੰਉ ਸੂਜੀਉ ਜਲਬਾਲਿਜਾਉ
ਮੇਅਪਟਾਗੁਰੂਪੁਛੈਦੇਖਿਆ ਅਵਤੁਨਹੀਥਉ॥ ੨॥ ਰਹਉ॥ ਧਰਤੀਤਹਿਰੇਲਾਲਜਕੁਤੰ
ਪਲੀਖਲਲਜਨਫਉ॥ ਮੋਹਣੀਮੁਖਿਮਣੀਸੋਹੈਕਰੋਗਪਸਾਉ॥ ਮਤੁਦੇਖਿਕੁਲਾਵੀਸ
ਰੋਤੇਗਾਰਿਤਿਨਾਵੈਨਉ॥ ੩॥ ਸਿਉਹੋਵਾਸਿਪੈਲਾਈਗਿਧੀਆਖਾਉ॥ ਬੁਧਤੁਪਰਗ
ਰੁਹੈਏਸਏਕੁਰਖੈਭਉ॥ ਮਤੁਦੇਖਿਕੁਲਾਵੀਸਰੋਤੇਗਾਰਿਤਿਨਾਵੈਨਉ॥ ੪॥ ਬੁਲ
ਰਹੁਹੋਵਾਸਿਲੇਲਾਸਕਰਤਖਾਤਿਰਖਾਉ॥ ਜੁਕਮੁਖਸਲਕਹੀਥੈਠਨਕਸਕਵਉ॥ ਮਤੁ
ਦੇਖਿਕੁਲਾਵੀਸਰੋਤੇਗਾਰਿਤਿਨਾਵੈਨਉ॥ ੫॥ ੧॥ ਸਿਰੀਗੁਮਹਲਾ ੧ ॥ ਕੋਇਕੋਟੈ
ਮੇਗੀਅਰਜਪਦਤਪੀਅਣੁਆਪਿਅਉ॥ ਚੰਦ੍ਰਬੁਰਜੁਦੁਇਹੁਫੈਨਦੇਖਾਸੁਪੈਸਉਠਨਥਾ
ਉ॥ ਭੀਤੇਗੀਕੀਮਤਿਨਪਵੈਹਉਕੇਵਰੁਆਖਨਉ॥ ਸਚਾਨਿਰੰਕੁਨਿਜਥਾਉ॥ ਬੁਠਿਸੁਠਿ
ਅਖਤੁਅਖਣਜੇਕਵੈਕਰੋਤਾਉ॥ ੧॥ ਰਹਉ॥ ਕੁਸਾਕਦੀਅਵਰੁਪੀਅਣਿਪੀਸਾਧਾਉ॥
ਅਗੀਸੇਤੀਜਲੀਅਸੁਸਮਸੇਤਿਗਲਿਜਾਉ॥ ਭੀਤੇਗੀਕੀਮਤਿਨਪਵੈਹਉਕੇਵਰੁਆਖਨਉ॥
੨॥ ਪਖਿਹੋਇਕੈਜੇਤਵਸੈਅਸਮਾਜਿਜਾਉ॥ ਨਰਗੀਕਿਸੈਨਾਵਉਨਾਕਿਛੁਪੀਅਨਖਾਉ॥ ਭੀ
ਤੇਗੀਕੀਮਤਿਨਪਵੈਹਉਕੇਵਰੁਆਖਨਉ॥ ੩॥ ਨਨਕਕਗਦਲਖਮਠਪਾਵੈਪਾਕੀਰੋਠ
ਉ॥ ਮਸੂਤੋਤਿਨਾਵਦੀਲਪੁਟਿਪਉਟੁਚਲਉ॥ ਭੀਤੇਗੀਕੀਮਤਿਨਪਵੈਹਉਕੇਵਰੁਆ
ਖਨਉ॥ ੪॥ ੨॥ ਸਿਰੀਗੁਮਹਲਾ ੧ ॥ ਲੇਖੇਬੋਲਦੁਬੋਲਦਲੇਖੇਖਣਾਖਉ॥ ਲੇ
ਖੈਵਟਚਲਾਈਅਲੇਖੇਸੁਣਿਵੇਖਉ॥ ਲੇਖੇਸਾਹਲਵਾਈਅਹਿਪੁਕੈਪੁਛਣਜਾਉ॥ ੧॥
ਬਥਾਮਾਈਅਰਚਨਹੋਹੁ॥ ਅੰਧੈਨਾਮੁਵਿਸਾਰਿਅਨਾਂਤਿਸੁਏਨਭਉ॥ ੨॥ ਰਹਉ॥ ਜੀਵਣਮ
ਠਾਨਾਇਕੋਏਬੇਖਜੈਕਉ॥ ਸੀਥੈਥਹਿਸਮਾਝਾਈਐਤਿਥੈਕੋਇਨਗਲਿਓਨਲਿ॥ ਰੋਵਣਦ
ਲੇਜੇਤੋਤਸਾਨਿਬੰਨਹਿਪੀਰੁਪਗਲਿ॥ ੩॥ ਸਭੁਕੋਆਖੈਬਹੁਤੁਬਹੁਤੁਏਸੈਨਾਖੈਕੋਇ
ਕੀਮਤਿਕਿਨੈਨਪਾਈਅਕਹਟਿਨਵਰਹੋਇ॥ ਸਚਾਸਾਹਬੁਏਕੁਤੁਹੋਰਿਜੀਅਕੇਤੇਲੰਆ

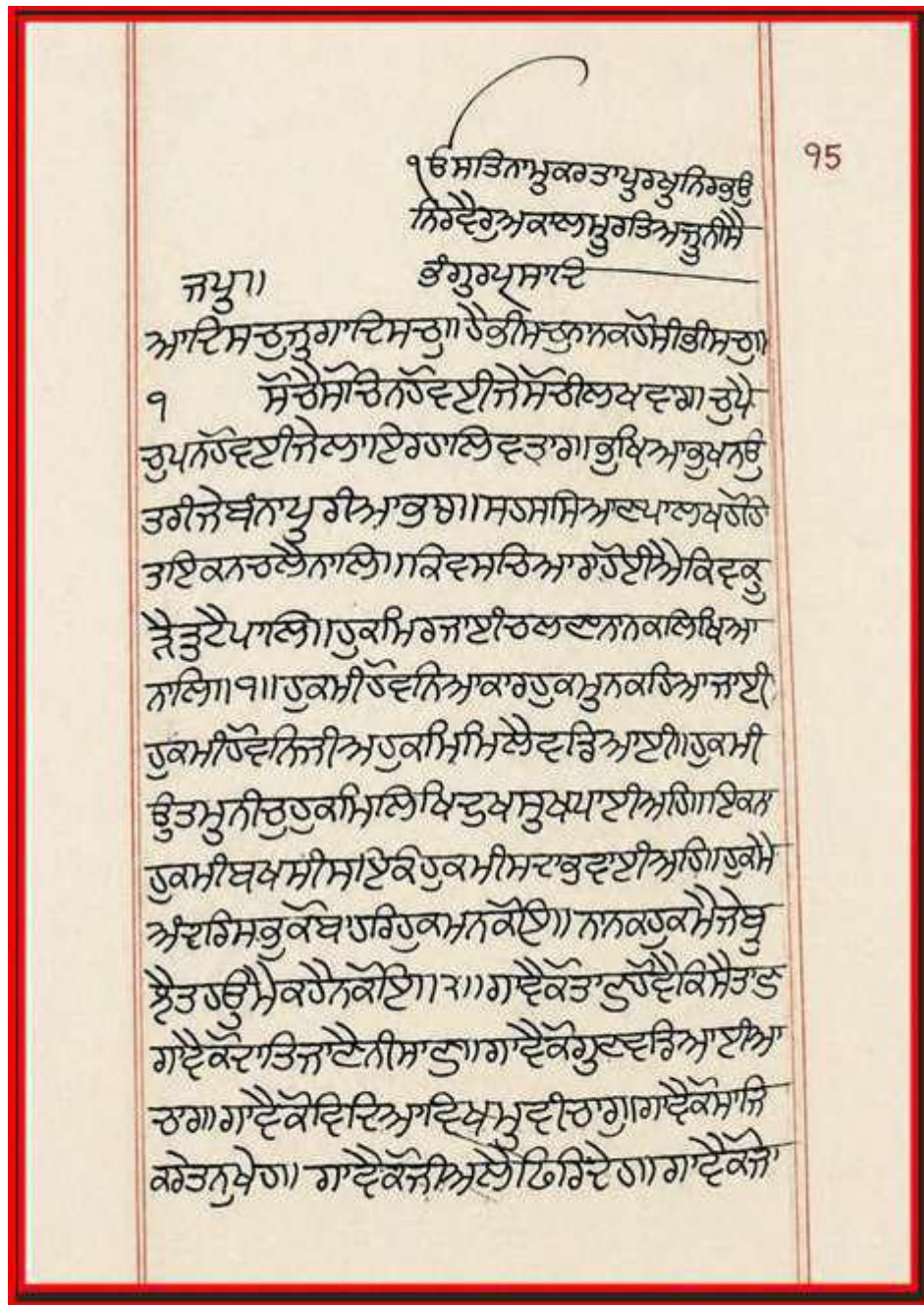
ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਦੇ ਜੋ ਬਿਲਕੁਲ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਵੀ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਹੀ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਹੈ।

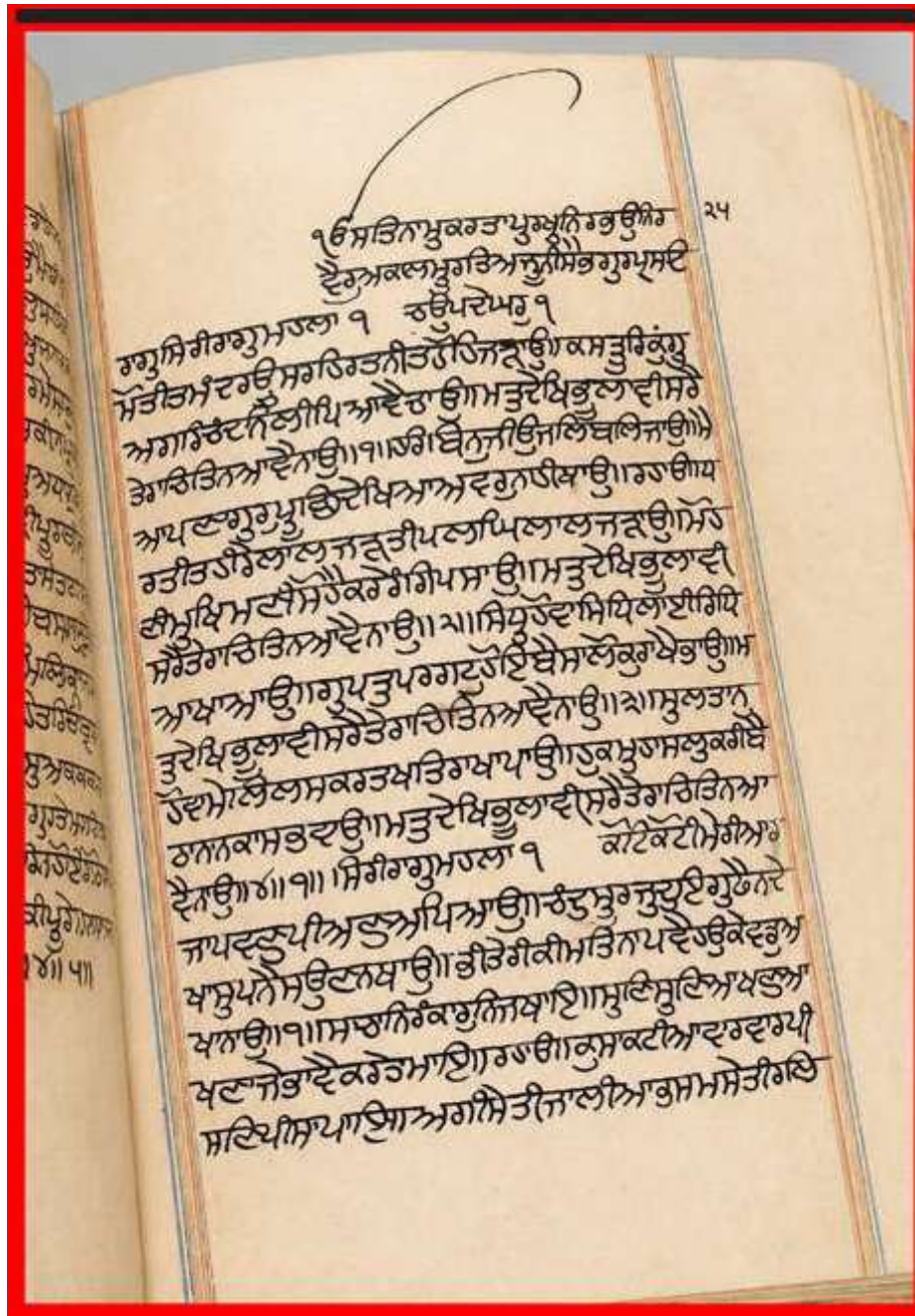
ਇਹ ਬੀੜ, ਔਰੰਗਾਬਾਦ ਵਿਖੇ ਭੈਣ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਜੀ ਕੋਲ ਸੰਭਾਲੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਅਤੇ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਂ ਵੱਖਰਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਆਰੰਭ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਲੋਕ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

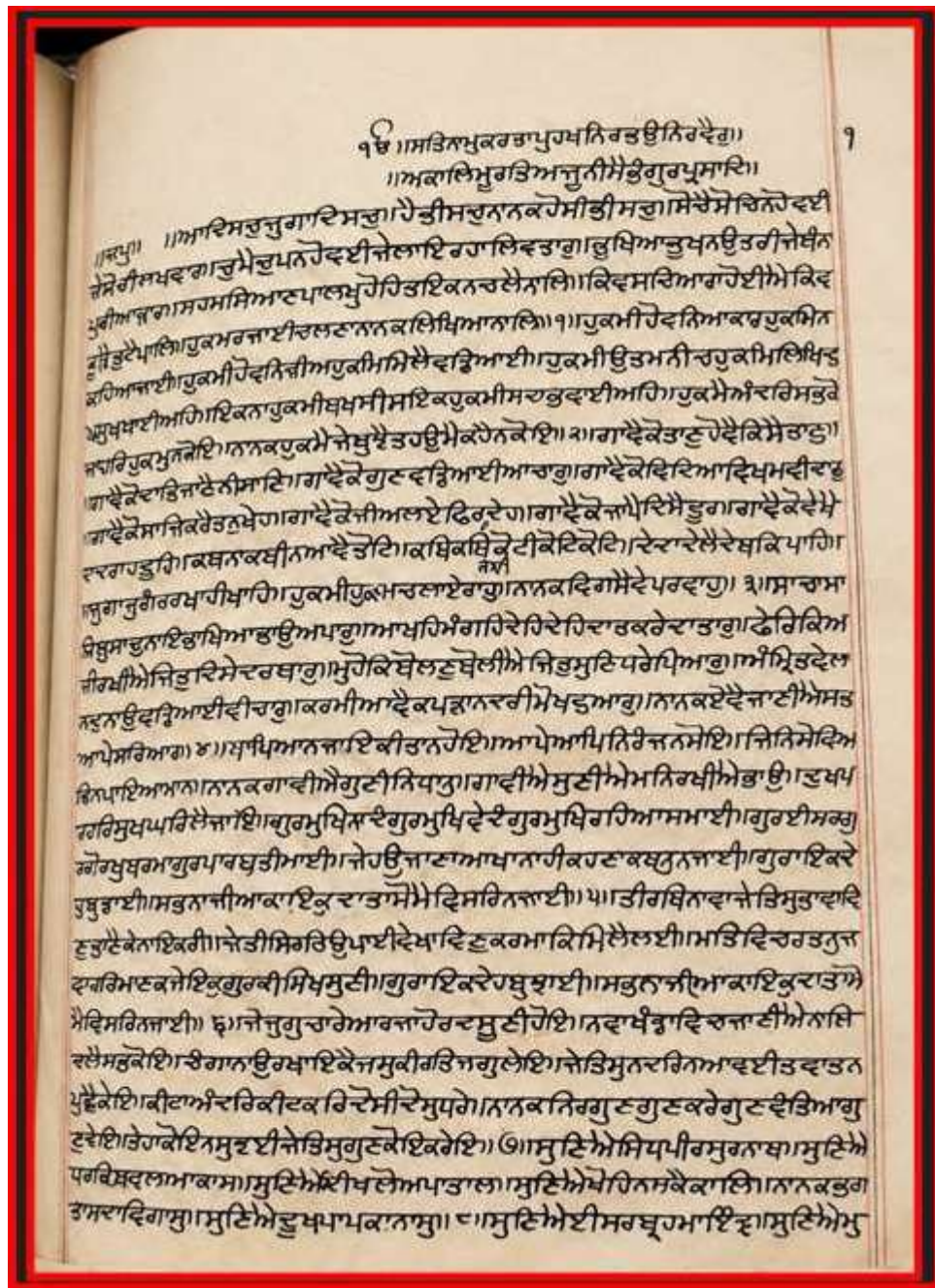
ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੋ। ਇਸ ਔਰੰਗਾਬਾਦ ਵਾਲੀ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਇਹ ਬੀੜ ਮਹਾਨ ਗੁਰਸਿੱਖ ਬਾਬਾ ਬਿਧੀ ਚੰਦ ਜੀ ਦੇ ਹੱਥ ਕਮਲਾਂ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਬਾਬਾ ਸੁਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਅਸਥਾਨ ਸ਼ਸ਼ੋਭਿਤ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲਚਾਰਣ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੱਕ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਜ ਹੈ। ਉਸ ਉਪਰੰਤ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਮ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਲੋਕ ਦਰਜ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਬਿਲਕੁਲ ਦਰੁਸਤ ਹੈ।

ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੋ ਬਾਬਾ ਬਿਧੀ ਚੰਦ ਜੀ ਦੇ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਸਰੂਪ ਦੇ। ਇੱਥੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਹੈ ਜੋ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਤਰਤੀਬ ਹੈ।

ਇਹ ਮਾਈ ਦੇਸਾਂ ਜੀ ਵਾਲੀ ਬੀੜ ਹੈ ਜੋ 1733 ਏ.ਡੀ. ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਗਈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਦੋ ਡੰਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ॥ਜਪੁ॥ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਲੋਕ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਲਾ॥੧॥ਅਉਧਘਟੈਦਿਨਸੁਰੇਣਾਗੇ॥ਮਨਗੁਰਮਿਲਕਾਨੁਸਵਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਇਹੁਮੰਸਾ
ਬਿਕਚਸੀਸੇਮਹਿਤਰਿਭਿਬੁਹਮਗਿਮਨੀ॥ਜਿਮਹਿਲਗਾਇਪੀਆਵੈਇਹਸੁਅਕਥਕਥਾ
ਤਿਨਜਾਨੀ॥੧॥ਜਾਕਉਆਏਸੇਈਬਿਹਾਵਹੁਰਿਗੁਰਤੇਮਨਹਿਕਸੇਗਾ॥ਨਿਰੁਪਕੁਮਕਾ
ਪਾਵਹੁਸੁਖਸਰਜੇਬਹੁਰਿਨਹੇਇਗੋਠੇ॥੨॥ਅੰਤਰਿਜਾਮੀਪੁਰਖੁਥਿਧਾਤੇਸਰਧਮਨਕੀ
ਪੁਰੇ॥ਨਲਕਦਸੁਇਹੋਸੁਖਮਾਂਗੇਮੋਕਉਕਰਸੀਬਨਕੀਪੁਰੇ॥੩॥੨॥

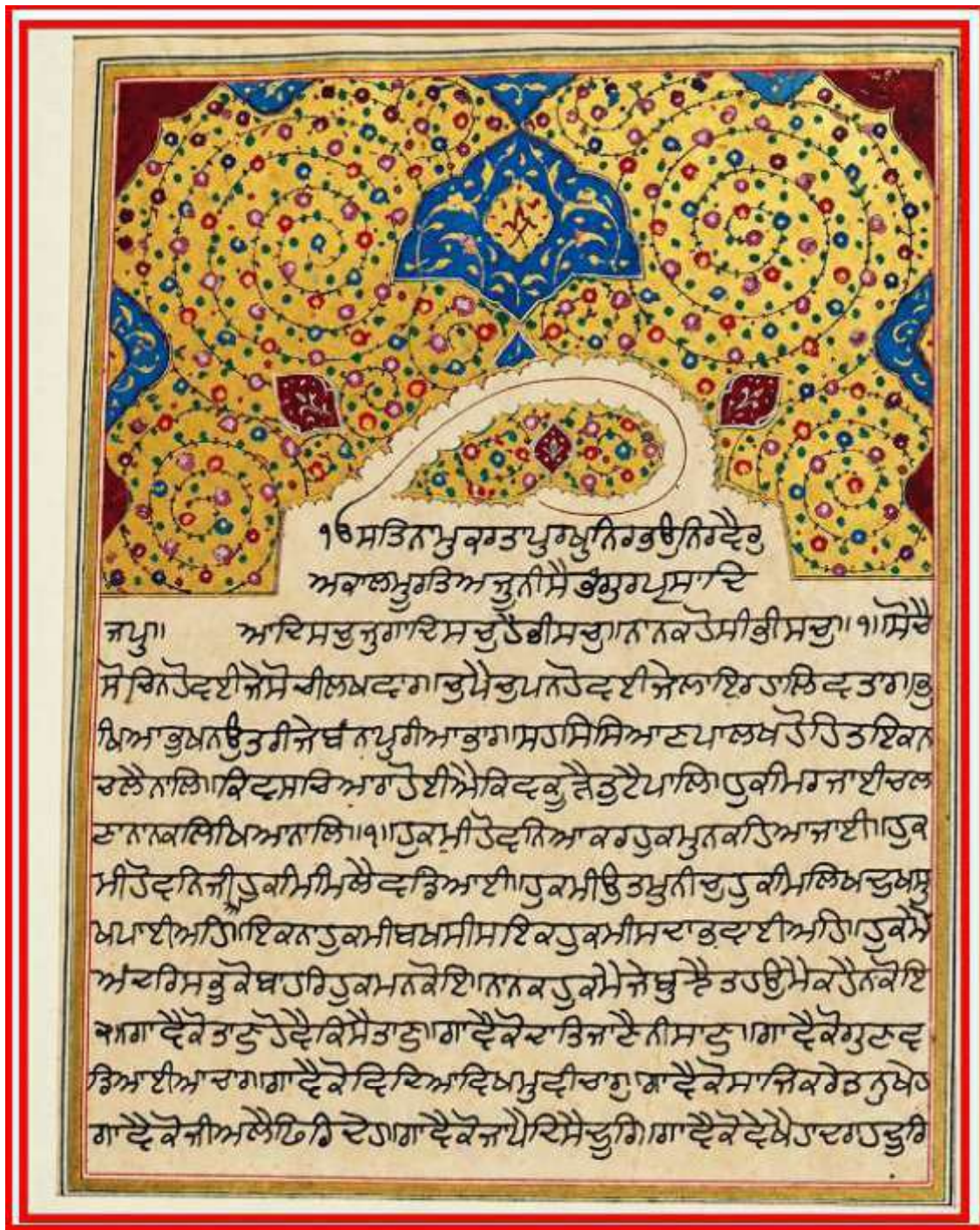
੧ ਓ॥ਸਤਿਨਮੁਕਰਤਾਪੁਰਖੁਨਿਰਭਉਤਿਰੇਵੇਹੁ॥

॥ਅਕਾਲਮੂਰਤਿਅਜੂਨੀਸੈਭੰਗੁਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

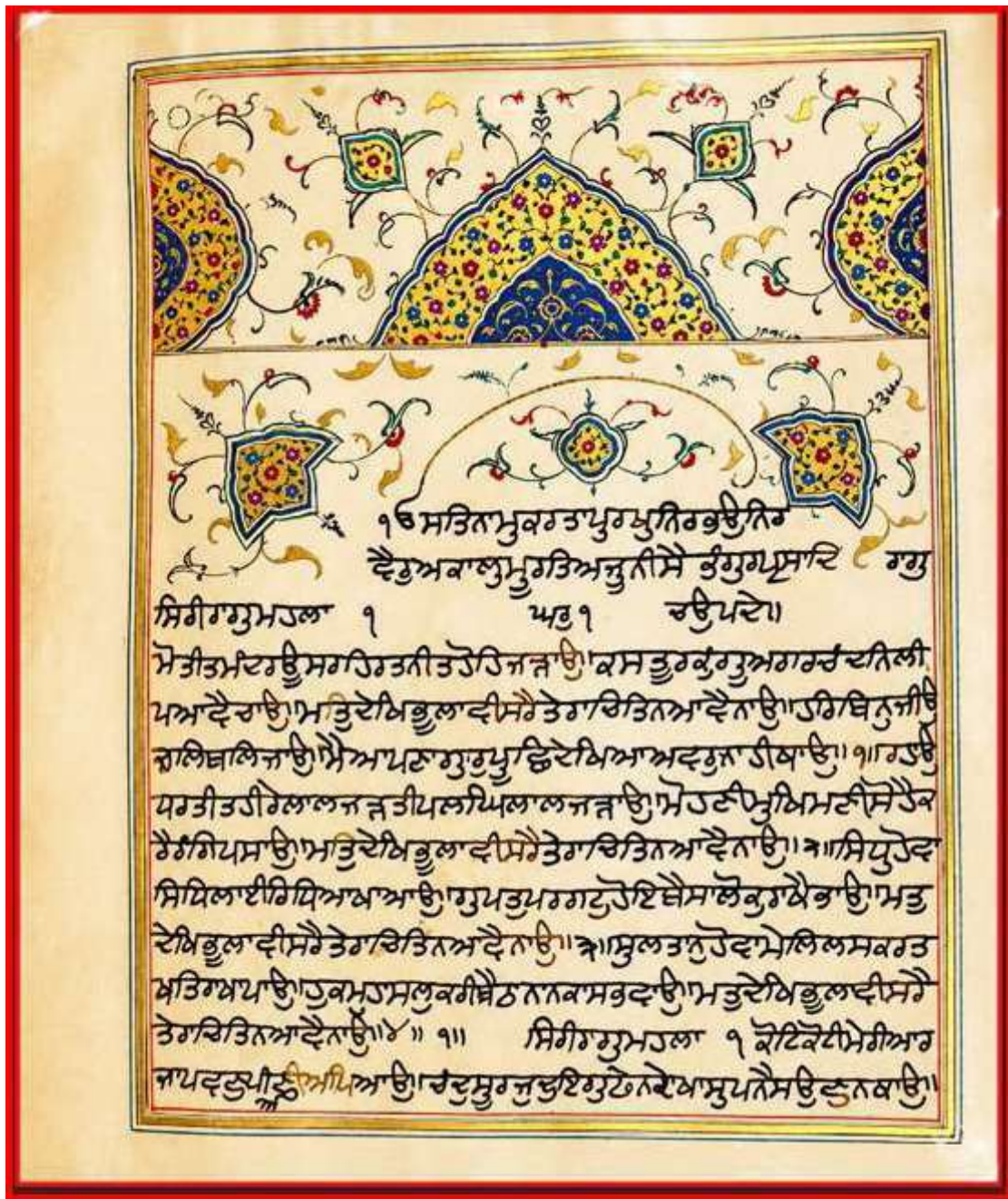
॥ਗਗੁਮਿਰੀਗੁਮਹਲਾ ੧॥ ॥੫੨॥ ॥੪੭੧॥ ॥੪੭੧॥ ॥ਮੇਰੀ

ਮੈਰੇਉਮਰਹਿਰਤਨੀਭੋਹਿਜੜਾਉ॥ਕਸਤੂਰਿਕੰਗੁਅਗਾਰਿਚੈਰੁਲੀਧਿਆਵੈਚਉ॥
॥ਮਤੁਦੇਖਿਭੂਲਾਵੀਸਰੇਤੇਗਾਚਿਤਨਆਵੈਨਉ॥੧॥ਹਰਿਬਿਨੁਜੀਉਜਲਿਬਲਿਜਾਉ॥
ਆਪਣਾਗੁਰਪੁਛਿਦੇਖਿਆਵਹੁਨਾਹੀਥਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਧਰਤੀਤਹੀਰੇਲਾਲਜੜੀਪਲਾਥਿ
ਲਾਲਜੜਾਉ॥ਮੇਰਣੀਮੁਖਿਮਣੀਸੋਹੈਕਹੈਗੁਪਸਾਉ॥ਮਤੁਦੇਖਿਭੂਲਾਵੀਸਰੇਤੇਗਾਚਿਤਨ
ਆਵੈਨਉ॥੨॥ਸਿਧੋਵਾਸਿਧਿਲਾਈਗਿਧਿਆਪਾਯਾਉ॥ਗੁਪਤੁਪਹਗਣਹੋਏਸੈਸਾਏਕੁ
ਗਾਖੇਭਾਉ॥ਮਤੁਦੇਖਿਭੂਲਾਵੀਸਰੇਤੇਗਾਚਿਤਨਆਵੈਨਉ॥੩॥ਸੁਲਤਨਹੋਵਾਮੇਲਿਲਸਕੁ
ਤਖਤਰਾਖਾਉ॥ਹੁਕਮੁਹਾਸਲੁਕਰੀਬੈਕਾਨਕਾਸਕਿਵਾਉ॥ਮਤੁਦੇਖਿਭੂਲਾਵੀਸਰੇਤੇਗਾ
ਤੁਨਆਵੈਨਉ॥੪॥੧॥ ॥ਸਿਰੀਗੁਮਹਲਾ ੧॥ ॥ਕੋਟਿਕੋਟੀਮੇਰੀਆਹਜਾਪਵਨੁਪੀ
ਅਣਅਪਿਆਉ॥ਚੰਦਸੂਰਜਵਇਗੁਫੇਨਦੇਖਾਸੁਪਨੈਸਉਣਨਥਾਉ॥ਨੀਤੇਰੀਕੀਮਤਿਨਾ
ਪਵੈਹਉਕੇਵਰੁਆਖਾਨਉ॥੧॥ਸਾਰਾਨਿਰੰਕਾਰੁਨਿਜਥਾਉ॥ਸੁਣਿਸੁਣਿਆਖਣਾਖਣਾ
ਜੇਭਾਵੈਕਰੇਤਮਾਉ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ਕੁਸਾਕਟੀਆਵਾਰਵਰਪੀਸਣੁਪੀਸਾਪਾਉ॥ਅਗੀਸੇ
ਤੀਜਾਲੀਆਡਸਮੁਸੇਤੀਗਲਿਜਾਉ॥ਭੀਤੇਰੀਕੀਮਤਿਨਾਪਵੈਹਉਕੇਵਰੁਆਖਾਨਉ॥੨॥
॥ਪੈਖੀਹੋਇਕੈਜੇਤਵਸੈਅਸਮਾਣੀਜਾਉ॥ਨਰੀਕਿਸੈਨਆਵਉਨਕਿਛੁਪੀਆਨਖਾ
ਉ॥ਭੀਤੇਰੀਕੀਮਤਿਨਾਪਵੈਹਉਕੇਵਰੁਆਖਾਨਉ॥੩॥ਨਾਨਕਕਾਗਤੁਲਖਮਣਾਪ
ਕ੍ਰਿਪਾਕੀਜੇਭਾਉ॥ਮਸਤੁਣਿਨਾਵਈਲੇਖਣਿਪਵਣੁਚਲਾਉ॥ਭੀਤੇਰੀਕੀਮਤਿਨਾਪ
ਵੈਹਉਕੇਵਰੁਆਖਾਨਉ॥੪॥੨॥ ਸਿਰੀਗੁਮਹਲਾ ੧॥ ॥ਲੇਖੇਬੋਲਣੁਬੋਲਣ
ਲੇਖੇਖਾਣਾਖਾਉ॥ਲੇਖੇਵਾਟਚਲਾਈਆਲੇਖੇਸੁਟਿਵੇਖਾਉ॥ਲੇਖੇਸਾਹਲਵਾਈਅਹਿ
ਪੜੇਕਿਪੁਛਣਿਜਾਉ॥੧॥ਬਾਬਾਮਾਇਆਰਚਸਧੋਗੁ॥ਅੰਧੇਨਮੁਖਿਸਾਗਿਆਨਾਤਿਸੁ
ਏਹਨਓਹੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਜੀਵਨੁਮਰਣਾਜਾਇਕੋਏਖੇਖਾਜੈਕਾਲਿ॥ਜੇਖੇਬਹਿਸਮਵਾਈ
੨)ਤਿਖੋਕੋਇਨਚਲਿਓਨਾਲਿ॥ਹੋਵਣੁਵਾਲੇਜੇਤਜੇਸਭਬੰਨਹਿਪੰਡੁਪਰਾਲਿ॥੨॥ਸਭਕੇ

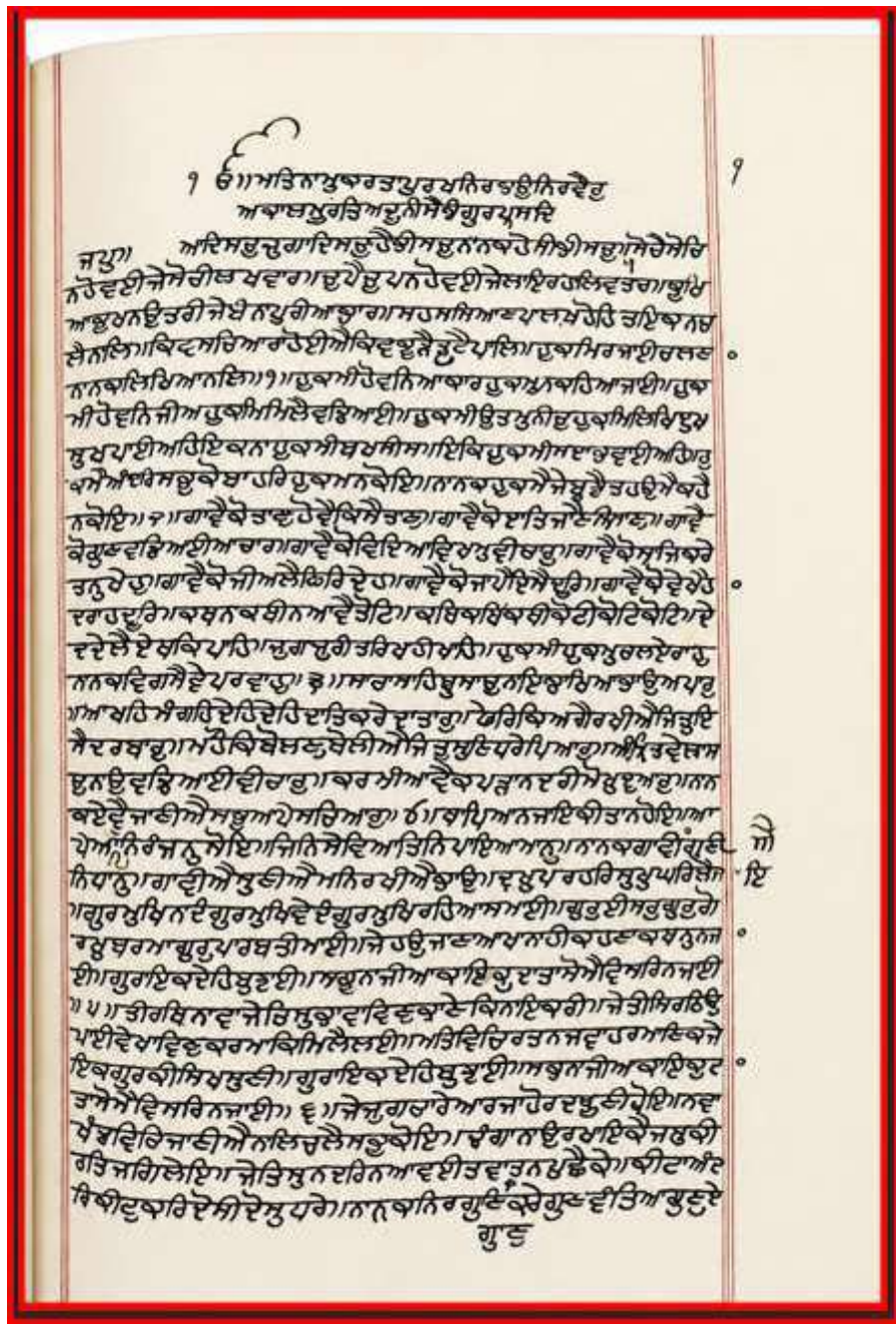
ਇਹ ਮਾਈ ਦੇਸਾਂ ਵਾਲੀ ਬੀੜ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਬਿਲਕੁਲ ਦਰੁਸਤ ਹੈ।

ਇਹ ਬੀੜ 1746 ਏ.ਡੀ. ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਸੋਢੀਆਂ ਦੇ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੱਕ ਦਰਜ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੋ ਡੰਡੀਆਂ ਪਾ ਕੇ ਸਲੋਕ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਤਰਤੀਬ ਹੈ।

ਇਹ ਵੀ ਕੇਸਗੜ੍ਹ ਸਾਹਿਬ ਵਾਲੀ ਬੀੜ ਦਾ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਦਾ ਪੰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਹੈ। ਜੋ ਕਿ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਤਰਤੀਬ ਹੈ।

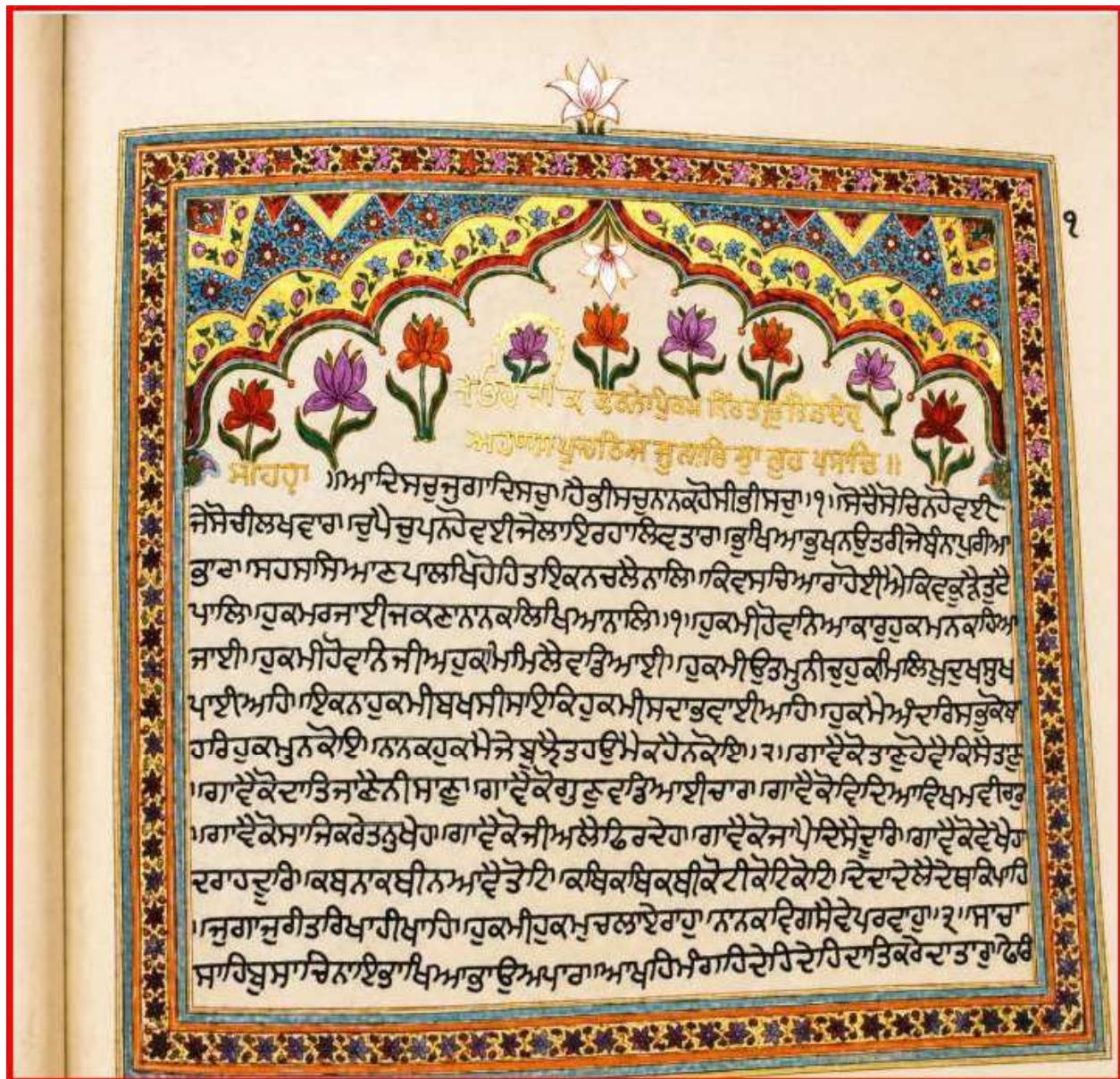
ਇਹ ਬੀੜ ਮੇਰੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਦਿੱਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੋ ਫਤਿਹਗੜ੍ਹ ਸਾਹਿਬ ਅਸਥਾਨ ਦੇ ਮੁੱਖ ਗ੍ਰੰਥੀ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਵਿਖੇ ਪਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਂ ਦਰਜ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਤਰਤੀਬ ਹੈ।

੧ ਓ ਅਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ
ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਤਰਾ

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਸਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਪਾਉ ੧ ॥ ਰਾਉ ਪਦੇ ॥ ਅੰਤੀਤ ਮੰਦਰ ਉਸਰ
ਹਿਰਤ ਨੀਤ ਹੋਇ ਜਾਓ ॥ ਕਾਸਤੁਰਿ ਉਦੁ ਅਗਰਿ ਚੰਦਨੀ ਲੀਖਿਆ ਵੈਚਾਰੁ ॥
ਮਤੁ ਦੇਖਿ ਕੂਲਾ ਵੀਸਰੈ ਤੇਰਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾਉ ॥ ੧ ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜੀਉ ਜਲਿ ਬਲਿ
ਉਸੇ ਅਪਣਾ ਗੁਰੁ ॥ ਛਿਦੇ ਖਿਆ ਅਵਰੁ ਨ ਘੋਬਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪਰਤੀਤ ਹੀ
ਰੇਲਾ ਲਜੜਤੀ ਪਲੀਘਲਾ ਲਜੜਾਉ ॥ ਮੋਹਣੀ ਪੁਖਿ ਮਟੀ ਸੇਰੇ ਕਰੇ ਗੀਰਾ
ਸਾਉ ॥ ਮਤੁ ਦੇਖਿ ਕੂਲਾ ਵੀਸਰੈ ਤੇਰਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾਉ ॥ ੨ ॥ ਸਿਧੁ ਹੋਵਾ ਸਿ
ਧਿ ਲਾਭਿ ਰਿਹਿਆ ਖਾਓ ॥ ਗੁਪਤੁ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ਬੈਸਾ ਚੰਦੁ ਰਾਖੈ ਭਾਉ ॥ ਮਤੁ
ਦੇਖਿ ਕੂਲਾ ਵੀਸਰੈ ਤੇਰਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾਉ ॥ ੩ ॥ ਸੁਲਤਾਨੁ ਹੋਵਾ ਮੇਲਿ ਲਸਕ
ਤਖਤਿ ਰਾਖਾਉ ॥ ਹੁਕਮੁ ਹਾਸਲੁ ਧਰੀ ਬੈਠਨ ਨ ਕਾਸਤੁ ਵਾਉ ॥ ਮਤੁ ਦੇਖਿ
ਕੂਲਾ ਵੀਸਰੈ ਤੇਰਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾਉ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਸਿਰੀਸਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ਕੋਇ ਕੋਈ ਮੇਰੀ ਆਰਜ ਪਵਛੁ ਪੀਅਣੁ ਆਪਿਆਉ ॥ ਚੰਦੁ ਸੁਰਜੁ ਏਉ ਬੁ
ਠੈ ਨ ਦੇਖਾ ਸੁਪਨੈ ਸਉਦੁ ਨ ਥਾਉ ॥ ਭੀਤੇ ਗੀਕੀ ਮਤਿ ਨ ਪਵੈ ਹਉ ਕੇ ਵਡੁ ਆ
ਖਾਨਉ ॥ ੧ ॥ ਸਾਚਾ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਜ ਥਾਇ ॥ ਬੁਢਿ ਬੁਢਿ ਆਖਣਾ ਆਖਣੇ
ਝਵੈ ਕਰੇ ਤਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕੁਸਾਕਟੀ ਆਵਰ ਵਾਰ ਪੀਸਣਿ ਪੀਸਾ
ਇ ॥ ਅਗੀਸੇ ਤੀਜਾਲੀ ਆਕੁਸਮ ਸੇਤੀ ਗਲਿ ਜਾਉ ॥ ਭੀਤੇ ਗੀਕੀ ਮਤਿ ਨ ਪ
ਵੈ ਹਉ ਕੇ ਵਡੁ ਆਖਾਨਉ ॥ ੨ ॥ ਪੰਥੀ ਹੋਇ ਕੈ ਜੇ ਬਵਾ ਸੈ ਅਸਮਾਨੀ ਜ
ਉ ॥ ਨਦਰੀ ਕਿਸੈ ਨ ਆਵਉ ਨ ਆਇ ਛੁਪੀ ਆਖਾਨਉ ॥ ਭੀਤੇ ਗੀਕੀ ਮਤਿ ਨ ਪ
ਵੈ ਹਉ ਕੇ ਵਡੁ ਆਖਾਨਉ ॥ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਕਾਗ ਦਲਖ ਮਣਾ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਕੈ
ਭਾਉ ॥ ਮਸਤੁ ਤੇਰਿ ਨ ਆਵਈ ਲੇਖਣਿ ਪਉਦੁ ਚਲਾਉ ॥ ਭੀਤੇ ਗੀਕੀ ਮਤਿ ਨ
ਪਵੈ ਹਉ ਕੇ ਵਡੁ ਆਖਾਨਉ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਸਿਰੀਸਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਲੇਖੇ
ਲਣੁ ਬੋਲਣ ਲੇਖੇ ਖਾਣਾ ਖਾਉ ॥ ਲੇਖੇ ਵਾਟ ਚਲਈ ਆਲੇਖੇ ਸੁਣਿ ਦੇਖਉ
ਲੇਖੇ ਸਾਹਲ ਵਾਈ ਅਹਿ ਪੜ੍ਹੇ ਕਿ ਪੁਛੁ ਛਾਜਾਉ ॥ ੧ ॥ ਥਾਥਾ ਆਇ ਆਰ
ਨਾਹੈ ॥ ਅਪੈ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਨ ਤਿਲੁ ਹੋਹ ਨ ਭੰਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜੀਵ
ਣ ਮਰਣਾ ਜਾਇ ਕੋਈ ਖੇਖਾ ਜੈ ਕਾਇ ॥ ਜਿਥੇ ਬਹਿਸਮ ਸੁਈ ਐਤਿਥੈ ਕੋਈ
ਨ ਚਲਿਓ ਨ ਲਿਹੈ ਵਡਾ ਲੇਜੇ ਤੇਜੇ ਸਭਿ ਥੰਨ ਹਿਪਤ ਪਗਲਿ ॥ ੧ ॥ ਸਤੁ
ਕੋਆਖੈ ਬਹੁਤੁ ਬਹੁਤੁ ਪਾਇ ਨ ਆਖੈ ਕੋਇ ॥ ਕੀਮਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ ਆਕ
ਪਣਿ ਨ ਵਡਾ ਹੋਇ ॥ ਸਾਚਾ ਸਾਹਬੁ ਏਕੁ ਤੁਹੈ ਜੀਆ ਕੇ ਤੇਲੇ ਆ ॥ ੩ ॥ ਨੀ
ਚਾ ਅੰਦਰਿ ਨੀਚ ਜਾਤਿ ਨੀਚੀ ਧੁਆਤਿ ਨੀਚੁ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਿਨ ਕੈ ਸਿਰਿ ਸਾਥਿ ਵ
ਡਿਆ ਸਿਉ ਕਿ ਆਗੀਸਾ ॥ ਜਿਥੈ ਨੀਚ ਸਮਾ ਅਨਿਤਿਥੈ ਨ ਦਰਿ ਬਖਸੀਸਾ ॥ ੪ ॥
॥ ਸਿਰੀਸਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ॥ ਲਬੁ ਕੁਤਾ ਛੋਰੁ ਕੁਤਾ ਠਗਿ ਖਾਧਾ ਧਰਾ ਭਾ
ਪਗਨਿ ਦਾ ਪਰਮਲੁ ਮੁਖਸੁ ਪੀਅਗਨਿ ਕ੍ਰੋਧੁ ਚੰਡਾ ਲੁਗਰ ਸਕਾਸਾ ਪ੍ਰਸਾਦ

ਇਹ ਇਸ ਬੀੜ ਦਾ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦਾ ਆਰੰਭ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੱਕ ਦਰਜ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਆਰੰਭ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਤਰਤੀਬ ਹੈ।

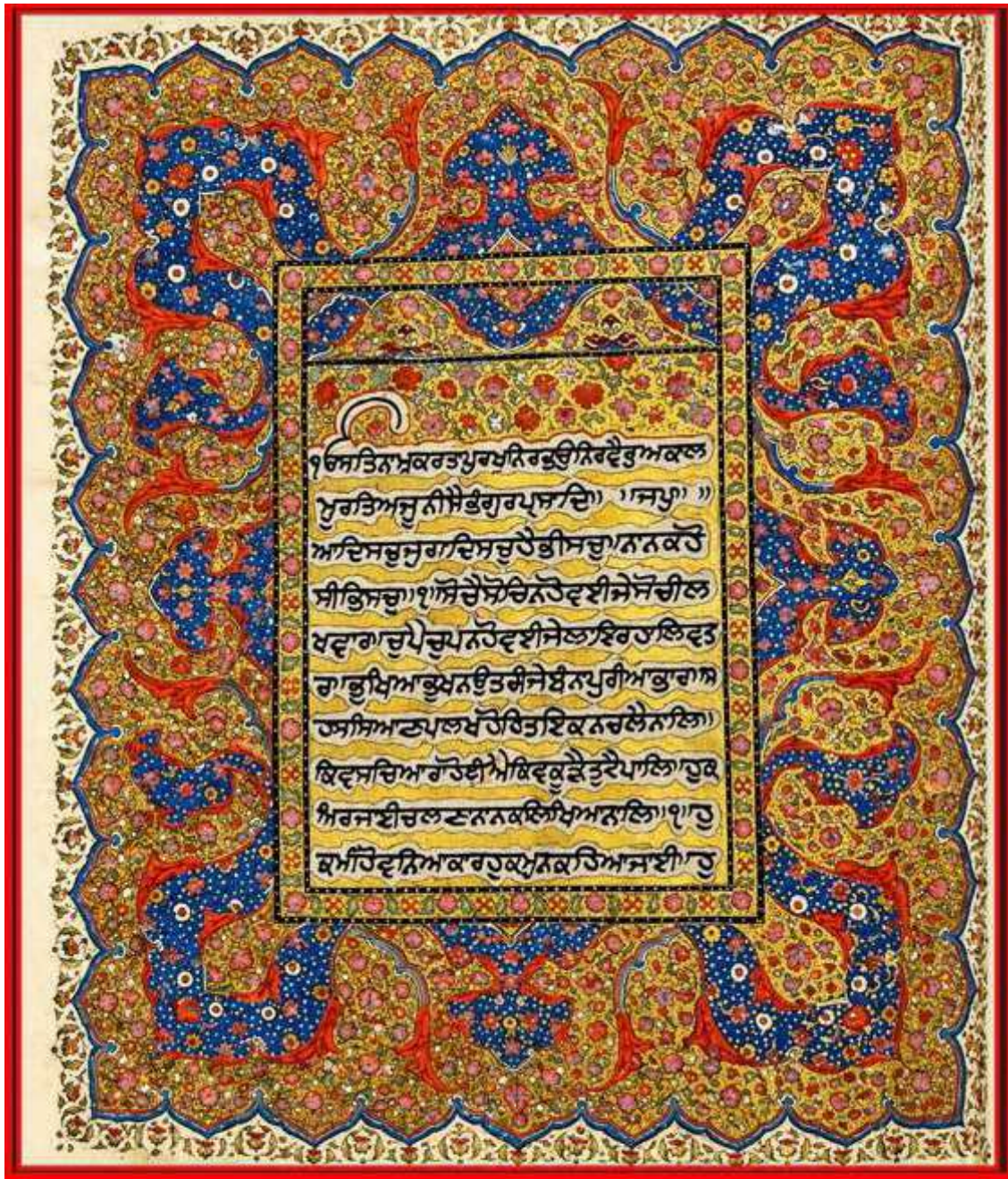

ਇਹ ਬੀੜ 1823 ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਗਈ ਜੋ ਕਿ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਕਰਨੀ ਸਾਹਿਬ, ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਪਈ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਨਹਿਰੀ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਅਤੇ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਲੀ ਸਿਆਹੀ ਨਾਲ ਸਲੋਕ ਦਰਜ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਤਰਤੀਬ ਹੈ ਜੀ।

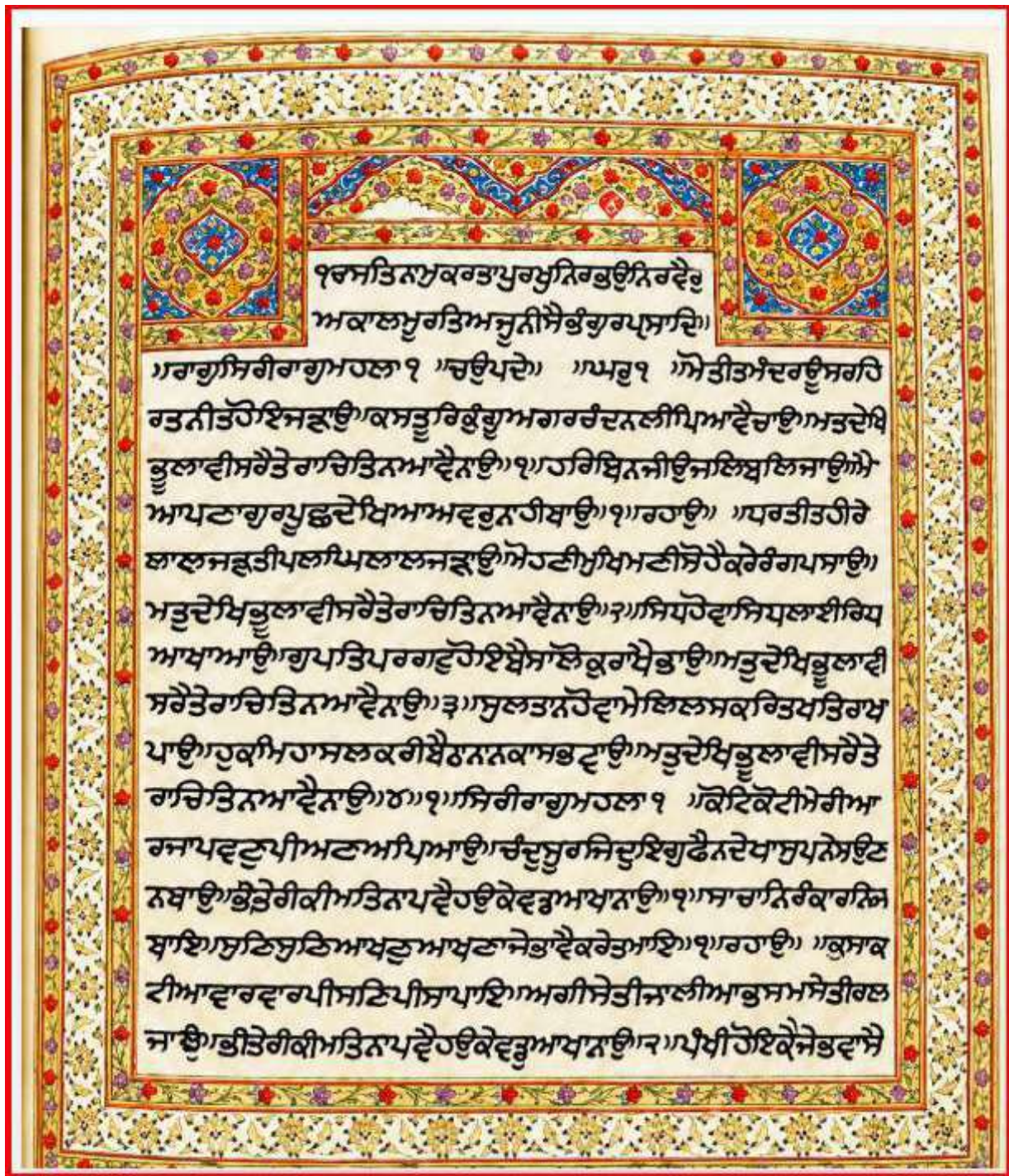
ਰਾਏ। ਕਰਿਡੰਡਉਤਪਨਵਡਹੇ॥੧॥ ਗਾਉ। ਸਾਕਤਹਰਿਰਸਸਾਦੁਨਜਾਹੈਸੁਸਹਤਿਮਤੋਨਰੇ
 ਹਉਮੈਕੰਡਾਹੇ॥ਜਿਉਜਿਉਛਲਹਿਦੁਭੈਦੁਖਪਾਵਹਿਜਮਕਾਲੁਸਹਹਿਸਿਰਿਡੰਡਾਹੇ॥੨॥
 ਹਰਿਜਨਹਥਿਹਰਿਨਾਮਿਸਮਾਏਦੁਖਜਨਮਮਰਣਭਵਖੰਡਾਹੇ॥ਅਥਿਨਾਸੀਪੁਰਖੁਪੁਰਖਾਇ
 ਆਪਰਮੇਸਰੁਬਹੁਸੋਭਖੰਡੁਬਹਾਡੰਡਾਹੇ॥੩॥ ਹਮਗਰੀਬਮਸਕੰਨਪੁਰੁਤੇਰੇਹਰਿਗਾਥੁਗਾਇਭਵ
 ਭਵਡੰਡਾਹੇ॥ਜਨਨਾਨਕਨਾਮੁਅਧਾਰੁਟੇਕਹੈਹਰਿਨਾਮੇਹੀਸੁਖਖੰਡਾਹੇ॥੪॥੪॥ ਗੁਗੁ॥
 ਉਤ੍ਰੀਪੁਰਬੀਮਹਲਾ੫॥ ਕਰਉਬੇਨੀਤੀਸੁਣਹੁਮੇਰੇਮੀਤਾਸੀਤਹਲਕੀਬੇਲਾ॥ਈ
 ਹਾਖਾਟਿਚਲਹੁਹਰਿਲਾਗਾਅਗੈਬਸਨੁਸੁਹੇਲਾ॥੧॥ ਅਉਧਘਟੋਦਿਨਸੁਰੈਏਗਾਮਨ
 ਗੁਰੀਲਿਕਾਜਿਸਦਾਹੇ॥੧॥ ਗਾਉ॥ ਇਹਸੀਸਾਹੁਬਿਕਾਰੁਸੇਮਹਿਤਰਿਓਬ੍ਰਮਗਿਆਸ
 ਨੀ॥ ਜਿਸਹਿਜਗਾਇਪੀਆਏਇਹਸੁਅਕਥਕਥਾਤਿਨਿਜਾਨੀ॥੨॥ ਜਾਕਉਆਏ
 ਸੋਈਬ੍ਰਿਹਾਣੁਹਰਿਗੁਰਤੇਮਨਹਿਬਸੇਗਾ॥ਨਿਜਘਰਿਮਹਲੁਪਾਵੁਸੁਖਸਹਜੇਬਹੁਨ
 ਹੋਇਗੋਠੇਗਾ॥੩॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀਪੁਰਖਬਿਧਾਤੇਸਰਧਾਮਨਕੀਪੂਰਾ॥ਨਾਨਕਦਾਸੁਇ
 ਹੈਸੁਖਆਗੈ॥ਅੰਕਉਕਰਿਸੀਤਨਕੀਧੁਰੇ॥੪॥੫॥

੧੬ ਸਾਤਿਨਾਮੁਕਰਤਾਪੁਰਖੁਨਿਰਭਉਨਿਰਵੈਰੁਅਕਾਲਮੂਰਤਿਅਜੂਨੀਸੈਭਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾ
 ਦਿ॥ ਗਾਉਸਿਗੰਗਾਮਹਲਾ੧॥ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ॥੧॥
 ਮੋਤਿਤਮੰਦਰਉਸਹਹਿਰਤਨੀਤਹੋਹਿਜਕਾਉ॥ਕਸਤੂਰਿਕੰਗੁਅਗਰੀਚੰਦਨੀਲੀਪਿ
 ਆਏਚਾਉ॥ਅਤ੍ਰਦੇਖਿਭੂਲਾਵੀਸਰੈਤੇਗਾਚਿਤਿਨਆਵੈਨਾਉ॥੧॥ ਹਰਿਬਿਨੁਜੀਉਕ
 ਜਲਿਬਲਿਜਾਉ॥ਮੇਆਪਦੁਗੁਰਪੁਛਿਦੇਖਿਆਅਵਰਨਾਹੀਬਾਉ॥੧॥ ਗਾਉ॥
 ਧਰਤੀਤਹੀਰੇਲਾਲਜਕੂਤੀਪਲਾਪਿਲਾਲਜਕੂਉ॥ਮੋਹਣੀਮੁਖਿਮਣੀਸੋਹੈਕੇਰੀਗ
 ਪਸਾਉ॥ਅਤ੍ਰਦੇਖਿਭੂਲਾਵੀਸਰੈਤੇਗਾਚਿਤਿਨਆਵੈਨਾਉ॥੨॥ ਅਸਪੁਰਦਾਸਿਧਿਲਾਈਹ

ਇਹ ਕਰਨੀ ਸਾਹਿਬ ਵਾਲੀ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦਾ ਆਰੰਭ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋਕਿ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਤਰਤੀਬ ਹੈ।

ਇਹ ਮਾਹਰਾਜਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਸਿੱਖ ਰੈਫਰੈਂਸ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਸੁਸ਼ੋਭਿਤ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋ ਡੰਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ॥ਜਪੁ॥ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਤਰਤੀਬ ਅਨੁਸਾਰ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹੈ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪਾਠ ਆਰੰਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

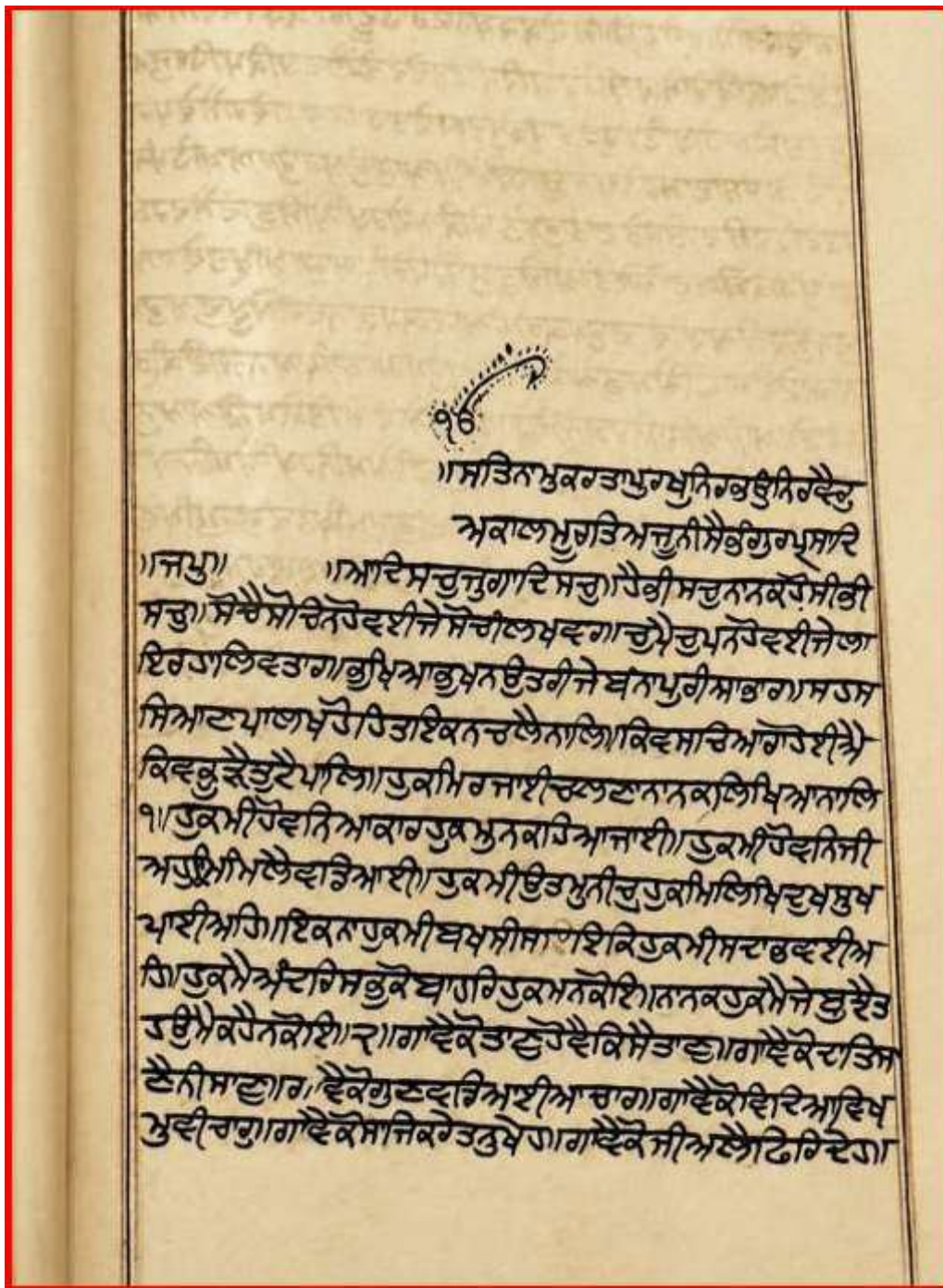
ਇਸੇ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦਾ ਆਰੰਭ ਜਿੱਥੇ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਜੋ ਕਿ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਤਰਤੀਬ ਹੈ ਜੀ।

੧੬ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ॥
ਕਲਮੁ ਰਤਿ ਅਚੂਨੀ ਸੈਤੰਗੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਦਿਸਤੁ ਗਾਇਸਤੁ ॥ ਭੈਸਤੁ ਨਾਨਕੁ ਸੀਤੀ ਸਤੁ ॥ ੧ ॥
ਜੋ ਸੋਚਿ ਨਿਰਵੈਰੀ ਜੋ ਸੋਚੀਤ ਪਦਗ ॥ ਰੁਪੈ ਰੁਪਾ ਨਿਰਵੈਰੀ ਜੋ ਲਾਇ ਰਹਾ ॥ ਰੁਖਿ ਆਰੁਖਾ ਭੈਰ
ਗੀਜੇ ਬਾਪੁਰੀ ਆਰਾਗ ॥ ਸਤਸਿ ਆਪਾ ਲਖਤੋ ਤਿਕ ਨ ਰਲੈ ਨਾ ॥ ਕਿਵਸਰਿ ਆਰੁਪੈ ਐਕਿ
ਵਡੁ ਵੈਰੁ ਪੈ ॥ ਭੁਕਮਿ ਰਜਾਈ ਰਲਣਾ ਨ ਕਾਇਖਿਆ ਨਾ ॥ ੧ ॥ ਭੁਕਮੀ ਤਿਵਨਿ ਆਕਰੁ ਭੁਕਮਾ ਕ
ਰਿਆ ਜਾਈ ॥ ਭੁਕਮੀ ਤਿਵਨਿ ਜੀ ਅਭੁਕਮਿ ਮਿਥੈ ਵਰਿਆਈ ॥ ਭੁਕਮੀ ਉਤਪ੍ਰੀਤੁ ਭੁਕਮਿ ਲਿਖਿਤੁ ਭੁਖ
ਪਾਈ ਆਇ ॥ ਇਕਨ ਭੁਕਮੀ ਬਖਸੀ ਸਇਕਿ ਭੁਕਮੀ ਸਦਾ ਵਈ ਆਇ ॥ ਭੁਕਮੈ ਅਰਿਸਤੁ ਕੋ ਬਾਹਿਰੁ ਭੁਕ
ਮਾ ਕੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਭੁਕਮੈ ਜੋ ਬੁਝੈ ਤਉ ਮੈ ਕਰੈ ਨ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥ ਗਾਵੈ ਕੰਤੁ ਤਉ ਵੈਕਿ ਸੈਤਾ ॥ ਗਾਵੈ ਕੰਤਿ ਜਾਣੈ ਨੀਸ
ਤਾ ॥ ਗਾਵੈ ਕੰਤੁ ਵਰਿਆਈ ਆਰਾਗ ॥ ਗਾਵੈ ਕੰਤਿ ਆਵਿਖ ਮੁਵੀਰਾ ॥ ਗਾਵੈ ਕੰਤਿ ਜਿਕਰੇਤੁ ਭੇਰਾ ॥ ਗਾਵੈ ਕੰ
ਜੀ ਐਕੇ ਹਿਰੇ ॥ ਗਾਵੈ ਕੰਤਿ ਪੈਦਿ ਸੈਦੁ ਗਿ ॥ ਗਾਵੈ ਕੰਤਿ ਪੈਦਰੁ ਹੁਗਿ ॥ ਸਾਥੈ ਸੋਕ ਬੀਨ ਆਵੈ ਤੋਇ ॥ ਕਾਇ
ਕ ਬਿਕਬੀ ਕੰਤਿ ਕੋਇ ॥ ਦੇਵ ਦੇ ਲੈ ਦੇ ਬਕਿ ਪਾਇ ॥ ਜੁਗਾ ਜੁਗਤਿ ਮਾਪੀ ਪਾਇ ॥ ਭੁਕਮੀ ਭੁਕਮੁ ਰਲਾ ਏਹੁ
ਨਾਨਕ ਵਿਸੇ ਦੇ ਪਰਵਾ ॥ ੩ ॥ ਸਾਤਸਤਿ ਬੁਝਾਨੁ ਇਹੁ ਪਿਆਰੁ ਭਉ ਅਪਾਰਾ ॥ ਆਖਤਿ ਮਗਤਿ ਤੇਰੇ ਤਿ
ਦਾਰਿ ਕੇ ਰਹਾ ॥ ਏਹਿ ਕਿ ਅਗੈਰੀ ਐਜਿਤੁ ਦੇਸੈ ਦਰਬਾਰਾ ॥ ਮੁੰਡੈ ਕਿ ਬੋਲੁ ਚੁਛੈ ਲੀ ਐਜਿਤੁ ਦੇਸੈ ਪਿ
ਅਰਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਦੇਲਾ ਸਚੁ ਭਉ ਵਰਿਆਈ ਵੀਰਾ ॥ ਕਰਮੀ ਆਵੈ ਕਪੜਾ ਵਰੀ ਮੋਖੁ ਦੁਆਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਏਵੈ
ਜਾਈ ਐਸੁ ਅਪੇਸਰਿ ਆਰਾ ॥ ਆਖਾ ਪਿਆਨ ਜਾਇ ਕੀਤਾ ਤੋਇ ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਇ ॥ ਜਿਨਿ ਸੇ
ਵਿਆ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ ਨਾ ॥ ਨਾਨਕ ਗਾਵੈ ਐਸੁ ਛੀਨਿ ਬਾਨਾ ॥ ਗਾਵੈ ਐਸੁ ਛੀਨਿ ਮਨਿ ਬੀਨੈ ਰਉ ॥ ਭੁਖ
ਮਹਿ ਸੁਖੁ ਮਾਹਿ ਲੈ ਜਾਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨ ਦੰਗੁ ਮੁਖਿ ਵੇਦੰਗੁ ਮੁਖਿ ਰਤਿ ਆਸਾਈ ॥ ਗੁਰੁ ਏਸੁ ਗੁਰੁ ਗੰਗ
ਖੁਬਾ ॥ ਗੁਰੁ ਪਰਬਤੀ ਮਾਈ ॥ ਜੇਤੁ ਉਜਾਣਾ ਆਖਾ ਨੀਕਣ ਕਥਨਾ ਜਾਈ ॥ ਗੁਰਾਇ ਕਰੇ ਤਿਉ ਸੁਣਾਈ ॥
ਸਤਨਾਮੀ ਆਕਾਇ ਕਰਤਾ ਸੋ ਮੈਦਿ ਸਹਿਜਾਈ ॥ ੪ ॥ ਤੀਰਥਿ ਨਾਵ ਜੇਤਿ ਸੁਰਾਵਦਿ ਦੁਰੁ ਏਕਿ ਨਾਇਕੀ ॥ ਜੇ
ਤੀ ਸਿਰਭਉ ਪਾਈ ਵੇਖਾਵਿ ਭੁਕਮਾ ਕਿ ਮਿਲੈ ਲਈ ॥ ਸਤਿਵਿਰਿਤਾ ਜਵਹਰ ਮਾਇਕ ਜੇ ਇਕ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਿ
ਖ ਸੁਣੀ ॥ ਗੁਰਾਇ ਕਰੇ ਤਿਉ ਸੁਣਾਈ ॥ ਸਤਨਾਮੀ ਆਕਾਇ ਕਰਤਾ ਸੋ ਮੈਦਿ ਸਹਿਜਾਈ ॥ ੫ ॥ ਜੇ ਜੁਗਾ ਚਰੇ ਅਰਜਾ
ਰੋਹ ਸੁਣੀ ਤੋਇ ॥ ਨਵ ਮੰਗਾ ਵਿਰਿਜਾਈ ਐਨਾ ਲਿਚਲੈ ਸਰੁ ਕੋਇ ॥ ਰੰਗਾ ਨਉ ਮਖਾਇਕੈ ਜਸੁ ਕੀਰਤਿ ਜਾਇ ॥
ਜੇਤਿ ਸੁਨਾਦਰਿ ਨਾਵਈ ਤਵਤਾ ਮੁਠੈ ਕੋਇ ॥ ਕੀਟਾ ਅਰਿਕੀ ਭੁਕਮਿ ਦੇਸੀ ਦੇਸੁ ਪਛੇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਿਗੁਣਿ ਗੁਣੁ
ਕਰੇ ਗੁਣਵਰਿ ਆਗੁਣੁ ॥ ਤੇਰੇ ਕੋਇ ਨਾ ਸੁਣਈ ਜਿ ਤਿਸੁ ਗੁਣੁ ਕੋਇ ਕਰੇ ॥ ੬ ॥ ਸੁਣਿ ਐਸਿ ਧਾਪੀ ਸੁਹਿਨ ਬਾ ॥ ਸੁ
ਣਿ ਐਸਿ ਪਤਿ ਪਦਲ ਆਕਾ ॥ ਸੁਣਿ ਐਸੀ ਪਲੇ ਅਪਣਾ ॥ ਸੁਣਿ ਐਸੀ ਨਿਸਕੈ ਕਾ ॥ ਨਾਨਕ ਗਤਾਤ ਸਦਾ ਦਿ
ਗਾ ॥ ਸੁਣਿ ਐਸੁ ਪਾਪਕਾਨਾ ॥ ੭ ॥ ਸੁਣਿ ਐਸੀ ਸੁਬਾ ਮਾਇ ॥ ਸੁਣਿ ਐਸੁ ਪਿਸਾ ਲਾਇ ਮੰਦਾ ॥ ਸੁਣਿ ਐ
ਜੇ ਗੁਰੁ ਗਤਿ ਤਿਭੇ ॥ ਸੁਣਿ ਐਸਾ ਸਤਿ ਸਿਰਿ ਦੇਵਾ ॥ ਨਾਨਕ ਗਤਾਤ ਸਦਾ ਦਿਗਾ ॥ ਸੁਣਿ ਐਸੁ ਪਾਪਕਾਨਾ ॥
੮ ॥ ਸੁਣਿ ਐਸੁ ਤੁਸੁ ਖੁਸ਼ਿਆ ॥ ਸੁਣਿ ਐਸਾ ਨਿਕਾਇ ਸਾਨਾ ॥ ਸੁਣਿ ਐਸਾ ਪਿਪਾਵਾ ਦਿਮਾ ॥ ਸੁਣਿ ਐ
ਲਾਗੈ ਸਤਿ ਜਿਧਿਆ ॥ ਨਾਨਕ ਗਤਾਤ ਸਦਾ ਦਿਗਾ ॥ ਸੁਣਿ ਐਸੁ ਪਾਪਕਾਨਾ ॥

ਇਹ ਬੀੜ 1702 ਏ.ਡੀ. ਦੀ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਸਿੱਖ ਬੁੱਕ ਕਲੱਬ ਦੀ ਵੈਬ ਸਾਈਟ ਤੇ ਸਾਂਝੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਦਰਜ ਹੈ। ਫਿਰ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਂ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਲੋਕ ਦਰਜ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਤਰਤੀਬ ਹੈ।

ਇਸੇ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਦੀ ਤਸਵੀਰ। ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦਰਜ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਤਰਤੀਬ ਹੈ।

ਇਹ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜ 1661 ਏ.ਡੀ. ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਪਿੰਡ ਕਾਨਗੜ੍ਹ ਵਿਖੇ ਪਈ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਦੋ ਡੰਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਸ ਉਪਰੰਤ ਸਲੋਕ ਦਰਜ ਹੈ ਤੇ ਫਿਰ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਆਰੰਭ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀਤੀਸੁਣਤੁਮੇਰੇਸ੍ਰੀਤਾਸਤਿਹਲਕੀਬੇਯਾਈਭਖਾਇਚਲਤੁਹਰਿਲਾ ॥
 ਤਾਅਗੈਬਸਨੁਸੁਹੇਯਾ॥੧॥ਅਉਧਘਟੈਦਿਨਸੁਰੇਣਗੇਮਨਗੁਰਮਿ
 ਇਕਜਸਵਗਾ॥੧੨੮ਉ॥ਇਹਸਸਾਹਬਿਕਾਹੁਸੇਸਮਾਹਿਤਹਿਓ
 ਬ੍ਰਤਮਗਿਆਨੀ॥ਜੀਸਤਿਜਗਾਇਪੀਆਵੈਇਹੁਰਸੁਅਕਥਕ
 ਥਾਤਿਨਿਜਾਨੀ॥੧੨੯ਉ॥ਜਾਕਉਆਏਜੇਈਥਿਤਵਤੁਹਰਿਗੁਰੇਮ
 ਨਤਿਬਸੇਗਾਨਿਜਪਮਿਹਲੁਪਾਵਤੁਸੁਖਸਯੋਬਹੁਰਿਨੇਹੋਇ
 ਏਗੇਠੇਗਾ॥੧੩੦ਉ॥ਅੰਤਮਿਨਮੀਪੁਰਖਾਬਿਧਾਤੇਸਧਾਮਨਕੀਪੁਰੇ
 ॥ਨਨਕਦਾਸੁਇਤੈਸੁਖਮਾਗੈਮੇਕਉਕਰਿਸਤਨਕੀਪੁਰੇ॥੧੩੧॥

੧੪ ਸਤਿਨਾਮੁਕਰਤਾਪੁਰਖਾਨਿਰਭਉਨਿਗ
 ਵੈਰੁਅਕਲਮੂਹਤਿਅਜੁਨੀਸੈਭੰਗੁਰਖਸਾਦਿ

ਗੁਰਸਿਰੀਗਗੁਮਹਲਾ ॥ ਚਉਪਦੇ॥ ਘਰੁ ॥

ਮੇਤੀਤਮੰਦਰਉਸਹਹਿਰਤਨੀਤਹਤਿਜੜਉ
 ਕਸਤੂਰਿਭੰਗੁਅਗਰਿਚੰਦਨਿਘੀਪਿਆਵੈਚਉ॥ਅਤੁਦੇਖਿਭੂਲਾ
 ਵੀਸਰੇਤੇਗਚਿਤਿਨਾਵੈਨਉ॥੧॥ਹਰਿਬਿਨੁਜੀਉਜਲਿਬਲਿਜਾ
 ਓਮੈਆਪਣਗੁਰੁਪੁਛਿਦੇਖਿਆਅਵਰੁਨਾਤੀਥਾਉ॥੧੨੮ਉ॥
 ਧਰਤੀਤਹਿਹੇਲਾਯਜੜਤੀਪਲਪਲਾਯਜੜਉ॥ਮੇਹਣੀਪੁ
 ਖਿਮਣੀਸੇਰੇਕਰਗਪਸਾਉ॥ਅਤੁਦੇਖਿਭੂਲਾਵੀਸਰੇਤੇਗਚਿ
 ਤਿਨਾਵੈਨਉ॥੧੨੯ਉ॥ਵਾਸਿਧਿਯਾਈਗਿਧਿਆਖਾਉ॥
 ਗੁਪਤੁਪਗਟੁਤੋਇਬੈਸਾਯੋਕੁਰਾਖੈਰਾਉ॥ਅਤੁਦੇਖਿਭੂਲਾਵੈ

ਇਸੇ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦਾ ਆਰੰਭ। ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਉਪਰੰਤ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਤਰਤੀਬ ਹੈ।

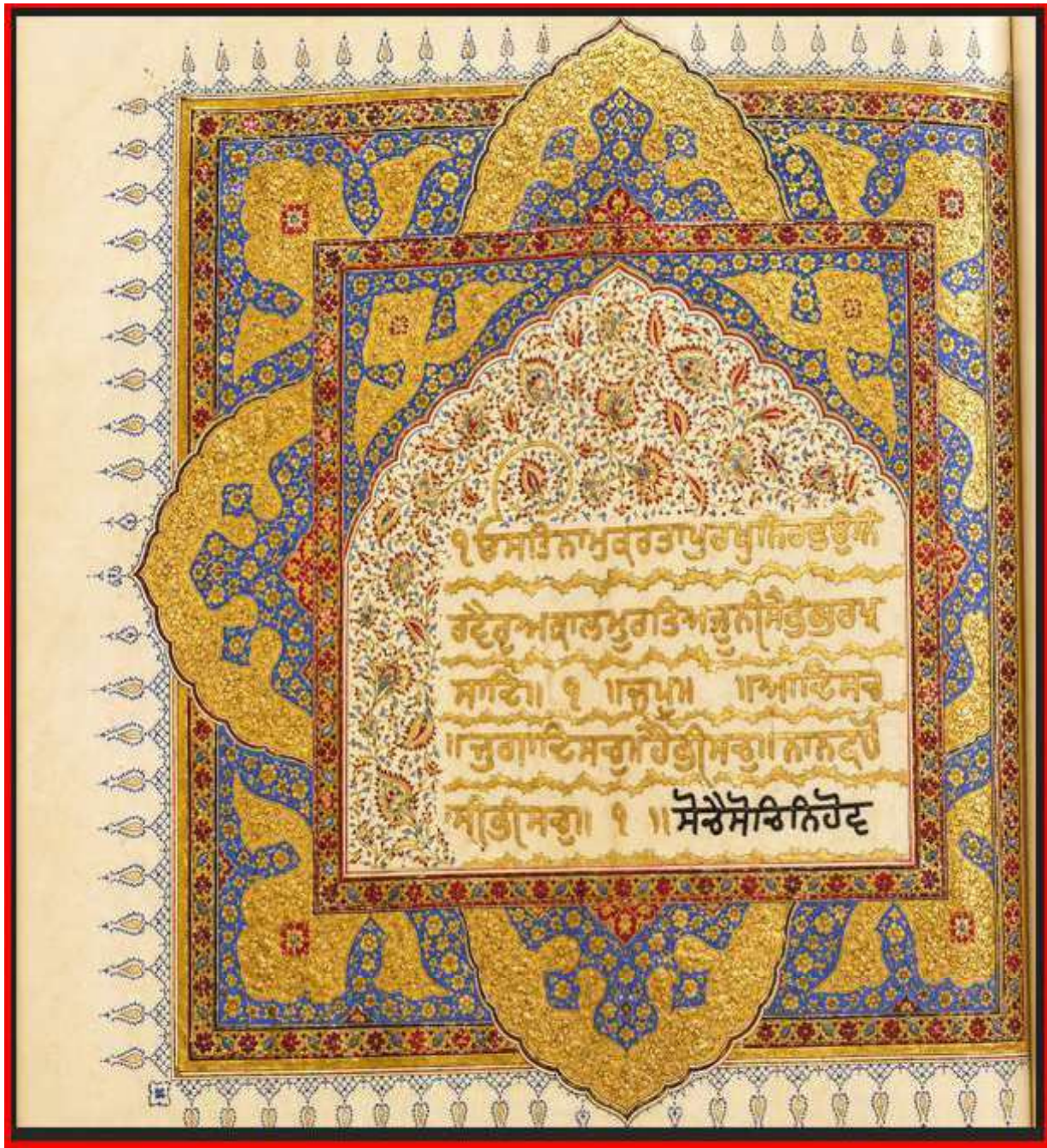
ਸੰਨ 1834 ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਇਹ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਸਰੂਪ ਚੀਫ਼ ਖਾਲਸਾ ਦੀਵਾਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕਰਕੇ 2 ਡੰਡੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਹੈਂਡਿੰਗ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, 2 ਡੰਡੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ, ਉਪਰੰਤ ਸਲੋਕ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਕਿ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਤਰਤੀਬ ਹੈ।

ਗਿਆਨੀਮਜਿਸਹਿਜਗਾਇਪੀਆਵੈਇਹੁਕਸੁਅਕਬਕਕਾਤਿਨਿਜਾਨੀ॥੨॥ਜਾਕਉਆਏਸੋਈ
ਬਿਹਾਸੁਹੁਹਰਿਗੁਰਤੇਮਨਹਿਬਸੇਗਾ॥ਨਿਜਾਮਹਿਮਹਿਲੁਪਾਵੁਹੁਸੁਖਸਹਜੇਬਹਿਨਹੋਇਗੋਛਰਾ॥
੩॥ਅੰਤਰਜਾਮੀਪੁਰਖੁਬਿਧਾਤੇਸਰਧਾਮਨਕੀਪੁਗੇ॥ਨਾਨਕਦਾਸੁਇਹੈਸੁਖਮਗੈਮੋਕਉਕਰਿਸੰਤਨਕੀ
ਧੂਗੇ॥੪॥੫॥

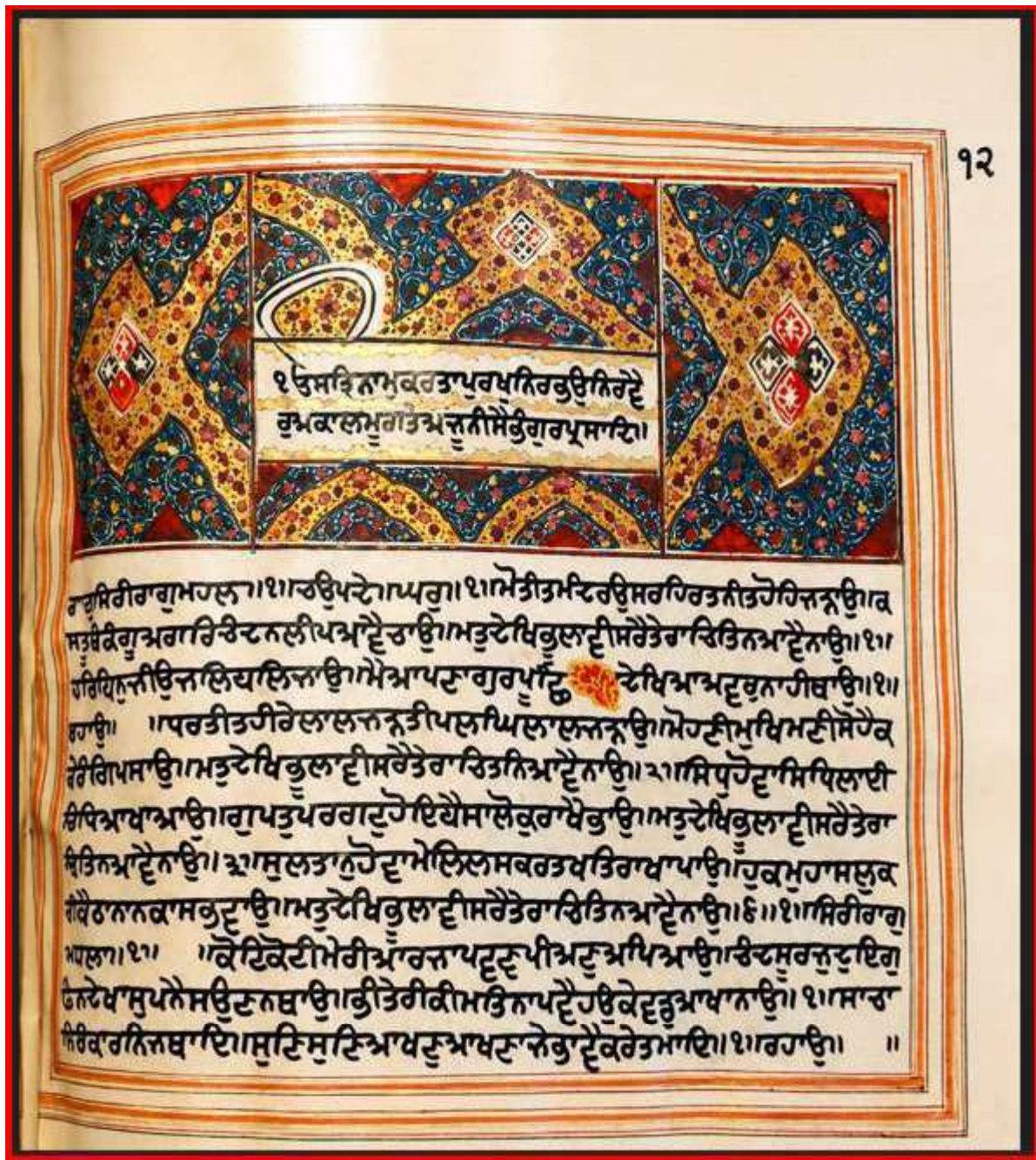
ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ॥
ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਗਗੁਸਿਰੀਗਗੁਮਹਲਾ ੧ ॥੫੫੨੧॥ਚਉਪਦੇ॥ ॥ਮੋਤੀਤਮੰਦਰਉਸਰਹਿਰਤਨੀਤਹੋਹਿਜਨ੍ਹਾ
ਉ॥ਕਸਤੂਰਿਕੁੰਗੁਅਗਰਚੰਦਨਲੀਪਆਵੈਚਾਉ॥ਮਤਿਦੇਖਕੂਲਾਵੀਸਾਰੈਤੇਗਚਿਤਨਆਵੈਨਉ
੧॥ਹਰਿਬਿਨੁਜੀਉਜਲਿਬਲਿਜਾਉ॥ਮੈਆਪਦਾਗੁਰਪੁਛਦੇਖਿਆਅਵਰੁਨਾਹੀਬਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ
ਧਰਤੀਤਹੀਰੇਲਾਲਜਨ੍ਹਤੀਪਲੀਪਿਲਾਲਜਨ੍ਹਾਉ॥ਮੋਹਿਣੀਮੁਖਿਮਣੀਸੇਹੈਕਰੈਰੀਗਪਸਾਉ॥ਮ
ਤਿਦੇਖਕੂਲਾਵੀਸਾਰੈਤੇਗਚਿਤਨਆਵੈਨਉ॥੨॥ਸਿਧਹੋਵਾਸਿਧਿਲਾਈਕਿਧਿਆਖਾਆਉ॥ਗੁ
ਪਤੁਪਗਵਹੋਇਥੈਸਾਲੇਕੁਗਥੈਕੁਉ॥ਮਤੁਦੇਖਕੂਲਾਵੀਸਾਰੈਤੇਗਚਿਤਨਆਵੈਨਉ॥੩॥ਸੁਲਤਾ
ਨਹੋਵਾਮੇਲਿਲਸਕਰਿਤਖਤਰਾਖਾਉ॥ਹੁਕਮਹਾਸਲੁਕਰੀਬੈਠਾਨਾਨਕਾਸਭਵਾਉ॥੧॥ਮਤੁਦੇਖ
ਕੂਲਾਵੀਸਾਰੈਤੇਗਚਿਤਨਆਵੈਨਉ॥੪॥੧॥ਸਿਰੀਗਗੁਮਹਲਾ ੧ ॥ਕੋਟਿਕੋਟੀਮੇਰੀਆਰਜਾਪਉਣ
ਪੀਅਣੁਅਪਿਆਉ॥ਚੰਦੁਸੁਰਜੁਦਇਗੁਛੈਨਦੇਖਾਸੁਪਨੈਸਉਣਨਬਾਉ॥ਭੀਤੇਰੀਕੀਮਤਿਨਾਪਵੈਹਉ
ਕੇਵਰੁਆਖਾਨਉ॥੧॥ਸਾਚਾਨਿਰੰਕਾਰਨਿਜਬਾਉ॥ਸੁਣਿਸੁਣਿਆਖਣਿਆਖਣਾਜੇਭਾਵੈਕਰੈਤਮਾ
ਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਕੁਸਾਕਟੀਆਵਾਰਵਾਰਪੀਸਦਿਪੀਸਾਪਾਇ॥ਅਗੀਸੇਤੀਜਾਲੀਆਬੁਸਮਸੇਤੀ
ਗਲਿਜਾਉ॥ਭੀਤੇਰੀਕੀਮਤਿਨਾਪਵੈਹਉਕੇਵਰੁਆਖਾਨਉ॥੩॥ਪੀਥੀਹੋਇਕੈਸੇਬੁਢਾਸੈਅਸਲੀ
ਨੀਜਾਉ॥ਨਦਰੀਕਿਸੈਨਆਵਉਨਾਕਿਰੂਪੀਆਨਾਖਾਉ॥ਤੇਰੀਕੀਮਤਿਨਾਪਵੈਹਉਕੇਵਰੁ
ਆਖਾਨਉ॥੩॥ਨਾਨਕਕਾਗਦਲਖਮਦਾਪਹਿਪੜੀਕੀਚੈਰੁ॥ਮਸੂਤੋਟਿਨਆਵਈਲੇਖਣੁ
ਪਉਣਚਲਾਉ॥ਭੀਤੇਰੀਕੀਮਤਿਨਾਪਵੈਹਉਕੇਵਰੁਆਖਾਨਉ॥੪॥੨॥ਸਿਰੀਗਗੁਮਹਲਾ ੧॥
ਲੇਖੈਬੋਲਣੁਬੋਲਣਾਯੋਖਾਣਾਖਾਉ॥ਲੇਖੈਵਾਟਚਲਾਈਮੇਲੇਖੈਸੁਣਿਵੇਖਾਉ॥ਲੇਖੈਸਾਹਲੁ
ਵਾਈਅਹਿਪਟੈਕਿਪੁਛਭਜਾਉ॥੧॥ਬਾਬਾਮਾਇਆਰਚਨਾਧੋਹਾ॥ਅੰਧੋਨਾਮੁਟਿਸਾਰਿਆਨਾਤਿਲੁ
ਏਹਨੰਓਹੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਜੀਵਨੁਮਰਣਾਜਾਇਕੈਏਥੈਖਾਜੈਕਾਲਿ॥ਜਿਥੈਬਹਿਸਮਣਾਈਮੇਤਿ

ਇਸੇ ਹੀ ਬੀੜ ਦੇ ਪੰਨਾ ੬ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਆਰੰਭ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੋ ਪਿੰਡ ਕੁਠਾਲਾ ਵਿਖੇ ਪਈ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਦੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਸੁਨਹਿਰੀ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹੈ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅੰਕ ੧ ਵੀ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਫਿਰ ਦੋ-ਦੋ ਡੰਡੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ॥ਜਪੁ॥ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਲਿਖਣ ਮਗਰੋਂ ਸਲੋਕ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਅੰਕ ੧ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਇਸੇ ਬੀੜ ਦੇ ਪੰਨਾ ੧੧ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੋ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ
ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਜਪੁ॥ ॥ ਆਦਿ ਸਚੁ ਗੁਰਾਦਿ ਸਚੁ ॥ ਏਕੀ ਸਚੁ ਨ ਕਹੈ ਸੀਭੀ ਸਚੁ॥

ਜੇਥੇ ਸੀਚਿ ਨਹੈ ਵਈ ਜੇਥੇ ਚੀਲਖ ਵਾਹਾ ॥ ਚੁਪੈ ਚੁਪਨੈ ਵਈ ਜੇਥੇ ਲਾਇ ਰਹਾ ਲਿਵਤਾਗਾ ॥ ਕੁਖਿ ਆਕੁ ਖਨ ਉਤ
ਹੀ ਜੇਥੇ ਨ ਪੁਰੀ ਆਭਾਗਾ ॥ ਸਤਿਸਾਇ ਪਾਲਖੈ ਤੇਤਿ ਇਕਨ ਚਲੈ ਨਾਇ ॥ ਕਿਵਸ ਚਿ ਆਹੈ ਏਈ ਐਕਿ
ਵਕੁ ਤੇਤੈ ਪਾਲਿ ॥ ਤੁਕਮੀ ਰਜਾਈ ਚਲਣਾ ਨ ਕਲਿਖਿ ਆਨਾਇ ॥ ੧ ॥ ਤੁਕਮੀ ਤੇਵਨਿ ਆਕਾਰੁ ਤੁਕਮੁ
ਨ ਕਹਿ ਆਜਾਈ ॥ ਤੁਕਮੀ ਤੇਵਨਿ ਜੀਅ ਤੁਕਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ॥ ਤੁਕਮੀ ਉਤਮੁ ਨੀਚੁ ਤੁਕਮੀ ਲਿਖਿ ਦੁਖ
ਸੁਖ ਪਾਈਅਤਿ ॥ ਇਕਨ ਤੁਕਮੀ ਥਖਸੀਸ ਇਕ ਤੁਕਮੀ ਸਦਾ ਭਵਾਈਅਤਿ ॥ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਕੰ
ਥਾਰਿ ਤੁਕਮਨ ਕੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਤੁਕਮੇ ਜੇ ਬੁਝੈ ਤਤੁ ਉਮੈ ਕਹੈ ਨ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋਤਾ ਤੁਹੈ ਕੈਸੇ ਤਾਣੁ
ਗਾਵੈ ਕੋ ਦਾਤਿ ਜਾਣੈ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਗੁਣ ਵਡਿਆਈ ਆਰਾਗਾ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਵਿਦਿਆ ਵਿਖਸੁ ਵੀਚਾਰੁ
ਗਾਵੈ ਕੋ ਸਾਜਿ ਕਰੇ ਤਨੁ ਭੋਯਾ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਜੀਅ ਲੇਠਿ ਰਿਦੇ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਜਾਪੈ ਸੇਦੁ ਗਿ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਵੈਖੈ ਤਦ
ਗਤੁ ਗਿ ॥ ਕਖਨਾ ਕਖੀਨ ਆਵੈ ਤੇਟਿ ॥ ਕਥਿ ਕਥਿ ਕਥੀ ਕੋਟੀ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ॥ ਦੇਦਾ ਦੇਲੈ ਦੇਬ ਕਿਪਾਤਿ ॥
ਗੁਗਾਨੁ ਗੈਤਰਿ ਖਾਤਿ ॥ ਤੁਕਮੀ ਤੁਕਮੁ ਰਲਾਏ ਗਾ ॥ ਨਾਨਕ ਵਿਗਸੈ ਵੇਪਰਵਾਨੁ ॥ ੩ ॥ ਸਾਚਾ ਸਾਇ
ਬੁਝਾਨੁ ਇਕੁ ਖਿਆ ਭਾਉ ਅਪਾਹੁ ॥ ਆਖਿ ਮੰਗਿ ਦੇਹਿ ਦੇਹਿ ਦਾਤਿ ਕਰੇ ਦਾਤਾਰੁ ॥ ਠੇਗਕਿ ਅਗੈਰ ਖੀ
ਐ ਜਿਤੁ ਦਿਸੈ ਦਰਬਾਰੁ ॥ ਮੁਹੈ ਕਿਥੋਂ ਲਣੁ ਬੋਲੀ ਐ ਜਿਤੁ ਸੁਣਿ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥ ਅੰਤ ਵੇਲਾ ਸਚੁ ਨਾਉ ਵ
ਡਿਆਈ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਕਰਮੀ ਆਵੈ ਕਪੜਨ ਦਰੀ ਮੇਖ ਦੁਆਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਣੀ ਐਸੁ ਆਪੇ ਸਚਿਆਰੁ
॥ ੪ ॥ ਥਾਪਿ ਆਨ ਜਾਇ ਕੀਤਾ ਨਹੈ ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਇ ॥ ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ ਮਾਨੁ ॥
ਨਾਨਕ ਗਾਵੀ ਐ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ॥ ਗਾਵੀ ਐ ਸੁਣੀ ਐ ਮਨਿ ਰਖੀ ਐ ਭਾਉ ॥ ਤੁਖ ਪਰਤਿ ਸੁਖ ਪਰਿ ਲੇਜਾਇ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਨ ਦੰਗੁਰਮੁਖਿ ਵੇਦੰਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹਿ ਆਸਾਈ ॥ ਗੁਰੁ ਈਸੁ ਗੁਰੁ ਗੋਰਖੁ ਬਰਮਾ ਗੁਰੁ ਪਰਮ
ਤੀਸਾਈ ॥ ਜੇਤੁ ਜਾਣਾ ਆਖਾਨੀ ਕਣਕ ਬਨੁ ਜਾਈ ॥ ਗੁਰਾਇ ਕੁ ਦੇਖੁ ਸੁਣਾਈ ॥ ਸਭਨਾ ਜੀਅ ਕਾਇਕੁ ਦਾ
ਤਾ ਸੇਵੈ ਸਹਿ ਨ ਜਾਈ ॥ ੫ ॥ ਤੀਰਥਿ ਨ ਵਾਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵਾਇ ॥ ਭੁਭਾਣੇ ਕਿਨਾਇ ਕਰੀ ॥ ਜੇਤੀ ਸਿਰਥਿ ਉਪਾਈ ਵੇ

ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੇ ਸ. ਅਨੁਰਾਗ ਸਿੰਘ ਜੀ ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਵਿਖੇ 1707 ਏ.ਡੀ. ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਇੱਕ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਜਪੁ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ 2 ਡੰਡੀਆਂ ਪਾਕੇ ਫਿਰ ਸਲੋਕ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਠੀਕ ਤਰਤੀਬ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜੀ।

੧੮ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈ
ਗੁਆਕਾਲਸੁ ਰਤਿਅਨੁ ਨੀਸੈਭੈ ਕੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਗੁਰੂ ਸਿਰੀਗੁਰਮਤਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ ੫੨ ੧
ਉ। ਕਸਤੂਰਿ ਕੰਕੁ, ਅਗ ਰਿਚੈਦ ਨਿਲੀਪਿਅਵੈਚਉ। ਮਤੁਦੇਖਿਕੁਲਾਵੀਸਰੇਤੇਗਚਿਤਿਨਾਵੈਨਉ॥੧॥
ਤਰਿਥਿਨੁਨੀਉਜਲਿਬਲਿਜਉ। ਮੈਆਪਣਕੁਰਪ੍ਰਛਿਦੇਖਿਆਅਵਰੁਨੀਥਉ॥੧॥੨੨ਉ। ਪਰਤੀਤ
ਤੀਲਾਲਜਨਤੀਪਲਾਪਿਲਾਲਜਨਉ। ਮੇਤਲੀਸੁਖਿਮਲੀਸੈਤਕਰੇਗਪਸਉ। ਮਤੁਦੇਖਿਕੁਲਾਵੀਸਰੇਤੇ
ਗਚਿਤਿਨਾਵੈਨਉ॥੨॥ ਸਿਧੂਤੋਵਾਸਿਪਿਲਾਈਰਿਧਿਆਖਾਉ। ਗੁਪਤੁਪਰਗਦੁਦੇਖੈਸਲੇਕੁ
ਗਖੈਭਉ। ਮਤੁਦੇਖਿਕੁਲਾਵੀਸਰੇਤੇਗਚਿਤਿਨਾਵੈਨਉ॥੩॥ ਸੁਲਤਾਨੁਤੋਵਮੇਲਿਲਾਸਕਰਤਖਤਿਰਖਾ
ਪਉ। ਤੁਕਮੁਤਾਸਲਾਕਰੀਥੈਠਾਨਕਾਸਭਵਉ। ਮਤੁਦੇਖਿਕੁਲਾਵੀਸਰੇਤੇਗਚਿਤਿਨਾਵੈਨਉ॥੪॥
੧॥ ਸਿਰੀਗੁਰਮਤਲਾ ੧॥ ਕੋਟਿਕੋਟੀਸੇਰੀਆਰਜਾਪਵਲੁਪੀਲੀਆਪਿਅਉ
ਚੰਦਸੁਰਜੁਦੁਇਕੁਛੇਨਦੇਖਾਸੁਪਨਸਉਲਨਥਉ। ਭੀਤੇਰੀਕੀਮਤਿਨਪਵੈਤਉਕੇਵਰੁਆਖਾਨਉ॥੧॥
ਸਾਚਾਨਿਰੰਕੁਤਨਿਜਥਉ। ਸੁਲਿਸੁਲਿਆਖਣੁਆਖਣਜੇਭਵੈਤਕਰੇਰਮਾਇ॥੧॥੨੨ਉ। ਕੁਸਾਕੀਆਵ
ਰਵਾਰਪੀਸਦਿਪੀਸਾਪਇ। ਅਗੀਸੇਰੀਜਾਲੀਆਰਸਮਸੇਰੀਗਲਿਜਉ। ਭੀਤੇਰੀਕੀਮਤਿਨਪਵੈਤਉਕੇਵ
ਰੁਆਖਾਨਉ॥੨॥ ਪੰਥੀਤੋਇਕੋਜੇਭਵੈਸੈਅਸਮਾਨੀਜਉ। ਨਦਰੀਕਿਸੈਨਾਵਉਨਕਿਛੁਪੀਆਨਥਉ।
ਭੀਤੇਰੀਕੀਮਤਿਨਪਵੈਤਉਕੇਵਰੁਆਖਾਨਉ॥੩॥ ਨਾਨਕਾਗਦਲਖਮਣਪਕ੍ਰਿਪਕ੍ਰਿਕੀਚੈਭਉ। ਮ
ਸੁਤੋਰਿਨਾਵੀਲਿਖਦਿਪਉਲੁਚਲਾਉਖਭੀਤੇਰੀਕੀਮਜੇਲਪਵੈਤਉਕੇਵਰੁਆਖਾਨਉ॥੪॥੨੩॥
ਸਿਰੀਗੁਰਮਤਲਾ ੧॥ ਲੇਖੈਬੋਛਕੁਬੋਲਣਲੇਖੈਪਾਦਾਖਉ। ਲੇਖੈਵਦਚਲਾਈਅਲੇਖੈਸੁ
ਦਿਵੈਖਉ। ਲੇਖੈਸਾਤਲਵਾਈਅਤਿਪਵੈਕਿਪੁਕੁਛਜਉ॥੧॥ ਬਾਬਾਮਾਇਆਰਚਨਧੰਤੁ। ਅਯੋ
ਜਿਥਾਇਆਨਤਿਸੇਤਨਉਤਉ॥੧॥੨੪ਉ। ਭੂਸ਼ਿਵਲਮਰਣਾਜਕੈਏਥੈਖਾਜੈਕਲਿ। ਜਿਥੈਥਤਿਸ

ਕਰੋ ਜੀ 1788 ਏ.ਡੀ. ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਇੱਕ ਬਿਰਧ ਬੀੜ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੰਗਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪੰਨਾ ਬਹੁਤ ਖਸਤਾ ਹੈ ਜੋ ਛਪਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਇਸ ਲਈ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਾਲੇ ਅੰਕ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੋ। ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਸ਼ਬਦ-ਬਾਣੀ ਦਾ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ
ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਜਪੁ॥ ਅਟਿਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿਸਚੁ॥ ਹੋਤੀਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀਤੀਸਚੁ॥ ੧॥ ਜੋਚੈਸੋਚਿ
ਨਹੋਦਈਜੇਸੋਚੀਲਖਵਾਗਾ॥ ਚੁਪੈਚੁਪਨਹੋਦਈਜੇਲਾਇਰਹਾਲਿਵਤਾਗਾ॥ ਭੁਖਿਆਭੁ
ਖਨਉਤਰੀਜੇਈਨਾਪੁਰੀਆਭਾਗਾ॥ ਸਤਸਾਸਿਆਲਪਾਲਖਹੋਚਿਤਾਇਕਨਚਲੈਨਾਨਾ॥
ਕਿਫਸਾਰਿਆਗਹੋਈਐਕਿਫਕੁਛੈਤੁੰਦਪਾਲੀ॥ ਹੁਕਮਿਰਜਾਈਚਲਲਾਨਾਨਕਲਿ
ਖਿਆਨਾਨਾ॥ ੧॥ ਹੁਕਮੀਹੋਵਨਿਆਕਾਰਹੁਕਮੁਨਕਹਿਆਜਾਈ॥ ਹੁਕਮੀਹੋਵਨਿਜੀਅ
ਹੁਕਮਿਲੈਵਡਿਆਈ॥ ਹੁਕਮੀਉਤਮੂਨੀਚੁਹੁਕਮਿਲਿਖਿਦੁਖਸੁਖਪਾਈਆਹਿ॥ ਏ
ਕਾਹੁਕਮੀਬਖਸੀਸਾਈਕਿਹੁਕਮੀਸਦਾਭਵਾਈਆਹਿ॥ ਹੁਕਮੇਅੰਦਰਿਸਭਕੋਬਾਹਰਿ॥
ਹੁਕਮਨਕੋਇ॥ ਨਾਨਕਹੁਕਮੇਜੋਬੁਝੈਤਉਮੈਕਹੈਨਕੋਇ॥ ੨॥ ਗਾਵੈਕੋਤਾਨਹੋਵੈਕਿਸੈ
ਤਨਾ॥ ਗਾਵੈਕੋਦਾਤਿਜਾਣੈਨੀਜਾਨਾ॥ ਗਾਵੈਕੋਗੁਣਵਡਿਆਈਆਚਾਰਾ॥ ਗਾਵੈਕੋਵਿ
ਦਿਆਦਿਖਮੁਦੀਚਾਰਾ॥ ਗਾਵੈਕੋਸਾਜਿਕਰੇਤਨੁਖੇਹਾ॥ ਗਾਵੈਕੋਜੀਅਲੈਫਿਰਿਦੇਹਾ॥ ਗਾਵੈ
ਕੋਜਾਪੈਦੈਸੈਦੁਗਿ॥ ਗਾਵੈਕੋਵੈਖੇਹਾਵਰਾਹਦੁਗਿ॥ ਕਥਨਾਕਥੀਨਾਵੈਤੋਇ॥ ਕਥਿਨ
ਕਿਕਥੀਕੋਟੀਕੋਟਿਕੋਟੀ॥ ਵੇਦਾਵੇਲੈਵੇਖਕਿਪਾਹਿ॥ ਜੁਗਾਜੁਗੀਤਰਿਖਾਤੀਖਾਹਿ॥ ਹੁਕ
ਮੀਹੁਕਮੁਚਲਾਏਰਾਹਾ॥ ਨਾਨਕਵਿਗਸੈਵੇਖਰਵਾਹਾ॥ ੩॥ ਸਾਚਾਸਾਹਿਬੁਸਾਚੁਨਾਇ
ਭਖਿਆਭਾਉਅਪਹੁ॥ ਆਖਹਿਮੰਗਹਿਦੇਹਿਦੇਹਿਦਾਤਕਰੇਦਾਤਾਹੁ॥ ਠੇਗਿਕਿਅਗੈਰਖੀ
ਐਜਿਹੁਦਿਸੈਦਰਬਾਰਾ॥ ਮੁਹੋਕਿਬੋਲਣੁਬੋਲੀਐਜਿਤੁਸੁਣਿਧਰੇਪਿਆਹੁ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਦੇ
ਨਾਸਚੁਨਉਭਰਿਆਈਵੀਚਾਰਾ॥ ਕਰਮੀਅਵੈਕਪਛਾਨਦਰੀਮੋਖਦੁਆਹੁ॥ ਨਾਨਕਏਵੈ
ਜਾਣੀਐਸਭੁਆਪੇਸਾਚਿਆਹੁ॥ ੪॥ ਥਾਪਿਆਨਜਾਇਕੀਤਾਨਹੋਇ॥ ਆਖੇਆਪਿਨਿਰੰ
ਜਨੁਸੋਇ॥ ਜਿੰਨਿਜੇਵਿਆਤਿਨਿਪਾਇਆਮਾਨੁ॥ ਨਾਨਕਗਾਵੀਐਗੁਣੀਨਿਧਾਨੁ॥ ਗਾਵੀ
ਐਸੁਣੀਐਮਨਿਰਖੀਐਭਾਉ॥ ਦੁਖਪਰਹਰਿਸੁਖਪੁਰਿਲੈਜਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਨਾਵੰਗੁਰ
ਮੁਖਿਵੇਦੰਗੁਰਮੁਖਿਰਹਿਆਸਮਾਈ॥ ਗੁਰਈਸਰਗੁਰਗੋਰਖੁਚਰਮਾਗੁਰਪਾਰਬਤੀਮਾਈ॥
ਜੇਹਉਜਾਣਾਅਖਨਾਹੀਕਹਲਕਥਨੁਨਜਾਈ॥ ਗੁਰਾਇਕਦੇਹਿਬੁਝਾਈ॥ ਸਭਨਾਜੀ॥

ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੋ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੀਮਤੀ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਸਰੂਪ ਦੇ ਜੋ ਸਿੱਖ ਬੁੱਕ ਕਲੱਬ ਦੀ ਵੈਬ-ਸਾਈਟ ਤੇ ਪਈ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਅਗਲੀ ਪੰਕਤੀ ਵਿੱਚ ਜਪੁ ਸਿਰਲੇਖ ਲਿਖ ਕੇ 2 ਡੰਡੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਲੋਕ ਦਰਜ ਕਰਕੇ 2 ਡੰਡੀਆਂ ਬਾਅਦ ਅੰਕ ੧ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਭਿਨਿ ਜਾਨੀ॥੨॥ ਜਾਕਉ ਆਏ ਸੋਈ ਬਿਹਾਸੁ ਹੁਰਿ ਭਰਤੇ ਮਨ ਹਿ ਬਸੇ ਰਾ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਮਹਲੁ
ਪਾਫੁਤੁ ਸੁਖ ਸਹਜੇ ਬਹੁ ਚਿਨ ਹੋਇ ਗੋਢੇ ਰਾ॥੩॥ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਸਰਧਾ ਮਨ ਕੀ
ਮੁਰੇ ਨਾਨਕ ਦਾ ਸੁਇ ਹੈ ਸੁਖ ਮਾਗੈ ਮੋਕ ਉਕਰਿ ਸੰਤ ਨ ਕੀ ਪੁਰੇ॥੪॥੫॥

ੴ ਸਾਡਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ

ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ਮੋਤਿ ਤਮੰਦਰ ਉਸਰਹਿ ਰਤ ਨੀਤ ਹੋਇ ਜ
ਕਾਉ॥ ਕਸਤੂਰਿ ਕੰਗੁ ਅਗਰਿ ਚੰਦਨ ਲਿਪਿ ਆਵੈ ਚਾਉ॥ ਮਤੁ ਦੇਖਿ ਭੂਲਾ ਵੀ ਸਰੈ ਤੇਰਾ ਚਿ
ਰਿਨ ਆਵੈ ਨਾਉ॥੧॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜੀਉ ਜਾਲਿ ਬਾਲਿ ਜਾਉ॥ ਮੇਘ ਅਪਲਾ ਗੁਰੁ ਪੁਛਿ ਦੇਖਿ ਆਸ
ਫਰੁ ਨਾਹੀ ਥਾਉ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਪਰਤੀਤ ਹੋਰੇ ਲਾਲ ਜੜਤੀ ਪਲ ਘਿਲਾਲ ਜਾਉ॥ ਮੋਹ ਲੀ
ਮੁਖਿ ਮਣੀ ਸੋ ਪੈ ਕਰੈ ਰੰਗ ਪਸਾਉ॥ ਮਤੁ ਦੇਖਿ ਭੂਲਾ ਵੀ ਸਰੈ ਤੇਰਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾਉ॥੨॥ ਸਿ
ਧੁ ਹੋਯਾ ਸਿਧਿ ਲਾਈ ਰਿਧਿ ਆਖਾ ਆਉ॥ ਗੁਪਤੁ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ਬੈਸਾ ਲੋਕੁ ਰਾਖੈ ਭਾਉ॥ ਮਤੁ ਦੇ
ਖਿ ਭੂਲਾ ਵੀ ਸਰੈ ਤੇਰਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾਉ॥੩॥ ਸੁਲਤਾਨੁ ਹੋਯਾ ਮੇਲਿ ਲਸਕਰ ਤਖਤਿ ਰਾਖਾ
ਪਾਉ॥ ਤੁਕ ਮੁਹਾਸਲੁ ਕਰੀ ਬੈਠਾਨ ਨ ਕਾਸ ਕੁਝਾਉ॥ ਮਤੁ ਦੇਖਿ ਭੂਲਾ ਵੀ ਸਰੈ ਤੇਰਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆ
ਵੈ ਨਾਉ॥੪॥੧॥ ਸਿਰੀਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਕੋਵਿ ਕੋਵੀ ਮੇਰੀ ਅਢ ਜਾਪ ਵਲੁ ਪੀਅਲੁ ਆਪਿ ਆ
ਉ॥ ਚੰਦ ਮੂਰਜੁ ਦਇਹੁ ਫੈਨ ਦੇਖਾ ਸੁਪਨੈ ਸਉਲ ਨ ਥਾਉ॥ ਭੀਤੇ ਰੀਕੀ ਮਤਿ ਨਾਪਦੈ ਹਉ ਕੇਵਲੁ
ਆਖਾਨਾਉ॥੧॥ ਸਾਚਾ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਜ ਬਾਇ॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਆਖਲੁ ਆਖਲਾ ਜੇ ਕੁਝ ਕਰੇ ਤ
ਮਾਇ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਕੁਸਾਕ ਦੀਆ ਵਾਰਣਾ ਰਪੀ ਸਾਨਿ ਪੀਸਾ ਪਾਇ॥ ਅਗੀ ਸੇਤੀ ਜਾਲੀ ਆ
ਤਸਾ ਸੇਤੀ ਗਲਿ ਜਾਉ॥ ਭੀਤੇ ਰੀਕੀ ਮਤਿ ਨਾਪਦੈ ਹਉ ਕੇਵਲੁ ਆਖਾਨਾਉ॥੨॥ ਪੰਖੀ ਹੋਇ ਕੈ
ਜੇ ਭਲਾ ਸੈ ਅਸਮਾਨੀ ਜਾਉ॥ ਨਦਰੀ ਕਿਸੈ ਨ ਆਵੈ ਨ ਕਿਛੁ ਪੀਆ ਨ ਥਾਉ॥ ਭੀਤੇ ਰੀਕੀ ਮ
ਕਿਨ ਪਦੈ ਹਉ ਕੇਵਲੁ ਆਖਾਨਾਉ॥੩॥ ਨਾਨਕ ਕਾਰਾ ਵਲਖ ਮਲਾ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕੀਐ ਕੁਝਾਉ॥ ਮਤੁ

ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੋ ਇਸੇ ਹੀ ਬੀੜ ਦਾ ਪੰਨਾ ਨੰਬਰ 7 ਜਿੱਥੇ ਮੰਗਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਲਿਖ ਕੇ ਬਾਣੀ ਆਰੰਭ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ
ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਬੁਧ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜਪੁ॥ ॥ ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ॥ ਪੈਭੀ ਸਚੁ ਨ ਕਹੋ ਸੀਭੀ ਸਚੁ ॥ ॥ ਸੋਚੈ ਸੋਚਿ ਨ ਹੋਵਈ
ਜੇ ਸੋਚੀ ਲਖ ਵਗਾ ਚੁਪੈ ਚੁਪਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਲਾਇ ਹਾਲਿ ਵਤਗਾ ਭੁਖਿ ਆਭੁਖਨ ਉਤਰੀ ਜੇ ਬੀਨ
ਪੁਰੀ ਆਭਾਗਾ ਸਹਸ ਸਿਆਣਪਾਲ ਖੋਹਿਤ ਇਕਨ ਚਲੈ ਨਾਲਿ ॥ ਕਿਵ ਸਚਿ ਆਹੋਈ ਐਕਿ
ਵਡੁ ਕੈਤੁ ਟੋਪਾਲਿ ॥ ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ ਚਲਣਾ ਨ ਕਾਲਿ ਖਿਆਨਾਲਿ ॥ ॥ ਹੁਕਮੀ ਹੋਵਨਿ ਅਕਾ
ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਹਿਆ ਜਾਈ ॥ ਹੁਕਮੀ ਹੋਵਨਿ ਜੀਅ ਹੁਕਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ॥ ਹੁਕਮੀ ਉਤਮੁ ਨੀ
ਚੁ ਹੁਕਮਿ ਲਿਖਿ ਦੁਖ ਸੁਖ ਪਾਈਆ ॥ ਇਕਨ ਹੁਕਮੀ ਬਖਸੀਸ ਇਕ ਹੁਕਮੀ ਸਦਾ ਭਵਈ
ਅਹਿ ॥ ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਕੋ ਬਾਹਰਿ ਹੁਕਮ ਨ ਕੋਈ ॥ ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੈ ਜੇ ਬੁਝੈ ਤਹ ਉਮੈ ਕਹੈ ਨ
ਕੋਈ ॥ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਤਨੁ ਤੋਵੈ ਕੈਸੈ ਤਾ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਦਾਤਿ ਜਾਣੈ ਨੀਸਾ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਗੁਣ ਵਡਿਆਈ
ਆਚਰਾ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਵਿਦਿਆ ਵਿਖੁ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਸਾਜਿ ਕਰੇ ਤਨੁ ਖੇਹਾ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਜੀਅ ਲੈ ਠਿਰਿ ਦੇ
ਹਾ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਜਾਪੈ ਦਿਸੈ ਦੂਰਿ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਵੈਖੈ ਹਾਦਰਾ ਦੂਰਿ ॥ ਕਥਨ ਕਖੀਨ ਆਵੈ ਤੋਇ ॥ ਕਥਿਕ
ਬਿਕਬੀ ਕੋਟੀ ਕੋਇ ਕੋਇ ॥ ਦੇਵਾ ਦੇ ਲੈ ਦੇ ਬਰਿ ਪਾਹਿ ॥ ਜੁਗਾ ਚੁਗੀ ਤਰਿ ਖਾਰੀ ਖਾਹਿ ॥ ਹੁਕਮੀ ਹੁਕ
ਮੁ ਚਲਾਏਹਾ ॥ ਨਾਨਕ ਵਿਗੈ ਸੇਵੈ ਪਰਵਾਹੁ ॥ ॥ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚੁ ਨਾਇ ਭਾਖਿ ਆਭਾਉ ਅਪ
ਹੁ ॥ ਆਖਹਿ ਮੰਗਹਿ ਦੇਹਿ ਦੇਹਿ ਦਾਤਿ ਕਰੇ ਦਾਤਾ ॥ ਠੇਗਿ ਕਿਐ ਗੋਰਖੀ ਐ ਜਿਤੁ ਦਿਸੈ ਦਰਬਾਰਾ ॥ ਮੁ
ਹੰਕਿ ਬੋਲ ਭੁਬੋਲੀ ਐ ਜਿਤੁ ਸੁਣਿਧਰੇ ਪਿਆਰਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ਸਚੁ ਨਾਉ ਵਡਿਆਈ ਵੀਚਾਰਾ
ਕਰਮੀ ਆਵੈ ਕਪੜਾ ਨਦਰੀ ਮੋਖੁ ਦੁਆਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਣੀ ਐਸੁ ਭੁਆਪੇ ਸਥਿ ਆਗਾ ॥ ਗਾਥਾ
ਪਿਆਨ ਜਾਇ ਕੀਤਾ ਨ ਹੋਇ ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਇ ॥ ਜਿਨਿ ਸੇਵਿ ਆਤਿ ਨਿਪਾਇ ਅਮਾਨੁ ॥
ਨਾਨਕ ਗਾਵੀ ਐ ਗੁਣੀ ਨਿਪਾਨੁ ॥ ਗਾਵੀ ਐ ਸੁਣੀ ਐ ਮਨਿ ਰਖੀ ਐ ਭਾਉ ਨ ਦੁਖੁ ਪਹਰੈ ਸੁਖੁ ਪਸਿ

ਪਿੰਡ ਭਿੰਡਰ ਕਲਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਇੱਕ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਜੋ ਲਗਭੱਗ 1741 ਏ.ਡੀ. ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਗਈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੰਗਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੱਜੇ ਹਥ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਬੜੀ ਸੁਚੇਤਤਾ ਨਾਲ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਂ ਅਗਲੀ ਪੰਕਤੀ ਵਿੱਚ ਦੇ ਕੇ 2 ਡੰਡੀਆਂ ਪਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਤੇ ਫਿਰ ਸਲੋਕ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

॥ਕਾਮਿਕਰੋਪਿਨਗਰੁਬਤੁਰਿਆਮਿਲਿਸਾਪੁਖੰਡਲਖੰਡਾਹੋ॥ਪੁਰਬਿਲਿਖਤਲਿਖੇਗੁਰੁਪਾ
ਇਆਮਨਿਹਿਲਿਵਮੰਡਲਮੰਡਾਹੋ॥੧॥ਕਰਿਜਾਪੁਅੰਜੁਲੀਪੁਨੁਵਡਾਹੋ॥ਕਰਿਡੰਡਉਤਪੁਨੁਵਡਾਹੋ॥
ਹਰਾਉ॥ਸਾਕਤਹਰਿਗਸਸਾਤੁਨਜਾਇਆਤਿਨਅੰਤਹਿਉਮੈਕੰਡਾਹੋ॥ਜਿਉਜਿਉਚਲਹਿਚੁਭੈਦੁ
ਖੁਪਾਵਹਿਜਮਕਾਝੁਸਹਹਿਸਿਰਿਡੰਡਾਹੋ॥੨॥ਹਰਿਜਨਹਰਿਹਰਿਨਾਮਿਸਮਾਣੇਦੁਖਜਨਮਮਰਣ
ਭਵਖੰਡਾਹੋ॥ਅਥਿਨਾਸੀਪੁਰਖੁਪਾਇਆਪਰਮੇਸਰੁਬਤੁਸੋਭਖੰਡਝੁਮੰਡਾਹੋ॥੩॥ਹਮਗਹੀਬਮਸ
ਕੀਨਪ੍ਰਭਤੇਰੇਹਰਿਕਾਖੁਗਾਖੁਵਡਵਡਾਹੋ॥ਜਨਨਾਨਕਨਾਮੁਅਪਾਹੁਟੇਕੈਹਰਿਨਾਮੇਹੀਸੁਖੁਮੰਡਾਹੋ॥
੪॥੪॥ਗੁਗਉੜੀਪੁਰਬੀਮਹਲਾ ੫ ॥ਕਰਉਬੇਨੰਤੀਸੁਣਹੁਮੇਰੇਮੀਤਾਸੰਤਹਲਾਕੀਬੇ
ਲਾ॥ਈਹਾਖਾਇਚਲਾਹੁਹਿਲਾਹਾਅਗੈਬਸਨੁਸੁਹੇਲਾ॥੧॥ਅਉਧਘਟੈਦਿਨਸੁਹੇਲਾਗੇ॥ਮਨ
ਗੁਰਮਿਲਿਕਾਜਸਵਾਗੇ॥ਹਰਾਉ॥ਇਹੁਸੰਜਾਹੁਬਿਕਾਹੁਜੰਸੇਮਹਿਤਰਿਓਏਹਮਹੀਅਨੀ॥ਜਿਸਹਿ
ਜਗਾਇਪੀਆਵੈਇਹੁਸੁਅਕਥਕਥਾਤਿਨਿਜਨੀ॥੨॥ਜਾਕਉਆਏਸੋਈਬਿਹਾਣੁਹੁਰਿਗੁਰਤੇ
ਮਨਹਿਬਸੇਗਾ॥ਨਿਜਘਰਿਮਹਲੁਪਾਵਹੁਸੁਖਸਯੋਬਹੁਰਿਨਹੋਇਗੋਟੇਗਾ॥੩॥ਅੰਤਰਜਮੀ
ਰਖਾਬਿਧਾਤੇਸਰਧਾਮਨਕੀਪੁਗੇ॥ਨਾਨਕਦਾਸੁਇਹੈਸੁਖਮਾਗੈਮੋਕਉਕਸਿਸੰਤਨਕੀਪੁਗੇ॥੪॥੫॥

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੁਰਮਿਰੀਗੁਰਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇਘਰੁ ੧ ॥ਸੋਤੀਤਮੰਦਰਉਸਹਹਿਰਤਨੀਤਹੋਰਿ
ਜਵਾਉ॥ਕਸਤੁਰਿਕੰਗੁਤੁਅਗਰਿਚੰਦਨਿਲੀਪਿਅਵੈਰਾਉ॥ਮਤੁਦੋਖਿਭੂਲਾਵੀਸਰੋਤੇਰਾਚਿਤਿਨਾ
ਵੈਨਉ॥੧॥ਹਰਿਬਿਨੁਜੀਉਜਾਇਬਾਇਜਾਉ॥ਮੇਆਪਣਾਗੁਰੁਪੁਛਿਦੋਖਿਆਅਵਹੁਨਾਹੀਥਉ
॥ਹਰਾਉ॥ਧਰਤੀਤਹੀਰੇਲਾਲਜਵਤੀਪਲਾਘਲਾਲਜਵਾਉ॥ਸੋਹਣੀਮੁਖਿਮਣੀਸੋਹੈਕਰੋਗੀ

ਇਸੇ ਬੀੜ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਾਲੇ ਪੰਨੇ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੋ ਜਿੱਥੇ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਬਾਣੀ ਦਾ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

੧੬ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ
ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਪਤਾ ਦਿ॥

ਜਪੁ॥ ॥ ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ॥ ਪੈਭੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥ ੧ ॥ ਸੋਚੈ ਸੋਚਿ ਨ ਹੋਵਈ
ਜੋ ਸੋਚੀ ਲਖ ਵਗਾ ॥ ਚੁਪੈ ਚੁਪਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਲਾਇ ਹਾਲਿ ਵਤਗਾ ॥ ਭੁਖਿ ਆਭੁਖਨ ਉਤਰੀ ਜੇ ਬੰਨ
ਪੁਰੀ ਆਭਾਗਾ ॥ ਸਹਸਾ ਸਿਆਣਪਾਲ ਖੋਹਿ ਤਇਕਨ ਚਲੈ ਨਾਇ ॥ ਕਿਵੇ ਸਚਿਆਰ ਹੋਈ ਐਕਿ
ਵਕੁ ਵੈਤੁ ਏਪਾਇ ॥ ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ ਚਲਣਾ ਨਾਨਕ ਲਿਖਿਆ ਨਾਇ ॥ ੧ ॥ ਹੁਕਮੀ ਹੋਵਨਿ ਅਕਾ
ਰ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਹਿਆ ਜਾਈ ॥ ਹੁਕਮੀ ਹੋਵਨਿ ਜੀਅ ਹੁਕਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ॥ ਹੁਕਮੀ ਉਤਮੁ ਨੀ
ਚੁ ਹੁਕਮਿ ਲਿਖਿ ਦੁਖ ਸੁਖ ਪਾਈਆ ॥ ਇਕਨਾ ਹੁਕਮੀ ਬਖਸੀਸ ਇਕਿ ਹੁਕਮੀ ਸਦਾ ਭਵਈ
ਅਹਿ ॥ ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਕੋ ਬਹਿ ਹੁਕਮ ਨ ਕੋਈ ॥ ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੇ ਜੇ ਬੁਝੈ ਤਹ ਉਮੈ ਕੈ ਪੈਨ
ਕੁਇ ॥ ੨ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਤਾ ਤੁਹੈ ਵੈ ਕਿਸੈ ਤਾ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਦਾਤਿ ਜਾਣੈ ਨੀਸਾ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਗੁਣ ਵਡਿਆਈ
ਆਚਾਰ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਵਿਦਿਆ ਵਿਖਮੁ ਵੀਚਾਰ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਸਾਜਿ ਕਰੇ ਤਨੁ ਖੇਹ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਜੀਅ ਲੈ ਠਹਿਰੇ
ਹ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਜਾਪੈ ਦਿਸੈ ਦੁਗਿ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਵੈਖੈ ਹਾਟ ਗਹਦੁ ਗਿ ॥ ਕਬਨ ਕਬੀਨ ਆਵੈ ਤੋਇ ॥ ਕਥਿਕ
ਬਿਕਬੀ ਕੋਟੀ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ॥ ਦੇਦਾ ਦੇਲੈ ਦੇਖ ਕਿ ਪਾਹਿ ॥ ਜੁਗਾ ਜੁਗੀਤ ਰਿਖਾਹੀ ਖਾਹਿ ॥ ਹੁਕਮੀ ਹੁਕ
ਮੁ ਚਲਾਏਹਾ ॥ ਨਾਨਕ ਵਿਗਸੈ ਵੇਪਰਵਾਹ ॥ ੩ ॥ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਦੁ ਨਾਇ ਭਾਖਿਆ ਭਾਉ ਅਪਾ
ਹੁ ॥ ਆਖਹਿ ਮੰਗਹਿ ਦੇਹਿ ਦੇਹਿ ਦਾਤਿ ਕਰੇ ਦਾਤਾ ॥ ਠਹਿਰਿ ਅਗੈ ਰਖੀਐ ਜਿਤੁ ਦਿਸੈ ਦਰਬਾਰੁ ॥ ਯੁ
ਤੋ ਕਿਥੋ ਲਭੁ ਥੋਲੀਐ ਜਿਤੁ ਸੁਣਿ ਪਰੇਪਿਆ ॥ ਅਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ਸਚੁ ਨਾਉ ਵਡਿਆਈ ਵੀਚਾਰੁ ॥
ਕਰਮੀ ਆਵੈ ਕਪੜਾ ਨਟਰੀ ਮੋਖੁ ਦੁਆਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਣੀਐ ਸਭੁ ਆਪੇ ਸਚਿਆਰੁ ॥ ੪ ॥ ਬਾ
ਪਿਆਨ ਜਾਇ ਕੀਤਾ ਨ ਹੋਈ ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਈ ॥ ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ ਮਾਨੁ ॥
ਨਾਨਕ ਗਾਵੀਐ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ॥ ਗਾਵੀਐ ਸੁਣੀਐ ਮਨਿ ਰਖੀਐ ਭਾਉ ॥ ਦੁਖੁ ਪਹਰੈ ਸੁਖੁ ਪਾਰਿ
ਲੈ ਜਾਈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਦੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੇਦੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥ ਗੁਰੁ ਏਸੁ ਗੁਰੁ ਗੋਰੁ ਖੁਣ
ਰਮਾ ਗੁਰੁ ਪਰਬਤੀ ਮਾਈ ॥ ਜੇਹਉ ਜਾਣਾ ਆਖਨਾਹੀ ਕਹਣਾ ਕਥਨੁ ਜਾਈ ॥ ਗੁਰਾਇ ਕਦੇਹਿ ਤੁ

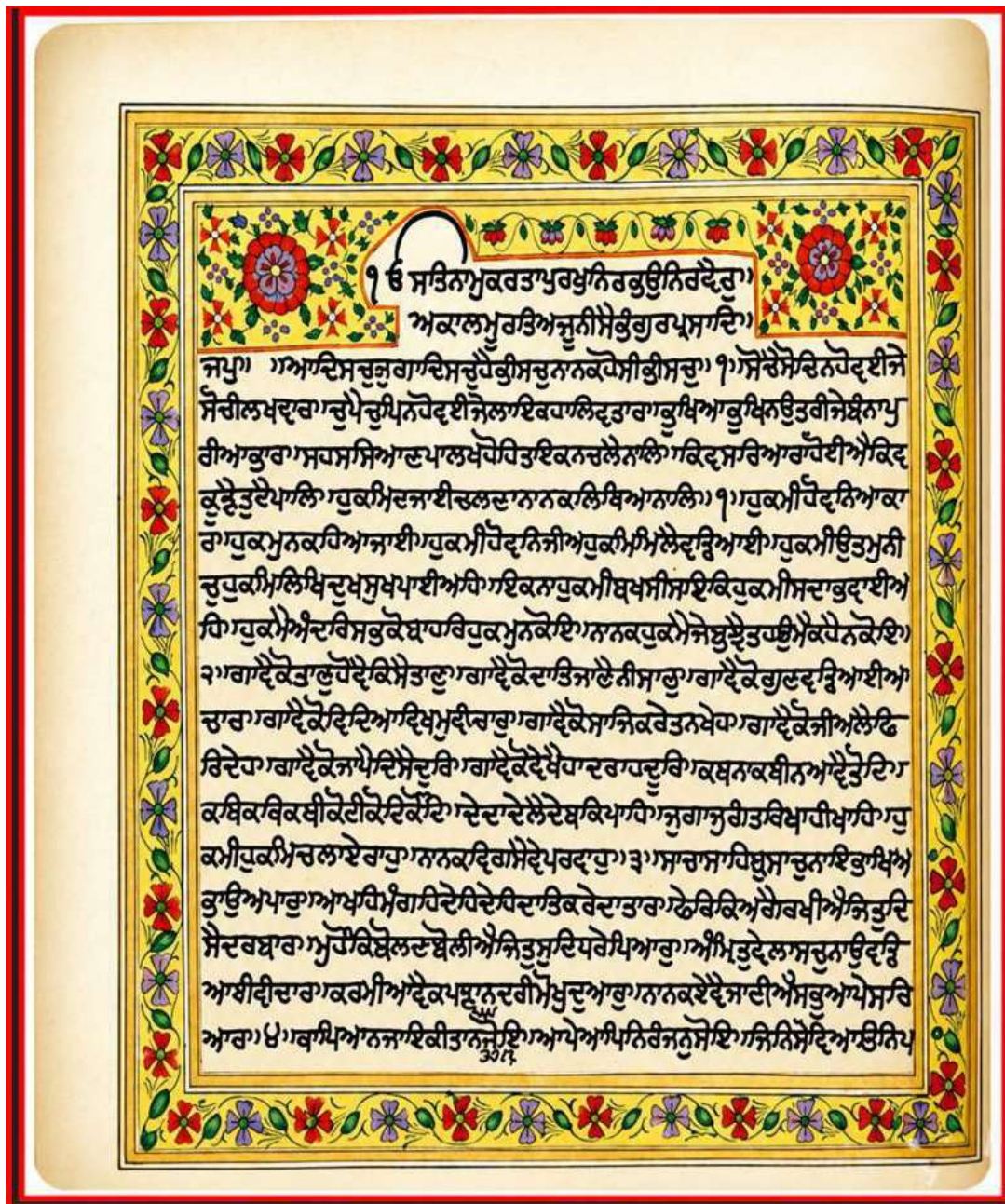
ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਦਸਖਤਾਂ ਦੀ ਨਕਲ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਜੋ ਸਿੱਖ ਰੈਫਰੈਂਸ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਮੰਗਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਜਪੁ॥ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਕੇ 2 ਡੰਡੀਆਂ ਅਤੇ ਉਪਰੰਤ ਪਹਿਲਾ ਸਲੋਕ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

॥ਕਾਮਿਕੋਪਿਨਗਰੁਬਤੁਤਰਿਆਮਿਲਿਸਾਪੁਖੰਡਲਖੰਡਾਠੇ॥ਪੁਰਾਬਿਲਿਖਤਾਏਖੇਗੁਰੁਪ
ਇਮਾਮਨਿਹਰਿਲਿਵਮੰਡਲਮੰਡਾਠੇ॥੧॥ਕਰਿਸਾਪੁਅੰਜੁਲੀਪੁਨੁਵਡਾਠੇ॥ਕਰਿਡੰਡਉਤਪੁਨੁਵਡਾਠੇ
ਰਹਾਉ॥ਸਾਕਤਹਰਿਰਸਸਾਦੁਨ੍ਯਾਇਆਤਿਨਅੰਤਹਿਉਮੈਕੰਡਾਠੇ॥ਜਿਉਜਿਉਚਲਹਿਚੁਭੈਦੁ
ਖੁਪਾਵਹਿਜਮਕਾਲੁਸਹਹਿਸਿਭਿਡੰਡਾਠੇ॥੨॥ਹਰਿਜਨਹਰਿਹਰਿਨਾਮਿਸਮਾਣੇਤੁਖੁਜਨਮਮਹਣ
ਭਵਖੰਡਾਠੇ॥ਅਥਿਨਸੀਪੁਰਖੁਪਾਇਆਪਰਮੇਸੁਰੁਬਹੁਸੋਭਖੰਡਬ੍ਰਹਮੰਡਾਠੇ॥੩॥ਹਮਗਰੀਬਮਸ
ਕੀਨਪ੍ਰਭਤੇਰੇਹਰਿਗੁਰਾਖੁਵਡਵਡਾਠੇ॥ਜਨਨਾਨਕਨਾਮੁਅਧਾਰੁਦੇਕੈਹਰਿਨਾਮੇਹੀਸੁਖੁਮੰਡਾਠੇ
॥੪॥ਗਿਗਰਗੁਗਉੜੀਪੁਰਬੀਮਹਲਾ ੫ ॥ਕਰਉਬੇਨੰਤੀਸੁਣਹੁਮੇਰੇਮੀਤਾਸੰਤਹਲਕੀਬੇ
ਲਾ॥ਈਤਪਾਟਿਚਲਹੁਹਰਿਲਾਹਾਅਗੈਬਸਨੁਸੁਹੇਲਾ॥੧॥ਅਉਧਘਟੈਦਿਨਸੁਹੈਣਾਗੇਮਨ
ਗੁਰੀਮਾਇਕਾਜਸਵਾਗੇ॥ਰਹਾਉ॥ਇਹੁਸੰਸਾਰੁਬਿਕਾਰੁਸੰਸੇਮਹਿਤਰਿਓਭ੍ਰਮਗਿਆਨੀ॥ਜਿਸਹਿ
ਜਗਾਇਪੀਆਵੈਇਹੁਸੁਅਕਥਕਥਾਤਿਨਿਜਾਨੀ॥੨॥ਜਾਕਉਆਏਸੋਣੀਬਿਹਾਰੁਹਰਿਗੁਰਤੇ
ਮਨਹਿਬੇਸਾ॥ਨਿਜਘਰਿਮਹਲੁਪਾਵਹੁਸੁਖਸਹਜੇਬਹੁਗਿਨਹੋਇਗੋਠਾ॥੩॥ਅੰਤਰਜਾਮੀਪੁ
ਰਖਬਿਪਾਤੇਸਹਧਾਮਨਕੀਪੁਗੇ॥ਨਾਨਕਦਾਸੁਇਹੈਸੁਖਮਾਗੈਮੋਕਉਕਰਿਸੰਤਨਕੀਪੁਗੇ॥੪॥

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾ
ਲਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਗੁਰਮਿਗੀਗੁਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇਘਰੁ ੧ ॥ਸੋਤੀਤਮੰਦਰਉਸਹਹਿਰਤਨੀਤਹੋਇ
ਜਵਾਉ॥ਕਸਤੁਰਿਕੰਗੁਅਗਰਿਚੰਦਨਿਲੀਪਿਆਵੈਰਾਉ॥ਮਤੁਦੇਖਿਭੂਲਾਵੀਸਹੈਤੇਰਾਚਿਤਿਨਆ
ਵੈਨਾਉ॥੧॥ਹਰਿਬਿਨੁਜੀਉਜਾਇਬਾਲਿਜਾਉ॥ਮੇਆਪਣਾਗੁਰੁਪੁਛਿਦੇਖਿਆਅਵਹੁਨਾਹੀਬਾਉ
॥ਰਹਾਉ॥ਧਰਤੀਤਹੀਰੇਲਾਲਜਵਤੀਪਲੀਘਲਾਯਜਵਾਉ॥ਸੋਹਣੀਮੁਖਿਮਣੀਸੋਰੈਕਰੇਗੰਗੀ॥

ਕਰੋ ਜੀ ਇਸੇ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਵਾਲੇ ਪੰਨੇ ਦੇ ਜਿੱਥੇ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਉਪਰੰਤ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਕਰੋ ਜੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੀਮਤੀ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਜੋ ਸਿੱਖ ਰੈਫਰੈਂਸ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਨੰਬਰ M-3570 ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਬੀੜ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਫਿਰ ਜਪੁ ਸਿਰਲੇਖ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 2 ਡੰਡੀਆਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੁਬਾਰਾ ਡੰਡੀਆਂ ਪਾਕੇ ਸਲੋਕ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਮੰਡਲਜਨਕਮੇਰੀ। ਧੁਪਮਲਿਆਨਲੋਪਦਲਚਫੋਕੋਰੋਸਬਾਲਗੁਰਾਇਏਲੀਤੋਕੋਤੀ॥੧॥ ਕੋਸੀਆਰਤੀਹੋਥਿਭੁ
ਵਖੰਡਨਤੋਰੀਆਰਤੀਅਨਹਤਾਸਬਦਿਵਾਜੀਤਕੋਰੀ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਹਸਤਵਨੈਨਨਨੈਨਹਹਿਤੋਹਿਕਉਸਹ
ਸਮੁਰਤਿਨਾਏਕਤੋਹੀ॥ ਸਹਸਪਦਥਿਮਲਨਨਏਕਪਦਰੀਸਥਿਨੁਸਹਸਤਵਰੀਧਇਦਚਲਤਮੇਰੀ॥੨॥
ਸਕੁਮਹਿਜੋਤਿਜੋਤਿਹੋਜੋਇ॥ ਤਿਸਦੇਚਾਨਲੁਸਕੁਮਹਿਚਾਨਉਹੋਇ॥ ਗੁਰਜਾਖੀਜੋਤਿਪ੍ਰਗਟਹੋਇ॥ ਜੋਤਿ
ਸੁਭਾਵੇਸੁਆਰਤੀਹੋਇ॥੩॥ ਚਰਿਚਰਨਕਮਲਮਕਰੀਦਲੋਭਿਤਮੋਨੇਅਨਦਿਨੇਮੋਬਿਆਹੀਪਿਆਸਾ॥
ਕ੍ਰਿਪਾਜਲਦੇਹਿਨਾਨਕਸਾਥਿੰਗਾਕਉਹੋਇਜਾਤੇਤੋਰੈਨਾਇਵਾਸਾ॥੪॥੩॥ ਰਾਗੁਗਉੜੀਪੁਰਬੀਮਹਲਾ ੪ ॥
ਕਾਮਿਕਰੋਧਿਨਗਰਬਹੁਰਿਅਮਾਲਿਸਾਧੁਖੰਡਲਖੰਡਹੋ॥ ਪੂਰਬਿਲਿਖਤਿਲਿਖੇਰਾਪਾਇਆਮਨਹਰਿਲਿ
ਵਮੰਡਲਮੰਡਹੋ॥੧॥ ਕਰਿਸਾਧੁਅੰਜਲੀਪੁੰਨੁਦੁਹੋ॥ ਕਰਿਤੂੰਤਿਪੁੰਨਿਦੁਹੋ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਾਕਤਿਹਰਿ
ਰਸੁਸਾਦਿਨਜਾਨਿਆਤਿਨਅੰਤਰਿਹਉਮੈਕੰਡਹੋ॥ ਜਿਉਸਿਉਚਲਹਿਚੁਭੇਦੁਖਪਾਵਹਿਜਮਕਾਲਸਹਹਿਸਿ
ਰਿਤੰਡਹੋ॥ ਚਰਿਜਨਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਸਮਾਏਦੁਖਜਨਮਮਰਣਭਵਖੰਡਹੋ॥ ਅਧਿਨਾਸੀਪੁਰਖੁਪਾਇਆਪਰਮੇ
ਸਰਬਪੁਸਤਖੰਡੁਪੁਰਖਮੰਡਹੋ॥੩॥ ਚਮਗਰੀਬਮਸਕੀਨਪੁਤ੍ਰੇਰੇਹਰਿਰਾਖੁਰਾਖਦੁਡੁਦੁਹੋ॥ ਜਨਨਾਨਕ
ਨਾਮੁਅਧਾਰੁਦੇਕਪੈਹਰਿਨਾਮੇਹੀਸੁਖਮੰਡਹੋ॥੪॥੪॥ ਰਾਗੁਗਉੜੀਪੁਰਬੀਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਰਉਏਨੀਤੀ
ਸੁਦਹਮੇਰੇਮੀਤਾਸਿਤਟਹਲਕੀਘੋਲਾ॥ ਈਹਾਖਾਦਿਚਲਹੁਹਰਿਲਾਹਾਅਗੈਬਸਨਸੁਹੇਲਾ॥੧॥ ਅਉਧਘ
ਏਦਿਨੁਸੁਬੇਲਾਰੇ॥ ਮਨਗੁਰਮਿਲਿਕਾਜਸਵਾਰੇ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਏਹੁਸੀਸਾਰਾਥਿਕਾਰੁਸੀਸੇਮਹਿਤਰਿਓਹੁਮੁ
ਗਿਆਨੀ॥ ਜਿਸਹਿਜਗਾਇਪੀਆਵੈਇਹੁਰਸੁਅਕਬਕਥਾਤਿਨਿਜਾਨੀ॥ ਜਾਕਉਆਏਸੋਈਘਿਹਾਸੁਹਰਿ
ਗੁਰਤੇਮਨਹਿਬਸੇਰਾ॥ ਨਿਜਘਰਿਮਹਲਪਾਵਹੁਸੁਖਸਹਜੇਬਹਿਨਹੋਇਗੋਦੇਰਾ॥੩॥ ਅੰਤਰਿਜਾਮੀਪੁਰਖੁ
ਥਿਧਾਤੇਜਰਧਮਨਕੀਪੁਰੇ॥ ਨਾਨਕਦਾਸੁਇਹੈਸੁਖਮਾਗੈਮੋਕਉਕਰਿਸਿਤਨਕੀਪੁਰੇ॥੪॥੫॥੬॥੭॥੮॥੯॥

੧ ਭ ਸਤਿਨਾਮੁਕਰਤਾਪੁਰਖੁਨਿਰਭਉਨਿਰਵੈਰ॥

ਅਕਾਲਮੂਰਤਿਅਜੂਨੀਸੋਭੰਗੁਰਪਸਾਦਿ॥

ਰਾਗੁਸਿਰੀਗਾਉਮਹਲਾ ੧ ॥ ਚਉਪਦੇ॥ ॥ ਘਰੁ ੧ ॥ ਮੇਤੀਤਮੰਦਰਉਸਰਹਿਰਤਨੀਤਹੋਹਿਜਡਾਉ
ਕਸਤੁਰਕੰਭੁਅਗਰਚੰਦਨਲੀਪਾਏਚਾਉ॥ ਮਤਿਦੇਖਿਭੂਲਾਵੀਸਰੋਤੇਰਾਚਿਤਿਨਾਏਨਾਉ॥੧॥ ਚਰਿਥਿ
ਨਜੀਉਜਲਿਘਲਿਜਾਉ॥ ਮੈਆਪਲਾਗੁਰਪੁਛਿਦੇਖਿਅਅਵਰੁਨਾਹੀਬਾਉ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਧਰਤੀਤਹੀਕੇਲ

ਇਸੇ ਹੀ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਾਲੇ ਪੰਨੇ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੋ। ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਵੱਢਸਤਿਨਾਮੁਕਰਤਾਪੁਰਖੁਨਿਰਭਉਨਿਰੋਵੁ
ਅਕਾਲਮੂਰਤਿਅਜੂਨੀਸੈਭੁਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜਪੁ॥ ਆਦਿਸਚੁਜਗਾਦਿਸਚਾਹੈਭੀਸਚੁਨਾਨਕਹੋਸੀਭੀਸਚਾਸੋਚੈਸੋਚਿਨਹੋਵਈਜੇਸੋਚੀਲਖਵਾਗ।
ਚੁਪੈਚੁਪਨਹੋਵਈਜੇਲਾਇਰਗਾਲਿਵਤਾਗ।ਭੁਖਿਆਭੁਖਨਉਤਰੀਜੇਬੀਨਾਪੁਰੀਆਭਾਗ।ਸਹਸਾਸਿਆਣਪ
ਲਖਹੋਹਿਤਇਕਨਚਲੈਨਾਲਿ॥ਕਿਵਸਾਚਿਆਰੋਹਈਐਕਿਵਛੁਕੈਛੁਕੈਪਾਲਿ॥ਹੁਕਮਿਰਜਾਈਚਲਣਾ
ਨਾਨਕਲਿਖਿਆਨਾਲਿ॥੧॥ਹੁਕਮੀਹੋਵਨਿਆਕਾਰਹੁਕਮੁਨਕਹਿਆਜਾਈ॥ਹੁਕਮੀਹੋਵਨਿਜੀਅਹੁਕਮਿਮਿ
ਲੈਵਡਿਆਈ॥ਹੁਕਮੀਉਤਮੁਨੀਦੁਰਕਮਿਲਿਖਿਦੁਖਸੁਖਪਾਈਅਹਿ॥ਇਕਨਹੁਕਮੀਬਖਸੀਸਾਇਕਿਹੁਕ
ਮੀਸਦਾਭਵਾਈਅਹਿ॥ਹੁਕਮੈਅੰਦਰਿਸਭਕੋਣਾਹਰਿਹੁਕਮਨਕੋਇ॥ਨਾਨਕਹੁਕਮੈਜੇਬੁਝੈਤਹਉਮੈਕਹੈਨ
ਕੋਇ॥੨॥ਗਾਵੈਕੋਰਾਣੁਹੋਵੈਕਿਸੈਤਾਣੁ॥ਗਾਵੈਕੋਦਾਤਿਜਣੈਨੀਸਾਣੁ॥ਗਾਵੈਕੋਗੁਣੁਵਡਿਆਈਆਚਾਰਾ।
ਗਾਵੈਕੋਦਿਦਿਆਵਿਖਮੁਦੀਚਾਰਾ॥ਗਾਵੈਕੋਸਾਧਿਕਰੇਤਨੁਖੇਹਾ॥ਗਾਵੈਕੋਜੀਅਲੈਠਿਰਿਦੇਹਾ॥ਗਾਵੈਕੋਜਪੈ
ਦਿਸੈਦੂਰਿ॥ਗਾਵੈਕੋਵੈਧਾਰਾਹਰਿ॥ਕਬਨਾਕਬੀਨਾਆਵੈਤੇਟਿ॥ਕਾਬਿਕਾਬਿਕਾਬੀਕੋਟੀਕੋਟਿਕੋਟਿ॥ਦੇਦਾ
ਦੇਲੈਦੇਬਾਕਿਪਾਹਿ॥ਜੁਗਾਜੁਗੀਤਾਰਿਖਾਹੀਖਾਹਿ॥ਹੁਕਮੀਹੁਕਮੁਚਲਾਏਗਾ॥ਨਾਨਕਵਿਗਸੈਵੇਪਰਵਾਹੁਖ
ਸਾਚਾਸਾਹਿਬੁਸਾਚੁਨਾਇਭਾਖਿਆਭਾਉਅਪਾਹੁਆਖਹਿਮੰਗਦਿਦੇਹਿਦੇਹਿਦਾਓਕਰੈਦਾਤਾ॥ਫੇਰਿਕਿ
ਅਗੈਰਖੀਐਜਿਤੁਦਿਸੈਦਰਬਾਰਾ॥ਮੁਹੋਕਿਬੋਲਣੁਏਲੀਐਜਿਤੁਸੁਣਿਪਰੇਪਿਆਰਾ॥ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲ
ਸਚਨਾਉਵਡਿਆਈਵੀਚਾਰਾਕਰਮੀਆਵੈਕਪੜਾਕਦਰੀਮੇਖੁਦੁਆਰਾ॥ਨਾਨਕਏਵੈਜਾਣੀਐਸਭਾਪੇ

ਸੰਨ 1824 ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੀਮਤੀ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਕੇ 2 ਡੰਡੀਆਂ ਪਾਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਲੋਕ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

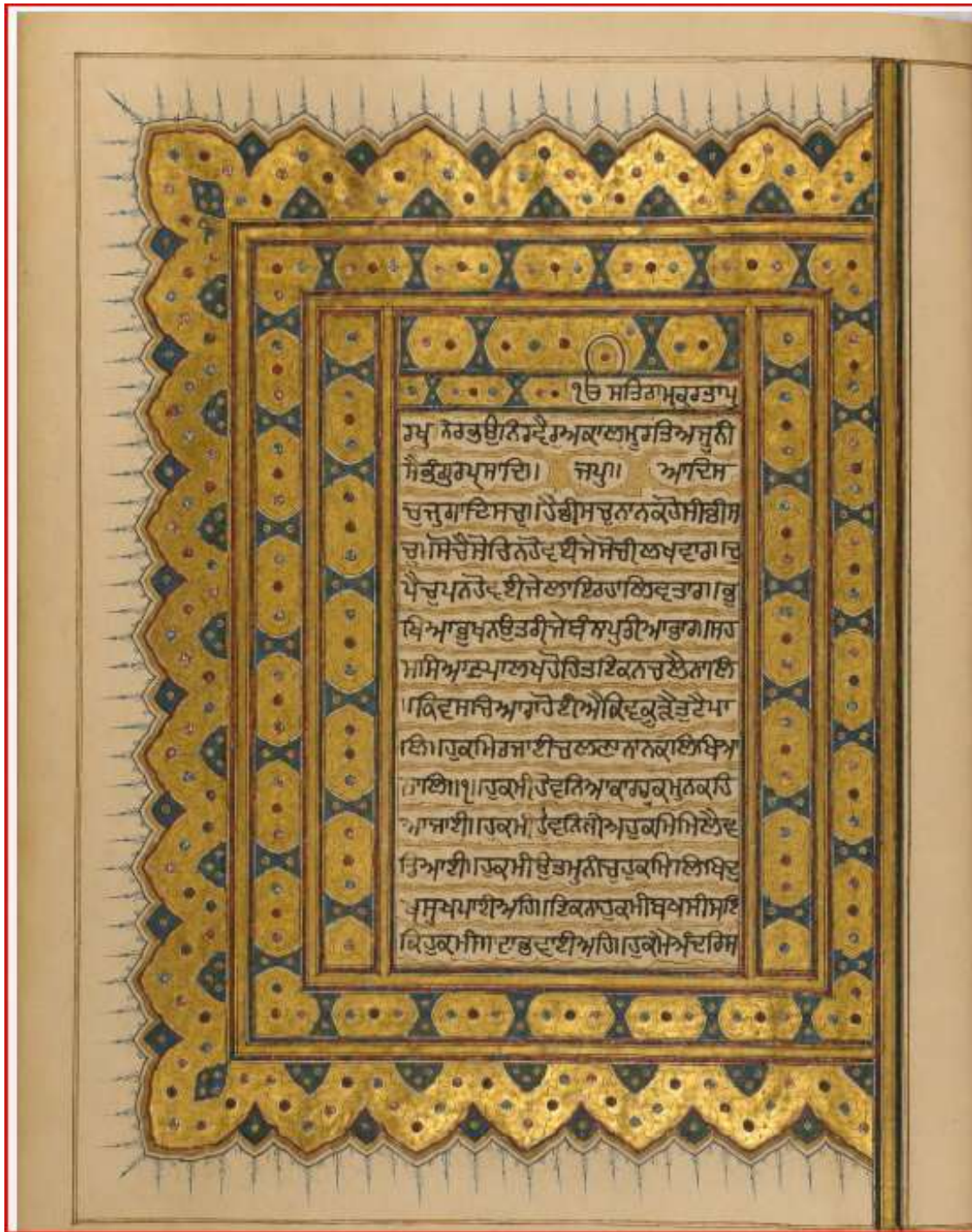
ਬੋਲਾ॥ ਈਗਖਾਟਿ ਦਲੁ ਹਰਿ ਲਾਗਾ ਆਗੈ ਬਸਨੁ ਸੁਹੇਲਾ॥ ੧॥ ਅਉਧਘਟੈ ਵੈਨ ਸੁਰੈ ਟਾਰੇ॥ ਮਨੁ ਗੁਰਮਿਲਿ
ਕਾਜਸਫਰੇ॥ ੨॥ ਰਗਉ॥ ਓਹੁ ਸੇਸਾ ਗੁਬਿਕਾਰੁ ਸੇਸੈ ਮਰਿਤ ਰਿਓ ਬ੍ਰਹਮਾਰੀ॥ ਆਨੀ ਆਜੀ ਸਹਿਜਗਾਇ ਪੀਅ
ਵੈ॥ ਓਹੁ ਸੁਅਕਥ ਕਥਾਤਿ ਨਿਜਾਨੀ॥ ੩॥ ਜਾਕਉ ਆਏ ਸੇਈ॥ ਧੀਰਾ ਬ੍ਰਹਮਰਿਗੁਰਤੇ ਮਨੁ ਬਸੇਰਾ॥ ਨਿਜਘਰਿ
ਮਹਲੁ ਪਾਵਹੁ ਸੁਖ ਸਹਜੇ ਧਰਿਨੇ॥ ਓਹੋ ਫੇਰਾ॥ ੪॥ ਅੰਤਰਿ ਜਾਮੀ ਪੁਰਖਾ ਧਿਧਾਤੇ ਸਰਧਾ ਮਨਕੀ ਖੁਰੇ॥ ਨਾਨ
ਕਦਾ ਸੁਇ ਹੈ ਸੁਖੁ ਮਾਗੈ ਮੇਕਉ ਕਰਿ ਸਿਤਨ ਕੀ ਧੁਰੇ॥ ੫॥

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ
ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

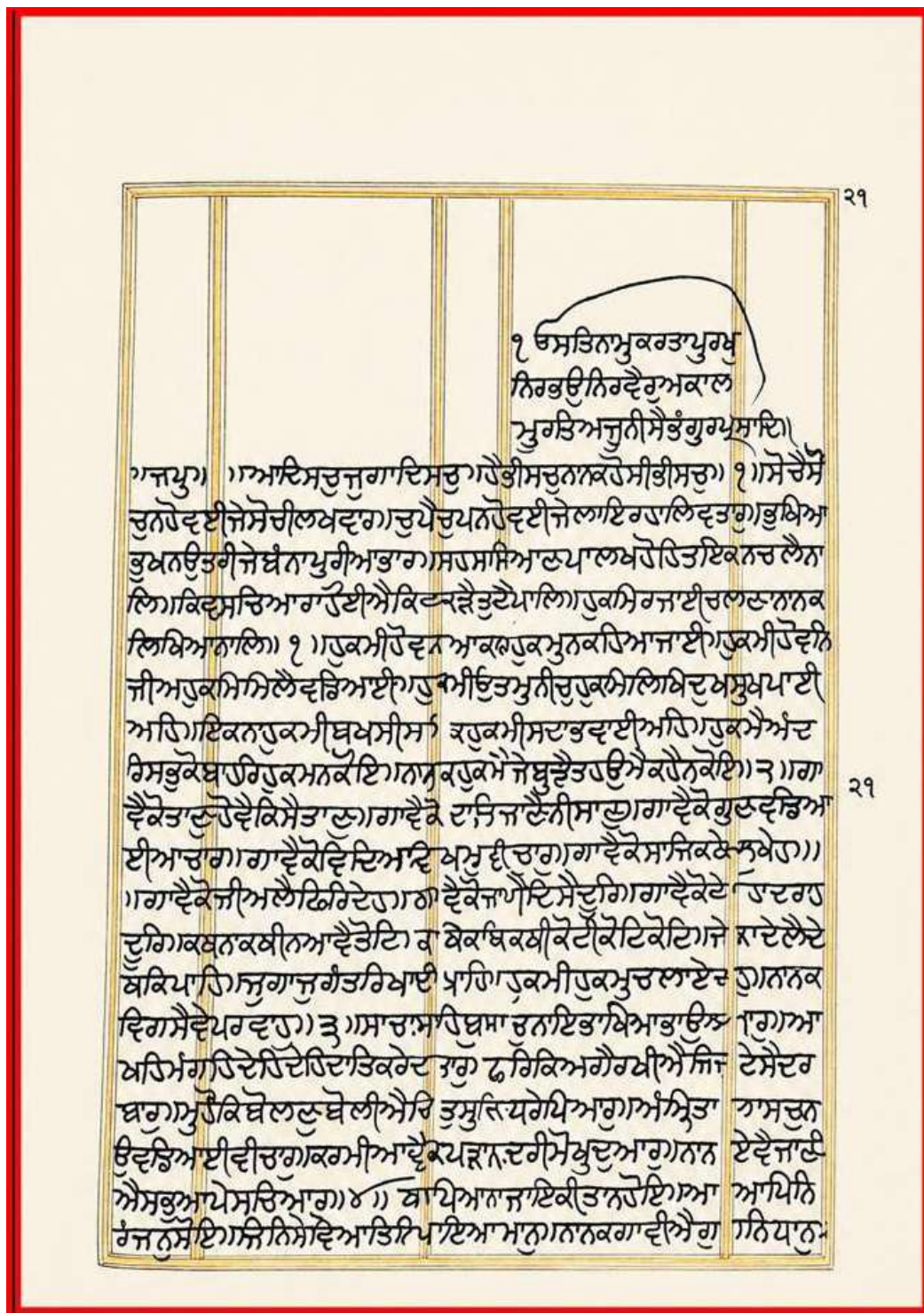
ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਝਉਪਦੇ॥ ਘਰੁ ੧ ਮੇਤੀ ਤਮੰਦਰਉ ਸਹਰਿ ਰਤਨੀ ਤੋਹਿ ਜਨ੍ਹਉ॥ ਕਸਤੂ
ਰਿਕੁ ਗੁਅਗਰਿ ਚੰਦ ਨਿਲੀ ਪਿਆਵੈ ਚਾਉ॥ ਮਤੁ ਦੇਖਿ ਭੂਲਾ ਵੀਸਰੈ ਤੇਰਾ ਚਿਤਨ ਆਵੈ ਨਾਉ॥ ੧॥ ਗਰਿ ਬਿਨੁ
ਜੀਉ ਜਾਲਿ ਕਾਲਿ ਜਾਉ॥ ਮੈ ਆਪਣਾ ਗੁਰੁ ਪੁਛਿ ਦੇਖਿਆ ਅਵਰੁ ਨਾਗੈ ਬਾਉ॥ ੨॥ ਰਗਉ॥ ਧਰਤੀ ਤਹੀ ਰੇਲਾ
ਲਜਨ੍ਹਤੀ ਪਲਾਪਿਲਾਲ ਜਨ੍ਹਉ॥ ਮੋਹਣੀ ਮੁਖਿ ਮਣੀ ਸੋਧੈ ਕਰੇਰੀ ਭਿਪਸਾਉ॥ ਮਤੁ ਦੇਖਿ ਭੂਲਾ ਵੀਸਰੈ ਤੇਰਾ
ਚਿਤਨ ਆਵੈ ਨਾਉ॥ ੩॥ ਸਿਧੋ ਦਾਸਿ ਧਲਾਈ ਗਿਧਿਆ ਖਾਆਉ॥ ਗੁਪਤੁ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ਬੈਸਾਲੇ ਕੁਰਾਖੈ ਤ
ਉ॥ ਮਤੁ ਦੇਖਿ ਭੂਲਾ ਵੀਸਰੈ ਤੇਰਾ ਚਿਤਨ ਆਵੈ ਨਾਉ॥ ੪॥ ਸੁਲਤਾਨੋ ਦਮੋਲਿਲ ਸਕਰਤ ਖਤਿ ਰਾਖਾ ਪਉ
॥ ਹੁਕਮੁ ਗੁਲ ਕਰੀ ਧੈਰਾਨਾ ਨਕਾਸਤੁ ਵਾਉ॥ ਮਤੁ ਦੇਖਿ ਭੂਲਾ ਵੀਸਰੈ ਤੇਰਾ ਚਿਤਨ ਆਵੈ ਨਾਉ॥ ੫॥

ਸਿਰੀਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਕੇਟਿ ਕੋਟੀ ਮੇਰੀ ਆਰਜਾ ਪਵਣੁ ਪੀਠੁ ਆਪਿਆਉ॥ ਚੰਦ ਸੁਰਜੁ ਦਾਇਗੁ ਠੈਨ ਦੇਖਾ
ਸੁਪਨੈ ਸਉਣੁ ਨ ਬਾਉ॥ ਭੀਤੇ ਗੀਕੀ ਮਤਿ ਨਾਪਵੈ ਹਉ ਕੇਵਰੁ ਆਖਾਨਾਉ॥ ੧॥ ਸਾਚਾ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਜ ਬਾਇ॥ ਸੁਉ
ਸੁਉ ਆਖਣੁ ਆਖਣਾ ਜੇ ਭਾਵੈ ਕਰੇਰ ਮਾਇ॥ ੨॥ ਰਗਉ॥ ਕੁਸਾਕਰੀ ਆਵਾਰ ਵਾਰ ਪੀਸਾਇ ਪੀਸਾ ਪਾਇ॥ ਅਗੀ
ਸੇਤੀ ਜਾਲੀ ਆਤਮ ਸੇਤੀ ਗਲਿ ਜਾਉ॥ ਭੀਤੇ ਗੀਕੀ ਮਤਿ ਨਾਪਵੈ ਹਉ ਕੇਵਰੁ ਆਖਾਨਾਉ॥ ੩॥ ਧੀਖੀ ਹੋਇ ਕੈਜੇ
ਭਵ ਸੈ ਅਸਮਾਨੀ ਜਾਉ॥ ਨਦਰੀ ਕਿਸੈ ਨ ਆਵਉ ਨਾ ਕਿਛੁ ਪੀਆਨਾ ਬਾਉ॥ ਭੀਤੇ ਗੀਕੀ ਮਤਿ ਨਾਪਵੈ ਹਉ ਕੇਵਰੁ
ਆਖਾਨਾਉ॥ ੪॥ ਨਾਨਕ ਕਾ ਫਲ ਖਮਣਾ ਪਤ੍ਰਿ ਪਤ੍ਰਿ ਕੀ ਚੈਭਾਉ॥ ਮਸੁਤੇ ਨ ਆਵਈ ਲੇਖਾਇ ਪਉਣੁ ਰਲਾਉ
॥ ਭੀਤੇ ਗੀਕੀ ਮਤਿ ਨਾਪਵੈ ਹਉ ਕੇਵਰੁ ਆਖਾਨਾਉ॥ ੫॥ ਸਿਰੀਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਲੇਖੈ ਬੋਲਣੁ ਬੋਲਣਾ

ਇਸੇ ਹੀ ਬੀੜ ਦੇ ਪੰਨਾ ਨੰਬਰ ੮ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੋ ਜਿੱਥੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਸ਼ਬਦ ਆਰੰਭ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਸਿੱਖ ਰੈਫਰੈਂਸ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿੱਖੇ ਨੰਬਰ M3586 ਤੇ ਪਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੀਮਤੀ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਜਿਸ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸੁੰਦਰ ਸੁਨਹਿਰੀ ਪੰਨੇ ਤੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦੇ ਕੇ ਫਿਰ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ 2 ਡੰਡੀਆਂ। ਉਪਰੰਤ ਸਲੋਕ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਇਹ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਮਿਸਲ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਫਿਰ 2-2 ਡੰਡੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਉਪਰੰਤ ਸਲੋਕ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

੧ ਓਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰਾ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਗੁਰੂ ਸਿਰੀਗੁਰਮੁਲਾ ੧

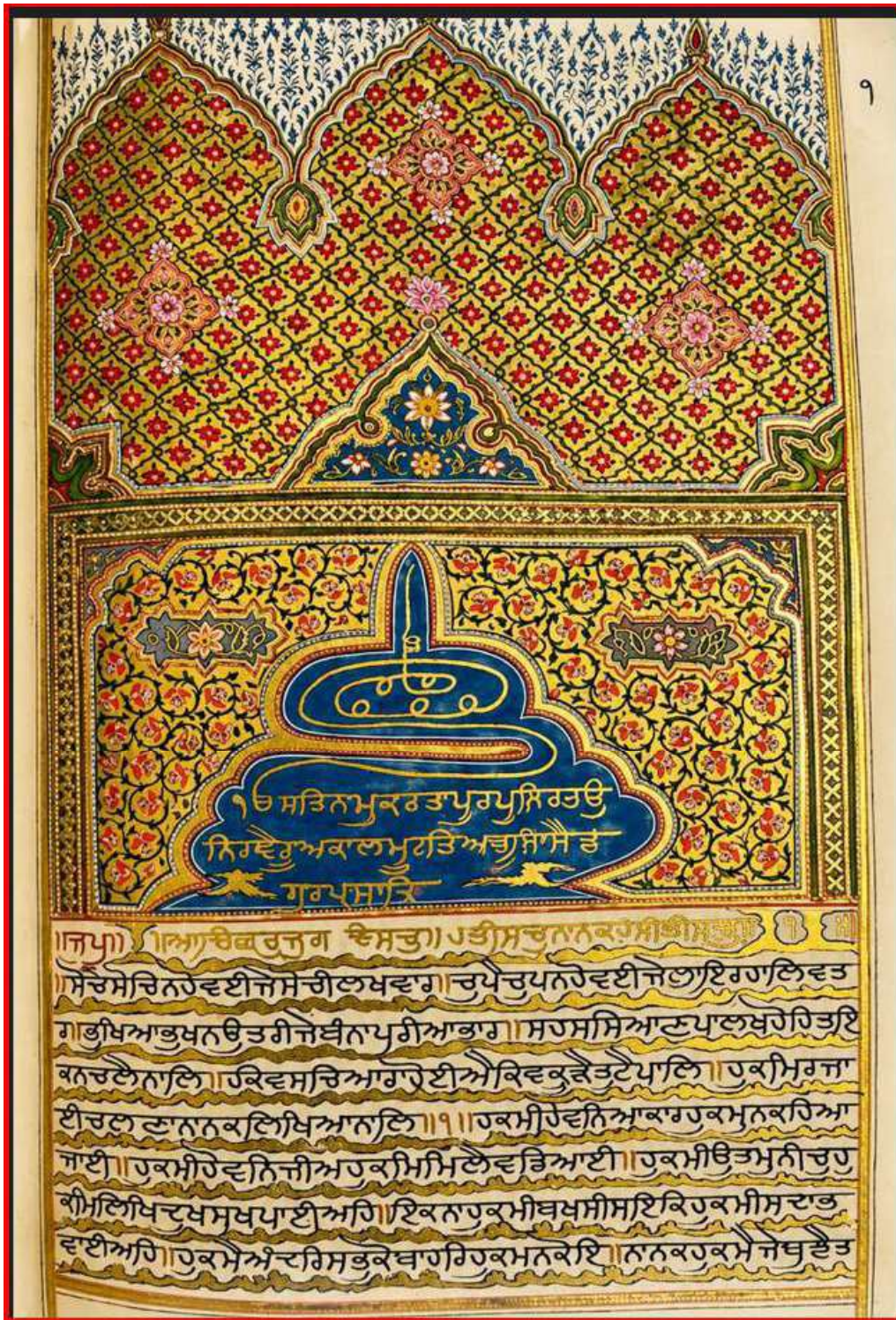
॥ ਚਉਪਦੇ॥ ॥ ਘਰ॥ ੧॥

॥ ਮੋਤੀ ਤਮੰਦਰ ਉਸਰਹਿ ਰਤਨੀ ਤਹਿ ਜੜਾਉ ॥ ਕਸਤੂਰਿ ਕੰਗੂ ਅਗਰਿ ਚੰਦਨ ਲੀ
ਧਿਆਵੈ ਚਉ ॥ ਮਤੁ ਦੇਖਿ ਭੁਲਾਵੀ ਸਰੈ ਤੇਰਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਉ ॥ ੧ ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ
ਉਜਲਿ ਬਲਿ ਜਉ ॥ ਮੈ ਆਪਣਾ ਗੁਰ ਪ੍ਰਭ ਦੇਖਿਆ ਅਵਗਨਹੀ ਬਉ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰਉ
॥ ਧਰਤੀ ਤਹਿ ਹੇਲਾ ਲਜੜੀ ਪਲਘੇਲਾ ਲਜੜਾਉ ॥ ਮੋਹੀ ਮੁਖਿ ਮਨੀ ਸੋਹੈ ਕ
ਰੰ ਗਪਸਉ ॥ ਮਤੁ ਦੇਖਿ ਭੁਲਾਵੀ ਸਰੈ ਤੇਰਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਉ ॥ ੩ ॥ ਸਿਧੂ ਹੋਵਾ ਸਿ
ਥਿਲਾ ਟੀਗਿ ਧਿਆਯਾ ਆਉ ॥ ਗੁਪਤੁ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ਬੈਸਾਲੇ ਕੁਰਾਖੈ ਭਉ ॥ ਮਤੁ ਦੇ
ਖਿ ਭੁਲਾਵੀ ਸਰੈ ਤੇਰਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਉ ॥ ੩ ॥ ਸੁਲਤਾਨੁ ਹੋਵਾ ਮੇਲਿ ਲਸਕਰਤਖ
ਤਿਰਾਖਾ ਪਉ ॥ ਹੁਕਮੁ ਹਾਸਦ ਕਰੀ ਬੈਠਾਨ ਨਕਾਸ ਭਵਉ ॥ ਮਤੁ ਦੇਖਿ ਭੁਲਾਵੀ
ਸਰੈ ਤੇਰਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਉ ॥ ੪ ॥ ੧॥

ਸਿਰੀਗੁਰਮੁਲਾ

॥ ਕੋਟਿ ਕੋਟੀ ਮੇਰੀ ਆਗਜਾ ਪਵਲ ਪੀਅਲੁ ਮਧਿਆਉ ॥ ਚੰਦੁ ਬੁਰਜੁ ਦੁਇ ਗੁਠੈਨ
ਦੇਖਾ ਸੁਪਨੈ ਸਉਣੁ ਬਉ ॥ ਭੀਤੇ ਗੀਕੀ ਮਤਿ ਨ ਪਵੈ ਉਕੇ ਵਡੁ ਆਖਾਨਉ ॥ ੧ ॥ ਸ
ਚਾਨਿ ਰੰਗ ਗਨਿ ਜਾਇ ॥ ਸੁਦਿ ਰੁਝਿਆ ਖਣੁ ਅਖਣਾ ਜੇਭਾਵੈ ਕਰੈ ਤਮਾਇ ॥ ੧ ॥
॥ ਗੁਰਉ ॥ ਕੁਸਾਕਟੀ ਆਵਰਵਾਰ ਪੀਸਿ ਪੀਸਾ ਪਾਇ ॥ ਅਗੀ ਸੇਤੀ ਜਾਲੀ ਅਭ
ਸਮ ਸੇਤੀ ਗਲਿ ਜਉ ॥ ਭੀਤੇ ਗੀਕੀ ਮਤਿ ਨ ਪਵੈ ਉਕੇ ਵਡੁ ਆਖਾਨਉ ॥ ੩ ॥ ਪੰਖੀ
ਹੋਇ ਕੈ ਜੇਭਵ ਸੈ ਅਸਮਾਨੀ ਜਾ ॥ ਭੀਨਦ ਗੀਕੀ ਸੈਨ ਆਵਉ ਨ ਕਿਛੁ ਪੀਅਨਖਉ ॥
॥ ਭੀਤੇ ਗੀਕੀ ਮਤਿ ਨ ਪਵੈ ਉਕੇ ਵਡੁ ਆਖਾਨਉ ॥ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਕਾ ਗਦਲਖ ਮਣ
ਪਛਿ ਪੜਿ ਕੀਚੈ ਭਉ ॥ ਮਸਤੁ ਤੇਨ ਆਵਈ ਲੇਖਣਿ ਪਉਣੁ ਚਲਾਉ ॥ ਭੀਤੇ ਗੀਕੀ
ਮਤਿ ਨ ਪਵੈ ਉਕੇ ਵਡੁ ਆਖਾਨਉ ॥ ੪ ॥ ੩॥ ਸਿਰੀਗੁਰਮੁਲਾ ੧॥

ਇਸੇ ਹੀ ਕਮਾਲ ਦੀ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਰਾਗ ਦਾ ਨਾਮ ਫਿਰ 2 ਡੰਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚਉਪਦੇ ਅਤੇ ਫਿਰ 2 ਡੰਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ਘਰੁ ੧ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਕਮਾਲ ਦੀ ਤਰਤੀਬ ਹੈ।

ਕਰੋ ਦਰਸ਼ਨ ਯੂ.ਪੀ. ਦੇ ਪਿੰਡ ਬਹਿਰਾਮ ਪੁਰ ਵਿੱਚ ਪਈ ਇੱਕ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖੂਬਸੂਰਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੁਨਹਿਰੀ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦੇ ਕੇ ਫਿਰ 22 ਡੰਡੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਪਰੰਤ ਫਿਰ 22- ਡੰਡੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪਹਿਲਾ ਸਲੋਕ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

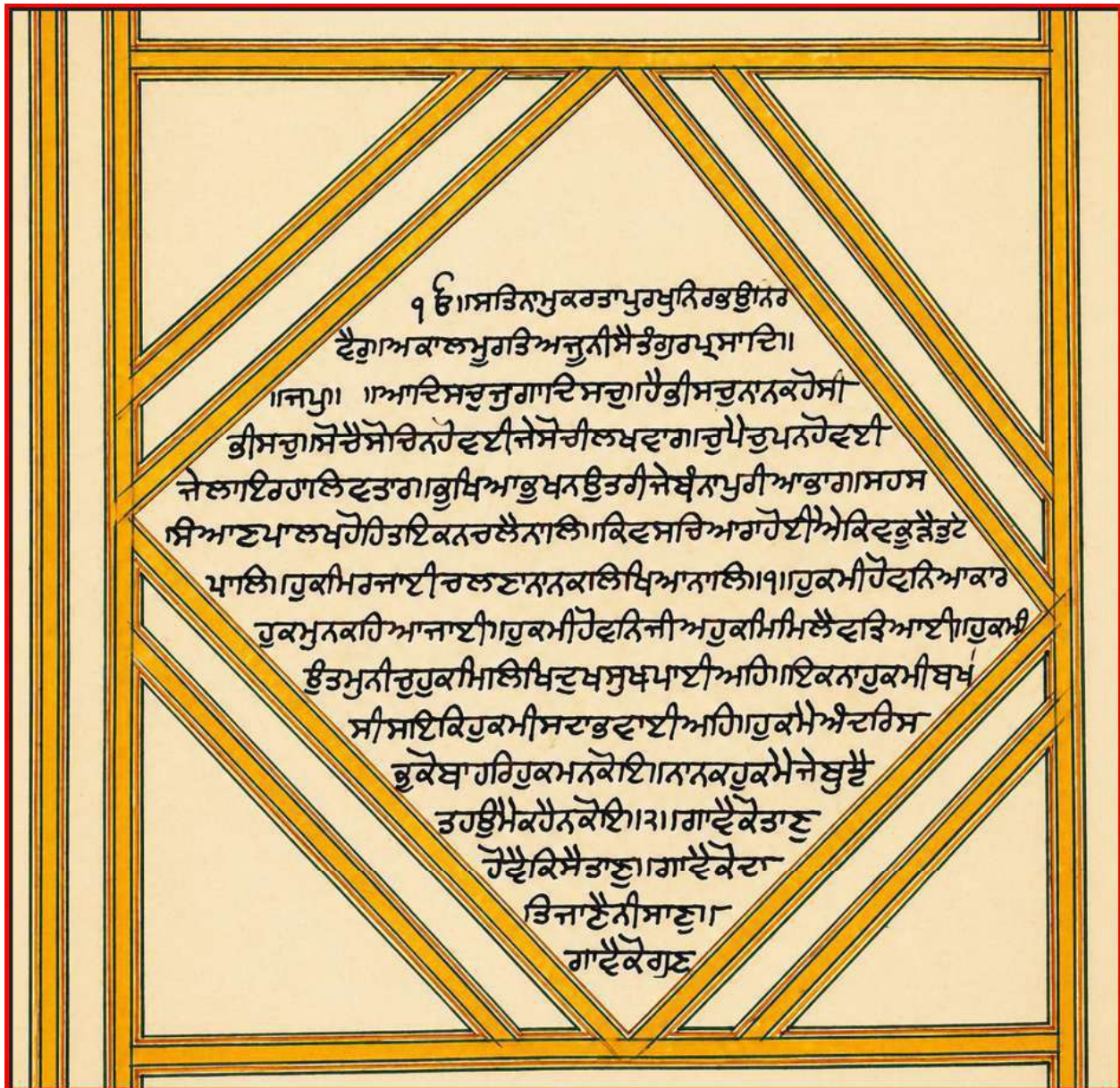
ਲੇ॥ ਸਨਗੁਰਮਿਲਿਕਾਜਸਵੇ॥੧॥੧੧॥੧੨॥੧੩॥੧੪॥੧੫॥੧੬॥੧੭॥੧੮॥੧੯॥੨੦॥੨੧॥੨੨॥੨੩॥੨੪॥੨੫॥੨੬॥੨੭॥੨੮॥੨੯॥੩੦॥੩੧॥੩੨॥੩੩॥੩੪॥੩੫॥੩੬॥੩੭॥੩੮॥੩੯॥੪੦॥੪੧॥੪੨॥੪੩॥੪੪॥੪੫॥੪੬॥੪੭॥੪੮॥੪੯॥੫੦॥੫੧॥੫੨॥੫੩॥੫੪॥੫੫॥੫੬॥੫੭॥੫੮॥੫੯॥੬੦॥੬੧॥੬੨॥੬੩॥੬੪॥੬੫॥੬੬॥੬੭॥੬੮॥੬੯॥੭੦॥੭੧॥੭੨॥੭੩॥੭੪॥੭੫॥੭੬॥੭੭॥੭੮॥੭੯॥੮੦॥੮੧॥੮੨॥੮੩॥੮੪॥੮੫॥੮੬॥੮੭॥੮੮॥੮੯॥੯੦॥੯੧॥੯੨॥੯੩॥੯੪॥੯੫॥੯੬॥੯੭॥੯੮॥੯੯॥੧੦੦॥

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ
 ਨਿਰਤਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ
 ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਗੁਰਸਿਰੀਗੁਰਮਤਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ
 ॥ ਮੇਤੀਤਮੰਦਰਉ ਸਹਰਿਤਨੀਤਹੋਰਿਜਵਾਉ ॥ ਕਸਤੂਰਿਕੰਗੁਅਗ
 ਰਿਚੰਦਨਿਲੀਪਿਆਵੈਚਾਉ ॥ ਮਤਦੇਖਿਭੁਲਾਵੀਸੈਤੋਗਚਿਤਿਨਆਵੈ
 ਨਉ ॥੧॥ ਹਰਿਬਿਨੁਜੀਉਜਲਿਥਲਿਜਾਉ ॥ ਮੈਆਪਣਾਗੁਰਪੁਛਿਦੇਖਿਅ
 ਅਵਰੁਨਹੀਥਾਉ ॥੧॥੧੧॥੧੨॥੧੩॥੧੪॥੧੫॥੧੬॥੧੭॥੧੮॥੧੯॥੨੦॥੨੧॥੨੨॥੨੩॥੨੪॥੨੫॥੨੬॥੨੭॥੨੮॥੨੯॥੩੦॥੩੧॥੩੨॥੩੩॥੩੪॥੩੫॥੩੬॥੩੭॥੩੮॥੩੯॥੪੦॥੪੧॥੪੨॥੪੩॥੪੪॥੪੫॥੪੬॥੪੭॥੪੮॥੪੯॥੫੦॥੫੧॥੫੨॥੫੩॥੫੪॥੫੫॥੫੬॥੫੭॥੫੮॥੫੯॥੬੦॥੬੧॥੬੨॥੬੩॥੬੪॥੬੫॥੬੬॥੬੭॥੬੮॥੬੯॥੭੦॥੭੧॥੭੨॥੭੩॥੭੪॥੭੫॥੭੬॥੭੭॥੭੮॥੭੯॥੮੦॥੮੧॥੮੨॥੮੩॥੮੪॥੮੫॥੮੬॥੮੭॥੮੮॥੮੯॥੯੦॥੯੧॥੯੨॥੯੩॥੯੪॥੯੫॥੯੬॥੯੭॥੯੮॥੯੯॥੧੦੦॥

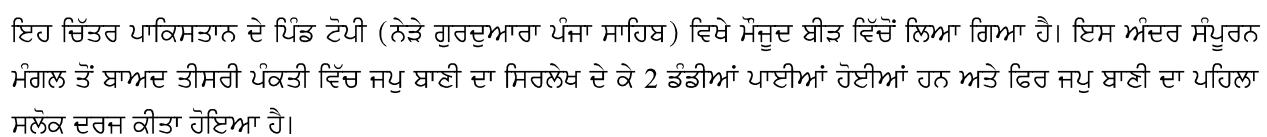
ਇਸੇ ਹੀ ਬੀੜ ਦੇ ਪੰਨਾ ਨੰਬਰ ੭ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੋ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

1733 ਏ.ਡੀ. ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਗਈ ਇੱਕ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਜੋ ਸਿੱਖ ਰੈਫਰੈਂਸ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਪਈ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਫਿਰ 22 ਡੰਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਂ ਅਤੇ ਫਿਰ 22 ਡੰਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸਲੋਕ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਦੁਦੀਪਕਬਨੇਤਾਰਕਾਮੰਡਭਜਨਕਮੋਭੀ॥ਧੂਪਮਲਆਨਲੋਪਵਣੁਚਵਰੋਕਰੇਸਗਲਬਨਗਾਇਕ
 ਲੀਤਜੋਤੀ॥੧॥ਕੈਸੀਆਰਤੀਹੋਇਭਵਖੰਡਨਭੇਰੀਆਰਤੀ॥ਅਨਹਤਾਸਬਦਵਾਜੰਤੁਭੇਰੀ॥੧॥
 ॥ਰਹਾਉ॥ਸਹਸਤਵਨੈਨਨਨੈਨਹਹਿਤੋਹਿਕਉਸਹਸਮੂਰਤਿਨਨਾਏਕਭੋਹੀ॥ਸਹਸਪਦਾਬਿਮ
 ਲਨਨਏਕਪਦਗੀਧਾਬਿਨੁਸਹਸਤਵਗੀਧਾਇਵਚਲਤਮੇਰੀ॥੨॥ਸਭਮਾਹਿਜੋਤਿਜੋਤਿਹੋਜੋਇ॥
 ਤਿਸਦੈਚਨਾਇਸਭਮਾਹਿਚਾਨਣੁਹੋਇ॥ਗੁਰਸਾਪਜਿਤਿਪਰਗਟੁਹੋਇ॥ਜੋਤਿਸੁਭਾਵੈਸੁਆਰਤੀਹੋ॥
 ਇ॥੩॥ਹਰਿਚਰਣਕਵਲਮਕਰੰਦਲੋਭਿਤਮਨੇਅਨਦਿਨੁਮੋਹਿਆਹੀਪਿਆਸਾ॥ਕ੍ਰਿਪਾਜਲੁਦੇਹਿ
 ਨਨਕਸਾਰਿਗਕਉਹੋਇਜਾਤੇਤੇਰੇਨਾਇਵਾਸਾ॥੪॥੩॥ਗਗੁਗਉੜੀਪੁਰਬੀਮਹਲਾ੪॥ਕਾਮਿਕ੍ਰੋ
 ਧਿਨਗਰੁਬਹੁਭਰਿਆਮਿਲਿਸਾਧੁਖੰਡਲਖੰਡਾਹੇ॥ਪੁਰਬਿਲਿਖਤਲਿਖੇਗੁਰੁਪਾਇਆਮਨਿਹਰਿ
 ਲਿਵਮੰਡਲਮੰਡਾਹੇ॥੧॥ਕਰਿਸਾਧੁਅੰਜੁਲੀਪੁੰਨੁਵਡਾਹੇ॥ਕਰਿਡੰਡਉਤਪੁਨੁਵਡਾਹੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
 ਸਾਕਤਹਰਿਰਸਸਾਵਨਜਾਇਆਤਿਨਅੰਤਰਿਹਉਮੈਕੰਡਾਹੇ॥ਜਿਉਜਿਉਚਲਹਿਚੁਭੈਦੁਖੁਪ
 ਵਹਿਜਮਕਾਲੁਸਾਹਹਿਸਿਰਿਡੰਡਾਹੇ॥੨॥ਹਰਿਜਨਹਰਿਹਰਿਨਾਮਿਸਮਾਏਦੁਖੁਜਨਮਮਰਣਭਵ
 ਖੰਡਾਹੇ॥ਆਬਿਨਾਸੀਪੁਰਖੁਪਾਇਆਪਰਮੇਸਰੁਬਹੁਸੋਭਖੰਡਬ੍ਰਹਮੰਡਾਹੇ॥੩॥ਹਮਗਰੀਬਮ
 ਸਕੀਨਪ੍ਰਭਤੇਰੇਹਰਿਗੁਰੁਖੁਵਡਵਡਾਹੇ॥ਜਨਨਾਨਕਨਾਮੁਅਧਾਰੁਟੇਕਹੈਹਰਿਨਾਮੇਹੀਸੁਖੁ
 ਮੰਡਾਹੇ॥੪॥੪॥ਗਗੁਗਉੜੀਪੁਰਬੀਮਹਲਾ੫॥ਕਰਉਬੇਨਤੀਸੁਣਹਮੇਰੇਮੀਤਾਸੰਤਹਲਕੀ
 ਬੇਲਾ॥ਈਹਾਖਾਟਿਚਲਹੁਹਰਿਲਾਹਾਅਗੈਬਸਨੁਸੁਹੇਲਾ॥੧॥ਅਉਧਘਟੈਦਿਨਸੁਰੈਣਾਰੇਮ
 ਨਗੁਰਮਿਲਿਕਾਜਸਵਾਹੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਇਹੁਸੰਸਾਰੁਬਿਕਾਰੁਸੰਸੇਮਹਿਤਰਿਓਬ੍ਰਹਮਾਗਿਆਨੀ
 ॥ਜਿਸਹਿਜਗਾਇਪੀਆਵੈਇਹੁਸੁਅਕਬਕਬਾਤਿਨਿਜਾਨੀ॥੨॥ਜਾਕਉਆਏਸੋਈਬਿਹਾ
 ਣਹੁਹਰਿਗੁਰਤੇਮਨਹਿਬਸੇਰਾ॥ਨਿਜਘਰਿਮਹਲੁਪਾਵਹੁਸੁਖਸਹਜੇਬਹੁਕ੍ਰਿਨਹੋਇਗੋਫੇਰਾ॥
 ॥੩॥ਅੰਤਰਜਾਮੀਪੁਰਖਾਬਿਧਾਤੇਸਰਧਾਮਨਕੀਪੁਰੇ॥ਨਨਕਦਾਸੁਇਹਸੁਖਮਾਗੈਮੋਕਉਕਰਿਸੰ
 ਤਨਕੀਧੁਰੇ॥੪॥੫॥ ੧੬॥ਸਤਿਨਾਮੁਕਰਤਾਪੁਰਖੁਨਿਰਭਉਨਿਰਵੈਗੁ॥ਅਕਾਲਮੂਰਤਿ
 ਅਜੂਨੀਸੈਭੰਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ਗਗੁਸਿਰੀਗਗੁਮਹਲਾ੧॥ਚਉਪਦੇ॥ਘਰੁ੧॥ਮੋਤੀਤਮੰਦ॥

ਇਸੇ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਦੇ ਪੰਨਾ ੧੦ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੋ, ਜਿੱਥੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦੀ ਬਾਣੀ ਆਰੰਭ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

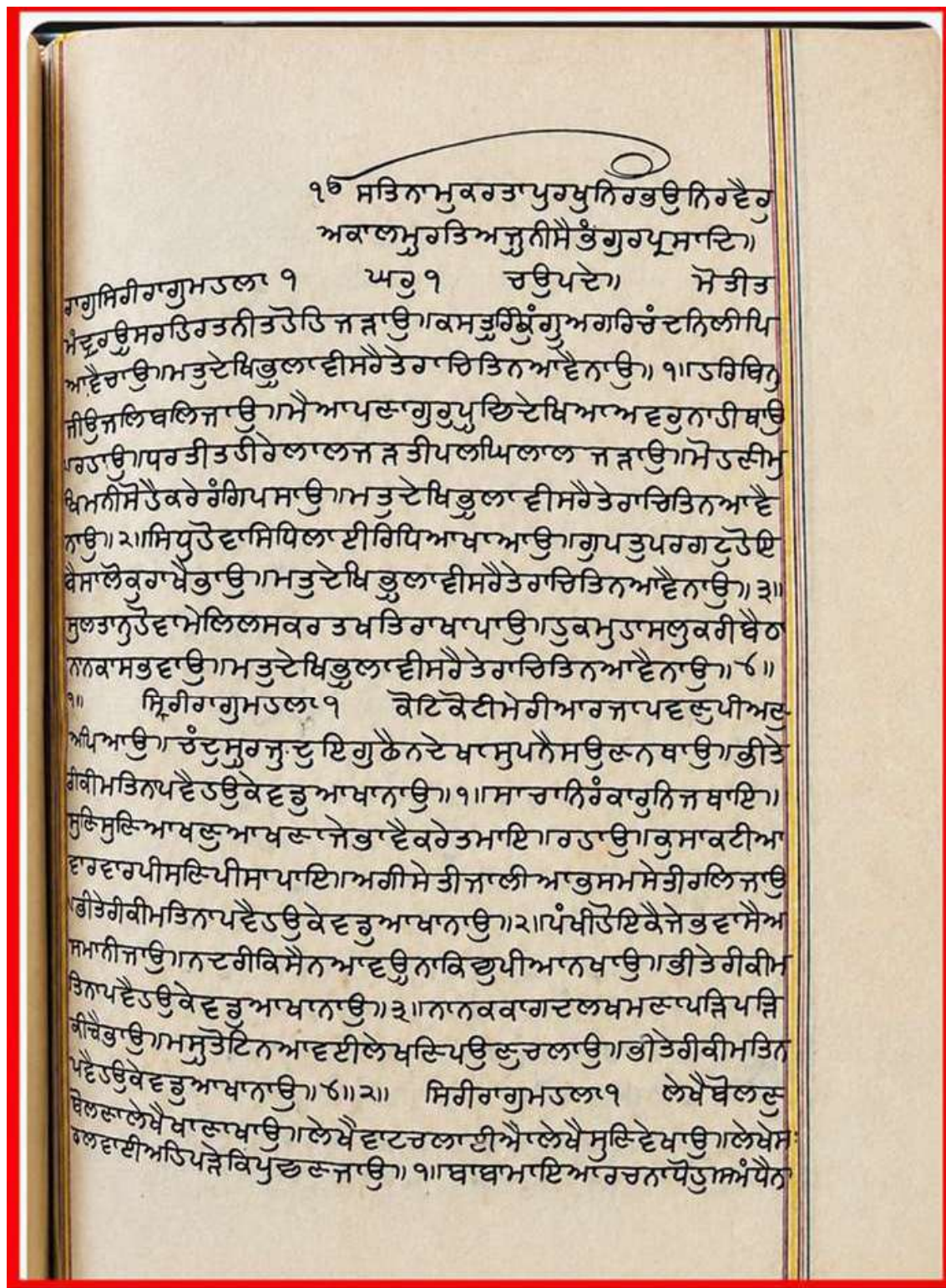

ਤਖਤ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ, ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਸੁਸ਼ੋਭਿਤ ਇੱਕ ਬੀੜ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਕਰ ਕਮਲਾਂ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਹੈ।

ਇਸੇ ਬੀੜ ਦਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਾਲਾ ਪੰਨਾ ਵੇਖੋ। ਮੰਗਲ ਲਿਖ ਕੇ ਫਿਰ ਜਪੁ ਮਹਲਾ ੧ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਆਰੰਭ ਵਾਲਾ ਸਲੋਕ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੰਗਲ ਦੇ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਬਾਰੇ ਇਸ ਤੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋਰ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸੇ ਬੀੜ ਦਾ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਾਲਾ ਪੰਨਾ ਵੇਖੋ ਜੀ। ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦੇ ਕੇ ਫਿਰ ਅਗਲੀ ਲਾਈਨ ਤੋਂ ਬਾਣੀ ਦਾ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

1714 ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਇਹ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਕੇਸਗੜ੍ਹ, ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਸੁਸ਼ੋਭਿਤ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਪਰਕ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਨਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 2 ਡੰਡੀਆਂ ਪਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਂ ਲਿਖ ਕੇ ਫਿਰ 2 ਡੰਡੀਆਂ ਪਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਪਰੰਤ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸਲੋਕ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਰਾਗੁਗਉਕੀਪੁਰਬੀਮਹਲਾ ੫॥ਕਰਉਬੇਨੀਤੀਸੁਨਹਮੇਰੇਮੀਤਾਸੰਤਲਹਲਕੀਬੇਲਾ॥ ੧੨
 ਈਹਾਖਾਵਿਨਸਹਰਿਲਾਹਾਮਾਗੋਬਸਨੁਸੁਹੇਲਾ॥ ੧॥ਅਉਧਘਟੈਦਿਨੁਸੁਰੈਛਾਰੇ॥
 ਮਨਗੁਰਮਿਲਿਕਾਜਸਵਾਰੇ॥ ੧॥ਰਹਾਉ॥ ॥ਨਇਹਸੀਸਾਰੁਬਿਕਾਰੁਸੀਸੇਮਹਿਤਰਿਓਬੁ
 ਹਮਰਿਅਮੀਨਿਜਿਸਾਹਿਜਗਾਇਪੀਆਵੇਹਇਹਸੁਮਕਬਾਤਿਨਜਾਣੀ॥੨॥ਜਾਕ
 ਉਆਏਸੋਈਬਿਹਯੁਹਰਿਗੁਰਤੇਮਨਹਿਬਸੇਗਾ॥ਨਿਜਪਾਰਿਮਹਲੁਮਾਵਹੁਸੁਖਸਹਜੇ
 ਬਦਰਿਨਹੋਇਗੋਛੇਗਾ॥੩॥ਅੰਤਰਿਜਾਮੀਪੁਰਖੁਬਿਧਾਤੇਸਰਧਾਮਨਕੀਪੂਰੇ॥ਨਾਨਕ
 ਵਾਸੁਇਧੈਸੁਖਮਾਗੋਮੋਕਉਕਰਿਸੰਤਨਕੀਪੂਰੇ॥੪॥੫॥

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉਨਿ
 ਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾ
 ਦਿ॥

ਰਾਗੁਸਿਰੀਰਾਗੁਮਹਲਾ ੧॥ਨਉਪਦੇ॥ ਘਰੁ ੧॥ਮੋਤੀਤਮਿਰਉਸਗਹਿਕਤ
 ਨੀਤਹੋਇਜਲਾਉ॥ਕਸਤੁਰਕੀਥਾਅਗਾਰਿਨੰਦਨਲੀਪਆਵੇਛਾਉ॥ਮਤੁਦੇਖਿਝੁਲਾਵੀਸ

ਇਸੇ ਬੀੜ ਦਾ ਪੰਨਾ ੧੨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਆਰੰਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਬਾਣੀ ਦਾ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਕਰੋ ਦਰਸ਼ਨ ਅਜਮੇਰ ਵਿੱਚ ਪਈ ਇੱਕ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਦੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕਰਨ ਉਪਰੰਤ 2 ਡੰਡੀਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਾਲੀ ਸਿਆਹੀ ਨਾਲ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਆਰੰਭ ਵਾਲਾ ਸਲੋਕ ਦਰਜ ਹੈ।

ਅਤਿਨਅਤਰਿਹਉਸੈਕੰਡੁ ਹੋ॥ ਚਿਉਜਿਉ ਚਲਹਿ ਚੁਭੇ ਦੁਖਾਵਹਿ ਜਮਕਾਣੁ
 ਸਹਹਿ ਸਿਰਿ ਰੰਡਾਹੋ॥ ੨॥ ਹਰਿ ਜਨਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸਮਾਏ ਦੁਖ ਜਨਮ ਮਰਣ ਭਵਮ
 ਭਾਹੋ॥ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖੁ ਪਾਇਆ ਪਰਮੇਸਰ ਬਹੁ ਸੋਭ ਖੰਡ ਬਹਮੰਤਾਹੋ॥ ੩॥ ਹਮ
 ਗਰੀਬ ਮਸਕੀਨ ਪ੍ਰਭਤੇ ਰੋਹ ਰਿਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਵਡ ਵਡਾਹੋ॥ ਜਨਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਧਾਵੇ
 ਕਹੈ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਮੰਡਾਹੋ॥ ੪॥ ੪॥ ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਰਉ
 ਬੇਨਤੀ ਸੁਣੁ ਹਮੇਰੇ ਮੀਤਾ ਸੰਤ ਹਲਕੀ ਵੇਲਾ॥ ਈਹ ਖਾਟਿ ਚਲਹੁ ਹਰਿ ਲਾਹਾ ਆ
 ਗੈ ਬਸਨੁ ਸੁਹੇਲਾ॥ ੧॥ ਅਉਧਘਟੈ ਦਿਨ ਸੁਰੇਣਾ ਕੋ॥ ਮਨ ਗੁਰਮਿਲਿ ਕਾਜ ਸਵਾਰੇ॥ ੧॥
 ਇਹ ਸੰਸਾਰੁ ਬਿਕਾਭੁ ਸੰਸੈ ਮਹਿ ਤਰਿਓ ਬ੍ਰਹਮਾ ਗਿਆਨੀ॥ ਜਿਸਹਿ ਜਗਾਇ ਪੀਆਵੈ ਇ
 ਹੁ ਸੁਅਕਥ ਕਥਾ ਤਿਨ ਜਾਨੀ॥ ੨॥ ਜਾਕਉ ਆਇ ਸੋਈ ਬਿਹਾਸੁ ਹਰਿ ਗੁਰਤੇ ਮਨਹਿ ਬ
 ਜੇਰਾ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਮਹਲੁ ਪਾਵਹੁ ਸੁਖ ਸਹਜੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰਿਹੈ ਇਹੋ ਫੇਰਾ॥ ੩॥ ਅਤਿ ਰਿਜਾ ਸੀ ਪੁ
 ਰਖੁ ਬਿਧਾਤੇ ਸਰਧਾ ਮਨ ਕੀ ਪੁਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਇਹੈ ਸੁਖ ਮਾਰੈ ਮੋਕਾ ਥਿਕ ਰਿਸੰਟ ਨ ਕੀ ਧੁਰੇ

॥੪॥੫॥

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਚਉਪਦੈ॥ ॥੫॥ ੧॥ ॥ ਮੇਤੀਤਮ ਦਿਰਉ
 ਸਹਹਿ ਰਤਨੀਤ ਹੋਹਿ ਜੜਾਉ॥ ਕੁਸਤੂਰਿ ਕੁੰਭੁ ਅਗਰਿ ਚੰਦਨ ਲੀਪਿ ਆਵੈ ਚਾਉ॥ ਮ
 ਤਦੇਖਿ ਭੂਲਾ ਵੀਸਰੈ ਤੇਰਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾਉ॥ ੧॥ ਹਰਿ ਬਿਨ ਜੀਉ ਜਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ
 ਮੇਆਪਣਾ ਗੁਰ ਪ੍ਰਾਣਿ ਦੇਖਿਆ ਮਵਰੁ ਨਾਹੀ ਬਾਉ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ॥ ਧਰਤੀਤ ਹੀਰੇਲਾ

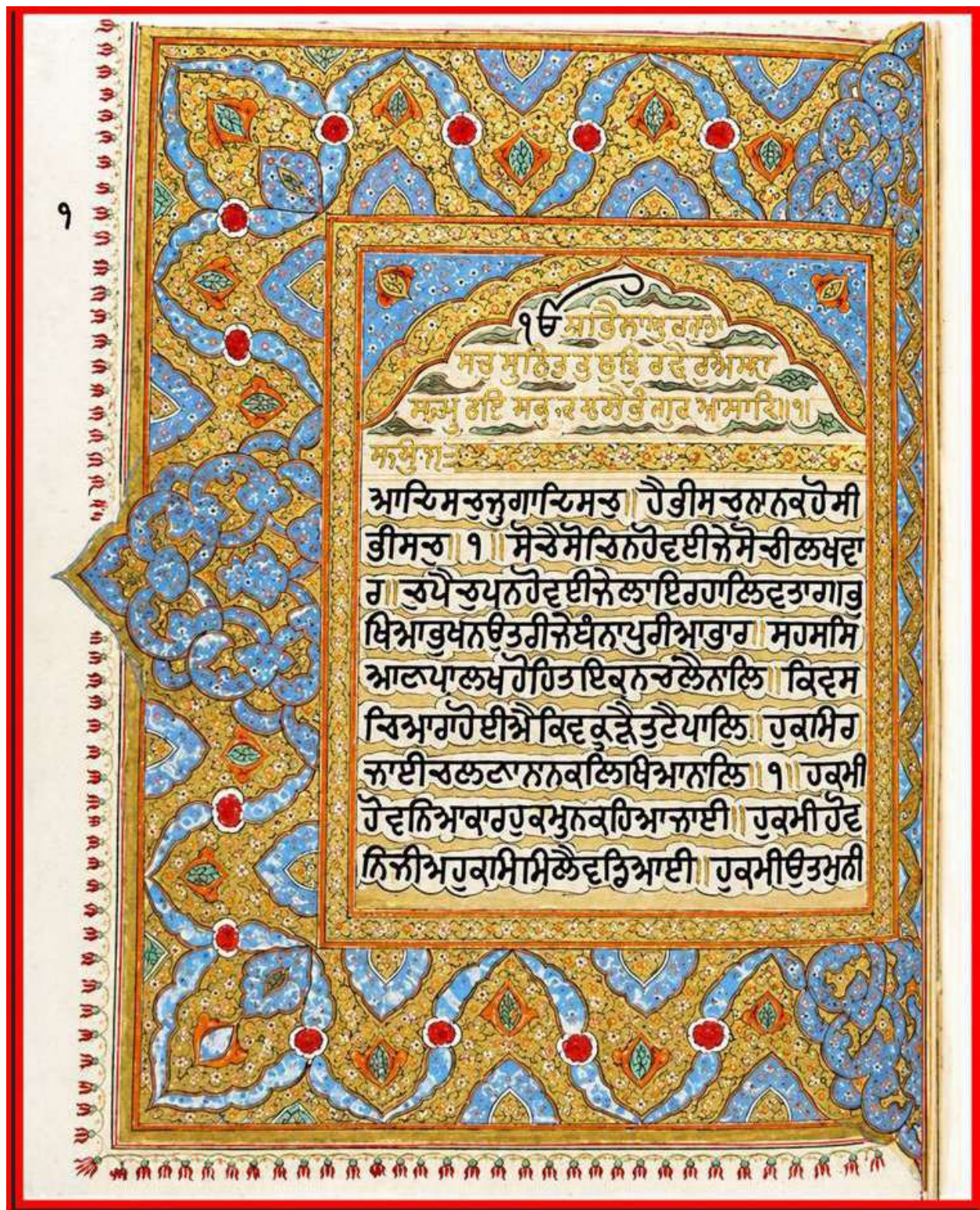
ਇਸੇ ਬੀੜ ਦੇ ਪੰਨਾ ੮ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੋ ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਚਿੱਤਰਕਾਰੀ ਨਾਲ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਬਾਣੀ ਦਾ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਵੇਖੋ ਇਸ ਪੁਰਾਤਨ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਮੰਗਲ ਲਿਖ ਕੇ ਫਿਰ 22 ਡੰਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਪਰੰਤ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸਲੋਕ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਇਸੇ ਬੀੜ ਦਾ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਾਲਾ ਪੰਨਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਾਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਬਾਣੀ ਦਾ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਪਟਿਆਲਾ ਦੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿਖੇ ਮੌਜੂਦ ਇੱਕ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਖੂਬਸੂਰਤ ਚਿੱਤਰਕਾਰੀ ਨਾਲ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਮੰਗਲ ਉਪਰੰਤ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਕੇ 2 ਡੰਡੀਆਂ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਾਲੀ ਸਿਆਹੀ ਨਾਲ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸਲੋਕ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਵੇਖੋ ਇਸੇ ਬੀੜ ਦਾ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਾਲਾ ਪੰਨਾ, ਜਿੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਬਾਣੀ ਦਾ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਪਟਿਆਲਾ ਦੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿਖੇ ਪਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬੀੜ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਲਿਖ ਕੇ 2 ਡੰਡੀਆਂ ਪਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਨੂੰ 2-2 ਡੰਡੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਉਪਰੰਤ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਭਖੰਡਬ੍ਰਹਮੰਡਾਹੇ॥੩॥ਹਮਗਰੀਬਮਸਕੀਨਪੁਤ੍ਰਤੰਰੇਹਰਿਰਾਖੁਰਾਖੁਵਡਵਡਹੇ॥ਨਾਨ
ਕਨਅਧਾਰੁਟੇਕਹੋਹਰਿਨਾਮੇਹੀਸੁਖਮੰਡਾਹੇ॥੪॥੪॥ਰਾਗੁਗਉੜੀਪੁਰਖੀਮਹਲਾ॥੧॥ਕ
ਰਉਬੇਨੰਤੀਸੁਣਹੁਮੇਰੇਮੀਤਾਸੀਤਹਲਕੀਬੇਲਾਈਹਾਖਾਟਿਚਲਹੁਹਰਿਲਾਹਾਅਗੈਬ
ਸਨੁਸੁਹੇਲਾ॥੧॥ਅਉਧਘਟੈਦਿਨਸੁਰੇਣਾਰੇ॥ਮਨੁਗੁਰਮਿਲਿਕਾਜਿਸਵੇਚੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
ਇਹੁਸੀਸਾਰੁਬਿਕਾਰੁਸੀਸੇਮਹਿਤਰਿਓਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ॥ਜਿਸਹਿਜਗਾਇਧੀਆਵੈਇਹੁਸੁ
ਅਕਬਕਬਾਤਿਨਿਜਾਨੀ॥੩॥ਜਾਕਉਆਏਸੋਈਬਿਹਾਰੁਹਰਿਗੁਰਤੇਮਨਹਿਬਸੇਰਾ॥ਨਿ
ਜਘਰਿਮਹਲੁਪਾਵਹੁਸੁਖਸਹਜੇਬਹੁਰਿਨਹੋਇਰੋਛੇਰਾ॥੩॥ਅੰਤਰਜਾਮੀਪੁਰਖੁਬਿਧਾਤੇ
ਸਰਧਾਤੇਸਰਧਾਮਨਕੀਪੁਰੇ॥ਨਾਨਕਦਾਸੁਇਹੈਸੁਖਮਾਰੋ॥ਸੋਕਉਕਰਿਸਿਤਨਕੀਪੁਰੇ॥੪॥੫॥

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ
ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਰਾਗੁਸਿਰੀਰਾਗੁਮਹਲਾ੧ ॥ਚਉਪਦੇ॥੫ਰੁ॥੧ ॥ਐਤੀਤਮੰਦਰਉਸਰਹਿਰਤਨੀਤ
ਹੋਹਿਜੜਾਉ॥ਕਸਤੁਰਿਕੁੰਗੁਅਗਰਿਚੰਦਨਿਲੀਪਆਵੈਚਾਉ॥ਮਤੁਦੇਖਿਭੂਲਾਵਸਰੈਤੇ
ਰਾਚਿਤਿਨਆਵੈਨਾਉ॥ਹਰਿਬਿਨੁਜੀਉਜਲਿਬਾਲਿਜਾਉ॥ਮੇਆਪਣਾਗੁਰੂਪੁਛਿਦੇਖਿ
ਆਅਟਰੁਨਾਉਬਾਉ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ॥ਧਰਤੀਤਹੀਰੇਲਾਲਜੜਤੀਪਲੀਘਲਾਲਜੜਾਉ
॥ਐਹਣੀਮੁਖਖਣੀਸੋਹੈਕਰੇਰੰਗਪਸਾਉ॥ਮਤੁਦੇਖਿਭੂਲਾਵੀਸਰੈਤੇਰਾਚਿਤਿਨਆਵੈਨਾਉ॥
੨॥ਸਿਧੁਹੋਵਾਸਿਧਿਲਾਈਰਿਧਿਆਖਾਅਉ॥ਗੁਪਤੁਪਰਗਟਹੋਇਬੈਸਾਏਕਰਾਖੇਤਾਉ॥
ਮਤੁਦੇਖਿਭੂਲਾਵੀਸਰੈਤੇਰਾਚਿਤਿਨਆਵੈਨਾਉ॥੩॥ਸੁਲਤਾਨੁਹੋਵਾਐਲਿਲਸਕਰਤਖਤਿਰਾ
ਖਾਪਾਉ॥ਹੁਕਮੁਹਾਸਲੁਕਰੀਬੈਠਾਨਨਕਾਸੁਭਦਾਉ॥ਮਤੁਦੇਖਿਭੂਲਾਵੀਸਰੈਤੇਰਾਚਿਤਿ
ਨਆਵੈਨਾਉ॥੪॥੧॥ਸਿਰੀਰਾਗੁਮਹਲਾ੧ ॥ਕੋਟਿਕੋਟੀਮੇਰੀਆਰਜਾਪਵਣੁਪੀਅਣੁ

ਵੇਖੋ ਇਸ ਬੀੜ ਦਾ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਾਲਾ ਪੰਨਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਬਾਣੀ ਦਾ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

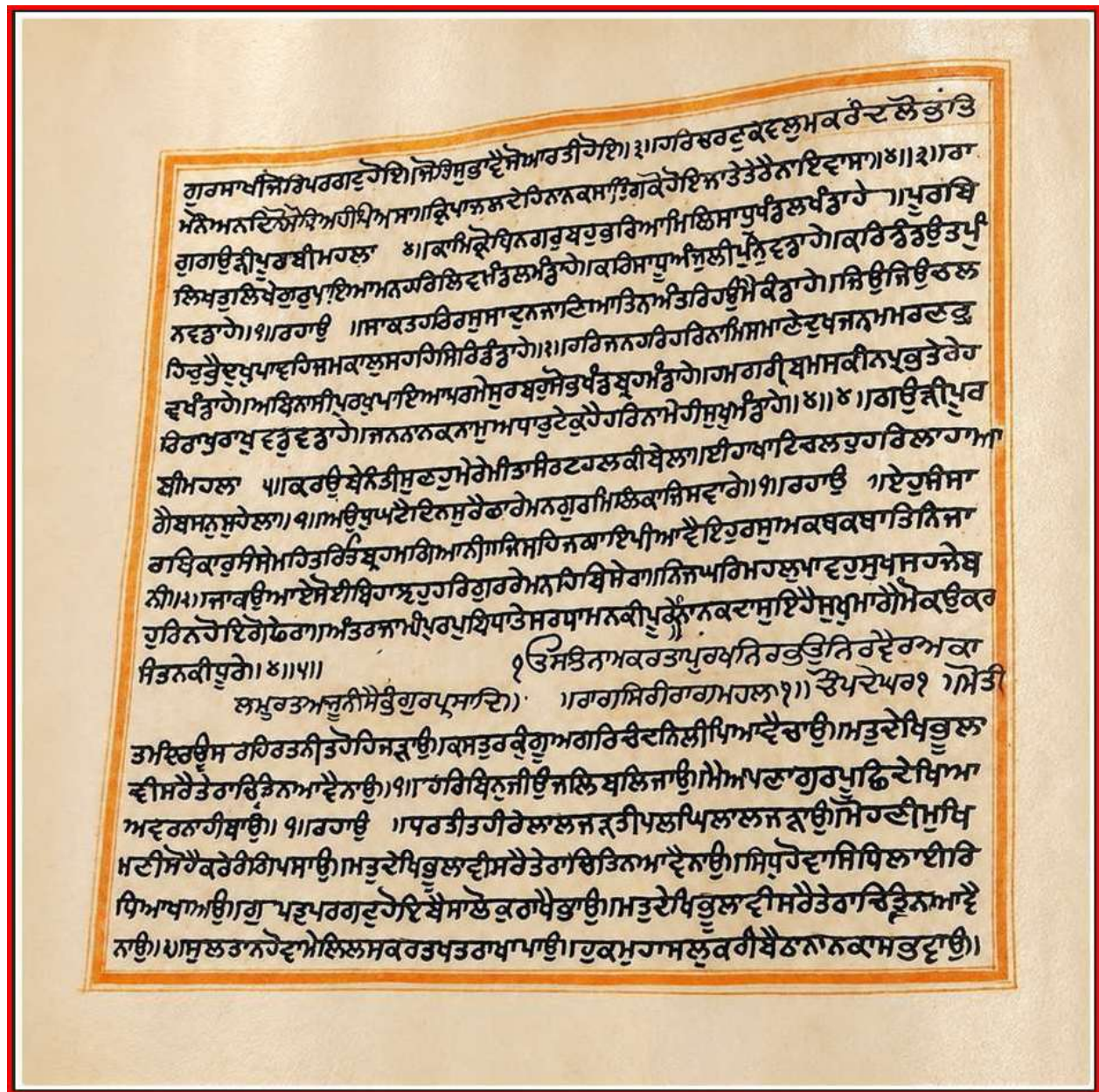
ਚੀਫ ਖਾਲਸਾ ਦੀਵਾਨ ਵਿਖੇ ਪਈ ਬੀੜ ਨੰਬਰ MCKD-09 ਜਿਸ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਪਰੰਤ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਂ ਲਿਖ ਕੇ ਫਿਰ 2 ਡੰਡੀਆਂ ਪਾਈਆਂ ਗਈਆਂ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਾਲਾ ਸਲੋਕ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

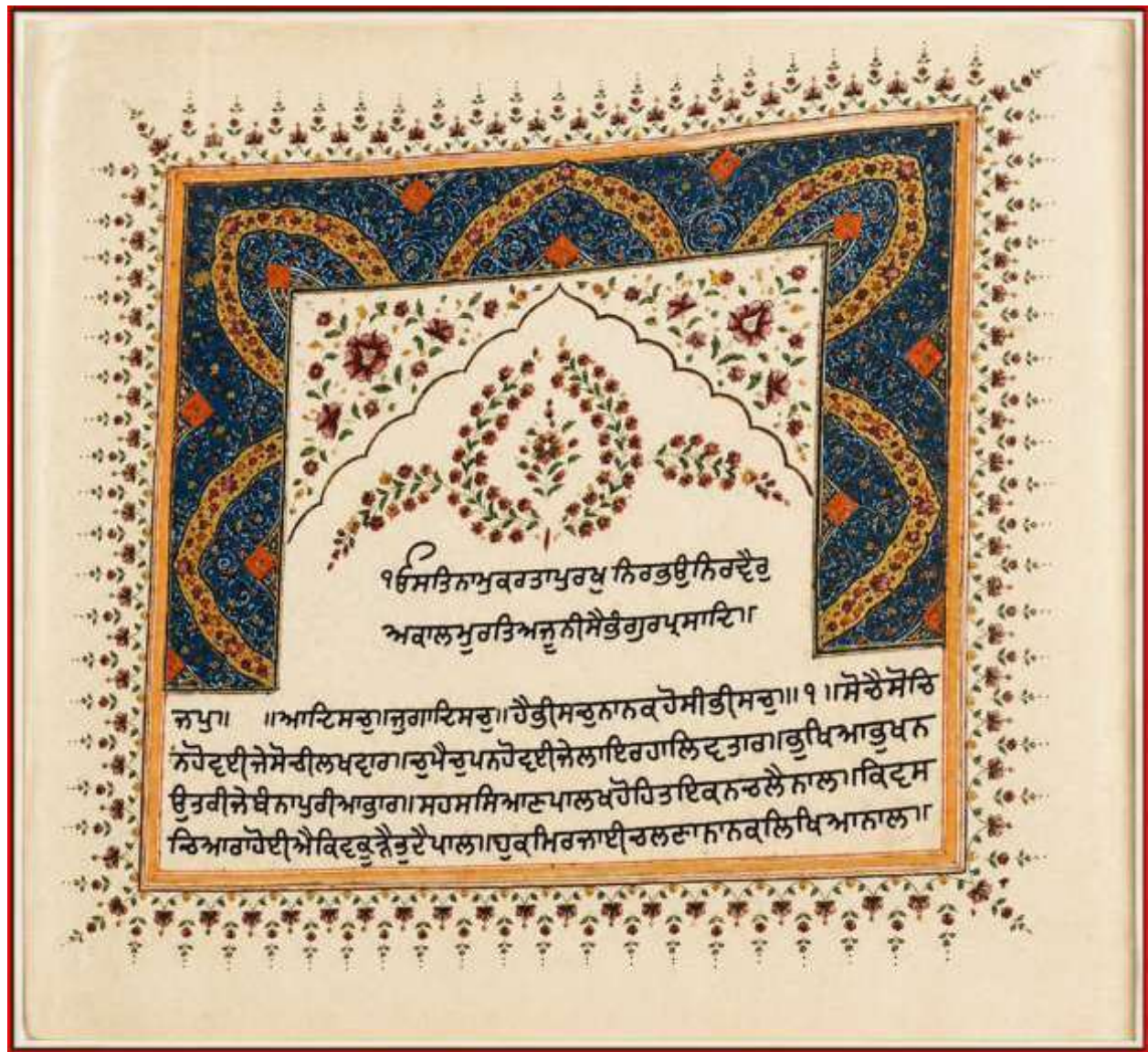
ਵੇਖੋ ਇਸੇ ਬੀੜ ਦਾ ਪੰਨਾ ਨੰਬਰ ੯ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦੀ ਬਾਣੀ ਦਾ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਚੀਫ਼ ਖਾਲਸਾ ਦੀਵਾਨ ਵਿਖੇ ਪਈ ਬੀੜ ਨੰਬਰ MCKD-16 ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਫਿਰ 22 ਡੰਡੀਆਂ ਪਾਕੇ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਂ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਵੇਖੋ ਇਸੇ ਬੀੜ ਦਾ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਾਲਾ ਪੰਨਾ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦੀ ਬਾਣੀ ਆਰੰਭ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਚੀਫ਼ ਖਾਲਸਾ ਦੀਵਾਨ ਦੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਪਈ ਬੀੜ ਨੰਬਰ MCKD-18 ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕਰਕੇ 2 ਡੰਡੀਆਂ ਪਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਉਪਰੰਤ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਂ ਲਿਖ ਕੇ ਫਿਰ 2 ਡੰਡੀਆਂ ਪਾਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਪਰੰਤ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸਲੋਕ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਨਾਪਰਿਮਹਲੁ ਪਾਵਹੁ ਸੁਖਸਹਜੇ ਬਹੁ ਰਿਗਨ ਹੋਇ ਗੋਛੇਗਾ ॥ ੩ ॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪੁਰ
 ਖੁਬਿ ਧਾਤੇ ਸਰਧਾ ਮਨ ਕੀ ਪੁਰੇ ॥ ਨਾਲ ਕਦਾ ਸੁਇਹੈ ਸੁਖ ਮਾਗੈ ਮੋਕ ਉਕਰਿ ਸੀਤ ਨ ਕੀ ਪੁਰੇ

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ
 ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਗਗੁ ਮਹਲਾ ॥ ੧ ॥ ਠਉ ਪਦੇ ॥ ॥ ਪਰ १ ॥ ਮੇਤੀ ਤਮੰਦ ਰਿਉ ਸਰ
 ਹਿਰਤ ਨੀਤ ਹੋਇ ਜਨਾਉ ॥ ਕਸਤੂਰਿ ਕੰਗੁ ਅਗਰਿ ਚੰਦਨ ਲੀਪ ਆਵੈ ਚਾਉ ॥ ਮਤੁ
 ਦੇਖਿ ਭੂਲਾ ਵੀ ਸਰੈ ਤੇਗਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾਉ ॥ ੧ ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜੀਉ ਜਲਿ ਭੁਲਿ
 ਜਾਉ ॥ ਮੈ ਆਪਣਾ ਗੁਰ ਪ੍ਰਭਿ ਦੇਖਿ ਆਮਦੁ ਰਨਾਹੀ ਥਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪਰਤੀਤ
 ਹੀਰੋ ਲਾਲ ਜੜਤੀ ਪਲ ਘਾਲ ਜਨਾਉ ॥ ਮੇਹਣੀ ਅਖਿ ਮਣੀ ਸੋਹੈ ਕਰੇ ਰੀਗਿ ਪ
 ਸਾਉ ॥ ਮਤੁ ਦੇਖਿ ਭੂਲਾ ਵੀ ਸਰੈ ਤੇਗਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾਉ ॥ ੨ ॥ ਸਿਧੁ ਹੋਣਾ ਸਿਧਿ ਲਾਈ
 ਰਿਧਿ ਆਖਾ ਆਉ ॥ ਗੁਪਤੁ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ਧੈਸਾਲੇ ਕਰਾਖੈ ਭਾਉ ॥ ਮਤੁ ਦੇਖਿ ਭੂਲਾ ਵੀ
 ਸਰੈ ਤੇਗਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾਉ ॥ ੩ ॥ ਸੁਲਤਾਨੁ ਹੋਣਾ ਮੇਲਿ ਲਸਕਰਤ ਖਤਿ ਰਾਖੈ ਪਾਉ
 ॥ ਹੁਕਮੁ ਹਾਸਲੁ ਕਰੀ ਬੈਠਾਨਾ ਕਾਸਭੁ ਦਾਉ ॥ ਮਤੁ ਦੇਖਿ ਭੂਲਾ ਵੀ ਸਰੈ ਤੇਗਾ ਚਿਤਿ
 ਨ ਆਵੈ ਨਾਉ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਸਿਰੀਗਗੁ ਮਹਲਾ १ ॥ ਕੋਟਿ ਕੋਟੀ ਮੇਰੀ ਆਰਜਾ ਪਦ
 ਪੀਅਣੁ ਅਪਿ ਆਉ ॥ ਠੰਢ ਸੁਰਜੁ ਦੁਇ ਗੁਠੈ ਨ ਦੇਖਾ ਸੁਪਨੈ ਸਉਣ ਨ ਥਾਉ ॥ ਭੀ
 ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾਪਵੈ ਹਉ ਕੈਦੁ ਤੁਆਖਾ ਨਾਉ ॥ ੧ ॥ ਸਾਧਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਜ ਥਾਇ ॥

ਵੇਖੋ ਇਸੇ ਬੀੜ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਾਲਾ ਪੰਨਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਬਾਣੀ ਆਰੰਭ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਤਸਿ ਸਾਵਿਨਾ ਇਆਤਿ ਨਮਤਰ ਭਉ ਮੇਕੁ ਰਾਏ ॥ ਫਿਉ ਜਿਓ ਦਲਤਿ ਦੁਬੈ ਭੁਖ ਪਾਵਤਿ ਮਕ
 ਲੁਸਤਿ ਧਿਰੰ ਰਾਏ ॥ ੨ ॥ ਭਰਿਨ ਨਤ ਭਰਿ ਭਰਿਨ ਮੁਸਮਾਏ ਦੁਖ ਜਨ ਮਮਰ ਭਵ ਭਉ ਰਾਏ ॥ ੩ ॥
 ਬਨਸੀ ਪੁਰਖ ਪਾਇਆ ਪਰੇ ਮੁਰਖ ਭਉ ਮੇਤ ਪੰਡ ਬੁਝ ਮੇ ਰਾਏ ॥ ੪ ॥ ਭਮਗੀ ਬਮਸਕੀ ਪੁਤ
 ਤੇਰੇ ਭਰਿ ਮੁਖ ਖੁਦ ਭਵ ਰਾਏ ॥ ਜਨਾਨਾ ਨਕਨਾ ਮੁਖ ਧਾਰੇ ਕੈ ਭਰਿ ਮੇਓ ਮੁਖ ਮੇ ਰਾਏ ॥
 ੫ ॥ ੧ ॥ ਬੁਝੀ ਪੁਰਖੀ ਮੁਲਾ ॥ ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣਤੁ ਮੇਰੀ ਤਾਸਤ ਟਲਿ ਕੀ ਧੋਲ ॥
 ਸੀਤਾਂ ਪਾਟ ਕਲਤੁ ਪਹਿਲਾ ਭਾਗੈ ਬਸਨੁ ਸੁਣੇਲਾ ॥ ੧ ॥ ਅਓਧ ਘੋਟੈ ਦਿਨ ਸੁਰੇ ਨਾਗੇ ॥ ਮਨੁ
 ਗਲਿ ਕਾਜਿ ਸਵੇਗੇ ॥ ੧ ॥ ਰਤਉ ॥ ਟਿਤੁ ਸੰਸਾਰ ਧਿਕਾਰ ਸੇਸ ਮਤਿ ਰਿਓ ਬੁਝ ਮਸ਼ੀਆਨੀ ॥
 ਜਿਸ ਤਿਨ ਗਾਇ ਪਾਓ ਐਵੇ ਟਿਤੁ ਮੁਖ ਕਥਿਕਾਤਿ ਨ ਜਾਣੀ ॥ ੨ ॥ ਜਾਕਉ ਆਏ ਸੇਈ ਖਿਤ
 ਤੁਹੁ ਰੇ ਮਨ ਤਿਥੇ ਮੇਰਾ ॥ ਤਿਨ ਘਰਿ ਮਤਿ ਲੁਪਾਵਤੁ ਮੁਖ ਸਤਿ ਜੇ ਬੁਝਨ ਤੇ ਟਿਹੇ ਟੇਗ ॥ ੩ ॥
 ਮੰਤਰ ਜਾਪੁ ਪੁਰਖ ਭਿਯੋ ਤੇ ਸੁਰਧਾ ਮਨ ਕੀ ਪੂਰੇ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਏਤੈ ਮੁਖ ਮਾਗੈ ਮੇਕਉ ਕਰਸਤ
 ਨ ਕੀਯੋਗੇ ॥ ੪ ॥

੧੬ ਸਤਿਨਾਮ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ
 ਕਾਲਿ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗਗਨੀ ਗਗਨ ਮੁਲਾ १ ॥ ਘਰੁ ੧ ॥
 ਮੇਤੀ ਤਮੇਕ ਰਉ ਸੁਰਤਿ ਰਤੀ ਤੇ ਤਿਨ ਰਾਉ ॥ ਕਸਤੂਰ ਕੁੰਗੁ ਮੁਗਰ ਚੰਦਨ ਦੀਪ ਆਵੈ ਚਉ
 ॥ ਮਤੁ ਦੇਖ ਭੁਲਾਵੀ ਸੇਰੈ ਤੇਰਾ ਦਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾਉ ॥ ੧ ॥ ਭਰਿ ਬਿਨਸੀ ਉਜਲਿ ਧਲਿ ਜਾਉ ॥ ਮੇ
 ਆਪਣੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਭਿ ਦੇਖਿ ਆਮ ਵਹਨਾ ਤੀਯਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਤਉ ॥ ਧਰਤੀ ਤੇ ਰੇਲਾ ਲਜ ਰੂਪ
 ਲੰਘਲਾ ਲਜ ਨਾਉ ॥ ਮਤੀ ਮੁਖ ਮਈ ਸੇਤੈ ਕਹੈ ਰੰਗ ਪਸਾਉ ॥ ਮਤੁ ਦੇਖ ਭੁਲਾਵੀ ਸੇਰੈ ਤੇਰਾ
 ਦਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾਉ ॥ ੨ ॥ ਸਿਧ ਤੇ ਵਾਸਿ ਧਲਾਈ ਰਿਧ ਆਖਾ ਆਉ ॥ ਗਪਤਿ ਪਰਗਟੁ ਤੇ ਇਥੈ ਸ
 ਲਿਕ ਗਏ ਭਾਉ ॥ ਮਤੁ ਦੇਖ ਭੁਲਾਵੀ ਸੇਰੈ ਤੇਰਾ ਦਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾਉ ॥ ੩ ॥ ਸੁਲਤਾਨ ਤੇ ਵਾਸੇ

ਵੇਖੋ ਇਸ ਬੀੜ ਦਾ ਪੰਨਾ ਨੰਬਰ ੭ ਜਿੱਥੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਬਾਣੀ ਦਾ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

[illegible]

22

”

»

"

॥१६॥ ਸਤਿਨਾਮ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨਿਰਭਉ

"

ਨਿਰਵੈਰਿਅਕਾਲਿਮੂਰਤਿਅਜੁਨੀਸੈਰੰਗੁ

ਰਖੁਸਾਇ॥ ॥ਸਿਰੀਗਗਮਹਲਾ॥ ॥੫੫੯॥ ॥ਚਉਪਦੇ

॥ ਅੰਤੀਤਮੰਦਰਉਸਰਹਿਰਤਨੀਤਹੋਹਿਜੜਾਉ। ਕਸਤੁਰਿਕੰਗਅ

ਗਰਚੇ ਦ ਨਲੀਪ ਆਵੈ ਚਾਉ। ਮਤਿ ਦੇਖ ਕੁਲਾਵੀ ਸਰੋਤੇਰਾ ਚਿਤ ਨ ਆਵੈ ਨਾਉ।

॥१॥ गरिब नजीक जालि घालि जात। मे अपहा गर पट्टि देखा

ਅਵਰਨਾਹੀਬਾਭਿ॥੧॥ਰਗਾਭਿ॥ਧਰਤੀਤਹੀਰੇਲਾਲਜਤਤੀਪਲਪਲਾ

लज्जाविभेदहीभाविभन्नीमैपैवैवैवायसाविभाविदेवसावै

ਸਰੋਤੇਰਾਚਿਤਨਅਵੈਨਾਭਿ॥੩॥ਸਿਧਯੋਤਾਸਿਧਾਲਾਸੀਸਿਧਾਅਧਾਰਾਧਿ

॥ गायत्रि परगादि जे छिछे नाले वना धै कजि भउते भवसायी पौछे ॥

ਚਿਤਨ ਆਵੈ ਨ ਭੀ ॥ ੩ ॥ ਸਲਤਾਨੋ ਦਾ ਮੇਲ ਲਸਕਾਰਿ ਨ ਆਇਸਾ ॥ ੪ ॥

वभणमलवरीछै नाना नगमवनाकि भारिने नगसायी छैने नगि

५१० मल्लुवराधठन' नव' मकुदाकु। मिउरधबुलादीमिरेउग' रउ
नभ्रदैनाकि। ४६॥१॥ ॥ मिरीनाभाभाभा॥ ॥ ॐ ॐ श्री ॐ ॥

ਨਮੋ ਵਨਤੁ ॥ ਗ ॥ ਗ ॥ ਮਰਗਰੁ ਮਹਲਾ ॥ ॥ ਕੇਟਕੇਟੀ ਮਰੀ ਆਰਜਾਪ
ਤਰੁ ॥ ਅਤਿ ਅਰੀ ॥ ਅਤਿ ਰੀਤਾ ਰਿਤੀ ॥ ਹੈ ॥ ਹੈ ॥ ਹੈ ॥

~~दृष्ट्या श्रीहृद्वायुश्रीभ्रातृचरमुग्नैरादिगुणैरेवामुद्धोमउत्त~~

ਕੀਉਂ। ਉਤਰਿਕਾਮਤ ਨਾਪਵੰਗੁ ਕਵਡਆਖਾਨਾਉ॥੧॥ ਸਾਚਾਨਿਰੰਕਾਰੁ
ਨਿਜਲਾਉ। ਸਤਿਸਤਿਅਯਤਨੁ ਆਪਣੇਹੈ

॥ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ श्रीकृष्णाय नमः ॥

ਆਰੰਭ ਵਾਲੇ ਪੰਨੇ ਤੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਸੰਪਰਨ ਮੰਗਲ ਦੇ ਕੇ ਫਿਰ ਬਾਣੀ ਲਿਖਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ମାତ୍ର ୨୭ ବର୍ଷ ବୟସରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିବା ପରେ ସେ ଏହି ସମୟରେ ଶୁଣିବା ଶକ୍ତି ହରାଇ ଗଲେ ।

100

੧੬ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ੧
 ॥ ਜਪੁ ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਾਗੁ ॥ ਹੋਭੀ ਸਚੁ ਨ ਕਹੈ ਸੀਭੀ ਸਚੁ ॥ ਸੋਚੈ ਸੋਚਿ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇਸੇ
 ਚੀਲਖ ਵਾਰਾ ਚੁਪੈ ਚੁਪਨ ਹੋਵਈ ਭੋਲਾ ਇਹ ਗਲਿ ਵਤਾਰਾ ॥ ਕੁਖਿ ਆਕੁਖ ਨ ਉਤਰੀ ਜੇ ਬੰਨਾ ਪੁਰੀ ਆਭੁ ॥
 ਗਾਸਹ ਸਜਿਆ ਣਪਾਲਖ ਹੋਇ ਤਇਕ ਨ ਚਲੈ ਨਾਲਿ ॥ ਕਿਵ ਸਚਿਆਰ ਹੋਈ ਐ ਕਿਵ ਕੂੜੈ ਤੁਏ
 ਪਾਲਿ ॥ ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ ਭਲਣਾ ਨ ਕਲਿਖਿ ਆਨਾਲਿ ॥ ਹੁਕਮੀ ਹੋਵਨਿ ਆਕਾਰ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਹਿਆ
 ਜਾਈ ॥ ਹੁਕਮੀ ਹੋਵਾਨੇ ਭਯੰ ਅਹੁਕਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ॥ ਹੁਕਮੀ ਉਤਮੁ ਨੀਚੁ ਹੁਕਮਿ ਲਿਖਿ ਦੁਖ ਸੁਖ
 ਪਾਈ ॥ ਅਹਿ ॥ ਇਕ ਨਾਮੁ ਕਰਮੀ ਬਖਸੀ ਸਾਇ ਕਿਹੁ ਕਮੀ ਸਦਾ ਭੁਵਾਈ ॥ ਅਹਿ ॥ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਕੋ
 ਬਾਹਰਿ ਹੁਕਮ ਨ ਕੋਣਾ ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੇ ਜੇ ਬੁਝੈ ਤਹੁ ਐਕ ਹੋਨ ਕੋਇ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋਤਾ ਏਵੈ ਕਿਸੈ ਤਾਣਾ ਗਾ
 ਵੈ ਕੋਦਾ ਤਿਜਾਣੈ ਨੀਸਾਲਾ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋਗੁਣ ਵਡਿਆਈ ਆਚਾਰਾ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋਵਿਦ ਆਵਿਖ ਮੁਵਿਚਾਰਾ ॥
 ਵੈ ਕੋਸਾਜਿ ਕਰੇ ਤਨੁ ਖੇਗਾ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋਜੀ ਅਲੈ ਫਿਰਿ ਦੇਹਾ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋਜਾਪੇਦਿ ਸੈਦੂਗਾ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋਵੇਖਾ ਦਗਹ
 ਦੂਗਾ ॥ ਕਬਨਾ ਕਬੀਲਾ ਵੈ ਤੋਟਿ ॥ ਕਥਿ ਕਥਿ ਕਬੀ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ॥ ਦੇਦਾ ਦੇਲੈ ਦੇਬ ਕਿਪਾਹਿ ॥ ਜੁਗੁ ॥
 ਜੁਗਤ ਰਿਖਾਹੀ ਪਾਹਿ ॥ ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਏ ਰਾਹੁ ॥ ਨਾਨਕ ਵਿਗਸੈ ਦੇ ਪਰਵਾਹੁ ॥ ਤਾਸਾ ਚਾਸਾ ਹਿਬੁਸਾ ॥
 ਚੁਨਾਇ ਕੁ ਆਖਿਆ ਭਾਉ ਅਪਾਰਾ ॥ ਆਖਹਿ ਮੰਗਹਿ ਦੇਹਿ ਦੇਹਿ ਦਾਤਿ ਕਰੇ ਦਾਤਾਰਾ ॥ ਫੇਰਿ ਕਿਅਗੈ ਰਬੀ
 ਐ ਜਿਤੁ ਦਿਸੈ ਦਰਬਾਰਾ ॥ ਮੁਹੋ ਕਿ ਬੋਲਣੁ ਬੋਲੀ ਐ ਜਿਤੁ ਚਾਣਿ ਧਰੇ ਪਿਆਰਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ਮਨੁ ਨਾਉ
 ਵਡਿਆਈ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ਕਰਮੀ ਆਵੈ ਕਪੜਾ ਨਦਰੀ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਣੀ ਐਸਕੁ ਆਪੇ ਸਚਿ
 ਆਗੁ ॥ ਭਾਬਾ ਪਿਆਨ ਜਾਇ ਕੀਤਾ ਨ ਹੋਇ ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਜੋਇ ॥ ਜਿਨਿ ਜੋਇ ਆਤਿ ਨਿਪਾਇਆ
 ਮਨੁ ॥ ਨਾਨਕ ਗਾਵੈ ਐ ਗੁਣੀ ਨਿਪਾਨੁ ॥ ਗਾਵੈ ਐ ਸੁਣੀ ਐ ਮਨਿ ਰਬੀ ਐ ਭਾਉ ॥ ਦੁਖ ਪਰਹਰਿ ਸੁਖ ਪਾਇਲੈ ॥
 ਇਹ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਦੰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੇਦੰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥ ਗੁਰਈ ਸਰਗੁਰਗੋਰ ਬਖਸਮਾ ਗੁਰਪਾਰ
 ਬਰੀਆਈ ॥ ਜੇਹਉ ਜਾਣਾ ਆਖਾਨਾ ਹੀ ਕਹਣਾ ਕਬਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ਗੁਗਾਇ ਕਦੇ ਹਬੁਝਈ ॥ ਸਭੁ ਨਾਜੀਆ
 ਕਾਇਕੁ ਦਾਤਾ ਜੋ ਮੇਵਿ ਸਰਿ ਨ ਜਾਈ ॥ ਪ੍ਰਾਣੀ ਰਬਿ ਨਾਦਾ ਜੇਤਿ ਸੁਭਾਵਾ ਵਿਣੁ ਭਾਣੈ ਕਿਨਾਇ ਕਰੀ ॥ ਜੇਤੀ
 ਸਿਰਠਿ ਉਪਾਈ ਵੇਖਾਵਿਣੁ ਕਰਮਾ ਕਿਮਿ ਲੈਲਈ ॥ ਅਤਿਵਿਚਿਰਤ ਨ ਜਵਾਹਰ ਮਾਣਿਕ ਜੋਇਕ

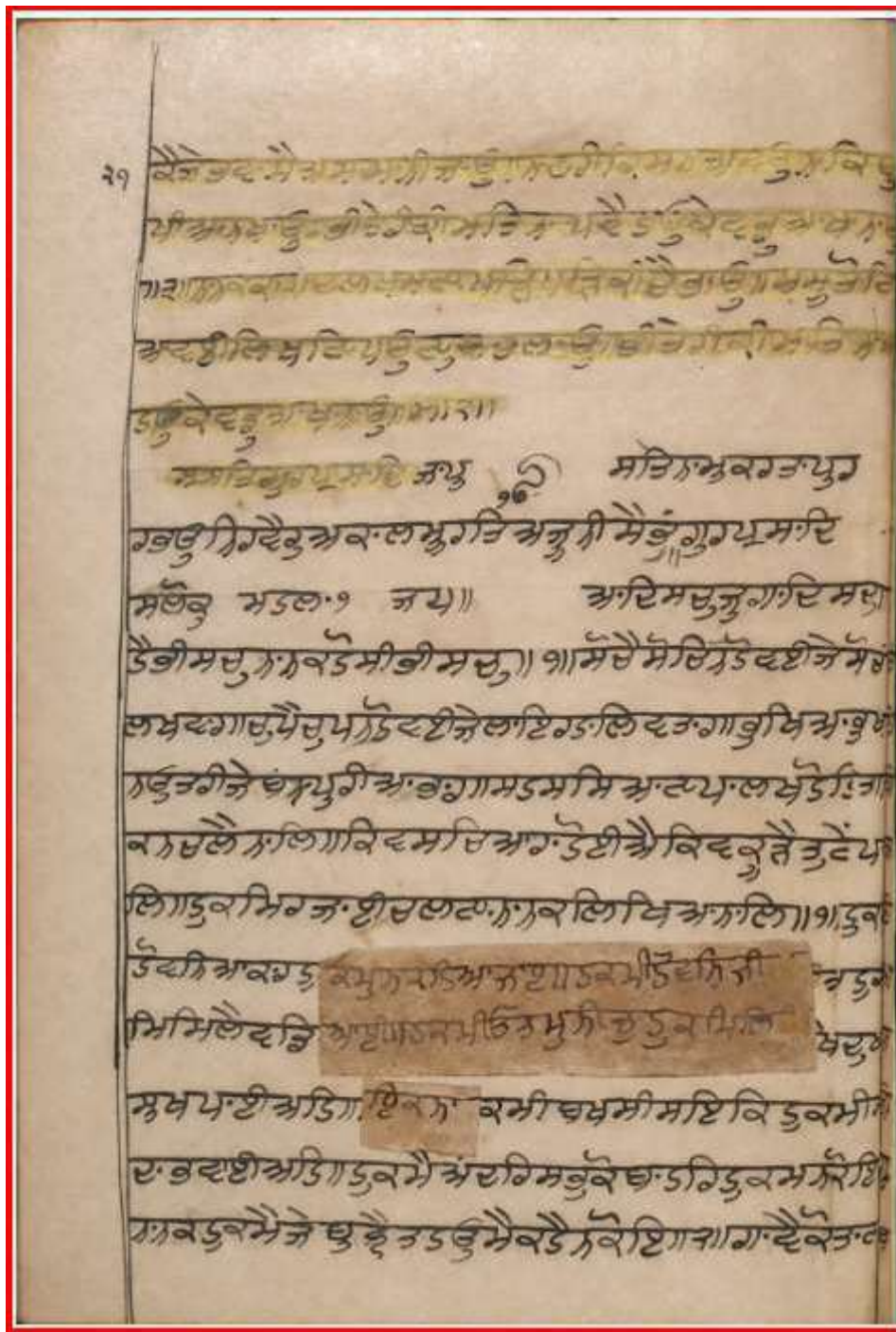
ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਾਹਿਬ ਬਹਾਦਰਪੁਰ, ਨਜ਼ਦੀਕ ਮਸਤੂਆਣਾ ਸਾਹਿਬ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਸੰਗਰੂਰ ਵਿਖੇ ਪਈ ਇਸ ਬੀੜ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ
 ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਪਰੰਤ 22 ਡੰਡੀਆਂ ਪਾਕੇ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਂ ਦਰਜ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸਲੋਕ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਫੂਹੇ। ੩। ਹਮਰਾਗੀਬਮਸਕੀਨਪ੍ਰਭਤੇਰੇਹਤਿਰਾਖੁਗਾਖਵਰਵਫੂਹੇ। ਜਨਨਾਨਕਨਾਮੁਅਧਾਰੁਦੇਕਹੈਹਰਿ। ੬।
ਨਾਸੇਰੀਸੁਖਮੰਭਾਹੇ॥੪॥੪॥॥ **ਗਉੜੀਪੁਰਬੀਮਹਲਾ ੫**॥ ਕਰਉਬੇਨੀਤੀਸੁਣਹੁਮੇਰੇਮੀਤਾਸੀਤਟਹਲਕੀਬੇਲਾ॥੧॥
ਏਹਾਖਾਟਿਚਲਹੁਹਰਿਲਾਹਾਅਗੈਬਸਨੁਸੁਹੇਲਾ॥੧॥ ਅਉਧਪਧੈਦਿਨਸੁਰੈਣਾਗੇ। ਮਨਗੁਰਮਿਲਿਕਾਜਸਵ॥੨॥
ਗੇ। **ਰਹਾਉ**॥ ਇਹੁਸੰਸਾਰੁਬਿਕਾਰੁਸੇਸੇਮਹਿਤਰਿਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ॥ ਜਿਸਹਿਜਗਾਇਪੀਆਵੈਇਹੁਰਸੁਅਕਬ
ਕਬਾਤਿਨਿਜਾਨੀ॥੨॥ ਜਾਕਉਆਏਸੇਈਬਿਹਾਸੁਹਰਿਗੁਰਤੇਮਨਹਿਬਸੇਗਾ॥ ਨਿਜਿਪਰਿਮਹਲੁਪਾਵਹੁਸੁਖਸਹਜੇ
ਬਹੁਰਿਨਹੈਇਗੋਫੇਰਾ॥੩॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀਪੁਰਖਬਿਧਾਤੇਸਰਧਾਮਨਕੀਪੁਰੇ॥ ਨਾਨਕਦਾਸੁਇਹੈਸੁਖਮਾਗੈਮੋਕਉਕਰਿ
ਸੰਤਨਕੀਪੁਰੇ॥੪॥੫॥

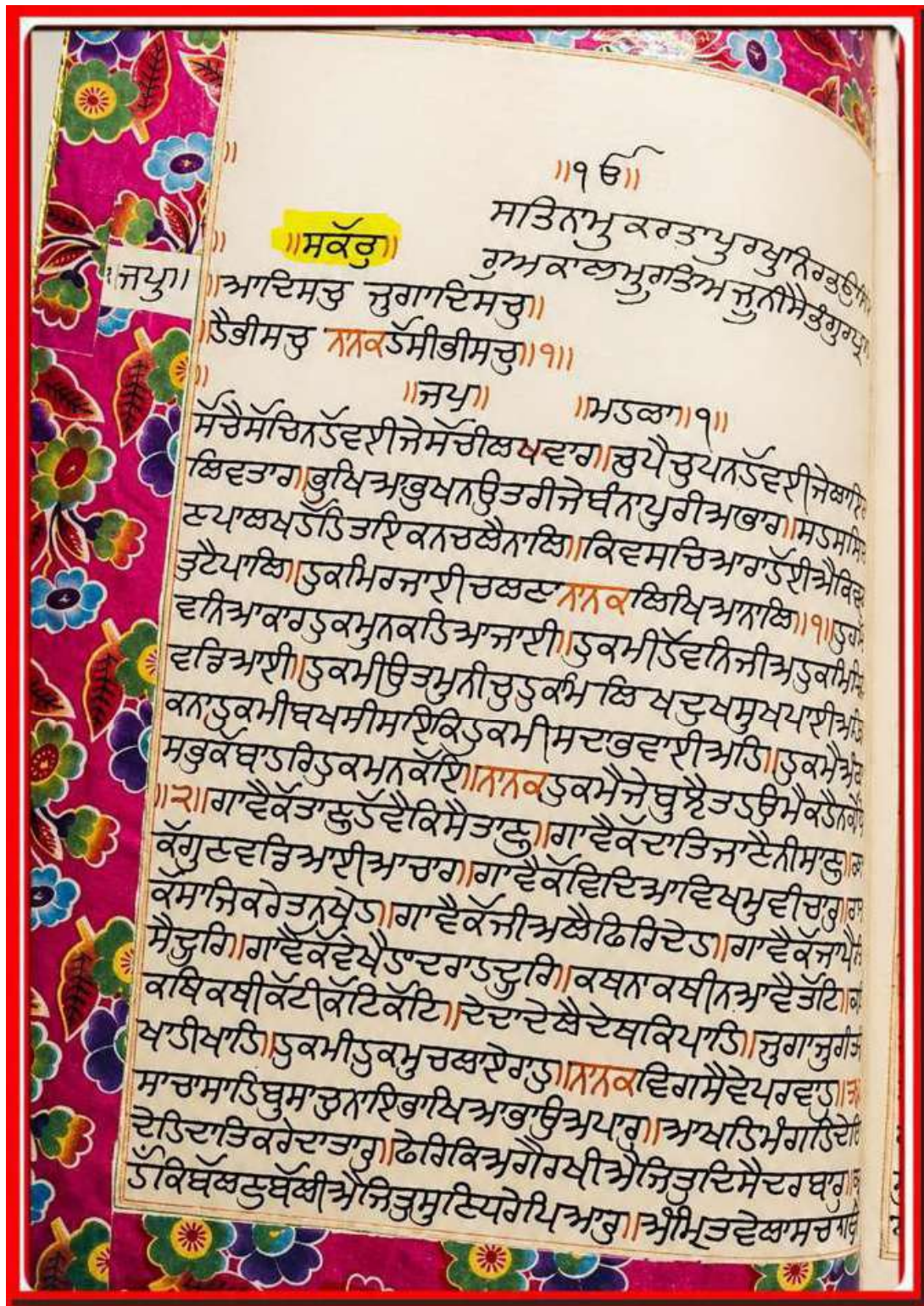

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ ਸਤਿਨਾਮੁਕਰਤਾਪੁਰਖੁਨਿਰਭਉਨਿਰਵੈਰੁਅ
ਕਾਲਮੂਰਤਿਅਜੂਨੀਸੈਭੰਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ **ਗਗੁਸਿਰੀਗਗੁਮਹਲਾ ੧** ॥ ਚਉਪਦੇਘਰੁ॥ ॥
॥ ਮੇਤੀਤਮੰਦਰਉਸਰਹਿਰਤਨੀਤਹੋਹਿਜੜਾਉ॥ ਕਸਤੂਰਿਭੰਗੁਅਗਰਿਚੰਦਨਿਲੀਪਿਅਵੈਚਾਉ॥ ਮਤੁਦੇਖਿ
ਭੂਲਾਵੀਸਰੈਤੇਰਾਚਿਤਿਨਆਵੈਨਾਉ॥੧॥ ਹਰਿਬਿਨੁਜੀਉਜਲਿਬਲਿਜਾਉ॥ ਮੇਆਪਣਾਗੁਰਪੁਛਿਦੇਖਿਆਵਰੁ
ਨਾਹੀਬਾਉ॥ **ਰਹਾਉ**॥ ਧਰਤੀਤਹੀਰੇਲਾਲਜੜਤੀਪਲਪਿਲਾਲਜੜਾਉ॥ ਮੇਹਣੀਮੁਖਿਮਣੀਸੋਹੈਕਰੇਰੇਗਿਪਸਾਉ॥
ਮਤੁਦੇਖਿਭੂਲਾਵਸਰੈਤੇਰਾਚਿਤਿਨਆਵੈਨਾਉ॥੨॥ ਸਿਧੁਹੋਵਾਸਿਧਿਲਾਈਰਿਧਿਆਖਾਆਉ॥ ਗੁਪਤੁਪਰਗਟੁਹੋ
ਇਥੈਸਾਲੇਕਰਾਖੇਭਾਉ॥ ਮਤੁਦੇਖਿਭੂਲਾਵੀਸਰੈਤੇਰਾਚਿਤਿਨਆਵੈਨਾਉ॥੩॥ ਸੁਲਤਾਨਹੋਵਾਮੇਲਿਲਸਕਰਤਖਤਿ
ਰਾਖਾਪਾਉ॥ ਹੁਕਮੁਹਾਸਲੁਕਰੀਬੈਠਾਨਾਨਕਾਸਭੁਵਾਉ॥ ਮਤੁਦੇਖਿਭੂਲਾਵੀਸਰੈਤੇਰਾਚਿਤਿਨਆਵੈਨਾਉ॥੪॥੧॥
॥ **ਸਿਰੀਗਗੁਮਹਲਾ ੧** ॥ ॥ ਕੋਇਕੋਟੀਮੇਰੀਆਰਜਾਪਉਦੁਪੀਅਣੁਅਪਿਆਉ॥ ਚੰਦੁਸੁਰਜੁਦੁਇਗੁਠੈਨਦੇਖਾ
ਸੁਪਨੈਸਉਣਨਬਾਉ॥ ਭੀਤੇਰੀਕੀਮਤਿਨਾਪਵੈਹਉਕੇਵਰੁਆਖਾਨਾਉ॥੧॥ ਸਾਚਾਨਿਰੰਕਾਰੁਨਿਜਬਾਇ॥ ਸੁਣਿ
ਸੁਣਿਆਖਣੁਆਖਣਾਜੇਭਾਵੈਕਰੇਤਾਮਾਇ॥ **ਰਹਾਉ**॥ ਕੁਸਾਕਟੀਆਵਾਰਵਾਰਪੀਸਣਿਪੀਸਾਪਾਇ॥
ਅਗੀਸੇਤੀਜਾਲੀਆਭਸਮਸੇਰੀਰਲਜਾਉ॥ ਭੀਤੇਰੀਕੀਮਤਿਨਾਪਵੈਹਉਕੇਵਰੁਆਖਾਨਾਉ॥੨॥ ਪੰਖੀਹੋ
ਇਕੋਜੇਭਵਾਸੈਅਸਮਾਨੀਜਾਉ॥ ਨਦਰੀਕਿਸੈਨਆਵਉਨਾਕਿਛੁਪੀਆਨਾਖਾਉ॥ ਭੀਤੇਰੀਕੀਮਤਿਨਾਪ॥

ਇਸੇ ਬੀੜ ਦਾ ਪੰਨਾ ਨੰਬਰ ੬ ਜਿੱਥੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਲਾਲ ਸਿਆਹੀ ਨਾਲ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦੀ ਬਾਣੀ ਦਾ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਕਰੋ ਦਰਸ਼ਨ ਤਖਤ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਪਈ ਇੱਕ ਬੀੜ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ਜਪੁ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਲੋਕ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ । ਪੁਰਾਣੀ ਸ਼ੈਲੀ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੰਨੇ ਦੀ ਥਾਂ ਬਿੰਦੀ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ।

ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਬਾਲ ਲੀਲਾ ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਪਈ ਇੱਕ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕਰਨ ਉਪਰੰਤ ਹਾਸ਼ੀਏ ਵਿੱਚ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਂ 22 ਡੰਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਪਰੰਤ ਪਹਿਲਾ ਸਲੋਕ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਆਰੰਭ ਹੈ।

॥ १ ॥ ॐ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ॥ ८ ॥
 ॥ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ॥
 ॥ ਸਿਰੀਗੁਮਝਾ ॥ ੫੨ ॥ ॥ ਲਉ ਪਦੇ ॥ ॥ ਸੋ ਤੀਤ ਮੰਦਰ ਉਸਰਹਿਰ
 ਤਨੀਤ ਹੋਇ ਜਾਇ ॥ ਕਸਤੂਰੀ ਕੰਗੁ ਅਗਰਿ ਚੰਦਨੀ ॥ ਪਿਆਵੈ ਚਾਇ ॥ ਮਤੁ ਦੇਖਿ ਭੂਯਾਈ
 ਸੋਰੇ ਤੇ ਗਾਇਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾਇ ॥ ੧ ॥ ॥ ਲਗਿ ਬੈਠ ਜੀਉ ਜਾਇ ਬਇਯਾਇ ॥ ਮੈ ਆਪਣਾ ਗੁਰ ਪ੍ਰਭੁ
 ਦੇਖਿਆ ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਥਾਇ ॥ ੧ ॥ ॥ ਰਹਾਇ ॥ ਪਰਤੀਤ ਹੋਇ ਯਾਯਾ ਜੜਤੀ ਪਯਾਪਿ ਯਾਯਾ ਜੜ
 ਉ ॥ ਮੋਹਣੀ ਮੁਖਿ ਮਣੀ ਸੋ ਕਰੇ ਰੀਰਾ ਪਸਾਇ ॥ ਮਤੁ ਦੇਖਿ ਭੂਯਾਈ ਸੋਰੇ ਤੇ ਗਾਇਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾਇ
 ॥ ੨ ॥ ॥ ਸਿਧੂਰੇ ਵੀ ਸਿਧਿ ਯਾਈ ਰਿਪ ਆਖਾ ਆਇ ॥ ਗੁਪਤੁ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ਬੈਸਾਯਾ ਕੁਰਾਖੈ ਭਉ
 ॥ ਮਤੁ ਦੇਖਿ ਭੂਯਾਈ ਸੋਰੇ ਤੇ ਗਾਇਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾਇ ॥ ੩ ॥ ॥ ਸੁਯਾਤਨੁ ਵਾਸੇ ਯਾਯਾ ਸਕਰਤ ਬਤਿ
 ਰਾਖਾ ਪਾਇ ॥ ਮਤੁ ਦੇਖਿ ਭੂਯਾਈ ਸੋਰੇ ਤੇ ਗਾਇਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾਇ ॥ ੪ ॥ ॥ ਸਿਰੀਗੁਮਝਾ ॥
 ॥ ਕੋਟੇ ਕੋਟੀ ਮੇਰੀ ਆਰਜਾ ਪਦ ਟੁਪੀ ਅਨੁ ਅਪਿ ਆਇ ॥ ਚੰਦ ਸੁਰਜੁ ਯਾਇ ਗੁਠੈ ਨ ਦੇਖਾ ਸੁਪਨੈ
 ਸਭੈ ਨ ਥਾਇ ॥ ਭੀਤੇਰੀ ਕੀ ਮਤਿ ਨ ਪਵੈ ਹਉ ਭੈ ਕੇ ਵਰੁ ਆਖਾਨਾਇ ॥ ੧ ॥ ॥ ਸਾਚਾ ਨਿਰਕਾਰੁ ਨਿਜ ਬਾ
 ਈ ॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਆਖ ਟੁਆਖਣਾ ਜੇ ਭਾਵੈ ਕਰੇ ਤਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ॥ ਰਹਾਇ ॥ ਕੁਸਾਕਟੀ ਆਵਾਯਾ ਰਪੀ
 ਸਾਣਿ ਪੀਸਾ ਪਾਇ ॥ ਅਗੀ ਸੋਤੀ ਜਾਈ ਆਰੁ ਸਮਸੇਤੀ ਰਇ ਜਾਇ ॥ ਭੀਤੇਰੀ ਕੀ ਮਤਿ ਨ ਪਵੈ ਹ
 ਉ ਭੈ ਕੇ ਵਰੁ ਆਖਾਨਾਇ ॥ ੨ ॥ ॥ ਪੰਖੀ ਹੋਇ ਕੈ ਜੇ ਭਵਾਸੈ ਅਸਮਾਨੀ ਜਾਇ ॥ ਨਦਰੀ ਕਿਸੈ ਨ ਆਵੈ ਉਨਾ
 ਕਿਛੁ ਪੀਆ ਨ ਥਾਇ ॥ ਭੀਤੇਰੀ ਕੀ ਮਤਿ ਨ ਪਵੈ ਹਉ ਭੈ ਕੇ ਵਰੁ ਆਖਾਨਾਇ ॥ ੩ ॥ ॥ ਨਾਨਕ ਕਾਰਣ ਯਾ
 ਮਣਾ ਪਾਤਿ ਪਾਤਿ ਕੀਚੈ ਭਾਇ ॥ ਮਸਤੁ ਟਿਨ ਆਵਈ ਯੋ ਬਣਿ ਪਉ ਟੁਚਾਇ ॥ ਭੀਤੇਰੀ ਕੀ ਮਤਿ ਨ
 ਪਵੈ ਹਉ ਭੈ ਕੇ ਵਰੁ ਆਖਾਨਾਇ ॥ ੪ ॥ ॥ ਸਿਰੀਗੁਮਝਾ ॥ ॥ ਯੈ ਬੈਬੈ ਯੈ ਬੈਬੈ ਯੈ
 ਯੈ ਬੈਬੈ ਯੈ ॥ ਯੈ ਬੈਬੈ ਯੈ ॥ ਨਵਾਈ ਅਹਿ ਪੜੇ ਕਿ ਪਛਣਾਇ ॥ ੧ ॥ ॥ ਬਾਬਾ ਮਾਇ ਅਰੁ

ਇਸੇ ਬੀੜ ਅੰਦਰ, ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਆਏ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਜੋ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

॥ ੫੪

॥ १ ਰਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ॥

॥ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭਿਗੁ ਰਖਸਾਈ ॥

॥ ਗਗੁ ਮਾਝ ਮਹਾਯਾ ॥ ਖਚਉ ਪਦੇ ॥ ਘਰੁ ਆਇ ॥ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੈ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਇ ॥

ਆ ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥ ਰੁਸਹਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਿਧਿ ਪਾਈ ॥ ਕੋਵਿਰਯਾ ਰੁਰਮ ॥

ਓਚੈ ਯੋਜੀਐ ॥ ੧ ॥ ਮੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਖਰਚੁ ਯਾਇਆ ਬੀਨਿ ਪਈ ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭ ਸਖਾਈ ਮਦਨਾਇ ਚਲੈ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹਰਿ ਨਿਰਭਉ ਹਰਿ ਪਨੁ ਪਈ ਜੀਐ ॥ ੨ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਮੇਰਾ ॥

ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਗਾਇਆ ॥ ਕੋਈ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਜੀਵਾਇਆ ॥ ਉਗਰਿ ਨ ਸਕਾ ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ॥

ਤਮੈ ਨੀਰਵ ਦੇਵ ਹਿਯੋ ਜੀਐ ॥ ੩ ॥ ਸਾਤਿ ਗੁਰਮਿਤ੍ਰ ਮੇਰਾ ਬਾਝਾ ਸਖਾਈ ॥ ਉਗਰਿ ਨ ਸਕਾ ਬਿ ॥

ਨੁ ਦੇਖੇ ਮੇਰੀ ਮਈ ॥ ਹਰਿ ਜੀਐ ਕਿਪਾਕਰਤੁ ਗੁਰਮੇਯਾਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪਨੁ ਪਈ ਜੀਐ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

॥ ਮਾਝ ਮਹਾਯਾ ॥ ਮਧੁ ਸੁਦਨੁ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਨ ਪਾਨਾ ॥ ਉਗਰਿ ਬਿਨੁ ਦੁਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾ ॥

ਨਾ ਕੋਈ ਸਜਣੁ ਸੰਤਿ ਮਏ ਵਡਭਾਗੀ ਮੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਿਆਰਾ ਦੇਸੈ ਜੀਐ ॥ ੧ ॥ ਉਮਨੁ ਤਨੁ ਖੋ ॥

ਜੀਭਾਇ ਭਯਾਈ ॥ ਕਿਉ ਪਿਆਰਾ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਮਿਏ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥ ਮਿਲਿ ਸਤ ਸੰਗਾ ਤਿਖੈ ਚੁਦਸ ॥

ਈਏ ਸੰਗਾ ਤਿਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਸੈ ਜੀਐ ॥ ੨ ॥ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਸਤਿ ਗੁਰੁ ਰਖਵਾਯਾ ॥ ਮਥ ॥

ਰਿਕਦੀ ਨਕਰਤੁ ਪਾਤਿ ਪਾਯਾ ॥ ਮੇਰਾ ਮਾਤਿ ਪਤਾ ਗੁਰਸਤਿ ਗੁਰੁ ਪੁਰਾ ਗੁਰ ਜਈਆ ॥ ਇਕ ਮਥਾ ਵਿ ॥

ਗੈਸੈ ਜੀਐ ॥ ੩ ॥ ਮੈ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਦੇਖੈ ਨੀਦਨ ਆਵੈ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੀਨੇ ਵੇਟਨ ਗੁਰ ਬਿਰਤੁ ਯਗਾਵੈ ॥

ਹਿਰਿ ਦਇਆ ਕਰਤੁ ਗੁਰਮੇਯਾਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮਿਯਾਇ ਰਹੈ ਜੀਐ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ਮਾਝ ਮ ॥

ਹਯਾ ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਪੜੀਐ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗੁਣੀਐ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਥਾ ਨਿਤ ਸੁਣੀਐ ॥ ਮਿਲਿ ॥

ਸਤ ਸੰਗਾ ਤਿਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ਜਗੁ ਭਉ ਜਥੁ ਭੁਤ ਰਤਰੀਐ ਜੀਐ ॥ ੧ ॥ ਆਇ ਸਖੀ ਹਰਿ ਮੇਯੁਕ ॥

ਤੇਯਾ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮਕਾਮੈ ਦੇਇ ਸਨੇਹਾ ॥ ਮੇਰਾ ਮਿਤ੍ਰ ਸਖਾਸੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਭਾਈ ਮੈ ਦੇਸੈ ਹਰਿ ਨਰਹਰੀਐ ਜੀ ॥

ਇਸੇ ਬੀੜ ਦੇ ਅਗਲੇ ਰਾਗ ਮਾਝ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦੀ ਤਸਵੀਰ

॥ १ ॥ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ॥ ॥
 ॥ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ॥
 ॥ ਗੁਰ ਗੁਣਿ ਕੀ ਗੁਆਰੇ ਗੀ ਸਨਯਾ ॥ ॥ ਚਉਪਦੇ ॥ ॥ ਦੁਪਦੇ ॥ ॥ ਭਉ ਮੁਚੁ ਭਰਾ ॥
 ਵਡਾ ਤੇਯੁ ॥ ਮਨ ਮਾਤਿ ਹਉ ਬਧੀ ਬੈਠੇ ਬੈਠੁ ॥ ਸਿਰਿ ਪਾਰਿ ਚਈ ਐਸੀ ਐਰਾਗੁ ॥ ਨਦਰੀ ਕਰਮੀ ਗੁਰ
 ਬੀਚਾਰੁ ॥ १ ॥ ਭੈ ਬਿਨੁ ਕੋਇ ਨ ਈਘ ਸਿਧਾਹਿ ॥ ਭੈ ਭਉ ਗਾਖਿ ਆਭਾਇ ਸਦਾਹਿ ॥ १ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਭੈ ਤ
 ਨਿਅਗ ਨਿਭੈ ਭੈ ਨਾਇ ॥ ਭੈ ਭਉ ਘੜੀ ਐਸ ਬਾਇ ਸਦਾਹਿ ॥ ਭੈ ਬਿਨੁ ਪਾੜਤ ਕਚੁ ਨਿਕਚਾ ਅੰਧ
 ਸਾ ਅੰਧੀ ਸਣਾ ॥ १ ॥ ਬੁਧੀ ਬਾਜੀ ਉਪਜੈ ਚਉ ॥ ਸਹਸ ਸਿਆਣੁ ਪਪਵੈ ਨਤਾਉ ॥ ਨਾਨਕ ਮਨੀ ਮੁਖਿ
 ਬੋਲਾ ਭੁਧਾਉ ॥ ਅੰਧਾ ਅਖਰੁ ਢਾਉ ਢਾਉ ॥ ३ ॥ १ ॥ ਗਉੜੀ ਮਯਾ ॥ ॥ ਭਉ ਘਰੁ
 ਘਰਿ ਭਉ ਭਉ ਭਉ ਜਾਇ ॥ ਸੋਭੁ ਰੇ ਕਹਾ ਜਿਤੁ ਭਉ ਭਉ ਪਾਇ ॥ ਤੁਧਾ ਬਿਨੁ ਤੁਨੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ਜੇ
 ਕਿਛੁ ਵਰੈ ਤੇ ਸਭ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ॥ १ ॥ ਭਉ ਗੀ ਐਸੇ ਭਉ ਹੋਵੈ ਹੋਗਾ ॥ ਭਉ ਭਉ ਭਉ ਮਨ ਕਾ ਸੋਗਾ ॥
 ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਾਜੀ ਉਮੈ ਨ ਭਉ ਬੈਠੈ ॥ ਜਿਨਿ ਕਿਛੁ ਕੀਆ ਸੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ॥ ਹੁਕਮੇ ਆਵੈ ਹੁਕਮੇ ਜਾਇ
 ॥ ਆਗੈ ਪਾਛੈ ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਇ ॥ २ ॥ ਹੋਸੁ ਹੋਤਾ ਸਾ ਅਸਮਾਨੁ ॥ ਤਿਸਾਵਿ ਚਿਤੁ ਖਬਰੁ ਤੈਨਾਨਾ
 ਤਉ ਖਣਾ ਪੀਣਾ ਆਧਾਰੁ ॥ ਵੇਨੁ ਖਾਧੇ ਮਰਿ ਹੋਹਿ ਗਦਾਰੁ ॥ ३ ॥ ਜਿਸ ਕਾ ਕੋਇ ਕੋਈ ਕੋਇ ਕੋਇ
 ॥ ਸਭ ਕੇ ਤੇਗੁ ਸੁਭਨਾ ਕਾ ਸੋਇ ॥ ਜਾ ਕੇ ਜੀ ਅਜੀਤ ਪਨੁ ਮਾਯਾ ॥ ਨਾਨਕ ਆਖਣੁ ਬਿਖਮੁ ਬੀਚਾਰੁ
 ॥ ४ ॥ १ ॥ ਗਉੜੀ ਮਯਾ ॥ ॥ ਮਾਤਾ ਮਾਤੀ ਪਤਾ ਸੰਤਖੁ ॥ ਸਤੁ ਭਾਈ ਕਰਿ ਏਹੁ ਦਿਸੈ ॥
 १ ॥ ਕਹਣੈ ਕਿਛੁ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ਤਉ ਕੁਦਰਤਿ ਕੀ ਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਇ ॥ १ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਰਸ ਸੁਰ
 ਤਿ ਦੁਇ ਸੁਰ ਭਏ ॥ ਕਰਣੀ ਕਾ ਮਣਿ ਕਰਿ ਮਨਾਏ ॥ २ ॥ ਸਾਹ ਸੰਜੋਗੁ ਵੀ ਆਹੁ ਵੇਜੋਗਾ ॥ ਸਚੁ
 ਸੰਤ ਤਿ ਕਹਨਾ ਨ ਕੋਯੋਗਾ ॥ ३ ॥ ३ ॥ ਗਉੜੀ ਮਯਾ ॥ ॥ ਪਉਣੈ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਕਾ
 ਮੇਯਾ ॥ ਚੰਦਨ ਚਪਯਾ ਬੁਧਿ ਕਾ ਖੇਯਾ ॥ ਨਉ ਦਰਵਾਜੇ ਦਸਵਾਹੁ ਆਗਾ ॥ ਬੁਝੈ ਰੇ ਗਿਆਨੀ ਏਹੁ ਬੀ

ਇਸੇ ਬੀੜ ਦੇ ਅਗਲੇ ਰਾਗ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਏ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦੀ ਤਸਵੀਰ

[illegible]

ਦੁਪਦੇ

॥ १॥ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ॥
॥ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
॥ ਰਾਗੁ ਦੇਵਗੀਧਾਰੀ ਮਾਯਾ ॥ ੫੯ ॥ ॥ ਸੇਵਕ ਜਨ ਬਨੈ ਠਾਕੁਰ ਇਵ ਯਾਗੋ ਜਿ
ਤੁਮਰਾਜ ਸੁਕਤ ਤੇ ਗੁਰਮਤਿ ਤਿਨ ਮੁਖ ਭਾਗ ਸਭਾਗੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਭੁਟੇ ਮਾਇ ਅਕੇ ਬੰਧਨ ਭ
ਰਿਰਾਮਨਾਮ ਇਵ ਯਾਗੋ ॥ ਅਮਰ ਅਨੁਮੋਹਿ ਗੁਰਮੋਹਿ ਨਿਹਮ ਬਿਸਮਭਈ ਮੁਖਿ ਯਾਗੋ ॥ ੧ ॥
ਸਗਈ ਰੈਣਿ ਸੋਈ ਅੰਧਿ ਆਗੈ ਗੁਰ ਕਿਚਤ ਕਿਰਪਾ ਜਾਗੋ ॥ ਜਨਨ ਨ ਕਕੇ ਪ੍ਰਕੁਸੰਦਰ ਸੁਆਮੀ
ਮੋਹਿ ਤੁਮ ਸਰਿ ਅਵਰੁਨ ਯਾਗੋ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ਦੇਵਗੀਧਾਰੀ ਮਾਯਾ ॥ ਮੇਰੇ ਸੁੰਦਰ ਕਹਹਿ ਮ
ਈ ਕਿਤੁ ਗਈ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਬਤਾਵਹੁ ਮਾਰਗੁ ਮਪੀ ਛੈ ਯਾਗਿ ਚਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪ੍ਰਅਕੇ
ਬਚਨ ਸੁਖੇ ਨੀਯੈ ਰਇ ਚਾਯਾ ਬਨੀਐ ਭਈ ॥ ਯਾਤਰੀ ਮਧੁਰੀ ਠਾਕੁਰ ਭਾਈ ਈਸੁੰਦਰਿ ਹਰਿ
ਇਮਈ ॥ ੧ ॥ ਏਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਖੀ ਅਸਭੁ ਪ੍ਰਅਕੀ ਜੋ ਭਾਵੈ ਪਿਰਸਾ ਭਈ ॥ ਨਾਨਕੁ ਗਰੀਬੁ ਕਿਅ
ਕੈ ਗਬਿ ਚਾਰਹਿ ਭਾਵੈ ਤਿਤੁ ਗਹਿ ਚਈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ਦੇਵਗੀਧਾਰੀ ਮਾਯਾ ॥ ਮੇਰੇ
ਮਨ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੋਲੀਐ ॥ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਰਿਚਿ ਯੁਏ ਰਾਤੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਿਨੀ ਚਈਐ ॥ ੧ ॥
॥ ਰਹਾਉ ॥ ਏਥੇ ਚਉਦਵੀ ਆਵਣਾ ਬਾਝਾ ਤਿਸੁ ਕਾਰ ਠਿਹਰਿ ਦੇਈਐ ॥ ਕੋਈ ਮੇਐ ਮੇਰਾ
ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਖਿ ਆਗਾਮ ਤਿਸਕੀ ਗੁਣ ਗੋਈਐ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖੁ ਮਨਾਵਹੁ ਅਪੁਨਾ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿ
ਤ ਪੀਣੀਐ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਨਨ ਨ ਕਪਾਇ ਆਹਿ ਯਾਗੇ ਹੋਈਐ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ਦੇਵਗੀ
ਧਾਰੀ ਮਾਯਾ ॥ ਅਬ ਮਚਈ ਠਾਕੁਰ ਪਹਿਰਾਗਿ ॥ ਜਬ ਮਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਅਈਸੁ
ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਵੈ ਮਾਗਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਏਕਾਕੀ ਚਤੁਰਾਈ ਏ ਪਮਾਗੈ ਬੈਸੰਤਰੀ ਜਾਗਿ ॥ ਕੋਈ ਭਯਾਨਕ
ਏ ਭਾਵੈ ਬੁਰਾਕੁ ਏ ਮਤ ਨ ਦੀਐ ਹੋਵਾਗਿ ॥ ੧ ॥ ਜੇ ਆਵਤ ਸਰਣਿ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭੁ ਤਮਰੀ ਤਿਸੁ
ਰਾਖਹੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਗਿ ॥ ਜਨਨ ਨ ਕਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ਹਰਿ ਜੀਓ ਰਾਖਣੁ ਯਾਗੁ ਮਾਰਾਗਿ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥

ਇਸੇ ਬੀੜ ਦੇ ਰਾਗ ਦੇਵਗੀਧਾਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਏ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦੀ ਤਸਵੀਰ।

॥ ਤਨ ਤੇ ਪ੍ਰਾਨ ਤੇ ਸਥਾਨਿ ਆਰੇ ਟੇਰ ਤੇ ਪ੍ਰਤ ਪ੍ਰਕਾਸਿ ॥ ਆਪ ਪ੍ਰਗਟਿ ਉਨ੍ਹਿ ॥ ਗੋਖੇ ਪਰ ਤੇ ਦੇ ਤਨਿ ਕਾਸਿ
 ॥ ੧ ॥ ਮਿ੍ਰਗ ਫਿਸਨਾ ਜਿਉ ਜਗ ਰਚਨਾ ਮਨ ਦੇਖੁ ਹਿੰਦੈ ਬੀਚਾਰਿ ॥ ਕੁਨ ਨ ਕਰੁ ਸੁਗਮਨਾ ਮਨਿ ਤਜੁ
 ਤੋ ਤੇ ਤੇ ਧਾਰਿ ॥ ੨ ॥ ॥ ਦੇਵ ਗੰਧਰੀ ਮਣਾਲ ॥ ਜਗ ਤੇ ਮੈ ਟੁਰੀ ਦੇਖੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ਅਪਨੇ
 ਸੁਖ ਸਿਉ ਸਭ ਯਾਗੇ ਕਿਆ ਦਾਰਾ ਕਿਆ ਮੀਤ ॥ ੧ ॥ ਰਾਉ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਸਭੈ ਕਰ ਤੇ ਰੋਤਿ ਸਿ
 ਉ ਬਾਧਿ ਬੰਦੀਤ ॥ ਅੰਤਿ ਕਾਇ ਸੰਗੀ ਨਹੀ ਕੋਉ ਏਹ ਅਚਰ ਜੋ ਰੀਤਿ ॥ ੧ ॥ ਮਨ ਮੁਖ ਅਜਨੁ
 ਸਮੁਤ ਸਿਖੈ ਦਾਰਿ ਬੰਦੀਤ ॥ ਨਨ ਕਰੁ ਉਜਾਪਾ ਰਪੈ ਰੋਏ ਗਾਵੈ ਪ੍ਰਕਾਸਿ ॥ ੨ ॥ ॥ ੩ ॥
 ॥ ਜੋਤੁ ॥ ੪ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

॥ १ ॥ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ
 ॥ ੨ ॥ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

॥ ਗਗਾ ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਣਾਲ ॥ ਚਉਪਦਾ ॥ ਪੁਰ ੨ ॥ ਤੁਤਨ ਸੰਗਰੀਆ ॥ ਕੁਇ ਅੰ
 ਨਿਬਸਰੀਆ ॥ ਅਨਿਕ ਉਪਰੀਆ ॥ ੧ ॥ ਤਉ ਮੇਰ ਹਿਰਕਰੀਆ ॥ ਤਉ ਸੁਖ ਸਜਰੀਆ ॥ ੧ ॥
 ਉ ॥ ਮਿਥਨ ਮੇਰੀਆ ॥ ਅਨਿਕ ਉਮੇਰੀਆ ॥ ਵਿਚਿ ਪ੍ਰਮਨ ਪਿਰੀਆ ॥ ੨ ॥ ਸਗਲ ਬਟਰੀਆ ॥ ਬਿ
 ਖਇ ਕਤਰੀਆ ॥ ਬਹੁ ਬੰਧ ਪਿਰੀਆ ॥ ੩ ॥ ਬਿਰੁਸਾ ਪਸਾਰੀਆ ॥ ਜਹ ਕੀਰਤ ਨੂਰੀਆ ॥ ਨਨ
 ਸਰਨਰੀਆ ॥ ੪ ॥ ॥ १ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਗਗਾ ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਣਾਲ
 ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਗਤਿ ਨਹੀ ਕੋਉ ਜਾਨੈ ॥ ਜੋਗੀ ਜਤੀਤ ਪੀਪਰਿ ਹਾਰੇ ॥ ਅਰੁ ਬਹੁ ਲੋਗ ਸਿਆਨੈ ॥ ੧ ॥ ਰਾਉ
 ਉਨੇ ਮੇਰ ਉਰਿ ਕਉ ਕਰਈ ॥ ਉਰਿ ਕਉ ਰਿਡਾਏ ॥ ਗੀਤ ਉਰੇ ਰੇ ਸਖਨਾਵੈ ॥ ਯਤ ਕਾ ਬਿਵਰੋ
 ॥ ੧ ॥ ਅਪਨੀ ਮਾਇਆ ਅਪਿਪਸਾਰੀਆ ਪਹਿਦੇ ॥ ਖਨਾਰਾ ॥ ਨਨਾਰੁ ਪਸਰੇ ਬਹੁ ਰੰਗਿ ਸੁਤ ਰੋਏ ॥

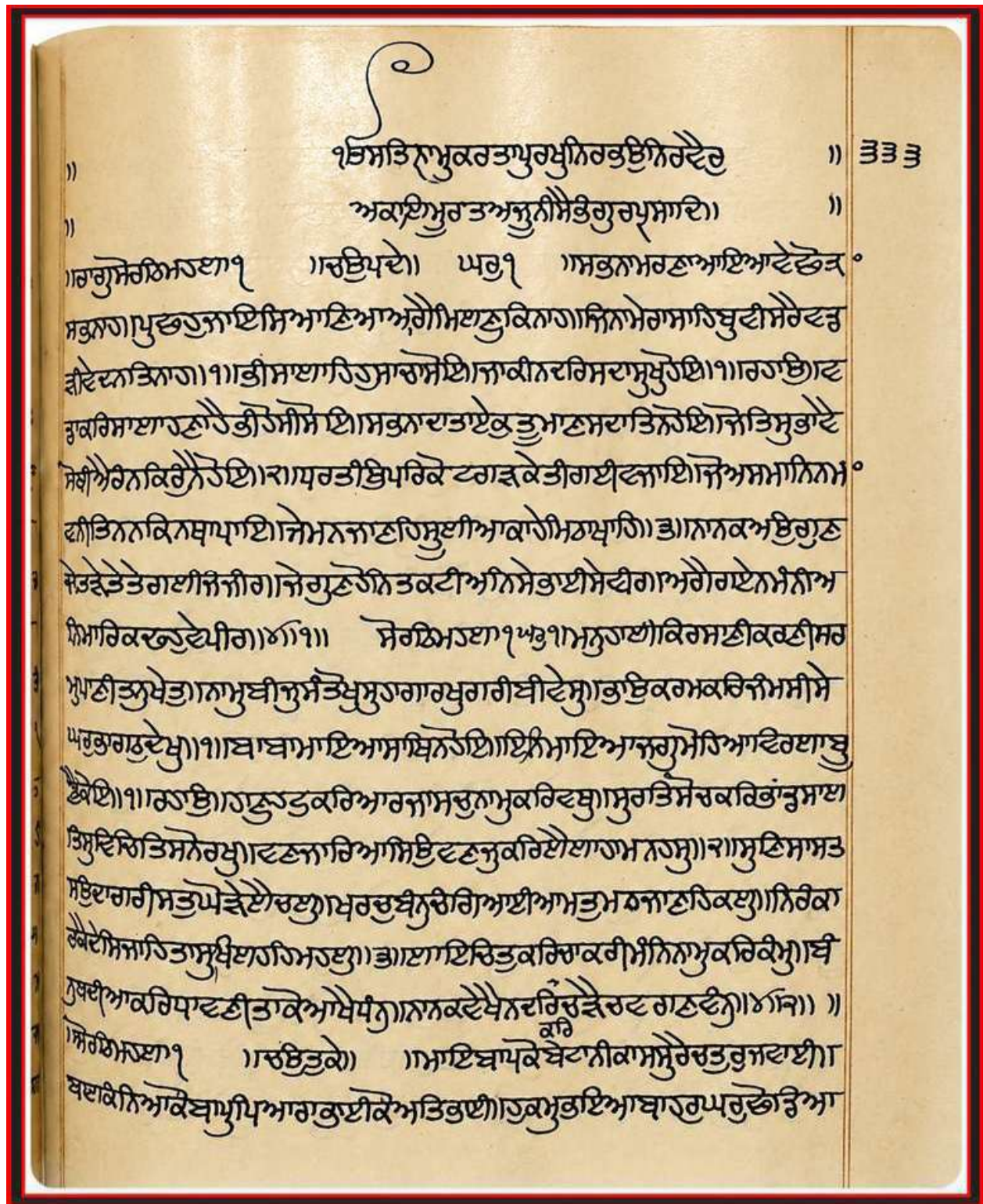
ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੋ ਇਸੇ ਬੀਤੇ ਦੇ ਰਾਗ ਬਿਹਾਗੜਾ ਦੇ ਆਰੰਭ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦੇ।

१॥ ਬਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ

ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

॥ ਗੁਰੁ ਵਡਹੰਸੁ ਮਨਾਯਾ ॥ ਚਉਪਦੈ॥ ਘਰੁ १ ॥ ਅਮਈ ਅਮਯੁਨ ਅੰਬੈ ਮਫੀ
ਨੀਰੁ ਨੇੜੇ ਇਸਰ ਤੇ ਸਹਿ ਆਪੈ ਠੈ ਤਿਨ ਭਵੈ ਸਭੁ ਕੋਇ॥ १॥ ਹਉ ਫਾਰੀ ਵੰਞਾਖੰਨੀ ਐਵੈ ਵਤ ਉਸਾਇ
ਬੈਕੈ ਨਾਵੈ॥ १॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਾਹਿਬੁ ਸਭਾਇ ਬਹੁ ਖੜਾ ਅੰਖਿ ਤੁਜਾ ਕਾਨਾਇ॥ ਜੀਨ ਪੀਆ ਤੇ ਝਿਪਤਿ
ਭਏ ਹਉ ਤਿਨ ਬਇਨ ਰੋਜਾਇ॥ ੨॥ ਮੈਕੀ ਨਦਰਿਨ ਆਫੀ ਵਸਹਿ ਹਥੀ ਆਲਾਇ॥ ਭਿਖਾਤਿ ਹਥਿ
ਆਕਿ ਉਏ ਜਾਸਰ ਭੀਤ ਭੈ ਪਾਇ॥ ੩॥ ਨਾਨਕੁ ਤੇਰਾ ਬਾਣੀ ਆਤੁ ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਸਿਆਮਨ ਤੇ ਪੋ
ਖਾਤਾ ਏਹੋ ਜਾਸਿ ਭਤਿ ਕਰੀ ਅਰਦਾਸਿ॥ ੪॥ ੧॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਨਾਯਾ ॥ ਗੁਣ ਵੰਤੀ ਸਹੁ
ਗਵਿਆ ਨਿਰਗੁਣ ਕੁਕੇਕਾਇ॥ ਜੇ ਗੁਣ ਵੰਤੀ ਬੀਰੈ ਤਾ ਭੀ ਸਹੁ ਗਵਣ ਜਾਇ॥ ੧॥ ਮੇਰਾ ਕੰਤੁ ਗੀ
ਯੁਕੀ ਪਨ ਅਵਰਾਗ ਵੇਜੀ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਕਰਣੀ ਕਾਮਣੇ ਜੇ ਬੀਐ ਜੇ ਮਨੁ ਧਾਰਾ ਹੋਇ॥ ਮਾਣੁ ਕੁਮੁਖਿ
ਨਪਾਈ ਐਈ ਜੈ ਚਿਤਿ ਪਰੇਇ॥ ੨॥ ਗੁਰੁ ਸਾਈ ਨਾਨੁ ਯਾ ਆਖਾ ਅੰਮ੍ਰੀਤੁ ਆਸੁ ਤੈ ਸੁਝਾਇ॥
ਕੁਅਣਾ ਕਿਉ ਬੀਵੈ ਪਰਵਾਸੁ॥ ੩॥ ਨਾਨਕ ਏਕੀ ਬਾਹਰਾ ਯੁਜਾ ਨਹੀ ਕੋਇ॥ ਤੈ ਸੁਹਾਗੀ ਜੇ ਰੋਹੈ ਭੀ
ਸਹੁ ਗਵੈ ਸੋਇ॥ ੪॥ ੨॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਨਾਯਾ ॥ ਘਰੁ ੨ ॥ ਮੇਰੀ ਰੁਣਭੂ ਟੁਟਾਇ
ਅਭੈ ਟੇਸਾ ਵਡੁ ਆਇਆ॥ ਤੇਰੇ ਮੁਖ ਟਾਰੇ ਜੇ ਵਡਾ ਤਿਨ ਏਥੀ ਏਥੀ ਭਯੁ ਭਾਇਆ॥ ਤੇਰੇ ਦਰਸੀ
ਨਾਵਿਟੁ ਖੰਨੀ ਐਵੈ ਵਾਤੇਰੇ ਨਾਮਾਵਿਟੁ ਕੁਰਬਾਣਾ॥ ਜਾਤੁ ਤਾ ਮੈ ਮਾਣੁ ਕੀ ਆਇ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਕੇਹਾ
ਮੇਰਾ ਮਾਣਾ॥ ਚੁੜਾ ਤੇ ਨੁਪਈ ਪਸਿਓ ਮੁਖਿ ਸੁਭਾਹੀ ਸੁਭਾਹੀ॥ ਏਤੇ ਵੇਸ ਕਰੇ ਦੀਏ ਮੁਖਿ ਸਹੁ ਰੋਹੈ
ਅਵਰਾਹਾ॥ ਨਾਮਨੀ ਆਗੁ ਚੁੜੀ ਆਨਾ ਸੇਵਿ ਗੁੜੀ ਆਹਾ॥ ਜੋ ਸਹਕਿ ਨਿਯਾਗੀ ਆਜਣਾਨੁ ਸੇਬ
ਹੜੀ ਆਹਾ॥ ਸਤਿਸਹੀ ਆਸਹੁ ਗਵਣਿ ਗਈ ਆਹਉ ਦਾਪੀ ਕੈਵਰਿ ਜਾਵਾ॥ ਅੰਮਈ ਹਉ ਖਰੀ
ਸੁਖੀ ਤੈ ਸਭੇ ਕੰਨ ਭਾਵਾ॥ ਮਾਣਿ ਰੁਦਾਈ ਪਦੀ ਆਕਰੀ ਐ ਮਾਗਾ ਸਿਧੇਗਾ॥ ਅਗੈ ਗਈ ਨਾਮਨੀ॥

ਇਸੇ ਬੀੜ ਦੇ ਰਾਗ ਵਡਹੰਸ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ।

ਇਸੇ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਰਾਗ ਸੋਰਠ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਜ ਹੋਇਆ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ।

॥ ਜਿਥੁ ਮੰਤ੍ਰੋ ਸੋਈ ਪਿਛੋ ਜੋਖੈ ਸੋ ਪਾਏ ॥ ਪੀਪ ਪ੍ਰਣੈ ਪਰਮਤ ਤੂੰ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੇਇ ਖਾਏ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩੮੮
 ॥ ੬ ॥ ॥ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਗੁਪਤਾ ਸਰੀ ਬਾਂਝੀ ਭਗਤ ਪੈ ਨੇਜੀ ਓਕੀ ॥ ॥
 ॥ ਗੋਪਾਇਤੋ ਰਾਅਰਤਾ ॥ ਜੋ ਜਨ ਤੁਮਰੀ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਤੇ ਤਿਨ ਕੇ ਕਾਜ ਸਵਾਰਤਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਇ ॥ ਦਾਇ
 ਸੀਧਾ ਮਾਰਿ ਘੀਓ ॥ ੧ ॥ ਮਰਾਖੁ ਸੀਕੈ ਰੋਨਿ ਤਜੀਓ ॥ ਪਨੀ ਆਢਾ ਦਨੁ ਨੀਕਾ ॥ ਅਨਾਜੁ ਮਾਰਿ ਸਤ
 ਸੀਕਾ ॥ ੧ ॥ ਗਉਭੈ ਸਮਾ ਗਉਢਾ ਵੇਰੀ ॥ ਇਕਤਾ ਜਨਿ ਤੁਰੀ ਚੰਗੇਰੀ ॥ ਪਰਕੀਰੀ ਹਨਿ ਚੰਗੀ ॥ ਜ
 ਸੁਪਨਾ ਦੇਵੈ ਮੰਗੀ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ॥ ਕਬੀਰ ਜੀਓ ਕੇ ॥ ੫ ॥ ॥ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ॥ ੫ ॥ ਗਵਿਦਾ
 ਸਜੀਓ ਕੇ ॥ ੩ ॥ ਤਿਓ ਚਨ ਜੀ ਕੇ ॥ ੧ ॥ ਪੀਪ ਜੀ ਕੇ ॥ ੧ ॥ ਪੰਨ ਜੀ ਕੇ ॥ ੧ ॥ ਜੁਮਣਾ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥

॥ ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ॥
 ॥ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
 ॥ ਗਗਨੈ ਤਸਿਰੀ ਮਨਾਏ ॥ ਚਉਪਦੇ ॥ ਘਰੁ १ ॥ ਮੇਰੈ ਹੀ ਐਰਤ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਬ
 ਸਿਆਗੁ ਰਹਾ ਬੁਧਿ ਰਿਓ ਮੇਰੈ ਮਾਥਾ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਯਾ ਬਿਖਦੁ ਖਉ ਤੇਰੇ ਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਓ ਰਿ
 ਨੁਥਾਥਾ ॥ ੧ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਭਜੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੁਭੰ ਅਰਥਾ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਰਿਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ
 ਜੀਵਨੁ ਬਿਰਥਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਇ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰਮੁਖ ਭਏ ਰੈ ਮਨੁ ਖਤੇ ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਨਿਤ ਭਥਾ ॥ ਤਿਨ
 ਸਾਧੂ ਚਰਨ ਸੇਵੇ ਕ ਬਹੁ ਤਿਨ ਸਭੁ ਜਨਮੁ ਅਕਾਥਾ ॥ ੧ ॥ ਜਿਨ ਸਾਧੂ ਚਰਨ ਸਾਧ ਪਗ ਸੇਵੇ ਤਿਨ ਸ
 ਭਾਇਓ ਜਨਮੁ ਸਨਾਥਾ ॥ ਮੇਕ ਉਕੀ ਸੈਦਾ ਸੁਦਾਸ ਦਾਸ ਨ ਕੋਹ ਰਿਦਾਇਆ ਪਾਰਿਜੀਨਥਾ ॥ ੩ ॥
 ਮਾਧੁਏ ਗਿਆਨ ਹੀਨ ਅਗਿਆਨੀ ਕਿਉ ਚਾਵਾ ਮਾਰੀ ਪੀਥਾ ॥ ਮਾਧੁਏ ਕਉ ਗੁਰ ਅੰਚੁ

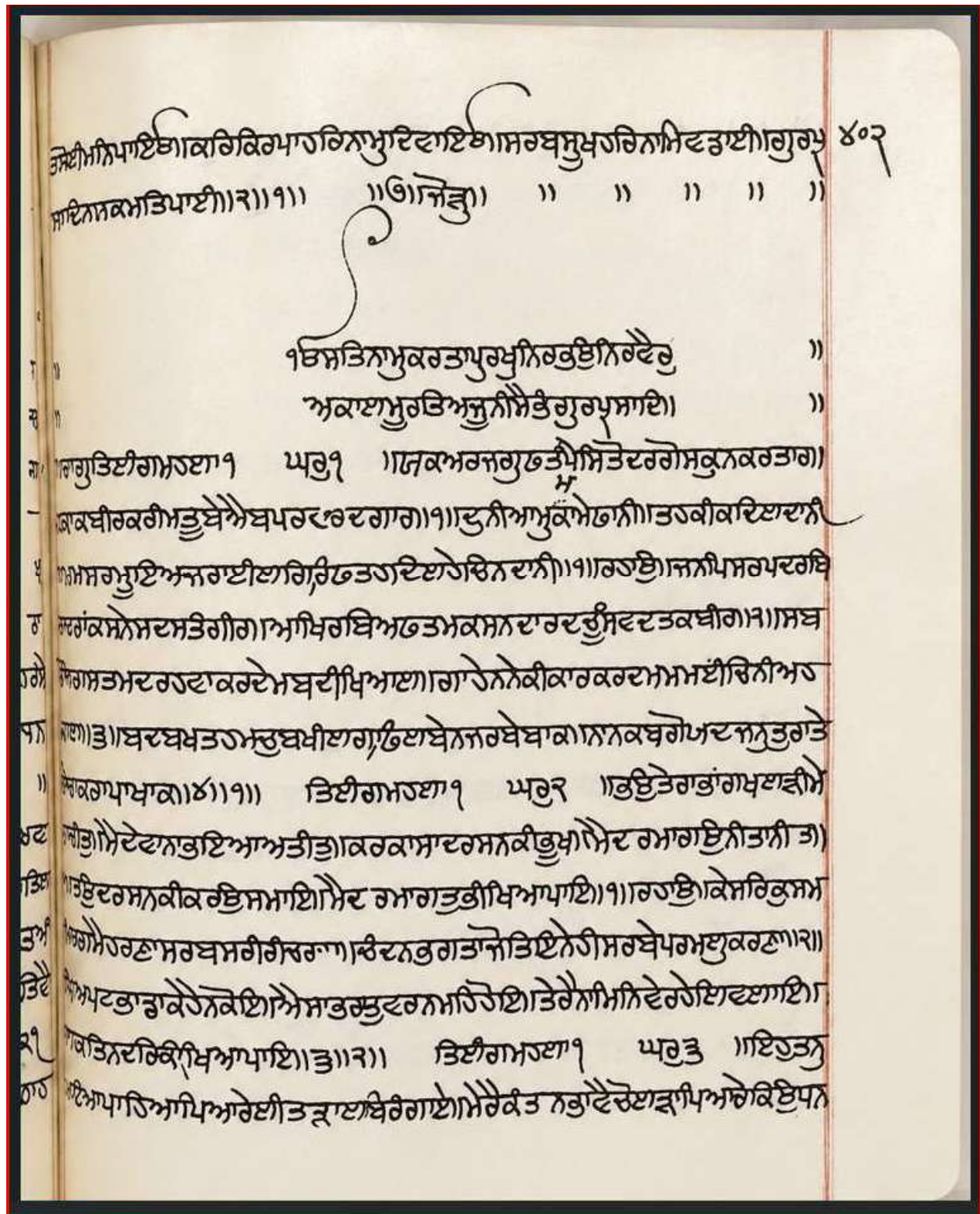
ਵੇਖੋ ਇਸ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਰਾਗ ਜੈਤਸਰੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦੀ ਤਸਵੀਰ।

ॐ

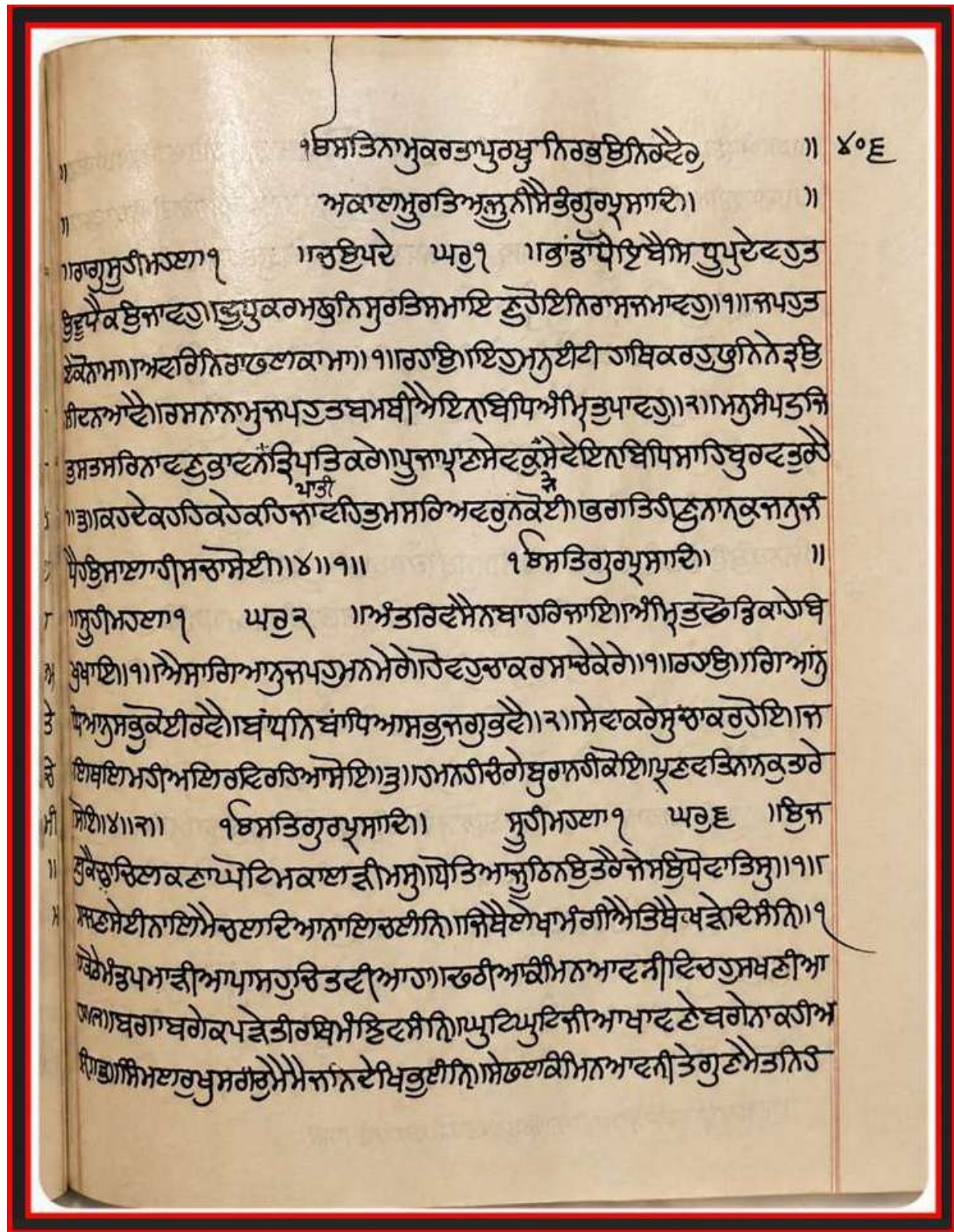
॥ १८ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ॥ ੩੯੭ ॥
 ॥ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੁਰੂ ਟੋਡੀ ਮਹਾਨਾਮ ੫੨੧ ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕੈ ਮਨੁ ਮੇਰਾ ॥ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮਾਪਾ ਨਹਿ
 ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਬਹੁ ਰਿਨੁ ਭਵ ਜਈ ਛੇਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮੇਰੈ ਹੀ ਅਰੈ ਏਕੁ ਏਕਾਗੀ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇਰੀ ਹਰਿ ਨੈਨੁ
 ਭਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇਰਾ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਦਇਆਈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹਰਿ ਪਾਪਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇਰਾ ॥ ੧ ॥ ਹਰਿ
 ਕੇਰੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਭ੍ਰਿਪਾਇਆ ਹਰਿ ਗੋਇੰਦ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇਰਾ ॥ ਹਰਿ ਹਿਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੀਠਾ ਏਕਾਗੀ ਮੁਖਿ
 ਮਸਤ ਕਿਭਾ ਗੁਰੁ ਕੇਰਾ ॥ ੨ ॥ ਏਕਾਭਾਵਿ ਕਾਰਜਿ ਨਾਮੁ ਏਕਾਗੀ ਹਰਿ ਦਿਸਰਿ ਆਪੁਰਖੁ ਕੇਰਾ ॥ ਏ
 ਏਕਾਗੀ ਮੁਖਿ ਮੁੜ ਅਗਿਆਨੀ ਕਹੀ ਅਹਿ ਤਿਨ ਮਸਤ ਕਿਭਾ ਗੁਰੁ ਕੇਰਾ ॥ ੩ ॥ ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ ਸਤਿ ਗੁ
 ਰੁ ਏਕਾਗੀ ਗੁਰਗਿਆਨੁ ਗੁਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇਰਾ ॥ ਜਨਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਗੁਰੁ ਤੇ ਪਾਇਆ ਪੁਰਿ ਮਸਤ ਕਿਭਾ ਗੁਰੁ
 ਕੇਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੮ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਗੁਰੂ ਟੋਡੀ ਮਹਾਨਾਮ ੫੨੨ ॥ ਘਰੁ ॥ ੧ ॥
 ਸਿਤਨਾਮੁ ਅਵਰ ਨਕਾਤੁ ਜਾਨੀ ॥ ਬੇਪਰਵਾਹ ਸਦਾ ਰਿਹਾ ਰਿਕੈ ਜਾ ਕੋ ਪਖੁ ਸੁਆਮੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਭੁ
 ਰਸਾਨਾ ਗੁਰੁ ਤੇਰੇ ਅਵਰ ਨਕਾਤੁ ਜਾਨੀ ॥ ਐਸੇ ਅਮਰ ਮਿਥਿਓ ਭਗਤ ਨਕਾਤੁ ਗੁਰੁ ਕੇਰੇ ਰੇ ਰਿਗਿ
 ਆਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰੇ ਗੁਰੁ ਸੋ ਗੁਰੁ ਖਜਰਾ ਮਗਾਹਿ ਜਨਨਿ ਹੀ ਨਿਕਟਾਨੀ ॥ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ਰੇ ਰੇ ਫਿਰੈ
 ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਮਨੁ ਮਾਨੀ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ਟੋਡੀ ਮਹਾਨਾਮ ੫੨੩ ॥ ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਸਦਾ ਖੁਆਰੀ ॥ ਤਾਕ
 ਉਪੇਖਾ ਕਰਾ ਬਿਐ ਜਾ ਕਉ ਏਕੁ ਭੁਤੁ ਹਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ ਜੋ ਜੀਵਨੁ ਬਧਾਨਾ ਸਰਪ
 ਜੋ ਸੇ ਅਰਜਾਰੀ ॥ ਨਵ ਖੰਡ ਨੇਕੇ ਗੁਰੁ ਕਮਾਵੈ ਅੰਤਿ ਚਏ ਗੋਹਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਗੁਣ ਨਿਪਾਨ ਗੁਣ ਤਿਨ ਹੀ ਗਾ
 ਏਕਾਗੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥ ਸੋ ਸੁਖੀ ਆਪੀ ਨੁਓ ਸੁਜਨਾਨਾ ਨਕਤਿ ਸੁਬਾਇ ਹਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ॥
 ॥ ੧੮ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਟੋਡੀ ਮਹਾਨਾਮ ੫੨੪ ॥ ਚਉਪਦੇ ॥ ੫੨੨ ॥ ਧਾਇਰ
 ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਦਿਸ ਪਾਇਓ ॥ ਮਾਇਆ ਮਗਨ ਸੁਆਇਓ ॥ ਭੋਮੋ ਹਿਓ ਤਿਨ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਭੁਧਾਇਓ ॥

ਇਸੇ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਟੋਡੀ ਰਾਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੇਖੋ ਦਰਜ ਹੋਇਆ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ।

ਇਸੇ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਤਿਲੰਗ ਰਾਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਇਸੇ ਬੀੜ ਅੰਦਰ ਰਾਗ ਸੂਹੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ।

॥ ਓਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ॥
 ॥ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
 ॥ ਗੁਰ ਗ੍ਰੰਥਿ ਲਿਖਾਇ ਮਾਯਾ ॥ ਚਉਪਦੈ ॥ ੫੦ ॥ ॥ ਤੁਸੁ ਲਾਤਾਨੁ ਕਹਾਉ ॥
 ਆਤੇਰੀ ਕਵਨ ਵਡਾਈ ॥ ਜੇ ਤੁਏ ਹਿ ਸੁਕਹਾ ਸੁਆਮੀ ਮਿ ਮੂਰਖ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਤੇ ਕੇਹੁ
 ਗਾਵਾ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ ॥ ਜੇ ਸੇ ਸਚ ਮਹਿ ਰਹਿ ਰਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜੇ ਕਿਛੁ ਤੇ ਆਸੁ ਕੁਛੁ
 ਤੁਝ ਤੇ ਤੇਰੀ ਸਭ ਅਸਨਾਈ ॥ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣਾ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਮੈ ਅੰਧੁ ਏਕਿ ਆਚਰਣਾਈ ॥
 ੨ ॥ ਕਿਆ ਏਕੁ ਬੀ ਕਬੈ ਕਬਿ ਦੇਖਾ ਮੈ ਅਕ ਬੁਨਕ ਬਨਾ ਜਾਈ ॥ ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੇਈ ਆਖਿ
 ਲੁਤੇਰੀ ਦਰਿਆਈ ॥ ੩ ॥ ਏਤੈ ਕੂਕਰਹੁ ਏ ਬੇਗਾਨਾ ਭਉ ਕਾਇ ਸੁਤਨ ਤਾਈ ॥ ਭਗਤਿ ਤੇਰੀ
 ਨ ਕੁਜੈ ਏਹਿ ਗਾਖੁ ਸੇ ਮੈ ਨ ਏਨ ਜਾਈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਬਿਛਾਵ ਲੁਮਾਣਾ ॥ ਮਨੁ ਮੰਦਰੁ
 ਤੁਏ ਸਕਈ ਵਰੁ ਘਟੀ ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਾ ॥ ਏਕੁ ਸਬਦੁ ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਾਨ ਬਸਤੈ ਬਾਹੁ ਫਿਜਾਨੀ ਮਨਾ
 ਵਾ ॥ ੧ ॥ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ ਦਇਆ ਏ ਸੇਤੀ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥ ਕਉ ਏਨਾ ਏ ਪੀਰ ਪਰਾਈ ॥ ਮਨਾਹੀ ਚਿਤ
 ਪਰਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਅਥਾਖ ਅਪਾਰਾਧਿ ਤਾ ਕਰਹੁ ਮਾਰੀ ॥ ਜਾਇ ਬਾਇ
 ਮਹੀ ਆਇ ਭਰਿ ਪੂਰਿ ਏਨਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਜੋ ਤਿਤੁ ਮਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਸਿਖ ਮਠਿ ਸਭ ਬੁਧਿ ਤੁਮਾਰੀ
 ਮੰਦਰ ਢਾਵਾ ਤੇਰੇ ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰਨ ਜਾਣਾ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾਹੁ ਏਨਾ ਵਾਨਿ ਤੇਰੇ ॥ ੩ ॥ ਜੀ
 ਅਜੰਤ ਸਭਿ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਬ ਚਿਤ ਤੁਧੁ ਪਾਸੇ ॥ ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੇਈ ਚੰਗਾ ਏਕ ਨਾਨਕ
 ਕੀ ਅਰਦਾਸੇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਬਿਛਾਵ ਲੁਮਾਣਾ ॥ ਆਪੇ ਸਬਦੁ ਆਪੇ ਨੀਸਾਨਾ
 ਪੇਸੁਰਤਾ ਆਪੇ ਜਾਨਾ ॥ ਆਪੇ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੈਖੈ ਤਾਨਾ ॥ ਤੁਧਾ ਤਨਾ ਮੁਪਰਵਾਨਾ ॥ ਐਸਾਨਾ ਮੁ
 ਨਿਰਜਨ ਦੇਇ ॥ ਏਨਾ ਚਿਕਤੁ ਅਥਾਖ ਅਭੇਇ ॥ ੧ ॥ ਮੁਆਇਆ ਮੇਰੇ ਪਰਕਟੀ ਨਾਗਿ ॥ ਭੁੰਡੀ ਕਾਮ
 ਏਕਾ ਮਣਿਆਗਿ ॥ ਗਜੁ ਗੁਪਤੁ ਗਾਇਨ ਚਾਗਿ ॥ ਨਾਮੁ ਮਿਏ ਚਾਨਣੁ ਅੰਧਿਆਗਿ ॥ ੧ ॥ ਚਖਿਓ

ਇਸੇ ਬੀੜ ਅੰਦਰ ਰਾਗ ਬਿਲਾਵਲ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ।

pen (

”

))

ਅਗਰੀ

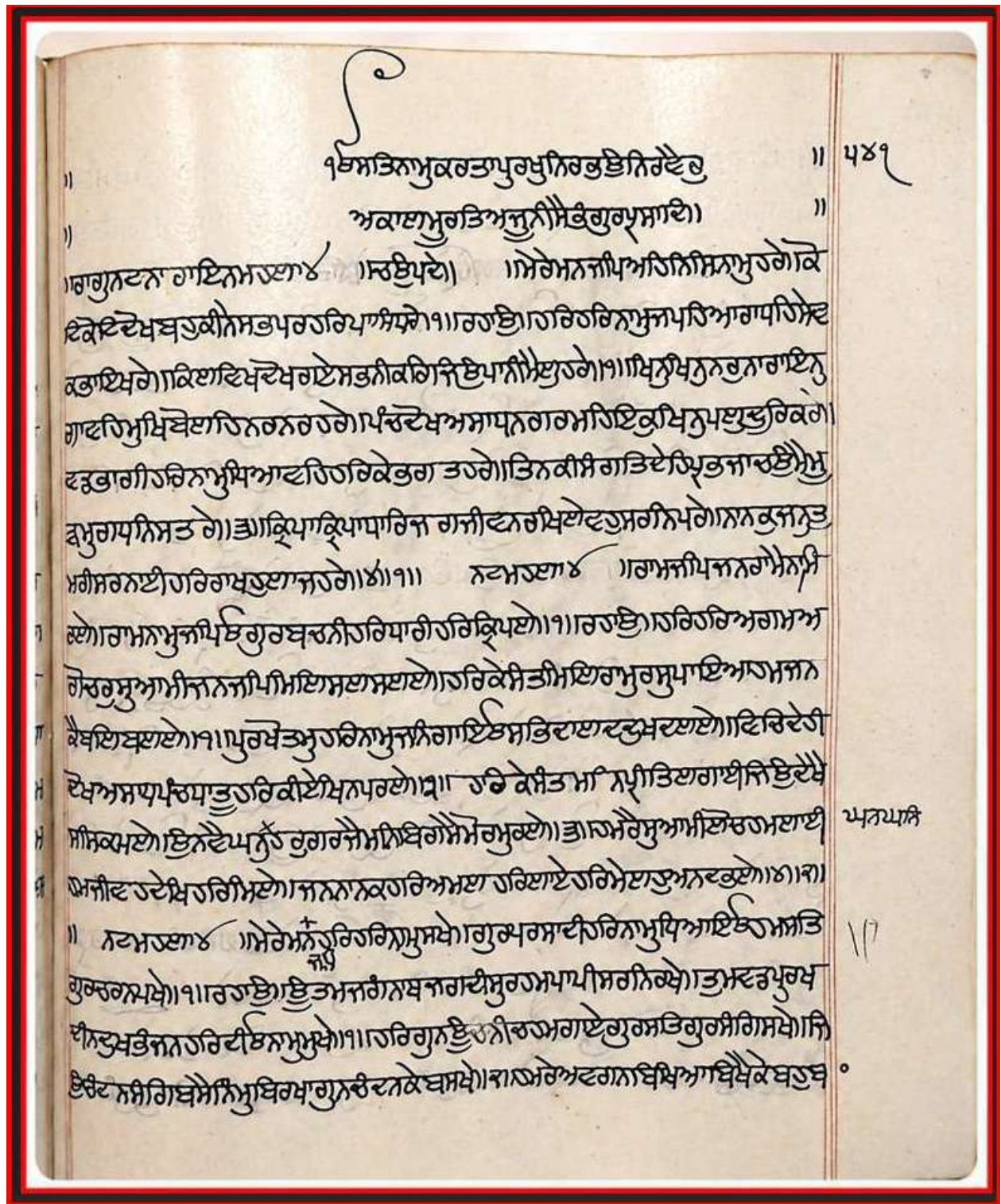
123

॥ ਮੇਟੀ ਜਾਤਿ ਹੁਏ ਦਰਬਾਰਿ ॥ ਤੁਹੀ ਮੁਕ ਜੋਗ ਜੁਗਤਾਰਿ ॥ ਤਾ ਓਪ ਜਿ ਓਰਿਆਨੁ ਤੁਹਾ ਪਰਗਾਸਿ ॥
 ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾਈ ਨਿਕੀਟ ਦਾਸਾ ॥ ਕਹੁ ਗਵਿਦਾਸ ਅਬਾਤਿ ਸਨਾਹੁ ॥ ਨਾਪਿ ਮੁਕੰਦ ਸੇਵਾ ਤਾਹੁ ਕੀ ॥ ੪ ॥
 ॥ ਗੋਰੁ ॥ ॥ ਜੇ ਓਹੁ ਅਨੰਤ ਤੀਰਥ ਨਾਵੈ ॥ ਜੇ ਓਹੁ ਏਵਾ ਦਸ ਸਿਧਾ ਪੂਜਾਵੈ ॥ ਜੇ ਓਹੁ ਕੁਛੁ
 ਤਟਾਵੈ ਵੈ ॥ ਕੋਰੈ ਨਿਦ ਸਭੁ ਬਿਰਖਾ ਜਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਸਾਪ ਕਾ ਨਿਦ ਕੈ ਸੇਤੈ ਗੈ ॥ ਸਰਪ ਰਜਾਨੁ ਨ ਰਹੀ
 ਪੈਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜੇ ਓਹੁ ਹਨ ਕਰੈ ਕੁਛੁ ਖੇਤਿ ॥ ਅਰੈ ਪੈ ਨਾਰਿ ਸੀ ਗਾਰ ਸਮੇਤਿ ॥ ਸਗਈ ਸਿੰਘ
 ਤਿਉ ਵਨੀਸੁ ਨੈ ॥ ਕੋਰੈ ਨਿਦ ਕੈ ਨਹੀ ਗੁਨੈ ॥ ੨ ॥ ਜੇ ਓਹੁ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰਾਵੈ ॥ ਭੂਮਿ ਦਸ ਜਥਾ ਨਿ
 ਪਪਵੈ ॥ ਅਪਨਾ ਬਿਗਾਰਿ ਬਿਰਾਜਾ ਸਾਂਝੈ ॥ ਕੋਰੈ ਨਿਦ ਬੰਤੁ ਜੀ ਹਾਂਝੈ ॥ ੩ ॥ ਨਿਦ ਕਰਾ ਕਰਹੁ ਸਿਧ
 ॥ ਨਿਦ ਕਾ ਪਰਗਟਿ ਪਾਰਾਗ ॥ ਨਿਦ ਕੁ ਸੋਪ ਸਾਧਿ ਬੀਚਾਰਿ ਅਗ ॥ ਕਹੁ ਗਵਿਦਾਸ ਪਾਪੀ ਨਰਕਿ ਜਿ
 ਪਾਰਿਆ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ॥ ੧ ॥ ੬ ॥ ੨ ॥ ॥ ੨ ॥ ਜੋਤੁ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

॥ ਓਸਤਿਨਾ ਮੁਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ॥
 ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

॥ ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ ਮਝਣਾ ॥ ॥ ਲਉ ਪਦੈ ॥ ਘਰੁ ॥ ॥ ਕੋਈ ਪੜਤਾ ਸਹਾ ਕਿਰਤ ਕੇ ॥
 ਈ ਪੜੇ ਪੁਰਾਨਾ ॥ ਕੋਈ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਜਪੁ ਮਾਈ ਯਾਗੈ ॥ ਤੈਸੇ ਪਿਆਨਾ ॥ ਅਬਹੀ ਕਬਹੀ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਨੈ ॥
 ਗਏ ਕੋਨਾ ਮੁਪਛਾਨਾ ॥ ੧ ॥ ਨ ਜਾਣਾਹੁ ॥ ਗੇਰੀ ਕਵਨ ਗਤੈ ॥ ਹੁਮੁਰਖ ਅਗਿਆਨ ਸਗੀ ਪ੍ਰਭ
 ਰੀ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਖਹੁ ॥ ਮੇਰੀ ਯਾਜ ਪਤੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਬਹੂ ਜੀਅ ਝਾਉ ਤਿਓ ॥ ਤਤੈ ਕਬਹੂ
 ਜਾਇ ਪਇਅਏ ॥ ਏਭੀ ਜੀਅ ਝਾ ਬਿਗਨਹੁ ਤੈ ਚਾਰੇ ਕੁਡਾ ਭਾਏ ॥ ੨ ॥ ਮਰਛੁ ਏਥਾ ਏਥੈ
 ਮਹਿ ਆਏ ਜੀਵਨੁ ॥ ਸਾਜਿ ਮਾਈ ॥ ਏਕਿ ਚਏਹੁ ਸਦੇਖ ॥ ਹਮੁ ਆਸੀ ਭਾਹਿ ਬਈ ਤੀਅਈ ॥ ੩ ॥

ਰਾਗ ਰਾਮਕਲੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਦਰਸਨ ਕਰੇ ਇਸ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਰਾਗ ਨਟਨਾਰਾਇਨ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਆਏ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦੇ।

ਬਿਗਰੇ॥ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕੈ ਦੀਵਾਨਿ ਬਰਿ ਤੇ ਈ ਗੁਰਿ ਗਿਅੁ ਨੁਖੜ ਗੁਏ ਮਾਰੇ॥ ७॥ ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ
 ਰਖੁ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੈ ਸਾਖੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੇ॥ ਨਨਕੈ ਮੇਧਰ ਅਵਰ ਨ ਕਾਈ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਨਿਸਤਾਰੇ॥
 ॥੮॥ ॥੬॥ ਛਕਾ ॥੧੯॥ ॥੬॥ ॥੨੫॥ ਜੋਤੁ॥

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ
 ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

॥ ਰਾਗੁ ਮਾਝੀ ਗਉੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਚਉਪਏ॥ ॥ ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਰੇਹੁ ਰਿਅੰਤੁ
 ਨਾਹੀ ਪਾਇਆ ॥ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਬੋਧਿ ਆਵੇ ਸੁਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਰਾਇਆ॥ १॥ ਰਾਉ
 ਕਾ ਮੁਕੋ ਪੁਛੇ ਭਯੋ ਨਿਤ ਭਗਰੇ ਭਗਰਾਇਆ ॥ ਹਮਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਈਨ ਤੇਹ ਰਿਸਰਿ ਨਿਰਿਖੁ
 ਭਿਆਇਆ॥ १॥ ਸਰਣਾਗਤੀ ਪ੍ਰਤਪਾਈ ਤੇਹ ਰਿਭਗਤਿ ਵਛਾਏ ਨਾਇਆ ॥ ਪ੍ਰਤਿਪਾਦੁ ਜਾ
 ਨੁ ਹਰਨਖਿ ਪਕਰਿਆ ਹਰਿ ਰਖਿ ਈਭਿ ਤਰਾਇਆ॥ ੨॥ ਹਰਿ ਚੇਤਿ ਰੇ ਮਨ ਮਹਾਪਾਵਣ ਸਭ
 ਭੁਖ ਭੋਜਨੁ ਰਾਇਆ ॥ ਭਉ ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਿਵਾਰਿ ਨ ਕਰਹ ਰਿਗੁਰਮਤੀ ਪ੍ਰਤਪਾਇਆ॥ ੩॥
 ਹਰਿ ਪਤਿ ਤਪਾਵਨ ਨਾਮੁ ਸੁਆਮੀ ਭਉ ਭਗਤਿ ਭੋਜਨੁ ਰਾਇਆ ॥ ਹਰਿ ਹਰਹਰਿ ਏਰਿਧਾ ਸਿੰਘ
 ਜਨ ਨਨਕਾ ਮਿਸ ਮਾਇਆ॥ ੪॥ १॥ ਮਾਝੀ ਗਉੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਪਿ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ
 ਮੁਸੁਖ ਦਾਤਾ ॥ ਸੰਤ ਸੰਗਤਿ ਮਿਠੈ ਨ ਰਿਸਾਊ ਆਇ ਆਗੁਰੁ ਮੁਖਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਤਾ॥ ੧॥ ਕਾਉ
 ਵਡ ਭਗੀਰੁ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇ ਆਗੁਰਿ ਮਿਠੈ ਐਹ ਰਿਪ੍ਰਭ ਜਾਤਾ ॥ ਭਰਮਾਤਿ ਮੈਲੁ ਗਈ ਭੁਤੀ
 ਕਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਰਿ ਸਰਿਨਾਤਾ॥ ੧॥ ਧਨੁ ਪਨੁ ਸਾਧਾ ਜੀ ਨੀਹ ਰਿਪ੍ਰਭ ਪਾਇਆ ਤਿਨੁ ਚੁਛੋਰੁ
 ਰਿਕੀ ਬਾਤਾ ॥ ਪਾਇ ਲਾਗਉ ਮਿਤ ਕਰ ਏਨੁ ਦਰੀਆ ਹਰਿ ਮੇਲਾ ਕਰਮਿ ਬਿਧਾਤਾ॥ ੨॥ ਈਦਾ

ਇਸ ਬੀੜ ਅੰਦਰ ਰਾਗ ਮਾਝੀ ਗਉੜਾ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਕਾਉ॥ਧਨਿਧਨਿਮੇਘਰੋਮਾਵਈ॥ਪਨਿਧਨਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨਭੈਕੀਬਈ॥੧॥ਧਨਿਧਨਿਤੁਮਾਤਾਦੇਵ ੫੪੮
 ਕੀ॥ਜਿਹਰਿਹਰਮਈਆਕਵਲਾਪਤੀ॥੨॥ਧਨਿਧਨਿਬਨਖੰਡਬਿਭ੍ਰਾਬਨ॥ਜਯੋਏਸ਼ੀਨਾਰਾ
 ਇਨਾ॥ਭਾਬੇਨੁਥਜਾਵੈਗੋਧਨੁਚੈਰੇ॥ਨਾਮੇਕਸੁਆਮੀਆਨਵਕੈਰੇ॥੪॥੧॥ ਮਾਈਗਉੜਾ॥
 ॥ਮੇਰੇਬਾਪੁਮਾਧਏਤੁਪਨੁਕੇਸੋਸਾਂਵਈਓਬੀਭੁਲਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਕਰਪਰੇਚਕ੍ਰਬੈਕੁਰਤੇਅਏ
 ਗਜਯਤੀਕੇਪ੍ਰਾਨਉਧਾਰੀਅਏ॥ਦੁਹਸਾਸਨਕੀਸਭਾਦ੍ਰੋਪਤੀਅੰਬਰਏਤਏਬਾਰੀਅਏ॥੧॥ਰੋ
 ਭਨਾਰਿਅਹਾਇਆਤਾਰੀਪਾਵਨਕੇਤਕਤਰੀਅਏ॥ਐਸਾਅਧਮੁਅਜਾਤਿਨਾਮਦੇਉਤਏਸਰ
 ਨਚਾਤਿਆਈਅਏ॥੨॥੨॥ ਮਾਈਗਉੜਾ॥ ॥ਸਭੈਪਟਰਮੁਬੈਏਰਾਮਾਬੈਏ॥ਰਾ
 ਮਾਬਿਨਾਕੇਬੈਏ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਏਕਲਾਮਈਕੁੰਜਰਚੀਧੀਭਾਜਨੈਬਹੁਨਾਨੇ॥ਅਸਥਾਵ
 ਰਜੀਗਮਕੀਟਪਤੰਗਮਘਟਿਘਟਿਰਾਮੁਸਮਾਨੇ॥੧॥ਏਕਲਾਸਿਤਾਰਾਪੁਅੰਨਿਤਾਅਉਰਤਜ
 ਭਸਭੁਆਸੇ॥ਪ੍ਰਣਵੈਨਾਮਾਭਏਨਿਕਾਮਾਕੋਠਾਕੁਰਕੇਦਾਸੇ॥੨॥ਭਾਜੋੜੁ॥ ॥ ॥

॥ ॥
 ॥ ॥
 ॥ਗਗਮੁਸਹਦਾ॥੧੫੩॥੧॥ਰਉਪਦੇ॥ ਘਰੁ॥ ॥ਸਭੈਕੁ॥ ॥ਸਾਜਨਤੇਰੇਚਰਨਕੀ
 ਹੋਇਰਾਸਦਧੁਗਿ॥ਨਾਨਕਸਰਣਿਤੁਹਾਰੀਆਪੇਖਏਸਦਾਹਜੂਥਿ॥੧॥ ॥ਸਬਦ॥ ॥
 ॥ਪਿਛਹਰਤੀਸਦੜਾਨਮੁਖਸਮਕਾਏਹਿ॥ਖੇਮੇਛੜਸਗਾਇਗੇਦੇਸਨਿਰਥਪੀੜੇ॥ਜੀਨੀਤੇ
 ਰਾਨਮੁਖਿਆਇਆਤਿਨਕਏਸਦਿਮਿਏ॥੧॥ਬਾਬਾਮੇਕਰਮਹੀਨਕੁੜੀਆਰਾਨਾਮੁਪਾਇਆ
 ਤੇਰਾ॥ਅੰਧਾਰੁਗਮਿਭੂਲਾਮਨੁਮੇਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਸਾਦਕੀਤੇਦੁਖਪਰਭੁੜੇਪੁਰਬਿਪ੍ਰਭਪਾਇ॥ਸੁ

ਰਾਗ ਮਾਰੂ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬੀੜ ਅੰਦਰ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਕੋਰੋਕਿਨਦਰਭੁਮਾਈਗੀ॥੨॥ਨਿਕਟਿਹਉਤਮਦੁਰਿਨਹੀ ਬੇਗਿਮਿਯਾਹੁਆਈ॥ਮੀਰਾਂਗਿਰਧਰ
ਸੁਆਮੀਦਇਅਯਾਤਨਕੀਤਪਤਿਬੁਝਾਈਗੀਮਾਈ॥੩॥ਕਵਲੋਨੈਨਅਪਨੇਗੁਨਬਾਂਧਿਭਮਾਈ॥
੧॥ਰਹਾਉਤੁਜਾ॥੧॥ ॥੧੧॥੧॥੧॥੧॥੧॥੧॥੧੬॥ਜੋੜੁ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

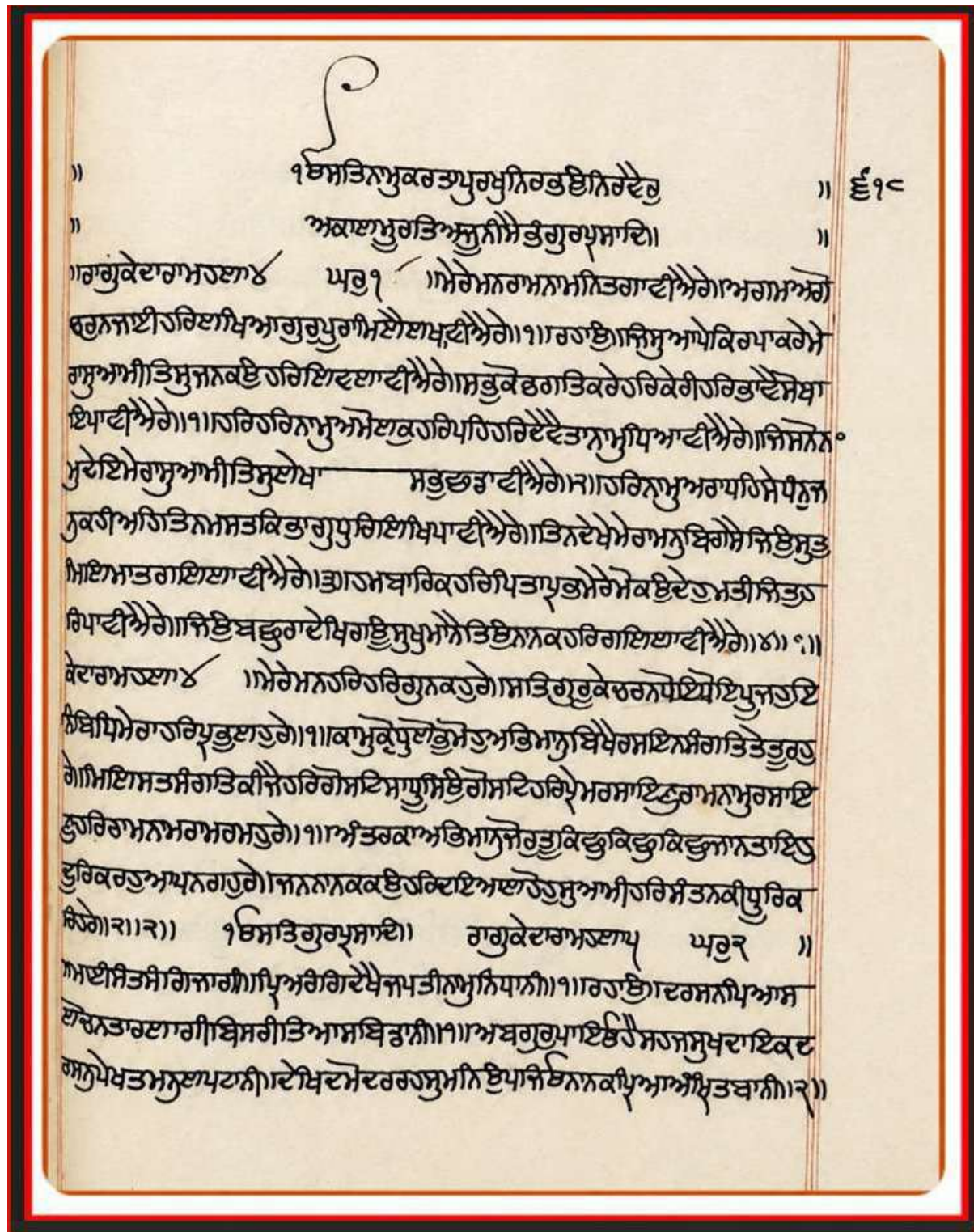
੬੧੨

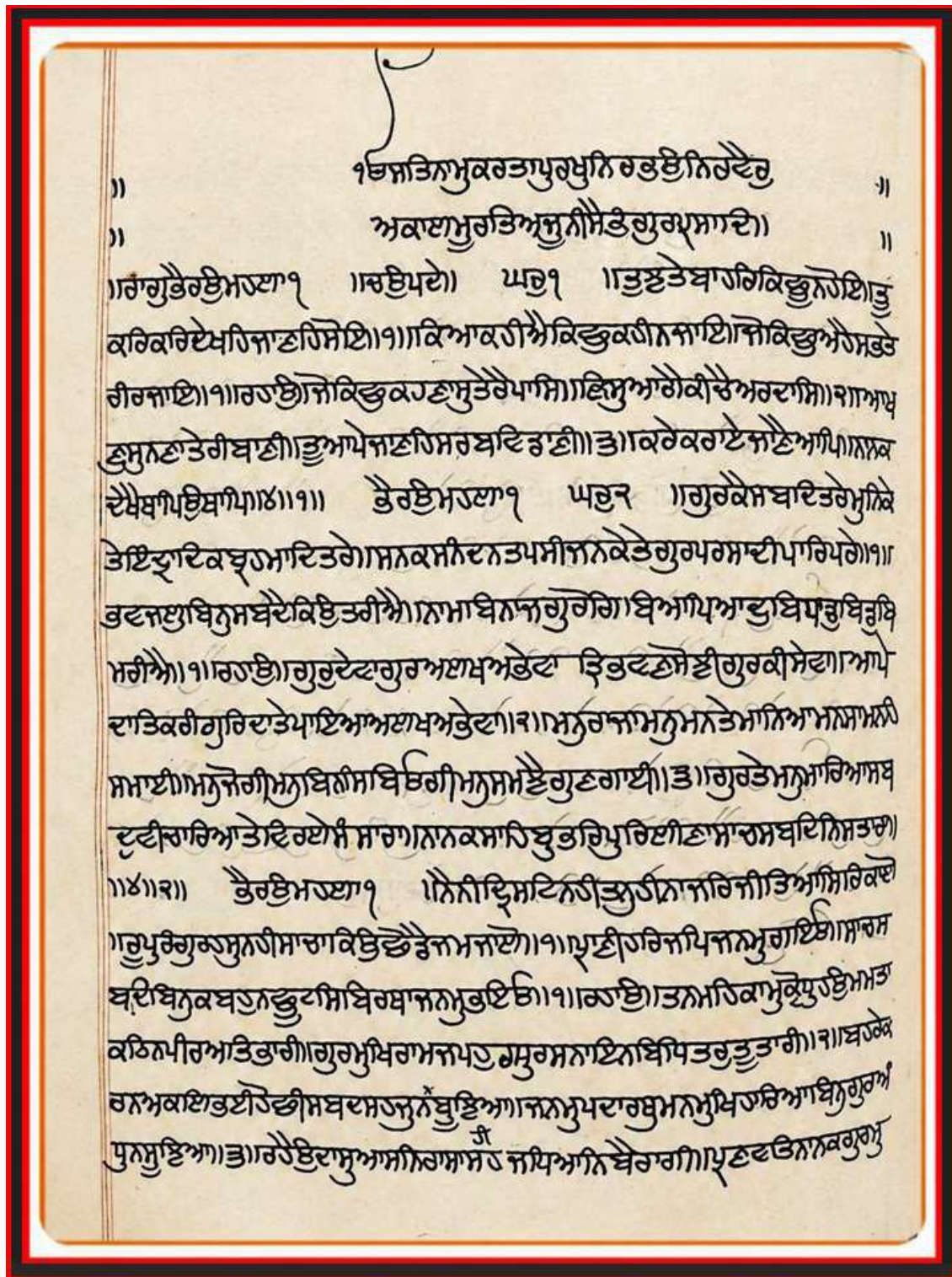
॥ ॥
॥ ॥
੧॥ਸਤਿਨਾਮੁਕਰਤਾਪੁਰਖੁਨਿਰਭਉਨਿਰਵੈਰੁ ॥
ਅਕਾਣਾਮੁਰਤਿਅਜੁਨੀਸੈਭੰਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥

॥ਰਾਗੁਤੁਖਾਰੀਮਯਾ॥ ॥ਬਾਰਾਮਛੰਤੁ॥ ॥ਤੁਸੁਣਿਕਿਰਤਕਰੰਮਾਪੁਰਬਿਕਮਾਇ
ਆ॥ਸਿਰਿਸਿਰਿਸੁਖਸੰਮਾਦੇਹਿਸੁਤੁਭਯਾ॥ਹਰਿਰਚਨਾਤੇਰੀਕਿਆਗਤਿਮੇਰੀਹਰਿਬਿਨੁਪੜੀਨਾ
ਜੀਵਾ॥ਪ੍ਰਿਅ ਬਾਣੁਦੁਹੇਈਕੋਇਨਬੇਈਗੁਰਮੁਖਿਅੰਮ੍ਰਿਤਪੀਵਾਂ॥ਰਚਨਾਰਾਚਰੇਨਿਰੰਕਥੀ
ਪ੍ਰਭੰਮਨਿਕਰਮਸੁਕਰਮਾ॥ਨਾਨਕਪੰਥੁਨਿਹਯੋਸਧਨਤੁਸੁਣਿਮਾਤਮਰਾਮਾ॥੧॥ਬਾਬੀਯਾਪ੍ਰਿਉਬੋ
ਹੋਕੋਕਿਯਾਬਣੀਆ॥ਸਾਧਨਸਭਿਰਸਚੈਏਅੰਕਿਸਮਾਣੀਆ॥ਹਰਿਅੰਕਿਸਮਾਣੀਜਾਪ੍ਰਭਭਣੀ
ਸੋਸੋਹਗਣਿਨਾਰੋ॥ਨਵਘਰਬਾਪਿਮਯਾਪੁਰਉਰਭਿਨਿਜਪਰਿਵਾਸੁਮੁਰਚੇ॥ਸਭਤੇਰੀਤੁਮੇਰ
ਪ੍ਰੀਤਮੁਨਿਸਿਬਾਸੁਰਗਿਗਵੈ॥ਨਾਨਕਪ੍ਰਿਉਪ੍ਰਿਉਚਵੈਬਬੀਹਾਕੋਕਿਯਾਸਬਦਿਸੁਹਾਵੈ॥੨॥
ਤੁਸੁਣਿਹਰਿਰਸਭਿਨੇਪ੍ਰੀਤਮਾਪਣੇ॥ਮਨਿਤੀਨਿਰਵਤਰਵੈਨਘੜੀਨਬੀਸੋਗੇ॥ਕਿਉਪੜੀਬਿ
ਸਾਰੀਹਉਬਇਹਾਰੀਹਉਜੀਵਾਗੁਣਗਾਏ॥ਨਕੋਈਮੇਰਾਉਕਿਸੁਕੇਰਾਹਰਿਬਿਨੁਰਹਣੁਨਜਾ
ਏ॥ਬਿਟਗਹੀਹਰਿਚਰਣਨਿਵਾਸੇਭਏਪਵਿਤ੍ਰਸਰੀਗਾ॥ਨਾਨਕਦ੍ਰਿਸਟਿਦੀਰਘਸੁਖਪਾਵੈਗੁਰਸਬ
ਦੀਸੁਪੀਰਾ॥੩॥ਬਰੇਸੇਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰਬੁਦਸੁਹਾਵਣੀ॥ਸਾਜਨਮਿਯੋਸਹਜਿਸੁਭਾਇਹਰਿਸਿਉਪ੍ਰ
ਭਿਬਣੀ॥ਹਰਿਮੰਦਰਿਅਵੈਜਾਪ੍ਰਭਭਾਵੈਪਨਉਭੀਗੁਣਸਾਰੀ॥ਪਰਿਪਰਿਕੰਤਰਵੈਸੋਹਗਣਿ

ਦਰਸਨ ਕਰੋ ਇਸ ਬੀੜ ਅੰਦਰ ਰਾਗ ਤੁਖਾਰੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦੇ।

ਇਸੇ ਬੀੜ ਦੇ ਵਿੱਚ ਰਾਗ ਕੇਦਾਰਾ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਜ ਹੋਇਆ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ।

ਇਸ ਬੀੜ ਅੰਦਰ ਰਾਗ ਭੈਰਉ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹੋਇਆ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ।

ਈ॥ ਨਾਮ ਦੇ ਉਗਰ ਕੀਸ ਕ੍ਰਣ ਈ॥ ੯॥ ੨॥ ੧੨॥ ॥
 ॥ ਰਾਗੁ ਭੈਰਵ ਬਾਣੀ ਗਵਿਦਾ ਸਜੀ ਓਕੀ॥ ਘਰੁ ੨ ॥ ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਉਪਜੈ ਨਹੀਂ ਆਸਾ ਜੋ
 ਈਸੇ ਜੋਤੇ ਇਬਨਾਸਾ॥ ਬਰਨ ਸਹਿਤ ਜੋਪੈ ਨਾਮੁ॥ ਜੋ ਜੋ ਕੀ ਕਛਾ ਨਿਹਕਾਮੁ॥ ੧॥ ਪਰੇਰੇ ਰਾਮੁ ਰੇ
 ਜ ਓਕੀ॥ ਪਾਰਸੁ ਪਰੇਰੇ ਦਾ ਬਿਧਾਨ ਈ॥ ੧॥ ਰਾਇ॥ ਸੋ ਮੁਨਿ ਮਨ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਖਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਦੁਆ
 ਰੇ ਕੋਈ ਕਸਮਾਇ॥ ਮਨ ਕਾ ਸੁਭਾ ਉਸਤੁ ਕਈ ਕੋਗੇ॥ ਕਰਤਾ ਹੋਇ ਮੁਅਨੈ ਭੈਰੋ॥ ੨॥ ਭਯਾਕਾਰ ਨਿਯੁ
 ਈ ਬਨਾਇ॥ ਭਯੁ ਯਾਗਾ ਤਬ ਭਯੁ ਬਿਧਾਇ॥ ਗਿਆਗਿ ਆਨੈ ਕਾਰਨ ਕਰਮ ਅਭਿਆਸੁ॥ ਗਿ
 ਆਨੁ ਭਇਆ ਤਹ ਕਰਮ ਨਾਸੁ॥ ੩॥ ਪ੍ਰਤਕ ਬਨਦਿਧਿ ਮੈ ਸਇਆਨ॥ ਜੀਵਤ ਮੁਕਤ ਸਦਾ
 ਨਿਰਬਾਨ॥ ਕਹਿ ਗਵਿਦਾ ਸਪਰਸ ਬੈਰਾਗਾ॥ ਰਿਦੈ ਰਾਮੁ ਕੀਨਾ ਪਸਿ ਅਭਾਗਾ॥ ੪॥ ੧॥ ੨॥ ੧੨॥ ੧੧॥
 ॥ ੩॥ ੩॥ ੧॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

॥
 ॥ ਚਿੰਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ॥
 ॥ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਪਤਾਇ॥ ॥
 ਮਹਾਰਾਜ ਸੀਤ ਮਯਾ १ ਘਰੁ ੧ ॥ ਭਉ ਪਏ॥ ॥ ਮਹਾਮਾਹਮਾ ਬੀਚਾਰੀ ਆਸਦਾ ਬ
 ਸੰਤਾ॥ ਪਰਭੁ ਚਿਤ ਸਮਾਇ ਸੋਇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਗੋਬਿੰਦੁ॥ ੧॥ ਭੁਇਆ ਹਉ ਮੈ ਸੁਗਤਿ ਦਿਸਾਹਿ
 ਹਉ ਮੈ ਮਾਰੀ ਬੀਚਾਰਿ ਮਨ ਗੁਣ ਵਿਚਿ ਗੁਣੁ ਲੈ ਸਾਹਿ॥ ੧॥ ਰਾਇ॥ ਕਰਮ ਪੇਰੁ ਸਾਖੀ ਧਰਮੁ
 ਭਯੁ ਭਯੁ ਗਿਆਨੁ॥ ਪਤ ਪਗ ਪਤਿ ਢਾਵ ਪਣੀ ਚੁਕਾ ਮਨ ਅਭਿਆਨੁ॥ ੨॥ ਅਖੀ ਕੁਦਰਤਿ ਕੀ
 ਬਣੀ ਮੁਖਿ ਆਖਣੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ॥ ਪਤਿ ਕਾ ਪੁਰਾਤਨ ਆਯਾਗਾ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੁ॥ ੩॥ ਮਹਾਰਾਜ
 ਆਵਣਾ ਦੇਖਤ ਕਰਮ ਕਮਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਹਰੇ ਸੁਕੀ ਜਿਹੁ ਰਾਮੁ ਖਿਰੇ ਸਮਾਇ॥ ੪॥ ੧॥ ॥

ਇਸ ਬੀੜ ਅੰਦਰ ਰਾਗ ਬਸੰਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ।

॥ ३६ ॥
 ॥ ३७ ॥
 ॥ ३८ ॥
 ॥ ३९ ॥
 ॥ ४० ॥
 ॥ ४१ ॥
 ॥ ४२ ॥
 ॥ ४३ ॥
 ॥ ४४ ॥
 ॥ ४५ ॥
 ॥ ४६ ॥
 ॥ ४७ ॥
 ॥ ४८ ॥
 ॥ ४९ ॥
 ॥ ५० ॥

[illegible]

ਈ॥੩॥੧॥੭॥ ਰਾਗੁਸਾਰੰਗਬਣਿਸੁਰਦਾਸਜੀਕੀ॥ १॥ਥਸਾਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥
 ॥ਢਾਡਿਮਨਗਿਬਿਮੁਖਨਕੇਸੰਗੁ॥ਕਹਾਭਏਪੈਖਾਨਪੀਆਏ॥ਬਿਖੁਨਹੀਤਜਤਭਇਅੰਗ॥੧॥
 ਰਹਾਇ॥ਕਾਗਾਕਹਾਕਪੁਰਚਰਾਏਸੁਅਨਦਇਐਰੀਗ॥ਖਰਕੋਕਹਾਅਰਗਜਾਏਪਨਮਰਕਟ
 ਭੁਖਨਅੰਗ॥੧॥ਪਤਿਤਪਖਾਨਬਾਨਹੀਬੇਧਿਤਰੀਤੇਭਏਨਿਖੰਗ॥ਸੁਰਦਾਸਕਾਰੀਕਮਰੀਅਚ
 ਕਤਨਤੁਜੇਰੰਗ॥੨॥੧॥ ਸਾਰੰਗਮਯਾਪੁ ॥ਹਰਿਕੇਸੰਗਬਸੇਹਰਿਏਕਾ॥ਤਨੁਮਨੁਅ
 ਰਪਿਸਰਬਸੁਸਭਅਰੀਪਥਅਨਦਸਹਜਪੁਨਿਏਕਾ॥੧॥ਰਹਾਇ॥ਦਰਸਨੁਪੇਖਿਭਏਨਿਗਬਿਖਈ
 ਪਏ॥ਸਗਏਬੋਕਾ॥ਅਨਬਸਤਸਿਓਕਾਜਨਕਭੁਐਸੁੰਦਰਬਦਨਅਏਕਾ॥੧॥ਸਿਆਮਸੁੰਦ
 ਰਤਜਿਆਨੁਰਾਹਤਜਿਓਕੁਸਟੀਤਨਿਓਕਾ॥ਸੁਰਦਾਸਮਨੁਪ੍ਰਭਿਓਬਿਏਨਿਦੀਨਿਏਪੁਰਏਕਾ॥
 ॥੨॥੨॥ ॥੩॥੩॥੧॥੨॥੧॥ਜਿਓ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

੨

॥ १॥ਥਸਾਤਿਨਾਮੁਕਰਤਾਪੁਰਖੁਨਿਰਭਉਨਿਰਦੈਰੁ ॥
 ॥ ਅਕਾਣਮੁਰਤਿਅਜੁਨੀਸੈਭੰਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥
 ॥ਰਾਗੁਮਯਾਰਮਯਾਪੁ ॥ਚਏਪਏ॥ ੫੭੧ ॥ਖਾਣਾਪੀਣਾਰਸਣਾਸਭਿਣਾਦਿ
 ਸਰਿਗਇਅਹੈਮਰਣ॥ਖਸਮਾਵਿਸਾਰਿਖੁਆਰੀਕੀਨੀਧ੍ਰਿਗੁਜੀਵਤੁਨਹੀਰਹਣਾ॥੧॥ਪ੍ਰਾਣੀਏ
 ਕੋਨਾਮੁਪਿਆਵਹੁ॥ਅਪਨੀਪਤਿਸੇਤੀਪਰਿਜਾਵਹੁ॥੧॥ਰਹਾਇ॥ਤੁਧੋਨੇਸੇਵਹਿਤੁਬੁਕਿਅਏ
 ਵਹਿਸਾਗਹਿਏਵਹਿਰਹਿਨਹੀ॥ਭੁੰਦਾਤਾਜੀਆਸਭਨਾਕਾਜੀਆਅੰਦਰਿਜੀਓਤੁਹੀ॥੨॥ਸੁ
 ਰਮੁਖਿਧਿਆਵਹਿਸੇਅੰਮ੍ਰਿਤਪਾਵਹਿਸੇਈਸੁਰੇਤੋਹੀ॥ਅਹਿਨਿਸਿਨਾਮੁਜਪਹਰੇਪ੍ਰਾਣੀਮਿਓਹਏਹੋ
 ਹੀ॥੩॥ਜੇਹੀਗੁਤਿਕਾਇਅਸੁਖੁਤੇਹਤੋਜੇਹੀਵੇਹੀ॥ਨਨਕਗੁਤਿਸੁਹਦੀਸਾਂਈਬਿਸੁਨਾਵੇਹੁਤਿ

ਰਾਗ ਮਲਾਰ ਦੇ ਆਰੰਭ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਹੈ।

ਸਰਣਾਇਰਵਿਦਾਸਦਾਸਾ॥੩॥੧॥ ਮਯਾਗ॥ ॥ਹਰਿਜਪਤਤੇਉਜਨਪਦਮਕਵਣਾਸ
ਪਤਿਤਾਸਮਤੁਇਸਨੀਆਨਕੋਉ॥ਏਕਹੀਏਕਅਨੇਕੋਹਇਬਿਸਥਾਰਿਓਆਨਰੇਆਨਭਰਪੂਰ
ਸਉ॥੧॥ਹਰਾਉ॥ਜਾਕੈਭਾਗਵਤੁਏਖੀਐਅਵਰੁਨੀਪੇਖੀਐਤਾਸਕੀਜਾਤਿਅਏਖਥੀਪਾ
॥ਬਿਆਸਮਝਿਏਖੀਐਸਨਕਮਝਿਏਖੀਐਨਾਮਕੀਸਮਾਸਪਤਿਦੀਪਾ॥੧॥ਜਾਕੈਈਦਿਬਕ
ਗੀਦਿਕੁਏਗਭਿਰੇਬਪੁਕਰਹਿਮਾਨੀਅਹਿਸੇਖਸਹੀਦਪੀਗਾ॥ਜਾਕੈਬਾਪੁਵੈਸੀਕਰੀਪੁਤਐਸੀਸ
ਗੀਤਿਤੁਰੇਏਕਪਰਿਸਪਕਬੀਗਾ॥੨॥ਜਾਕੈਕੁਟਬਕੇਚੇਚਸਭਚੇਰੇਚੇਵੈਤਹਿਰਹਿਅਜਤੁ
ਬਨਰਸਿਆਸਪਾਸਾ॥ਅਚਾਰਸਹਿਤਬਿਪ੍ਰਕਰਹਿਭੰਡਉਤਿਤਿਨਤੈਰਵਿਦਾਸਦਾਸਾਨਦਾਸਾ॥
॥੩॥੨॥ ਮਯਾਗ॥ ॥ਮਿਯਤਪਿਅਰੇਖਨਾਬਕਵਨਭਗਤਿਤੇ॥ਸਾਪਸੀਗਤਿਪਾਏ
ਪਰਮਗਤੇ॥੧॥ਹਰਾਉ॥ਮੇਏਕਪਰੇਕਹਾਏਏਏਏਉ॥ਅਏਗੀਨੀਦਕਹਾਏਸੇਵਉ॥
੧॥ਜੇਈਜੇਈਜੇਰਿਥੇਈਸੇਈਭਾਵਿਓ॥ਭੂਏਬਨਜੇਓਠੀਗਈਹਾਵਿਓ॥੨॥ਕਰੁਰਵਿਦ
ਸੂਭਾਇਓਜਬਏਖੋ॥ਜੇਈਜੇਈਕੀਨੇਈਸੇਈਦੋਖਓ॥੩॥੩॥ ॥੨॥੩॥੫॥ਜੇਭੂ॥

॥ १ ॥ ਓਸਤਿਨਾਮੁਕਰਤਪੁਰਖੁਨਿਰਭਉਨਿਰਵੈਰੁ ॥
॥ २ ॥ ਅਕਾਲਮੂਰਤਿਅਜੂਨੀਸੈਭੰਗੁਰਖਸਾਇ॥
॥ਗੁਰੁਕਾਨੜਾਮਯਾਗ॥ ॥ਚਉਪਦੇ॥ ੫੨੧ ॥ਮੇਰਾਮਨੁਸਾਧਨਾਮਿਯਹਿ
ਆ॥ਹਉਬਇਬਇਬਇਬਇਸਾਧਨਾਕਓਮਿਯਸੀਗਤਿਪਾਰਿਉਤਓਆ॥੧॥ਹਰਾਉ
॥ਹਰਿਹਰਿਕ੍ਰਿਪਾਕਰਹੁਪ੍ਰਭਅਪਨੀਹਮਸਾਧਨਾਪਰਮਾਰਿਆ॥ਪਨੁਪਨੁਸਾਧਨੀਨਹਿਕ੍ਰਿਪਾ
ਨਿਆਮਿਯਸਾਧੁਪਤਿਤਉਧਰਿਆ॥੧॥ਮਨੁਆਦਏਚਏਬਹੁਬਹੁਬਿਧਿਮਿਯਸਾਧੁਦਸਾ

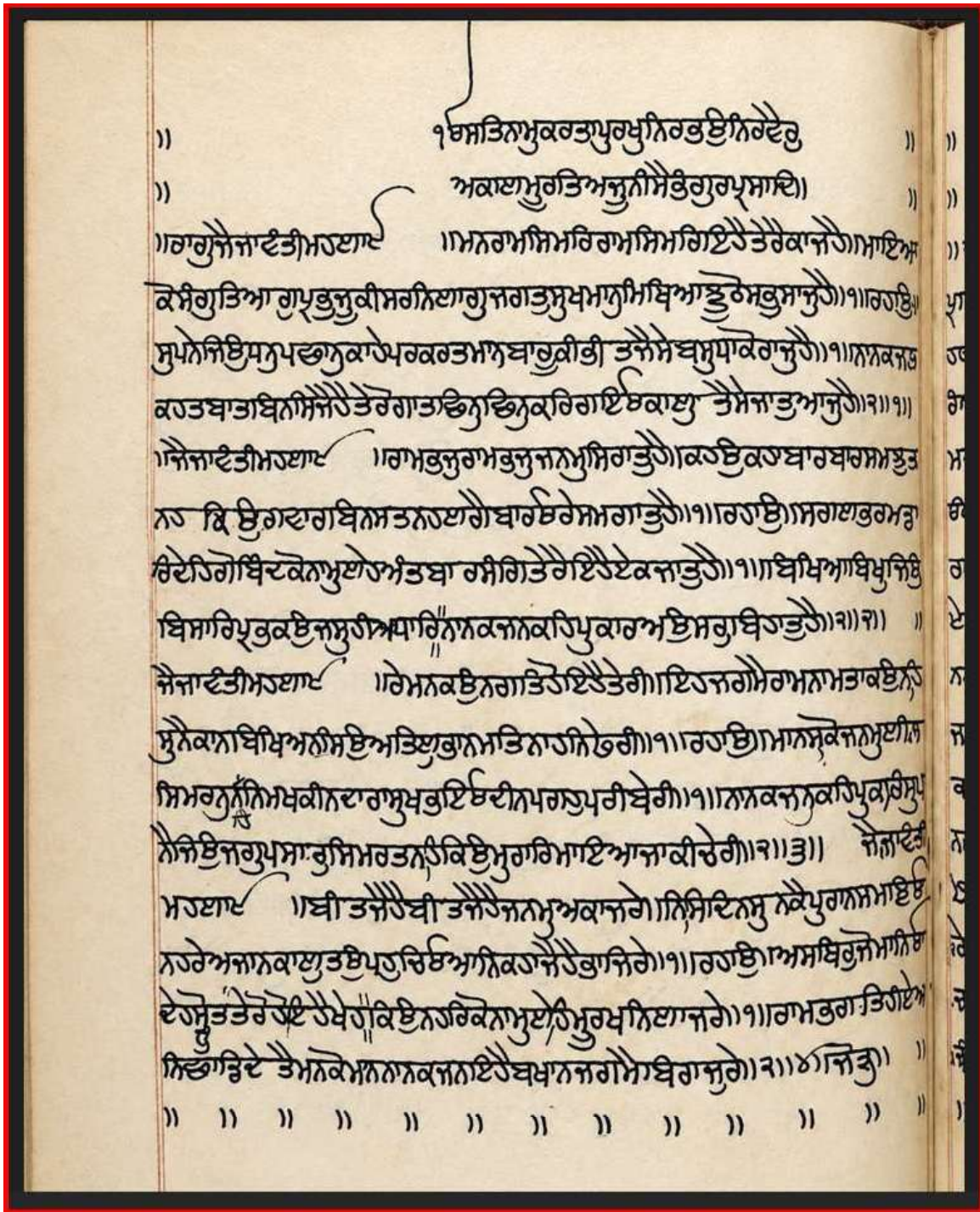
ਕਰੇ ਦਰਸਨ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦੇ ਜੋ ਇਸ ਅੰਦਰ ਰਾਗ ਕਾਨੜਾ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਹਰਿਬੈਰਾਗੁ ਸਭਿਪਦੁਸਰਨਿਸਤਿਗੁਰੁਕੀ ਬਿਨੈਸੇਦੁਖਦਾਗੁ ॥੧੪॥ ਸਯੋਕੁਮ ੪੪ ॥
 ॥ ਨਉਕੁਢੇਦੀਸਜਣਾਸਜਣੁਮੈਡੋਨਾਇ ॥ ਜਨਨਾਨਕਅਧਾਖੁਨਾਈਐਰੁਮੁਖਿਦੇਹਿਦਿਖਾਇ ॥
 ॥੧੫॥ ॥ ਨਨਕਪ੍ਰੀਤਿਯਾਈਤਿਨਿਸਰੈਤਿਸੁਬਿਨਕਾਟੁਨਾਈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁਮੈਏਤੁਪੁਰ
 ਪਈਐਹਰਿਸਿਰਸਨਰਸਈ ॥੧੬॥ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਕੋਈਯਾਵੈਕੋਸੁਣੈਕੋਭਿਰਿਸੁਣਾਵੈ ॥
 ਜਨਮੁਜਨਮਕੀਮਯੁਭਿਤੈਰੇਅਨਰਿਦਿਆਪਾਵੈ ॥ ਮਾਫਤੁਨਾਣਾਮੇਟੀਐਰਿਕੇਗੁਣਗਾਵੈ ॥ ਅ
 ਪਿਤਰਹਿਸੰਗੀਤਰਾਹਿਸਕੁਟਬੁਤਰਾਵੈ ॥ ਜਨਨਾਨਕਤਿਸੁਬਾਇਤਾਰਣੈਜੋਮੇਰਹਿਪ੍ਰਭੁਭਾ
 ਵੈ ॥੧੫॥੧॥ ॥੬੩॥੬॥੧॥੧॥੭॥ ਜੋਬੁ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥
 ॥ ੧੬ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗੁਕਾਨੜਾਨਾਮਦੇਵਜੀਕਾ ॥ ॥ ਐਸੇਗਾਮਰਾਇ
 ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥ ਜੋਸੇਦਰਪਨਮਾਹਿਬਦਨਪਰਦਾਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬੈਸੇਪਟਾਪਦਿਈਪਨਫੀਪੈ ॥
 ਬੰਧਨਮੁਕਤਾਜਾਤੁਨਦੀਸੈ ॥੧॥ ਪਾਨੀਮਾਹਿਦੇਖੁਮੁਖੈਸੈ ॥ ਨਾਮੋਕੋਸੁਆਮੀਬੀਛਾਏਸੈ ॥੨॥
 ॥੧॥ ਜੋਬੁ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

॥ ੧੬ ਸਤਿਨਾਮੁਕਰਤਾਪੁਰਖੁਨਿਰਕੁਏਨਿਰਦੋਰ ॥
 ॥ ਅਕਾਲਮੂਰਤਿਅਜੂਨੀਸੈਭੰਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
 ॥ ਰਾਗੁਕਾਇਆਨਾਮਦਾ ॥੪॥ ਪਉੜੀ ॥ ਰਾਮਾਰਾਮੈਅੰਤੁਪਾਇਆ ॥ ਨਾਮਬਾਰਿਕ
 ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੇਤੁਮੇਰੇਤੁਬਡੁਪੁਰਖੁਪਿਤਾਮੇਰਾਮਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਰਿਕੇਨਾਮਅਸੀਖਅਗਮਹਿ
 ਅਗਮਅਗਮਹਿਰਾਇਆ ॥ ਗੁਣੀਗਿਆਨੀਸੁਰਬਿਬਹੁਕੀਨੀਇਕੁਤਿਯੁਨੀਕੀਮਤਿਪਾਇ
 ਆ ॥੧॥ ਗੋਬਿੰਦਗੁਣਗੋਬਿੰਦਸਦਗਾਵਹਿਗੁਣਗੋਬਿੰਦਅੰਤੁਪਾਇਆ ॥ ਤੁਅਮਿਤਿਅੰਤੋ

ਰਾਗ ਕਲਿਆਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਬੀੜ ਅੰਦਰ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

[illegible]

ਕਰੋ ਦਰਸ਼ਨ ਰਾਗ ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬੀੜ ਅੰਦਰ ਦਰਜ ਹੋਏ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦੇ। ਸੋ ਅਸੀਂ ਇਸ ਬੀੜ ਵਿੱਚੋਂ ਪੂਰੇ 31 ਰਾਗਾਂ ਦੇ ਮੰਗਲ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਹੀ ਸਥਾਨ ਬਾਰੇ ਸਾਰੇ ਚਿੱਤਰ ਸਾਂਝੇ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਸੋ ਮੰਗਲਾਂ ਦੇ ਇਸੇ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਠੀਕ ਥਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬੀੜ ਦੀ ਛਪਾਈ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ ਅਤੇ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਦੇ ਸਹੀ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਅਸਥਾਨ ਦੇ ਪਾਠ-ਭੇਦ

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਦਰਸਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਅਨੇਕਾਂ ਹੀ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੀ ਮੰਗਲ ਆਏ ਹਨ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਅੰਦਰਲੀ ਤਰਤੀਬ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਬਾਣੀ, ਨਵੀਂ ਕਾਵਿ-ਬਣਤਰ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ ਜਾਂ ਨਵੇਂ ਘਰ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਆਰੰਭ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਸਵੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੇਖਾਂਗੇ ਕਿ ਇਹ ਮੰਗਲ ਵੀ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਖਾਸ ਤਰਤੀਬ ਵਿੱਚ ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਆਓ ਇਸ ਸਹੀ ਤਰਤੀਬ ਦੇ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਰਾਹੀਂ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੀਏ ਜੀ ਤਾਂਕਿ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਠੀਕ ਬੀੜ ਦੀ ਛਪਾਈ ਹੋ ਸਕੇ।

੧੪ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ		ਸੰਮਤ ੧੭੫੭
ਤਤਕਾਲ ਸਚੀਖੀਕਾਇਨਿਮਾਗਾਗਤ ਬਾਸਬਦਕਾ		
੧ ਜਪੁਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਜੀਉ ਕਿਆ ਦਸਖਤ ਕਾ ਨਕਲ ਪਤਿ	੧	੭੯੫
੨ ਸੋਦਰਪ੍ਰੀਤ ਸਬਦ ਪਤਿ	੬	੭੯੫
੩ ਸੋਪਨਾ ਸਿਸਦਾ ਪਤਿ	੪	੭੯੮
੪ ਮਾਯਾ ਪਤਿ		

ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਪੁਸ੍ਰੀ ਅਰਾਗਾ ਅਰਾਗਿ ਮਤਿ ਦੇਹੁ ਥੀਅਹੁ ਭਉਖਾ ਅਗਨਿ ਮਤਿ ਭਉਖਾ
ਕਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਿਤੁ ਭਉਖਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਬਦੁ ਸਦੀਤ ਕਸਾਣਾ ਜੀਨ ਕਉ ਨਰਿ ਕਰਮੁ ਦਿਨਕ
ਗਾਨ ਕਨਕੀਨ ਦਰਿਨਾ ॥ ੩ ॥ ਸੋਲੇ ॥ ॥ ਪਦਨੁ ਗੁਰਪ੍ਰੀਤਿ ਮਤਿ ਪਰ
ਤਿਅਹੁ ਦਿਵਸੁ ਗਤਿ ਦੁਇ ਦਾਈਅ ਮੇਲੇ ਗਲਾ ਜਗਤੁ ॥ ਵੀਅਈਅ ਬੁਝਿਅਈ
ਅਵਧੇ ਪਰਮੁ ਹਰਿ ॥ ਬਰਾਮੀ ਪਾਪੀ ਕੋਨੇ ਕੋਨੇ ਟੁਕਿ ਜੀਨੀ ਨ ਪੁਪਾਇਅ ਗਾਮਸ
ਗਤਿਅਇ ॥ ਨਲਕਤ ਮੁਖੁ ਉਜਏ ਕੋਤੀ ਛੁਟੀਨਾ ॥ ੧ ॥

ਸਰਗੁਆਸਾਮ ॥ ੧ ॥ ਸੋਦਰੁ ॥ ਸੋਦਰੁ ਕੋਹੋ ਸਪੁਰਕੇ
ਗਤਿ ਬੁਝਿ ਸਰਬਸਾ ਲੋਕਾ ॥ ਵੇਜੇ ਕੇਨ ਅਨੇਕ ਅਸੰਖ ਕੋਤੁ ਵਾਣ ਹੋਗੇ ॥ ਕੋਤੋਤੋ ਰੇਗ ਪਰੀ
ਲਿਉਕ ਪਾਇ ਕੋਤੇ ਰੇਗਾ ਵਾਣ ਹੋਗੇ ॥ ਗਾਵਨਿਤੁ ਪੋਨੇ ਪਦਨੁ ਪਤੀ ਬੋਸਤੁ ਗਾਵੇਨਾ ਪਰਮੁ
ਦੁਆ ॥ ਗਾਵਨਿਤੁ ਪੋਨੇ ਤੁਗੁ ॥ ਤੁਏਲੀ ਪਦਨੁ ਲਿਖਿ ਪਿਛਿ ਪਰਮੁ ਥੀ ਦੋਗਾ ॥ ਗਾਵਨਿਤੁ ਪੋਨੇ
ਈਸਤੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵੀ ਸੋਗਤਿ ਰੇਸਾ ਅਵਗਾ ॥ ਗਾਵਨਿਤੁ ਪੋਨੇ ਇੰਦ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰ ਜਣਿ ਬੋਹੇ ਦੇਵਤਿ ਅਵ
ਸਿਲੋ ॥ ਗਾਵਨਿਤੁ ਪੋਨੇ ਸਿਧਸਾਮਾ ਪ੍ਰੀਅੰਦਰਿ ਗਾਵਨਿਤੁ ਪੋਨੇ ਸਾਧਵੀ ਰੋਗਾ ॥ ਗਾਵਨਿਤੁ ਪੋਨੇ
ਸੀਸਤੀ ਸੰਤੋਖੀ ਗਾਵਨਿਤੁ ਪੋਨੇ ਵੀਰ ਕਰੋਗਾ ॥ ਗਾਵਨਿਤੁ ਪੋਨੇ ਪਤਿਤ ਪ੍ਰਕਾਸਿ ਥੀ ਸੁਚਰਨੁ ਭੁ
ਵੇਦ ਲੋ ॥ ਗਾਵਨਿਤੁ ਪੋਨੇ ਮੰਦੀਅ ਅਨੁਮੋਹਿ ਸੁਗੁਮ ਭੁਪਾਇ ਲੋ ॥ ਗਾਵਨਿਤੁ ਪੋਨੇ ਗਰ
ਨਉ ਪਾਏ ਤੇਰੇ ਅਰਸਾ ਤਿਰਿ ਬੁਝਨੇ ॥ ਗਾਵਨਿਤੁ ਪੋਨੇ ਪਾਮਾ ਬਾਲਸੁ ਗਾਵਨਿਤੁ ਪੋਨੇ ਖਈ
ਰੋਗਾ ॥ ਗਾਵਨਿਤੁ ਪੋਨੇ ਮੰਦਲਾ ਸੁਮੰਦਾ ਬਰਿਸਿ ਗਏ ਤੇਰੇ ॥ ਸਈਤੁ ਪੋਨੇ ਗਾਵਨਿਤੁ ਪੁ
ਤਾਵਲੀ ਤੇਰੇ ਤੇਰੇ ਤਗਤ ਰਸਾ ਲੋ ॥ ਪੋਕਿ ਤੇਤੁ ਪੋਨੇ ਗਾਵਨਿਤੁ ਮੇਰੀ ਤਿਨ ਅਵਲਿਨ ਕੁ ਚਿਅ ਭੀਰ
ਰੋਸੇਈ ਸੰਦੀਸ ਦਾਸ ਰੁਸਾਹਿ ਦੂਸਾ ਰਸਾ ਚੀਨਈ ॥ ਪੋਡੀ ਤੋਸੀ ਜਾਇਨਾ ਸਚਿ ਰਨਾ ਜੀਨਿ
ਚਈ ॥ ਰੰਗੀ ਰੰਗੀ ਰੰਗੀ ਰੰਗੀ ਜਿਨ ਸੀਮਾਇਆ ਜੇ ਲਿਉ ਪਾਈ ॥ ਗੁਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੇ ਥੀਤ ਅਪ
ਣਾ ਲਿਉ ਤਿਸ ਦੀਵਾਣੀ ॥ ਜਿਤਿ ਸੁਰੇਵੇ ਸੀਦੀ ਕਰਸੀ ॥ ਛਿਰਿ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਰਣਾ ਚਈ ॥ ਸਿਪਾ

ਇਹ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜ 1695 ਏ.ਡੀ. ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੁਰਸਿੱਖ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਰਾਮਚਾਇ ਜੀ ਵੱਲੋਂ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਤਤਕਰੇ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ॥ਜਪੁ॥ ਬਾਣੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਕੇਤ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਪੁ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀਉ ਕਿਆ ਦਸਖਤਾ ਕਾ ਨਕਲ ਭਾਵ ਇਹ ਬੀੜ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਬੀੜ ਤੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸਿੱਧਾ ਉਤਾਰਾ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੋਦਰੁ ਬਾਣੀ ਦੇ 9 ਸ਼ਬਦ ਹਨ। ਸਿਰਲੇਖ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਉਪਰੰਤ ਰਾਗ ਦਾ ਨਾਂ, ਫਿਰ ਬਾਣੀਕਾਰ ਦਾ ਨਾਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ 22 ਡੰਡੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੋਦਰੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕਮਾਲ ਦੀ ਤਰਤੀਬ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹੀ ਅਸਲ ਤਰਤੀਬ ਹੈ ਜਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਛਪਾਈ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਰਹਿਸਭਗਈ॥ਜਨਨਕੁਗੁਣਗਵੈਕਰਤੇਕੇਜੀਜਸਭਸੈਕਸਾਣਈ॥੫॥੫॥ਆਸਾਮਹਲਾ੪
 ॥ਤੁਕਰਤਸਾਚੀਅਉਮੇਰਾਸਾਈ॥ਜੰਤਉਤਵੈਸੰਈਬੀਸੀ॥ਜੰਤੁਦੇਹਿਸੰਈਹਉਪਾਈ॥੧
 ਰਹਉ॥ਸਭਤੇਗੀਤੁਸਭਨੀਧਿਆਇਆ॥ਜੀਸਨਕਿਰਪਕਰਹੀਤਿਨਿਨਮੂਰਤਨੁਪਾਇਆ॥ਗੁਰ
 ਮੁਖਿਲਾਧਮਨਮੁਖਿਗਵਾਇਆ॥ਤੁਧੁਆਪਾਵਿਛੰਦੀਆਆਪੀਮਲਾਇਆ॥੧॥ਤੁਦਗੀਅਉ
 ਸਭਤੁਹੀਮਾਨੀ॥ਤੁਝਾਬਿਨੁਦੁਜਾਕੋਈਨਹੀ॥ਜੀਅਜੰਤਸਭਿਤੇਕਖੇਲੁ॥ਵਿਜੋਗਿਗੀਮਾਇਵਿ
 ਛੁਕੀਅਸੰਜਗੀਮੇਲੁ॥੨॥ਜੀਸਨਤੁਜਣਾਇਹਿਸੰਈਜਨੁਜਣੈ॥ਘਰਿਗੁਣਸਦਹੀਆਖਿਵ
 ਖਾਣੈ॥ਜੀਨਿਹਰਿਸੇਵਿਆਤਿਨਿਬੁਧੁਪਾਇਆ॥ਸਹਜੇਘਰਿਨਮਿਸਮਾਇਆ॥੩॥ਤੁਅਪੇਕ
 ਰਤਤੇਰਕੀਅਸਕੋਏਈ॥ਤੁਧੁਬਿਨੁਦੁਜਾਵਰੁਨਕੋਈ॥ਤੁਕਰਿਕਰਿਵੇਖਹਿਜਣਹਿਸੰਈ
 ਜਨਨਕਗੁਰਮੁਖਿਪਰਗਟੁਏਈ॥੪॥੨॥ਆਸਾਮਹਲਾ੧ ॥ਤਿਤੁਸਰਵਰਣੈਭਈ
 ਲੇਨਿਵਸਾਪਈਪਵਕੁਤਿਨਹਿਕੀਆ॥ਪਕਚੁਮੰਧਪੁਨਹੀਚਲੈਹਮਦੇਖਤਹਭੁਈਅਲੇ॥੧
 ਮਨਏਕੁਨਚੇਤਸਿਮੁਕਮਨਾ॥ਘਰਿਬਿਸਤਤੇਰੇਗੁਣਗਾਇਆ॥ਰਹਉ॥ਨਹਉਜਤੀਸਤੀਨ
 ਹੀਪਾਵੈਆਮੁਰਖਮੁਗਧਨਨਮੁਭਾਇਆ॥ਪ੍ਰਣਵਤਿਨਕਤਿਨਕੀਸਰਣਾਜੀਨਿਤੁਨਹੀਵੀ
 ਸਰਿਆ॥੩॥ਆਸਾਮਹਲਾ ੫ ॥ਭਈਪਰਪਾਤਿਮਨੁਖਦੇਹੁਗੀਆ॥ਗੋਬਿੰਦਮਿਲਣ
 ਕੀਇਤੇਰੀਥਕੀਆ॥ਅਵਰਿਕਾਜਤੇਰੈਕਿਤੈਨਕਾਮਿਲੁਸਾਧਸੰਗਤਿਭਜੁਕੇਵਲਨਮੁ॥ਸ
 ਰੰਜੀਮਲਾਭੁਭਵਜਲਤਰਨਕੈ॥ਜਨਮੁਬ੍ਰਿਥਜਤਰੰਗਮਾਇਅਕੈ॥ਰਹਉ॥ਜਪੁਤਪੁਸੀ
 ਜਮੁਧਰਮੁਨਕਮਾਇਆ॥ਸੇਵਾਸਾਧਨਜਾਨਿਆ॥ਭਰਿਗਾਇਆ॥ਕਪੁਨਕਹਮਨੀਚਕਰੀਮਾ॥ਸ
 ਗਰਿਪਰੇਕੀਰਖਹੁਸਰਮਾ॥੩॥੪॥੮॥ ॥੧੬ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਰਹੁਗਉੜੀਰੀਪਕੀਮਹਲਾ੧ ॥ਸੋਹਿਲਾ॥
 ਜੈਘਰਿਕੀਰਤਿਆਖੀ॥ਮੇਕਰਤੇਕਾਏਈਚਗਾ॥ਤੰਤੁਘਰਿਗਾਵਹੁਬਹਿਲਾਸਿਵਾਰਿਹੁਸਿਰ
 ਜਰਹਗਾ॥੧॥ਤੁਮਗਵਹੁਮੇਰੇਨਿਰਭਉਕਸੰਨਿਲਾ॥ਹਉਵਗੀਜੀਤੁਸੋਹਿਲੈਸਦਸੁਖੁਹੋਇ
 ॥ਰਹਉ॥ਨਿਤਨਿਤਜੀਅਵੇਸਮਾਲੀਅਨਿਦੈਖੇਗਾਦੇਵਣਹੁ॥ਤੇਰੇਵਨੈਕੀਮਤਿਨਪਵੈਤਿ
 ਸੁਦਤੇਕਵਣੁਸੁਮਰੁ॥੨॥ਸੰਬਤਿਸਾਹਾਇਖਿਆਮਿਥਿਕਰਿਪਵਹੁਤੇਲੁ॥ਦੇਹੁਸਜਣਅ
 ਸੀਸਤੀਆਜਿਉਹੋਵੈਸਾਹਿਬਸਿਉਮੇਲੁ॥੩॥ਘਰਿਘਰਿਏਹੰਪਨਜਾਸਦੇਹੀਤਾ॥ਦੰਨਿਸ

ਇਸੇ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਸੋਹਿਲਾ ਬਾਣੀ ਦਾ ਆਰੰਭ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ, ਫਿਰ ਰਾਗ ਦਾ ਨਾਂ ਰਾਗ ਗਉੜੀ ਦੀਪਕੀ, ਫਿਰ ਬਾਣੀਕਾਰ ਦਾ ਨਾਂ ਮਹਲਾ ੧ ਅਤੇ ਫਿਰ 22 ਡੰਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ॥ਸੋਹਿਲਾ॥ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਹੈ।

ਘਰੁੜ ਨਿਰਨਿਤਰੁ ਖੁਸਮਾਈਐ॥ ਮੂਲਿਨਸਿਨਹੁ ਦੇਸਾਈਐ॥ ਰਹਾਉ॥ ਸੰਤਾਸੰਗਕਿਪਾਈ
 ਐ॥ ਜੀਤੁਮਤੈਪੰਥਿਨਜਾਈਐ॥ ਤੇਸਾਹਰਿਕਾਨਮੁਲੈਤੇਰੇਕੁਲਹਿਨਲੈਗਗਲਿਨੀਉ॥ ਅਜੇ
 ਸਿਮਰੇਦੇਸਾਈਐ॥ ਨਗਕਿਨਸੇਈਪਾਈਐ॥ ਤਤੀਵਉਨਲਕਈਜਿਨਅਨਿਵੁਰਾਇਨੀਉ॥
 ਨਸੇਈਉਦਰਸੋਹੈ॥ ਸਪਜੀਗਿਜਿਨਏਹੋਣਾ॥ ਹਮਿਪਨੁਜਿਨਾਸੀਜਿਆਸੇਈਮੰਛੀਰਾਪਝੁਨੀ
 ਉ॥ ਕਾਤਸਿਜੀਮਥਰਸਾਇਤੁਪੀਵੀਐ॥ ਮੁਹਿਤਿਏਜਨਕੇਜੀਵੀਐ॥ ਕਰਾਚਸਭਿਸਵਰਿਏ
 ਨਿਤਪੂਜਤਕੁਰਕੇਪਵਨੀਉ॥ ੪॥ ਜੋਤਰਿਕੀਤਾਪਣਾ॥ ਤਿਨਫਿਗੁਸਾਈਜਾਪਣਾ॥ ਸੋਸੁਰਾ
 ਪਰਧਾਤੁਸੰਮਤਕਿਜਿਸਦੈਫਗੁਜੀਉ॥ ਪਾਮਨਮਧੇਪ੍ਰਭੁਅਵਗਾਓ॥ ਏਹਸਰੰਗਣਪਾਚਿ
 ਸਾਹੀਆ॥ ਸੰਤਾਮੂਲਿਨਉਪਜਿਥਤਰੇਸਵੀਕਰੈਲਗਿਜੀਉ॥ ੬॥ ਕਰਤਮੰਨਿਵਸਾਇਆ॥ ਜਨ
 ਮੈਕਫਲੁਪਾਇਆ॥ ਅਨਿਭਵੰਦਕਤੁਰਿਤੋਰਥਿਰੁਤੋਅਸੰਧਗੁਜੀਉ॥ ਆਅਟਲਪਦਭਯੁਸਾ
 ਇਆ॥ ਫੈਭੰਜਨਕੀਸਰਣਾਇਆ॥ ਏਇਅੰਚਲਿਨਕਤਾਰਿਅਨੁਜਿਤਾਜਨਮੁਅਪਝੁਨੀਉ ੮
 ੧॥ ੫॥ ੩੮ ਮਾਝਮਹਲਾਪ ਘਰੁੜ ਹਰਿਜੀਪਜਪੇਮਨਧੀਰੋ॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਿਮਰਿਸਿਮ
 ਰਿਗੁਰਦੇਉਮਿਟਕੋਏਠੈਦੁਰੇ॥ ੧॥ ਸਗਨਿਆਵੈਪਝਭੁਮਕੀਤਾਫਿਰਿਕਪੇਸੁਰੇ॥ ਨਾਦਰਨਸੇਵ
 ਸੰਤਜਾਪਕੇਸਗਲਮਨੋਰਥਪੁਰੇ॥ ੨॥ ਘਟਿਘਟਿਏਕੁਵਰਤਦਾਜਲਿਥਲਿਮਹੀਅਲਿਪੁਰੇ॥
 ਆਪਥਿਲਸਨੁਸੇਥਿਆਪਵਿਤ੍ਰਸੰਕਨਕੀਪੁਰੇ॥ ੩॥ ਸਭਫਰਾਈਖਸਮਿਆਪਿਹਰਿਜੀਪਿਤੁ
 ਈਹੁਰੇ॥ ੪॥ ਕੁਰਤੋਕੀਆਕਪਵਸੰਦੁਸਟਮੁਏਭੀਇਮੁਰੇ॥ ੫॥ ਨਨਕਰਤਾਸਚਿਨਾਇਹਰਿਵੇਖੇਸ
 ਦਹਜੁਰੇ॥ ੬॥ ੧॥ ੫॥ ੩੯॥ ੧॥ ੩੧॥ ੧॥ ੫॥ ੩੯॥ ੮੯॥

੧੬ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਗਗੁਮਾਝਮਹਲਾਪ ਘਰੁੜ ਬਾਰਾਮਾਹਾ॥

ਕਿਰਤਿਕਰਮੇਕਵੀਛੁਕੇਕਗਿਕਿਰਪਾਮੇਲਹੁਰਾਮਾ॥ ਚਰਿਕੁੰਟਦਤਦਿਸਾਕੁਮੇਥਕਿਆਏਪ੍ਰਕੀਸ
 ਮਾਧੇਨੁਦੁਪੈਤੇਬਹਰੀਕਿਤੈਨਾਵੈਕਮਾ॥ ਜਲਾਥਿਨੁਸਾਖਕੁਮਲਵਤੀਉਪਜਹਿਸਹੀਦਮਾ॥ ਹ
 ਰਿਨਹਨੀਮਲਿਐਸਮੇਨੇਕਤਪਾਈਐਥਿਸ੍ਰਾਮਾ॥ ਸਿਤੁਮਰਿਹਰਿਕੰਤੁਨਪ੍ਰਗਟਈਫਿਲਾਹ
 ਸੇਗਮਾ॥ ਸ੍ਰਬਸੀਗਹਤੰਬੰਧਰਸਸਟੁਦੇਰੀਸਤਖਮਾ॥ ਪ੍ਰਤਸੁਆਮੀਕੰਤਵਿਤੁਈਆਮੀਤਸਜ
 ਠਸਭਿਜਮਾ॥ ਭਨਕਕੀਥਨੰਤੀਆਕਗਿਕਿਰਪਾਈਜੈਨਮਾ॥ ਹਰਿਮੇਲਹੁਸੁਆਮੀਸੰਗਿਪ੍ਰਭਾਨੀ
 ਸਕਨਿਹਦਯਮਾ॥ ੧॥ ਤੇਤਿਗੰਢਿਦੁਅਥਪੀਐਹੋਵੈਅਨਦੁਘਟਾ॥ ਸੰਤਜਨਮਿਲਿਪਾਈਐਰਸ
 ਨਨਮੁਭਟਾ॥ ਏਰੀਖਸੁਤਿਸੁਥਿਨੁਜੀਵਣਾਥਿਰਥਾਜਨਮੁਜਣਾ॥ ਸਭਕਿਲਨੇਕੇਅਲਿਪੁਰਿ

ਇਸੇ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ਬਾਰਾਮਾਹਾ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੀ ਤਰਤੀਬ। ਪਹਿਲਾਂ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ, ਫਿਰ ਰਾਗ ਅਤੇ ਬਾਣੀਕਾਰ ਦਾ ਨਾਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਾਰਾਮਾਹਾ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਦੀ ਇਸੇ ਤਰਤੀਬ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਰੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬੀੜ ਦੀ ਛਪਵਾਈ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮਹਲਾ ੫

ਸਲੋਕੁ ॥

॥

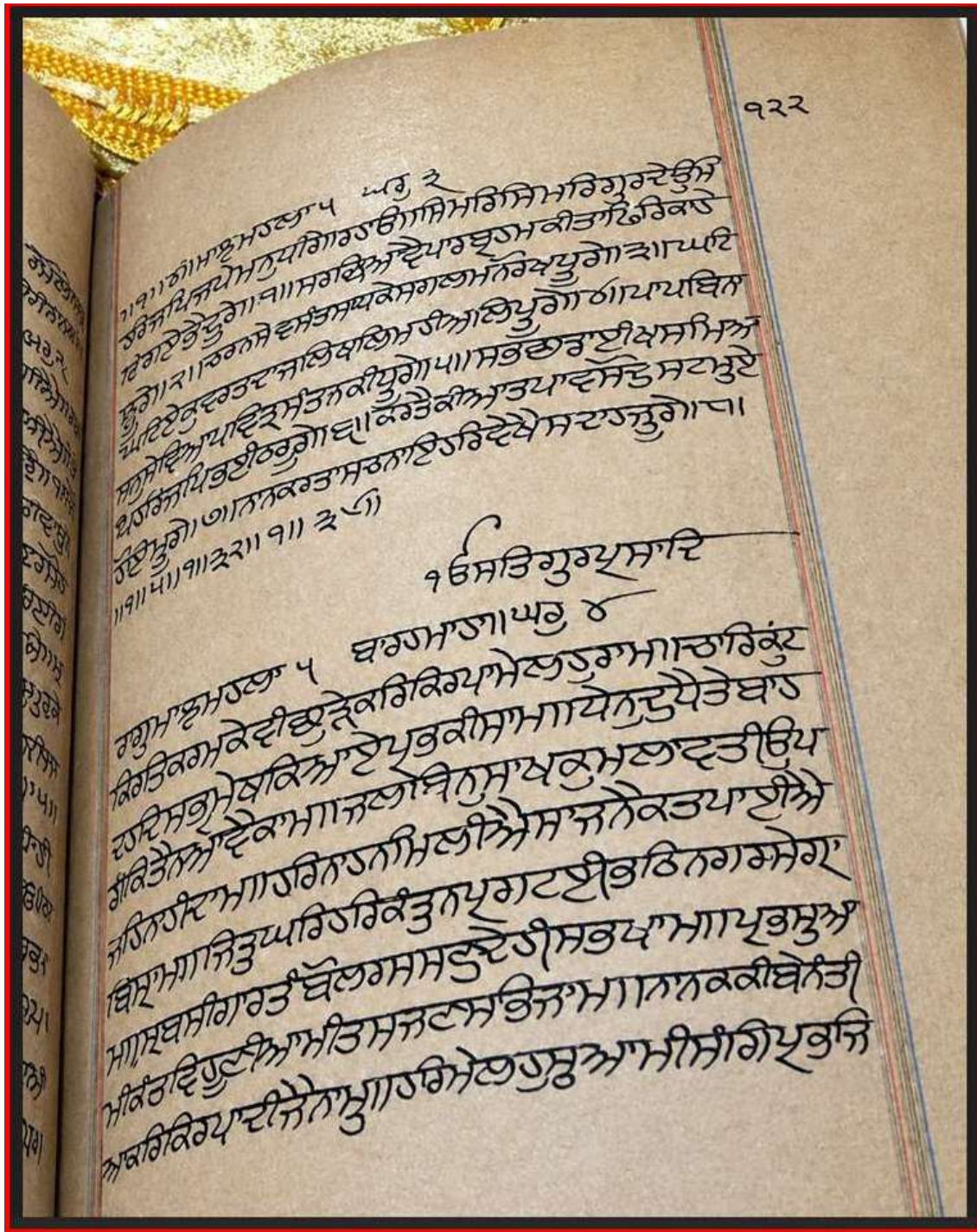
ਅਦਿਕੁ ਰਏ ਨ ਮਹਾ ॥ ਨੁਗਾ ॥ ਦਿਗੁ ਰਏ ਨ ਮਹਾ ॥ ਸਤਿਗੁ ਰਏ ਨ ਮਹਾ ॥ ਸੀਗੁ ਰਏ ਵਏ ਨ ਮਹਾ ॥ ੧ ॥

ਅਸਹ ਪਦੀ ॥

ਸਿਮਰਉ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਖ ਪਵਉ ॥ ਕਉ ਕਏ ਸਤ ਨਾਮਾ ॥ ਹਿਮਵਉ ॥ ਸਿਮਰਉ ਜਾ ਸੁਖਿ ਸੁਖਰ
ਏ ਕੈ ॥ ਨਮੁ ਜਪਤ ਅਗਨ ਤ ਅਨੇ ਕੈ ॥ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿਮਰਿ ਸੁਖ ਪਵਉ ॥ ਕੀਨੇ ਰਮਨਾ ॥ ਏਕਾ ਖਗ ॥
ਕਿਨ ਕਏ ਕਜਿ ਸੁਜੀ ਅਬਸਵੈ ॥ ਤਕੀ ਮਹਿ ਮਗਨੀ ਨ ਆਵੈ ॥ ਕਾਖੀ ਏ ਕੈ ਰਸ ਤੁਹੰਗ ॥ ਨਨਕ ਕਉ
ਸੰਗਿ ਮਹਿ ਉਧਰੈ ॥ ੧ ॥ ਸੁਖਮਨੀ ਸੁਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਭ ਨ ਮੂ ॥ ਭਗਤ ਜਨ ਕੈ ਮਨਿ ਬਿਸਾ ॥ ਰਹਉ

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਿ ਗਗਨ ਬੀਸੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਿ ਦੁਖੁ ਜੁਨੈ ਸੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿ
ਮਰਿ ਕਾਭੁ ਪਰਯੋ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਿ ਦੁਸਮ ਨੁਹੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਮਰਤ ਕਛੁ ਬਿਧੁ ਨ ਲਗੈ ॥ ਪ੍ਰਭ
ਕੈ ਸਿਮਰਿ ਅਨਾਦਿ ਨੁਹੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਿ ਭਉ ਨ ਬਿਅਪੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਿ ਦੁਖੁ ਨ ਸੰਤਾਪੈ ॥
ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸਿਮਰੁ ਸਧੈ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਨ ਕਹ ਰਿਗਿ ॥ ੨ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਿ ਗਿਧਿ ਸਿਧਿ
ਨਉ ਨਿਧਿ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਤਤੁ ਬੁਧਿ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਿ ਜਪਤ ਪੁਤ੍ਰਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ
ਸਿਮਰਿ ਬਿਨੈ ਦੁਜਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਿ ਤੀਰਥਾਇ ਸਨਨੀ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਿ ਦਰਗਹ ਮਨ
॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਿ ਹੋਇ ਸੁਭਲਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਿ ਸੁਫਲ ਫਲਾ ॥ ਸੇ ਸਿਮਰਹਿ ਜਨ ਆਪਿ ਨਿ
ਮਰਏ ॥ ਨਨਕ ਤ ਕੈ ਲਗਉ ਪਾਏ ॥ ੩ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸਿਮਰੁ ਸਤੁ ਤੇ ਉਚਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਿ ਉਪ
ਰੇ ਮੂਚਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਿ ਬਿਸਨਾ ਬੁਝੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਿ ਸਕੁ ਬੁਝੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਿ
ਨਾਹਿ ਜਾਮਤਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਿ ਪੁਰਨਾ ਅਸਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਿ ਮਨ ਕੀ ਮਛੁ ਜਾਇ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿ
ਤ ਨਾਮੁ ਰਿਦਮਾ ਹਿਸਮਾਇ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਬਥਹਿ ਸਾਧਕੀ ਰਸਨਾ ॥ ਨਨਕ ਜਨਕ ਦਾਸ ਨਿਦਸਨਾ ॥
॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇਧਨ ਵੰਤੋ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇਧ ਤਿਵੰਤੋ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇਧ
ਪਰਵੰਤੋ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇਧੁ ਖਪੁ ਧਨਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇਧੁ ਮੁਹਤ ਧਨੇ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ
ਸਿਮਰਹਿ ਸਿਸਰ ਬਕੇ ॥ ਜੇ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇਧੁ ਖਵਾ ਸੀ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸਦਾ
ਆਬਿਨਸੀ ॥ ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਯਾਗੋ ਜਨ ਆਪਿ ਦਇਆਲਾ ॥ ਨਨਕ ਜਨਕੀ ਮੈਗੈ ਰਵਣਾ ॥ ੪ ॥
ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇਧੁ ਰਉ ਪਕਰੀ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਸਦ ਬਾਲਿਹਰੀ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿ
ਮਰਹਿ ਸੇਧੁ ਸੁਹਾਵੇ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਸੁਖਿ ਬਿਹਵੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਅਤਮੁ

ਇਸੇ ਬੀੜ ਦੇ ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਵਾਲੀ ਬਾਣੀ ਦੇ ਪੰਨੇ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੋ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਾ ਕਮਾਲ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਸ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੀ ਤਰਤੀਬ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ, ਫਿਰ ਰਾਗ ਦਾ ਨਾਂ, ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਂ, ਬਾਣੀਕਾਰ ਦਾ ਨਾਂ ਉਪਰੰਤ ਸਲੋਕ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਕੇ ਸਲੋਕ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਬਾਬਾ ਬਿਧੀ ਚੰਦ ਜੀ ਦੀ ਇਸੇ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੋ ਮਾਝ ਰਾਗ ਵਿੱਚ ਬਾਰਾਮਾਹ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੀ ਤਰਤੀਬ ਦੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ ਫਿਰ ਰਾਗ ਅਤੇ ਬਾਣੀਕਾਰ ਦਾ ਨਾਂ ਦਰਜ ਹੈ। ਉਪਰੰਤ ਬਾਰਾਮਾਹ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਜਿਨਕਉਨਦਰਿਸਮੁਤਿਨਕਾਸਮਨਾਨਕਨਵਰੀਨਦਰਨਿਤਲਾ॥੩੮॥ ਸਲੋਕੁ॥
 ਪਵਤੁਗੁਰੁਪਾਣੀਪਿਤਾਮਾਤਾਪਤਿਮਤੁ॥ਦਿਵਸੁਰਾਡਿਭੁਇਦਾਈਦਾਇਆਕੋਲੈ
 ਸਗਲਜਗਤੁ॥ਚੰਡਿਆਈਆਬੁਰਿਆਈਆਦਾਚੈਧਰਮੁਤੁਭੁਗਿ॥ਕਰਮੀਆਪੈ
 ਆਪਣੀਕੋਨੇਜੇਕੇਭੁਗਿ॥ਜਿਨੀਨਾਮੁਧਿਆਇਆਗਏਮਸਕਭਿਘਾਲਿ॥ਨਨਕਰੇਮੁ
 ਮਉਜਲੇਕੇਤੀਛੁਟੀਨਾਲਿ॥੧॥੧॥

੧੬ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਗੁਰੁਆਸਾਮਹਲਾ ੧ ਸੋਦਗੁ॥ ਸੋਦਗੁਤੇਸੋਧਗੁਕੇਹਾਜਿਉ
 ਬਹਿਸਰਬਸਮਾਲੇ॥ਵਾਜੇਤੇਰੇਨਾਦਅਨੇਕਅਸਖਾਕੇਤੇਝੁੰਦਣਹੋ॥ਕੇਤੇਗੁੰਗਪ
 ਗੀਸਿਉਕਹੀਅਹਿਕੇਤੇਰੇਗਾਦਣਹੋ॥ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨੇਪਵਣਪਾਣੀਕੈਸਤੁਰੁ
 ਗਾਵੈਰਾਜਾਧਰਮੁਭਾਗੇ॥ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨੇਚਿਤੁਗੁਪਤੁਲਿਖਿਜਾਣਨਿਲਿਖਿਲਿਖਿ
 ਧਰਮੁਬੀਚਾਰੇ॥ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨੇਈਸਹੁਬੁਤਮਾਦੇਵੀਸੋਹਨਿਤੇਰੇਸਦਾਸਦੇ॥ਗਾ
 ਵਨਿਤੁਧੋਨੇਇੰਦ੍ਰਇੰਦ੍ਰਾਸਣਿਖੈਠੇਵੇਵਤਿਆਦਰਿਨਲੇ॥ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨੇਸਿਧ
 ਸਮਾਧੀਅੰਦਰਿਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨੇਸਾਧਬੀਚਾਰੇ॥ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨੇਜਤੀਸਤੀਸਤੋਖੀ
 ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨੇਵੀਰਕਹੇ॥ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨੇਪੰਡਿਤਪੜਨਿਰਖੀਸੁਰਜੁਗੁਜੁਗੁਦੇ
 ਵਾਲੇ॥ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨੇਮੋਹਣੀਆਮਨਮੋਹਨਿਸੁਗੁਮਛੁਪਇਆਲੇ॥ਗਾਵ
 ਨਿਤੁਧੋਨੇਰਤਨਉਪਾਏਤੇਰੇਅਠਸਠਿਤੀਰਥਨਾਲੇ॥ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨੇਜੇਧਮਤਾਬਲ
 ਸੁਰਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨੇਖਾਣੀਦੇ॥ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨੇਖੰਡਮੰਡਲਬੁਤਮੰਡਕਰਿਕਰਿਥੇ
 ਤੇਰੇਧਾਰੇ॥ਸੋਈਤੁਧੋਨੇਗਾਵਨਿਜੇਤੁਧੁਰਾਵਨਿਰਤੇਤੇਰੇਭਗਤਸਾਲੇ॥ਤੇਰੇਕੇਤੇਤੁਧ
 ਨੇਗਾਵਨਿਸੋਮੈਚਿਤਿਨਾਦਨਿਨਾਨਕੁਕਿਆਬੀਚਾਰੇ॥ਸੋਈਸੋਈਸਦਾਸਦੁਸਾਰਿ
 ਯੁਸਾਚਾਸਾਚੀਨਾਈ॥ਤੈਥੀਤੋਸੀਜਾਇਨਜਾਸੀਰਚਨਾਜਿਨਿਰਚਾਈ॥ਭੰਗੀਭੰਗੀਭਾਤੀਕ
 ਰਿਕਰਿਜਿਨਸੀਮਾਇਆਜਿਨਿਉਪਾਈ॥ਕਰਿਕਰਿਦੇਖੇਕੀਤਆਪਣਾਜਿਉਤਿਸਦੀ

1752 ਏ.ਡੀ. ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਗਈ ਇਹ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜ, ਤਖ਼ਤ ਕੇਸਗੜ੍ਹ ਸਾਹਿਬ, ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਪਈ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ, ਫਿਰ ਰਾਗ ਦਾ ਨਾਂ, ਫਿਰ ਬਾਣੀਕਾਰ ਦਾ ਨਾਂ ਅਤੇ ਉਪਰੰਤ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਂ ਸੋਦਰੁ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਅਥਾਜਿਸ਼ਨੇਕੁਪਕਕਹਿਤਿਨਿਰੁਮੁਖਤਨੁਪਾਇਆ।ਹੁਰਮੁਖਿਲਧਮਨਮੁਖਿ
ਗੁਧਾਇਆ।ਤੁਧੁਆਪਿਵੇਵੇ।ਜਿਅਥਾਇਮਿਲਾਇਆ॥੧॥ਤੁਦਰੀਅਉ
ਸੇਰਤੁਨੁਪਾਇਤੁਥਾਥਿਨੁਭੁਜਥੇਈਨਾਹਿ॥ਜੀਅਜਤਸਥਿਤੇਰਾਥੇਲੁ
ਵਿਜੇਗਿੰਮਿਲਿਵੇਵੇ।ਜਿਅਸੀਜੇਗੀਮੇਲੁ॥੨॥ਜਿਸੇਨੇਤੁਜਣਾਇਹਿਸੇਈ
ਜਨੁਜਾਣੈ॥ਹਰਿਗੁਣਸਦਹੀਅਥਿਵਖਾਣੈ॥ਜਿਨਿਹਰਿਸੇਵਾਤਿਨਿਸੁ
ਖੁਪਾਇਆ।ਸਤਜੇਹੀਹਰਿਨਾਮਿਸਮਾਇਆ॥੩॥ਤੁਅਪੇਕਰਤਾਤੇਰਾਕੀ
ਆਸਭੁਤੇਇ।ਤੁਧੁਥਿਨੁਭੁਜਅਵਹੁਨਕੋਇ।ਤੁਕਰਿਕਰਿਵੇਖਾਤਿਜਾਣ
ਹਿਸੇਇ॥ਜਨਨਾਨਕਹੁਰਮੁਖਿਪਗਟੁਤੇਇ॥੪॥ ੨॥ ਅਸਾਮੁਲਾ
ਲਾ ੧ ਤਿਤੁਸਰਵਰਜੈਭਈਲੇਨਿਵਸਾਪਾਈਪਾਵਕੁਤਿਨਾਹਿ
ਕੀਆ।ਪੰਕਜੁਮੋਪਗੁਨਹੀਚਲੈ।ਹਮਦੇਖਾਤਤੁਥੀਅਲੇ॥੧॥ਸਨੇਕ
ਨਚੇਤਸਿਮੂਜਮਨਾ।ਹਰਿਬਿਸਰਤਤੇਰੇਗੁਣਗਲਿਅਥਾ॥੧॥ਹਰਾਉ।ਨਾਹਿ
ਜਤੀਸਤੀਪਤਿਅਮੁਖਮੁਗਧਾਜਨਮੁਭਇਆ॥ਪੁਣਵਤਿਨਾਨਕਤਿਨੀ
ਸਰਣਾਜਿਨਤੁਨਾਹੀਵੇਸਰਿਆ॥੨॥ ੩॥ ਅਸਾਮੁਲਾ ੫
ਤਈਪਰਾਪਤਿਮਨਖਦੇਹੁਰੀਆ।ਗੋਬਿੰਦੀਮਿਲਣਕੀਇਤੇਭੀਥੀਆ॥
ਅਵਰਿਕਾਜੇਤੋਕੈਤੈਨਕਾਮਾ।ਮਿਲੁਸਾਧਸੰਗਤਿਭਜੁਕੇਵਲਨਾਮ॥੧॥ਸ
ਰੰਜਾਮਿਲਹੁਭਵਜਲਤਗਨਕੈ।ਜਨਮੁਥਿਥਾਜਾਤਰੰਗਿਮਾਇਅਕੈ॥੧॥ਹਰ
ਉ।ਜਪੁਤਪੁਸੰਜਮੁਧਰਮੁਨਕਮਾਇਆ।ਸੇਵਾਸਾਧਨਾਨਿਅਹਰਿਹਇਆ
ਕਹੁਨਾਨਕਹਮਨੀਚਕਰੰਮਾ।ਸਗਣਿਪਰੇਕੀਗਖਹੁਸਰਮਾ॥੨॥ ੪॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਸੋਹਿਲਾ ਹਰਗਉਰੀਦੀਪਕੀਮੁਲਾ ੧ ਸੋਹਿਲਾ ਜੈਪਾਰਿਕੀਰਤਿ
ਆਖੀਐਕਰਤੇਕਾਤੇਇਥੀਚਰੇ॥ਤਿਤੁਪਰਿਗਾਵਹੁਸੋਹਿਲਾਸਿਧਰਿਹੁ

ਇਸੇ ਹੀ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਸੋਹਿਲਾ ਬਾਣੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ, ਫਿਰ ਰਾਗ ਦਾ ਨਾਂ, ਫਿਰ ਬਾਣੀਕਾਰ ਦਾ ਨਾਂ ਅਤੇ ਉਪਰੰਤ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਂ ਸੋਹਿਲਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਤਰਤੀਬ ਹੈ। ਇਸ ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਲੱਖਣ ਗੱਲ ਵੇਖਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਕਿ ਲਿਖਾਰੀ ਕੋਲੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਂ ਸੋਹਿਲਾ ਗਲਤ ਥਾਂ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਭੁੱਲ ਨੂੰ ਸੋਧਦਿਆਂ ਸਿਰਲੇਖ ਸੋਹਿਲਾ ਠੀਕ ਥਾਂ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਗਲਤ ਸਿਰਲੇਖ ਉੱਤੇ ਹੜਤਾਲ ਫੇਰ ਦਿੱਤੀ।

ਨੂਪੁਰਾਕੀਆਗਲਾਕਥੀਆਨਾਨੂੰ ਜੋਕੋਕਰੋਪਿਛੈਪਛੁਤਾਇ। ਤਿਥੈਪਵਿਐਸੁਗਤਿਮਤਿਮ
 ਨਿਬੁਧਿ। ਤਿਥੈਪਵਿਐਸੁਗਤਿਸਕਿਉਧਿ॥ ੩੬॥ ਕਰਮਖੰਡਕੀਥਾਣੀਜੋਗੁ। ਤਿਥੈਰੁਨੁਕ
 ਏਰਿਗੁ। ਤਿਥੈਜੋਮਹਾਬਲਸੁਗਾ। ਤਿਨਮਹਿਮੁਗਤਿਅਤਪ੍ਰਗਾ। ਤਿਥੈਸਤਿਸੀਤਾਮਹਿਮਾ
 ਮਾਹਿ। ਤਕੇਤੂਪਨਕਥੇਜਾਹਿ। ਨਾਓਮਹਿਨਠਗੇਜਾਹਿ। ਜਿਛਕੈਗਾਮੁਵਸੈਮਨਮਾਹਿ॥
 ਤਿਥੈਗਤਿਵਸੈਓਕੋਰਿ॥ ਕਹਿਅਨੰਦੁਸਚਮਨਸੇਇ। ਸਚਿਖੰਡਵਸੈਨਿਕਾਹੁ। ਕਹਿਕਹਿਏ
 ਖੈਨਦੀਨਿਹਾਲਾ। ਤਿਥੈਖੰਡਮਤਲਵਰੰਡਾ। ਜੋਕੋਕਥੈਤਅੰਤਨਅੰਤੁ। ਤਿਥੈਲੋਲੀਆਅਕ
 ਗਾਜਿਵਜਿਵਦੁਕਮੁਤਿਵੈਰੇਵਕਾਗਵੈਖੈਵਿਗੈਕਹਿਵੈਦਾਹਾ। ਨਨਕਕਥਨਕਰਤਾਸਾਹੁ॥
 ੩੭॥ ਜਤੁਪਹਾਥਾਧੀਜੁਸੁਨਿਆਹਾ। ਅਹਿਗੁਮਤਿਵੇਦੁਪਈਆਹਾ। ਯੁਧਿਯੁਧਿਪਤਾਓ। ਰਾ
 ਡਭਾਓਅੰਮ੍ਰਿਤੁਤਿਤੁਛਲੀ। ਪਵਿਐਸਬਦੁਸਚੀਟਕਸਾਹਿ। ਜਿਨਕਉਨਦੀਕਹਮੁਤਿਨ
 ਕਾਗਾਨਾਨਕਨਦੀਨਦਗਨਿਹਾਲਾ॥ ੩੮॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ਮਛਿੰਦੁਗੁਪਾਣੀਪਤਮਤ
 ਧਰਤਿਮਹਤੁ। ਦਿਵਸੁਗਤਿਦੁਇਦਾਈਦਾਇਆਖੈਲੈਸਗਲਜਗੁਰਾ। ਰੰਗਿਆਈਆਭੁਰਿ
 ਆਈਆਵੈਚੈਧਰਮੁਹਤੁਭੀ। ਕਰਮੀਆਪਿਆਪਣਕੋਨੈਕੈਦੁਭੀ। ਜਿਨੀਨਮੁਧਿਆਇ
 ਆਗਏਮਸਕਾਰਿਆਹਿ। ਨਨਕਰੇਮੁਖਉਜਲੈਕੇਰੀਛੁਟੀਜਾਇ॥ ੧॥੧॥

੧੬ ਸਤਿਗੁਪਸਾਇ॥

ਗੁਰੁਆਸਾਮਹਲਾ ੧ ਸੋਚਗੁ। ਸੋਚੁਤੇਰੇਕੇਹਾਸੇਪੁਕੇਹਾਜਿਤੁਬੀਸਬਸਮਾਲੋ। ਵ
 ਜੋਨੰਦਅਨੇਕਅਸੀਖਕੇਤੇਰੇਵਾਵਣਹੋ। ਕੇਤੇਤੇਰੇਗਪਸੰਸਿਓਕਹੀਅਹਿਕੇਤੇਤੇਰੇ
 ਗਾਵਣਹੋ। ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨਪਵਛੁਪਾਣੀਏਸਤਰੁਗਾਵੈਗਾਜਾਧਰਮੁਦੁਆਹੋ। ਗਾਵਨਿਤੁ
 ਧੋਨਚਿਤੁਗੁਪਤੁਲਿਖਿਜਾਣਨਿਲਿਖਿਲਿਖਿਧਰਮੁਬੀਚਹੋ। ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨਈਸਰਬਲ
 ਆਏਵੀਸੋਨੰਸਦਾਸਵਹੋ। ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨਇਦ੍ਵਾਸਇਥੈਠੇਵੇਤਿਆਵਰਨਾਲੋ।
 ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨੇਸਿਧਸਮਾਧੀਅੰਦਰਿਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨੇਸਧਬੀਚਹੋ। ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨਜਤੀਸ
 ਤੀਸੀਰੋਖੀਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨੇਵੀਰਕਗੋ। ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨੇਖੀਡੇਤਪਵਨਿਗਖੀਸੁਗੁਗੁਜੁਗੁ
 ਵੇਦਨਾਲੋ। ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨੇਮੋਹਣੀਆਮਨੁਮੋਹਿਸੁਗੁਮਛੁਪਇਆਲੋ। ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨੇ
 ਰਤਨਉਪਾਏਤੇਰੇਅਰਸਠਿਤੀਰਥਨਾਲੋ। ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨੇਜੋਮਹਾਬਲਸੁਗਾਵਨਿਤੁਸ

ਕਰੋ ਦਰਸ਼ਨ ਤਖਤ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ, ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਪਈ ਇੱਕ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਦੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੋਦਰੁ ਬਾਣੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ
 ਫਿਰ ਰਾਗ ਦਾ ਨਾਂ, ਫਿਰ ਬਾਣੀਕਾਰ ਦਾ ਨਾਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸੋਦਰੁ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਕਰੇਗੇ ਅਨੇਕ ਪੜ੍ਹਾਓ ਸਿੱਖਿਸਾ ਤਜੀਕ ਖਿਕਿਰਿਆ ਖਟਕਰ ਮਕਰੰਤਾ ਸੇਭਾਗ ਤੇਭਾ
 ਗਤ ਭਲੇ ਜਨਾਨ ਕਜਿਭਾਵਹਿ ਮੇਰੇ ਹਿਰਗ ਵੰਤਾ ॥ ੧ ॥ ਤੁਧਾ ਆਇ ਪੁਰਖੁ ਮਖੰ ਪੁਰਖਤਾਜੀ
 ਤੁਧੁ ਜੇਵਰੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਤੁਧੁ ਜਗੁ ਗੁਣੁ ਏਕੋ ਸਦਾ ਸਦਾ ਏਕੋ ਜੀਤੀ ਹਰ ਭੁਕਤਾ ਸੇਈ ॥ ਤੁਧੁ
 ਆਪੇ ਭਾਵੈ ਸੇਈ ਵਰੇ ਜੀਤੁ ਆਪੇ ਕਰਹਿ ਸੁਹੋਈ ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਸਿੱਖਿ ਸਿਭ ਓਪਾਈ ਜੀਤੁ ਪੁਆ
 ਪੇ ਸਿਰਜਿ ਸਭਗੇਈ ॥ ਜਨਨਾ ਨਕੁ ਗੁਣੁ ਏਕਰੇ ਕੋ ਜੋ ਸਭ ਸੈਕਾ ਜਾਇਈ ॥ ੫ ॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ
 ੪ ॥ ਤੁਕਰਤਾ ਸਚਿ ਅਭੁ ਮੇਡਾ ਸੇਈ ॥ ਜੋਤ ਉਭਾਵੈ ਸੇਈ ਬੀਸਿ ਜੀਤੁ ਦੇਹਿ ਸੇਈ ਹਰੁ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥
 ਰਹਾਉ ॥ ਸਭੇ ਗੁਰੂ ਸਭ ਨਿਧਿ ਆਇਆ ॥ ਜਿਸਨੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰਹਿ ਤਿਨ ਨ ਮੁਰਤੁ ਪਾਇਆ ॥ ਗੁਰ
 ਮੁਖਿ ਲਾਸਾ ਮਨੁ ਮੁਖਗਾਵਾਇਆ ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਵਿਛੋੜਿਆ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਤੁੰਦਰੀ
 ਆਉ ਸਭ ਤੁਧੁ ਮਾਹਿ ॥ ਤੁਧਿ ਨੁਦੁਜਾ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭ ਤੇਰਾ ਖੇਲੁ ਏ ਜੋਇ ॥
 ਮਿਲਾਵਿ ਧੂਝੈ ਸੋ ਜਗਿ ਮੇਲੁ ॥ ੨ ॥ ਜਿਸਨੋ ਤੁਧੁ ਜਾਇਹਿ ਸੇਈ ਜਨੁ ਜਾਇ ॥ ਹਰਿਗੁਣੁ ਸਦਾ
 ਆਖਿ ਵਖਾਇ ॥ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸੇਵਿ ਆਤਿ ਨ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਸਹਜੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਇਆ ॥
 ੩ ॥ ਤੁਧਾ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਸਭ ਹੋਇ ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਨੁਦੁਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਤੁਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖ
 ਹੀਜਾ ਏਹੋ ਸੇਈ ॥ ਜਨਨਾ ਨਕੁ ਗੁਣੁ ਮੁਖ ਮਗਟ ਹੋਇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥
 ਚਿਤੁ ਸਗਵੈ ਭੈ ਭਈ ਲੋਨੇ ਵਸਾਪਣੀ ਪਾਵਕੁ ਤਿਨ ਹਿਕੀਆ ॥ ਮੰਕਜਿ ਮੇਰੁ ਮਗਨ ਹੀਜਾ ਲੈਹੁ ਮੇਰੇ
 ਭਰੋ ਬੀਅਲੇ ॥ ੧ ॥ ਅਨਏਕ ਨਚੇਰ ਸਮੁਟ ਮਨ ਹਰਿ ਥਿਸਰ ਚਿਤੋਰੇ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ
 ॥ ਨਾਹ ਉਜਰੀ ਸਤੀ ਨਹਿ ਪਾਇਆ ॥ ਮੁਖ ਮੁਖ ਧਾਜਨ ਮੁਭਾਇਆ ॥ ਪ੍ਰਵਤਿ ਨਾਨਕ ਰਿਨਕੀ
 ਸਗਣਾ ਜੇਨੂੰ ਨਾਹੀ ਵੀਸਰਿਆ ॥ ੨ ॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਭਈ ਪਥਾ ਪਰਿ ਮਾਨੁ ਖਦੇ
 ਹੁੰਦਿਆ ਗੋਬਿੰਦੁ ਮਿਲਨ ਕੀਏ ਹਰੇ ਗੋਬਿੰਦੀਆ ॥ ਅਵਰਿ ਕਾਜ ਤੇਰੇ ਕੋ ਰੋਨਕਾ ਮਾਮਿ ਲੁਸਾਧਸੰ
 ਗਤਿ ਭਜੁ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ॥ ਸੰਜਮੁ ਲਾਭ ਵਜਤੁ ਰਨਕੈ ॥ ਜਨਮੁ ਬਿਰਥਾ ਭਾਰੰਗਾਇਆ ਕੋ
 ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਧਰਮੁ ਨ ਕੀਇਆ ॥ ਸੇਵਾ ਸਧਨ ਜਨਿ ਹਰਿ ਗਾਇਆ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹ
 ਮਨ ਚਕਰੰ ਮਾਸਾ ਨ ਮੋਕੀਰਾ ਖੁਸਰਾਮਾ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
 ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕੀਰੀਟੀ ਪਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਸੋਹਲਾ ॥ ਜੈ ਪਰਿਕੀਰਤਿਆ ਖੀਐ ਕਰਤੇ ਕਾਰੇ ਏਈ
 ਚਾਰਾ ॥ ਚਿਤੁ ਪਰਿਗਾਵਹੁ ਸੋਹਿਲਾ ਸਿਵਰੇ ॥ ਹੁਸਿਰ ਜਨੁ ਹੋਰਾ ॥ ੧ ॥ ਤੁਮਗਾ ਵਹੁ ਮੇਰੇ ਨਿਰਤੁ ਕ
 ਸੋਹਿਲਾ ॥ ਚਿਤੁ ਵਰੰਗਾ ਭੀਜਿਤੁ ਸੋਹਿਲੇ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਿਤੋਂ ਜੀਅ ਕੇ ਸਮਾਲੀ

ਇਸੇ ਹੀ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਸੋਹਿਲਾ ਬਾਣੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਹੈ। ਉਪਰੰਤ ਰਾਗ ਦਾ ਨਾਂ, ਫਿਰ ਬਾਣੀਕਾਰ ਦਾ ਨਾਂ ਅਤੇ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਂ ਸੋਹਿਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਤੁਨਅੰਤੁ॥੨੫॥ਗਿਆਨਖੰਡਮਹਿਗਿਆਨੁਮਹਾਰੰਗੁ॥ਤਿਥੈਨਦਬਿਨੋਦਕੋਰਮਨੰਦੁ॥ਸਰਮਖੰਡਕੀਬਾ
 ਠੀਗੁਪੁ॥ਤਿਥੈਘੜਤਿਘੜੀਐਬਲੁਤੁਮਨੁਪੁ॥ਤਕੀਅਗਲਾਕਥੀਆਨਜਾਹਿ॥ਜੋਕੋਕੋਰੋਪਿਛੈ
 ਪਛੁਤਾਇ॥ਤਿਥੈਘੜੀਐਸੁਰਤਿਮਤਿਮਨਿਬੁਧਿ॥ਤਿਥੈਘੜੀਐਸੁਰਸਿਧਾਕੀਸੁਧਿ॥੨੬॥
 ਕਰਮਖੰਡਕੀਬਾਣੀਜੋਗੁ॥ਤਿਥੈਹੋਰੁਨਕੋਈਹੋਗੁ॥ਤਿਥੈਜੋਪਮਹਾਬਲਸੁਗੁ॥ਤਿਨਮਹਿਗੁਰਹਿ
 ਆਭਗੁਪੁਗੁ॥ਤਿਥੈਸੀਤੋਸੀਤਾਮਹਿਮਾਮਾਹਿ॥ਤਕੇਰੁਪਨਕਬਨੇਜਾਹਿ॥ਨਾਓਹਿਮਹਿਨਠਗੇਜਾ
 ਹਿ॥ਜਿਨਕੋਰਾਮੁਵਸੇਮਨਮਾਹਿ॥ਤਿਥੈਭਗਤਵਸਹਿਕੋਲੇਆ॥ਕਰਹਿਅੰਦੁਸਚਾਮਨਿਸੋਇਆ॥
 ਚਖੀਭਿਵਸੇਨਿਰੰਕੁਗੁ॥ਕਥਿਕਹਿਵੇਖੈਨਦਗਿਨਿਹਾਲਾ॥ਤਿਥੈਖੰਡਮੰਡਲਵਰਡੰਗੁ॥ਜੋਕੋਕਥੈਤਅ
 ਤਨਅੰਤੁ॥ਤਿਥੈਲੋਅਲੋਅਸਾਕਗੁ॥ਜਿਵਜਿਵਹੁਕਮੁਤਿਵੈਤਿਵਕਗੁ॥ਵੇਖੇਵਿਗਸੇਕਹਿਵੀਰਗੁ
 ॥ਨਨਕਕਬਨਕਰਕਾਸਾਗੁ॥੨੭॥ਜਤੁਪਾਹਰਾਧੀਜੁਸੁਨਿਆਗੁ॥ਅਹਰਿਮਤਿਦੇਵੁਹਥੀਆਗੁ॥
 ਰੁਖਿਖਲਾਅਗਨਿਤਪਤਾਉ॥ਭਾਂਡਭਾਉਅੰਮ੍ਰਿਤੁਤਿਤੁਢਾਲਿ॥ਪੜੀਐਸਬਦੁਸਚੀਟਕਸਾਲਾ॥
 ਜਿਨਕਉਨਟਰਿਕਰਮੁਤਿਨਕਾਗੁ॥ਨਨਕਨਦਗਿਨਦਗਿਨਿਹਾਲਾ॥੨੮॥॥ਜਲੋਕੁ॥॥ਪਵਤੁ
 ਗੁਰੁਪਾਣੀਪਿਤਾਮਾਤਾਧਰਤਿਮਹਤੁ॥ਦਿਵਸੁਰਾਤਿਦੁਇਦਈਦਾਇਆਖੇਲੋਸਗਲਜਗਤੁ॥ਚੰ
 ਾਗਿਆਈਆਬੁਰਿਆਈਆਵਾਚੈਧਰਮੁਹਦੁਗਿ॥ਕਰਮੀਆਪੋਆਪਣੀਕੋਨੇਕੋਕੋਦੁਗਿ॥ਜਿਨੀ
 ਨਾਮੁਧਿਆਇਆਗਏਮਸਕਤਿਘਾਲਿ॥ਨਨਕਤੇਮੁਖਉਜਲੋਕੋਤੀਛੁਟੀਨਾਇ॥੧॥

੧੬ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਗਗੁਆਸਾਮਹਲਾ੧ ਸੋਦਗੁ॥॥ਸੋਦਗੁਤੇਰਾਕੋਹਾਜੇਪਹੁਕੇਤਾਜਿਤੁਬਹਿਸਰਬਸਮਾ
 ਲੋ॥ਵਾਜੇਤੇਰੇਨਾਦਅਨੇਕਅਸੀਖਕੇਤੇਤੇਰੇਵਣਹਗੇ॥ਕੇਤੇਤੇਰੇਗਪਰੀਸਿਉਕਹੀਅਹਿਕੇਤੇਤੇ
 ਰੇਗਾਵਣਹਗੇ॥ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨੋਪਵਤੁਪਾਣੀਬੈਸੰਤਗੁਵੈਰਾਜਾਧਰਮੁਦੁਆਗੇ॥ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨੋਰਿ
 ਤੁਗੁਪਤੁਲਿਖਿਜਾਣਨਿਲਿਖਿਲਿਖਿਧਰਮੁਬੀਚਗੇ॥ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨੋਈਸਰਬੁਹਮਾਦੇਵੀਸੋਹਨਿ
 ਤੇਰੇਸਦਾਸਵਾਗੇ॥ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨੋਇੰਦੁਇੰਦੁਸਲਿਖੈਠੇਦੇਵਤਿਆਦਗਿਨਲੋ॥ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨੋਸਿਧ
 ਜਮਾਪੀਅੰਦਗਿਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨੋਜਾਧਬੀਚਗੇ॥ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨੋਜਤੀਸਤੀਯਤੀਖੀਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨੋਵੀਕਰ

ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੋ ਇੱਕ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਸਰੂਪ ਦੇ ਜੋ 1741 ਏ.ਡੀ. ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਿੰਡ ਭਿੰਡਰ ਕਲਾਂ, ਪੰਜਾਬ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਦਰਜ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਰਾਗ ਦਾ ਨਾਂ, ਬਾਣੀਕਾਰ ਦਾ ਨਾਂ ਅਤੇ ਉਪਰੰਤ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਸੋਦਗੁ॥ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਰਦੇਵਮੋਕਉਰਾਮਨਸੁਪਗਾਸਿ॥ਗੁਰਮਤਿਨਾਮੁਮੇਰਾਪ੍ਰਨਸਖਾਣੀਹਰਿਕੀਰਤਿਹਮਗੀਰਹਰਾਸਿ॥ਹਰਾਉ॥
 ਹਰਿਜਨਕੇਵਡਫਗਵਡੇਰੇਜਿਨਹਰਿਹਰਿਸਰਪਾਹਰਿਪਿਆਸਾ॥ਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਮਿਲੈਤ੍ਰਿਪਤਾਸਹਿ
 ਮਿਦਿਸੰਗਤਿਗੁਣਪਗਾਸਿ॥੨॥ਜਿਨਹਰਿਹਰਿਹਰਿਸੁਨਾਨਪਾਇਆਤੇਭਗਹੀਣਜਮਪਾਸਿ॥
 ਜੋਸਤਿਗੁਰਸਰਣਿਸੰਗਤਿਨਹੀਅਏਧ੍ਰਿਗੁਜੀਵੇਧ੍ਰਿਗੁਜੀਵਾਸਿ॥੩॥ਜਿਨਹਰਿਜਨਸਤਿਗੁਰਸੰਗਤਿਪਾ
 ਣੀਤਿਨਧ੍ਰਿਮਿਸਤਕਿਲਿਖਿਆਲਿਖਾਸਿ॥ਪਨੁਪੰਨੁਜਤਸੰਗਤਿਜਿਤੁਹਰਿਸੁਪਾਇਆਮਿਲਿਨ
 ਨਕਨਾਮੁਪਗਾਸਿ॥੪॥ਗੁਰਗੁਜਰੀਮਹਲਾ ੫ ॥ਕਾਹੇਰੇਮਨਚਿਤਵਹਿਉਦਮੁਜਾਆਹ
 ਰਿਹਰਿਜੀਉਪਰਿਆਸੈਲਪਥਰਮਹਿਜੰਤੁਪਾਏਤਾਕਾਰਿਜਕੁਅਗੈਕਹਿਪਰਿਆ॥੧॥ਮੇਰੇਮਾ
 ਧਉਜੀਸਤਸੰਗਤਿਮਿਲੇਸੁਤਰਿਆ॥ਗੁਰਪਗਸਾਦਿਪਰਮਪਦਪਾਇਆਸੁਕੇਕਸਟਹਰਿਆ॥
 ਹਰਾਉ॥ਜਨਨਿਪਿਤਲੋਕਸੁਤਬਨਿਤਾਕੋਇਨਕਿਸਕੀ॥ਰਿਆ॥ਸਿਰਿਸਿਰਿਸਿਜਕੁਸੰਬਧੇਠਕੁਕੁ
 ਕਾਹੇਮਨਭਉਕਰਿਆ॥੨॥ਉਰੇਉਰੇਐਵੈਸੈਕੋਸਾਤਿਸੁਪਾਛੈਬਚੇਛਰਿਆ॥ਤਿਨਕਵਣੁਖਲ
 ਵੈਕਵਣੁਚੁਗਾਵੈਮਨਮਹਿਸਿਮਰਨੁਕਰਿਆ॥੩॥ਸਭਿਨਿਧਾਨਦਸਅਸਟਸਿਧਾਨਠਕੁਕਰਤ
 ਲਧਰਿਆ॥ਜਨਨਾਨਕਬਲਿਬਲਿਸਦਬਲਿਜਾਈਐਤੇਗਅੰਤੁਨਪਾਰਾਵਰਿਆ॥੪॥੫॥

੧੬ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਗਗੁਆਸਾਮਹਲਾ ੪ ॥ਸੋਪੁਰਖੁ॥ ॥ਸੋਪੁਰਖੁਨਿਰੰਜਨੁਹਰਿਪੁਰਖੁਨਿਰੰਜਨੁਹਰਿਅ
 ਗਮਾਅਗਮਅਥਾਹਾ॥ਸਭਿਧਿਆਵਹਿਸਭਿਧਿਆਵਹਿਤੁਪੁਜੀਹਰਿਸਚੇਸਿਰਜਣਹਰਾ॥ਸਭਿ
 ਜੀਅਤੁਮਰੇਜੀਤੁੰਜੀਅਕਾਦਤਾਹਾ॥ਹਰਿਧਿਆਵਹੁਸੰਤਹੁਜੀਸਭਿਦੁਖਵਿਸਾਹਣਹਰਾ॥ਹਰਿਆ
 ਪੇਠਕੁਕੁਹਰਿਆਪੇਸੇਵਕੁਜੀਕਿਆਨਨਕਜੰਤਵਿਚਾਰਾ॥੩॥ਤ੍ਰਿਪਟਘਟਅੰਤਰਿਸਰਬਨਿਰੰਤਰਿਜੀ
 ਹਰਿਏਕੋਪੁਰਖੁਸਮਾਣਾ॥ਇਕਿਦਾਤੇਇਕਿਭੇਖਾਰੀਜੀਸਭਿਤੇਰੋਚੋਜਵਿਰਾਣਾ॥ਤੂੰਅਪੇਦਾਤਾ
 ਪੇਭੁਗਤਾਜੀਹਉਤਪੁਥਿਨੁਅਵਹੁਨਜਾਣਾ॥ਤੂੰਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁਬੇਅੰਤੁਬੇਅੰਤੁਜੀਤੇਰੋਕਿਆਹੁਣਾ
 ਖਿਵਖਾਣਾ॥ਜੇਸੇਵਹਿਜੇਸੇਵਹਿਤੁਪੁਜੀਜਨਨਕੁਤਿਨਕੁਰਬਾਣਾ॥੨॥ਹਰਿਧਿਆਵਹਿਹਰਿਧਿ

ਇਸੇ ਬੀੜ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੰਨਾ ਵੇਖੋ ਜਿੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਫਿਰ ਰਾਗ ਦਾ ਨਾਂ, ਫਿਰ ਬਾਣੀਕਾਰ ਦਾ ਨਾਂ ਅਤੇ ਫਿਰ 22 ਡੰਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ॥ਸੋਪੁਰਖੁ॥ ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਇਸੇ ਗੁਰੂ ਜੋਰਨਰ ਜਿਮਾਲਿ ਮਨਿ ਸੋਹਾ ਜੋਰਨ ਸੂਰਤੀ ਗਿਆਨ ਦੀ ਲਹਾ ਜੋਰਨ ਜੁਗਤੀ ਛੁਟੇ ਸੰਸਾਰਾ ਜਿਸੁ
 ਹਥਿ ਜੋਰ ਕਰਿ ਦੇਖੇ ਸੋਇਆ ਨਾਨਕ ਉਤਰੁ ਨੀਚੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ੨੩ ॥ ਰਾਤੀ ਰੁਤੀ ਬਿਤੀ ਵਰਾ ਪਵਲ ਪਾਲੀ ਅਗਨੀ
 ਪਾਤਾਲਾ ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਪਰਤੀਥਾ ਪਿਰਥੀ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ॥ ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਜੀਅ ਜੋਤਿ ਕੇ ਰੰਗਾ ਤਿਨ ਕੇ ਨਾਮੁ
 ਨਿਕਲੰਤਾ ਕਰਮੀ ਕਰਮੀ ਹੋਇ ਵੀਚਾਰੁ ਸਚਾ ਅਪਿਸਚਾ ਦਰਬਾਰੁ ॥ ਤਿਸੇ ਸੋਹਨਿ ਪੰਚ ਪਰਵਾਨਾ ਨਦ
 ਰੀ ਕਰੀ ਪਵੇ ਨੀਸਾਨਾ ਕਚ ਪਕਾਈ ਬੋਧੀਆਇ ਨਾਨਕ ਗਇਆ ਜਾਪੈ ਜਾਇ ॥ ੨੪ ॥ ਧਰਮ ਬੰਡੁ ਕਾ ਦੇਰੋ
 ਧਰਮਾ ਗਿਆਨ ਬੰਡੁ ਕਾ ਆਪੁ ਕਰਮੁ ॥ ਕੇਤੇ ਪਵਲ ਪਾਲੀ ਬੈਸੰਤਰ ਕੇਤੇ ਕਾਨ ਮਹੇਸਾ ॥ ਕੇਤੇ ਬਰਮੇ ਘਾੜ
 ਰਾਖੀ ਤ੍ਰਿਹਿ ਪੁਕੰਗ ਕੇਵੇਸਾ ॥ ਕੇਤੀ ਆਕਰਮ ਰੂਮੀ ਮੇਰ ਕੇਤੇ ਕੇਤੇ ਉਪਦੇਸਾ ॥ ਕੇਤੇ ਇਦੰਦ ਸੂਰ ਕੇਤੇ ਕੇ
 ਰੇ ਮੰਡਲ ਦੇਸਾ ॥ ਕੇਤੇ ਸਿਪਬੁਧ ਨਥ ਕੇਤੇ ਕੇਤੇ ਦੇਵੀ ਦੇਸਾ ॥ ਕੇਤੇ ਦੇਵਾਨ ਵਸੁਨਿ ਕੇਤੇ ਕੇਤੇ ਰਤਨ ਸਮੁੰਦਰਾ
 ਕੇਤੀ ਆਖਾਈ ਆਕੇਤੀ ਆਖਾਈ ਕੇਤੇ ਪਾਤਾ ਨੀਚਾ ॥ ਕੇਰੀ ਆਸੂਰੀ ਸੇਵ ਕੇਤੇ ਨਾਨਕ ਅੰਤੁ ਅੰਤੁ
 ॥ ੨੫ ॥ ਗਿਆਨ ਬੰਡੁ ਮਹਿ ਗਿਆਨੁ ਪਰਚੰਤੁ ॥ ਤਿਥੈ ਨਾਦ ਬਿਨੋਦ ਕੋਤੁ ਅਨੰਦਾ ॥ ਸਰਮ ਬੰਡੁ ਕੀਥਾ ਵੀਰੁ ਪੁਰਾ
 ਤਿਥੈ ਪਾੜ ਤਿਥੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਹੁਤੁ ਅਨੁਪਾਤਾ ॥ ਕੀਆ ਗਲ ਕਥੀ ਨੰਜਾਹਿ ॥ ਜੇਕੋ ਕਹੈ ਪਿਛੈ ਪੁਛੁਤਾਇ ॥ ਤਿਥੈ
 ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੂਰਤਿ ਮਤਿ ਮਨਿ ਬੁਧਿ ॥ ਤਿਥੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੂਰਾ ਸਿਧਾ ਕੀ ਸੁਧਿ ॥ ੨੬ ॥ ਕਰਮ ਬੰਡੁ ਕੀਥਾ ਵੀਰੁ ਪੁਰਾ ॥ ਤਿ
 ਥੈ ਰੰਗ ਕੇ ਬੰਹੋਰਾ ॥ ਤਿਥੈ ਜੋਧ ਮਹਾ ਬਲ ਸੂਰਾ ॥ ਤਿਨ ਮਹਿ ਰਾਮ ਰਹਿ ਆਰੁ ਪੁਰਾ ॥ ਤਿਥੈ ਸੀਤੋ ਸੀਤਾ ਮਹਿ ਮਾਹਿ
 ਤ ਰੰਗੁ ਮਨ ਕਥੇ ਜਾਹਿ ॥ ਨਾਓ ਮਹਿ ਰਹਿ ਨ ਰੰਗੇ ਜਾਹਿ ॥ ਜਿਨ ਕੇ ਰਾਮੁ ਦੇਸੈ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ਤਿਥੈ ਭਗਤਿ ਵਸਹਿ
 ਕੇਲੇ ਆਕਰਹਿ ਅਨੰਦੁ ਸਚਾ ਮਨਿ ਸੋਇਆ ॥ ਸਚ ਬੰਡੁ ਵਸੈ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੇ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਾ
 ਰਿਥੈ ਬੰਡੁ ਮੰਡਲ ਬਰਤੰਡਾ ॥ ਜੇਕੋ ਕਥੈ ਅੰਤ ਨ ਅੰਤਾ ॥ ਤਿਥੈ ਲੋਅ ਲੋਅ ਆਕਾਰਾ ॥ ਜਿਨ ਦੇ ਜਿਦੁ ਕਮੁਤਿ
 ਵੇਰਿ ਵਕਾਰਾ ॥ ਵੇਖੇ ਵਿਗਾਸੇ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਕਥਨਾ ਕਰ ਜਾਸਾ ॥ ੨੭ ॥ ਜਤੁ ਪਰਾਧੀਰੁ ਜੁਸੁ
 ਨਿਅਰਾ ਅਹਿਰਿ ਮਤਿ ਦੇਹੁ ਬੀਆਰੁ ॥ ਬੁਧਿ ਬਲ ਅਗਨਿ ਸਤਾਉ ॥ ਤੰਡਾ ਭਉ ਅੰਤੁ ਤਿਤੁ
 ਛਲਿ ॥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਬਦੁ ਸਚੀਦ ਕਸਾਲਾ ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਨ ਦਰੰ ॥ ਮੁਤਿ ਨ ਕਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ
 ਨਿਹਾਲਾ ॥ ੨੮ ॥ ॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ॥ ਪਵਨੁ ਗੁਰੂ ਪਾਲੀ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਧਰਤਿ ਮਹਤਾ ॥ ਦਿਵਸੁ ਰਾਤਿ ਦੁ
 ਇਦਾ ਦੀਦਾਇਆ ਖੇਲੈ ਸਗਲ ਜਗਤੁ ॥ ਚੰਗਿਆਈ ਆਖੁ ਰਿਆਈ ਆਵਾ ॥ ਚੇਧਰ ਮੁਹੁ ਰੂਹਿ ॥
 ਕਰਮੀ ਆਪੇ ਆਪ ਦੀ ਕੇਨੈ ਕੇ ਦੂਰਿ ॥ ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਗਏ ਮਸਕਤਿ ਘਾਲਿ ॥ ਨਾਨਕ ਤੇ
 ਚਮੁਖ ਉਜਲੇ ਕੇਤੀ ਛੁਟੀ ਨਾਲਿ ॥ ੧ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

॥ ਗੁਰੂ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਸੋਦਰੁ ॥ ਸੋਦਰੁ ਤੇਰਾ ਸੋਪੁ ਕੇਹਾ ਨਿਤ ਬਹਿ ਸਰਬ ਸਮਾਲਾ ॥ ਵਾ
 ਜੇ ਤੇਰੇ ਨਾਦ ਅਨੇਕ ਅਸੀਖਾ ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਵਾਵਲ ਹਾਰੇ ॥ ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਗਾਪਗੀ ਸਿਉ ਕਹੀ ਅਹਿ ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਗਾ
 ਵਲ ਹਾਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧੋ ਪਵਨੁ ਪਾਲੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਗਾਵੇ ਗਾਧਰੁ ਮੁਦੁ ਆਗੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧੋ ਨੇਰਿ ਤੁ
 ਗੁਪਤੁ ਲਿਖਿ ਜਾਲ ਨਿਲਿਖਿ ਧਰਮੁ ਖੀਚਾਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧੋ ਨੀਸਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵੀ ਸੋਹ ਨਿਸਦਾਸ
 ਲਿਖਿ ਤੇਰੇ

ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੇ ਤਖ਼ਤ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਸੁਸ਼ੋਭਿਤ ਇੱਕ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਜੋ 1776 ਏ.ਡੀ. ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਗਈ। ਵੇਖੋ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੋਦਰ ਬਾਣੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਉਪਰੰਤ ਰਾਗ ਦਾ ਨਾਂ, ਫਿਰ ਬਾਣੀਕਾਰ ਦਾ ਨਾਂ ਅਤੇ ਫਿਰ 2-2 ਡੰਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੋਦਰੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

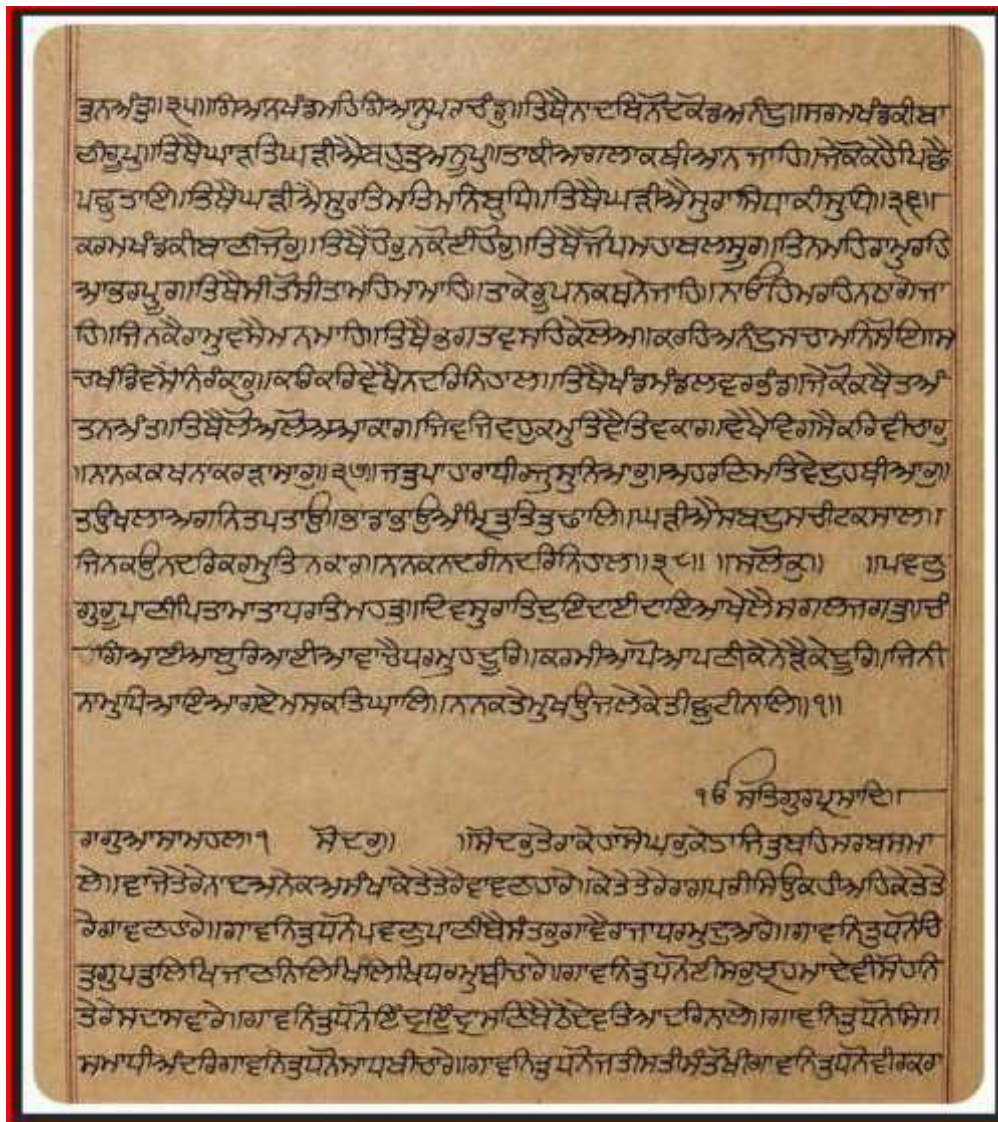
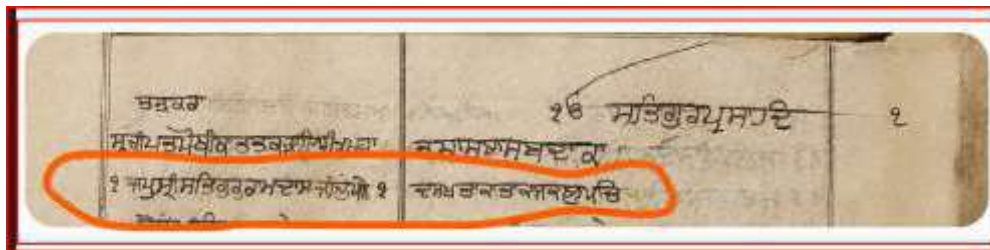
॥ ਗੁਰਗੀਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਾਹੇਰੇਮਨਚਿਤਵਹਿਉਦਮੁਜਾਆਹਰਿਹਰਿਜੀਉਪਰਿਆਸੈਲੁਪਥਰਮ
 ਚਿਤਿਤਉਪਾਦੇਤਾਕਾਰਿਜਕੁਆਠੈਕਰਿਧਰਿਆ॥੧॥ ਮੇਰੇਮਾਪਉਜੀਸਤਿਸੈਗਤਿਮਿਲੇਸੁਤਰਿਆ
 ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਦਿਪਰਮਪਦੁਪਾਇਆਸੁਕੇਕਾਸਦਿਹਰਿਆ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਜਨਨਿਪਿਤਾਏਕਸੁਤਿਥਨਿ
 ਤਾਕੋਇਨਕਿਸਕੀਧਰਿਆ॥ ਸਿਰਿਸਿਰਿਗਿਜਕੁਸਿਥਹੇਠਕੁਰਕਾਹੇਮਨਿਤਉਕਰਿਆ॥੨॥ ਉਡੇਉ
 ਡੇਅਵੈਸੈਕੋਸਪੋਏਥਚਰੇਥਰਿਆ॥ ਤਿਨਕਟਲੁਪਲਵੇਕਵਨੁਦੁਗਵੈਮਨਮਹਿਸਿਮਰਨਕਰਿਆ
 ॥੩॥ ਸਤਿਨਿਪਾਨਦੋਸਅਸਦਸਿਪਾਨਠਾਕੁਰਕਰਤਲਪਰਿਆ॥ ਨਾਨਕਬਲਿਥਲਿਸਦਬਲਿਜਾਈ
 ਐਤੇਗਅੰਤੁਨਪਾਰਾਵਰਿਆ॥੪॥ ॥੧੫॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਮੁਖਾਇ॥

॥ ਰਾਗਉਤੀਸੀਪਕੀਮਹਲਾ ੧ ਸੋਹਿਲਾ ॥ ਜੈਪਰਿਕੀਰਤਿਆਖੀਐਕਰਤੇਕਾਹੋਇਥੀਚਰੇ
 ਚਿਤੁਪਰਿਗਾਵਹੁਸੋਹਿਲਾਸਿਵਹਿਉਸਿਰਜਲਾਹਾਰੇ॥੧॥ ਤੁਮਗਾਵਹੁਮੇਰਿਰਤਉਕਾਸੋਹਿਲਾਹਉ
 ਵਾਗੀਜਿਤੁਸੋਹਿਲੇਸਦਾਸੁਖੁਹੋਇ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਨਿਤਨਿਤਜੀਅਕੇਸਮਾਲੀਅਨਿਦੇਘੋਗਾਦੇਵਲਹਾਰੁ
 ਤੇਰੇਦਾਨੈਕੀਮਤਿਨਾਪਦੈਤਿਸੁਦਾਤੇਕਵਲੁਸੁਮਾਰੁ॥੨॥ ਸੰਬਤਿਸਾਹਾਲਿਖਿਆਮਿਲਿਕਰਿਪਾਵਹੁਤੇ
 ਲਾਹੇਹੁਸਜਲਅਸੀਸਫੀਆਜਿਉਹੋਵੇਸਾਹਿਥਸਿਉਮੇਲੁ॥੩॥ ਪਰਿਪਰਿਦੇਹੋਪਾਹੁਰਾਸਦੇ
 ਨਿਤਪਵੈਨਿ॥ ਸਦਲਹਾਰਾਸਿਮਕੈਐਨਨਕਸੇਦਹਆਵੈਨਿ॥੪॥੧॥ ਰਾਗੁਆਸਾਮਹਲਾ ੧
 ॥ ਆਪਾਧਰਿਥਿਅਗੁਰਥਿਅਉਪਦੇਸਾ॥ ਗੁਰਗੁਰੁਦੇਕੋਵੇਸਅਨੇਕਾ॥੧॥ ਬਾਥਜੈਪਰਿਕਰਤੇਕ
 ਰਤਿਹੋਇ॥ ਸੋਘਗੁਰਾਖੁਵਡਾਈਤੇਇ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਦਿਸੁਦੇਚਸਿਆਪ੍ਰੀਤਪਰਾਥਿਤੀਵਾਗੀਮ
 ਹੋਇਆ॥ ਸੁਰਜੁਦੇਕੋਰੁਤਿਅਨੇਕਾਨਾਨਕਕਰਤੇਕੇਕੇਤੇਦੇਸਾ॥੨॥੨॥ ਰਾਗੁਪਨਾਸਗੀਮਹਲਾ ੧
 ॥ ਗਗਨਮੈਥਾਲੁਰਵਿਚੰਦੀਪਕਥਨੇਤਾਰਿਕਾਮੰਡਲਜਨਕਮੋਤੀ॥ ਸੁਪਮਲਆਨਲੋਪਵਲੁਚਵੁਰੇ
 ਕੇਰੇਸਗਲਥਨਾਇਯੁਲੰਤਜੋਤੀ॥੧॥ ਕੈਸੀਆਰਤੀਹੋਇ॥ ਭਵਖੰਡਨਾਤੇਗੀਆਰਤੀਹੋਇ॥੧॥ ਰਹਾਉ
 ॥ ਸਹਸਤਵੈਨਨਨੈਨਹਹਿਤੋਕਿਉਸਹਸਮੁਗਤਿਨਾਦੇਕਤੇਹੀ॥ ਸਹਸਪਦਥਿਮਲਨਨਦੇਕਪਦਹੀ
 ਪਥਿਨੁਸਹਸਤਵਰੀਪਇਦਰਲਤਮੋਹੀ॥੨॥ ਸਭਮਹਿਜੋਤਿਜੋਤਿਹੋਇ॥ ਤਿਸੋਦੇਚਾਨਦਿਸਕੁਮਹਿਰਾ
 ਨਲੁਹੋਇ॥ ਗੁਰਸਾਖੀਜੋਤਿਮੁਗਤੁਹੋਇ॥ ਜੋਤਿਸੁਤਵੈਸੁਆਰਤੀਹੋਇ॥੩॥ ਹਰਿਚਰਨਕਮਲਮਕਰਦ
 ਲੋਭਿਤਮਨੋਅਨਦਿਨੋਮੋਰਿਆਹੀਪਿਆਸਾ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਜਲੁਦੇਹਿਨਾਨਕਸਾਰਿਗਕਉਹੋਇਜਾਤੇਤੇਰੇਗਾਇ
 ਵਾਸਾ॥੪॥੨॥ ਗਉਗੀਪੁਰਬੀਮਹਲਾ ੪ ॥ ਕਾਮਿਕਰੋਧਨਗੁਥੁਭਰਿਆਮਿਲਿਸਾਧੁਖੰਤਲ
 ਖੰਡਹੋ॥ ਪੁਰਥਿਲਿਖਤਿਲਿਖੇਗੁਰੁਪਾਇਆਮਨਹਰਿਲਿਵਮੰਡਲਮੰਡਹੋ॥੧॥ ਕਰਿਸਾਧੁਅੰਜੁਲੀਪੁ
 ਨੁਵਡਹੋ॥ ਕਰਿਡੰਡਉਤਪੁਨੁਵਡਹੋ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਾਕਤਿਹਰਿਸੁਸਾਦੁਜਾਇਆਤਿਨਾਤਿਹਰਿਉ
 ਮੈਥੰਡਹੋ॥ ਜਿਉਜਿਉਚਲਹਿਉਤੇਦੁਪਾਵਹਿਜਮਕਾਲੁਸਹਹਿਸਿਰਿਡੰਡਹੋ॥੨॥ ਹਰਿਜਨਿਹਰਿ

॥ ਗੁਰਗੀਮਹਲਾ ੫ ॥

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਇਸ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਸੋਹਿਲਾ ਬਾਣੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਹੈ। ਉਪਰੰਤ ਰਾਗ ਦਾ ਨਾਂ, ਫਿਰ ਬਾਣੀਕਾਰ ਦਾ ਨਾਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸੋਹਿਲਾ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਤਰਤੀਬ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀਆਂ ਬੀੜਾਂ ਦੀ ਛਪਵਾਈ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਦਰਸਨ ਕਰੋ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਦੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਜਪੁ ਨੀਸ਼ਾਨ ਦੇ ਨਕਲ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ ਦੇ ਕੇ ਫਿਰ ਰਾਗ ਦਾ ਨਾਮ ਅਤੇ ਬਾਣੀਕਾਰ ਦਾ ਨਾਂ ਦਰਜ ਹੈ। ਉਪਰੰਤ ਸੋਦਰੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਰਦੇ ਵੇਮੋਕਉਗਮਨਪੁਰਗਾਸਿ॥ਗੁਰਮਤਿਨਾਮੁਮੇਗਪ੍ਰਾਨਸਖਾਈਹਰਿਕੀਰਤਿਹਮਗੀਹਗਾਸਾ॥ਰਹਾਉ॥
 ਹਰਿਜਨਕੇਵਡਭਾਗਵਡੇਰੇਜਿਨਹਰਿਹਰਿਸਰਪਾਹਰਿਪਿਆਸਾ॥ਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਮਿਲੈਤ੍ਰਿਪਤਾਸਹਿ
 ਮਿਲਿਸੰਗਤਿਗੁਣਪਰਗਾਸਿ॥੨॥ਜਿਨਹਰਿਹਰਿਹਰਿਸੁਨਾਨਪਾਇਆਤੇਭਗਹੋਣਜਮਪਾਸਿ॥
 ਜੋਸਤਿਗੁਰਸਰਣਿਸੰਗਤਿਨਹੀਆਏਧ੍ਰਿਗੁਜੀਵੇਧ੍ਰਿਗੁਜੀਵਾਸਿ॥੩॥ਜਿਨਹਰਿਜਨਸਤਿਗੁਰਸੰਗਤਿਪਾ
 ਣੀਤਿਨਪੁਰਿਮਸਤਕਿਲਿਖਿਆਲਿਖਾਸਿ॥ਪਨੁਪੰਨੁਸਤਸੰਗਤਿਜਿਤੁਹਰਿਸੁਪਾਇਆਮਿਲਿਨ
 ਨਕਨਪੁਰਗਾਸਿ॥੪॥ਗਾਗੁਗੁਜਰੀਮਹਲਾ ੫ ॥ਕਾਹਰੇਮਨਚਿਤਵਹਿਉਦੁਮੁਜਾਆਹ
 ਰਿਹਰਿਜੀਉਪਰਿਆਸੈਲਪਥਰਮਹਿਜਤਉਪਾਏਤਾਕਾਰਿਜਕੁਆਗੈਕਹਿਪਰਿਆ॥੧॥ਮੇਰੇਮਾ
 ਧਉਜੀਸਤਸੰਗਤਿਮਿਲੇਸੁਤਰਿਆ॥ਗੁਰਪਰਸਾਦਿਪਰਮਾਦੁਪਾਇਆਸੁਕੇਕਾਸਟਹਰਿਆ॥
 ਰਹਾਉ॥ਜਨਨਿਪਿਤਾਏਕਸੁਤਬਨਿਤਾਕੇਇਨਕਿਸਕੀਪਰਿਆ॥ਸਿਰਿਸਿਰਿਭਿਜਕੁਸੰਬਾਹੇਠਕੁਰੁ
 ਕਾਹੇਮਨਭਉਕਰਿਆ॥੨॥ਉਡੇਉਡੇਐਵੈਸੈਕੋਸਾਤਿਸੁਪਾਛੈਬਚਰੇਛਰਿਆ॥ਤਿਨਕਵਲੁਖਲਾ
 ਵੈਕਵਲੁਚੁਗਾਵੈਮਨਮਹਿਸਿਮਰਨੁਕਰਿਆ॥੩॥ਸਭਿਨਿਧਾਨਦਸਅਸਟਾਨਿਧਾਨਠਾਕੁਕਰਤ
 ਲਪਰਿਆ॥ਜਨਨਾਨਕਬਲਿਬਲਿਸਦਬਲਿਜਾਈਐਤੇਗਅੰਤੁਨਪਾਰਾਵਰਿਆ॥੪॥੫॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ—

ਗੁਰੁਆਸਾਮਹਲਾ੪ ॥ਸੋਪੁਰਖੁ॥ ॥ਸੋਪੁਰਖੁਨਿਰੰਜਨੁਹਰਿਪੁਰਖੁਨਿਰੰਜਨੁਹਰਿਅ
 ਗਮਾਅਗਮਪਾਰਾ॥ਸਭਿਧਿਆਵਹਿਸਭਿਧਿਆਵਹਿਤੁਪੁਜੀਹਰਿਸਚੇਸਿਰਜਣਹਰਾ॥ਸਭਿ
 ਜੀਅਤੁਮੇਰੇਜੀਤੁੰਜੀਆਕਾਦਤਾ॥ਹਰਿਧਿਆਵਹੁਸੰਤਤੁਜੀਸਭਿਦੁਪਵਿਸਾਰਣਹਰਾ॥ਹਰਿਅ
 ਪੇਠਾਕੁਰੁਹਰਿਆਪੇਸੇਵਕੁਜੀਕਿਆਨਾਨਕਜੀਤਵਿਚਾਰਾ॥ਤੂੰਪਟਪਟਅੰਤਰਿਸਰਬਨਿਰੰਤਰਿਜੀ
 ਹਰਿਏਕੋਪੁਰਖੁਸਮਾਣਾ॥ਇਕਿਦਤੇਇਕਿਭੇਖਾਹੀਜੀਸਭਿਤੇਰੋਚੋਜਵਿਭਾਣਾ॥ਤੂੰਆਪੇਦਾਤਾ
 ਪੇਭੁਗਤਾਜੀਹਉਤੁਪੁਬਿਨੁਅਵਹੁਨਜਾਣਾ॥ਤੂੰਪਰਬੁਹੁਬੇਅੰਤਬੇਅੰਤਜੀਤੋਰੋਕਿਆਗੁਣਾ
 ਖਿਵਖਾਣਾ॥ਜੇਸੇਵਹਿਜੇਸੇਵਹਿਤੁਪਜੀਜਨਨਾਨਕਤਿਨਕਰਬਾਣਾ॥੨॥ਹਰਿਧਿਆਵਹਿਹਰਿਧਿ

ਇਸੇ ਬੀੜ ਦਾ ਸੋਪੁਰਖੁ ਵਾਲਾ ਪੰਨਾ ਵੇਖੋ। ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਰਾਗ ਦਾ ਨਾਂ, ਬਾਣੀਕਾਰ ਦਾ ਨਾਂ ਅਤੇ ਉਪਰੰਤ 22 ਡੰਡੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੋਪੁਰਖੁ ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

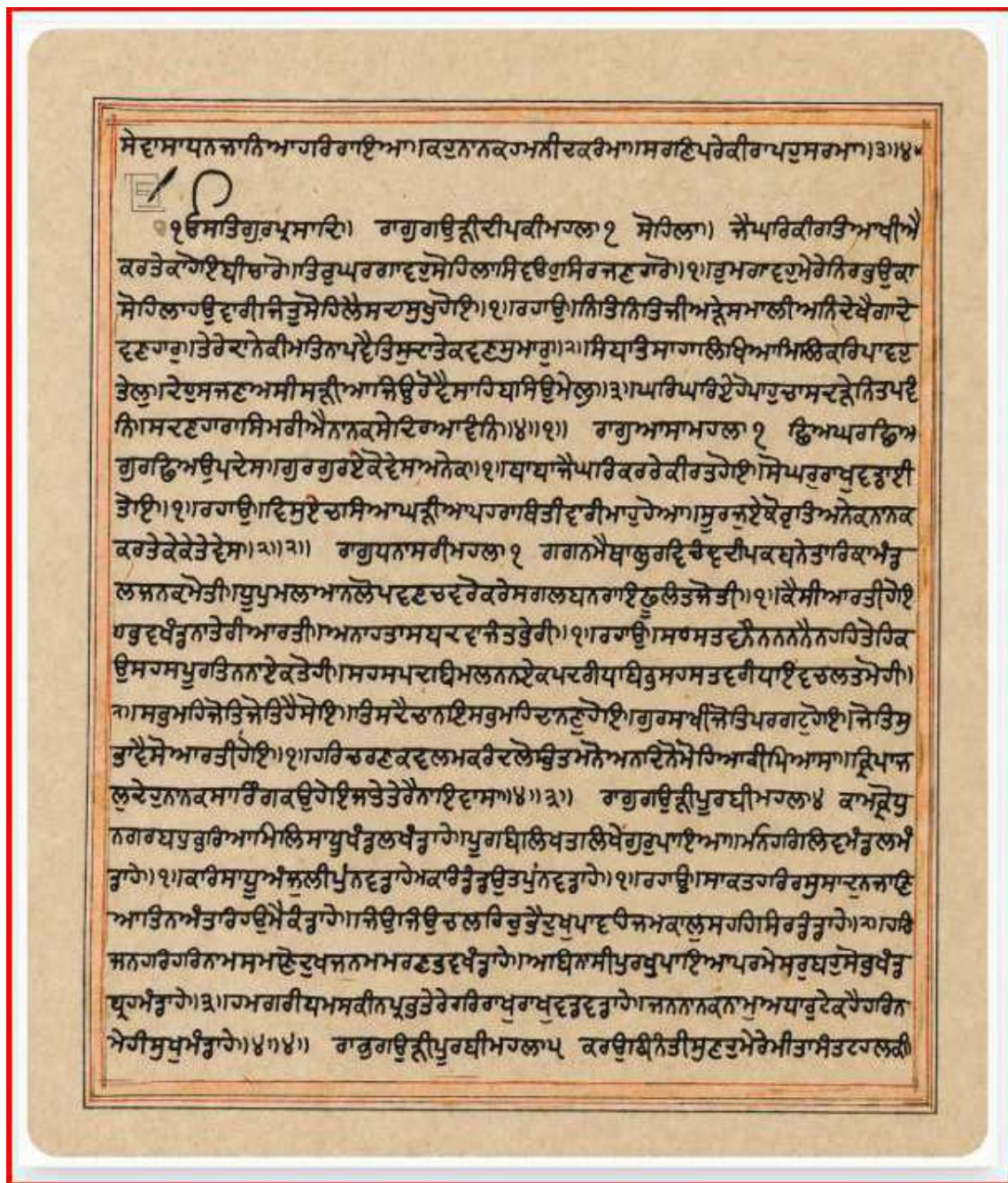
ਠਕੀਇਤੋਗੀਬਗੀਆ॥ਅਵਕਿਜਤੋਗੈਕਤੋਨਕਾਮਾਮਿਲੁਸਾਪਸੰਗਤਿਭੁਕੇਵਲਾਨਾ॥੧॥ਸਰੰਜਾ ੬
 ਮਿਲਾਭੁਤਵਜਲਤਰਨਕੈ॥ਜਨਮੁਥਿਜਾਤਰੰਗੀਮਾਇਆਕੈ॥ਹਰਾਉ॥ਜਪੁਤਪੁਸੰਜਮੁਧਰਮੁਨ
 ਕਮਾਇਆ॥ਸੇਵਾਸਾਪਨਜਾਨਿਆਹਰਿਗਾਇਆ॥ਕਰੁਨਕਰਮਨੀਚਕਰੰਮਾ॥ਸਗਣਿਪਰੇਕੀਰਾਖ
 ਹੁਸਰਮਾ॥੨॥੪॥

ਗਗੁਗਉੜੀਦੀਪਕੀਮਹਲਾ ੧ ॥ਸੋਹਿਲਾ॥ ੧੬ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ—
 ਜੈਘਰਿਕੀਰਤਿਆਖੀਐਕਰਤੇਕਾਹੋਇਬੀਚਗੋ॥ਤਿਤੁਪਰਿਗਾਵਹੁਸੋਹਿਲਾਸਿਵਹਿਉਸਿਰਜਣਹੋਗੋ॥
 ੧॥ਤੁਮਗਾਵਹੁਮੇਰੇਨਿਭਉਕਾਸੋਹਿਲਾ॥ਹਉਵਾਗੀਜਿਤੁਸੋਹਿਲੈਸਦਾਸੁਖੁਹੋਇ॥ਹਰਾਉ॥ਨਿਤਨਿਤ
 ਜੀਅਕੇਸਮਾਈਅਨਿਦੇਖੇਗਾਦੇਵਣਹਾਹਾ॥ਤੇਰੇਦਾਨੈਕੀਮਤਿਸਾਪਵੈਤਿਸੁਦਾਤੇਕਵਲੁਸੁਮਾਹੁਮਾ॥
 ਸੰਬਤਿਸਾਹਾਈਖਿਆਮਿਲੇਕਰਿਪਾਵਹੁਤੇਲੁ॥ਦੇਹੁਸਜਣਅਸੀਸਤੀਆਜਿਉਹੋਵੈਸਾਹਿਬਸਿ
 ਉਮੇਲੁ॥੨॥ਘਰਿਘਰਿਏਘੋਹੁਚਾਸਦਵੇਨਿਤਪਵੰਨੀ॥ਸਦਣਹਾਰਾਸਿਮਰੀਐਨਨਕਸੇਦਿਹਾਵੈ
 ਨੀ॥੪॥੧॥ਗਗੁਗਉੜੀਮਹਲਾ ੧ ॥ਛਿਅਘਰਛਿਅਗੁਰਛਿਅਉਪਦੇਸਾ॥ਗੁਰਗੁਰੁਏਕਵੇਸਅ
 ਨੇਕਾ॥੧॥ਬਾਬਾਜੈਘਰਿਕਰਤੇਕੀਰਤਿਹੋਇ॥ਜੋਘਰੁਖਵਡਾਣੀਤੋਇ॥ਹਰਾਉ॥ਵਿਸੁਦੇਚਸਿਆਘ
 ਰੀਆਪਹਰਾਥਿਤੀਵਰੀਮਾਹੁਹੋਆ॥ਸੁਰਜੁਏਕਰਤਿਅਨੇਕਾ॥ਨਨਕਕਰਤੇਕੇਕੇਤੇਵੇਸਾ॥੨॥੧॥ਗਗੁਪ
 ਨਸਰੀਮਹਲਾ ੧ ॥ਗਗਨਮੈਥਾਲੁਗਵਿਚੰਤੁਦੀਪਕਬਨੇਤਾਰਿਕਾਮੰਡਲਜਨਕਮੋਤੀ॥ਪੁਪੁਮ
 ਲਅਨਲੋਪਵਲੁਚਵਹੋਕੇਸਗਲਬਨਹਾਇਧੁਲੀਤਜੋਤੀ॥੧॥ਕੈਸੀਆਰਤੀਹੋਇ॥ਭਵਖੰਭਨਤੇਰੀ
 ਆਰਤੀ॥ਅਨਹਤਾਸਬਦਵਾਜੰਤਭੇਗੀ॥ਹਰਾਉ॥ਸਹਸਤਵੈਨਨਨਨੈਨਹਹਿਤੋਹਿਕਉਸਹਸਮੂਹ
 ਤਿਨਨਾਏਕਤੋਹੀ॥ਸਹਸਪਦਬਿਮਲਨਨਾਏਕਪਦਗੰਧਬਿਨੁਨਹਸਤਵਗੰਧਇਵਚਲਤਮੋਹੀ॥੨॥
 ਮਭਮਹਿਜੋਤਿਜੋਤਿਹੋਸੋਇ॥ਤਿਸੇਵੈਚਾਨਦਿਸਭਮਹਿਚਾਨਲੁਹੋਇ॥ਗੁਰਸਾਖੀਜੋਤਿਪਰਗਫੁਹੋਇ॥ਜੋ
 ਤਿਸੁਭਾਵੈਸੁਆਰਤੀਹੋਇ॥੩॥ਹਰਿਚਰਣਕਵਲਾਮਕਰੀਦਲੋਭਿਤਮਨੋਅਨਦਿਨੁਮੀਹੋਆਹੀਪਿਆ
 ਸਾਕਿਪਾਜਲੁਦੇਹਿਨਨਕਸਾਗੰਗਕਉਹੋਇਜਾਤੇਰੈਨਾਇਵਾਸਾ॥੪॥੩॥ਗਗੁਗਉੜੀਪੁਰਬੀਮਹਲਾ ੪

ਇਸੇ ਬੀੜ ਦਾ ਸੋਹਿਲਾ ਬਾਣੀ ਵਾਲਾ ਪੰਨਾ। ਵੇਖੋ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਰਾਗ ਦਾ ਨਾਂ, ਬਾਣੀਕਾਰ ਦਾ ਨਾਂ ਅਤੇ ਉਪਰੰਤ 22 ਡੰਡੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੋਹਿਲਾ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

੨ ਓਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਰਾਗੁਆਸਾਮਹਲਾ ੧ ਸੇਦਰੁ॥ ਸੇਦਰੁਤੇਰਾਕੇਹਾਸੇਘਰੁਕੇਹਾਜੇਤੁ
 ਬਹਿਸਰਬਸਮਾਲੇ॥ ਵਾਜੇਤੇਰੇਨਾਦਾਮਨੇਕਾਮਸਿਖਾਕੇਤੇਤੇਰੇਵਾਟੁਹਾਰੇ॥ ਕੇਤੇਤੇਰੇਗਪਗੀਸਿਉਕੀਅ
 ਰਿਕੇਤੇਤੇਰੇਗਾਟੁਹਾਰੇ॥ ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨਪਵਨੁਪਾਣੀਬੈਸਿਤਰੁਗਾਵੈਰਾਜਾਧਰਮੁਦੁਆਰੇ॥ ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨਕਿ
 ਤੁਗੁਪਤੁਲਿਖਿਜਾਣਨਿਲਿਖਿਲਿਖਿਧਰਮੁਬੀਚਾਰੇ॥ ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨਈਸਰਬੁਰਮਾਦੇਈਸੇਹਨਿਤੇਰੇਸਰ
 ਸਵਾਰੇ॥ ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨਈਵਾਇੰਦ੍ਰਾਸਾਣਿਬੈਰੇਦੇਵਤਿਆਚਰਿਨਲੇ॥ ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨਸਿਧਸਮਾਧੀਅੰਦਰਿ
 ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨਸਾਧਬੀਚਾਰੇ॥ ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨਜਤੀਸਤੀਸਿਤੀਵੀਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨਵੀਰਕਰਾਰੇ॥ ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨ
 ਪੰਡਿਤਪੜਨਿਰਬੀਸਰਜੁਗੁਰੁਦੇਵਨਾਲੇ॥ ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨਮੇਹਣੀਆਮਨੁਮੇਹਨਿਸੁਰਗੁਮਛੁਪਾਇਆਲੇ
 ॥ ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨਰਤਨਉਪਾਏਤੇਰੇਅਰਸਾਠਤੀਰਕਿਨਾਲੇ॥ ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨਜੋਧਮਹਾਬਲਸੁਰਗਾਵਨਿਤੁਧ
 ਨੇਖਾਣੀਚਾਰੇ॥ ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨਬੰਡਮੰਤ੍ਰਲਬ੍ਰਹਮੰਡਾਕਰਿਕਰਿਰਖੇਤੇਰੇਥਾਰੇ॥ ਸੇਈਤੁਧੋਨਗਾਵਨਿਜੇਤੁਪੁਭਾ
 ਵਨਿਰਤੇਤੇਰੇਭੁਗਤਰਸਾਲੇ॥ ਹੋਰਕੇਤੇਤੁਧੋਨਗਾਵਨਿਸੇਮੈਚਿਤਿਨਆਵਨਿਨਾਨਕਕਿਆਬੀਚਾਰੇ॥ ਸੇਈਸੇ
 ਈਸਦਾਸਚੁਸਾਹਿਬੁਸਾਛਾਸਾਛੀਨਾਈ॥ ਚੋਭੀਹੋਸੀਛਾਇਨਜਾਸੀਰਚਨਾਜਿਨਿਰਚਾਈ॥ ਰੰਗੀਰੰਗੀਤਾ
 ਤੀਕਰਿਕਰਿਜਿਨਸੀਮਾਇਆਜਿਨਉਪਾਈ॥ ਕਾਰਿਕਰਿਦੇਖੈਕੀਤਾਅਪਣਾਜੰਝਿਤਿਸਦੀਵਰੁਆਈ॥ ਜੋ
 ਤਿਸੁਭਾਵੈਸੇਈਕਰਸੀ॥ ਠਿਰਿਹੁਕਮੁਨਕਰਣਾਛਾਈ॥ ਸੋਪਾਤਿਸਾਹੁਸਾਹਾਪਤਿਸਾਹਿਬੁਨਾਨਕਰਹਾਟੁਰਜਾ
 ਈ॥ ੧॥ ਆਸਾਮਹਲਾ ੧ ਸੁਣਿਵਡਾਅਖੈਸਤੁਕੇਇ॥ ਕੇਵਰੁਵਡਾਗੁੰਠਾਹੋਇ॥ ਕੀਮਤਿਪਾਇਨਕਹਿ
 ਆਜਾਇ॥ ਕਹਣੁਵਾਲੇਤੇਰੇਹੋਸਮਾਇ॥ ੧॥ ਵਡੇਮੇਰੇਸਾਹਿਬਾਗਹਿਰੰਗੀ॥ ਭੀਰਾਗੁਣੀਗਹੀਕੇਇਨਜ
 ਠੇਤੇਰਾਕੇਤਾਕੇਵਡੁਚੀਰਾ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਾਭਿਸੁਰਤੀਮਿਲਿਸੁਰਤਿਕਮਾਈ॥ ਸਾਭਿਕੀਮਤਿਮਿਲਿਕੀਮਤਿਪਾ
 ਈ॥ ਗੀਆਨੀਧੀਆਨੀਗੁਰਗੁਰਾਈ॥ ਕਹਣੁਨਜਾਈਬੇਗੀਤਿਲੁਵਰੁਆਈ॥ ੧॥ ਸਾਭਿਸਤਸਤਿਤਪਸ
 ਰਿਛੰਗੀਆਈਆ॥ ਸਿਧਾਪੁਰਖਾਕੀਆਵਰੁਆਈਆ॥ ਤੁਧੁਦਿਨੁਸਿਧੀਕਿਨੈਨਪਾਈਆ॥ ਕਰਮੁਮਿਲੈਨ
 ਹੀਠਾਕੇਰਹਾਈਆ॥ ੩॥ ਆਖਣੁਵਾਲਾਕਿਆਵੇਚਾਰਾ॥ ਸਿਫਤੀਤੁਰੇਤੇਰੇਭੁਗਾਗਾਜਿਸੁਤੁਦੇਹਿਤਿਸੈਕਿ
 ਆਚਾਰਾ॥ ਨਾਨਕਸਚੁਸਵਾਰਣੁਹਾਰਾ॥ ੪॥ ੨॥ ਆਸਾਮਹਲਾ ੧ ਆਖਾਛੀਵਾਵਿਸਰੈਮਰਿਜਾਉ॥
 ਆਖਣਿਅਉਖਾਸਾਚਨਾਉ॥ ਸਾਚੇਨਾਮਕੀਲਾਗੈਭੁਖਾ॥ ਉਤਤੁਪੈਖਾਇਛਲੀਅਹਿਦੁਖਾ॥ ੧॥ ਸੋਕਿਉਦਿ
 ਸਰੈਮੇਰੀਮਾਇ॥ ਸਾਚਾਸਾਹਿਬੁਸਾਚੈਨਾਈ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਾਚੇਨਾਮਕੀਤਿਲੁਵਰੁਆਈ॥ ਆਖਿਥ

1824 ਏ.ਡੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੇਦਰੁ ਬਾਣੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ ਫਿਰ ਰਾਗ ਦਾ ਅਤੇ ਬਾਣੀਕਾਰ ਦਾ ਨਾਂ ਅਤੇ ਉਪਰੰਤ ਸੇਦਰੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਇਸੇ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ਸੋਹਿਲਾ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੀ ਤਰਤੀਬ। ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ ਫਿਰ ਰਾਗ ਅਤੇ ਬਾਣੀਕਾਰ ਦਾ ਨਾਂ ਅਤੇ ਉਪਰੰਤ ਸੋਹਿਲਾ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਅਮ੍ਰਿਤੁਤਿਤੁਚਾਲਿ॥ ੫੩੯॥ ਸੋਸਦੁਅਚੀਟਕਸਾਲਾ॥ ਜਿਨਕਉਨਦਰਿਕਰਮੁਤਿਨ
ਕਾਰਾ॥ ਨਾਨਕਨਦਰੀਨਦਰਿਨਿਹਾਲਿ॥ ੩੮॥ ॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ੧੫੬॥ ਗੁਰੂਪਾ
ਦੀਪਿਤਮਾਤਾਧਰਤਿਮਹਤੁ॥ ਦਿਵਸੁਗਤਿਦੁਇਦਾਈਦਾਇਅਖੇਲੈਸਗਲਜਗਤ
॥ ਚੰਗਿਆਈਆਬੁਛਿਆਈਆਵਾਚੇਧਰਮੁਹਦੁਗਿ॥ ਕਰਮੀਆਪੋਆਪਲੀਕੇਨੇਵੈ
ਕੇਦੁਗਿ॥ ਜਿਨੀਨਾਧਿਆਇਆਗਏਮਸਕਤਿਪਾਲਿ॥ ਨਾਨਕਤੇਮੁਖਉਜਲੇਕੇਤੀ
ਛੁਟੀਨਾਲਿ॥ ੧॥

੧ ਚਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ

॥ ਗੁਰੂਆਸਾਹਲਾ॥ ੧ ॥ ਸੋਦਰੁ॥ ਸੋਦਰੁਤੇਗਕੇਹ
ਸੋਘਰੁਕੇਹਾਜਿਤੁਬਲਿਸਰਬਸਮਾਲੇ॥ ਵਜੇਤੇਗੇਨਦਅਨੇਕਅਸੰਖਾਕੇਤੇਤੇਰੇ
ਵਾਵਲਹਾਰੇ॥ ਕੇਤੇਤੇਰੇਗਗਪਗੀਸਿਉਕੀਮਾਦਿਕੇਤੇਤੇਰੇਗਾਵੁਰੇ॥ ਗਾਵਨਿ
ਤੁਧਨੇਪਵਲੁਪਾਦੀਬੈਸੰਤਰਗਾਵੈਰਾਜਾਧਰਮੁਦੁਆਰੇ॥ ਗਾਵਨਿਤੁਧਨੇਚਿਤੁਗੁ
ਪਤੁਲਿਖਿਜਾਲਨਿਲਿਖਿਲਿਖਿਧਰਮੁਬੀਚਾਰੇ॥ ਗਾਵਨਿਤੁਧਨੇਈਸਰਬੁਮ
ਦੇਵੀਸੋਹਨਿਤੇਰੇਸਦਾਸਵਾਰੇ॥ ਗਾਵਨਿਤੁਧਨੇਇੰਦ੍ਰਿਯਸਾਇਓਰੇਦੇਵਤਿਆਦਰਿ
ਨਾਲੇ॥ ਗਾਵਨਿਤੁਧਨੇਸਿਧਸਮਾਧੀਅੰਦਰਿਗਾਵਨਿਤੁਧਨੇਸਾਧਬੀਚਾਰੇ॥ ਗਾਵ
ਨਿਤੁਧਨੇਜਤੀਸਤੀਸੰਤੋਖੀਗਾਵਨਿਤੁਧਨੇਵੀਰਕਾਰੇ॥ ਗਾਵਨਿਤੁਧਨੇਪਤਿਤ
ਪਤ੍ਨਿਰਖੀਸੁਰਜੁਗਜੁਗੁਵੇਦਨਾਲੇ॥ ਗਾਵਨਿਤੁਧਨੇਮੋਹਲੀਅਮਨਮੋਹਨਿਸੁਰ
ਗਮਛੁਪਇਆਲੇ॥ ਗਾਵਨਿਤੁਧਨੇਰਤਨਉਪਾਏਤੇਰੇਅਠਾਸਭਿਤੀਰਥਨਾਲੇ॥
ਗਾਵਨਿਤੁਧਨੇਜੋਧਮਹਾਬਲਨੁਗਾਵਨਿਤੁਧਨੇਖਾਦੀਚਾਰੇ॥ ਗਾਵਨਿਤੁਧਨੇਕ
ਰਮੰਡਲਬ੍ਰਹਮੰਡਾਕਾਰਿਕਰਿਕੇਭੈਰੋਧਾਰੇ॥ ਸੋਈਤੁਧਨੇਗਾਵਨਿਜੈਤੁਧੁਭਾਵਨਿਰਤੇ
ਤੇਰੇਭਗਤਰਸਾਲੇ॥ ਹੇਰਿਕੇਤੇਤੁਧਨੇਗਾਵਨਿਸੋਮੈਲਿਤਿਨਾਧਨਿਨਾਨਕਕਿਆਈ
ਚਾਰੇ॥ ਸੋਈਸੋਈਸਦਾਸਚੁਸਾਹਿਬੁਸਾਰਾਸਾਰੀਨਾਈ॥ ਹੋਭੀਹੋਸੀਜਾਇਨਜਾਸੀ
ਰਚਨਾਜਿਨਿਰਚਾਈ॥ ਰੇਗੀਰੰਗੀਭਾਤੀਕਰਿਕਰਿਅਨਸੀਮਾਇਆਜਿਨਿਉਪਾ
ਈ॥ ਕਰਿਕਰਿਦੇਖੈਕੀਤਾਅਪਲਦਜਿਉਤਿਸਦੀਵਡਿਆਈ॥ ਜੋਤਿਸੁਭਾਵੈਸੋਈ
ਕਰਮੀਫਿਰਿਹੁਕਮੁਕਰਲਾਜਾਈ॥ ਸੋਪਤਿਸਹੁਸਾਹਪਤਿਸਾਹਿਬੁਨਾਨਕਹੁਉ

੨੧੩੩

ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਮਿਸਲ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੋਦਰ ਬਾਣੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ, ਫਿਰ ਰਾਗ ਅਤੇ ਬਾਣੀਕਾਰ ਦਾ ਨਾਂ ਅਤੇ ਉਪਰੰਤ 2-2 ਡੰਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੋਦਰੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦਰਜ ਹੈ।

ਗਲਿਆਂ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਨਾਉ ਜੀ ਸਤੀ ਨਹੀ ਪਾਵੈ ਆਖੁ ਗਯਾ ਸੁਗਯਾ ਜਨ ਮੁਭਇਆ
 ॥ ਪੁਲਕਤਿ ਨਾਨਕ ਸਿਨ ਕੀ ਸਰਲਾ ਜਿਨ ਤੂੰ ਨਹੀ ਵੀਸਰਿਆ ॥੩॥ ३॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ॥
 ਗਭਈ ਪਰਾਪਤਿ ਮਨੁ ਖਦੋਹੀਆ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਮਿਲਾ ਲਕੀ ਇਤੋ ਗੋਬਰੀਆ ॥ ਅਵ
 ਰਕਾਜ ਤੇ ਗੈਕਿ ਤੈਨਕਾ ॥ ਮਿਲੁ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਭਜੁ ਕੇਵ ਲਨਾ ॥੧॥ ਸਰੰਜਾਮ ਲਾਗੁ
 ਭਵ ਜਲ ਤਰਨ ਕੈ ॥ ਜਨ ਮੁਖਿ ਰਥਾ ਜਾਤ ਗੰਗੀਆਇਆ ਕੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਪੁ ਤਪੁ
 ਸੰਨਿ ਮੁਖ ਮੁਨ ਕਮਾਇਆ ॥ ਸੇਵਾ ਸਾਧਨ ਜਾਨਿਆ ਹਰਿ ਗਇਆ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਮ
 ਨੀਚ ਕਰੰਆ ॥ ਸਗਲਿ ਪਰੇ ਕੀਰਾਖੁ ਸਰੰਆ ॥੩॥੪॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗਗੁਗਉੜੀ ਦੀਪਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਸੋਹਿਲਾ ॥ ਜੈ ਪਰਿਕੀਰਤਿ
 ਖੀ ਐਕਰ ਤੇ ਕਾਹੋਇ ਬੀਚਰੇ ॥ ਤਿਤੁ ਪਰਿਗਾਢੁ ਸੋਹਿਲਾ ਸਿਵਹਿ ਸਿਰਜਣ-
 ਭੋਕੇ ॥੧॥ ਤੁਮ ਗਾਢੁ ਮੇਰੇ ਨਿਰਭਉ ਕਾ ਸੋਹਿਲਾ ॥ ਯਉ ਵਹੀ ਜਿਤੁ ਸੋਹਿਲੈ ਸਦਾ
 ਖੁਹੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਿਤ ਨਿਤ ਜੀਅ ਜੇਸ ਮਾਲੀਆ ਨਿਦੇ ਖੇਗਾ ਦੇਵ ਲਹੁ ॥ ਤੇ
 ਹੋਵਾ ਨੈਕੀ ਮਤਿ ਨ ਪਵੈ ਤਿਸੁ ਦਾ ਤੇ ਕਵਲੁ ਸੁਮਾਹੁ ॥੩॥ ਸੰਬਤਿ ਸਾਤ ਲਿਖਿਆ ਮਿ
 ਲਿਕ ਰਿਖਾਵਾ ਤੇ ਲਾ ॥ ਦੇਹੁ ਸਜਣਾ ਮਸੀਸਤੀਆ ਜਿਉ ਹੋਵੈ ਸਾਹਿਬੁ ਸਿਉ ਮੇਲੁ
 ॥੩॥ ਪਰਿਪਾਏ ਤੋ ਪਹੁੰਚਾ ਸਦਾ ਜੇ ਨਿਤ ਪਵੀਨਾ ॥ ਸਦਾ ਦਰਸਾ ਸਿਮਰੀ ਐਨ ਨ
 ਸੇਵਿਤਾ ਆਵਨਿ ॥੪॥੧॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਛਿਅ ਪਰਿਛਿਅ
 ਗੁਗਛਿਅ ਉਪਦੇਸਾ ॥ ਗੁਗੁ ਗੁਰੁ ਏਕੋ ਦੇਸ ਅਨੇਕਾ ॥੧॥ ਬਾਬਾ ਜੈ ਪਰਿਕਰੇ
 ਕੀਰਤਿ ਹੋਇ ॥ ਸੋ ਪਰਾਖੁ ਵਡਾਈ ਤੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਵਿਸੁਏ ਰਸਿਆ ਪਕੀ
 ਆਪਣਾ ਬੀਤੀ ਵਹੀ ਮਹੁੰਦਾ ॥ ਸੁਗਜੁ ਏਕੋ ਗੁਤਿ ਅਨੇਕ ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕੇ ਕੇਤੇ ਦੇ
 ਸਾ ॥੨॥੧॥੨॥

ਗਗੁਪਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧

॥ ਗਗਨ ਮੈ ਬਾਲੁ ਗਵਿੰਦੁ ਦੀਪਕ ਬਨੇਤਾਰਿਕਾ ਮੰਡਲਾ ਜਨਕ ਮੇਤੀ ॥ ਧੂਪੁ ਮਲਾ
 ਨ ਲੋਪਵ ਲੁਚਵ ਰੇ ਕੇਸਰ ਗਲਿ ਚਨ ਗਇ ਛੁਲੀ ਤਜੇਤੀ ॥੧॥ ਕੈਸੀ ਆਰਤੀ ਹੋਇ ਤਵ

el

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਸੋਹਿਲਾ ਬਾਣੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ, ਫਿਰ ਰਾਗ ਅਤੇ ਬਾਣੀਕਾਰ ਦਾ ਨਾਂ ਅਤੇ ਉਪਰੰਤ 22 ਡੰਡੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੋਹਿਲਾ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦਰਜ ਹੈ।

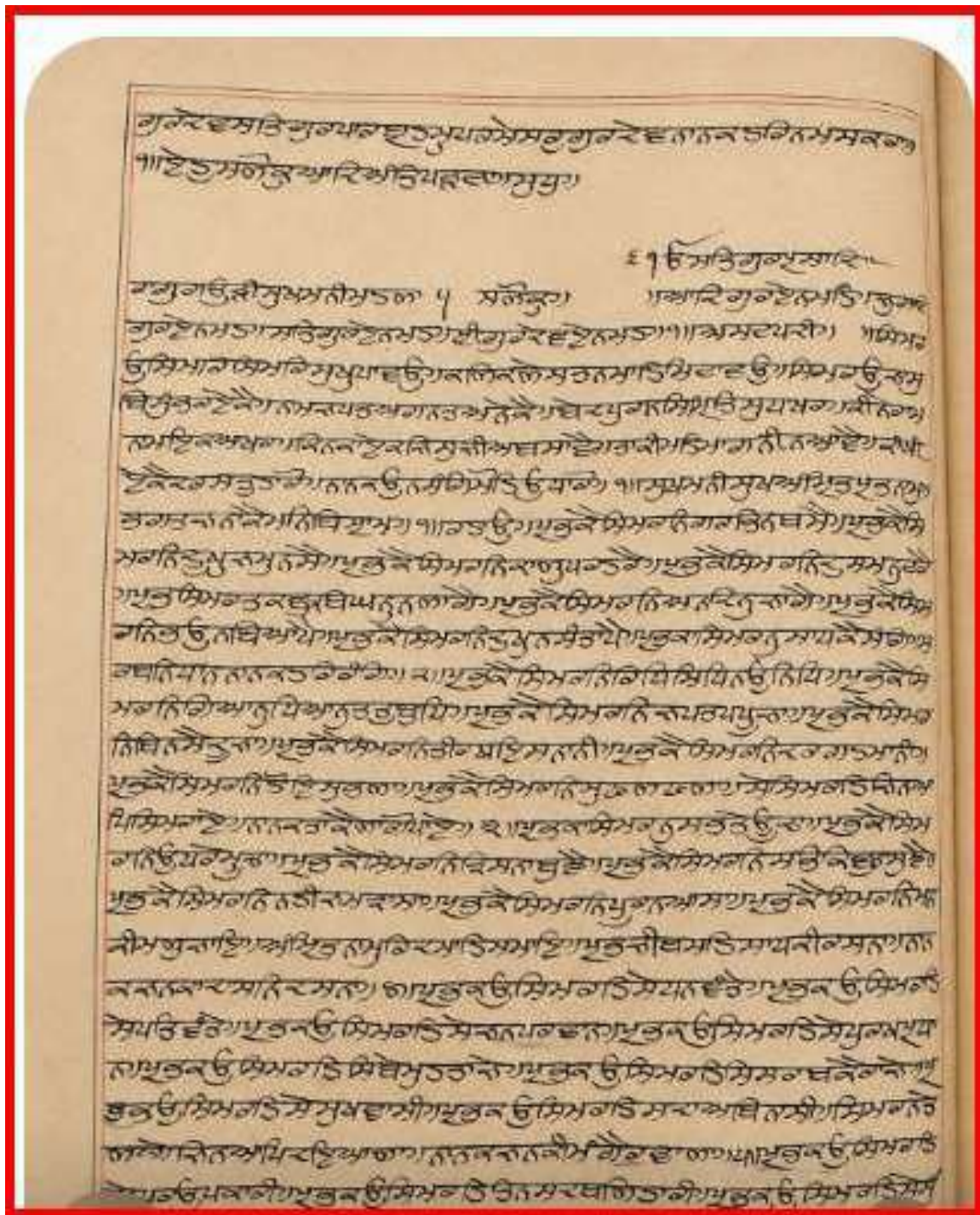
ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਮਨੋਰਥਾਨ

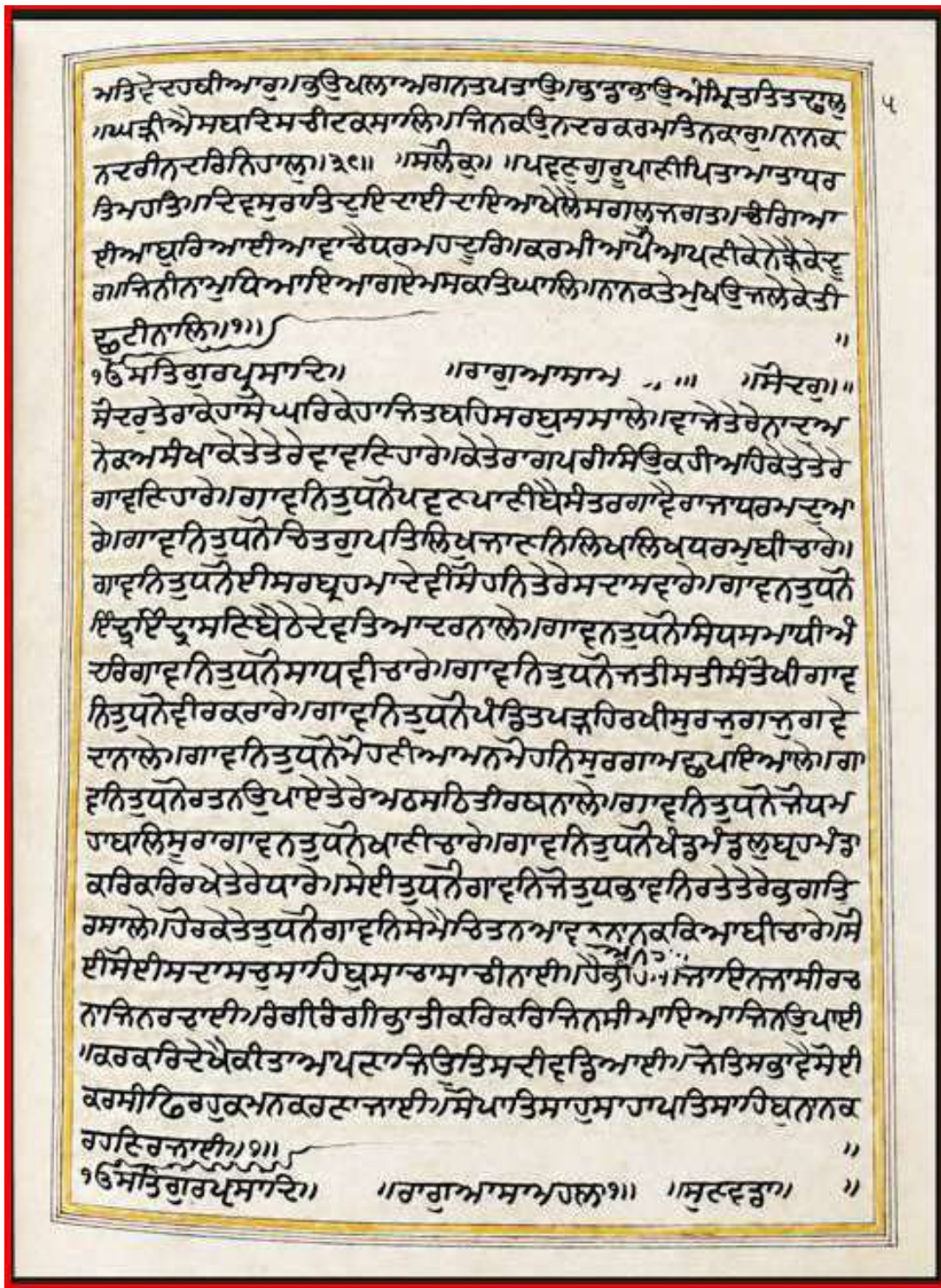
160

॥੧॥ **ਗੁਰਾਉ** ॥ ਸਭਤੇ ਗੀਤੁ ਸਭਨੀ ਧਿਆਇਆ ॥ ਜਿਸਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਗੀ
 ਤਿਨਿ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਪਾਇਆ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਾਧਾ ਮਨੁ ਮੁਖਿ ਗੋਵਾਇਆ ॥
 ਤੁਧੁ ਆਪਿ ਵਿਛੋੜਿਆ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥੧॥ ਤੁਰਗੀ ਆਉ ਸਭਤੁ
 ਹੀ ਮਾਹਿ ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਹਿ ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਤੇ ਰਖੇਲੁ
 ਵਿਜੇਗਿ ਮਿਲਿ ਵਿਛੋੜਿਆ ਸੋ ਜੋਗੀ ਮੇਲ ॥੨॥ ਜਿਸਨੇ ਤੁਜਾਣਾਇਹਿ
 ਸੋਈ ਜਨੁ ਜਾਣੈ ॥ ਹਰਿਗੁਣ ਸੁਦਰੀ ਆਖਿ ਵਖਾਣੈ ॥ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸੇਵਿ
 ਆਤਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਸਹਜੇ ਹੀ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥੩॥ ਤੁ
 ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਤੇਰਾ ਕੀ ਆਸ ਭਰੇਇ ॥ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਅਵਗੁਨ ਕੋਇ ॥ ਤੁ
 ਕਰਿ ਵੇਖਿ ਹਿਜਾਣਹਿ ਸੋਇ ॥ ਜਨਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਗਟੇ ਹੋਇ ॥੪॥
 ॥੨॥ **ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧** ॥ ਤਿਤੁ ਸਰਵ ਰੋਜ਼ ਭਈ ਲੇਨਿ ਵਾਸਾ ਪਾਣੀ ਪਾਵ
 ਕੁ ਤਿਨਹਿ ਕੀਆ ॥ ਪੰਕਜੁ ਮੇਹੁ ਪਗੁ ਨਹੀ ਚਲੈ ਹਮਦੇਖਾ ਤਹ ਭੁਝੀ
 ਅਲੇ ॥੧॥ ਮਨ ਏਕ ਨ ਚੇਤ ਸਿਮੁੜ ਮਨਾ ॥ ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗ
 ਲਿਆ ॥੧॥ **ਗੁਰਾਉ** ॥ ਨਾਹਉ ਜੰਤੀ ਸਤੀ ਨਹੀ ਪੜਿਆ ਮੂਰਖ ਮੁਗ
 ਧਾਜਨ ਮੁਭਇਆ ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕੀ ਸਰਣਾ ਜਿਨ ਤੁਨਾਹੀ
 ਵੀ ਸਹਿਆ ॥੨॥੩॥ **ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫** ॥ ਭਈ ਪਰਾਪਤਿ ਮਨੁ ਖਦੇ
 ਹੁਗੀਆ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਮਿਲਣ ਕੀ ਇਹੋ ਤੇਰੀ ਬਗੀਆ ॥ ਅਵਰਿ ਕਾਜ ਤੇਰੇ
 ਕਿਤੈ ਨ ਕਾਮ ॥ ਮਿਲੁ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਭਜੁ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ॥੧॥ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਾ
 ਗੁਭਵ ਜਲੁ ਤਰਨ ਕੈ ॥ ਜਨਮੁ ਬ੍ਰਿਖਾ ਜਾਤ ਰੰਗ ਮਾਇਕੈ ॥੧॥ **ਗੁਰਾਉ** ॥ ਜ
 ਪੁਤ ਪੁਸੰਜ ਮੁਧਗੁ ਮਨ ਕਮਾਇਆ ॥ ਸੇਵਾ ਸਾਧਨ ਜਾਨਿਆ ਹਰਿ ਗਇ
 ਆ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਮਨੀ ਚਕਰੰ ਮਾ ॥ ਸਗਣਿ ਪੋਰੀ ਗਾਖੁ ਸਹਮਾ ॥੨॥
 ॥੪॥
 ॥ **ਓਸਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ** ॥
 ਗੁਰੁ ਗਉੜੀ ਦੀਪ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਸਹਿਲਾ ॥ ਜੈ ਘਰਿ
 ਕੀ ਗਤਿ ਆਖੀ ਐਕ ਰਤੇ ਕਾਰੇ ਇਬੀ ਚਾਗੇ ॥ ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਗਾਵਹੁ ਸੋਹਿ
 ਲਾ ਸਿਵ ਹਰ ਸਿਰਜਣਹਾਰੇ ॥੧॥ ਤਮਗਾ ਵਹਮੇ ਨਿਰਭਉ ਕਾ ਸੋਹਿਲਾ ॥

ਇਸੇ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਸੋਹਿਲਾ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੀ ਤਰਤੀਬ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦੀ ਸਿਆਹੀ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ, ਫਿਰ ਰਾਗ ਅਤੇ ਬਾਣੀਕਾਰ ਦਾ ਨਾਂ ਅਤੇ ਉਪਰੰਤ ਸੋਹਲਾ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦਰਜ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਪਟਿਆਲਾ ਵਿਖੇ ਪਈ ਇੱਕ ਬੀੜ, ਜੋ 1692 ਏ.ਡੀ. ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ਸੁਖਮਨੀ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ। ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ, ਫਿਰ ਰਾਗ ਦਾ ਨਾਂ, ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਂ, ਬਾਣੀਕਾਰ ਦਾ ਨਾਂ ਉਪਰੰਤ ਸਲੋਕ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਕੇ ਸਲੋਕ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

1690 ਏ.ਡੀ. ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਗਈ ਇੱਕ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਜੋ ਚੀਫ ਖਾਲਸਾ ਦੀਵਾਨ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਪਈ ਹੈ। ਵੇਖੋ ਸੋਦਰੂ ਬਾਣੀ ਦੀ ਤਰਤੀਬ। ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ, ਫਿਰ ਰਾਗ ਅਤੇ ਬਾਣੀਕਾਰ ਦਾ ਨਾਂ ਅਤੇ ਉਪਰੰਤ 22 ਡੰਡੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੋਦਰੂ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ।

ਭੁਟਾ।

ਕਰਹਉਦਾਸਰੋਮੈਨਿਰਗੁਣਨਹੀਕੋਇ।ਨਾਨਕਦੀਮੈਨਾਮਦਾਨਰਾਖਉ
 ਹੀਐਪਰੇਇ॥੫੫॥ ॥ਸਲੋਕ॥ ॥ਗੁਰਦੇਵਮਾਤਾਗੁਰਦੇਵਪਿਤਾਗੁ
 ਰਦੇਵਸੁਆਮੀਪੁਰਮੇਸੁਰਾ।ਗੁਰਦੇਵਸਖਾਅਗਿਆਨਭੋਜਨਗੁ
 ਰਦੇਵਿਬੀਧਪਸਰੋਦਰਾ।ਗੁਰਦੇਵਦਾਤਾਹਰਿਨਾਮੁਉਪਦੇਸੈਗੁਰਦੇਵ
 ਮੰਤਰਿਰੋਧਰਾ।ਗੁਰਦੇਵਸਾਂਤਸਤਿਬੁਧਮੁਰਤਗੁਰਦੇਵਪਾਰਸਪਰਸ
 ਪਰਾ।ਗੁਰਦੇਵਤੀਰਥਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੋਵਰਗੁਰਗਿਆਨਮਜਨਮਪਰੰ
 ਪਰਾ।ਗੁਰਦੇਵਕਰਤਾਸਭਪਾਪਹਰਤਾਗੁਰਦੇਵਪਤਿਤਪਵਿਤੁਰਗਾ
 ॥ਗੁਰਦੇਵਿਆਦਿਜੁਗਾਦਿਜਗਜਗਗੁਰਦੇਵਮੰਤਰਹਰਿਜਪਉਧ
 ਰਾ।ਗੁਰਦੇਵਸੰਗਤਪ੍ਰਭੁਮੇਲਿਕਰਿਕਿਰਪਾਹਮੁਪ੍ਰਭਪਾਪੀਜਿਤ
 ਲਗਤਰਾ।ਗੁਰਦੇਵਸਤਿਗੁਰਪਾਰਬ੍ਰਹਮਪਰਮੇਸਰਗੁਰਦੇਵਨਾਨਕ
 ਹਰਿਨਿਮਸਕਰਾ॥੧॥ ਏਹੁਆਦਅੰਤੁਪੜਾ॥ ”
 ” ॥੧੬ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ਗਉੜੀਸੁਖਮ
 ਨੀਮਹਲਾ५॥ ॥ਸਲੋਕ॥ ॥ਆਗਦਿਗੁਰਦੇਨਮਹਿ।ਜੁਗਾਦਿਗੁ
 ਰਦੇਨਮਹਿ।ਸਤਿਗੁਰਦੇਨਮਹਿ।ਸ੍ਰੀਗੁਰਦੇਵਦੇਨਮਹਾ॥੧॥ ॥ਅਸ
 ਦਪਦੀਆ॥ ॥ਸਿਮਰਉਸਿਮਰਸਿਮਰਸੁਖਪਾਵਉ।ਕਲਕਲੇਸ
 ਤਨਿਮਹਿਮਿਟਾਵਉ।ਸਿਮਰਉਜਾਸਬਿਸੰਤਰਦੇਕੈ।ਨਾਮਜਪਤਿ
 ਅਗਨਤਅਨੈਕੈ।ਬੇਦਪੁਰਾਨਸਿੰਮ੍ਰਿਤਸੁਧਾਖਗ।ਕੀਨੇਰਾਮਨਾਮ
 ਇਕਆਖਗੁ।ਕਿਨਕਾਏਕਜਿਸਜੀਆਬਸਾਵੈ।ਤਾਕੀਮਹਮਾਗਨੀ
 ਨਾਆਵੈ।ਕਾਖੀਏਕੈਰਸੁਤਿਹਾਰੈ।ਨਾਨਕਉਨਸੀਰੀਮੋਹਿਉਧਾਰੈ॥
 ॥ਸੁਖਮਨੀਸੁਖਅੰਮ੍ਰਿਤਪ੍ਰਭਨਾਮ।ਭਗਤਜਨਾਕੈਮਨਿਬਿਸੁਆ॥
 १॥ਗਉੜੀਪ੍ਰਭੁਕੈਸਿਮਰਨਗਰਭਨਧੁਮੈ।ਪ੍ਰਭੁਕੈਸਿਮਰਨਦੁਖ
 ਜਮਨਸੈ।ਪ੍ਰਭੁਕੈਸਿਮਰਨਿਕਾਲਪਰਹਰੈ।ਪ੍ਰਭੁਕੈਸਿਮਰਨਦੁਸਮ
 ਨਦਰੈ।ਪ੍ਰਭੁਕੈਸਿਮਰਨਕਛੁਬਿਘਨਨਲਾਗੈ।ਪ੍ਰਭੁਕੈਸਿਮਰਨਅ
 ਨਦਿਨਜਾਗੈ।ਪ੍ਰਭੁਕੈਸਿਮਰਨਭਉਨਥਿਆਪੈ।ਪ੍ਰਭੁਕੈਸਿਮਰਨ
 ਵਖਨਸੀਤਾਪੈ।ਪ੍ਰਭੁਕੈਸਿਮਰਨਸਾਧਕੈਸੰਗ।ਸਰਬਨਿਧਾਨਾ
 ਨਕਹਰਿਰੰਗ।२॥ਪ੍ਰਭੁਕੈਸਿਮਰਨਰਿਧਸਿਧਨਉਨਿਧ।ਪ੍ਰਭੁਕੈ
 ਸਿਮਰਨਿਗਿਆਨਤਤਬੁਧ।ਪ੍ਰਭੁਕੈਸਿਮਰਨਜਪਤਪੁਜਾਪੁ

ਇਸੇ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੋ ਸੁਖਮਨੀ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ ਫਿਰ ਰਾਗ, ਬਾਣੀ ਅਤੇ ਬਾਣੀਕਾਰ ਦਾ ਨਾਂ। ਉਪਰੰਤ ਸਲੋਕ ਦਾ ਹੈਡਿੰਗ ਦੇ ਕੇ ਫਿਰ ਸਲੋਕ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਖੇਜੋਇ।ਨਨਕਉਤਮਨੀਚਨਕੋਇ॥੩੩॥ਗਤੀਭਤੀਬਿਤੀਵਾਰਾ॥ਪਵਨਪਾਣੀਅਗਨੀਪਾਤਲਾ॥ਤਿਸੁਵਿ
ਚਿਧਰਤੀਬਾਪਿਰਖੀਧਰਮੁਸਲਾ॥ਤਿਸੁਵਿਚਿਜੀਅਜੁਗਤਿਕੇਰੰਗ॥ਤਿਨਕੇਨਮੁਅਨੇਕਅੰਨਤਾ॥ਕਰਮੀ
ਕਰਮੀਹੋਇਵੀਚਾਰਾ॥ਸਚਾਅਪਿਸਚਾਦਰਬਾਰਾ॥ਤਿਥੈਸੋਹਨਿਪੰਚਪਰਵਾਨਾ॥ਨਦਰੀਕਰਮਪਵਨੀਸਦਾ
॥ਕਦਪਕਾਈਓਥੈਪਾਇ॥ਨਨਕਗਾਇਆਜਾਪੈਜਾਇ॥੩੪॥ਧਰਮਖੰਡਕਾਏਹੋਧਰਮੁ॥ਭਿਆਨਖੰਡਕਾ
ਆਖਹੁਕਰਮੁ॥ਕੇਤੇਪਵਨਪਾਣੀਬੈਸਿਤਰੁਕੇਤੇਕਨਸਹੇਸੁ॥ਕੇਤੇਬਰਸੇਘਾਡ੍ਰਿਘਡ੍ਰੀਅਹਿਰੂਪਰੰਗਕੇ
ਵੇਸੁ॥ਕੇਤੀਆਕਰਮਭੂਮੀਮੇਰੁਕੇਤੇਕੇਤੇਧੁਧੁਪਦੇਸੁ॥ਕੇਤੇਇਦਰਦਸੁਰਕੇਤੇਕੇਤੇਮੰਡਲਦੇਸੁ॥ਕੇਤੇਸਿਧਿਭੁ
ਧਨਾਥਕੇਤੇਕੇਤੇਦੇਵੀਵੇਸੁ॥ਕੇਤੇਵੇਦਵਾਨਵਸੁਨਿਕੇਤੇਕੇਤੇਰਤਨਸਮੁੰਦਾ॥ਕੇਤੀਆਖਾਲੀਕੇਤੀਆਬਾਲੀਕੇਤੇਮ
ਤਨਭਿਦਾ॥ਕੇਤੀਆਸੁਰਤੀਸੇਵਕਕੇਤੇਨਨਕਅੰਤੁਨਅੰਤੁ॥੩੫॥ਰਿਆਨਖੰਡਮਹਿਰਿਆਨਪਰਚੰਡਾ॥ਤਿਥੈ
ਨਾਵਥਿਨੇਦਕੋਰੁਅਨੰਦਾ॥ਸਰਮਖੰਡਕੀਬਾਲੀਰੂਪਾ॥ਤਿਥੈਘਾਡ੍ਰਿਘਡ੍ਰੀਐਬਦੁਰੁਅਨੁਪੁ॥ਰਾਕੀਆਗਲਾ
ਕਬੀਆਨਜਾਹਿ॥ਜੇਕੋਕਹੈਪਿਛੈਪਛੁਤਾਇ॥ਤਿਥੈਘਡ੍ਰੀਐਸੁਰਤਮਭਿਮਨਿਧਾਧਿ॥ਤਿਥੈਘਡ੍ਰੀਐਸੁਰਾਸਿਧ
ਕੀਸੁਧਿ॥੩੬॥ਕਰਮਖੰਡਕੀਬਾਲੀਜੋਰਾ॥ਤਿਥੈਹੋਰੁਨਕੋਈਹੋਰੁ॥ਤਿਥੈਜੋਮਹਾਬਲਸੂਰਾ॥ਤਿਨਮਹਿਰਾ
ਮਰਹਿਆਭਰਪੂਰਾ॥ਤਿਥੈਸੀਤੋਸੀਤਾਮਹਿਮਾਮਾਹਿ॥ਤਾਕੇਰੂਪਨਕਬਨੇਜਾਹਿ॥ਨਾਓਹਿਮਰਹਿਨਰਾਭੇਜਾਹਿ॥
ਸਿਨਕੈਰਾਮਵਸੈਮਨਮਾਹਿ॥ਤਿਥੈਭੁਗਤਿਵਸਹਿਕੇਲੇਅ॥ਕਰਹਿਅਨੰਦਸਰਾਮਨਿਸੇਇ॥ਸਚੁਖੀਰੂਵੈਸੈਨਿੰ
ਕਾਰਾ॥ਕਥਿਕਰਿਵੇਖੈਨਦਰਿਨਿਹਾਲੁ॥ਤਿਥੈਖੰਡਮੰਡਲਵਰਭੰਡਾ॥ਜੇਕੋਕਬੈਤਅੰਤੁਨਅੰਤੁ॥ਤਿਥੈਲੋਅਲੋਅ
ਅਕਾਰਾ॥ਸਿਵਸਿਵਕਮੁਤਿਵੈਤਿਵਕਾਰਾ॥ਵੇਖੈਵਿਗਸੈਕਰਿਵੀਚਾਰਾ॥ਨਨਕਕਬਨਕਰਿਕ੍ਰਸਾਰਾ॥੩੭॥ਜੁਗੁ
ਪਹਾਰਾਧੀਰਜਸੁਨਿਆਰਾ॥ਅਹਰਣਿਮਤਿਵੇਦਹਥੀਆਰਾ॥ਭਉਖਲਾਅਗਨਿਤਾਪਤਾਉ॥ਭੁਭਾਭੁਭਉਐਮ੍ਰਿ
ਤੁਤਿਤੁਫਲਾ॥ਘਡ੍ਰੀਐਸਬਦਸਚੀਟਕਸਾਲਾ॥ਸਿਨਕਉਨਦਰਿਕਰਮਤਿਨਕਾਰਾ॥ਨਨਕਨਦਰੀਨਦਰਿਨਿਹਾਲੁ
੩੮॥ਸਲੋਕੁ॥ ॥ਪਵਨਗੁਰੂਪਾਣੀਪਿਤਾਮਹਾਧਰਤਿਮਹਤਾ॥ਦਿਵਸਰਾਤਿਦੁਇਦਾਈਦਾਇਆਖਲੈਸਰਾ
ਲਜਗਤਾ॥ਚੀਰੀਆਈਆਬੁਰੀਆਈਆਵਾਚੈਧਰਮਹਦੂਰਿ॥ਕਰਮੀਆਪੋਆਪਲੀਕੇਨੇਕੁਕੇਦੂਰਿ॥ਜਿਨੀ
ਨਾਮੁਧਿਆਇਆਗਏਮਸਕਤਿਘਾਲਿ॥ਨਨਕਤੇਮੁਖਉਸਲੇਕੇਰੀਛੁਟੀਨਲਿ॥੧॥

੧੬ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਰਾਗੁਆਸਾਮਹਲਾ੧ ॥ਸੋਦਰੁ॥ ॥ਸੋਦਰੁਤੇਰਾਕੇਹਾਸੋਘਰੁਕੇਹਾਜਿਤੁਬਹਿਸਰਬਸਮਾਲੇ॥ਵਾਜੇਤੇਰੇਨਾਦਾ
ਨੇਕਅਸਿਖਾਕੇਤੇਤੇਵੇਵਾਵਹਾਰੇ॥ਕੇਤੇਤੇਰੇਰਾਗਪਰੀਸਿਉਕਹੀਅਨਿਕੇਤੇਤੇਰੇਗਾਵਨੁਹਾਰੇ॥ਗਾਵਹਿਤੁ

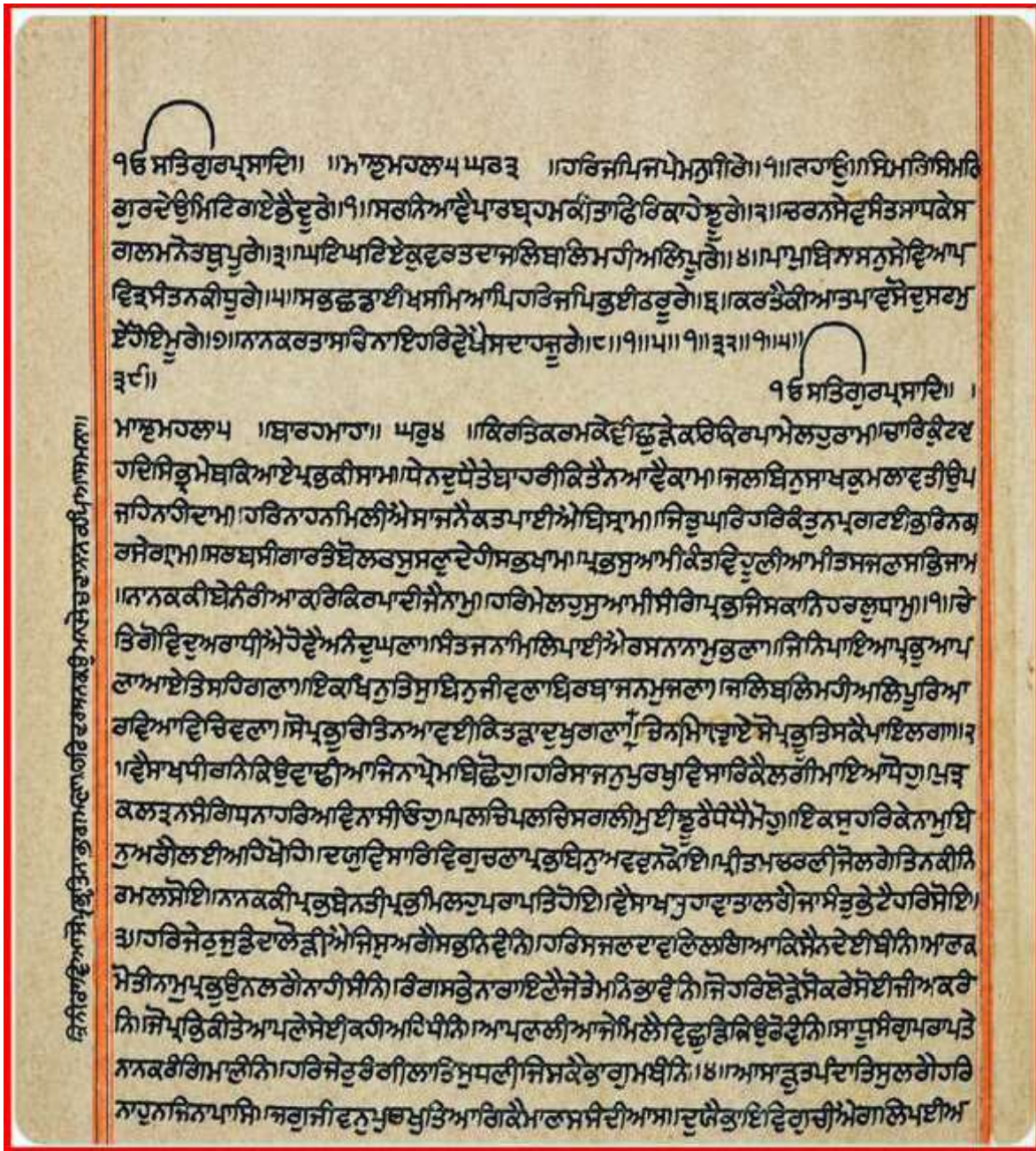
ਕਰੋ ਦਰਸਨ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਦੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੋਦਰੁ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੀ ਤਰਤੀਬ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਮੰਗਲ ਫਿਰ ਰਾਗ ਅਤੇ ਬਾਣੀਕਾਰ ਦਾ ਨਾਂ ਅਤੇ ਫਿਰ 2-2 ਡੰਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੋਦਰੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਹੈਡਿੰਗ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਕੇਜਨਸਤਿਗੁਰਸਤਿਪੁਰਖਾਬਿਨਉਕਰਉਗੁਰਪਾਸਿ॥ਹਮਕੀਰੇਕਿਰਮਸਤਿਗੁਰਸਰਲਾਈਕਰਿਦ
 ਇਆਨਾਮੁਪਰਗਾਸਿ॥੧॥ਮੇਕੇਮੀਤਗੁਰਦੇਵਮੋਕਉਰਾਮਨਾਮਪਰਗਾਸਾ॥ਗੁਰਮਤਿਨਾਮੁਮੇਰਾਪ੍ਰਾਨਸਖ
 ਈਹਰਿਕੀਰਤਿਹਮਰੀਰਹਛਾਸਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਹਰਿਜਨਕੇਵਡੁਭਾਗਵਡੇਰੇਸਿਨਿਹਰਿਹਰਿਸਰਧਾਹਰਿ
 ਪਿਆਸਾ॥ਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਮਿਲੈਕ੍ਰਿਪਤਾਸਹਿਮਿਲਿਸੰਗਰਿਗੁਣਪਰਗਾਸਿ॥੨॥ਜਿਨਿਹਰਿਹਰਿਹਰਿਹਰਿਸੁ
 ਨਾਮਨਪਾਇਆਤੇਭਾਗਹੀਣਜਮਪਾਸਿ॥ਜੇਸਤਿਗੁਰਸਰਣਿਸੰਗਤਿਨਹੀਆਏਪ੍ਰਿਗੁਜੀਵੈਪ੍ਰਿਗੁਜੀਵਾਸਿ
 ॥੩॥ਜਿਨਹਰਿਜਨਸਤਿਗੁਰਸੰਗਤਿਪਾਈਤਿਨਪੁਰਿਮਸਤਕਿਲਿਖਿਅਲਿਖਾਸਿ॥ਸੰਨਧੀਨੁਸਤਿਸੰਗਤਿ
 ਸਿਤੁਹਰਿਹਰਿਪਾਇਆਮਿਲਿਜਨੁਨਾਨਕਨਾਮੁਪਰਗਾਸਿ॥੪॥੪॥ ॥ਰਾਗੁਗੁਜਰੀਮਹਲਾ ੫ ॥
 ਕਾਹੇਭੇਮਨਦਿਤਵਹਿਉਦਮਜਾਆਹਰਿਹਰਿਜੀਉਪਰਿਆ॥ਜੈਲਪਬਰਮਹਿਜੀਤਉਪਾਏਤਾਕਾਰਿਜਕੁਅ
 ਰੈਕਰਿਧਰਿਆ॥੧॥ਮੇਰੇਮਾਧਉਜੀਸਤਸੰਗਤਿਮਿਲੈਸੁਤਰਿਆ॥ਗੁਰਪਰਸਾਦਿਪਰਮਪਦੁਪਾਇਆ
 ਸੂਕੇਕਾਸਟਹਰਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਜਨਨਿਪਿਤਲੋਕਜੁਤਬਾਨਿਤਾਕੋਇਨਕਿਸਕੀਧਰਿਆ॥ਸਿਰਿਸਿਰਿਰਿਜ
 ਕੁਸੰਬਾਹੇਰਾਕੁਰਕਾਹੇਮਨਭਉਕਰਿਆ॥੨॥ਉਤ੍ਰੇਉਤ੍ਰਿਅਵੈਸੈਕੋਸਤਿਸਪਾਛੈਬਚਰੇਛੁਰਿਆ॥ਤਿਨਕਵ
 ਲੁਖਲਾਵੈਕਵਲੁਚੁਗਾਵੈਮਨਮਹਿਸਿਮਰਨੁਕਰਿਆ॥੩॥ਸਭਨਿਧਾਨਦਸਅਸਥਸਿਧਾਨਰਾਕੁਰਕਰਲ
 ਧਰਿਆ॥ਜਨਨਾਨਕਬਲਿਬਲਿਬਲਿਬਲਿਜਾਈਐਤੇਰਾਅੰਤੁਨਪਾਰਵਰਿਆ॥੪॥੫॥

੧੬ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਰਾਗੁਆਸਾਮਹਲਾ੪ ॥ਸੋਪੁਰਖੁ॥ ॥ਸੋਪੁਰਖੁਨਿਰੰਜਨਹਰਿਪੁਰਖੁਨਿਰੰਜਨਹਰਿਅਗੰਮਾਅਗੰਮਾਅ
 ਪਾਰਾ॥ਸਭਿਧਿਆਵਹਿਸਭਿਧਿਆਵਹਿਤੁਧਜੀਹਰਿਸਚੇਸਿਰਜਲਾਹਾਰਾ॥ਸਭੁਜੀਅਰੁਮਾਰੇਜੀਤੁਜੀਆਕਾ
 ਦਾਰਾ॥ਹਰਿਧਿਆਵਹਿਸਤੁਜੀਸਭਦੁਖਵਿਸਾਰਲਾਹਾਰਾ॥ਹਰਿਆਪੇਰਾਕੁਰਹਰਿਆਪੇਸੇਵਕੁਜੀਕਿਆ
 ਨਨਕਜੀਤਵਿਚਾਰਾ॥੧॥ਤ੍ਰਿਪੁਟਿਘਟਿਅੰਤਰਿਸਰਬਨਿਰੰਤਰਿਜੀਹਰਿਏਕੋਪੁਰਖੁਸਮਾਲਾ॥ਇਕਦਾਤੇਇਕ
 ਭੋਖਾਰੀਜੀਸਭਤੇਰੇਚੇਜਾਵਿਡਾਲਾ॥ਤ੍ਰਿਪਦਾਰਤਾਆਪੇਭੂਗਤਾਜੀਹਉਰੁਧੁਬਿਨੁਅਵਰੁਨਜਾਲਾ॥ਤ੍ਰਿਪਾਰਬ
 ਹਮਏਅੰਤੁਬੇਅੰਤੁਜੀਤੇਰੇਕਿਆਗੁਣਾਅਖਿਵਖਾਲਾ॥ਚੋਸੇਵਹਿਜੇਸੇਵਹਿਤੁਧਜੀਜਨਨਾਨਕਤਿਨਕੁਰਬਦਾ॥
 ੨॥ਹਰਿਧਿਆਵਹਿਹਰਿਧਿਆਵਹਿਤੁਧਜੀਸੇਜਨਜੁਗਮਹਿਸੁਖਵਾਸੀ॥ਸੇਮੁਕਰਸੇਮੁਕਤਭਏਜਿਨਹਰਿਧਿ
 ਆਇਆਜੀਤਿਨਟੂਰੀਜਮਕੀਫਾਸੀ॥ਜਿਨਿਨਿਰਭਉਜਿਨਹਰਿਨਿਰਭਉਧਿਆਇਆਜੀਤਿਨਕਾਭਉਸਭੁਗ
 ਵਾਸੀ॥ਜਿਨਸੇਵਿਆਜਿਨਸੇਵਿਆਮੇਰਾਹਰਿਜੀਉਤੇਹਰਿਹਰਿਰੂਪਸਮਾਸੀ॥ਸੇਧੰਨੁਸੇਧੰਨੁਜਿਨਹਰਿਧਿਆ

ਇਸੇ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ਸੋਪੁਰਖੁ ਦੀ ਤਰਤੀਬ। ਪਹਿਲਾਂ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਮੰਗਲ ਫਿਰ ਰਾਗ ਅਤੇ ਬਾਣੀਕਾਰ ਦਾ ਨਾਂ ਉਪਰੰਤ 2-2 ਡੰਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੋਪੁਰਖੁ ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਇਸੇ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ਬਾਰਾਮਾਹ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੀ ਤਰਤੀਬ। ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ ਫਿਰ ਰਾਗ ਅਤੇ ਬਾਣੀਕਾਰ ਦਾ ਨਾਂ ਅਤੇ ਉਪਰੰਤ 2-2 ਡੰਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਾਰਾਮਾਹ ਬਾਣੀ ਦਾ ਹੈਡਿੰਗ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਗੁਰਦੇਵਮਾਤਾਗੁਰਦੇਵਪਿਤਾਗੁਰਦੇਵਸੁਆਮੀਪਰਮੇਸੁਰਾ।ਗੁਰਦੇਵਸਖਾਅਗਿਆਨਭੁਜਨਗੁਰਦੇਵਬੰ
ਧਿਪਸ਼ਹੋਦਰਾ।ਗੁਰਦੇਵਦਾਤਾਹਰਿਨਾਮੁਉਪਦੇਸੈਗੁਰਦੇਵਮਤਿਨਿਰੋਧਰਾ।ਗੁਰਦੇਵਸਤਿਸਤਿਬੁਧਿਮੂਰ
ਤਿਗੁਰਦੇਵਪਾਰਸਪਰਸਪਰਾ।ਗੁਰਦੇਵਤੀਰਥਾਮੀਮ੍ਰਿਤਸਰੋਵਰਗੁਰਗਿਆਨੁਮਜਨੁਅਪਰੰਪਰਾ।ਗੁ
ਰਦੇਵਕਰਤਾਸਭਿਪਾਪਹਰਤਾਗੁਰਦੇਵਪਤਿਤਪਵਿਤਕਰਾ।ਗੁਰਦੇਵਆਦਿਗੁਰਾਦਿਗੁਰਾਜਗੁਰਗੁਰਦੇਵ
ਮਤਿਹਰਿਜਮਿਉਧਰਾ।ਗੁਰਦੇਵਸੰਗਤਿਪ੍ਰਭੁਮੇਲਿਕਰਿਕਿਰਪਹਮੁਪ੍ਰਪਾਪੀਜਿਤੁਲਗਿਤਰਾ।ਗੁਰਦੇਵ
ਸਤਿਗੁਰੁਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁਪਰਮੇਸਰਗੁਰਦੇਵਨਾਨਕਹਰਿਨਾਮਸਕਰਾ॥੧॥੧॥ ॥ਏਹੁਸਲੋਕੁਆਦਿਅੰਤਿ
ਪੜਲਾ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ਰਾਗੁਗਉੜੀਸੁਖਮਨੀਮਹਲਾ੫ ॥ਸਲੋਕੁ॥ ॥ਆਦਿਗੁ
ਰਏਨਮਹਾ।ਜੁਗਾਦਿਗੁਰਏਨਮਹਾ।ਸਤਿਗੁਰਏਨਮਹਾ।ਸ੍ਰੀਗੁਰਦੇਵਏਨਮਹਾ॥੧॥ਅਸਟਪਦੀ॥ ॥ਸਿਮਰ
ਉਸਿਮਰਿਸਿਮਰਿਸੁਖੁਪਾਵਉ॥ਕਲਿਕਲੇਸਤਨਮਾਹਿਮਿਟਾਵਉ॥ਸਿਮਰਉਜਾਮੁਬਿਸੁਤਰਏਕੈ॥ਨਮੁਜਪਰ
ਅਗਨਤਅਨੇਕੈ॥ਏਦਮੁਰਾਨਸਿਮ੍ਰਿਤਿਸੁਧਾਖਰਾ।ਕੀਨੇਰਾਮਨਾਮਇਕਾਖਰਾ॥ਕਿਨਕਾਏਕੁਜਿਸੁਜੀਅਬਸਾਵੈ
ਤਾਕੀਮਹਿਮਾਗਨੀਨਾਵੈ॥ਕਾਂਖੀਏਕੈਦਰਸਤੁਹਾਰੈ॥ਨਾਨਕਉਨਸੀਰੀਮੋਹਿਉਧਾਰੈ॥੧॥ਸੁਖਮਨੀਸੁਖਅੰ
ਮ੍ਰਿਤਪ੍ਰਭਨਾਮੁ।ਭਗਤਜਨਾਕੈਮਨਿਬਿਸਮੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਪ੍ਰਭੁਕੈਸਿਮਰਨਿਗਰਭਿਨਬਸੈ॥ਪ੍ਰਭੁਕੈਸਿਮਰਨਿ
ਦੁਖਜਮੁਨਸੈ॥ਪ੍ਰਭੁਕੈਸਿਮਰਨਿਕਲੁਪਰਹਰੈ॥ਪ੍ਰਭੁਕੈਸਿਮਰਨਿਦੁਸਮਨੁਟਰੈ॥ਪ੍ਰਭੁਸਿਮਰਤਕਛੁਬਿਘਨਨ
ਲਾਗੈ॥ਪ੍ਰਭੁਕੈਸਿਮਰਨਿਅਨਦਿਨੁਜਾਗੈ॥ਪ੍ਰਭੁਕੈਸਿਮਰਨਿਭਉਨਬਿਆਪੈ॥ਪ੍ਰਭੁਕੈਸਿਮਰਨਿਦੁਖਨਜੀਤਾਪੈ
ਪ੍ਰਭੁਕਾਸਿਮਰਨੁਸਾਧਕੈਸੀਰੀ॥ਸਰਬਨਿਧਾਨਨਾਨਕਹਰਿਰੀਰੀ॥੨॥ਪ੍ਰਭੁਕੈਸਿਮਰਨਿਰਿਧਿਸਿਧਿਨਿਉਨਿਧਿ
ਪ੍ਰਭੁਕੈਸਿਮਰਨਿਗਿਆਨੁਪਿਆਨੁਤਤੁਬੁਧਿ॥ਪ੍ਰਭੁਕੈਸਿਮਰਨਿਜਪਤਪੁਜਾ॥ਪ੍ਰਭੁਕੈਸਿਮਰਨਿਬਿਨਸੈਦੁ
ਜਾ॥ਪ੍ਰਭੁਕੈਸਿਮਰਨਿਤੀਰਥਇਸਨਨੀ॥ਪ੍ਰਭੁਕੈਸਿਮਰਨਿਦਰਗਹਮਾਨੀ॥ਪ੍ਰਭੁਕੈਸਿਮਰਨਿਹੋਇਸੁਭਲਾ॥ਪ੍ਰ
ਭੁਕੈਸਿਮਰਨਿਸੁਫਲਫਲਾ॥ਸੇਸਿਮਰਹਿਜਿਨਾਪਿਸਿਮਰਾਏ॥ਨਾਨਕਤਾਕੈਲਾਰਉਪਾਏ॥੩॥ਪ੍ਰਭੁਕਾਸਿ
ਮਰਨੁਸਭਤੇਉਚਾ॥ਪ੍ਰਭੁਕੈਸਿਮਰਨਿਉਧਰੇਮੁਚਾ॥ਪ੍ਰਭੁਕੈਸਿਮਰਨਿਤ੍ਰਿਸਨਾਬੁਝੈ॥ਪ੍ਰਭੁਕੈਸਿਮਰਨਿਸਭੁਕਿ
ਛੁਸੁਝੈ॥ਪ੍ਰਭੁਕੈਸਿਮਰਨਿਨਾਹੀਜਮਤਾਸਾ॥ਪ੍ਰਭੁਕੈਸਿਮਰਨਿਮੂਰਨਾਸਾ॥ਪ੍ਰਭੁਕੈਸਿਮਰਨਿਮਨਕੀਮਲੁ
ਜਾਇ॥ਅੰਮ੍ਰਿਤਨਮੁਰਿਦਮਾਹਿਸਮਾਇ॥ਪ੍ਰਭੁਜੀਬਸਹਿਸਾਧਕੀਰਸਨਾ॥ਨਾਨਕਜਨਕਾਵਾਸਨਿਦਸਨਾ॥੪॥ਪ੍ਰਭੁ
ਕਉਸਿਮਰਹਿਸੇਧਨਵੰਤੈ॥ਪ੍ਰਭੁਕਉਸਿਮਰਹਿਸੇਪਤਿਵੰਤੈ॥ਪ੍ਰਭੁਕਉਸਿਮਰਹਿਸੇਜਨਪਰਵਾਨਾ॥ਪ੍ਰਭੁਕਉ

ਇਸੇ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੋ ਸੁਖਮਨੀ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੀ ਤਰਤੀਬ ਦੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ ਫਿਰ ਰਾਗ, ਬਾਣੀ ਅਤੇ ਬਾਣੀਕਾਰ ਦਾ ਨਾਂ
ਫਿਰ 22 ਭੰਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਲੋਕ ਦਾ ਹੈਡਿੰਗ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਪਰੰਤ ਸਲੋਕ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਰਾਖਤਮਨਾਪ੍ਰਭਮਨਪ੍ਰਰਨਫੁਦੁਖਬਿਦੀਰਨਸਗਲਾਇਛਪ੍ਰਜੀਤੀਆਯਰਿਕੀਠਿਲਾਠੇਦਿਨਸਤਾਠੇਮਿਲਿਨ
ਹਸੇਜਸੇਹੀਤੀਆਪ੍ਰਭਵਿਸਰਿਏਧਾਰੀਮਿਲੇਮੁਰਾਰੀਸਗਲਕਲਮਲਭੁਏਹਨ॥ਬਿਨਵੇਤਿਨਾਨਕਮੇਰੀਆਸਪੁ
ਰਨਮਿਲੇਸੀਧਰਗੁਣਨਿਧਨ॥੪॥੧॥੧੪॥ ੫॥੪੯੧॥੨॥੪੯੩॥੧੪॥ ੪੯੪॥੧੪॥੪੯੫॥॥ਤਿਨਕਾਜੁ
ਮਲਾ੩੫॥ਜੇਕੁ॥

੧੮੧

੧੬ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ਆਸਾਕੀਵਾਰਸਲੋਕਾਨਾਲਿਮਹਲਾ੧॥ ॥ਵੰਡੇਅਸਰਾਜੇ
ਕੀਸੁਨੀ॥ ॥ਸਲੋਕਮ੪੧॥ ॥ਬਲਿਹਾਰੀਗੁਰਆਪਲੇਦੇਉਹਾਫੀਸਦਵਾਰਾ॥ਜਿਨਮਾਣਸਤੇਦੇਵਤੇਕੀਏਕ
ਰਤਨਲਥੀਵਾਰਾ॥੧॥੪੯੨॥ ॥ਜੇਸਉਗਵਹਿਸੂਰਜਚਕ੍ਰਹਿਹਜਾਗਾ॥ਏਤੇਚਨਣਿਹੋਦਿਆਗੁਰਾਬਿਨੁਘੋਰਾਮਿਧਾ
ਥਾ॥੨॥੪੯੩॥ ॥ਨਾਨਕਗੁਣਨਚੇਤਨੀਮਨਿਆਪਲੈਸੁਚੇਤਾ॥ਛੁਟੇਤਿਲੁਬੁਆਕੁਜਿਉਸੁਏਅੰਦਰਿਖੇਤਾ॥ਖੇਤੈਅੰਦ
ਰਿਛੁਟਿਆਕੁਨਾਨਕਸਉਨਾਹਾ॥ਫੁਲੀਅਹਿਫੁਲੀਅਹਿਬੁਛੈਭੀਤਨਵਿਚਿਸੁਆਹਾ॥੩॥੪੯੪॥ ॥ਆ
ਪੀਨੈਆਪੁਸਾਜਿਓਆਪੀਨੈਚਾਚਿਓਨਾਉ॥ਦੁਯੀਕੁਦਰਤਿਸਾਜੀਅੰਕਰਿਆਸਲੁਭਿਓਚਾਉ॥ਦਾਤਾਕਰਤਾਅ
ਪਿਤ੍ਰਤੁਸਿਦੇਵਹਿਕਰਹਿਪਸਾਉ॥ਤੂਜਾਲੇਈਸਭੁਸੈਦੇਲੈਸਹਿਜਿੰਦੁਕਵਾਉ॥ਕਾਰਿਆਸਲੁਭਿਓਚਾਉ॥੧॥
ਸਲੋਕਮ੪੧॥ ॥ਸਚੇਤੇਰੇਖੰਡਸਚੇਬ੍ਰਹਮੰਡ॥ਸਚੇਤੇਰੇਲੇਅਸਚੇਆਕਾਗਾ॥ਸਚੇਤੇਰੇਕਰਲੇਸਰਬਈਚਾਰ
ਸਚਾਤੇਰਾਅਮਰੁਸਚਾਦੀਬਾਣੁ॥ਸਚਾਤੇਰਾਹੁਕਮੁਸਚਾਨੀਸਾਣੁ॥ਸਚੇਤੁਸੁਆਖਹਿਲਖਕਰੋਛੁ॥ਸਚੇਸਭਿ
ਤਾਲੇਸਚੇਸਭਿਜੋਰਿ॥ਸਚੀਤੇਰੀਸਿਫਤਿਸਚੀਸਾਲਾਹਾ॥ਸਚੀਤੇਰੀਕੁਦਰਤਿਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਾ॥ਨਾਨਕਸਚੁ
ਧਿਆਈਨਿਸਚੁ॥ਜੇਮਰਿਜੀਮੇਸੁਕਚੁਨਿਕਚੁ॥੧॥੪੯੫॥ ॥ਵਡੀਵਡਿਓਈਜਾਵਡੁਨਾਉ॥ਵਡੀਵਡਿਓਈਜ
ਸਚੁਨਿਆਉ॥ਵਡੀਵਡਿਓਈਜਾਨਿਹਚਲੁਬਾਉ॥ਵਡੀਵਡਿਓਈਜਾਲੈਅਲਾਉ॥ਵਡੀਵਡਿਓਈਬੁਝੈ
ਸਭਿਭਾਉ॥ਵਡੀਵਡਿਓਈਜਾਪੁਛਿਨਦਾਤਿ॥ਵਡੀਵਡਿਓਈਜਾਪੇਆਪਿਨਾਨਕਕਾਰਨਕਬਨੀਜਾਇ
ਕੀਤਾਕਰਲਾਸਰਬਰਜਾਇ॥੨॥੪੯੬॥ ॥ਏਹੁਜਗੁਸਚੈਕੀਪੈਕੋਫੀਸਚੇਕਾਵਿਚਿਵਾਸੁ॥ਇਕਨਾਹੁਕੀਸਮ
ਇਲਏਇਕਨਾਹੁਕਮੇਕਰੇਵਿਲਾਸੁ॥ਇਕਨਾਭਲੈਕਫਿਲਏਇਕਨਾਮਾਇਆਵਿਚਿਨਿਵਾਸੁ॥ਏਵਡਿਓਆਖਿਨ
ਜਾਪਈਜਿਕਿਸੈਆਲੈਰਾਸਿ॥ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਜਾਣੀਅੰਜਾਕਉਆਪਿਕਰੇਪਰਗਾਸੁ॥੩॥੪੯੭॥ ॥
ਨਾਨਕਜੀਅਉਪਾਇਕੈਲਿਖਿਨਵੈਧਰਮੁਬਹਾਲਿਆ॥ਓਥੈਸਚੇਹੀਸਾਚੀਨਿਬਛੇਚੁਣਿਵਖਿਕਛੇਜਜਮਾਲੇ
ਆ॥ਬਾਉਨਮਾਈਨਿਕਾਕੁਆਰਮੁਹਿਕਾਲੈਦੋਜਕਿਚਾਲਿਆ॥ਤੇਰੈਨਾਇਰਤੇਸੇਜੀਲੇਗਏਹਾਰਿਥਾਏਸਿ
ਠਗਲਵਾਲਿਆ॥ਲਿਖਿਨਵੈਧਰਮੁਬਹਾਲਿਆ॥੨॥ਸਲੋਕਮ੪੧॥ ॥ਵਿਸਮਾਦੁਨਾਦਵਿਸਮਾਦੁਵੇਦ॥

੯੯੯

ਸਚਾਨੁਮਾਨੁਸਚਾਤੁਰਾਕਰਮ

ਇਸੇ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੋ ਆਸਾ ਕੀ ਵਾਰ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੀ ਤਰਤੀਬ ਦੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ ਫਿਰ-ਆਸਾ ਕੀ ਵਾਰ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ ਮਹਲਾ ੧॥ ਦਰਜ ਹੈ। ਉਪਰੰਤ ਵੰਡੇ ਅਸਰਾਜੇ ਕੀ ਧੁਨੀ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਸਚਿਖੀਡਿਵਸੈਨਿਰਕਾਗੁ।ਕਰਿਕਰਿਵੇਖੈਨਦਰਿਨਿਹਾਲਾ।ਤਿਥੈਖੰਡਿਤਿ
 ਲਵਰਭੰਗੀਜੇਕੋਕਥੈਤਅਤੁਨਅਤੁ।ਤਿਥੈਲੋਅਲੋਅਅਕਾਗ।ਜਿਵਨਿਵ
 ਹੁਕਮੁਤਿਵੈਤਿਵਕਾਗ।ਵੇਖੈਵਿਗਸੈਕਰਿਵੀਚਾਗ।ਨਾਨਕਕਥਨਾਕਰੜਾਸਾ
 ਗੁ॥੩੦॥ਜਤੁਪਹਾਰਾਧੀਰਜੁਸੁਨਿਆਗੁ।ਅਹਿਰਣਿਮਤਿਵੇਦੁਹਥੀਆਰੁ
 ਭੁਓਖਲਅਗਨਿਤਪਤਾਉ।ਭੁੰਡਾਭਾਉਅੰਭਿਤੁਤਿਤੁਲਾਇ।ਘੜੀਐਸਬ
 ਦੁਸਰੀਟਕਸਾਲਾ।ਜਿਨਕਉਨਦਰਿਕਰਮੁਤਿਨਕਾਗ।ਨਾਨਕਨਦਰੀਨਦਰਿ
 ਨਿਹਾਲੁ॥੩੧॥ ॥ਸਲੋਕਾ॥ਪਵਣੁਗੁਰੂਪਾਣੀਪਿਤਾਮਾਤਾਧਰਤਿਮਹਤੁ॥
 ਦਿਵਸੁਰਾਤਿਦੁਇਦਾਈਨਾਇਆਖੇਲੈਸਗਲਜਗਤੁ।ਚੀਗਿਆਈਆਬੁ
 ਰਿਆਈਆਵਾਨੈਧਰਮੁਹਰਿਗੁ।ਕਰਮੀਅਪੇਆਪਣੀਕੋਨੈਕੈਕੇਦੁਗਿ॥
 ਜਿਨੀਨਾਮੁਪਿਆਇਆਗਏਮਸਕਤਿਘਾਲਿ।ਨਾਨਕਤੇਮੁਖਉਜਲੇਕੇਤੀਛੁ
 ਟੀਨਾਲਿ॥ ੧॥

੧ ਓਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਰਾਗੁਆਸਾਮਹਲ ੧

ਸੋਦਗੁ॥ ॥ਸੋਦੁਤੇਰਾਕੇਹਾਸੋਪਕੁਕੇਹਾਜਿਤੁਬਹਿਸਰਬਸਮਾਲੋ॥ਵਾ
 ਜੇਤੇਰੇਨਾਦਅਨੇਕਅਸੀਖਾਕੇਤੇਤੇਰੇਵਾਵਣਹਾਰੇ॥ਕੇਤੇਤੇਰੇਰਾਗਪਗੀਸਿਉਕ
 ਹੀਅਹਿਕੇਤੇਤੇਰੇਗਾਵਣਹਾਰੇ॥ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨੇਪਵਣੁਪਾਣੀਥੈਸੰਤਰੁਗਾਵੈ
 ਰਾਜਾਧਰਮੁਦੁਆਰੇ॥ਗਾਵਨਿਤੁਧੋਨੇਚਿਤੁਗੁਪਤੁਲਿਖਜਾਣਨਿਲਿਖਿਲਿ

1714 ਏ.ਡੀ. ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਗਈ ਇੱਕ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ਸੋਦਰੁ ਬਾਣੀ ਦੀ ਤਰਤੀਬ। ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ, ਫਿਰ ਬਾਣੀ ਅਤੇ ਬਾਣੀਕਾਰ ਦਾ ਨਾਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸੋਦਰੁ ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਰਛੁਰਿਆ॥ਤਿਨਕਵਨੁਪਲਾਵੈਕਵਨੁਚੁਗਾਵੇਮਨਾਹਿਸਿਮਰਨੁਕਰਿਆ
 ॥੪॥ਸਭਿਨਿਪਾਨਦਸਅਥਟਸਿਪਾਨਠਾਕੁਰੁਕਰਤਲਪਰਿਆਜਨ
 ਨਾਨਕਬਲਿਬਲਿਸਦਬਲਿਜਾਈਐਤੇਰਾਅੰਤੁਨਪਾਰਾਵਹਿਆ॥ ੪॥
 ੫॥ ੧ੳਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਗੁਰੁਆਸਾਮਹਲਾ ੪ ॥
 ਸੋਪੁਰਖੁ॥ ਸੋਪੁਰਖੁਨਿਰੰਜਨੁਹਰਿਪੁਰਖੁਨਿਰੰਜਨੁਹਰਿਅਗਮਾਅਗਾ
 ਮਅਪਾਰਗਾ॥ਸਭਿਧਿਆਵਹਿਸਭਿਧਿਆਵਹਿਤੁਪੁਜੀਹਰਿਸਚੇਸਿਰਜ
 ਨਹਾਰਗਾ॥ਸਭਿਜੀਅਤੁਮਾਰੇਜੀਤੁਜੀਆਕਾਰਤਾਰਾ॥ਹਰਿਧਿਆਵਹੁਤਿਹੁ
 ਜੀਸਭਿਦੁਖਵਿਸਾਰਣਹਾਰਗਾ॥ਹਰਿਆਪੇਠਾਕੁਰਹਰਿਆਪੇਸੇਵਕੁਜੀਰਿ
 ਆਨਾਨਕਜੀਤਵਿਚਾਰਗਾ॥੧॥ਤੁਘਟਿਘਟਿਅੰਤਰਿਸਰਬਨਿਰੰਤਰਿਜੀ
 ਹਰਿਏਕੋਪੁਰਖੁਸਮਾਣਾ॥ਇਕਦਾਤੇਇਕਿਭੇਖਾਰੀਜੀਸਭਿਤੇਰੇਚੋਜੁਵਿਡੀ
 ਣਾ॥ਤੁਅਪੋਦਾਤਾਅਪੇਭੁਗਤਾਜੀਹਉਤੁਪੁਬਿਨੁਅਵਰਨਜਾਣਾ॥ਤੁਪਾ
 ਰਬੁਹਮੁਬੇਅੰਤੁਬੇਅੰਤੁਜੀਤੇਰੇਕਿਆਗੁਣੁਆਖਿਦਖਾਣਾ॥ਜੇਸੇਵਹਿਜੇ
 ਸੇਵਹਿਤੁਪੁਜੀਜਨੁਨਾਨਕੁਤਿਨਕੁਰਬਾਣਾ॥੨॥ਹਰਿਧਿਆਵਹਿਹਰਿ
 ਧਿਆਵਹਿਤੁਪੁਜੀਸੇਜਨਜਗਮਹਿਸੁਖਵਾਸੀ॥ਸੇਮੁਕਤਸੇਮੁਕਤੁਭਟੇ
 ਜਿਨਹਰਿਧਿਆਇਆਜੀਤਿਨਦੁਟੀਜਮਕੀਛਾਸੀ॥ਜਿਨਨਿਰਭਉ
 ਜਿਨਹਰਿਨਿਰਭਉਧਿਆਇਆਜੀਤਿਨਕਾਭਉਸਭੁਗਵਾਸੀ॥ਜਿਨਸੇ

ਇਸੇ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ਸੋਪੁਰਖੁ ਦੀ ਤਰਤੀਬ। ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ, ਫਿਰ ਰਾਗ ਅਤੇ ਬਾਣੀਕਾਰ ਦਾ ਨਾਂ ਅਤੇ ਉਪਰੰਤ ਸੋਪੁਰਖੁ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਅੰਕਿਤ ਹੈ।

ਲਗਾਂ ਮਾਤਰਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦ ਬਣਤਰ ਦੇ ਪਾਠ-ਭੇਦ

ਹੁਣ ਵਾਲੀ ਛਾਪੇ ਦੀ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਲਗਾਂ-ਮਾਤਰਾਂ ਅਤੇ ਅੱਖਰਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ-ਜੋੜ ਗਲਤ ਛਪੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਠੀਕ ਸਰੂਪ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਨਿਤਨੇਮ ਵਾਲੇ ਪਹਿਲੇ ੧੩ ਪੰਨਿਆਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਰੂਪ ਠੀਕ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਸਿੱਖ-ਸੰਗਤਾਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣ। ਸੰਗਤ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਇਸ ਸੰਬੰਧੀ ਐਕਸਲ ਸ਼ੀਟ ਤੇ ਡਾਟਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਇਸ ਡਾਟੇ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਹੀ ਹਨ।

ਪੰਨਾ ਛਾਪੇ ਵਾਲੀਆਂ ਸੰਥਿਆ
ਸੈਂਚੀਆਂ ਦਾ ਪਾਠ

ਸ਼ੁੱਧ ਪਾਠ, ਜੋ ਹੋਣਾ
ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ

ਕਾਰਣ

1	ਸੋਚੈ ਸੋਚਿ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਸੋਚੀ ਲਖ
ਵਾਰ ॥	ਸੋਚੈ ਸੋਚ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਸੋਚੀ ਲਖ
ਵਾਰ ॥	ਨਾਉਂ ਇਸਤਰੀ ਲਿੰਗ ਤੱਦਭਵ
2	ਕਰਮੀ ਆਵੈ ਕਪੜਾ ਨਦਰੀ ਮੋਖੁ
ਦੁਆਰੁ ॥	ਕਰਮੀ ਆਵੈ ਕਪੜਾ ਨਦਰੀ ਮੋਖ
ਦੁਆਰੁ ॥	ਨਾਉਂ ਪੁਲਿੰਗ ਇੱਕਵਚਨ ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ
(ਮੋਖ ਦਾ ਦੁਆਰਾ)
2	ਗੁਰੁ ਈਸਰੁ ਗੁਰੁ ਗੋਰਖੁ ਬਰਮਾ ਗੁਰੁ
ਪਾਰਬਤੀ ਮਾਈ ॥	ਗੁਰੁ ਈਸਰੁ ਗੁਰੁ ਗੋਰਖੁ ਬ੍ਰਹਮਾ
ਗੁਰੁ ਪਾਰਬਤੀ ਮਾਈ ॥	ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਸਲ ਸਰੂਪ
2	ਜੇ ਤਿਸੁ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਈ ਤ ਵਾਤ
ਨ ਪੁਛੈ ਕੇ ॥	ਜੇ ਤਿਸੁ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਈ ਤ
ਵਾਤ ਨ ਪੁਛੈ ਕੋਇ ॥	ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਤੁਕਾਂਤ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ
2	ਕੀਟਾ ਅੰਦਰਿ ਕੀਟੁ ਕਰਿ ਦੋਸੀ ਦੋਸੁ
ਧਰੇ ॥	ਕੀਟਾ ਅੰਦਰਿ ਕੀਟੁ ਕਰਿ ਦੋਸੀ
ਦੋਸੁ ਧਰੇਇ ॥	ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਤੁਕਾਂਤ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ
2	ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣਿ ਗੁਣੁ ਕਰੇ
ਗੁਣਵੰਤਿਆ ਗੁਣੁ ਦੇ ॥	ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣਿ ਗੁਣੁ ਕਰੇ
ਗੁਣਵੰਤਿਆ ਗੁਣੁ ਦੇਇ ॥	ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਤੁਕਾਂਤ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ
2	ਤੇਹਾ ਕੋਇ ਨ ਸੁਝਈ ਜਿ ਤਿਸੁ ਗੁਣੁ
ਕੋਇ ਕਰੇ ॥	ਤੇਹਾ ਕੋਇ ਨ ਸੁਝਈ ਜਿ ਤਿਸੁ
ਗੁਣੁ ਕੋਇ ਕਰੇਇ ॥	ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਤੁਕਾਂਤ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ
2	ਸੁਣਿਐ ਸਾਸਤ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਵੇਦ ॥	ਸੁਣਿਐ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਵੇਦ ॥	ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਸਲ ਸਰੂਪ
2	ਸੁਣਿਐ ਸਾਸਤ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਵੇਦ ॥	ਸੁਣਿਐ ਸਾਸਤ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਵੇਦ ॥	ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਸਲ ਸਰੂਪ
3	ਮੰਨੈ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖੁ ਦੁਆਰੁ ॥	ਮੰਨੈ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥	ਨਾਉਂ ਪੁਲਿੰਗ ਇੱਕਵਚਨ ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ
(ਮੋਖ ਦਾ ਦੁਆਰਾ)
3	ਮੰਨੈ ਤਰੈ ਤਾਰੇ ਗੁਰੁ ਸਿਖ ॥	ਮੰਨੈ ਤਰੈ ਤਾਰੇ ਗੁਰ ਸਿਖ ॥	ਨਾਉਂ ਪੁਲਿੰਗ ਇੱਕਵਚਨ ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ
ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ)
3	ਪੰਚ ਪਰਵਾਣ ਪੰਚ ਪਰਧਾਨੁ ॥	ਪੰਚ ਪਰਵਾਣੁ ਪੰਚ ਪਰਧਾਨੁ ॥	ਪਰਵਾਣੁ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸਰੂਪ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ
ਬਦਲਦਾ।
3	ਪੰਚੇ ਪਾਵਹਿ ਦਰਗਹਿ ਮਾਨੁ ॥	ਪੰਚੇ ਪਾਵਹਿ ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ ॥	ਨਾਉਂ ਇਸਤਰੀ ਲਿੰਗ ਤੱਤਸਮ ਅਤੇ
ਖਾਸਕਰ ਫ਼ਾਰਸੀ ਦਾ ਮਲਿਕ ਸ਼ਬਦ

ਪੰਨਾ ਛਾਪੇ ਵਾਲੀਆਂ ਸੰਥਿਆ
ਸੈਂਚੀਆਂ ਦਾ ਪਾਠ

ਸ਼ੁੱਧ ਪਾਠ, ਜੋ ਹੋਣਾ
ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ

ਕਾਰਣ

3	ਪੰਚੇ ਸੋਹਹਿ ਦਰਿ ਰਾਜਾਨੁ ॥	ਪੰਚੇ ਸੋਹਹਿ ਦਰਿ ਰਾਜਾਨ ॥	ਨਾਉਂ ਪੁਲਿੰਗ ਬਹੁਵਚਨ
4	ਅਸੰਖ ਸੂਰ ਮੁਹ ਭਖ ਸਾਰ ॥	ਅਸੰਖ ਸੂਰ ਮੁਹਿ ਭਖ ਸਾਰ ॥	ਨਾਉਂ ਪੁਲਿੰਗ ਇੱਕਵਚਨ ਅਧਿਕਰਣ
ਕਾਰਕ (ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ)
4	ਅਸੰਖ ਪਾਪੀ ਪਾਪੁ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ॥	ਅਸੰਖ ਪਾਪੀ ਪਾਪ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ॥	ਨਾਉਂ ਪੁਲਿੰਗ ਬਹੁਵਚਨ
4	ਪਾਣੀ ਧੋਤੈ ਉਤਰਸੁ ਖੇਹ ॥	ਪਾਣੀ ਧੋਤੈ ਉਤਰਸਿ ਖੇਹ ॥	ਨਾਉਂ ਇਸਤਰੀ ਲਿੰਗ ਤੀਜਾ ਪੁਰਖ ਦੀ
ਭਵਿੱਖਤ ਕਿਰਿਆ (ਉੱਤਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ)
4	ਓਹੁ ਧੋਪੈ ਨਾਵੈ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥	ਓਹੁ ਧੋਪੈ ਨਾਵੈ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥	ਨਾਉਂ ਇਸਤਰੀ ਲਿੰਗ ਦਾ ਪੜਨਾਉਂ (ਉਹ
ਮਤਿ ਧੋਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ)
4	ਸੁਅਸਤਿ ਆਥਿ ਬਾਣੀ ਬਰਮਾਉ ॥	ਸੁਅਸਤਿ ਆਥਿ ਬਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮਾਉ ॥	ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਸਲ ਸਰੂਪ
4	ਕਵਣੁ ਸੁ ਵੇਲਾ ਵਖਤੁ ਕਵਣੁ ਕਵਣੁ
ਥਿਤਿ ਕਵਣੁ ਵਾਰੁ ॥	ਕਵਣੁ ਸੁ ਵੇਲਾ ਵਖਤੁ ਕਵਣੁ
ਕਵਣੁ ਥਿਤਿ ਕਵਣੁ ਵਾਰੁ ॥	ਨਾਉਂ ਇਸਤਰੀ ਲਿੰਗ ਦਾ ਪੜਨਾਵੀਂ
ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ
4	ਕਵਣਿ ਸਿ ਰੁਤੀ ਮਾਹੁ ਕਵਣੁ ਜਿਤੁ
ਹੋਆ ਆਕਾਰੁ ॥	ਕਵਣੁ ਸਿ ਰੁਤੀ ਮਾਹੁ ਕਵਣੁ ਜਿਤੁ
ਹੋਆ ਆਕਾਰੁ ॥	ਨਾਉਂ ਇਸਤਰੀ ਲਿੰਗ ਦਾ ਪੜਨਾਵੀਂ
ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ
5	ਸਹਸ ਅਠਾਰਹ ਕਹਨਿ ਕਤੇਬਾ
ਅਸੁਲੁ ਇਕੁ ਧਾਤੁ ॥	ਸਹਸ ਅਠਾਰਹ ਕਹਨਿ ਕਤੇਬਾ
ਅਸੁਲੁੰ ਇਕੁ ਧਾਤੁ ॥	ਨਾਉਂ ਪੁਲਿੰਗ ਇੱਕਵਚਨ ਅਪਾਦਾਨ ਕਾਰਕ
5	ਕੇਤੇ ਲੈ ਲੈ ਮੁਕਰੁ ਪਾਹਿ ॥	ਕੇਤੇ ਲੈ ਲੈ ਮੁਕਰਿ ਪਾਹਿ ॥	ਤੀਜਾ ਪੁਰਖ ਬਹੁਵਚਨ ਦੀ ਸੰਯੁਕਤ
ਕਿਰਿਆ (ਮੁਕਰ ਪੈਂਦੇ ਹਨ)
5	ਅਮੁਲੁ ਬਖਸੀਸ ਅਮੁਲੁ ਨੀਸਾਣੁ ॥	ਅਮੁਲੁ ਬਖਸੀਸ ਅਮੁਲੁ ਨੀਸਾਣੁ ॥	ਨਾਉਂ ਇਸਤਰੀ ਲਿੰਗ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਮੁਕਤਾ-
ਅੰਤ ਆਵੇਗਾ।
5	ਆਖਹਿ ਬਰਮੇ ਆਖਹਿ ਇੰਦ ॥	ਆਖਹਿ ਬ੍ਰਹਮੇ ਆਖਹਿ ਇੰਦ ॥	ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਸਲ ਸਰੂਪ
6	ਜੇ ਕੋ ਆਖੈ ਬੋਲੁਵਿਗਾਤੁ ॥	ਜੇ ਕੋ ਆਖੈ ਬੋਲਵਿਗਾਤੁ ॥	ਨਾਉਂ ਪੁਲਿੰਗ ਇੱਕਵਚਨ
6	ਗਾਵਹਿ ਤੁਹਨੋ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ
ਬੈਸੰਤਰੁ ਗਾਵੈ ਰਾਜਾ ਧਰਮੁ ਦੁਆਰੇ ॥	ਗਾਵਹਿ ਤੁਹ ਨੋ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ
ਬੈਸੰਤਰੁ ਗਾਵੈ ਰਾਜਾ ਧਰਮੁ ਦੁਆਰੇ ॥	ਤੁਹ' ਪੜਨਾਉਂ ਹੈ ਅਤੇ 'ਨੋ' ਸੰਬੰਧਕ ਹੈ।
6	ਗਾਵਹਿ ਈਸਰੁ ਬਰਮਾ ਦੇਵੀ ਸੋਹਨਿ
ਸਦਾ ਸਵਾਰੇ ॥	ਗਾਵਹਿ ਈਸਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵੀ
ਸੋਹਨਿ ਸਦਾ ਸਵਾਰੇ ॥	ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਸਲ ਸਰੂਪ

ਪੰਨਾ	ਛਾਪੇ ਵਾਲੀਆਂ ਸੰਥਿਆ ਸੈਂਚੀਆਂ ਦਾ ਪਾਠ	ਸ਼ੁੱਧ ਪਾਠ, ਜੋ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ	ਕਾਰਣ
6	ਗਾਵਹਿ ਇੰਦ ਇਦਾਸਣਿ ਬੈਠੇ ਦੇਵਤਿਆ ਦਰਿ ਨਾਲੇ ॥	ਗਾਵਹਿ ਇੰਦ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰਾਸਣਿ ਬੈਠੇ ਦੇਵਤਿਆ ਦਰਿ ਨਾਲੇ ॥	ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਸਲ ਸਰੂਪ
7	ਇਕ ਦੂ ਜੀਭੋ ਲਖ ਹੋਹਿ ਲਖ ਹੋਵਹਿ ਲਖ ਵੀਸ ॥	ਇਕ ਦੁੰ ਜੀਭੋ ਲਖ ਹੋਹਿ ਲਖ ਹੋਵਹਿ ਲਖ ਵੀਸ ॥	ਅਪਾਦਾਨ ਕਾਰਕ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਲਈ
7	ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਧਰਤੀ ਥਾਪਿ ਰਖੀ ਧਰਮ ਸਾਲ ॥	ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਧਰਤੀ ਥਾਪਿ ਰਖੀ ਧਰਮਸਾਲ ॥	ਨਾਉਂ ਇਸਤਰੀ ਲਿੰਗ, ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ।
7	ਧਰਮ ਖੰਡ ਕਾ ਏਹੋ ਧਰਮੁ ॥	ਧਰਮਖੰਡ ਕਾ ਏਹੋ ਧਰਮੁ ॥	ਨਾਉਂ ਪੁਲਿੰਗ ਇੱਕਵਚਨ, ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ।
7	ਗਿਆਨ ਖੰਡ ਕਾ ਆਖਹੁ ਕਰਮੁ ॥	ਗਿਆਨਖੰਡ ਕਾ ਆਖਹੁ ਕਰਮੁ ॥	ਨਾਉਂ ਪੁਲਿੰਗ ਇੱਕਵਚਨ, ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ।
7	ਕੇਤੇ ਬਰਮੇ ਘਾੜਤਿ ਘੜੀਅਹਿ ਰੂਪ ਰੰਗ ਕੇ ਵੇਸ ॥	ਕੇਤੇ ਬ੍ਰਹਮੇ ਘਾੜਤਿ ਘੜੀਅਹਿ ਰੂਪ ਰੰਗ ਕੇ ਵੇਸ ॥	ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਸਲ ਸਰੂਪ
7	ਕੇਤੇ ਬਰਮੇ ਘਾੜਤਿ ਘੜੀਅਹਿ ਰੂਪ ਰੰਗ ਕੇ ਵੇਸ ॥	ਕੇਤੇ ਬਰਮੇ ਘਾੜਤਿ ਘੜੀਅਹਿ ਰੂਪ ਰੰਗ ਕੇ ਵੇਸ ॥	ਨਾਉਂ ਇਸਤਰੀ ਲਿੰਗ ਅਤੇ ਇਹ ਤੱਤਸਮ ਨਹੀਂ ਹੈ।
7	ਗਿਆਨ ਖੰਡ ਮਹਿ ਗਿਆਨੁ ਪਰਚੰਡੁ ॥	ਗਿਆਨਖੰਡ ਮਹਿ ਗਿਆਨੁ ਪਰਚੰਡੁ ॥	ਨਾਉਂ ਪੁਲਿੰਗ ਇੱਕਵਚਨ, ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ।
8	ਸਰਮ ਖੰਡ ਕੀ ਬਾਣੀ ਰੂਪੁ ॥	ਸਰਮਖੰਡ ਕੀ ਬਾਣੀ ਰੂਪੁ ॥	ਨਾਉਂ ਪੁਲਿੰਗ ਇੱਕਵਚਨ, ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ।
8	ਤਿਥੈ ਘਾੜਤਿ ਘੜੀਐ ਬਹੁਤੁ ਅਨੂਪੁ ॥	ਤਿਥੈ ਘਾੜਤਿ ਘੜੀਐ ਬਹੁਤੁ ਅਨੂਪੁ ॥	ਨਾਉਂ ਇਸਤਰੀ ਲਿੰਗ ਅਤੇ ਇਹ ਤੱਤਸਮ ਨਹੀਂ ਹੈ।
8	ਕਰਮ ਖੰਡ ਕੀ ਬਾਣੀ ਜੋਰੁ ॥	ਕਰਮਖੰਡ ਕੀ ਬਾਣੀ ਜੋਰੁ ॥	ਨਾਉਂ ਪੁਲਿੰਗ ਇੱਕਵਚਨ, ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ।
8	ਸਚ ਖੰਡਿ ਵਸੈ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥	ਸਚਖੰਡਿ ਵਸੈ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥	ਨਾਉਂ ਪੁਲਿੰਗ ਇੱਕਵਚਨ, ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ।
8	ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਪਵਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਗਾਵੈ ਰਾਜਾ ਧਰਮੁ ਦੁਆਰੇ ॥	ਗਾਵਨਿ ਤੁਧ ਨੋ ਪਵਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਗਾਵੈ ਰਾਜਾ ਧਰਮੁ ਦੁਆਰੇ ॥	ਤੁਧ' ਪੜਨਾਉਂ ਹੈ ਅਤੇ 'ਨੋ' ਸੰਬੰਧਕ ਹੈ।

**ਪੰਨਾ ਛਾਪੇ ਵਾਲੀਆਂ ਸੰਥਿਆ
ਸੈਂਚੀਆਂ ਦਾ ਪਾਠ**

**ਸ਼ੁੱਧ ਪਾਠ, ਜੋ ਹੋਣਾ
ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ**

ਕਾਰਣ

8 ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਚਿਤੁ ਗੁਪਤੁ ਲਿਖਿ
ਜਾਣਨਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਧਰਮੁ ਬੀਚਾਰੇ	ਗਾਵਨਿ ਤੁਧ ਨੋ ਚਿਤੁ ਗੁਪਤੁ ਲਿਖਿ
ਜਾਣਨਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਧਰਮੁ
ਬੀਚਾਰੇ ॥	ਤੁਧ' ਪੜਨਾਉਂ ਅਤੇ 'ਨੋ' ਸੰਬੰਧਕ , ਇਹ ਦੋ
ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਬਦ ਹਨ।
8 ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਈਸਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵੀ
ਸੋਹਨਿ ਤੇਰੇ ਸਦਾ ਸਵਾਰੇ ॥	ਗਾਵਨਿ ਤੁਧ ਨੋ ਈਸਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ
ਦੇਵੀ ਸੋਹਨਿ ਤੇਰੇ ਸਦਾ ਸਵਾਰੇ ॥	ਤੁਧ' ਪੜਨਾਉਂ ਅਤੇ 'ਨੋ' ਸੰਬੰਧਕ , ਇਹ ਦੋ
ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਬਦ ਹਨ।
8 ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਇੰਦ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰਾਸਣਿ ਬੈਠੇ
ਦੇਵਤਿਆ ਦਰਿ ਨਾਲੇ ॥	ਗਾਵਨਿ ਤੁਧ ਨੋ ਇੰਦ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰਾਸਣਿ
ਬੈਠੇ ਦੇਵਤਿਆ ਦਰਿ ਨਾਲੇ ॥	ਤੁਧ' ਪੜਨਾਉਂ ਅਤੇ 'ਨੋ' ਸੰਬੰਧਕ , ਇਹ ਦੋ
ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਬਦ ਹਨ।
8 ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਸਿਧ ਸਮਾਧੀ
ਅੰਦਰਿ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਸਾਧ
ਬੀਚਾਰੇ ॥	ਗਾਵਨਿ ਤੁਧ ਨੋ ਸਿਧ ਸਮਾਧੀ
ਅੰਦਰਿ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਸਾਧ
ਬੀਚਾਰੇ ॥	ਤੁਧ' ਪੜਨਾਉਂ ਅਤੇ 'ਨੋ' ਸੰਬੰਧਕ , ਇਹ ਦੋ
ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਬਦ ਹਨ।
9 ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਤੋਖੀ
ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਵੀਰ ਕਰਾਰੇ ॥	ਗਾਵਨਿ ਤੁਧ ਨੋ ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਤੋਖੀ
ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਵੀਰ ਕਰਾਰੇ ॥	ਤੁਧ' ਪੜਨਾਉਂ ਅਤੇ 'ਨੋ' ਸੰਬੰਧਕ , ਇਹ ਦੋ
ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਬਦ ਹਨ।
9 ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਪੰਡਿਤ ਪੜਨਿ
ਰਖੀਸੁਰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਵੇਦਾ ਨਾਲੇ ॥	ਗਾਵਨਿ ਤੁਧ ਨੋ ਪੰਡਿਤ ਪੜਨਿ
ਰਖੀਸੁਰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਵੇਦਾ ਨਾਲੇ ॥	ਤੁਧ' ਪੜਨਾਉਂ ਅਤੇ 'ਨੋ' ਸੰਬੰਧਕ , ਇਹ ਦੋ
ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਬਦ ਹਨ।
9 ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਮੋਹਣੀਆ ਮਨੁ
ਮੋਹਨਿ ਸੁਰਗੁ ਮਛੁ ਪਇਆਲੇ ॥	ਗਾਵਨਿ ਤੁਧ ਨੋ ਮੋਹਣੀਆ ਮਨੁ
ਮੋਹਨਿ ਸੁਰਗੁ ਮਛੁ ਪਇਆਲੇ ॥	ਤੁਧ' ਪੜਨਾਉਂ ਅਤੇ 'ਨੋ' ਸੰਬੰਧਕ , ਇਹ ਦੋ
ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਬਦ ਹਨ।
9 ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਰਤਨ ਉਪਾਏ ਤੇਰੇ
ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਲੇ ॥	ਗਾਵਨਿ ਤੁਧ ਨੋ ਰਤਨ ਉਪਾਏ ਤੇਰੇ
ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਲੇ ॥	ਤੁਧ' ਪੜਨਾਉਂ ਅਤੇ 'ਨੋ' ਸੰਬੰਧਕ , ਇਹ ਦੋ
ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਬਦ ਹਨ।
9 ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਜੋਧ ਮਹਾਬਲ ਸੂਰਾ
ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ ॥	ਗਾਵਨਿ ਤੁਧ ਨੋ ਜੋਧ ਮਹਾਬਲ
ਸੂਰਾ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ ॥	ਤੁਧ' ਪੜਨਾਉਂ ਅਤੇ 'ਨੋ' ਸੰਬੰਧਕ , ਇਹ ਦੋ
ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਬਦ ਹਨ।
9 ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਜੋਧ ਮਹਾਬਲ ਸੂਰਾ
ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ ॥	ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਜੋਧ ਮਹਾਬਲ ਸੂਰਾ
ਗਾਵਨਿ ਤੁਧ ਨੋ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ ॥	ਤੁਧ' ਪੜਨਾਉਂ ਅਤੇ 'ਨੋ' ਸੰਬੰਧਕ , ਇਹ ਦੋ
ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਬਦ ਹਨ।
9 ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ
ਕਰਿ ਕਰਿ ਰਖੇ ਤੇਰੇ ਧਾਰੇ ॥	ਗਾਵਨਿ ਤੁਧ ਨੋ ਖੰਡ ਮੰਡਲ
ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਰਖੇ ਤੇਰੇ ਧਾਰੇ	ਤੁਧ' ਪੜਨਾਉਂ ਅਤੇ 'ਨੋ' ਸੰਬੰਧਕ , ਇਹ ਦੋ
ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਬਦ ਹਨ।
9 ਸੇਈ ਤੁਧਨੋ ਗਾਵਨਿ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵਨਿ
ਰਤੇ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਰਸਾਲੇ ॥	ਸੇਈ ਤੁਧ ਨੋ ਗਾਵਨਿ ਜੋ ਤੁਧੁ
ਭਾਵਨਿ ਰਤੇ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਰਸਾਲੇ ॥	ਤੁਧ' ਪੜਨਾਉਂ ਅਤੇ 'ਨੋ' ਸੰਬੰਧਕ , ਇਹ ਦੋ
ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਬਦ ਹਨ।

ਪੰਨਾ	ਛਾਪੇ ਵਾਲੀਆਂ ਸੰਥਿਆ ਸੈਂਚੀਆਂ ਦਾ ਪਾਠ	ਸ਼ੁੱਧ ਪਾਠ, ਜੋ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ	ਕਾਰਣ
9	ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਰਖੇ ਤੇਰੇ ਧਾਰੇ ॥	ਗਾਵਨਿ ਤੁਧ ਨੋ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਰਖੇ ਤੇਰੇ ਧਾਰੇ ॥	ਤੁਧ' ਪੜਨਾਉਂ ਅਤੇ 'ਨੋ' ਸੰਬੰਧਕ , ਇਹ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਬਦ ਹਨ।
9	ਸੇਈ ਤੁਧਨੋ ਗਾਵਨਿ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵਨਿ ਰਤੇ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਰਸਾਲੇ ॥	ਸੇਈ ਤੁਧ ਨੋ ਗਾਵਨਿ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵਨਿ ਰਤੇ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਰਸਾਲੇ ॥	ਤੁਧ' ਪੜਨਾਉਂ ਅਤੇ 'ਨੋ' ਸੰਬੰਧਕ , ਇਹ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਬਦ ਹਨ।
9	ਸੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਾਹਾ ਪਤਿਸਾਹਿਬੁ ਨਾਨਕ ਰਹਣੁ ਰਜਾਈ ॥	ਸੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਾਹਾ ਪਾਤਿਸਾਹਿਬੁ ਨਾਨਕ ਰਹਣੁ ਰਜਾਈ ॥	ਪਾਤਿਸਾਹ ਮਾਲਕ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ
9	ਕਹਣੈ ਵਾਲੇ ਤੇਰੇ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥੧॥	ਕਹਣੈਵਾਲੇ ਤੇਰੇ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥੧॥	ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ।
9	ਸਭਿ ਸੁਰਤੀ ਮਿਲਿ ਸੁਰਤਿ ਕਮਾਈ ॥	ਸਭ ਸੁਰਤੀ ਮਿਲਿ ਸੁਰਤਿ ਕਮਾਈ ॥	ਨਾਉਂ ਇਸਤਰੀ ਲਿੰਗ ਸੁਰਤੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ
9	ਆਖਣ ਵਾਲਾ ਕਿਆ ਵੇਚਾਰਾ ॥	ਆਖਣਵਾਲਾ ਕਿਆ ਵੇਚਾਰਾ ॥	ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ।
9	ਜੇ ਸਭਿ ਮਿਲਿ ਕੈ ਆਖਣ ਪਾਹਿ ॥	ਜੇ ਸਭਿ ਮਿਲਿ ਕੈ ਆਖਣਿ ਪਾਹਿ ॥	ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਕਿਰਿਆਵਾਂ (ਸੰਜੁਗਤ ਕਿਰਿਆ)
10	ਹਰਿ ਕੇ ਜਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਪੁਰਖਾ ਬਿਨਉ ਕਰਉ ਗੁਰ ਪਾਸਿ ॥	ਹਰਿ ਕੇ ਜਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਿਪੁਰਖਾ ਬਿਨਉ ਕਰਉ ਗੁਰ ਪਾਸਿ ॥	ਸਦੀਵੀ ਸੱਚੇ ਲਈ ਅਸਲ ਸ਼ਬਦ 'ਸਤਿ' ਹੈ। ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਪਾਠ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਸਦੀਵੀ ਸੱਚੇ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਆਇਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਵੀਚਾਰ ਲਈ 'ਸਤਿ' ਇਕਾਰਾਂਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ : ਸਤਿਸੰਗਤ, ਸਤਿਗੁਰੂ, ਸਤਿਸੰਗ, ਸਤਿਪੁਰਖ ਆਦਿ। ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਤੋਂ ਸੇਧ ਲੈ ਕੇ ਵੀਚਾਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।
10	ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਸਤਸੰਗਤਿ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ਮਿਲਿ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਿ ॥	ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ਮਿਲਿ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਿ ॥	ਸਦੀਵੀ ਸੱਚੇ ਲਈ ਅਸਲ ਸ਼ਬਦ 'ਸਤਿ' ਹੈ।

ਪੰਨਾ	ਛਾਪੇ ਵਾਲੀਆਂ ਸੰਥਿਆ ਸੈਂਚੀਆਂ ਦਾ ਪਾਠ	ਸ਼ੁੱਧ ਪਾਠ, ਜੋ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ	ਕਾਰਣ
10	ਮੇਰੇ ਮਾਧਉ ਜੀ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲੇ ਸੁ ਤਰਿਆ ॥	ਮੇਰੇ ਮਾਧਉ ਜੀ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਮਿਲੇ ਸੁ ਤਰਿਆ ॥	ਸਦੀਵੀ ਸੱਚੇ ਲਈ ਅਸਲ ਸ਼ਬਦ 'ਸਤਿ' ਹੈ।
11	ਸੇ ਮੁਕਤੁ ਸੇ ਮੁਕਤੁ ਭਏ ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਜੀ ਤਿਨ ਤੂਟੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ॥	ਸੇ ਮੁਕਤ ਸੇ ਮੁਕਤ ਭਏ ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਜੀ ਤਿਨ ਤੂਟੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ॥	ਨਾਉਂ ਪੁਲਿੰਗ ਬਹੁਵਚਨ (ਉਹ ਮੁਕਤ ਹੋ ਗਏ)
11	ਜਿਸ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਤਿਨਿ ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਪਾਇਆ ॥	ਜਿਸ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਤਿਨਿ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਪਾਇਆ ॥	ਨਾਉਂ ਪੁਲਿੰਗ ਇੱਕਵਚਨ
12	ਪੰਕਜੁ ਮੋਹ ਪਗੁ ਨਹੀ ਚਾਲੈ ਹਮ ਦੇਖਾ ਤਹ ਡੂਬੀਅਲੇ ॥੧॥	ਪੰਕ ਜੁ ਮੋਹ ਪਗੁ ਨਹੀ ਚਾਲੈ ਹਮ ਦੇਖਾ ਤਹ ਡੂਬੀਅਲੇ ॥੧॥	ਨਾਉਂ ਇਸਤਰੀ ਲਿੰਗ 'ਪੰਕ' ਸ਼ਬਦ ਚਿੱਕੜ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। (ਅਰਥ : ਜੋ ਮੋਹ ਦੀ ਪੰਕ ਹੈ।)
12	ਅਵਰਿ ਕਾਜ ਤੇਰੈ ਕਿਤੈ ਨ ਕਾਮ ॥	ਅਵਰਿ ਕਾਜ ਤੇਰੈ ਕਿਤੈ ਨ ਕਾਮਿ ॥	ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਸਿਹਾਰੀ ਆਏਗੀ। (ਕੰਮ ਵਿੱਚ)
12	ਸਰੰਜਾਮਿ ਲਾਗੁ ਭਵਜਲ ਤਰਨ ਕੈ ॥	ਸਰੰਜਾਮਿ ਲਾਗੁ ਭਵਜਲੁ ਤਰਨ ਕੈ॥	ਨਾਉਂ ਪੁਲਿੰਗ ਇੱਕਵਚਨ
13	ਭਵ ਖੰਡਨਾ ਤੇਰੀ ਆਰਤੀ ॥	ਭਵਖੰਡਨਾ ਤੇਰੀ ਆਰਤੀ ॥	ਇਹ ਸੰਬੋਧਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ।
13	ਕਰਿ ਸਾਧੂ ਅੰਜੁਲੀ ਪੁਨੁ ਵਡਾ ਹੇ ॥	ਕਰਿ ਸਾਧੂ ਅੰਜੁਲੀ ਪੁੰਨੁ ਵਡਾ ਹੇ ॥	ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਸਲ ਸਰੂਪ
13	ਕਰਿ ਡੰਡਉਤ ਪੁਨੁ ਵਡਾ ਹੇ ॥੧॥	ਕਰਿ ਡੰਡਉਤਿ ਪੁੰਨੁ ਵਡਾ ਹੇ ॥੧॥	ਇਸਤਰੀ ਲਿੰਗ ਤੱਤਸਮ
13	ਕਰਿ ਡੰਡਉਤ ਪੁਨੁ ਵਡਾ ਹੇ ॥੧॥	ਕਰਿ ਡੰਡਉਤ ਪੁੰਨੁ ਵਡਾ ਹੇ ॥੧॥	ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਸਲ ਸਰੂਪ
13	ਜਿਉ ਜਿਉ ਚਲਹਿ ਚੁਭੈ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਜਮਕਾਲੁ ਸਹਹਿ ਸਿਰਿ ਡੰਡਾ ਹੇ ॥੨॥	ਜਿਉ ਜਿਉ ਚਲਹਿ ਚੁਭੈ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਜਮਕਾਲ ਸਹਹਿ ਸਿਰਿ ਡੰਡਾ ਹੇ ॥੨॥	ਨਾਉਂ ਪੁਲਿੰਗ ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ (ਜਮਕਾਲ ਦਾ)
13	ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਬਿਕਾਰੁ ਸੰਸੇ ਮਹਿ ਤਰਿਓ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ॥	ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਬਿਕਾਰੁ ਸੰਸੇ ਮਹਿ ਤਰਿਓ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ॥	ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ।

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿ
ਰਭੁ ਭੁਨਿਰੇ ਵੇਰਿ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ
ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜਪਾ ਅਦਿਸੁ ਜੁਗਾਦਿਸੁ ਹੋਰੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ॥ ਸੋ ਚੈ ਸੋਚੁ ਨ ਹੋਵਈ
ਜੇ ਸੋਚੀ ਲਖ ਵਾਰੁ॥ ਚੁਪੈ ਚੁਪਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਲਾਇਰਹਾ ਲਿਵਤਾਰਾ॥ ਭੁਖਿਆ ਭੁਖਨ
ਉਤਰੀ ਜੇ ਬੀਨਾ ਪੁਰੀਆ ਭਾਰਾ॥ ਸਹਸਿ ਸਿਆਣਪਾਲਖ ਹੋਇ ਤਾਇਕ ਨ ਚਲੈ ਨਾਲਿ॥
ਕਿਟਸਰਿਆਰਾ ਹੋਈ ਐਕਿ ਵਕੁ ਤੈਤੈ ਪਾਲਿ॥ ਹੁਕਮੁ ਰਜਾਈ ਚਲਣਾ ਨਾਨਕ
ਖਿਆਨਾਲਾ॥ ੧॥ ਹੁਕਮੀ ਹੋਵਨਾ ਅਕਾਰੁ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਹਿਆ ਜਾਈ॥ ਹੁਕਮੀ ਹੋਵਨਿ ਜੀ
ਆ ਹੁਕਮੁ ਸਿਲੈ ਵਡੈ ਆਈ॥ ਹੁਕਮੀ ਉਤਮਨੀ ਚੁਹਕਮੁ ਲਿਖਣੁ ਖਸਮੁ ਪਾਈ॥
ਗਿਅਿਕਨਾ ਹਰਮੀ ਬਾਸੀ॥

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭੁ ਭੁਨਿਰੇ ਵੇਰੁ
ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਜਪਿ॥ ਆਦਿਸੁ ਜੁਗਾਦਿਸੁ ਹੋਰੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ
ਸਚੁ॥ ੧॥ ਸੋਚੈ ਸੋਚੁ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਸੋਚੀ ਲਖ ਵਾਰੁ॥ ਚੁਪੈ ਚੁਪਨ ਹੋ
ਵਈ ਜੇ ਲਾਇਰਹਾ ਲਿਵਤਾਰਾ॥ ਭੁਖਿਆ ਭੁਖਨ ਉਤਰੀ ਜੇ ਬੀ
ਨਾ ਪੁਰੀਆ ਭਾਰਾ॥ ਸਹਸਿ ਸਿਆਣਪਾਲਖ ਹੋਇ
ਤਾਇਕ ਨ ਚਲੈ ਨਾਲਿ॥ ਕਿਟਸਰਿਆ

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭੁ ਭੁਨਿਰੇ ੨)

ਵੇਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਪੁ
ਆਦਿਸੁ ਜੁਗਾਦਿਸੁ ਹੋਰੀ ਸਚੁ॥ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ
ਜੇ ਸੋਚੈ ਸੋਚੁ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਸੋਚੀ ਲਖ ਵਾਰੁ॥ ਚੁਪੈ ਚੁਪਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਲਾ
ਇਰਹਾ ਲਿਵਤਾਰਾ॥ ਭੁਖਿਆ ਭੁਖਨ ਉਤਰੀ ਜੇ ਬੀਨਾ ਪੁਰੀਆ ਭਾਰਾ॥
ਸਹਸਿ ਸਿਆਣਪਾਲਖ ਹੋਇ ਤਾਇਕ ਨ ਚਲੈ ਨਾਲਿ॥ ਕਿਟਸਰਿਆਰਾ
ਹੋਈ ਐਕਿ ਵਕੁ ਤੈਤੈ ਪਾਲਿ॥ ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ ਚਲਣਾ ਨਾਨਕ

ਇੱਥੇ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਵਾਲੀ ਦਿੱਲੀ ਵਾਲੀ ਬੀੜ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ

ਨਜਾਇਕੀਤਨਹੋਇ। ਆਪੇਆਪਿਨਿਰੰਜਨਸੋਇ॥ ਜਿਨਿਸੋਇਆਤੇਨਿਪਾਇਆਮਾਨੀ॥ ਨਾ
 ਨਕਗਾਈਐਗੁਣੀਨਿਪਾਨੁ॥ ਗਾਈਐਸੁਣੀਐਮਨਿਰਖੀਐਭਾਉ॥ ਦੁਖਪਰਹਰਿਸੁਖਪੁਰਿ
 ਲੈਜਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਨਦੰਗੁਰਮੁਖਿਵੇਦੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਰਹਿਆਸਮਾਈ॥ ਗੁਰਈਸੁਰਗੁਰਗੋਰਖ
 ਸੁਰਮਾਗੁਰਪਾਰਬਤੀਮਾਈ॥ ਜੇਹਉਜਾਣਾਆਖਾਨਾਹੀਕਹਿਲਾਕਥਨੁਜਾਈ॥ ਗੁਰਾਇਕਦੇਹਿ
 ਬੁਝਾਈ॥ ਸਭਨਜੀਆਕਾਇਕਦਾਤਾਸੋਮੈਵਿਸਰਨਜਾਈ॥ ੫॥ ਤੀਰਥਨਾਵਜੇਤਿਸੁਰਾਵਾਵਿਦੁ
 ਭਾਵੇਕੇਨਾਇਕਰੀ॥ ਜੇਤੀਸਿਰਥਿਉਪਾਈ॥ ਵੇਖਾਵਿਦਕਰਮਾਕਿਮਿਲੈਲਈ॥ ਮਾਤਿਵਿਚਿਰਤਨੁ
 ਵਹਰਮਾਇਕਜੋਇਕਗੁਰਕੀਸਿਖਸੁਣੀ॥ ਗੁਰਾਇਕਦੇਹਿਬੁਝਾਈ॥ ਸਭਨਜੀਆਕਾਇਕਦਾ

ਗੁਰਾਇਕਦੇਹਿਬੁਝਾਈ॥ ਵੀਰਗੁਰਕਰਮੀਆਵਿਕਪਕੁਨਦਰੀਮੇਖਦੁਆਰਾਨਦਰੀਮੇਖਜਾਨੁਕਰਨਾਪੁਰਮਾ
 ਖੇਸਚਿਅਗੁ॥ ੬॥ ਥਾਪਿਅਨਜਾਇਕੀਤਨਹੋਇ॥ ਆਪੇਆਪਿਨਿਰੰਜਨਸੋਇ॥ ਜਿਨਿਸੋਇਆਤੇਨਿਪਾਇ॥
 ਇਆਮਨੁਨਾਨਕਗਾਈਐਗੁਣੀਨਿਪਾਨੁ॥ ਗਾਈਐਸੁਣੀਐਮਨਿਰਖੀਐਭਾਉ॥ ਦੁਖਪਰਹਰਿਸੁਖਪੁਰਿ
 ਲੈਜਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਨਦੰਗੁਰਮੁਖਿਵੇਦੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਰਹਿਆਸਮਾਈ॥ ਗੁਰਈਸੁਰਗੁਰਗੋਰਖਸੁਰਮਾ॥
 ਗੁਰਪਾਰਬਤੀਮਾਈ॥ ਜੇਹਉਜਾਣਾਆਖਾਨਾਹੀਕਹਿਲਾਕਥਨੁਜਾਈ॥ ਗੁਰਾਇਕਦੇਹਿਬੁਝਾਈਸ॥
 ਸਭਨਜੀਆਕਾਇਕਦਾਤਾਸੋਮੈਵਿਸਰਨਜਾਈ॥ ੫॥ ਤੀਰਥਨਾਵਜੇਤਿਸੁਰਾਵਾਵਿਦੁਭਾਵੇਕੇਨਾਇਕਰੀ॥
 ਜੇਤੀਸਿਰਥਿਉਪਾਈ॥ ਵੇਖਾਵਿਦਕਰਮਾਕਿਮਿਲੈਲਈ॥ ਮਾਤਿਵਿਚਿਰਤਨੁਵਹਰਮਾਇਕਜੋਇਕਗੁਰਕੀ

॥ सभु नानि आकाइ कदा तसे मेवे सति न जाई ॥ ६ ॥
 जे नुग चारे आर जारे रूट सुखी होई ॥ नवा धं डु दिनि
 जाडी अनालि चले सभु कोई ॥ चंगा न उर धाई कै न सु
 वीरति न गिले ॥ जे तिसु न रति न आवी त दान
 पुढे कोई ॥ वीर अर वीर वीर वीर सी दे सुपरो ॥ ना
 न क निरगु टिगु टि करे गुट दं ति आगु ट दे ॥ ते
 के टि न सुट्टी जे तिसु गुट के टि करे ॥ ७ ॥ सुट्टि मे
 सिप पीर सु रि नाथा ॥ सुट्टि मे परति पद ल आकासा ॥
 सुट्टि मे टी पले अपा ताला ॥ सुट्टि मे पे रि न स के काला ॥

मिठ छिपावा वधो वेट कर भा किमिले लीग अति दि चर च नि जे ह रि
 भाट के जे ई करार की सिप सुटी ग गु र ए ई के दे हि घु घा ई ग सभु नानि आ
 काइ कदा तसे मेवे सति न जाई ॥ जे नुग चारे आर जारे रूट सुखी होई
 ॥ नवा धं डु दिनि जाडी अनालि चले सभु कोई ॥ चंगा न उर धाई कै न सु
 वीरति न गिले ॥ जे तिसु न रति न आवी त दान पुढे कोई ॥ वीर अर
 वीर वीर वीर वीर सी दे सुपरो ॥ ना न क निरगु टिगु टि करे गुट दं ति
 आगु ट दे ॥ ते के टि न सुट्टी जे तिसु गुट के टि करे ॥ ७ ॥ सुट्टि मे
 सिप पीर सु रि नाथा ॥ सुट्टि मे परति पद ल आकासा ॥ सुट्टि मे टी पले
 अपा ताला ॥ सुट्टि मे पे रि न स के काला ॥ सुट्टि मे मु खि स ल ह ति नं द ॥ सुट्टि
 मे जे ग र ग मं त नि भे च म स दि अे था म त मी ति त दे च ॥ न क क ग त म

ਵਾਵਲੁ ਭੁਲਿਅਨਾ ॥੧॥ ਕਗਾ ਜਿਤੁ ॥ ਸਭਰਾ ਬੁਝਾਇ ਖਾਵਿਨੁ ਕਰਮਾ ਕੀ ਮਲੋਲਣੀ ॥ ਸਤਿਵਿਚਰਨਿ ਜਵਾਹਰਿ
 ਮਾਲਕ ਜੇਇ ਕਗਰ ਕੀ ਸਿਖ ਸੁਲੀ ॥ ਗੁਰਾਇ ਕਦੇ ਹਿਉ ਸੁਣੀ ॥ ਸਭਨ ਜੀਆ ਕਾਇ ਕੁਦਾਤਾ ਸੇਮੈ ਵਿਸਰਿ ਨ ਜਾਈ ॥੨॥
 ॥ ਜੇ ਜੁਗਾਰੇ ਆਰਜਾ ਹੋਰ ਵਸੁਲੀ ਹੋਇ ॥ ਨਵਾਖੰਡਾ ਵਿਚ ਜਾਲੀ ਐਨ ਲਚਲੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ਰੰਗਾਨ ਉਰਖਾਇ ਕੈ ਜਸੁ
 ਕੀ ਗਤਿ ਜਗਲੇਇ ॥ ਜੇਤਿ ਸੁਨਦਰਿ ਨ ਆਵਈ ਤਾਵਾਰਨ ਪੁਛੈ ਕੋਇ ॥ ਕੀਦਾ ਅੰਦਰਿ ਕੀਦੁ ਕਰਿ ਦੇਸੀ ਦੇਸੁ ਪਰੇਇ
 ॥ ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਗੁਣੁ ਕਰੇ ਗੁਣੁ ਵੇਤਿ ਆਗੁਣੁ ਦੇਇ ॥ ਤੇਹ ਕੋਇ ਨ ਸੁਖੁ ਈ ਜੇਤਿ ਸੁਗੁਣੁ ਕੋਇ ਕਰੇ ॥੧॥ ਸੁਲਿਐ
 ਸਿਸਪੀਰ ਸੁਰਿ ਨਾਥਿ ॥ ਸੁਲਿਐ ਪਰਤਿ ਪਦੁਲ ਆਕਾਸਾ ॥ ਸੁਲਿਐ ਦੀਪ ਲੋਆ ਪਾਤਾਲਾ ॥ ਸੁਲਿਐ ਪੋਹਿ ਨ ਸਕੈ ਕਾਲੁ ॥
 ਨਾਨੁਕ ਭਗਵਾਨੁ ਦਾਇਗਾਸਾ ॥ ਸੁਲਿਐ ਦਖੁ ਪਾਪ ਕੁਨਾਸਾ ॥੮॥ ਸੁਲਿਐ ਈਸੁਰ ਬਰਖਾਇਦਾ ॥ ਸੁਲਿਐ ਮਤਿ ਸੁਭਾ

ਕਦਾਤਾ ਸੁਖਾ ਦੁਸਾਰ ਰੁਝਾਈ ॥ ਦੁਗਭਭੁ ਗੁਰਾਰ ਆਰਭੁ ਰੁਝਾਈ ॥
 ਦੀਹੋਇ ॥ ਨਵਾਖੰਡਾ ਵਿਚਿ ਭਾਲੀ ਐਨ ਲਚਲੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ਸੁੰਗਾਨੈ
 ਉਰਖਾਇ ਕੈ ਜਸੁ ਕੀ ਗਤਿ ਜਗਲੇਇ ॥ ਜੇਤਿ ਸੁਨਦਰਿ ਨ ਆਵਈ ਤਾਵਾਰਨ
 ਪੁਛੈ ਕੋਇ ॥ ਕੀਦਾ ਅੰਦਰਿ ਕੀਦੁ ਕਰਿ ਦੇਸੀ ਦੇਸੁ ਪਰੇਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਿਰ
 ਗੁਣ ਗੁਣੁ ਕਰੇ ਗੁਣੁ ਵੇਤਿ ਆਗੁਣੁ ਦੇਇ ॥ ਤੇਹ ਕੋਇ ਨ ਸੁਖੁ ਈ ਜੇਤਿ ਸੁਗੁ
 ਣੁ ਕੋਇ ਕਰੇ ॥੧॥ ਸੁਲਿਐ ਸਿਸਪੀਰ ਸੁਰਨਾਥਾ ॥ ਸੁਲਿਐ ਪਰਤੁ ਪਦੁਲ
 ਆਕਾਸਾ ॥ ਸੁਲਿਐ ਦੀਪ ਲੋਆ ਪਾਤਾਲਾ ॥ ਸੁਲਿਐ ਪੋਹਿ ਨ ਸਕੈ ਕਾਲੁ ॥

॥ ਸਤੁ ਨਾਜੀਆ ਕਾਇਕੁ ਦਾਤਾ ਸੋ ਮੋਇ ਸਰਿ ਨ ਜਾਈ ॥ ੬ ॥
ਜੇ ਜਗ ਚਾਰੇ ਆਰਜਾ ਹੋਰੁ ਦੁਸੁਣੀ ਹੋਇ ॥ ਨਵਾਖੰਡਾ ਵਿਚਿ
ਜਾਣੀ ਐ ਨਾਲਿ ਚਲੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ਚੰਗਾ ਨਾਉ ਰਖਾਇ ਕੋ ਜਸੁ
ਕੀਰਤਿ ਜਗਿ ਲੇਇ ॥ ਜੇ ਤਿਸੁ ਨ ਦਰਿ ਨ ਆਵਈ ਤ ਵਾਤ ਨ
ਪੁਛੈ ਕੋਇ ॥ ਕੀਦਾ ਅੰਦਰਿ ਕੀਦੁ ਕਰਿ ਦੇ ਸੀ ਦੇ ਸਾਕੇ ॥ ਨਾ
ਨਕ ਨਿਰਗੁਣਿ ਗੁਣਿ ਕਰੇ ਗੁਣੁ ਦੰਤਿ ਆਗੁਣੁ ਦੇਇ ॥ ਤੇਹ
ਕੋਇ ਨ ਸੁਝਈ ਜੇ ਤਿਸੁ ਗੁਣੁ ਕੋਇ ਕਰੇ ॥ ੭ ॥ ਸੁਣਿ ਐ
ਸਿਧ ਪੀਰ ਸੁਰਿ ਨਾਥ ॥ ਸੁਣਿ ਐ ਪਰਤਿ ਪਦੁ ਲਾਕਾ ਸੁ ॥
ਸੁਣਿ ਐ ਦੀਪ ਲੋਅ ਪਾਤਾਲ ॥ ਸੁਣਿ ਐ ਪੈਰਿ ਨ ਸਕੈ ਕਾਲੁ ॥
ਨਾਨਕੁ ਗਤਾ ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ ॥ ਸੁਣਿ ਐ ਦੁਖ ਪਾਪ ਕਾ ਨਾਸੁ ॥

ਸਿਰਠ ਉਪਾਈ ਵੇਖਾ ਵਿਟਕਰ ਮਾ ਕਿ ਮਿਲੈ ਲਈ ॥ ਅਤਿ ਵਿਚਰ ਚ ਨਿਜ ਬ੍ਰਹਮ
ਮਾਣਕ ਜੋਇ ਕਰਾਰ ਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣੀ ॥ ਗੁਰਾਇ ਕਰੇ ਪਿਉ ਵਾਈ ॥ ਸਤੁ ਨਾਜੀਆ
ਕਾਇਕ ਦਾ ॥ ਐ ਮੋਇ ਸਰ ਨ ਜਾਈ ਐ ॥ ਜੇ ਜਗ ਚਾਰੇ ਆਰਜਾ ਹੋਰੁ ਦੁਸੁਣੀ
ਹੋਇ ॥ ਨਵਾਖੰਡਾ ਵਿਚ ਜਾਣੀ ਐ ਨਾਲੁ ਚਲੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ਚੰਗਾ ਨਾਉ ਰਖਾਇ ਕੋ ਜਸੁ
ਕੀਰਤਿ ਜਗਿ ਲੇਇ ॥ ਜੇ ਤਿਸੁ ਨ ਦਰਿ ਨ ਆਵਈ ਤ ਵਾਤ ਨ ਪੁਛੈ ਕੋਇ ॥ ਕੀਦਾ ਅੰਦਰ
ਕੀਦੁ ਕਰਿ ਦੇ ਸੀ ਦੇ ਸਾਕੇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਗੁਣ ਕਰੇ ਗੁਣੁ ਵਾਤੇ ਆਗੁਣੁ ਦੇ
ਇ ॥ ਤੇਹ ਕੋਇ ਨ ਸੁਝਈ ਜੇ ਤਿਸੁ ਗੁਣੁ ਕੋਇ ਕਰੇ ॥ ੮ ॥ ਸੁਣਿ ਐ ਸਿਧ ਪੀਰ ਸੁ
ਰ ਨਾਥ ॥ ਸੁਣਿ ਐ ਪਰਤਿ ਪਦੁ ਲਾਕਾ ਸੁ ॥ ਸੁਣਿ ਐ ਦੀਪ ਲੋਅ ਪਾਤਾਲ ॥ ਸੁਣਿ
ਐ ਪੈਰਿ ਨ ਸਕੈ ਕਾਲੁ ॥ ਨਾਨਕੁ ਗਤਾ ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ ॥ ਸੁਣਿ ਐ ਦੁਖ ਪਾਪ ਕਾ
ਨਾਸੁ ॥ ਪਾਸੁਣਿ ਐ ਸਰਬ ਰਮਾਇਦਾ ॥ ਸੁਣਿ ਐ ਮੁਖਿ ਸਲਾਹਿ ਮੰਦਾ ॥ ਸੁਣਿ
ਐ ਜੰਗ ਨਗ ਸੰਤ ਨਿਭੇ ਦਾ ॥ ਸੁਣਿ ਐ ਸਾਸਤੀ ਸਿਮ੍ਰਿਤ ਵੇਦਾ ॥ ਨਾਨਕੁ ਗਤਾ ਸ

ਸਤੁ ਨਾਜੀਆ ਕਾਇਕੁ ਦਾਤਾ ਸੋ ਮੋਇ ਸਰਿ ਨ ਜਾਈ ॥ ੬ ॥ ਜੇ ਜਗ ਚਾਰੇ ਆਰਜਾ ਹੋਰੁ ਦੁਸੁਣੀ ਹੋ
ਇ ॥ ਨਵਾਖੰਡਾ ਵਿਚ ਜਾਣੀ ਐ ਨਾਲਿ ਚਲੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ਚੰਗਾ ਨਾਉ ਰਖਾਇ ਕੋ ਜਸੁ ਕੀਰਤਿ ਜਗੁ
ਲੇਇ ॥ ਜੇ ਤਿਸੁ ਨ ਦਰਿ ਨ ਆਵਈ ਤ ਵਾਤ ਨ ਪੁਛੈ ਕੋ ॥ ਕੀਦਾ ਅੰਦਰਿ ਕੀਦੁ ਕਰਿ ਦੇ ਸੀ ਦੇ ਸਾਕੇ ॥
ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਗੁਣੁ ਕਰੇ ਗੁਣੁ ਦੰਤਿ ਆਗੁਣੁ ਦੇਇ ॥ ਤੇਹ ਕੋਇ ਨ ਸੁਝਈ ਜੇ ਤਿਸੁ ਗੁਣੁ ਕੋਇ
ਕਰੇ ॥ ੭ ॥ ਸੁਣਿ ਐ ਸਿਧ ਪੀਰ ਸੁਰ ਨਾਥ ॥ ਸੁਣਿ ਐ ਪਰਤਿ ਪਦੁ ਲਾਕਾ ਸੁ ॥ ਸੁਣਿ ਐ ਦੀਪ ਲੋ
ਅ ਪਾਤਾਲ ॥ ਸੁਣਿ ਐ ਪੈਰਿ ਨ ਸਕੈ ਕਾਲੁ ॥ ਨਾਨਕੁ ਗਤਾ ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ ॥ ਸੁਣਿ ਐ ਦੁਖ ਪਾ
ਪ ਕਾ ਨਾਸੁ ॥ ੮ ॥ ਸੁਣਿ ਐ ਸਰਬ ਰਮਾਇਦਾ ॥ ਸੁਣਿ ਐ ਮੁਖਿ ਸਲਾਹਿ ਮੰਦਾ ॥ ਸੁਣਿ ਐ ਜੰਗ
ਨਗ ਸੰਤ ਨਿਭੇ ॥ ॥ ॥ ॥

ਸਿਰਠਉਪਾਈਵੇਖਾਵਿਟਕਰਮਾਕਿਮਿਲੈਲਈਅਤਿਵਿਚੁਰਤਨਿਜਵੇਹਰਿ
 ਮਾਣਕਜੋਇਕਗੁਰਕੀਸਿਖਸੁਦੀਗੁਰਾਇਕਦੇਹਿਬੁਝਾਈਸਭਨਾਜੀਆ
 ਕਾਇਕਦਾਯੋਮੈਵਿਸਰਨਜਾਈਅੰਛੇ।ਜੇਜਗਚਾਰੇਅਰਜਾਹੋਰਦਸੁਦਾਹੋ
 ਇਨਵਾਖੀਯਾਵਿਚਜਾਣੀਐਨਾਲਚਲੈਸਭੁਕੋਇ।ਚੰਗਾਨਾਉਰਖਾਇਕੈਜਸੁ
 ਕੀਰਤਜਗਜੀਇਜੇਤਿਸਨਦਰਨਆਵਈਤਵਾਤਨਪੁਛੈਕੋਇ।ਕੀਟਾਅੰਦਰ
 ਕੀਟਕਰਿਦੇਸੀਦੇਸਧਰੇਇ।ਨਾਨਕਨਿਰਗੁਣਗੁਣਕਰੇਗੁਣਵਾਤਿਆਗੁਣਦੇ
 ਇ।ਤੇਹਕੋਇਸੁਝਈਜੀਤਿਸਗੁਣਕੋਇਕਰੇਇ।੫।ਸੁਣਿਐਸਿਧਪੀਰਸੁ
 ਰਾਖਾ।ਸੁਣਿਐਪਰਤਪਵਲਾਕਾਸਾ।ਸੁਣਿਐਦੀਪਲੋਆਪਾਤਾਲਾ।ਸੁਣਿ
 ਐਪੈਹਿਨਸਕੈਕਾਲਾ।ਨਾਨਕਭਗਤਾਸਦਾਵਿਗਾਸਾ।ਸੁਣਿਐਦੂਖਪਾਪਕਾ
 ਨਾਸਾ।ਪਸੁਣਿਐਈਸਭਬਰਮਾਇੰਦਾ।ਸੁਣਿਐਮੁਖਿਸਲਾਹੁਣਿਮੰਦਾ।ਸੁਣਿ
 ਐਜੰਗਜੁਗਸੰਫਨਿਭੇਦਾ।ਸੁਣਿਐਸਾਸਤੁਸਿੰਮ੍ਰਿਤਵੇਦਾ।ਨਾਨਕਭਗਤਾਸ

ਵਾਹਰਮਾਇਕਜੋਇਕਗੁਰਕੀਸਿਖਸੁਦੀ।ਗੁਰਾਇਕਦੇਹਿਬੁਝਾਈ।ਸਭਨਾਜੀਆਕਾਇਕਦਾ
 ਤਸੇਮੈਵਿਸਰਿਆਨਾਜਾਈ।੬।ਜੇਜਗਚਾਰੇਅਰਜਾਹੋਰਦਸੁਦੀਹੋਇ।ਨਵਾਖੀਯਾਵਿਚਿਜਾਣੀ
 ਐਨਾਲਿਚਲੈਸਭੁਕੋਇ।ਚੰਗਾਨਾਉਰਖਾਇਕੈਜਸੁਕੀਰਤਿਜਗਲੇਇ।ਜੇਤਿਸਿਨਦਰਨਆਵ
 ਈਤਵਾਤਨਪੁਛੈਕੋਇ।ਕੀਟਾਅੰਦਰਕੀਟਕਰਿਦੇਸੀਦੇਸਧਰੇ।ਨਾਨਕਨਿਰਗੁਣਗੁਣਕਰੇਗੁ
 ਣਵਾਤਿਆਗੁਣਦੇ।ਤੇਹਕੋਇਨਸੁਝਈਜੀਤਿਸਿਗੁਣਕੋਇਕਰੇਇ।੭।ਸੁਣਿਐਸਿਧਪੀਰਸੁਰ
 ਨਾਥਾ।ਸੁਣਿਐਪਰਤਪਵਲਾਕਾਸਾ।ਸੁਣਿਐਦੀਪਲੋਆਪਾਤਾਲਾ।ਸੁਣਿਐਪੈਹਿਨਸਕੈਕਾਲਾ।

ਇਨਵਾਖੀਯਾਵਿਚਜਾਣੀਐਨਾਲਚਲੈਸਭੁਕੋਇ।ਚੰਗਾਨਾਉਰਖਾਇਕੈਜਸੁ

ਗਿਠਾਕਿਨਪਾਇਅੰਨੈਪਤਿਸਿਉਪ੍ਰਗਦਜਾਇਅੰਨੈਮਾਉਨਚਲੇਪੰਥਾਅੰਨੈਧਯੁਜਿਨਾਕੀਥਾਅੰਨੈਸਸ
ਮੁਨਿਰੰਜਨਹੋਇਜੇਕੋਮੰਨਿਜਾਏਮਨਿਕੋਇ॥੧੪॥ਅੰਨੈਪਾਵਹਿਮੇਖਦੁਆਰਾਅੰਨੈਪਰਵਰੈਸਾਧਾਰਾਅੰ
ਨੈਤਰੈਤਾਰੇਗੁਰਸਿਖਾਅੰਨੈਨਕਕੁਵਹਿਨਕੁਖਾਅੰਨੈਸਨਾਮੁਨਿਰੰਜਨਹੋਇਜੇਕੋਮੰਨਿਜਾਏਮਨਿਕੋਇ॥੧੫॥ਪੰਚਪਰਵਾਦਪੰਚਪਰਧਾਨਾਪੰਚੇਪਾਵਹਿਦਰਗਾਹਮਾਨਾਪੰਚੇਸੋਹਹਿਦਰਗਾਜਾਨਾਪੰਚਕਾਗੁਰਏਕੁ
ਥਿਆਨਾਜੇਕੋਕਹੈਕਰੇਵੀਚਾਰਾਕਰਤੇਕੈਕਰਣੈਨਹੀਸੁਮਾਰਾਧੋਲਪਰਮਦਇਆਕਾਪੁਤਾਸੀਤੋਖਥਾ
ਪਰਖਿਆਜਿਨਿਸੁਤਾਜੇਕੋਬੁਝੈਹੋਵੈਸਚਿਆਰਾਧਵਲੈਓਪਰਿਕੇਤਾਰਾਧਰਤੀਹੋਰੁਪਰੋਹੋਰਾਇਸ
ਤੇਚਰਨਸੈਠਾਜੇਕੋਚੁਮਾਢੀਅਚਾਰਿਰੰਜਾਕੇਧੁਰਾਧੁਰਾਧਤਿਓਮਾਨਦੀਰਲਾਮਾਭੇਪਲੇਖਾਇਖਿਚਾਵੈ

ਪਰਵਾਰੈਸਾਧਾਰਾਅੰਨੈਤਰੈਤਾਰੈਗੁਰਸਿਖਾਅੰਨੈਨਾਨਕਕੁਇ
ਨਕੁਖਾਅੰਨੈਸਨਾਮੁਨਿਰੰਜਨਹੋਇਜੇਕੋਮੰਨਿਜਾਏਮਨਿਕੋਇ
ਪਾਗਿਪੰਚਪਰਵਾਦਪੰਚਪਰਧਾਨਾਪੰਚੇਪਾਵਹਿਦਰਗਾਹਮਾਨ
ਪੰਚੇਸੋਹਹਿਦਰਗਾਜਾਨਾਪੰਚਕਾਗੁਰਏਕੁਥਿਆਨਾਜੇਕੋਕ
ਹੈਕਹੈਬੀਚਾਰਾਕਰਤੇਕੈਕਰਣੈਨਹੀਸੁਮਾਰਾਧੋਲਪਰਮਦਇ
ਆਕਾਪੁਤਾਸੀਤੋਖਥਾਪਿਰਖਿਆਜਿਨਿਸੁਤਾਜੇਕੋਬੁਝੈਹੋ
ਵੈਸਚਿਆਰਾਧਵਲੈਓਪਰਿਕੇਤਾਰਾਧਰਤੀਹੋਰੁਪਰੋਹੋਰਾ

ਅੰਨੈਮਗਨਿਚਲੇਪੰਥਾਅੰਨੈਧਰਮਸਿਤੀਸਨਈਧਾਅੰਨੈਸਨਾਮੁਨਿਰੰਜਨਹੋਇਜੇਕੋਮੰਨਿਜਾਏਮਨਿਕੋਇ॥੧੪॥ਅੰਨੈਪਾਵਹਿਮੇਖਦੁਆਰਾਅੰਨੈਪਰਵਰੈਸਾਧਾਰਾਅੰ
ਨੈਤਰੈਤਾਰੇਗੁਰਸਿਖਾਅੰਨੈਨਕਕੁਵਹਿਨਕੁਖਾਅੰਨੈਸਨਾਮੁਨਿਰੰਜਨਹੋਇਜੇਕੋਮੰਨਿਜਾਏਮਨਿਕੋਇ॥੧੫॥ਪੰਚਪਰਵਾਦਪੰਚਪਰਧਾਨਾਪੰਚੇਪਾਵਹਿਦਰਗਾਹਮਾਨਾਪੰਚੇਸੋਹਹਿਦਰਗਾਜਾਨਾਪੰਚਕਾਗੁਰਏਕੁ
ਥਿਆਨਾਜੇਕੋਕਹੈਕਰੇਵੀਚਾਰਾਕਰਤੇਕੈਕਰਣੈਨਹੀਸੁਮਾਰਾਧੋਲਪਰਮਦਇਆਕਾਪੁਤਾਸੀਤੋਖਥਾ
ਪਿਰਖਿਆਜਿਨਿਸੁਤਾਜੇਕੋਬੁਝੈਹੋਵੈਸਚਿਆਰਾਧਵਲੈਓਪਰਿਕੇਤਾਰਾਧਰਤੀਹੋਰੁਪਰੋਹੋਰਾ

ਏਕੇਕਦਾਉ। ਤਿਸੇਹੋਏਲਖਦਰੀਆਉ। ਕੁਦਰਤਿਕਵਲਕਹਾਵੀਚਾਰ। ਵਾਰਿਆਨਜਾਵਾਈਕੁਦ
 ਤੁਧੁਭਵੈਸਾਈਭਲੀਕਾਰ। ਤੁਸਦਾਸਲਾਮਤਿਨਿਰੰਕਾਰ। ੧੬। ਅਸੀਖਜਪੁਅਸੀਖਭਾਉ। ਅਸੀਖਪੁ
 ਸੀਖਤਪਤਾਉ। ਅਸੀਖਗੰਥਮੁਖਿਵੇਦਪਾਠ। ਅਸੀਖਜੋਗਮਨਰਹਹਿਉਦਾਸ। ਅਸੀਖਭਗਤਿਗੁਰ
 ਨਾਨਕ। ਅਸੀਖਸਤੀਅਸੀਖਦਾਤਾਰ। ਅਸੀਖਸੂਰਮੁਹਿਭਖਸਾਰ। ਅਸੀਖਮੋਨਿਲਿਵਲਾਇਤਾਰ।
 ਤਿਕਵਲਕਹਾਵੀਚਾਰ। ਵਾਰਿਆਨਜਾਵਾਈਕੁਦਾਰ। ਜੇਤੁਧੁਭਵੈਸਾਈਭਲੀਕਾਰ। ਤੁਸਦਾਸਲਾਮ
 ਰੰਕਾਰ। ੧੭। ਅਸੀਖਮੁਰਖਅੰਧਘੋਰ। ਅਸੀਖਚੋਰਹਰਮਖੋਰ। ਅਸੀਖਅਮਰਕਰਿਜਾਹਿਜੋਰ। ਅਸੀਖ
 ਸ਼ਕਤਤਾਰਿਆਕਮਾਧੀ। ਅਸੀਖਮਸੀਖਪਤੁਰਿਭੁਧੀ। ਅਸੀਖਕਤਿਆਰਕਰੇਫਿਰਾਹੀ। ਅਸੀਖਮ

ਹੋਏਲਖਦਰੀਆਉ। ਕੁਦਰਤਿਕਵਲਕਹਾਵੀਚਾਰ। ਵਾਰਿਆਨਜਾਵਾਈਕੁਦਾਰ। ਜੇਤੁਧੁਭਵੈਸਾਈਭਲੀ
 ਕਾਰ। ਤੁਸਦਾਸਲਾਮਤਿਨਿਰੰਕਾਰ। ੧੮। ਅਸੀਖਜਪੁਅਸੀਖਭਾਉ। ਅਸੀਖਪੁਜਾਅਸੀਖਤਪਤਾਉ। ਅਸੀਖਗੰ
 ਥੰਮੁਖਿਵੇਦਪਾਠ। ਅਸੀਖਜੋਗਮਨਰਹਹਿਉਦਾਸ। ਅਸੀਖਭਗਤਿਗੁਰਗਿਆਨੁਵੀਚਾਰ। ਅਸੀਖਸਤੀਅ
 ਸੀਖਦਾਤਾਰ। ਅਸੀਖਸੂਰਮੁਹਿਭਖਸਾਰ। ਅਸੀਖਮੋਨਿਲਿਵਲਾਇਤਾਰ। ਕੁਦਰਤਿਕਵਲਕਹਾਵੀਚਾਰ। ਵਾਰ
 ਰਿਆਨਜਾਵਾਈਕੁਦਾਰ। ਜੇਤੁਧੁਭਵੈਸਾਈਭਲੀਕਾਰ। ਤੁਸਦਾਸਲਾਮਤਿਨਿਰੰਕਾਰ। ੧੯। ਅਸੀਖਮੁਰਖਅੰ
 ਧਘੋਰ। ਅਸੀਖਚੋਰਹਰਮਖੋਰ। ਅਸੀਖਅਮਰਕਰਿਜਾਹਿਜੋਰ। ਅਸੀਖਗਲਵਫੁਹਤਿਆਕਮਾਧੀ। ਅਸੀ

ਕਾਰ। ਤੁਸਦਾਸਲਾਮਤਿਨਿਰੰਕਾਰ। ੨੦। ਅਸੀਖਜਪੁਅਸੀਖਭਾਉ। ਅਸੀਖਪੁ
 ਜਾਅਸੀਖਤਪਤਾਉ। ਅਸੀਖਗੰਥਮੁਖਿਵੇਦਪਾਠ। ਅਸੀਖਜੋਗਮਨਰਹ
 ਹਿਉਦਾਸ। ਅਸੀਖਭਗਤਿਗੁਰਗਿਆਨੁਵੀਚਾਰ। ਅਸੀਖਸਤੀਅਸੀਖਦਾ
 ਤਾਰ। ਅਸੀਖਸੂਰਮੁਹਿਭਖਸਾਰ। ਅਸੀਖਮੋਨਿਲਿਵਲਾਇਤਾਰ। ਕੁਦਰਤਿ
 ਕਵਲਕਹਾਵੀਚਾਰ। ਵਾਰਿਆਨਜਾਵਾਈਕੁਦਾਰ। ਜੇਤੁਧੁਭਵੈਸਾਈਭਲੀਕ
 ਰ। ਤੁਸਦਾਸਲਾਮਤਿਨਿਰੰਕਾਰ। ੨੧। ਅਸੀਖਮੁਰਖਅੰਧਘੋਰ। ਅਸੀਖਚੋ

ਗੁਣਗਿਆਨਵਾਰਾ। ਅਸਖਸਗੁਣਾ
 ਗ। ਅਸੀਖਮੋਨਿਲਿਵਲਾਇਤਾਗ। ਕਰਤਿਕਵਨੁਕਗਵੀਚਾਰ। ਵਾਰਿਆਨਜ
 ਵਾਏਕਵਾਰ। ਜੇਤੁਪੁਭਵੈਸਾਈਭੁਲੀਕਾਰ। ਤੁਸਦਾਸਲਾਮਤਿਨਿਰੰਕਾਰ। ੧੭
 ਅਸੀਖਮੁਰਖਅੰਧਘੋਰ। ਅਸੀਖਚੋਰਹਰਾਮਖੋਰ। ਅਸੀਖਅਮਰਕਰਿਜਾਹਿ
 ਜੇਰ। ਅਸੀਖਗਲਵਫਹਤਿਅਕਮਾਹਿ। ਅਸੀਖਪਾਪੀਪਾਪਕਰਿਜਾਹਿ। ਅ
 ਸੀਖਕੁਝਿਆਰਕੁਝੇਛਿਰਾਹਿ। ਅਸੀਖਮਲੇਛਮਲੁਭਖਿਖਾਹਿ। ਅਸੀਖਨਿ
 ਵਕਸਿਰਿਕਰਹਿਭਾਰ। ਨਾਨਕਨੀਰੁਕਹੈਵੀਚਾਰ। ਵਾਰਿਆਨਜਾਵਾਏਕਵਾਰ
 ਗ। ਜੇਤੁਪੁਭਵੈਸਾਈਭੁਲੀਕਾਰ। ਤੁਸਦਾਸਲਾਮਤਿਨਿਰੰਕਾਰ। ੧੮। ਅਸੀਖ

ਰਿਆਨਜਾਵਾਏਕਵਾਰ। ਜੇਤੁਪੁਭਵੈਸਾਈਭੁਲੀਕਾਰ। ਤੁਸਦਾਸਲਾਮਤਿਨਿਰੰਕਾਰ। ੧੯। ਅਸੀਖਮੁਰਖਅੰ
 ਧਘੋਰ। ਅਸੀਖਚੋਰਹਰਾਮਖੋਰ। ਅਸੀਖਅਮਰਕਰਿਜਾਹਿਜੇਰ। ਅਸੀਖਗਲਵਫਹਤਿਅਕਮਾਹਿ। ਅਸੀ
 ਖਪਾਪੀਪਾਪਕਰਿਜਾਹਿ। ਅਸੀਖਕੁਝਿਆਰਕੁਝੇਛਿਰਾਹਿ। ਅਸੀਖਮਲੇਛਮਲੁਭਖਿਖਾਹਿ। ਅਸੀਖਨਿਵਕ
 ਸਿਰਿਕਰਹਿਭਾਰ। ਨਾਨਕਨੀਰੁਕਹੈਵੀਚਾਰ। ਵਾਰਿਆਨਜਾਵਾਏਕਵਾਰ। ਜੇਤੁਪੁਭਵੈਸਾਈਭੁਲੀਕਾਰ
 ਤੁਸਦਾਸਲਾਮਤਿਨਿਰੰਕਾਰ। ੨੦। ਅਸੀਖਨਾਵਾਸੀਖਥਾਵਾਅਗੀਮਅਗੀਮਅਸੀਖਲੇਆ। ਅਸੀਖਕਹਹਿ

ਗ। ਅਸੀਖਅਮਰਕਰਿਜਾਹਿਜੇਰ। ਅਸੀਖਗਲਵਫਹਤਿਅਕਮਾਹਿ
 ਗ। ਅਸੀਖਪਾਪੀਪਾਪਕਰਿਜਾਹਿ। ਅਸੀਖਕੁਝਿਆਰਕੁਝੇਛਿਰਾਹਿ
 ਗ। ਅਸੀਖਮਲੇਛਮਲੁਭਖਿਖਾਹਿ। ਅਸੀਖਨਿਵਕਸਿਰਿਕਰਹਿਭਾਰ
 ਗ। ਨਾਨਕਨੀਰੁਕਹੈਵੀਚਾਰ। ਵਾਰਿਆਨਜਾਵਾਏਕਵਾਰ। ਜੇਤੁਪੁ
 ਜਾਜੇਸਾਸੀਕਯੀਜਾਨਾ। ਤੁਸਦਾਸਲਾਮਤਿਨਿਰੰਕਾਰ। ੨੧। ਅਸੀ

ਮਾਏਤਿਵਤਿਵਪਾਹਿਅਜੇਤਾਕੀਤਾਤੇਤਾਨਾਉ॥ਵਿਦਨਾਕੈਨਾਹੀਕੋਥਾਉ॥ਕੁਦਰਤਿਕਵਲੁਕਾਵੀਰਾਤੁਰਾਪਾਦੁ
ਫਿਆਨਜਾਵਾਏਕੁਦਰਾਜੇਤੁਪਰਾਵੈਸਾਈਭੁਲੀਕਾਰਾ॥ਤੁਸਦਾਸਲਾਮਤਿਨਿਰੰਕਾਰਾ॥੧੮॥ਭੁਰੀਅੰਹਬੰਧੇ
ਰੁਤਨੁਦੇਹਾਘਾਈਸੋਏਉਤਰਾਜਿਖੇਹਾਮੂਤਪਲੀਤੀਕਪਵਹੋਇ॥ਦੇਸਾਭੁਲੁਲਈਅੰਓਧੁਧੋਇ॥ਭੁਰੀਅੰਮਤਿਪਾਥ
ਪਕੈਸਿਗਾਉਧੁਧੋਪੈਨਾਵੈਕੋਰੀਗਾ॥ਮੁੰਨੀਪਾਪੀਆਖਦੁਨਾਹਿ॥ਕਰਿਕਰਿਕਰਲਾਲਿਖਲੈਜਾਧਾਅਪੇਬੀ
ਜਾਅਪੇਹੀਧਾਨਾਨਕਚੁਕਮੀਆਦਹੁਜਾਹੁ॥੨੦॥ਤੀਰਥਿਤਪੁਦਇਆਦਤੁਦਾਨਾਜੇਕੋਪਾਵੈਤਿਲਕਾਮਾਨੁ

ਗੰਗਾ ਅਖਰੀ ਲਿਖਾਇ ਕੇ ਲਾਇ ਥਾਇ। ਅਖਰੀ ਸਿਰਿ ਸੋਗੁ ਦਖਾ। ਜਿਨਿ ਇਹਾ ਲਿਖੇ ਤਿਸ
ਸਿਰਿ ਨਾਹਿ। ਲਿਖਿ ਦੁਰੁ ਰਮਾਏ ਤਿਵੁ ਤੁਹਾਹਿ। ਜੇ ਤੁਹੀ ਤੁ ਤੇਤੁ ਨਾਹੀ। ਆਵੈ ਸਵੈ ਨਾਹੀ ਕੋ ਭਾਇ। ਕਦ
ਰਤ ਕਵਲ ਕਹਾਵੀ ਚਾਰੀ। ਵਾਰਿ ਆਨ ਲਾਵਾਏ ਕਛਾਰੀ। ਜੇ ਤੁਹੀ ਭਾਵੈ ਸਾਈ ਕੁਲੀ ਕਾਰੀ। ਤੁਮਰ
ਸਲਾਮਤਿ ਨਿਰੋਕਾਰੀ। ੧੫। ਤੁਹੀ ਭੋਪਥ ਪੈਰੁ ਤੁਨ ਦੇਹਿ। ਆਵੈ ਪੈਰੁ ਉਤੁ ਰਸਿ ਖੋਹਿ। ਮੁਤ ਪਲੀ
ਤੀ ਕਪੜੇ ਹੋਇ। ਦੇਸਾ ਲੁਕ ਲਈ ਐਓ ਹੋਇ। ਤੁਹੀ ਭੋਮਾ ਤਿਪ ਪਕੈ ਸੀਹੀ। ਐਓ ਪੈਨ ਵੈਕੈ
ਰੇਗਾ। ਪੁਨੀ ਪਾਪੀ ਆਖਾਇ ਵਾਰੀ। ਕਰਿ ਕਰਿ ਕਰ ਦਲਿ ਖੋਲੈ ਲਾਹਾ। ਅਖੈ ਥੀ ਨ ਅਖੈ ਹੀ ਖਾਹਾ।
ਨਨ ਕਹੁ ਕਮੀ ਅਵਹੁਤਾਹੁ। ੨੦। ਤੁਹੀ ਰਸ ਤਪਦਇਆ ਦਤੁਨ। ਜੇ ਕੋ ਪਾਵੈ ਤਿਲੇ ਕਮਨਾ। ਸਾਇ
ਅਮੀਨਿ ਅਮੀਨਿ ਕੰਕ ਕਮੀ। ਅੰਕਾ ਭੋਗਾ ਤੁਹੀ ਹੁਸਪਸਦਾਇ। ਤੁਹੀ ਤੁਨ ਨਿਕੋਟਾ ਦਧਾਈ ਨਸੀਤੁ

ਓਹੋਪੈਨਵੈਕੋਰੰਗਾਪੁੰਨੀਪਾਪੀਆਖਲਨਾਹਿ। ਕਰਿਕਰਿਕਰਣਾਲਿਖਲੈਜਾਹੁ। ਆਪੇਬੀਜੁਆ ੪
ਪੇਹੀਖਹੁ। ਨਾਨਕਹੁਕਮੀਆਵਹੁਜਾਹੁ। ੨੦। ਤੀਰਬੁਤਪੁਦਇਆਦਤਦਾਨ। ਜੇਕੋਪਾਵੈਤਿਲਕਾਮਾ
ਨਿ। ਸੁਦਿਆਮੀਨਿਆਮਨੀਕੀਤਾਭਾਉ। ਅੰਤਰਿਗਤਿਤੀਰਬੁਮਲਨਾਉ। ਸਭਿਗੁਣਤੇਰੇਮੈਨਹੀ
ਕੋਇ। ਵੇਦਗੁਣਕੀਤੇਭਗਤਨਹੋਇ। ਸੁਅਸਤਿਆਥਿਥਾਣੀਬਰਮਾਓ। ਸਤਿਸੁਹਾਣੁਸਦਾਮਨੁ
ਚਾਉ। ਕਵਲਸੁਵੇਲਾਵਖਤਕਵਲ੦੮੮ ਕਵਲਬਿਤਕਵਲਦੁਹਾਰਿ। ਕਵਲਸਿਰਤੀਮਹੁਕਵਲੁ
ਜਿਤਿਹੋਆਆਕਾਗ। ਟੇਲਨਾ। ਈਆ। ਤਿਜਿਜਿਤਿ।

ਮਾਤਿ। ਨਿਰੰਕਾਰ। ੧੯। ਗੁਰੀਐਹਬਪੈਰਤਨਦੇਹਾ। ਪਾਲੀ
ਧੋਰੈਉਤਰਸਖੇਹਾ। ਮੁਤਪਲੀਤੀਕਪੜ੍ਹਹੋਇ। ਦੇਸਾਬੂਲਲ
ਦੀਐਓਹਧੋਇ। ਭੁਰੀਐਮਾਤਿਪਾਪਾਕੈਸੀਗਾ। ਓਹੋਪੈਨਵੈ
ਕੋਰੰਗਾ। ਪੁੰਨੀਪਾਪੀਆਖਲਨਾਹਿ। ਕਾਰਿਕਰਿਕਰਣਾਲਿਖ
ਲੈਯਾਹਿ। ਆਪੇਬੀਜਮਸੁਪੈਹੀਖਾਹੁ। ਨਾਨਕਹੁਕਮੀਆਵਹੁ

ਵੇਕਹਾਵੀਚਾਰਿ। ਵਾਰਿਆਨਜਾਵਾਏਕਵਾਰ। ਜੇਤੁਧਭਾਵੈਸਾਈਭੁਲੀਕਾਰ
। ਉਸਦਾਸਲਾਮਤਿਨਿਰੰਕਾਰ। ੧੭। ਗੁਰੀਐਹਬਪੈਰਤਨਦੇਹਾ। ਪਾਲੀਧੋਰੈਉ
ਤਰਸਖੇਹਾ। ਮੁਤਪਲੀਤੀਕਪੜ੍ਹਹੋਇ। ਦੇਸਾਬੂਟਿਲਈਐਓਹਧੋਇ। ਭੁਰੀ
ਐਮਾਤਿਪਾਪਾਕੈਸੀਗਾ। ਓਹੋਪੈਨਵੈਕੋਰੰਗਾ। ਪੁੰਨੀਪਾਪੀਆਖਲਨਾਹਿ। ਕ
ਰਿਕਰਿਕਰਣਾਲਿਖਲੈਜਾਹੁ। ਆਪੇਬੀਜਮਾਪੇਹੀਖਾਹੁ। ਨਾਨਕਹੁਕਮੀਆਵ
ਹੁਜਾਹੁ। ੨੦। ਤੀਰਬੁਤਪਦਇਆਦਤਿਦਾਨ। ਜੇਕੋਪਾਵੈਤਿਲਕਾਮਾਨ। ਸੁਦਿ
ਆਮੰਨਿਆਮਨਕੀਤਾਭਾਉ। ਅੰਤਰਿਗਤਿਤੀਰਬੁਮਲਨਾਉ। ਸਭਗੁਣਿ

ਪੋਹੀਖਹਾਨਨਕਹੁਕਮੀਆਵਹੁਜਾਹ॥੨੦॥ਤੀਰਬੁਤਪੁਦਇਆਦਤੁਦਾਨੁ॥ਜੇਕੋਪਵੈਤਿਲਕਾਮ
ਨਿ॥ਸੁਣਿਆਮੀਨਿਆਮਨਿਕੀਤਾਭਾਉ॥ਅੰਤਰਿਗਤਿਤੀਰਬਮਲਨਾਉ॥ਸਭਿਗੁਣਤੇਰੇਮੈਨਾਹੀ
ਕੋਇ॥ਵਿਲਗੁਣਕੀਤੇਭਗਤਨਹੋਇ॥ਸੁਅਸਤਿਆਥਿਬਾਣੀਬਰਮਾਉ॥ਸਤਿਸੁਹਾਣੁਸਦਾਮਨੁ
ਚਾਉ॥ਕਵਣੁਸੁਵੇਲਾਵਖਤੁਕਵਣੁਕਵਣੁਥਿਤਿਕਵਣੁਵਾਗ॥ਕਵਣੁਸਿਰਤੀਮਾਹੁਕਵਣੁ
ਜਿਤਿਹੋਆਆਕਾਗੁ॥ਵੇਲਨਪਾਈਆਪੰਡਿਤੀਜਿਹੋਵੈਲੇਖੁਪੁਗਾਣਾ॥ਵਖਤੁਨਪਾਇਓਕਾਦੀਆ
ਜਿਲਿਖਨਿਲੇਖੁਕੁਗਾਣਾ॥ਥਿਤਿਵਰੁਨਜੋਗੀਜਾਣੈਗੁਤਿਮਾਹੁਨਕੋਈ॥ਜਾਕਰਤਾਸਿਰਠੀਕਉਸਾਜੈ
ਆਪੇਜਾਣੈਸੋਈ॥ਕਿਵਕਰਿਆਖਾਕਿਵਸਾਲਾਹੀਕਿਉਵਰਨੀਕਿਉਜਾਣਾ॥ਨਾਨਕਾਖਲਸਭੁ

॥ਨਾਨਕਹੁਕਮੀਆਵਹੁਜਾਹ॥੨੦॥ਤੀਰਬੁਤਪੁਦਇਆਦਤੁਦਾਨੁ॥ਜੇਕੋਪਵੈਤਿ
ਲਕਾਮਨੁ॥ਸੁਣਿਆਮੀਨਿਆਮਨਿਕੀਤਾਭਾਉ॥ਅੰਤਰਿਗਤਿਤੀਰਬਮਲਿਨਾਉ
॥ਸਭਿਗੁਣਤੇਰੇਮੈਨਾਹੀਕੋਇ॥ਵਿਲਗੁਣਕੀਤੇਭਗਤਿਨਹੋਇ॥ਸੁਅਸਤਿਆਥਿਬਾਣੀਬ
ਰਮਾਉ॥ਸਤਿਸੁਹਾਣੁਸਦਾਮਨਿਚਾਉ॥ਕਵਣੁਸੁਵੇਲਾਵਖਤੁਕਵਣੁਕਵਣੁਥਿਤਿਕਵ
ਣੁਵਾਗ॥ਕਵਣੁਸਿਰਤੀਮਾਹੁ॥ਕਵਣੁਜਿਤਿਹੋਆਆਕਾਗੁ॥ਵੇਲਨਪਾਈਆਪੰਡਿ
ਤੀਜਿਹੋਵੈਲੇਖੁਪੁਗਾਣਾ॥ਵਖਤੁਨਪਾਇਓਕਾਦੀਆਜਿਲਿਖਨਿਲੇਖੁਕੁਗਾਣਾ॥
ਥਿਤਿਵਰੁਨਜੋਗੀਜਾਣੈਗੁਤਿਮਾਹੁਨਕੋਈ॥ਜਾਕਰਤਾਸਿਰਠੀਕਉਸਾਜੈਆਪੇਜਾ

ਮਾਨੁ॥ਸੁਣਿਆਮੀਨਿਆਮਨਿਕੀਤਾਭਾਉ॥ਅੰਤਰਿਗਤਿਤੀਰਬਮਲਿਨਾ
ਉ॥ਸਭਿਗੁਣਤੇਰੇਮੈਨਾਹੀਕੋਇ॥ਵਿਲਗੁਣਕੀਤੇਭਗਤਿਨਹੋਇ॥ਸੁ
ਅਸਤਿਆਥਿਬਾਣੀਬਰਮਾਉ॥ਸਤਿਸੁਹਾਣੁਸਦਾਮਨਿਚਾਉ॥ਕਵਣੁ
ਸੁਵੇਲਾਵਖਤੁਕਵਣੁਕਵਣੁਥਿਤਿਕਵਣੁਵਾਗ॥ਕਵਣੁਸਿਰਤੀਮਾਹੁਕਵ
ਣੁਜਿਤਿਹੋਆਆਕਾਗੁ॥ਵੇਲਨਪਾਈਆਪੰਡਿਤੀਜਿਹੋਵੈਲੇਖੁਪੁਗਾਣਾ॥

ਲਿਖਾਉ॥ਸਭਿਗੁਣਤੇਰੇਮੈਨਾਹੀਕੋਇ॥ਵਿਲਗੁਣਕੀਤੇਭਗਤਿਨਹੋਇ॥ਸੁਅਸਤਿਆਥਿਬਾਣੀ
ਬਰਮਾਉ॥ਸਤਿਸੁਹਾਣੁਸਦਾਮਨਿਚਾਉ॥ਕਵਣੁਸੁਵੇਲਾਵਖਤੁਕਵਣੁਕਵਣੁਥਿਤਿਕਵਣੁਵਾ
ਗ॥ਕਵਣੁਸਿਰਤੀਮਾਹੁਕਵਣੁਜਿਤਿਹੋਆਆਕਾਗੁ॥ਵੇਲਨਪਾਈਆਪੰਡਿਤੀਜਿਹੋਵੈਲੇਖੁਪੁਗਾਣਾ॥
ਵਖਤੁਨਪਾਇਓਕਾਦੀਆਜਿਲਿਖਨਿਲੇਖੁਕੁਗਾਣਾ॥ਥਿਤਿਵਰੁਨਜੋਗੀਜਾਣੈਗੁਤਿਮਾਹੁਨਕੋਈ॥ਜਾ
ਕਰਤਾਸਿਰਠੀਕਉਸਾਜੈਆਪੇਜਾਣੈਸੋਈ॥ਕਿਵਕਰਿਆਖਾਕਿਵਸਾਲਾਹੀਕਿਉਵਰਨੀਕਿਉਜਾਣਾ॥

ਈਆਪੁ ਛਤੀ ਜਿਹੋ ਵੇਲੇ ਖੁਬਰਾਣਾ ਵਖਤੁ ਪਾਇ ਓਕਾ ਦੀਆ ਜੀ ਲਿਖਿ ਲੇਖੁ ਕਰਾਣਾ ਥਿਛਿਵ
 ਰੁਨ ਜੋਗੀ ਜਿਹੋ ਰੂਤਿ ਮਾਹੁ ਨ ਕੋਈ ਜਾ ਕਰਤਾ ਸਿਰਕੀ ਕਉ ਸਜੇ ਅਪੇ ਜੈਨੇ ਸੋਈ ਕਿਵ ਕਰਿ ਅਖਾ ਕਿਵ
 ਸਾਲਹੀ ਕਿਉ ਵਰਨੀ ਕਿਵ ਜਾਣਾ ਨਨਕਾ ਖਟਿ ਸਕੁ ਕੋ ਆਪੇ ਇਕ ਦੂਇ ਕੁ ਸਿਆਣਾ ਵਡਾ ਸਾਹਿ
 ਬੁਵਡੀ ਨਈ ਕੀਤਾ ਨ ਕਹੋ ਵੈ ਨਨਕ ਜੋ ਕੋ ਆਪੈ ਜਾਣੈ ਅਗੈ ਗਾਇ ਮਨ ਸੋਹੈ ॥੨੧॥ ਪਤਾਲ ਪਤਾਲ
 ਖਅਗਾ ਸਾਅਗਾ ਸਾ ਓੜਕ ਓੜਕ ਕੁਲਿ ਖਕੇ ਵੇਦ ਕਹਨੀ ਇਕ ਵਤਾ ਸਹਸ ਅਠਹਕ ਹਨਿ ਕਤੇ
 ਥ ਅਸਲੀ ਇਕੁ ਪਤਾਲੇ ਖਹੋ ਇਤਲਿ ਖੀਐ ਲੇਖੋ ਹੋਇ ਵੈਦਾ ਸੁ ਨਨਕ ਵਡਾ ਆਖੀਐ ਅਪੇ ਜਾ
 ਏਅਧਾ ॥੨੨॥ ਸਾਲਹੀ ਸਾਲਾਹਿ ਏਤੀ ਸੁਰਤਿ ਨਪਾਈ ਅਨੰਦੀਆ ਅਤੈ ਵਹਾ ਪਵਹਿ ਸਮੁੰਦਿ ਨਜਲੀ
 ਅਹਿ ਸਮੁੰਦ ਸਹਸੁ ਲਤਨਾ ਸਿਰਹ ਸੇਤੀ ਮਾਧੁ ਪਨੁ ਕੀੜੀ ਤੁਲਿ ਨਹੋ ਵਨੀ ਜੇਤਿ ਸੁਮਨੁ ਹਨ ਵੀਸਰ
 ਨਿ ॥੨੩॥ ਅੰਤੁ ਨ ਸਿਫਤੀ ਕਹਨਿ ਨ ਅੰਤੁ ਅੰਤੁ ਨ ਕਰੈ ਦੇਹਿ ਨ ਅੰਤੁ ਅੰਤੁ ਨ ਵੇਖਾਇ ਸੁਹਣਿ ਨ ਅੰ
 ਤੁ ਅੰਤੁ ਨ ਜਪੈ ਕਿਅਮ ਨਿਅੰਤੁ ਅੰਤੁ ਨ ਜਪੈ ਕੀਤਾ ਅਕਹੁ ਅੰਤੁ ਨ ਜਪੈ ਪਰਾਵਹੁ ਅੰਤੁ ਕਹਣਿ ਕੇ
 ਤੇ ਬਿਛਲਾਹਿ ਤਕੈ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਏ ਜਾਹਿ ਏਹੁ ਅੰਤੁ ਜਾਣੈ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਕਹੀਐ ਬਹੁਤ ਹੋਇ ਵ

(ਇਹ ਪੰਨਾ ਖੁਲਾਵੋ)

ਅੰਬਹੁਤਹੋਇ। ਵਡਾਸਾਹਿਬੁਚਾਬਾਉ। ਉਚੇਉਪਰਿਉਚਾਨਾਉ। ਏਵਡੁਉਚਹੋਵੈਕੋਇ। ਤਿਸੁਉਚੇਕਉਜਲਿ
 ਏਸੇਇ। ਜੇਵਡੁਆਪਿਜਾਣੈਆਪਿਅਪਿ। ਨਾਨਕਨਦਰੀਕਰਮੀਦਾਤਿ। ੨੪। ਬਹੁਤਾਕਰਮਿਲਿਖਿਅਖੰਘ
 ਨਜਾਇ। ਵਡਾਦਾਤਾਤਿਲਨਤਮਾਇ। ਕੇਤੇਮੰਗਹਿਜੋਧਅਪਾਰਾ। ਕੇਤਿਆਗਲਤਿਨਹੀਵੀਚਾਰ। ਏਸੇਏਤ
 ਖਪਿਤੁਦਹਿਵੈਕਾਰਾ। ਕੇਤੇਲੈਲੈਮੁਕਰਿਪਾਹਿ। ਕੇਤੇਮੁਰਖਖਾਹੀਖਾਹਿ। ਕੇਤਿਆਦੁਖਭੂਖਸਦਮਾਰਿ। ਏਹਹ
 ਚਿਦਾਤਿਤੇਰੀਦਾਤਾਰਾ। ਬੰਦਖਲਾਸੀਭਾਣੈਹੋਇ। ਚਿਰੁਆਖਿਨਸਕੈਕੋਇ। ਜੇਕੋਖਾਇਕੁਆਖਦਿਪਾਸਿਮ

ਤੁਕਾਰਣਿਕੇਤੇਬਿਲਿਲਾਹਿ। ਤਾਕੇਅੰਤੁਨਪਾਏਜਾਹਾ। ਏਹੁਅੰਤੁਨਜਾਲਕਾਇ। ਬਹੁਤਾਕਰਮਅਬਹੁਤਾਹ
 । ਵਡਾਸਾਹਿਬੁਚਾਬਾਉ। ਉਚੇਉਪਰਿਉਚਾਨਾਉ। ਏਵਡੁਉਚਹੋਵੈਕੋਇ। ਤਿਸੁਉਚੇਕਉਜਲਿਏਸੇਇ। ਜੇਵਡੁ
 ਆਪਿਜਾਣੈਆਪਿਅਪਿ। ਨਾਨਕਨਦਰੀਕਰਮੀਦਾਤਿ। ੨੪। ਬਹੁਤਾਕਰਮਿਲਿਖਿਅਨਜਾਇ। ਵਡਾਦਾਤਾਤਿਲ
 ਨਤਮਾਇ। ਕੇਤੇਮੰਗਹਿਜੋਧਅਪਾਰਾ। ਕੇਤਿਆਗਲਤਿਨਹੀਵੀਚਾਰ। ਕੇਤੇਖਪਿਤੁਦਹਿਵੈਕਾਰਾ। ਕੇਤੇਲੈਲੈਮੁਕ
 ਰਿਪਾਹਿ। ਕੇਤੇਮੁਰਖਖਾਹੀਖਾਹਿ। ਕੇਤਿਆਦੁਖਭੂਖਸਦਮਾਰਾ। ਏਹੁਤਿਦਾਤਿਤੇਰੀਦਾਤਾਰਾ। ਬੰਦਖਲਾਸੀਭ
 ਣੈਹੋਇ। ਚਿਰੁਆਖਿਨਸਕੈਕੋਇ। ਜੇਕੋਖਾਇਕੁਆਖਦਿਪਾਇ। ਚਿਹਜਾਣੈਜੇਤੀਆਮੁਹਿਖਾਇ। ਆਪੇਜਾਣੈਅ
 ਪੇਦੇਇ। ਆਖਹਿਸਿਕਿਕੇਈਕੇਇ। ਜਿਸਨੇਬਖਸੈਸਿਫਤਿਸਾਲਾਹਾ। ਨਨਕਪਾਤਿਸਾਹੀਪਾਤਿਸਾਹਾ। ੨੫। ਅਮੁ

ਉਚਹੋਵੈਕੋਇ। ਤਿਸੁਉਚੇਕਉਜਲਿਏਸੇਇ। ਜੇਵਡੁਆਪਿਜਾਣੈਆਪਿਅਪਿ
 । ਨਾਨਕਨਦਰੀਕਰਮੀਦਾਤਿ। ੨੪। ਬਹੁਤਾਕਰਮਿਲਿਖਿਅਨਜਾਇ। ਵਡਾ
 ਦਾਤਾਤਿਲਨਤਮਾਇ। ਕੇਤੇਮੰਗਹਿਜੋਧਅਪਾਰਾ। ਕੇਤਿਆਗਲਤਿਨਹੀਵੀਚ
 ਰ। ਕੇਤੇਖਪਿਤੁਦਹਿਵੈਕਾਰਾ। ਕੇਤੇਲੈਲੈਮੁਕਰਿਪਾਹਿ। ਕੇਤੇਮੁਰਖਖਾਹੀਖਾਹਿ।
 ਕੇਤਿਆਦੁਖਭੂਖਸਦਮਾਰਾ। ਏਹੁਚਿਦਾਤਿਤੇਰੀਦਾਤਾਰਾ। ਬੰਦਖਲਾਸੀਭ
 ਣੈਹੋਇ। ਚਿਰੁਆਖਿਨਸਕੈਕੋਇ। ਜੇਕੋਖਾਇਕੁਆਖਦਿਪਾਇ। ਚਿਹਜਾਣੈਜੇ
 ਤੀਆਮੁਹਿਖਾਇ। ਆਪੇਜਾਣੈਆਪੇਦੇਇ। ਆਖਹਿਸਕੁਕੇਈਕੇਇ। ਜਿ

ਪੰਧੁਜਾਇ ਜੇਤਿ ਆਸੁ ਘਰੁ ਧੀਹੋਗਾ ਅਪੁਜਾਏ ਆਖਦੇ ਏਹੁ ਆਖੀ ਜਿਉ ਕੁਏ ਕਿਉ ਏਹੀ ਜੇ ਜਨ ਬਖਸੀ ਏਹੁ ਤਿਸਾ
 ਲਾਹਾ ਨਾਨਕ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ॥ ੨੫ ॥ ਅਮੁਲ ਭੁਫਾ ਅਮੁਲ ਦਾਪਾ ਆਮੁਲ ਦਾਪਾ ਰੀਏ ਅਮੁਲ ਭੰਡੁ
 ਰਾ ਅਮੁਲ ਆਵਹਿ ਅਮੁਲ ਲੈ ਜਾਹਿ ਅਮੁਲ ਭੁਫਾਇ ਅਮੁਲ ਸਮਾਇ ਅਮੁਲ ਧਰਮੁ ਅਮੁਲ ਦੀਬਾਣੁ
 ਅਮੁਲ ਤੁਲ ਅਮੁਲ ਪਰਵਾਣੁ ਅਮੁਲ ਬਖਸੀਸ ਅਮੁਲ ਨੀਸਾਣੁ ਅਮੁਲ ਕਰਮੁ ਅਮੁਲ ਫੁਰਮਾਣੁ ਅਮੁ
 ਲੇ ਅਮੁਲ ਆਖਿ ਆਨ ਜਾਇ ਆਖਿ ਆਖਿ ਰਹੇ ਲਿਵਲਾਇ ਆਖਿ ਹਿੰਦੁ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣੁ ਆਖਿ ਪੜ੍ਹੇ ਕ
 ਰਹਿ ਵੇਖਿ ਆਣੁ ਆਖਿ ਬਰਮੇ ਆਖਿ ਹਿੰਦੁ ਆਖਿ ਰੋਪੀ ਤੈਰੋ ਹਿੰਦੁ ਆਖਿ ਝੀਸਰ ਆਖਿ ਜਿਥਿ
 ਆਖਿ ਆਖਿ ਭੇਜੇ ਰਹਿ ਪਕਿ ਰਹਿ - ਮੁਖਿ ਇਕ ਕਥਾ ਕਤੇ ਸਰੁ - ਅਮੁਲ ਕਥਾ ਅਮੁਲ ਕਥਾ ਅਮੁਲ ਕਥਾ ਅਮੁਲ ਕਥਾ

ਲੇਹੀ ਏਹੀ ਆਖਿ ਨ ਜਕੋ ਕੀਏ ਜੇ ਕੋ ਆਖਿ ਕੁਆਲਿ ਪਾਈ ਰਿਹਾ ਲੇਹੀ ਆਮੁਲਿ ਆਪਿ ਜਦੁ ਆ
 ਪੇਦੇ ਏਹੀ ਆਖਿ ਜਿਥੇ ਏਹੀ ਕੀਏ ਜਿਸ ਨੇ ਬਖਸੀ ਸਿਫੁ ਤਿਸਾ ਲਾਹਾ ਨਾਨਕ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ॥ ੨੫ ॥ ਅਮੁ
 ਲ ਭੁਫਾ ਅਮੁਲ ਦਾਪਾ ਆਮੁਲ ਦਾਪਾ ਰੀਏ ਅਮੁਲ ਭੰਡੁ ਰਾ ਅਮੁਲ ਆਵਹਿ ਅਮੁਲ ਲੈ ਜਾਹਿ ਅਮੁਲ ਭੁਫਾਇ
 ਅਮੁਲ ਸਮਾਇ ਅਮੁਲ ਧਰਮੁ ਅਮੁਲ ਦੀਬਾਣੁ ਅਮੁਲ ਤੁਲ ਅਮੁਲ ਪਰਵਾਣੁ ਅਮੁਲ ਬਖਸੀਸ ਅਮੁਲ ਨੀ
 ਸਾਣੁ ਅਮੁਲ ਕਰਮੁ ਅਮੁਲ ਫੁਰਮਾਣੁ ਅਮੁਲੇ ਅਮੁਲ ਆਖਿ ਆਨ ਜਾਇ ਆਖਿ ਆਖਿ ਰਹੇ ਲਿਵਲਾਇ ਆ
 ਆਖਿ ਹਿੰਦੁ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣੁ ਆਖਿ ਪੜ੍ਹੇ ਕਰਹਿ ਵੇਖਿ ਆਣੁ ਆਖਿ ਬਰਮੇ ਆਖਿ ਹਿੰਦੁ ਆਖਿ ਰੋਪੀ ਤੈ
 ਰੋ ਹਿੰਦੁ ਆਖਿ ਝੀਸਰ ਆਖਿ ਜਿਥਿ ਆਖਿ ਆਖਿ ਭੇਜੇ ਰਹਿ ਪਕਿ ਰਹਿ ਆਖਿ ਕਿਤੇ ਬੀਤੇ ਬੀਤੇ ਆਖਿ ਦਾਨੁ ਆਖਿ ਦੇਵਾ ਆਖਿ ਸੁਰ

ਅਮੁਲ ਭੰਡੁ ਰਾ ਅਮੁਲ ਆਵਹਿ ਅਮੁਲ ਲੈ ਜਾਹਿ ਅਮੁਲ ਭੁਫਾਇ ਅਮੁਲ
 ਸਮਾਇ ਅਮੁਲ ਧਰਮੁ ਅਮੁਲ ਦੀਬਾਣੁ ਅਮੁਲ ਤੁਲ ਅਮੁਲ ਪਰਵਾਣੁ
 ॥ ਅਮੁਲ ਬਖਸੀਸ ਅਮੁਲ ਨੀਸਾਣੁ ਅਮੁਲ ਕਰਮੁ ਅਮੁਲ ਫੁਰਮਾਣੁ
 ਅਮੁਲੇ ਅਮੁਲ ਆਖਿ ਆਨ ਜਾਇ ਆਖਿ ਆਖਿ ਰਹੇ ਲਿਵਲਾਇ ਆ
 ਆਖਿ ਹਿੰਦੁ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣੁ ਆਖਿ ਪੜ੍ਹੇ ਕਰਹਿ ਵੇਖਿ ਆਣੁ ਆਖਿ ਬਰਮੇ

ਅਮੁਲਾਸਮਾਹੋਅਮੁਲਪਰਮਾਮੁਲਦੰਬਾਨਾਮੁਲਤੁਲੁਅੰਮੁਲਪੇਵਾਨਾਮਮੁਲ
 ਬਖਸੀਸੀਅਮੁਲਨੀਸਾਨਾਅਮੁਲਕਰਮਾਮੁਲਫੁਰਮਾਨਾਅਮੁਲੋਅਮੁਲਆਖਿਅ
 ਨਜਾਇਆਖਿਆਖਿਰਹੇਲਿਵਲਾਇਆਖਹਿਦੇਦਪਾਠਪੁਰਾਨਾਆਖਹਿਪੜੇਕਰਹਿਦ
 ਖਿਆਨਾਆਖਹਿਬ੍ਰਹਮੇਆਖਹਿਇੰਦਾਆਖਹਿਗੋਪੀਤੇਗੋਬਿੰਦਾਆਖਹਿਈਸਰੁਆਖ
 ਹਿਸਿਧਾਆਖਹਿਕੇਤੇਕੀਤੇਬ੍ਰਾਹਮਿਨਾਆਖਹਿਦਨਵਆਖਹਿਦੇਵਾਆਖਹਿਸੁਰਿਨਰਮੁਨਿਜ
 ਨਸੇਵਾਕੇਤੇਆਖਹਿਆਖਣਪਾਹਿਕੇਤੇਕਹਿਕਹਿਉਠਿਉਠਿਜਾਹਿਏਤੇਕੀਤੇਹੋਰਿਕਰੇਹਿ
 ਤਾਆਖੁਨਾਸਕਹਿਕੇਈਕੇਇਜੇਟੜਕਾਟੇਤੇਟੜਹੋਇਨਨਰਕਾਨੈਸਖਾਸੋਇਕੇਰੋਆਖੁਏ

ਹਿਦੇਵਆਖਹਿਸੁਰਿਨਰਮੁਨਿਜਨਸੇਵਕੇਤੇਆਖਹਿਆਖਣਪਾਹਿਕੇਤੇਕਹਿ
 ਕਹਿਉਠਿਉਠਿਜਾਹਿਏਤੇਕੀਤੇਹੋਰਿਕਰੇਹਿਤਾਆਖਿਨਸਕਹਿਕੇਈਕੇਇ
 ਜੇਵਡੁਭਾਵੈਤੇਵਡੁਹੋਇਨਨਕਜਾਣੈਸਾਚਾਸੋਇਜੇਕੇਆਖੈਬੋਲਾਵਿਗਾ
 ਰੁਤਾਲਿਖੀਐਸਿਰਿਗਵਾਗਾਵਗੁ॥੨੬॥ਸੇਦੁਰੇਕਹਾਸੇਘਰੇਕਹਾਜਿਤੁ
 ਬਹਿਸਰਬਸਮਾਲੇਵਾਜੇਨਦਅਨੇਕਅਸੰਖਾਕੇਤੇਵਾਵਣਹੋਗੇਕੇਤੇਗਾਪ
 ਗੀਸਿਓਕਹੀਅਨਿਕੇਤੇਗਾਵਣਹੋਗੇਗਾਵਹਿਤੁਹੋਨੇਪਓਣਪਾਣੀਬੈਸੰਤਰਗਾਵੈ

॥ਕੇਤੇਗਾਪਗੀਸਿਓਕਹੀਅਨਕੇਤੇਗਾਵਣਹੋਗੇਗਾਵਹਿਤੁਹੋਨੇਪਓਣਪਾ
 ਣੀਬੈਸੰਤਰਗਾਵੈਗਾਜਾਧਰਮੁਦੁਆਰੇਗਾਵਹਿਚਿਤੁਬਪਤੁਲਿਖਿਜਾਣਹਿ
 ਲਿਖਿਲਿਖਿਧਰਖੁਵੀਚਹੇਗਾਵਹਿਈਸਰੁਬ੍ਰਹਮਾਦੇਵੀਸੇਹਨਿਸਦਾਸਵੇਰੇ
 ਗਾਵਹਿਇੰਦਇੰਦਾਸਇਬੈਠੇਦੇਵਤਿਆਨਰਿਨਾਲੇਗਾਵਹਿਸਿਧਸਮਾ

ਪਕੇਤੇਗਾਪਗੀਸਿਓਕਹੀਅਨਕੇਤੇਗਾਵਣਹੋਗੇਗਾਵਹਿਤੁਹੋਨੇਪਓਣਪਾ
 ਣੀਬੈਸੰਤਰਗਾਵੈਗਾਜਾਧਰਮੁਦੁਆਰੇਗਾਵਹਿਚਿਤੁਬਪਤੁਲਿਖਿਜਾਣਹਿ
 ਲਿਖਿਲਿਖਿਧਰਖੁਵੀਚਹੇਗਾਵਹਿਈਸਰੁਬ੍ਰਹਮਾਦੇਵੀਸੇਹਨਿਸਦਾਸਵੇਰੇ
 ਗਾਵਹਿਇੰਦਇੰਦਾਸਇਬੈਠੇਦੇਵਤਿਆਨਰਿਨਾਲੇਗਾਵਹਿਸਿਧਸਮਾ

ਹਬਰਮੇਆਖਰਿਇੰਦਾਆਖਰਿਗੋਪੀਤੇਗੋਬਿੰਦਾਆਖਰਿਈਸਰਆਖਰਿਸਿਧਾਆਖਰਿ
 ਕੇਤੇਕੀਤੇਬੁਧਾਆਖਰਿਦਾਨਵਆਖਰਿਦੇਵਾਆਖਰਿਸੁਰਨਰਮੁਨਜਨਸੇਵਾਕੇਤੇਆਖਰਿ
 ਆਖਰਿਪਾਹਿਕੇਤੇਕਹਿਕਹਿਉਰਿਉਰਿਜਾਹਿ।ਏਤੇਕੀਤੇਹੋਰਕਰੇਇ।ਤਾਆਖਿਨਸਕਰਿ
 ਕੇਣੀਕੇਇ।ਜੇਵਤੁਤਾਵੇਤੇਵਰੁਹੇਇ।ਨਾਨਕਜਾਣੈਸਾਚਾਸੇਇ।ਜੇਕੋਆਖੈਬੋਲੁਵਿਗਾ
 ਰੁ।ਤਾਲਿਖੀਮੇਸਿਰੁਗਾਵਾਜਾਗਾਵਾਜੁ।੨੬।ਸੇਵਰੁਕੇਹਸੇਘਰੁਕੇਹਜੀਤੁਬਹਿਸਰਬਸਮਾ
 ਲੋ।ਵਾਜੇਨਾਦਅਨੇਕੁਅਸੀਖਾਕੇਤੇਵਾਵਣਹਾਰੇ।ਕੇਤੇਰਾਗੁਪਰੀਸਿਉਕਹੀਅਹਿਕੇਤੇਗਾ
 ਵਣਹਾਰੇ।ਗਾਵਹਿਤੁਹੇਪਉਣਪਾਣੀਖੈਸੰਤਰਗਾਵੈਰਾਜਾਧਰਮੁਦੁਆਗੇ।ਗਾਵਹਿਚਿਤਗੁ
 ਪਤੁਲਿਖਿਜਾਣਹਿਲਿਖਿਲਿਖਿਧਰਮੁਵੀਚਾਰੇ।ਗਾਵਹਿਈਸਰਬੁਮਾਰੇਵੀਸੋਹਨਿਸਦ੍ਰੁਸ
 ਦਰੇ।ਗਾਵਹਿਇੰਦੁਇੰਦੁਸਣਿਬੈਰੇਵੇਤਿਆਦਰਨਾਲੇ।ਗਾਵਹਿਸਿਧਸਮਾਧੀਅੰਦਰਿਗਾ
 ਵਨਿਸਾਧੁਵੀਚਾਰੇ।ਗਾਵਹਿਜਤੀਸਤੀਸੰਤੋਖੀਗਾਵਹਿਵੀਰਕਰਾਰੇ।ਗਾਵਨਿਪੰਡਤਪੜ
 ਨਰਖੀਸਰਜੁਗੁਜੁਗੁਵੇਦਾਨਾਲੇ।ਗਾਵਹਿਮੋਹਣੀਆਮਹੁਮੋਹਤੁਸੁਰਗਾਮਛੁਪਾਇਆਲੇ
 ।ਗਾਵਨਿਰਤਤੁਉਪਾਏਤੇਰੇਅਠਸਠਤੀਰਬਨਾਲੇ।ਗਾਵਹਿਜੇਧੁਮਹਾਂਬੁਧੁਸੁਗਾਗਾਵਹਿਖਾਣੀ
 ਚਾਰੇ।ਗਾਵਹਿਖੰਡਮੰਡਲਵਰਭੰਡਾਕਰਿਕਰਿਰਖੇਧਾਰੇ।ਸੇਈਤੁਧਨੇਗਾਵਹਿਜੇਤੁਧੁਭਵ
 ਹਿਰਤੇਤੇਰੇਭਗਤਿਰਸਾਲੇ।ਹੋਰੁਕੇਤੇਗਾਵਨਿਸੇਮੇਚਿਤੁਨਾਵਨਿਨਾਨਕਕਿਆਵੀਚਾ
 ਰੇ।ਸੇਈਸੇਈਸਦਾਸਚੁਸਾਹਿਬੁਸਾਚਾਸਾਚੀਨਾਈ।ਪੈਰੀਹੋਸੀਜਾਇਨਜਾਸੀਰਚਨਾ
 ਜਿਨਿਰਚਾਈ।ਗੰਗੀਰੰਗੀਭਾਤੀਕਰਿਕਰਿਜਿਨਸੀਮਾਇ।ਆਜਿਤੁਉਪਾਈ।ਕਰਿਕ
 ਰਿਵੇਖੈਕੀਤਾਅਪਣਾਜਿਉਤਿਸਦੀਵਡਿਆਈ।ਜੇਤਿਸਾਦਾਜੇਤਿਸਾਦਾਜੇਤਿਸਾਦਾ

ਕੇਕਨੀਤਾਕਰਮੀਕਰਮੀਹਇਵੀਚਾਰੁਸਚਾਅਪਿਸਚਾਦਰਬਾਰੁਤਿਬੈਸੇਹਨਿਪ
 ਚਪਰਵਾਲੁਨਦਰੀਕਰਮਿਪਵੈਨੀਸਾਲੁਕਚਪਕਾਈਭੈਥੈਪਾਇਨਨਕਗਾਇਆ
 ਜਾਪੇਜਾਇ॥੩੪॥ਧਰਮਖੰਡਕਾਏਤੋਧਰਮੁਗਿਆਨਖੰਡਕਾਅਖਤਕਰਮੁਕੇਤੇਪਵ
 ਦਪਾਣੀਵੈਸੰਤਰਕੇਤੇਕਾਨਮਹੇਸਾਕੇਤੇਬਰਮੇਘਾਡਤਘਡੀਅਹਿਰੁਪਰੰਗਕੇਵੇਸਾ
 ਕੇਤੀਆਕਰਮਭੂਮੀਮੇਰਕੇਤੇਕੇਤੇਧੁਭਿਪਦੇਸਾਕੇਤੇਇੰਦਰੰਦਸੂਰਕੇਤੇਕੇਤੇਮੰਡਲਦੇਸ
 ॥ਕੇਤੇਸਿਧਬੁਧਨਾਥਕੇਤੇਕੇਤੇਦੇਵੀਵੇਸਾਕੇਤੇਦੇਵਦਾਨਵਮੁਨਿਕੇਤੇਕੇਤੇਰਤਨਸਮੁੰਦ
 ॥ਕੇਤੀਆਖਾਣੀਕੇਤੀਆਬਾਣੀਕੇਤੇਪਾਤਨਰੰਦਕੇਤੀਆਸੁਰਤੀਸੇਵਕਕੇਤੇਨਨਕਅੰ

ਪਾਤਿਨਿਭਿੰਦਾਕੇਤੇਆਸੁਰਤੀਸੇਏਕਕੇਤੇਨਾਨਕਅੰਤੁ
 ਨਅੰਤੁ॥ ੩੫॥ ਗਿਆਨੁਖੰਡਮਾਹਿਗਿਆਨੁਪਰਚੰਡੁ॥
 ਤਿਥੈਨਾਦਾਬਿਨੋਦਕੋਡਮਨੰਦਾ॥ ਸਰਮਖੰਡਕੀਬਾਣੀ
 ਰੂਪਾਤਿਥੈਪਾੜਤਘੜੀਐਬਹੁਤੁਮਨੁਪ੍ਰਾਤਕੀਆ
 ਗਥਾਕਥੀਆਨਜਾਗਿ॥ ਜੇਕੋਕਹੈਪਿਛੈਪਛੁਤਾਇ॥ ਤਿ
 ਥੈਘੜੀਐਸੁਰਤਿਮਤਿਮਨਿਬੁਧਿ॥ ਤਿਥੈਘੜੀਐ
 ਸੁਰਾਸਿਧਾਕੀਸੁਧਿ॥ ੩੬॥ ਕਰਮਖੰਡਕੀਬਾਣੀਜੋਗਾਰਿ

ਚਾਸਾਚੀਨਈ॥ ਪੈਭੀਤਸੀਜਾਇਨਜਾਸੀਰਚਨਾਜਿਨਿਰਚਾਈ॥ ਰੰਘੀਨ
 ਗੀਭਤੀਕਰਿਕਰਿਜਿਨਸੀਮਾਇਆਜਿਨਿਉਪਾਈ॥ ਕਰਿਕਰਿਦੇਖੈਕੀਰੀ
 ਆਪਣਾਜਿਉਤਿਸਦੀਵਡਿਆਈ॥ ਜੋਤਿਸੁਭਵੈਸੋਈਕਰਸੀਠਿਗਿਉਕਾ
 ਮੁਨਕਰਣਜਾਈ॥ ਸੋਪਾਤਿਸਾਹੁਸਾਹੁਪਾਤਿਸਾਹਿਬੁਨਨਕਰਹੁਦੁਰਜਾ
 ਈ॥ ੧॥ ੧॥ ਆਸਾਮਹਲਾ ੧ ਸੁਣਿਵਡਾਐਸਭੁਕੋਇਕਿਵਡੁਵ
 ਡਾਡੀਠਹੋਇ॥ ਕੀਮਤਿਪਾਇਨਕਤਿਆਜਾਇ॥ ਕਹਣੈਵਲੇਤੇਹੋਸਸ
 ਮਾਇ॥ ੧॥ ਵਡੇਮੇਰੇਸਾਹਿਬਾਗਹਿਰਗੀਰਗੁਦੀਗੀਗਾਕੋਇਨਜਾਇ

ਸੋਈਸਦਾਸਚੁਸਾਹਿਬੁਸਾਚਾਸਾਹਿਬੁਸਾਚਾਸਾਚੀਨਈ॥ ਪੈਭੀਤਸੀਜਾਇਨਜਾਸੀਰਚਨਾਜਿਨਿਰ
 ਚਾਈ॥ ਰੰਘੀਨਗੀਰਾਤੀਕਰਿਕਰਿਜਿਨਸੀਮਾਇਆਜਿਨਿਉਪਾਈ॥ ਕਰਿਕਰਿਦੇਖੈਕੀਰੀਤਾਆ
 ਪਣਾਜਿਉਤਿਸਦੀਵਡਿਆਈ॥ ਜੋਤਿਸੁਭਵੈਸੋਈਕਰਸੀਠਿਗਿਉਕਾਮੁਨਕਰਣਜਾਈ॥ ਸੋਪਾ
 ਤਿਸਾਹੁਸਾਹੁਪਾਤਿਸਾਹਿਬੁਨਨਕਰਹੁਦੁਰਜਾਈ॥ ੧॥ ੧॥ ਆਸਾਮਹਲਾ ੧
 ਸੁਣਿਵਡਾਐਸਭੁਕੋਇਕਿਵਡੁਵਡਾਡੀਠਹੋਇ॥ ਕੀਮਤਿਪਾਇਨਕਤਿਆਜਾਇ॥ ਕਹਣੈਵਲੇਤੇ
 ਸੋਸਪਾਇ॥ ਵਡੇਮੇਰੇਸਾਹਿਬਾਗਹਿਰਗੀਰਗੁਦੀਗੀਗਾਕੋਇਨਜਾਇਤੇਹੋਕੇਤਾਕੇਵਡਾਜੀਗ

ਤਿਸੈਆਦੇਸੁ॥ ਆਦਿਅਸੀਨੁਅਸਾਦਿਅਨਾਹਤਿਜੁਗੁਜੁਗੁਏਕੋਵੇਸੁ॥ ੩॥ ਆਸਲੁਲੋਇਲੋਇਲੋ
 ਗਜੋਕਿਛੁਪਾਇਆਸੁਏਕਾਜਾਗਾਕਰਿਕਰਿਦੇਖੈਸਿਰਜਲਹਾਗਾਨਾਕਸਚੇਕੀਸਾਚੀਕਾਗਾਆਦੇ
 ਸੁਤਿਸੈਆਦੇਸੁ॥ ਆਦਿਅਸੀਨੁਅਸਾਦਿਅਨਾਹਤਿਜੁਗੁਜੁਗੁਏਕੋਵੇਸੁ॥ ੩॥ ਇਕਦੂਜੀਭੀਲਖਹੋ
 ਰਿਲਖਹੋਵਹਿਲਖਵੀਲਾਲਖਲਖਗੋਜਾਅਖੀਅਹਿਏਕਨਾਮੁਜਗਾਈਸਾ॥ ਏਤੁਗਹਿਪਤਿਪਵਤੀ
 ਆਚਰੀਐਹੋਇਇਕੀਸਾ॥ ਤੁਲਿਗਲਾਆਕਾਸਕੀਕੀਰੀਆਈਰੀਸਾ॥ ਨਾਨਕਨਦਰੀਪਾਈਐਕੁਜੀਕੁ
 ਰੈਰੀਸਾ॥ ੩੩॥ ਆਖਾਇਜੋਰੁਭੁਪੈਨਹਿਜੋਹਾਜੋਰੁਮੰਗਲਿਦੇਲਿਨਜੋਹਾਜੋਰੁਨੀਵਲਿਮਹਲਿਨਹਿ
 ਹੋਸਕੇਰਾਨਾਹਿਮਾਹਿਜੋਸਾਹਿ

ਸਾਚਾਨਾਉ॥ ਸਾਚੇਨਾਮਕੀਲਾਗੈਭੂਖਾਉਤਭੂਖੇਖਾਇਚਲਾਈਅਤਿਦੁਖਾ॥੧॥ ਸੋਕਿਉਵਿ
 ਸੈਰੇਮੇਰੀਆਇ॥ ਸਾਚਾਸਾਹਿਬੁਸਾਚੈਨਾਇ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਾਚੇਨਾਮਕੀਤਿਲੁਵਡਿਆਈ॥ ਅਖਿ
 ਥਕੇਕੀਮਾਤਿਨਹੀਪਾਈ॥ ਜੇਸਭਿਮਿਲਿਕੈਅਖਾਣਪਾਇ॥ ਵਡਨਹੈਵੇਪਾਇਨਜਾਇ
 ੨॥ ਨਭਿਤਮੈਰੇਨਹੈਸੋਗੁ॥ ਦੇਵਾਰਹੈਨਚੁਕੈਕੋਗੁ॥ ਗੁਣਹੈਹੋਰੁਨਾਤੀਕੋਇ॥ ਨਕੋਤੋਅਨਕੋਤੋਉ
 ੩॥ ਜੇਵਡੁਆਪਿਤੇਵਡਤੇਰੀਦਾਤਿ॥ ਜਿਨਿਦਿਨੁਕਰਿਕੈਕੀਤੀਰਾਤਿ॥ ਅਸਮੁਦਿਸਾਹਤਿਤੇਕਮ
 ਜਾਤਿ॥ ਨਨਕਸਦੈਬਾਣਸਨਾਤਿ॥੪॥੩॥ ਰਾਗਗਜਰੀਮਹਲਾ੪ ਰੁਤਿਨੇਦਠਭਤਿਗਾਗਾ॥

ਉਤੁਭੂਖੇਖਾਇਚਲੀਅਤਿਦੁਖਾ॥੧॥ ਸੋਕਿਉਵਿਸੈਰੇਮੇਰੀਆਇ॥ ਸਾਚ
 ਸਾਹਿਬੁਸਾਚੈਨਾਇ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਾਚੇਨਾਮਕੀਤਿਲੁਵਡਿਆਈ॥ ਅਖਿ
 ਥਕੇਕੀਮਾਤਿਨਹੀਪਾਈ॥ ਜੇਸਭਿਮਿਲਿਕੈਅਖਾਣਪਾਇ॥ ਵਡਨਹੈਵੇਪਾ
 ਟਿਨਜਾਇ॥੨॥ ਨਭਿਤਮੈਰੇਨਹੈਸੋਗੁ॥ ਦੇਵਾਰਹੈਨਚੁਕੈਕੋਗੁ॥ ਗੁਣਹੈਹੋਰੁ
 ਨਾਤੀਕੋਇ॥ ਨਕੋਤੋਅਨਕੋਤੋਇ॥੩॥ ਜੇਵਡੁਆਪਿਤੇਵਡਤੇਰੀਦਾਤਿ॥
 ਜਿਨਿਦਿਨੁਕਰਿਕੈਕੀਤੀਰਾਤਿ॥ ਅਸਮੁਦਿਸਾਹਤਿਤੇਕਮਜਾਤਿ॥ ਨਨਕਸ

ਨਾਕੋਹੋਇ॥੩॥ਸੇਵਰੁਆਪਿਤੇਵਰਤੇਗੀ॥੪॥ਓ॥ਜਿਨਿਦਨਕਾਰੇਕਕਿਤਰਿਨਿਤ॥
॥ਖਸਮੁਵਿਸਾਹਤਿਤੇਕਮਜਾਤਿ॥ਨਾਨਕਨਵੈਬਾਣੁਸਨਾਤਿ॥੪॥ ੩॥

ਗਗੁਗੁਜਗੀਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗਗੁਸੁਨਿਸੁਗੁਮਲੁਸੁਪਦਿ॥

ਹਰਿਕੇਜਨਸਤਿਗੁਰਸਤਿਪੁਰਖਾਬਿ
ਨਉਕਰਉਗੁਰਪਾਸਿ॥ਹਮਕੀਰੇਕਿਰਮਸਤਿਠਾਰਸਰਣਾਈਕਰਿਦਇਆਨਾਮੁਪਰ
ਸੇ॥੧॥ਮੇਰੇਮੀਤਗੁਰਦੇਵਮੋਕਉਰਾਮਨਾਮੁਪਰਗਾਸਿ॥ਗੁਰਮਤਿਨਾਮੁਮੇਰਾਪ੍ਰਾਨਸ

ਕੇਜਨਸਤਿਗੁਰਸਤਿਪੁਰਖਾਬਿਨਉਕਰਉਗੁਰਪਾਸਿ॥ਹਮਕੀਰੇਕਿਰਮਸਤਿਗੁਰਸਰਣਾਈਕਰਿਦ
ਇਆਨਾਮੁਪਰਗਾਸਿ॥੧॥ਮੇਰੇਮੀਤਗੁਰਦੇਵਮੋਕਉਰਾਮਨਾਮੁਪਰਗਾਸਿ॥ਗੁਰਮਤਿਨਾਮੁਮੇਰਾਪ੍ਰਾਨਸਖ
ਈਹਰਿਕੀਰਤਿਹਮਰੀਰਹਗਾਸਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਹਰਿਜਨਕੇਵਤੁਭਾਗਵਤੁਰੇਜਿਨਿਹਰਿਹਰਿਸਰਧਾਰਿ
ਪਿਆਸਾਹਰਿਹਰਿਨਾਮਮਿਲੈਤਿਪਤਾਸਹਿਮਿਲਿਸੈਗਾਰਿਗਲਪਫਗਾਸਿ॥੨॥ਜਿਨਿਹਰਿਹਰਿਹਰਿਸ

ਈਹਰਿਕੀਤਤਿਹਮਰਿਹਰਗਾਸਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਹਰਿਜਨਕੇਵਡੁਭਾਗਵਡੇਰੇਜਿਨਿਹਰਿਹਰਿਮਕਧਾਪਹਰਿ
 ਪਿਆਸ॥ਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਮਿਲੈਕਿਪਤਾਸਹਿਮਿਲਿਸੰਗਰਿਗੁਪਭਗਾਸਿ॥੨॥ਜਿਨਿਹਰਿਹਰਿਹਰਿਕੁਭੁਸਾ
 ਨਾਮੁਨਪਾਇਆਤੇਭਾਗਹੀਣਜਮਪਾਸਿ॥ਜੋਸਤਿਗੁਰਸਰਫਿਸੰਗਤਿਨਹੀਆਏਧ੍ਰਿਗੁਜੀਵੇਧ੍ਰਿਗੁਜੀਵਾਸਿ
 ॥੩॥ਜਿਨਹਰਿਜਨਸਤਿਗੁਰਸੰਗਤਿਪਾਈਤਿਨਧੁਰਿਮਸਤਕਿਲਿਖਿਆਲਿਖਾਸਿ॥ਧਨੁਧੰਨੁਸਤਿਸੰਗਤਿ
 ਜਿਤੁਹਰਿਰਸੁਪਾਇਆਮਿਲਿਜਨਨਾਨਕਨਾਮੁਪਰਗਾਸਿ॥੪॥੪॥ ॥ਰਾਗੁਗੁਜਰੀਮਹਲਾ ੫ ॥
 ਕਾਹੇਰੇਮਨਚਿਤਵਹਿਉਦਮੁਜਾਆਹਰਿਹਰਿਜੀਉਪਰਿਆਸੈਲਪਥਰਮਹਿਜਤਉਪਾਏਤਾਕਾਰਿਜਕੁਅ
 ਗੈਕਰਿਧਰਿਆ॥੧॥ਮੇਰੇਮਾਧਉਜੀਸਤੁਸੰਗਤਿਮਿਲੈਸਤੁਰਿਆ॥ਗੁਰਪਰਸਾਦਿਪਰਮਪਦਪਾਇਆ

ਨਾਮੁਨਪਾਇਆਤੇਭਾਗਹੀਣਜਮਪਾਸਿ॥ਜੋਸਤਿਗੁਰਸਗਣਸੰਗਤਿ
 ਹੀਆਏਧ੍ਰਿਗੁਜੀਵੇਧ੍ਰਿਗੁਜੀਵਾਸਿ॥੩॥ਜਿਨਹਰਿਜਨਸਤਿਗੁਰਸੰਗਤਿ
 ਪਾਈਤਿਨਧੁਰਿਮਸਤਕਿਲਿਖਿਆਲਿਖਾਸਿ॥ਧਨੁਧੰਨੁਸਤਿਸੰਗਤਿ
 ਜਿਤੁਹਰਿਰਸੁਪਾਇਆਮਿਲਿਜਨਨਾਨਕਨਾਮੁਪਰਗਾਸਿ॥੪॥੪॥
 ਗੁਜਰੀਮਹਲਾ ੫ ॥ਕਾਹੇਰੇਮਨਚਿਤਵਹਿਉਦਮੁਜਾਆਹਰਿਹਰਿਜੀ
 ਉਪਰਿਆ॥ਸੈਲਪਥਰਮਹਿਜਤਉਪਾਏਤਾਕਾਰਿਜਕੁਅਗੈਕਰਿਧਰਿ

॥ਗੁਜਰੀਮਹਲਾ ੫ ॥ਕਾਹੇਰੇਮਨਚਿਤਵਹਿਉਦਮੁਜਾਆਹਰਿਹਰਿਜੀਉਪਰਿਆਸੈਲਪਥਰਮ
 ਤਿਜੀਤਉਪਾਏਤਾਕਾਰਿਜਕੁਅਗੈਕਰਿਧਰਿਆ॥੧॥ਮੇਰੇਮਾਧਉਜੀਸਤਿਸੰਗਤਿਮਿਲੈਸਤੁਰਿਆ
 ॥ਗੁਰਪਰਸਾਦਿਪਰਮਪਦਪਾਇਆਸੁਕੇਕਾਸਦਿਹਰਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਜਨਨਿਪਿਤਾਏਕਸੁਫਿਥਨਿ
 ਤਾਕੋਇਨਕਿਸਕੀਧਰਿਆ॥ਸਿਰਿਸਿਰਿਰਿਜਕੁਸੰਬਾਰਕੁਰਕਾਹੇਮਨਿਤਉਕਰਿਆ॥੨॥ਉਡੇਉ

੩॥ ਜੈ ਨਿਹਾਰਿ ਜਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਪਾਈ ਤਿਨਿ ਧਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ ਲਿਖਾਇ ॥ ਧੀਨੁ ਧੀਨੁ ਸਤ
 ਸੰਗਤਿ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਸੁਖਾਇਆ ॥ ਮਿਲਿ ਜਨਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਿ ॥ ੪॥ ੪॥ ਰਾਗੁ ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫
 ॥ ਕਾਹੇ ਰੇ ਮਨੁ ਦਿਤੁ ਦਹਿ ਉਚਮੁ ਜਾ ਆਹਰਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਪਰਿਆ ॥ ਸੈਲ ਪਥਰ ਮਹਿ ਜੰਤੁ ਪਾਏ ਤਾਕਾ
 ਰਿਜ ਕੁਆਰੈ ਕਾਰਿ ਪਰਿਆ ॥ ੧॥ ਮੇਰੇ ਮਾਧਉ ਜੀ ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੇ ਸੁਤਾਰਿਆ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਰ
 ਸਾਦਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਸੁਕੇ ਕਾਸਟ ਹਰਿਆ ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਨਨਿ ਪਿਤਾ ਲੋਕ ਸੁਤ ਬਨਿ ਤਾ ਕੇਇ

ਰਾਗੁ ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਾਹੇ ਰੇ ਮਨ ਦਿਤੁ ਦਹਿ ਉਚਮੁ ਜਾ ਆਹਰਿ ਹਰਿ
 ਜੀਉ ਪਰਿਆ ॥ ਸੈਲ ਪਥਰ ਮਹਿ ਜੰਤੁ ਪਾਏ ਤਾਕਾ ਰਿਜ ਕੁਆਰੈ ਕਾਰਿ ਪ
 ਰਿਆ ॥ ੧॥ ਮੇਰੇ ਮਾਧਉ ਜੀ ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੇ ਸੁਤਾਰਿਆ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਸੁਕੇ ਕਾਸਟ ਹਰਿਆ ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਨਨਿ ਪਿਤਾ
 ਲੋਕ ਸੁਤ ਬਨਿ ਤਾ ਕੇਇ ਨ ਕਿਸ ਕੀ ਪਰਿਆ ॥ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਰਿਜ ਕੁ ਸੰਥਾ
 ਹੇਠਾ ਕਰ ਕਾਹੇ ਮਨ ਭਉ ਕਰਿਆ ॥ ਓੜੈ ਓੜੈ ਭਿਆਵੈ ਸੇਵੈ ਸਾਤਿ ਸੁਪਾਛੈ ਬਰ

ਭੋਖਾਓਸੀਸਭਤੇਰੇਰੇਜਵਿਫਾਣਾ। ਤੁਐਪਦਾਤਾਪੇਭੁਗਤਾਜੀਭਉਤੁਪੁਬਿਨੁਅਵਰੁਨਜਾਣਾ॥
 ਹਮਥੇਅੰਤੁਥੇਅੰਤੁਸੀਤੇਰੇਕਿਆਗੁਲਾਅਖਿਵਖਾਣਾ। ਜਿਸੇਫਹਿਜੇਸੇਫਹਿਤੁਪਜੀਜਨੁਨਕਤਿਨਰੁਕ
 ਕਾ। ਹਰਿਸਿਆਵਹਿਹਰਿਸਿਆਵਹਿਤੁਪਜੀਸੇਜਨਜੁਗਮਹਿਸੁਖਵਾਸੀ॥ ਸੇਮੁਕਤਸੇਮੁਕਤਭੁਏਜਿਨਕੇ
 ਆਇਆਜੀਤਿਨਟੂਟੀਜਮਕੀਫਾਸੀ॥ ਜਿਨਿਨਿਰਭਉਜਿਨਹਰਿਨਿਰਭਉਸਿਆਇਆਜੀਤਿਨਕਕੁਊ
 ਵਾਸੀ॥ ਜਿਨਸੇਵਿਆਜਿਨਸੇਵਿਆਮੇਰਾਹਰਿਜੀਉਤੇਹਰਿਹਰਿਰੂਪਸਮਾਸੀ॥ ਸੇਧੰਨੁਸੇਧੰਨੁਜਿਨਹਰਿਸੀ

ਫੇਵਮਹਿਜੇਸੇਵਹਿਤੁਪਜੀਜਨਨਕਤਿਨਰੁਕਬਣਅਸਮਰਚਿਧਿਆਵਹਿਗਭੀਧਿਆਵਹਿਤੁਪਜੀਸੇਕਨਜੁਗ
 ਅਰਿਸੁਖਵਾਸੀਸੇਮੁਕਤਸੇਮੁਕਤਭੁਏਜਿਨਹਰਿਧਿਆਇਆਜੀਤਿਨਟੂਟੀਜਮਕੀਫਾਸੀ। ਜਿਨਿਨਿਰਭਉਜੀ
 ਜਿਹਰਿਨਿਰਭਉਧਿਆਇਆਸੀ। ਤਿਨਕਕੁਊਸਭੁਗਵਾਸੀ। ਜਿਨਿਸੇਵਿਆਜਿਨਸੇਵਿਆਮੇਰਾਹਰਿਜੀਤੇਹਰਿ
 ਹਰਿਰੂਪਸਮਾਸੀ। ਸੇਧੰਨੁਸੇਧੰਨੁਜਿਨਹਰਿਧਿਆਇਆਜੀਜਨਨਕਤਿਨਬਾਲਿਜਸੀਮਤਾਤੇਰੀਭੁਗਤਿਤੇ
 ਰੀਭੁਗਤਿਉਤਾਰਸੀ। ਕੁਥੇਥੇਅੰਤੁਥੇਅੰਤੁਅਤੇਰੇਭੁਗਤਿਤੇਰੇਭੁਗਤਿਸਲਾਹਨਿਤੁਪਜੀਹਰਿਅਨਿਕਅਨੇਕਅ

ਪੈਸਿਹਜਿਸਭਗੋਈ। ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਗੁਣਗਾਵੈ ਕਰਤੇ ਕੋ ਜੋ ਸਭ ਸੈ ਕਾਜਾਇ। ੫॥ ਆਸਾਮਹਲਾ
 ੪॥ ਤੁੰ ਕਰਤਾ ਸਚਿ ਅਰੁ ਮੇਰਾ ਸੀ। ਏਹ ਜੋਤਿ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਥੀ ਸਿਜਿ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਸੋਈ ਹਉ ਪਾਈ। ੧॥
 ਰਹਾਉ। ਸਭੇ ਗੰਭੀਰੁ ਸਭ ਨੀਧਿ ਆਇਆ। ਜਿਸਨੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰਹਿ ਤਿਨ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਪਾਇਆ। ਗੁਰ
 ਮੁਖਿ ਲਾਧਾ ਮਨੁ ਮੁਖਗਾਵਾਇਆ। ਤੁਧੁ ਆਪਿ ਵਿਛੋੜਿਆ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਆ। ੧॥ ਤੂੰ ਦਰੀ
 ਆਉ ਸਭ ਰੁਖੀ ਮਾਹਿ। ਤੁਧਿ ਗੁਣੁ ਜਾ ਕੇਈ ਨਾਹਿ। ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭ ਤੇਰਾ ਖੇਲੁ। ਵਿਛੋੜੀ
 ਮਿਲਾਵੈ ਛੋੜੈ ਸੋ ਜਗਿ ਮੇਲੁ। ੨॥ ਜਿਸਨੋ ਤਜਾਇਹਿ ਸੋਈ ਜਨੁ ਜਾਇ। ਹਰਿਗੁਣ ਸਦਹਿ

ਸਰਣਾ ਜਿਨੁ ਨਾਹਿ ਵੀਸਰਿਆ। ੩॥ ॥ ਆਸਾਮਹਲਾ ੫॥ ਭਈ ਪਗ ਪਤਿ ਮਾਨੁਖ
 ਹਰੀਆ ਗੋਬਿੰਦੁ ਮਿਲ ਨਕੀ। ਏਹ ਤੇਰੀ ਬਿਰੀਆ ਅਵਰਿ ਕਾਜ ਤੇਰੈ ਕੈ ਨਕਾ ਮਾਮਿ ਲੁਸਾਯਾ
 ਗਾਤੇ ਭਜੁ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ। ਸੰਜ ਪ੍ਰਿਥਾਗਭ ਵਜ੍ਞੁ ਰਗਨੈ। ਜਨੁ ਮੁਖਿ ਰਥਾ ਛਾਤਰੀ ਮਾਇ ਅੰ
 ੧॥ ਰਹਾਉ। ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜ ਮੁਖ ਮੁਖ ਨਕਾਇਆ। ਸੇਵਾ ਸਾਧਨ ਜਾਨਿ ਹਰਿਗਾਇਆ। ਕਹੁ ਨਾਨਕ
 ਮਨੀਚ ਕਰੀ ਮਾਸ ਨ ਪਰੇ ਕੀਰਤੁ ਸਰਮਾ। ੨॥ ੪॥ ੩॥ ੧੩ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਨਾਹਗਿਬਿਸਰਤਤੇਰੇਗੁਣਗਲਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਨਹਉਜਤੀਸਤੀਪਾਤ੍ਰੀਆਮੁਰਾ
 ਖੁਮੁਗਪਾਜਨਮੁਭਇਆ॥੫॥ਪੁਣਵਤਿਨਨਕਤਿਨਕੀਸਰਣਾਜਿਨਤ੍ਰੀਨੀਰਵਿਆ॥
 ੨॥੩॥ ਆਸਾਮਹਲਾ੫॥ ਭਈਪਰਾਪਤਿਮਨੁਖਦੇਹੁਗੀਆਗੋਬਿੰਦਮਿਲ
 ਕੀਇਹਤੇਰੀਬਰੀਆ॥ਅਵਰਿਕਾਜਤੇਰੇਕਿਤੈਨਕਾਮਿ॥ਮਿਲਿਸਾਪਸੰਗਾਤਿਭਜੁਕੇਦ
 ਨਾਮਾ॥੧॥ਸਰੰਜਾਮਿਲਾਗੁਭਵਜਲਤਰਨਕੋ॥ਜਨਮੁਖਿਥਾਜਾਤਰੀਗਿਆਇਅਕੈ॥੧॥
 ਰਹਾਉ॥ਜਪੁਤਪੁਸੰਜਮੁਪਰਮੁਨਕਮਾਇਆ॥ਸੇਵਾਸਾਪਨਜਾਨਿਆਹਰਿਗਾਇਆ॥

ਨਰੀਸਰਣਾਜਿਨਤ੍ਰੀਨੀਵੀਸਰਿਆ॥੨॥੩॥ਆਸਾਮਹਲਾ੫ ਭਈ
 ਪਰਾਪਤਿਮਨੁਖਦੇਹੁਗੀਆਗੋਬਿੰਦਮਿਲਣਕੀਇਹਤੇਰੀ
 ਬਰੀਆ॥ਅਵਰਿਕਾਜਤੇਰੇਕਿਤੈਨਕਾਮਿ॥ਮਿਲੁਸਾਪਸੰਗਾਤਿਭਜੁਕੇਦ
 ਲਨਾਮਾ॥੧॥ਸਰੰਜਾਮਿਲਾਗੁਭਵਜਲਤਰਨਕੋ॥ਜਨਮੁਖਿਥਾਜਾਤਰੀ
 ਗਿਆਇਅਕੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਜਪੁਤਪੁਸੰਜਮੁਪਰਮੁਨਕਮਾਇਆ॥੨॥੩॥

ਰਤਤੇਰੇਗੁਣਗਲਿਆ॥ਰਹਾਉ॥ਨਹਉਜਤੀਸਤੀਨਕੀ॥ਅਜੇਸੁਰਖਮੁਗਪਾਜਨਮੁਭਇਆ॥
 ਪੁਣਵਤਿਨਨਕਤਿਨਕੀਸਰਣਾਜਿਨਤ੍ਰੀਨੀਵੀਸਰਿਆ॥੨॥੩॥ਆਸਾਮਹਲਾ੫ ਭਈ
 ਪਰਾਪਤਿਮਨੁਖਦੇਹੁਗੀਆਗੋਬਿੰਦਮਿਲਣਕੀਇਹਤੇਰੀਬਰੀਆ॥ਅਵਰਿਕਾਜਤੇਰੇਕਿਤੈ
 ਨਕਾਮਿ॥ਮਿਲੁਸਾਪਸੰਗਾਤਿਭਜੁਕੇਦਲਨਾਮਾ॥੧॥ਸਰੰਜਾਮਿਲਾਗੁਭਵਜਲਤਰਨਕੋ॥ਜਨਮੁ
 ਥਿਥਾਜਾਤਰੀਗਿਆਇਅਕੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਜਪੁਤਪੁਸੰਜਮੁਪਰਮੁਨਕਮਾਇਆ॥ਸੇਵਾਸਾਪਨ
 ਜਾਨਿਆਹਰਿਗਾਇਆ॥ਕਹੁਨਾਨਕਹਮਨੀਚਕਰੀਮਾ॥ਸਗਣਿਪਰੇਕੀਰਾਖਹੁਸਰਮਾ॥੨॥੩॥

ਖਿਸਰੁ ਭੁਲਾਵੈ ਸੁਖੁ ॥ ੧ ॥ ੮

ਆਪੁਣ ਵੀਤਿ ਨ ਕਤਿ ਨ ਕੀਸਰੁ ਲਾਜਿ ਨ ਤੂ ਨ ਹੀ ਸਹਿਆ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ਆਸਾ ਮਤਲਾ ਪੁ
ਭਈ ਪਰਾਪਤਿ ਮਨੁਖ ਦੇ ਤੁਰੀਆ ਗੋਬਿੰਦੀ ਮਲਣ ਕੀ ਇਤ ਤੇਰੀ ਬਰੀਆ ਅਵਰਿਕਾ ਜਤੇ ਗੈਕਿ
ਤੈਨ ਕਾ ਮਾਮਿ ਲੁਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਭਜੁ ਕੇ ਵਲ ਨਾਮ ॥ ੧ ॥ ਸਰੰਜਾਮ ਲਾਗੁ ਭਵ ਜਲੁ ਤਰਨ ਕੈ ॥ ਜਨਮੁ
ਬਿਥਾ ਜਾਤੈ ਗੀਆਇ ਆਕੈ ॥ ੧ ॥ ਰਤਉ ॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਪਰਮੁ ਨ ਕਮਾਇਆ ॥ ਸੇਵਾ ਸਾਧਨ
ਜਾਨਿਆ ਤਰਿ ਗਾਇਆ ॥ ਕਤੁ ਨ ਕਤ ਮਨੀ ਚਕਰੰ ਮਾ ॥ ਸਗਣਿ ਪਰੇ ਕੀਰਾਖੁ ਸਰਮਾ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਭਈ ਪਰਾਪਤਿ ਮਨੁਖ ਦੇ ਤੁਰੀਆ ਗੋਬਿੰਦੀ ਮਲਣ ਕੀ ਇਤ ਤੇਰੀ
ਬਰੀਆ ਅਵਰਿਕਾ ਜਤੇ ਗੈਕਿ ਤੈਨ ਕਾ ਮਾਮਿ ਲੁਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਭਜੁ ਕੇ ਵ
ਲ ਨਾਮ ॥ ੧ ॥ ਸਰੰਜਾਮ ਲਾਗੁ ਭਵ ਜਲੁ ਤਰਨ ਕੈ ॥ ਜਨਮੁ ਬਿਥਾ ਜਾਤ
ਗੈ ਗੀਆਇ ਆਕੈ ॥ ੧ ॥ ਰਤਉ ॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਪਰਮੁ ਨ ਕਮਾਇਆ ॥ ਸੇ
ਵਾ ਸਾਧਨ ਜਾਨਿਆ ਤਰਿ ਗਾਇਆ ॥ ਕਤੁ ਨ ਕਤ ਮਨੀ ਚਕਰੰ ਮਾ ॥ ਸਗਣਿ
ਪਰੇ ਕੀਰਾਖੁ ਸਰਮਾ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾਜਲਦੇਹਿਨਾਨਕਸਾਰਿਗਕਉਹੋਇਜਾਤੇਕੈਨਾਇਵਾਸਾ॥੪॥੩॥ਰਾਗੁਗਉੜੀਪੁਰਬੀਮਹਲਾ
 ਕਾਮਿਕੋਰਧਿਨਤਾਰਹਦੁਖਰਿਆਮਿਲਿਸਾਧੁਖੰਡੁਲਖੰਡਹੋ॥ਪੁਰਬਿਲਿਖਤਿਲਿਖੇਰਾਪਾਇਆਮਨਰਮ
 ਵਮੰਡੁਲਮੰਡਹੋ॥੧॥ਕਰਿਸਾਧੁਅੰਜਲੀਪੁੰਨੁਦੁਹੋ॥ਕਰਿਡੰਡਉਤਿਪੁੰਨਿਦੁਹੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਸਾਕਤਿ
 ਰਸੁਸਾਦਿਨਜਾਛਿਆਤਿਨਅੰਤਰਿਹਉਮੈਕੰਡਹੋ॥ਜਿਉਝਿਉਚਲਹਿਚੁਭੈਦੁਖਪਾਵਹਿਜਮਕਾਲਜਹਿ
 ਰਿਡੰਡਹੋ॥ਹਰਿਜਨਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਸਮਾਦੇਦੁਖਜਨਮਮਰਦੁਖਦੁਖੰਡਹੋ॥ਅਭਿਨਾਮੀਪੁਰਖੁਪਾਇਆ॥

ਕ੍ਰਿਪਾਜਲਦੇਹਿਨਾਨਕਸਾਰਿੰਗਕਉਹੋਇਜਾਤੇਤੇਰੈਨਾਇਦਾਸਾ॥੪॥੩॥ ਰਾਗੁਰਾਉਤ੍ਰਪੁਰਬੀ॥ ਹਲਾਖ ।
 ਕਾਮਿਕਰੋਧਿਨਗਰਬਹੁਕੁਰਿਆਮਿਲਿਸਾਧੁਖੰਡਲਖੰਡਹੋ॥ ਪੁਰਬਿਲਿਖਤਲਿਖੇਗੁਰੁਪਾਇਅਮਨਹਰਿਲਿ
 ਵਮੰਡਲਮੰਡਹੋ॥੧॥ ਕਰਿਸਾਧੁਅੰਜੁਲੀਪੁਨੁਵਡਹੋ॥ ਕਰਿਡੰਡਉਤ੍ਰਿਪੁਨੁਵਡਹੋ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਾਕਤਹਰਿ
 ਰਸੁਸਾਦਿਨਜਾਨਿਆਤਿਨਅੰਤਹਿਉਮੈਕੰਡਹੋ॥ ਜਿਉਜਿਉਚਲਹਿਚੁਭੇਦੁਖਪਾਵਹਿਜਮਕਾਲਸਹਹਿਸਿ
 ਰਿਡੰਡਹੋ॥ ਹਰਿਜਨਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਸਮਾਦੇਦੁਖਜਨਮਮਰਦੁਖੰਡਹੋ॥ ਅਥਿਨਸੀਪੁਰਖੁਪਾਇਆਪਰਮੇ

॥੩॥ ਹਰਿਚਰਣਕਵਲਮਕਰੰਦਲੋਭਿਤਮਨੇਅਨਦਿਨੋਮੋਹਿਆਹੀਪਿਆਸਾ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਜਲਦੇਹਿ
 ਨਾਨਕਸਾਰਿੰਗਕਉਹੋਇਜਾਤੇਤੇਰੈਨਾਇਦਾਸਾ॥੪॥੩॥ ਰਾਗੁਰਾਉਤ੍ਰਪੁਰਬੀ॥ ਹਲਾਖ॥
 ਕਾਮਿਕਰੋਧਿਨਗਰਬਹੁਕੁਰਿਆਮਿਲਿਸਾਧੁਖੰਡਲਖੰਡਹੋ॥ ਪੁਰਬਿਲਿਖਤਲਿਖੇਗੁਰੁਪਾਇਅ
 ਮਨਹਰਿਲਿਵਮੰਡਲਮੰਡਹੋ॥੧॥ ਕਰਿਸਾਧੁਅੰਜੁਲੀਪੁਨੁਵਡਹੋ॥ ਕਰਿਡੰਡਉਤ੍ਰਿਪੁਨੁਵਡਹੋ॥੧॥
 ਰਹਾਉ॥ ਸਾਕਤਹਰਿਰਸਸਾਦਿਨਜਾਨਿਆਤਿਨਅੰਤਹਿਉਮੈਕੰਡਹੋ॥ ਜਿਉਜਿਉਚਲਹਿਚੁਭੇ
 ਦੁਖਪਾਵਹਿਜਮਕਾਲਸਹਹਿਸਿਰਿਡੰਡਹੋ॥੨॥ ਹਰਿਜਨਹਰਿਹਰਿਨਾਮਿਸਮਾਦੇਦੁਖਜਨਮਮਰਦੁ
 ਕਵਖੰਡਹੋ॥ ਅਥਿਨਸੀਪੁਰਖੁਪਾਇਆਪਰਮੇਸਰਬਹੁਸੇਭਖੰਡਬਲਮੰਡਹੋ॥੩॥ ਹਮਗਰੀਬ

ਭਿੰਗਕਉਹੋਇਜਾਤੇਤੇਰੋਨਾਇਵਾਸਾ॥੪॥੨॥ ਗਰਗਉਤੀਪੁਰਬੀਮਹਲ॥
 ॥੪॥ ਕਾਮਿਕਰੋਪਿਨਗਰਬਹੁਰਿਆਮਿਲਿਸਾਧੁਖੰਡਲਖੰਡਹੋ॥ ਪੁਰਬਿਲਿ
 ਖਤਲਿਖੇਗੁਰਪਾਇਆਮਨਿਹਰਿਲਿਵਮੰਡਲਮੰਡਹੋ॥ ੧॥ ਕਰਿਸਾਧੁਅੰ
 ਜਲੀਪੁਨੁਵਡਹੋ॥ ੧॥ ਕਰਿਡੰਡਉਤਪੁਨੁਵਡਹੋ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥
 ਸਾਕਤਹਰਿਰਸੁਸਾਦਨਜਾਣਿਆਤਿਨਅੰਤਹਿਉਮੈਕੰਡਹੋ॥ ਜਿਉਜਿਉਚਲਹਿ
 ਚੁਭੈਦੁਖਪਾਵਹਿਜਮਕਾਲੁਸਹਹਿਸਿਰਿਡੰਡਹੋ॥ ੨॥ ਹਰਿਜਨਹਰਿਹਰਿਨਾਮਿ
 ਸਮਾਏਦੁਖਜਨਮਮਰਦੁਖਡੰਡਹੋ॥ ਅਥਿਨਾਸੀਪੁਰਖੁਪਾਇਆਪਰਮੇਸਰੁਬ

ਕ੍ਰਿਪਾਜਲਦੇਹਿਨਾਨਕਸਾਰਿਗਕਉਹੋਇਜਾਤੇਤੇਰੋਨਾਇਵਾਸਾ॥੪॥੩॥ ਗਰਗਉਤੀਪੁਰਬੀਮਹਲ॥
 ਕਾਮਿਕਰੋਪਿਨਗਰਬਹੁਰਿਆਮਿਲਿਸਾਧੁਖੰਡਲਖੰਡਹੋ॥ ਪੁਰਬਿਲਿਖਤਲਿਖੇਗੁਰਪਾਇਆਮਨਰਮ
 ਵਮੰਡਲਮੰਡਹੋ॥ ੧॥ ਕਰਿਸਾਧੁਅੰਜਲੀਪੁਨੁਵਡਹੋ॥ ਕਰਿਡੰਡਉਤਪੁਨਿਵਡਹੋ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਾਕਤ
 ਰਸੁਸਾਦਿਨਜਾਣਿਆਤਿਨਅੰਤਹਿਉਮੈਕੰਡਹੋ॥ ਜਿਉਜਿਉਚਲਹਿਚੁਭੈਦੁਖਪਾਵਹਿਜਮਕਾਲਸਹਹਿ
 ਰਿਡੰਡਹੋ॥ ਹਰਿਜਨਹਰਿਹਰਿਨਾਮਿਸਮਾਏਦੁਖਜਨਮਮਰਦੁਖਡੰਡਹੋ॥ ਅਥਿਨਾਸੀਪੁਰਖੁਪਾਇਆ

ਸਾਭੰਗਕਉਹੋਇਜਾਤੇਤੇਰੋਨਾਇਵਾਸਾ॥੪॥੩॥ ਗਉਤੀਪੁਰਬੀਮਹਲ॥੪॥
 ਕਾਮਿਕਰੋਪਿਨਗਰਬਹੁਰਿਆਮਿਲਿਸਾਧੁਖੰਡਲਖੰਡਹੋ॥ ਪੁਰਬਿਲਿਖਤਲਿ
 ਖੇਗੁਰਪਾਇਆਮਨਿਹਰਿਲਿਵਮੰਡਲਮੰਡਹੋ॥ ੧॥ ਕਰਿਸਾਧੁਅੰਜਲੀਪੁਨੁਵ
 ਡਹੋ॥ ਕਰਿਡੰਡਉਤਪੁਨੁਵਡਹੋ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਾਕਤਹਰਿਰਸੁਸਾਦਨਜ
 ਏਆਤਿਨਅੰਤਹਿਉਮੈਕੰਡਹੋ॥ ਜਿਉਜਿਉਚਲਹਿਚੁਭੈਦੁਖਪਾਵਹਿਜਮ
 ਕਾਲੁਸਹਹਿਸਿਰਿਡੰਡਹੋ॥ ੨॥ ਹਰਿਜਨਹਰਿਹਰਿਨਾਮਿਸਮਾਏਦੁਖਜਨ
 ਮੁਮਰਦੁਖਡੰਡਹੋ॥ ਅਥਿਨਾਸੀਪੁਰਖੁਪਾਇਆਪਰਮੇਸਰੁਬਹੋਸੁਖਡੰਡ

ਅੱਖਰ ਬਣਤਰ ਦੀਆਂ ਉਕਾਈਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਬਾਰੇ ਰਿਪੋਰਟ

ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼੍ਰੋ. ਗੁ: ਪ੍ਰ: ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਪੰਥਕ ਜਥੇਬੰਦੀਆਂ ਦੀ ਇਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਇਕੱਤਰਤਾ ਮਿਤੀ ੨੬ ਮਾਰਚ ੧੯੯੯ ਨੂੰ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਸਮੁੰਦਰੀ ਹਾਲ ਵਿਚ ਬੁਲਾਈ ਗਈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਹੋਰ ਫੈਸਲਿਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਕ ਫੈਸਲੇ ਅਧੀਨ ਇਕ ਛੇ-ਮੈਂਬਰੀ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੋ. ਗੁ: ਪ੍ਰ: ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਛਾਪੇ ਜਾ ਰਹੇ ਪਾਵਨ ਸਰੂਪਾਂ (ਲੜੀਦਾਰ ਅਤੇ ਨਿਖੜਵੇਂ ਪਦਾਂ ਵਾਲੇ) ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਸੈਂਚੀਆਂ ਵਿਚਲੇ ਪਰਸਪਰ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਅਤੇ ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਗ਼ਲਤੀਆਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨ-ਦੇਹੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸੌਂਪੀ ਗਈ।

1996 ਵਿੱਚ ਹੀ ਇਸ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਰਿਪੋਰਟ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ ਅਫਸੋਸ ਕਿ ਅੱਜ ਤੱਕ ਵੀ ਇਸ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਅਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਸੰਗਤਾਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਇਸ ਰਿਪੋਰਟ ਦਾ ਉਤਾਰਾ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਅੱਗੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਪਾਵਨ ਸਰੂਪਾਂ (ਲੜੀਦਾਰ ਅਤੇ ਨਿਖੜਵੇਂ ਪਦਾਂ ਵਾਲੇ) ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਸੈਂਚੀਆਂ ਵਿਚ ਪਾਠ-
ਭੇਦਾਂ ਅਤੇ ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਰਾਹੀਂ ਗਠਿਤ
ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਰਿਪੋਰਟ।

੧. ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਗਠਨ

ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼੍ਰੋ. ਗੁ. ਪ੍ਰ. ਕਮੇਟੀ ਵਲੋਂ
ਪੰਥਕ ਜਥੇਬੰਦੀਆਂ ਦੀ ਇਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਇਕਤਰੂਰਾ ਮਿਤੀ ੨੬ ਮਾਰਚ ੧੯੯੬ ਨੂੰ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਸਮੁੰਦਰੀ ਹਾਲ
ਵਿਚ ਬੁਲਾਈ ਗਈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਹੋਰ ਫੈਸਲਿਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਕ ਫੈਸਲੇ ਅਧੀਨ ਇਕ ਛੇ-ਸੈਂਥਰੀ ਕਮੇਟੀ
ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੋ. ਗੁ. ਪ੍ਰ. ਕਮੇਟੀ ਵਲੋਂ ਛਾਪੇ ਜਾ ਰਹੇ ਪਾਵਨ ਸਰੂਪਾਂ (ਲੜੀਦਾਰ ਅਤੇ
ਨਿਖੜਵੇਂ ਪਦਾਂ ਵਾਲੇ) ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਸੈਂਚੀਆਂ ਵਿਚਲੇ ਪਰਸਪਰ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਅਤੇ ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ
ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨ-ਦੇਹੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸੌਂਪੀ ਗਈ।

੨. ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਰਿਪੋਰਟ

ਉਪੋਕਤ ਵਰਣਿਤ ਕਮੇਟੀ ਵਲੋਂ ਮਿਤੀ ੪.੫.੧੯੯੬ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੀ ਅਸੀਸ ਲੈ ਕੇ
ਕਾਰਜ ਅਰੰਭ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਅਜ ਤਕ ੧੫੬ ਪੰਨੇ ਤਕ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋ ਸਕਿਆ ਹੈ। ਏਥੋਂ ਤਕ ਦੇ
ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਬਾਰੇ ਅਤਿ ਸੰਖੇਪ ਸਬਦਾਂ ਵਿਚ ਅੰਤਿਮ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਹੈ। (ਇਸ ਤੋਂ ਅਗਲਾ ਪਾਠ-ਭੇਦ
੨੨ ਉਪੋਕਤ ਪੰਨੇ ਪ੍ਰਤਿਪੱਤਾ ਜਾਣੇਗਾ) ਅਤੇ ਬੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

੩. ਲੜੀਦਾਰ ਅਤੇ ਨਿਖੜਵੇਂ ਪਦਾਂ ਵਾਲੇ ਸਰੂਪ ਵਿਚਲੇ ਪਰਸਪਰ ਪਾਠ-ਭੇਦ

੩.੧. ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਲੜੀਦਾਰ ਸਰੂਪ (ਸੰਨ ੧੯੯੧) ਅਤੇ ਨਿਖੜਵੇਂ ਪਦਾਂ ਵਾਲੇ ਸਰੂਪ (ਸੰਨ
੧੯੯੪) ਵਿਚਲੀ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪਰਸਪਰ ਮੇਲਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੇ ਜੋ ਪਾਠ-ਭੇਦ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ-ਗੋਚਰ ਹੋਏ ਹਨ,
ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਨਾਲ ਨਬੀ ਅੰਤਿਕਾ 'ਚ' ਵਿਚ ਦਿਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

੩.੨. ਪੈਰ-ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸੂਬ ਰੂਪ ਵਿਚ ਛਪਾਈ

੩.੨.੧. ਮੇਲਾਨ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਵੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਪੋਕਤ ਦੋਹਾਂ ਪਾਵਨ ਸਰੂਪਾਂ ਵਿਚਲੀ ਸਮੱਗਰ ਬਾਣੀ ਦੀ
ਛਪਾਈ ਵਿਚ ਪੈਰ-ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਛਪਾਈ ਸੁਧ ਰੂਪ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ। 'ਹ' ਦੇ ਸੂਚਕ ਪੈਰ-
ਚਿੰਨ੍ਹ ਲਈ, ਨਿਖੜਵੇਂ ਪਦਾਂ ਵਾਲੇ ਪਾਵਨ ਸਰੂਪ ਵਿਚ (੧) ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੀ ਛਪਾਈ ਕੀਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਜਦ
ਕਿ ਲੜੀਦਾਰ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ਇਸ ਪੈਰ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਲਈ ਤਕਰੀਬਨ ਸਾਰੀ ਬਾਣੀ ਇਕ ਚਿੰਨ੍ਹ (.) ਜਿਹੇ
ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੀ ਛਪਾਈ ਕੀਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ-ਰਾਸ਼ੇ-ਹੀਣੀ-ਸਾਥਿਭੀ-ਹੈ? 'ਹ' ਦੇ ਸੂਚਕ ਪੈਰ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੇ
ਉਪੋਕਤ ਦੋਵੇਂ ਸਰੂਪ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੇ।

੩.੨.੨. ਪੈਰ-ਚਿੰਨ੍ਹ 'ਯ' ਛਪਾਈ ਦੀ ਵੀ ਸਹੀ ਰੂਪ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਸੋ, 'ਹ' ਅਤੇ 'ਯ' ਦੇ ਸੂਚਕ ਪੈਰ-
ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਹੀ ਸਰੂਪਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰੈਸ-ਕਲਮਾਂ ਸਪੈਸ਼ਲ ਤੌਰ ਤੇ ਬਣਵਾ ਕੇ ਪਾਵਨ-ਸਰੂਪਾਂ ਅਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ
ਦੀਆਂ ਸੈਂਚੀਆਂ/ਗੁਟਕਿਆਂ ਦੀ ਸੁਧ ਛਪਾਈ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

੩.੨.੩. ਭਾਰ-ਚਿੰਨ੍ਹ (ਹ) ਦੇ ਸਰੂਪ ਦੀ ਵਿਭਿਨਤਾ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪਾਵਨ ਸਰੂਪਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਸੈਂਚੀਆਂ
ਵਿਚ ਭਾਰ ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਪਰਸਪਰ ਭੇਦ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਅੰਤਿਕਾ 'ਅ-ੲ-ਸ' ਵਿਚ
ਦਿਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

੩.੨.੪. ਕੁਝ ਸ਼ਬਦਾਂ (ਲਫਜ਼ਾਂ) ਵਿਚਲੇ ਕਿਸੇ ਅਖਰ ਬਲੇ ਪੈਰ- ਚਿੰਨ੍ਹ (.) ਦੀ ਛਪਾਈ ਕੀਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਖਰਾਂ ਦੇ ਬਲੇ ਇਹ ਚਿੰਨ੍ਹ ਲਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਬਹੁਤੇ ਮੁਕਤਾ-ਰੂਪ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨ ਕੋਈ 'ਲਗ' ਲਗੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਪੈਰ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੇ 'ਹਲੰਤ' ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ। ਅਜਿਹੇ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦਾਂ (ਲਫਜ਼ਾਂ) ਦੀ ਸੂਚੀ ਅੰਤਿਕਾ-ਹ ਵਜੋਂ ਨਾਲ ਨਬੀ ਹੈ। ਉਪਰ ਸੰਕੇਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪੈਰ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੀ ਸੰਗਯਾ ਕੀ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਸੂਧ ਸਰੂਪ ਕੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਹੜੀ ਧੁਨੀ ਦਾ ਸੂਚਕ ਹੈ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਸੂਝ-ਬੂਝ ਰਖਣ ਵਾਲੇ ਭਾਸ਼ਾ-ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਮਾਹਰ ਕੁਝ ਗੁਰਮਤੀ ਵਿਦਵਾਨ ਸਜਣਾਂ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਬੁਲਾਅ ਕੇ ਪੰਥ-ਪਧਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਨਿਰਣਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

੩.੩. ਛਪਾਈ ਵਿਚ ਕੁਝ ਅਖਰਾਂ/ਲਗਾ ਮਾਰਾਂ ਦੀ ਟੁਟ-ਭਜ

ਛਪਾਈ ਵਿਚ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਫਲ-ਸਰੂਪ ਲੜੀਦਾਰ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਖਰਾਂ/ਲਗਾ-ਮਾਰਾਂ ਦੀ ਟੁਟ-ਭਜ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਗੋਚਰ ਹੋਈ ਹੈ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਉਕਾਈਆਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਅੰਤਿਕਾ 'ਕ' ਵਜੋਂ ਨਾਲ ਨਬੀ ਹੈ। ਸਟਾਕ ਵਿਚ ਜਿੰਨੇ ਸਰੂਪ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚਲੇ ਟੁਟ-ਭਜ ਵਾਲੇ ਅਖਰਾਂ ਦੀ ਸੁਧਾਈ ਕਰ ਕੇ ਹੀ ਇਹ ਸਰੂਪ ਗੁਰਸਿਖ ਸਰਧਾਲੂਆਂ ਨੂੰ ਦਿਤੇ ਜਾਣ।

੩.੪. ਨਾਸਕੀ-ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਛਪਾਈ ਵਿਚ ਅਣਗਹਿਲੀ

੩.੪.੧. ਮੋਲਨ ਸਮੇਂ ਵੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਨਾਸਕੀ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਬਿੰਦੀ (.) ਦੀ ਛਪਾਈ ਠੀਕ ਥਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਸੇ ਪਾਸੇ ਹੋਈ ਪਈ ਹੈ ਖੇਅੰਤ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਵਿਚੋਂ ਟੂਕ-ਮਾਤ੍ਰ ਕੁਝ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਅੰਤਿਕਾ 'ਖ' ਵਜੋਂ ਨਾਲ ਨਬੀ ਹੈ।

੩.੪.੨. ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛਾਪੇ ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕਾਰਨ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਮੂਲਕ-ਅੰਗੀ ਨਾਸਕੀ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਛਪਣੇ ਰਹਿ ਗਏ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਖੇਅੰਤ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਵਿਚੋਂ ਟੂਕ-ਮਾਤ੍ਰ ਕੁਝ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਅੰਤਿਕਾ 'ਗ' ਵਜੋਂ ਨਾਲ ਨਬੀ ਹੈ।

ਉਪ੍ਰੋਕਤ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚਲੇ ਨਾਸਕੀ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਹੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਮੂਲ-ਅਧਾਰ ਅਥਵਾ ਪੁਰਾਤਨ ਪਰਮਾਣੀਕ ਲਿਖਤੀ ਬੀੜ (!) ਤੋਂ ਅਗਵਾਈ ਲਏ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਜਾਪਦੀ ਹੈ।

੩.੪.੩. ਪਾਵਨ ਸਰੂਪ (ਲੜੀਦਾਰ ਅਤੇ ਪਦ-ਛੇਦ) ਵਿਚ ਪਰਸਪਰ ਨਾਸਕੀ-ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿਚ ਵੀ ਇਕਸਾਰਤਾ ਨਹੀਂ। ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਵਨ ਸਰੂਪ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਸੈਂਚੀਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਇਸ ਪਖੋਂ ਕਈ ਫਰਕ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਫਰਕਾਂ ਦੀ ਇਕ ਵਖਰੀ ਸੂਚੀ ਵੀ ਅੰਤਿਕਾ 'ਘ' ਵਜੋਂ ਨਾਲ ਨਬੀ ਹੈ।

੩.੫. ਬਿਸੁਮ-ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫਰਕ

ਪਾਵਨ ਸਰੂਪਾਂ (ਲੜੀਦਾਰ ਅਤੇ ਪਦ-ਛੇਦ) ਵਿਚਲੀਆਂ ਕੁਝ ਤੁਕਾਂ ਵਿਚ ਬਿਸੁਮ-ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਪਰਸਪਰ ਕਈ ਫਰਕ ਹਨ। ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਵਨ ਸਰੂਪ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਸੈਂਚੀਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਬਿਸੁਮ-ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਕਈ ਫਰਕ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਫਰਕਾਂ ਦੀਆਂ ਸੂਚੀਆਂ ਅੰਤਿਕਾ 'ਭ' 'ਚ' 'ਛ' ਵਜੋਂ ਨਾਲ ਨਬੀ ਹਨ।

੩.੬. ਪਾਵਨ ਸਰੂਪਾਂ ਦੀਆਂ ਵਖ ਵਖ ਐਡੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿਚ ਪਾਠ-ਭੇਦ

ਸ਼੍ਰੇ: ਫੁ: ਪੁ: ਕਮੇਟੀ ਵਲੋਂ ਪਾਵਨ ਸਰੂਪਾਂ ਦੀਆਂ ਬੀੜੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਕਈ ਐਡੀਸ਼ਨਾਂ ਛਾਪੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਹਰ ਨਵੀਂ ਐਡੀਸ਼ਨ ਦੀ ਛਪਾਈ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਸੰਨ-ਸੰਮਤ ਬਾਰੇ ਸੂਚਨਾ ਬੀੜ ਦੇ ਸਰਵਰਕ ਉੱਤੇ ਦਿਤੀ

ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਪਰ ਪਿਛਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਐਡੀਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਛਪਾਈ ਸਮੇਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਅਜਿਹੀ ਸੂਚਨਾ ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਚਲਤ ਐਡੀਸ਼ਨ ਵਾਲੇ ਸਰੂਪ ਵਿਚ (ਲਤੀਦਾਰ ਸਰੂਪ ਦਾ ਸੰਨ ੧੯੯੧, ਨਿਖਤਵੇਂ ਪਦਾਂ ਵਾਲੇ ਸਰੂਪ ਦਾ ਸੰਨ ੧੯੯੪) ਦਿਤੀ ਗਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਵਖ ਵਖ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਹੋਈਆਂ ਵਖ ਵਖ ਐਡੀਸ਼ਨਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਬੀੜਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੇਵਲ ਇਕ ਐਡੀਸ਼ਨ ਦਾ ਪ੍ਰਚਲਤ ਐਡੀਸ਼ਨ ਨਾਲ ਕੁਝ ਕੁ ਪੰਨਿਆਂ ਦੇ ਪਰਸਪਰ ਮੇਲਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੇ ਇਹ ਵੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚ ਅਖਰਾਂ, ਲਗਾਂ-ਮਾਰੂਂ, ਸਿਰਲੇਖਾਂ, ਅੰਕਾਂ ਆਦਿ ਦੇ ਪਰਸਪਰ ਸੰਕੇਤਾਂ ਭੇਦ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੇਵਲ ਟੁਕ-ਮਾਰੂ ਫਰਕਾਂ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਕੁ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਅੰਤਿਕਾ 'ਜ' 'ਝ' 'ਞ' 'ਟ' ਵਜੋਂ ਨਾਲ ਨਬੀ ਹੈ।

ਪਾਵਨ ਸਰੂਪ ਦੀ ਛਪਾਈ ਵਿਚ ਬਾਰ ਬਾਰ ਅਤੇ ਗੁਪਤ-ਗੁਪਤੀ ਪ੍ਰੇਸ-ਅਮਲੇ ਦੀ ਪਧਰ ਤੇ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਪਾਠ-ਸੁਧਾਈਆਂ ਦਾ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਉੱਤੇ ਅਣਸੁਖਾਵਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਪੱਥ-ਪ੍ਰਵਾਣਿਤ ਸਥਾਈ ਹਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

੩.੭. ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਉਕਾਈਆਂ ਅਜੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦ

ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਅੰਦਰ-ਖਾਤੇ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਪਾਠ-ਸੁਧਾਈਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਛਾਪੇ ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕਾਰਨ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦਾਂ ਉੱਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਸਿਰਲੇਖ ਛਪਣੇ ਰਹੇ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਕਈ ਲਫਜ਼ਾਂ ਦੇ ਲਗ-ਮਾਰੂ ਸਰੂਪਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਉਕਾਈਆਂ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੰਕੇਤਾਂ ਉਕਾਈਆਂ ਵਿਚੋਂ ਟੁਕ-ਮਾਰੂ ਕੁਝ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਅੰਤਿਕਾ 'ਠ' 'ਡ' 'ਢ' 'ਣ' ਵਜੋਂ ਨਾਲ ਨਬੀ ਹੈ।

੩.੮. ਬੀੜਾਂ ਦੀ ਸੁਧ ਲਿਖਾਈ/ਛਪਾਈ ਵਿਚ ਕੌਮੀ ਅਣਗਹਿਲੀ

ਆਰੰਭ ਕਾਲ ਵਿਚ ਪਾਵਨ ਬੀੜ ਦੇ ਹਥ-ਲਿਖਤੀ ਉਤਾਰੇ ਸੁ-ਸਿਖਿਅਤ ਅਤੇ ਅਣ-ਸਿਖਿਅਤ, ਦੋਹਾਂ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਹੁੰਦੇ ਰਹੇ। ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਪ੍ਰਮਾਣ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਹਥ-ਲਿਖਤੀ ਉਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਸੁਧਤਾਈ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੌਮ ਵਲੋਂ ਸੰਸਥਕ ਪਧਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਯਤਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੋਣ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਛਾਪਾ-ਖਾਨਾ ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਆਇਆ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬੀੜਾਂ ਦੀ ਛਪਾਈ ਦਾ ਕੰਮ ਵਪਾਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕਾਂ ਵਲੋਂ ਹੀ ਹਥਿਆਇਆ ਗਿਆ। ਇਕ ਸਮੇਂ ਅਜਿਹਾ ਵੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪਾਵਨ ਬੀੜਾਂ ਦੀ ਛਪਾਈ ਦਰਜਨ ਕੁ ਦੇ ਕਰੀਬ ਵਪਾਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕਾਂ ਵਲੋਂ ਕਰਵਾਈ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਸ਼ੁਰੂ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਕਈ ਸਿਆਣੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਭੈ-ਭਾਵਨੀ ਵਜੋਂ ਪਾਵਨ ਬੀੜ ਦੀ ਛਪਾਈ ਵਿਚ ਹੋ ਗਈਆਂ ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਦਾ ਸੋਧ-ਪਤਰ ਵੀ ਛਾਪਦੇ ਰਹੇ (ਵੇਖੋ ਅੰਤਿਕਾ 'ਤ')। ਪਰ ਫਿਰ ਇਹ ਪਿਰਤ ਵੀ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਵੀ ਵਪਾਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕਾਂ ਵਲੋਂ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਛਪਾਈ ਦੀ ਸੁਧਤਾਈ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸੰਸਥਕ-ਪਧਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਕੌਮੀ ਪਧਰ ਤੇ ਕਿਸੇ ਯਤਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ।

ਇਸ ਕੌਮੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਦੇ ਫਲ-ਸਰੂਪ ਲਿਖਤ ਅਥਵਾ ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਵਿਚ ਨਿਰੰਤਰ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਅਧੋਗਤੀ ਦੇ ਪੇਸ਼-ਨਜ਼ਰ ਸੂਝਵਾਨ ਸਿਖ ਵਿਦਵਾਨ ਡਾ: ਸਾ: ਭਾਈ ਜੋਧ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ੧੯੩੭ ਵਿਚ 'ਗੁਰਮਤਿ ਨਿਰਣਯ' ਦੀ ਉਥਾਨਕਾ ਵਿਚ ਸਮੁੱਚੀ ਕੌਮ ਨੂੰ ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਹੋਣ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਚਿਤਾਵਨੀ ਦੇਣ ਤੇ ਮਜਬੂਰ ਹੋਣਾ ਪਿਆ:-

".....ਵਾਹ ਲਗਦੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਨੂੰ ਸੁਧ ਛਾਪਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨੌਜਵਾਨ ਮਿਤ੍ਰ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਲੋਕਚਰਚ ਪੰਜਾਬੀ ਅਤੇ ਧਰਮ ਵਿਦਿਆ ਖਾਲਸਾ ਕਾਲਜ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਸੋਧ

ਵਿਚ ਇਕ ਖਤਰਾ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਸ ਵਲ ਪੰਥ ਦੇ ਮੁਖੀ ਜਥਿਆਂ ਦਾ ਖਿਆਲ ਦਿਵਾਏ ਬਿਨਾਂ ਮੈਂ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

ਸਸਤਾ ਵੇਚਣ ਦੀ ਦੋਰ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬੀੜ ਵਿਚ ਲਗ, ਕੰਨੇ ਆਦਿ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਅਸੂਧੀਆਂ ਆ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਜੁਮੇਵਾਰ ਜਥੇ ਨੇ ਇਹ ਬੀੜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਆਪਣੇ ਜੁਮੇ ਨ ਲਿਆ ਤਾਂ ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਮਗਰੋਂ ਸੁਧ ਪਾਠ ਸਹੀ ਕਰਨਾ ਅਤਿ ਕਠਿਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪਾਠ ਜੋ ਸੁਧ ਤੋਂ ਸੁਧ ਬੀੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਉਸ ਤੋਂ ਲੀੜਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤਾਂ ਵੀ ਕੋਈ ਉਕਾਈ ਰਹਿ ਗਈ ਹੋਵੇ।

-ਉਬਨਕਾ ਗੁਰਮਤਿ ਨਿਰਣਯ ਪੰਨਾ 'ਸ'

ਜਦੋਂ ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵਾਲੇ ਵਾ-ਵੇਲਾ ਉਠਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੋ: ਗੁ: ਪ੍ਰ: ਕਮੇਟੀ ਵਲੋਂ ਪਾਵਨ ਸਰੂਪਾਂ ਦੀ ਛਪਾਈ ਦਾ ਕੰਮ ਅਰੰਭ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਕਾਫੀ ਸੁਧਾਰ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਕੰਮ ਅਜੇ ਵੀ ਪੂਰਨ ਤਸਲੀ-ਬਖਸ਼ ਨਹੀਂ।

੩.੯. ਗਲਤ-ਫਹਿਮੀ ਦਾ ਸਮਾਧਾਨ

ਬੀੜਾਂ ਦੀ ਛਪਾਈ ਸੰਬੰਧੀ ਵਾਸਤਵਿਕ ਸਮੱਸਿਆ ਤੋਂ ਬੇ-ਖਬਰ ਕੁਝ ਵੀਰ ਗਲਤ-ਫਹਿਮੀ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਕੇ ਬੀੜਾਂ ਵਿਚਲੀਆਂ ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਉਤੇ ਕੁਫਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਥਾਪਣ ਤਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਅਜਿਹੇ ਵੀਰ ਆਪਣੀ ਹਠ-ਧਰਮੀ ਛਫ਼ ਕੇ ਧੀਰਜ-ਤਹਿਮਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ-ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਆਉਣ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੀੜਾਂ ਦੀ ਛਪਾਈ ਵਿਚ ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਵਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਅਸਲੀਅਤ ਨੂੰ 'ਹਉ-ਪਰ੍ਹੇ' ਹੀ ਕਰਦੇ ਜਾਣਦੇ ਜਾਂ ਪੰਥਕ ਪਧਰ 'ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸਥਾਈ ਹਲ ਲੱਭਣ ਲਈ ਯਤਨਸ਼ੀਲ ਹੋਇਆ ਜਾਵੇ।

ਹੋਰ, ਧਰਮਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਤਾਂ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਧਰਮ-ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਵਿਚੋਂ ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਉਕਾਈਆਂ ਦੂਰ ਕਰ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਰੂਪ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਅਵੇਸਲੇ ਹੋਏ ਬੈਠੇ ਹਾਂ, ਆਖਰ-ਕਿਉਂ? ਬਾਕੀਆਂ ਦੇ ਤਾਂ ਕੇਵਲ 'ਧਰਮ-ਗ੍ਰੰਥ' ਹਨ, ਸਾਡਾ 'ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ' ਹੈ। ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਮੇਦਾਰੀ ਕਿਤੇ ਵਧ ਹੈ।

ਸਪਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ 'ਅਭੁਲ ਗੁਰੂ ਕਰਤਾਰ' ਦਾ ਅਭੁਲ ਸਰੂਪ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਕੋਈ ਉਕਾਈ ਸਮਝਣੀ ਕੁਫਰ ਹੈ। ਗਲਤੀਆਂ ਕੇਵਲ ਛਪਾਈ ਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਹੀ ਤੁਰਤ ਦੂਰ ਕਰਨੀਆਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ। ਦੇਰੀ ਕਰਨ ਨਾਲ ਇਹ ਸਮੱਸਿਆ ਹੋਰ ਉਲਝਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਖਬਰਦਾਰ ਹੋਈਏ! ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਈਏ।

ਜੇ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਲਿਖਤ/ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਦੀ ਸੁਧਾਈ ਬਾਰੇ ਛਾਪੇ ਦੀ ਪ੍ਰਚਲਤ ਬੀੜ ਦਾ ਮੂਲ-ਅਧਾਰ ਅਥਵਾ ਪਰਮਾਣੀਕ ਹਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜ (†) ਨਾਲ ਸਮੁੱਚਾ ਮੇਲਾਨ ਕਰ ਕੇ, ਪੰਥਕ ਪਧਰ ਤੇ ਚਾਰਾ-ਜੋਈ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰੈਸ-ਅਮਲੇ ਦੇ ਪਧਰ ਤੇ ਅੰਦਰ-ਖਾਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਪਾਠ-ਸੁਧਾਈਆਂ ਦੀ ਪਿਰਤ ਇਤਰਾਜ਼-ਯੋਗ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹਾਨੀ-ਕਾਰਕ ਵੀ ਹੈ।

੩.੧੦ ਜੁੜਤ-ਪਦਾਂ ਦੇ ਨਿਖੜਵੇਂ ਸ਼ਬਦ-ਜੋੜਾਂ ਦੀ ਛਪਾਈ

ਪੁਰਾਤਨ ਲਿਖਤੀ ਬੀੜਾਂ ਵਿਚ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਲਿਖਾਈ ਲੜੀਦਾਰ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਸ੍ਰੋ: ਗੁ: ਪ੍ਰ: ਕਮੇਟੀ ਵਲੋਂ ਵੀ ਅਰੰਭ ਵਿਚ ਪਾਵਨ ਬੀੜ ਦੀ ਛਪਾਈ ਲੜੀਦਾਰ ਰੂਪ ਵਿਚ ਹੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਵਪਾਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕਾਂ ਦੀ ਰੀਸੇ ਸ੍ਰੋ: ਗੁ: ਪ੍ਰ: ਕਮੇਟੀ ਵਲੋਂ ਵੀ ਪਾਵਨ ਸਰੂਪ ਦੀ ਛਪਾਈ ਨਿਖੜਵੇਂ ਪਦਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕਰਵਾਈ ਗਈ। ਨਿਖੜਵੇਂ ਪਦਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪਾਵਨ ਸਰੂਪ ਦੀ

ਨਿਖਤਵੇਂ ਸ਼ਬਦ-ਜੋੜ ਅਜਿਹੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਖੇੜ-ਵਿਧੀ ਬਾਰੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੇ ਪਰਸਪਰ ਮਤ-ਭੇਦ ਹਨ।

ਇਸ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚ ਆਏ ਸਮੇਂਗਰ ਚੁੜਤ-ਪਦਾਂ (ਜੋ ਤਕਰੀਬਨ ਪੰਜ ਕੁ ਸੌ ਹਨ) ਦੇ ਨਿਖਤਵੇਂ ਸ਼ਬਦ-ਜੋੜਾਂ ਬਾਰੇ ਪੰਥਕ ਪਾਠ 'ਤੇ ਨਿਰਣਾ ਕਰ ਕੇ ਪੰਥ-ਪ੍ਰਵਾਣਿਤ ਨਿਖਤਵੇਂ ਸ਼ਬਦ-ਜੋੜਾਂ ਦੀ ਛਪਾਈ ਪਾਵਨ ਬੀੜ ਵਿਚ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਦੀਆਂ ਸੋਚੀਆਂ ਵਿਚ ਇਕਸਾਰ ਕਰਵਾਈ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

8. ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਸੋਚੀਆਂ

8.1. ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਭਾਗ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਵਿਚ ਵਰਣਤ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਤਬ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਧਿਆਨ ਖਿਚਦੇ ਹਨ:-

“ਪਾਠ ਦੀ ਸੁਧਾਈ ਉਸ ਬੀੜ ਨਾਲ ਮੇਲ ਕੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਸ: ਸ: ਚਰਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਵਾਲੀ ਬੀੜ ਤੋਂ ਕਰ ਕੇ ਲਿਆਏ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭ੍ਰਾਤਾ ਸਰਦਾਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਅਤੀ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਸੋਧੀ ਹੋਈ ਬੀੜ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾਏ।”
ਦੂਜੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੋਰ ਵਧਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ:-

੧

੨

੩. ਪਾਠ ਦੀ ਵਧੇਰੇ ਸੁਧਾਈ ਕਰਕੇ ਨਾਵੇਂ ਮਹਲੇ ਦੀ ਬਾਣੀ ਦੀ।

੪.

ਉਪ੍ਰੋਕਤ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਪਾਵਨ ਬੀੜਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਦੀ ਦੂਜੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਐਡੀਸ਼ਨ ਦੋਵੇਂ ਸੰਮਿਲਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ। (ਦੂਜੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਕੇਵਲ ਪਹਿਲੀਆਂ ਦੋ ਸੋਚੀਆਂ ਹੀ ਉਪਲਬਧ ਹੋ ਸਕੀਆਂ ਇਸ ਲਈ ਤੀਜੀ ਅਤੇ ਚੌਥੀ, ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਸੋਚੀਆਂ, ਤੀਜੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਸੰਮਿਲਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ।)

ਜਿਥੋਂ ਤਕ ਉਪਰ ਸੰਕੇਤ ਕੀਤੀ ਭੂਮਿਕਾ ਦੇ ਨੰ: ੩ ਉਤੇ ਪਾਠ-ਸੁਧਾਈਆਂ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਹੈ, ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਦੀ ਛਪਾਈ ਸ੍ਰ: ਗੁ: ਪ੍ਰ: ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹੇਠ ਆਉਣ ਮਗਰੋਂ, ਇਹਨਾਂ ਬਾਰੇ ਪੰਥਕ-ਪਾਠ 'ਤੇ ਗੰਭੀਰ ਵਿਚਾਰ ਵਟਾਂਦਰਾ ਕੀਤੇ ਬਗੈਰ ਇਹਨਾਂ ਉਤੇ ਲਕੀਰ ਫੇਰ ਦਿਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਕਾਰਨ ਗੁਰੂ ਜਾਣੇ! ਇਹ ਬੜਾ ਗੰਭੀਰ ਮਾਮਲਾ ਹੈ।

8.2. ਕਰਤਾਰਪੁਰੀ ਬੀੜ ਦੇ ਪਾਠਾਂ ਦੀ ਜਾਣ ਬੂਝ ਕੇ ਅਣਦੇਖੀ

ਸ਼ਬਦਾਰਥੀ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੀ ਉਪਰੋਕਤ ਲਿਖਤ ਤੋਂ ਵਿਦਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਸੋਚੀਆਂ ਵਿਚਲੀ ਮੂਲ-ਬਾਣੀ ਦੀ ਪਾਠ-ਸੁਧਾਈ ਉਸ ਪਾਵਨ ਬੀੜ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰੀ ਬੀੜ ਨਾਲ ਸੋਧੀ ਹੋਈ ਸੀ ਪਰ ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਸੋਚੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਤੋਂ ਇਹ ਰੱਬ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਵਿਚਲੀ ਮੂਲ-ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਕਰਤਾਰਪੁਰੀ ਬੀੜ ਦੇ ਕਈ ਪਾਠਾਂ ਦੀ ਸ਼ਬਦਾਰਥੀ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਵਲੋਂ ਜਾਣ ਬੂਝ ਕੇ ਅਣਦੇਖੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਸ ਪਰਸਪਰ ਵਿਰੋਧੀ ਵਤੀਰੇ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕਿਧਰੇ ਸਪਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਕੁਝ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਅੰਤਿਕਾ 'ਬ' ਵਜੋਂ ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਹੈ।

8.3. ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਸੋਚੀਆਂ ਦੇ ਪਾਵਨ ਬੀੜ ਨਾਲ ਪਾਠ-ਭੇਦ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਾਵਨ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ਅੰਕਿਤ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਦੀਆਂ ਦੋਹਾਂ ਐਡੀਸ਼ਨਾਂ (ਦੂਜੀ/ਤੀਜੀ ਅਤੇ ਸਤਵੀਂ) ਵਿਚ ਅੰਕਿਤ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਪਰਸਪਰ ਮੇਲਾਨ ਕਰਨ 'ਤੇ ਜੋ ਪਾਠ-ਭੇਦ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਗੋਚਰ ਹੋਏ, ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸੂਚੀਆਂ ਅੰਤਿਕਾ 'ਦ' 'ਧ' ਵਜੋਂ ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਹਨ।

8.3. ਸ਼ਬਦਾਰਥ-ਸੈਂਚੀਆਂ ਦੀਆਂ ਵਖ ਵਖ ਐਡੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿਚ ਪਰਸਪਰ ਪਾਠ-ਭੇਦ

ਸ਼ਬਦਾਰਥ-ਸੈਂਚੀਆਂ ਦੀਆਂ ਵਖ ਵਖ ਐਡੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿਚ ਅੰਕਿਤ ਮੂਲ-ਬਾਣੀ ਦੇ ਪਰਸਪਰ ਬੇਅੰਤ ਪਾਠ-ਭੇਦ ਹਨ। ਕੁਝ ਪਾਠ-ਭੇਦ ਛਪਾਈ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਕਾਰਨ ਹਨ ਪਰ ਕਈ ਪਾਠ-ਭੇਦ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਪਾਠ-ਸੁਧਾਈਆਂ ਕਾਰਨ ਹਨ। ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਦੀ ਦੂਜੀ/ਤੀਜੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਮੰਗਲਾ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਦੀ ਤਰਤੀਬ ਵਰਤਮਾਨ ਐਡੀਸ਼ਨ ਵਿਚਲੀ ਤਰਤੀਬ ਤੋਂ ਅਡਰੀ ਹੈ। ਵਰਤਮਾਨ ਐਡੀਸ਼ਨ ਵਾਲੀ ਤਰਤੀਬ ਪੰਥਕ ਫੈਸਲੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ। ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਦੀ ਛਪਾਈ ਵਿਚ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਕਾਰਨ ਬੇਅੰਤ ਅਸੁਧਾਈਆਂ ਵੇਖਣ ਵਿਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।

8.4. ਮਹਲਾ ੯ ਦੀ ਬਾਣੀ ਦੀ ਛਪਾਈ ਵਿਚ ਪਾਠ-ਭੇਦ

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਵਿਚਲੇ ਉਲੇਖ ਤੋਂ ਵਿਦਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਦੀ ਦੂਜੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦਾਰਥੀ ਵਿਦਵਾਨ-ਮੰਡਲੀ ਵਲੋਂ ਮਹਲਾ ੯ ਦੀ ਬਾਣੀ ਵਿਚਲੀਆਂ ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਪਾਠ-ਸੁਧਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਦੀਆਂ ਮਗਰਲੀਆਂ (ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਛਪਣ ਵਾਲੀਆਂ) ਐਡੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿਚ ਮਹਲਾ ੯ ਦੀ ਮੂਲ-ਬਾਣੀ ਦੀ ਛਪਾਈ ਦੂਜੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਵਖ ਵਖ ਐਡੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿਚ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਲ-ਘੁਚੇਲਾ ਪਾਇਆ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਦੀ ਦੂਜੀ/ਤੀਜੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਅੰਕਿਤ ਮਹਲਾ ੯ ਦੀ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ-ਸਰੂਪਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਦੀ ਅੰਤਲੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਅੰਕਿਤ ਮੂਲ-ਬਾਣੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ-ਸਰੂਪਾਂ ਦੇ ਪਰਸਪਰ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਲਗ-ਮਾਤ੍ਰੀ ਭੇਦ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਅੰਤਿਕਾ 'ਨ' ਵਜੋਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਸੂਝ-ਬੂਝ ਵਾਲੇ ਗੁਰਮਤੀ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੀ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਇਹਨਾਂ ਲਗ-ਮਾਤ੍ਰੀ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਪਤਛੋਲ ਕਰਵਾ ਕੇ ਪੰਥਕ ਪੱਧਰ ਉੱਤੇ ਨਿਰਣਾ ਲਏ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

8.੬. ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਛਪਾਈ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਸੈਟਿੰਗ

ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਦੀ ਦੂਜੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਮੂਲ-ਬਾਣੀ ਦੀ ਛਪਾਈ ਗੁਰਪੁਰਵਾਸੀ ਪਿੰ: ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦੇਖ-ਰੇਖ ਵਿਚ ਕਰਵਾਈ ਸੀ। ਇਸ ਐਡੀਸ਼ਨ ਦੀ ਛਪਾਈ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਸੈਟਿੰਗ ਅਰਬ-ਭਾਵ ਦੇ ਪੱਖੋਂ ਬੜੀ ਮਹੱਤਵ-ਪੂਰਨ ਹੈ। ਕੁਝ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਿਆਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕੁਝ ਵਿਚ ਵਾਲ-ਵਿਥ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵਖਰਾ ਛਾਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਦੀਆਂ ਮਗਰਲੀਆਂ ਐਡੀਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਛਪਾਈ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਸੈਟਿੰਗ ਬਾਰੇ ਲਾ-ਪ੍ਰਵਾਹੀ ਵਰਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਦੀ ਟੈਕਨੀਕ ਅਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਅਰਬ-ਪਰਮਾਰਥ ਦੀ ਸੂਝ-ਬੂਝ ਰਖਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਦੇਖ-ਰੇਖ ਵਿਚ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਦੀ ਦੂਜੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਵਿਚਲੀ ਸ਼ਬਦ-ਸੈਟਿੰਗ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਦੀ ਅਗੇ ਨੂੰ ਛਪਣ ਵਾਲੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਦੀ ਛਪਾਈ ਕਰਵਾਈ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ-ਸੈਟਿੰਗ ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਸੈਂਚੀਆਂ ਅਤੇ ਨਿਖਤਵੇਂ ਪਦਾਂ ਵਾਲੇ ਪਾਵਨ ਸਰੂਪ, ਦੋਹਾਂ ਵਿਚ ਇਕਸਾਰ ਹੋਵੇ।

ਲੜੀਦਾਰ ਸਰੂਪ, ਨਿਖਤਵੇਂ ਪਦਾਂ ਵਾਲੇ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਸੈਂਚੀਆਂ ਵਿਚ ਹਰੇਕ ਪੰਨੇ ਉੱਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਛਪਾਈ ਵਿਚ ਹਰ ਪੱਖੋਂ ਇਕਸਾਰਤਾ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

8.੭. ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਦੀਆਂ ਅਰਬ-ਟਿਪਣੀਆਂ ਦੇ ਗੀਵੀਉ ਦੀ ਲੋੜ

ਸ਼ਬਦਾਰਥੀ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਵਲੋਂ ਲੜੀਦਾਰ ਬੀੜ ਵਿਚਲੇ ਚੁਤਰ-ਪਦਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਨਿਖਤਵੇਂ ਸ਼ਬਦ-ਜੋੜ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਕੇ ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਦੀ ਦੂਜੀ ਅਤੇ ਤੀਜੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਛਾਪੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਦ-ਅਰਥ ਸਾਹਮਣੇ ਪੰਨੇ ਦੀਆਂ ਅਰਬ-ਟਿਪਣੀਆਂ ਵਿਚ ਦਿਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਦੀਆਂ ਮਗਰਲੀਆਂ ਐਡੀਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਛਪਾਈ ਸਮੇਂ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ-ਜੋੜ ਬਦਲੇ ਗਏ ਹਨ, ਪਰ ਸਾਹਮਣੇ ਪੰਨੇ 'ਤੇ ਅਰਬ-ਟਿਪਣੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਹੀ ਛਪ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ

ਟਪਲਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਲਈ ਟੁਕ-ਮਾਤ੍ਰ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਬਲੇ ਦਿਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ:-

ਪੰਨਾ	ਅੰਕ/ਪਦਾ	ਦੂਜੀ ਛਾਪ ਵਿਚਲਾ ਪਾਠ	ਸਤਵੀਂ ਛਾਪ ਵਿਚਲਾ ਪਾਠ	ਹਵਾਲਾ
੨੪	੪੧੨੭॥ ਰਹਾਉ/੧	ਜਾਣਸਹਿ	ਜਾਣ ਸਹਿ	੨, ਮਤ ਜਾਣਸੋਂ.....
੧੪੮	ਪਉੜੀ ੨੩ ਸਲੋਕ ੧/੨	ਕਿ ਸੁਕ	ਕਿਸੁਕ	੨੮, ਖੁਸ਼ਕ, ਤਿਹਾਏ।
੨੫੬	ਪਉੜੀ ੩੧ ਤੁਕ ੨	ਸੋਭਾਦੂ	ਸੋਭਾ ਦੂ	੨੬, ਸੋਭਾ ਵਾਲਾ
੩੨੮	੩॥੩੩॥ ਰਹਾਉ/੧	ਕੀਨ	ਕੀ ਨ	ਕਿਵੇਂ?
੪੧੬	੮॥੮॥ ੨	ਦਰਸਨ	ਦਰਸ ਨ	ਦਰਸਨ।
੪੩੩	੩੫॥੧॥ ੧੮/੩	ਤਰਨਾ	ਤਰ ਨਾ	੧੯, ਨਾ ਅਸੀਂ ਤਰਨਾ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ.....

ਇਸ ਪਰੋ ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਸੋਚੀਆਂ ਦਾ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ ਤੇ ਰੀਵੀਊ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਬਣਦਾ ਹੈ।

੪.੮. ਵਖ ਵਖ ਬੀੜਾਂ ਵਿਚਲੇ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਬਾਰੇ ਟਿਪਣੀਆਂ

ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਦੀਆਂ ਅਰਥ-ਟਿਪਣੀਆਂ ਵਾਲੇ ਪੰਨਿਆਂ 'ਤੇ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਬਾਰੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਨੋਟ ਦਿਤੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ:ਜਿਵੇਂ:

ਟਿਪਣੀ ਦਾ ਵੇਰਵਾ	ਪੰਨਾ ਨੰਬਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ
'ਕਈ ਬੀੜਾਂ ਵਿਚ ਪਾਠ-----ਹੈ।'	ਪੰਨਾ ੫੮, ੬੨, ੧੧੫, ੧੬੬, ੨੧੩, ੩੩੪, ੪੮੯, ੫੪੫, ੫੮੮, ੬੩੬, ੭੧੦, ੮੦੭, ੩੯, ੭੪, ੮੩, ੯੫੦, ੭੦, ੧੦੦੦, ੩, ੧੪, ੧੧੭੨, ੬੭, ੬੯, ੬੬, ੬੮, ੮੮, ੮੯, ੯੫, ੧੨੫੫, ੮੨, ੮੪, ੧੩੧੯, ੨੧, ੨੩, ੫੧, ੫੨, ੮੬, ੧੪੧੭
'ਕਰਤਾਰਪੁਰੀ ਬੀੜ ਵਿਚ ਪਾਠ-ਹੈ।'	ਪੰਨਾ ੫੩੭, ੭੭੮, ੮੭੭, ੮੮੪, ੮੮੫, ੮੮੬, ੧੦੦੦, ੮੨੫, ੫੨, ੧੧੩੯, ੮੫, ੧੨੧੫, ੩੬, ੫੧, ੫੩, ੬੩, ੬੪, ੭੩, ੭੮, ੮੬, ੧੩੦੨, ੫, ੨੯, ੩੧, ੪੮, ੫੩, ੫੭, ੫੯, ੭੫, ੭੬, ੮੨, ੧੪੧੪, ੧੬

ਇਹ ਨੋਟ ਜਨ-ਸਾਧਾਰਨ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਦੁਬਿਧਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਨੋਟ ਦੇਣ ਵੇਲੇ ਸ਼ਬਦਾਰਥੀ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦਾ ਅਸਲੀ ਮਨਜ਼ਾ ਕੀ ਸੀ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਆਖ ਸਕਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ। ਇਹਨਾਂ ਬਾਰੇ ਪੱਥਰ ਪਧਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਵਿਚ ਛਪ ਰਹੇ ਪਾਠ ਹੀ ਸ਼ੁਧ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਹਨਾਂ ਨੋਟਾਂ (ਟਿਪਣੀਆਂ) ਨੂੰ ਛਪਾਈ ਵਿਚ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ?

੫. ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਅੰਕਿਤ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਪੰਥ-ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਉਚਾਰਣ-ਬੋਧ ਅਤੇ ਅਰਥ-ਬੋਧ

- ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਸੁਧ ਉਚਾਰਣ ਇਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਮੁਖ ਰਖਦਿਆਂ ਬੀਤੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਸ਼੍ਰੋ. ਗੁ. ਪ੍ਰ. ਕਮੇਟੀ ਵਲੋਂ ਵੱਖ ਵੱਖ ਬਾਈਂ ਪਾਠ-ਬੋਧ ਸਮਾਗਮ ਕਰਵਾਏ ਗਏ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਵੱਖ ਵੱਖ ਜਥੇਬੰਦੀਆਂ ਵਲੋਂ ਆਪਣੇ ਤੌਰ ਤੇ ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਪਾਠ-ਬੋਧ ਸਮਾਗਮ ਨਿਰੰਤਰ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਪਾਠ-ਬੋਧ ਸਮਾਗਮਾਂ ਵਿਚ ਵੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਉਚਾਰਣ ਵਿਚ ਇਕਸਾਰਤਾ ਨਹੀਂ। ਕੁਝ ਵਿਦਵਾਨ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅੰਤਲੇ ਅਖਰਾਂ ਨੂੰ ਲਗੇ ਹੁਸ਼ ਸੂਰਾਂ ਸਿਹਾਰੀ (ਿ) ਅਤੇ ਔਂਕਤ (਼) ਨੂੰ ਉਚਾਰਣ ਦਾ ਭਾਗ ਬਨਾਉਣ ਦੇ ਹਕ ਵਿਚ ਹਨ ਅਤੇ ਕਈ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਕੇਵਲ ਅਰਬਾਂ ਨਾਲ ਦਸ ਕੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਚਾਰਣ ਵਿਚ ਛੱਡੇ ਜਾਣ ਦੀ ਵਕਾਲਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਵਿਦਵਾਨ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅੰਤਲੇ ਸੂਰਾਂ ਦਾ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਆਕਰਣ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਨਾਸਕੀ ਉਚਾਰਣ ਕਰਨ ਦਾ ਪਖ ਪੂਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕਈ ਇਸ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹਨ ਭਾਵੇਂ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਰਵਾਇਤ ਇਸ ਦੀ ਹਾਮੀ ਭਰਦੇ ਹਨ। ਉਚਾਰਣ ਦੇ ਹੋਰ ਵੀ ਕਈ ਵਾਚ-ਗੁਸਤ ਪੱਖ ਹਨ; ਜਿਵੇਂ:-
- (੧) ਕਈ ਸ਼ਬਦਾਂ (ਮਸਕਤਿ, ਮੁਸਲਾ ਆਦਿ) ਦਾ ਅਰਥ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚਲੇ ਕਿਸੇ ਅਖਰ ਦੀ ਧੁਨੀ ਦੇ ਦੁੱਤ (ਅਧਕ ਸਹਿਤ) ਉਚਾਰਣ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਹੀ ਨਿਖਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਕਈ ਸਜਣ ਅਜਿਹੇ ਉਚਾਰਣ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹਨ।
 - (੨) ਕਾਨ (ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ), ਨਾਨਾ (ਨਿਕਾ), ਕੰਨ (ਕੰਧਾ) ਆਦਿ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅੰਤਲੇ 'ਨ' ਦਾ ਉਚਾਰਣ ਭਾਰ ਸਹਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਸਪਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਕਈ ਸਜਣ ਅਜਿਹੇ ਉਚਾਰਣ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹਨ।
 - (੩) ਕਈ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਕੁਝ ਸੂਚਨਾਵਾਂ ਅੰਕਿਤ ਹਨ; ਜਿਵੇਂ:-
 "ਮਹਲੇ ਪਹਿਲੇ ਸਤਾਰਹ ਅਸਟਪਦੀਆ" (ਪੰਨਾ ੬੪)"
 "ਸਤ ਚਉਪਦੇ ਮਹਲੇ ਚਉਥੇ ਕੇ" (ਪੰਨਾ ੯੬)"
 "ਇਹੁ ਸਲੋਕੁ ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਪੜਣਾ" (ਪੰਨਾ ੨੬੨)"
 ਕਈ ਵਿਦਵਾਨ ਪਾਠ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਇਹਨਾਂ ਸੂਚਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਚਾਰਣ ਦਾ ਭਾਗ ਬਨਾਉਣ ਦੇ ਮੁਦਈ ਹਨ ਜਦ ਕਿ ਕਈ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣ ਦੇ ਹਕ ਵਿਚ ਹਨ।
 - (੪) "ਮਹਲਾ" ਦਾ ਉਚਾਰਣ ਕਈ ਵਾਰ "ਮਹੱਲਾ" ਵਾਂਗ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਈ "ਮਹਿਲਾ" ਵਾਂਗ।
 - (੫) ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਅਤੇ ਅੰਤਲੇ ਮੁਕਤਾ ਰੂਪ 'ਹ' ਦਾ ਉਚਾਰਣ 'ਹਿ' ਵਾਂਗ ਪ੍ਰਚਲਤ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਸਰੂਪ ਦਾ ਅਨੁਸਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।
 - (੬) ਕੁਝ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਵਿਚ 'ਮਹਲੇ' ਅਬਵਾ 'ਘਰ' ਬਾਰੇ ਸੂਚਨਾ ਅੰਕਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਦਿਤੀ ਹੋਈ ਹੈ; ਜਿਵੇਂ:-
 "ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ਪਹਿਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧॥ (ਪੰਨਾ ੧੪)"
 "ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ਤੀਜਾ॥ (ਪੰਨਾ ੪੯੨)"
 "ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕਾ ਚਉਪਦਾ ਘਰੁ ੨ ਦੂਜਾ॥ (ਪੰਨਾ ੫੨੪)"
 "ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਪਹਿਲੇ ਕੇ ੧॥ (ਪੰਨਾ ੧੩੯੬)"

ਕਈ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਅੱਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਮਹਲੋਂ/ਘਰ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਦੇ ਉਚਾਰਣ ਦੀ ਸੇਧ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅੰਕਿਤ ਸੂਚਨਾ ਰਾਹੀਂ ਦਿਤੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਦੋਹਾਂ ਸੂਚਨਾਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੇਵਲ ਇਕ ਨੂੰ ਉਚਾਰਣ ਦਾ ਭਾਗ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਕਈ ਸਜਣ ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਉਚਾਰਣ ਦਾ ਪਖ ਪੂਰਦੇ ਹਨ।

- (੨) ਰਾਗ ਰਾਮਕਲੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਵਿਚ ਪਹਿਲੀ ਪਉੜੀ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਰਹਾਉ ਦੀ ਤੁਕ "ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਬੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਤੂ ਸਚੀ ਨਾਈ" ਹੈ। ਕਈ ਵਿਦਵਾਨ ਇਸ ਰਹਾਉ ਵਾਲੀ ਪੰਗਤੀ ਨੂੰ ਵਾਰ ਦੀ ਹਰ ਪਉੜੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਉਚਾਰਣ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕਈ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹਨ।
- (੮) ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜਾਂ ਅੰਤ ਵਿਚ ਆਏ 'ਯ' ਅਤੇ ਪੈਰ-ਚਿੰਨ੍ਹ 'ਵ' ਦੇ ਉਚਾਰਣ ਬਾਰੇ ਵੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਵਾਖਰੇਵਾ ਹੈ।
ਸੋ, ਉਚਾਰਣ ਦੇ ਉਪ੍ਰੋਕਤ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਮੂਚੇ ਪਖਾਂ ਬਾਰੇ ਪੰਥਕ ਪਧਰ 'ਤੇ ਨਿਰਣੇ ਲਏ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

੬. ਅਰਬ-ਬੋਧ

ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸਮਗਰ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਟੀਕ ਫਰੀਦਕੋਟੀ ਟੀਕੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ। ਇਹ ਟੀਕਾ ਗਿਆਨੀ ਬਦਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿਚ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੀ ਸਨਾਤਨ ਵਿਦਵਾਨ-ਮੰਡਲੀ ਵਲੋਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਮਗਰੋਂ ਹੁਣ ਤਕ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ ਤੇ ਕੀਤੇ ਕਈ ਟੀਕੇ ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਆਏ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਤੁਲਨਾਤਮਿਕ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ 'ਤੇ ਸ਼ੁਰੂਤੀ ਬਾਣੀ ਅਰਬ-ਭੇਦ ਨਜ਼ਰੀ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਸੰਪ੍ਰਦਾਈ ਟੀਕਿਆਂ ਵਿਚ ਇਕ ਇਕ ਤੁਕ ਦੇ ਇਕ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਅਰਥ ਕੀਤੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪੰਜ-ਗ੍ਰੰਥੀ ਸਟੀਕ ਦੇ ਮੁਖ-ਬੋਧ ਵਿਚ ਲਿਖਦੇ ਹਨ:-

"ਇਸ 'ਧੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ' ਵਿਚ ਜੋ ਕੁਝ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਕੋ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਪਰਿਪਾਟੀ ਕਈ ਕਈ ਅਰਥ ਖਿਚ ਕੇ ਕਰਨ ਦੀ ਨਵੀਨ ਚਲੀ ਹੈ, ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਦੇ ਅਲੌਚਕ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧੀ ਲੋਕ ਕਈ ਕਚ-ਘਰਤ ਗਿਆਨੀਆਂ ਵਲੋਂ ਕੀਤੇ ਟੀਕਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਮਿਲਦੇ ਗਲਤ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਹਚ-ਠੱਕਾ ਬਣਾ ਕੇ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਵਿਰੁਧ ਭੰਡੀ-ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਭੋਲੇ ਭਾਲੇ ਸਾਧਾਰਨ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਭੁਚਲਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੋ, ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ, ਪੰਥ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਸੰਸਥਾ ਸ੍ਰੀ: ਗੁ: ਪ੍ਰ: ਕਮੇਟੀ ਤੋਂ ਇਕ ਮੁਸਤਨਿਦ (ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ) ਟੀਕੇ ਦੀ ਆਸ ਲਾਈ ਬੈਠੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਇੰਟਰਨੈਟ ਰਾਹੀਂ ਸਾਰਾ ਸਿੱਖ-ਜਗਤ ਲਾਭ ਲੈ ਸਕੇ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕਤਾ ਉੱਤੇ ਗੌਰਵ ਕਰ ਸਕੇ।

ਸ੍ਰੀ: ਗੁ: ਪ੍ਰ: ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਮਾਂ ਭਵਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰਮਤੀ ਸਿੱਖ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੇ ਮੁਸਤਨਿਦ (ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ) ਟੀਕੇ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨਾ ਬਣਦਾ ਹੈ।

੭. ਫੁਟਕਲ

ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸੰਦੇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬਜਾਰੀ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ 'ਤੇ ਸ੍ਰੀ: ਗੁ: ਪ੍ਰ: ਕਮੇਟੀ ਵਲੋਂ ਪਾਵਨ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਸੈਂਚੀਆਂ ਦੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਛਪਾਈ ਕਈ ਗੁਣਾ ਸੁੱਧ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਇਹ ਛਪਾਈ ਅਸੁਧੀਆਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਕਹੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਪਾਵਨ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਸੈਂਚੀਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਛਪਾਈ ਵਿਚ ਉਸ ਪੱਧਰ ਦੀ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਹੀਂ ਵਰਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਜਿੰਨੀ ਕੁ ਸਾਵਧਾਨੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੰਨੀ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦੀ ਪੰਥ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਸੰਸਥਾ ਤੋਂ ਸਿੱਖ-ਜਗਤ ਆਸ ਰਖਦਾ ਹੈ।

ਪਾਵਨ ਸਰੂਪ ਦੀ ਛਪਾਈ ਵਿਚ ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਜਿਥੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਇਸ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਸੰਸਥਾ ਦੀ ਸਾਖ ਨੂੰ ਪ੍ਰੰਪਲਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਉਥੇ ਇਹ ਸਿੱਖ-ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਰੋਹ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦੀ ਹੈ।

ਸੋ, ਸਾਰਾ ਤਾਣ ਲਾ ਕੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਪਾਵਨ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਾਰਥ-ਸੈਂਚੀਆਂ ਦੀ ਛਪਾਈ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਾ ਰਹੇ ਅਤੇ ਸੂਧ ਛਪਾਈ ਉੱਤੇ ਹਰੇਕ ਸਿਖ ਗੌਰਵ ਕਰ ਸਕੇ।

ਹੁਣ ਲਿਖਤ ਤਕਨੀਕ ਮਗਰੋਂ ਛਾਪੇ ਦੀ ਤਕਨੀਕ ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਆਈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਕੰਪਿਊਟਰ ਦੀ ਤਕਨੀਕ ਪ੍ਰਚਲਤ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਡਾਟਾ (data) ਕੰਪਿਊਟਰ ਵਿਚ ਵੀ ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਵਾਲਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਇਹ ਅਸੁਧੀਆਂ ਅਤੇ ਤੋਂ ਅਗੇ ਚਲਦੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ ਜਿਸ ਨਾਲ ਵੱਡੀ ਹਾਨੀ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ।

ਗੁਰੂ-ਪੰਥ ਦੇ ਦਾਸ,

੧. ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ "ਵੇਦਾਂਤੀ" *ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਵੇਦਾਂਤੀ*
੨. ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ "ਰਲਵਾਤਾ" *ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਰਲਵਾਤਾ*
੩. ਹਰਿਬੰਸ ਸਿੰਘ *ਹਰਿਬੰਸ ਸਿੰਘ*
੪. ਵਿਕਰਮ ਸਿੰਘ *ਵਿਕਰਮ ਸਿੰਘ*
੫. ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਬਧਨੀ ਕਲਾ *ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਬਧਨੀ ਕਲਾ*
੬. ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਿੰਘ *ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਿੰਘ*

ਉਪ੍ਰੋਕਤ ਰਿਪੋਰਟ ਦਾ ਉਤਾਰਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ:-

੧. ਜਥੇਦਾਰ ਸਾਹਿਬ, ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ,
੨. ਪ੍ਰਧਾਨ ਸਾਹਿਬ, ਸ੍ਰੀ: ਗੁ: ਪ੍ਰ: ਕਮੇਟੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਪ੍ਰੋਕਤ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੁਦਿਆਂ ਉੱਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਸਲਾਹਕਾਰ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿਚ ਘੋਖਵੀਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਕੇ ਨਿਰਣੇ ਲਏ ਜਾਣ। ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿਚ ਅੰਕਿਤ ਮਸਲਿਆਂ ਦੀ ਸਪਸ਼ਟਤਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿਚ ਸਾਡੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੰਦ ਲਿਆ ਜਾਵੇ।

ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਵੇਦਾਂਤੀ

ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਵੇਦਾਂਤੀ
(ਕਨਵੀਨਰ)

ਸੂਚਨਾ ਹਿਤ ਉਤਾਰਾ:-

੧. ਜਥੇਦਾਰ ਸਾਹਿਬ, ਤਖਤ ਸ੍ਰੀ ਕੇਸਗੜ੍ਹ ਸਾਹਿਬ, ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ।
੨. ਜਥੇਦਾਰ ਸਾਹਿਬ, ਤਖਤ ਸ੍ਰੀ ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ, ਤਲਵੰਡੀ ਸਾਬੋ।

ਅੰਤਿਕਾ

‘ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀਆਂ ਸੰਥਾ ਸੈਂਚੀਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਪਾਵਨ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਪਰਸਪਰ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ’ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਗਿਆਨੀ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੱਲੋਂ ਲਿਖਿਆ ਮੁਖਬੰਧ

ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਲਿਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਕਿਉਂ ਪਈ?

੧੯੪੭ ਈ: ਦੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਘੱਲੂਘਾਰੇ ਸਮੇਂ ਕਾਫੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀਆਂ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਸਿੱਖ ਰੈਫਰੈਂਸ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਕੁਝ ਖੋਜੀ ਸੱਜਣਾਂ ਦੇ ਪਾਠ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਅਤੇ ਨਵੀਨ ਛਪ ਰਹੀਆਂ ਸੈਂਚੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਪਾਠ-ਭੇਦ ਉਘੜ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਬਾਰੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ੰਕੇ ਉਤਪੰਨ ਹੋਣੇ ਕੁਦਰਤੀ ਸਨ। ਜਦ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਸ਼ੰਕੇ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਤਾਂ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਰੀਸਰਚ ਸਕਾਲਰ ਸ੍ਰ: ਰਣਧੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਤੇ ਦੋ ਹੋਰ ਖੋਜੀ ਸੱਜਣਾਂ ਗਿਆਨੀ ਕੁੰਦਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ‘ਸੁਤੰਤਰ’ ਨਿਹੰਗ ਸਿੰਘ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਇਕ ਸਬ-ਕਮੇਟੀ ਬਣਾ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਜਿੰਮੇ ਛਪ ਰਹੀਆਂ ਸੈਂਚੀਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਪਾਠ ਮੇਲ ਕੇ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮਹੱਤਵ-ਪੂਰਨ ਕੰਮ ਲਾਇਆ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿਦਵਾਨ ਸੱਜਣਾਂ ਨੇ ਸਿੱਖ ਰੈਫਰੈਂਸ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਲਗਪਗ ਪੰਜ ਸੌ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਨੁਸਖਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸੁਚੱਜੇ ਤੇ ਟਕਸਾਲੀ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸੰਮਤਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ੁੱਧ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਸੱਠ-ਸੱਤਰ ਬੀੜਾਂ ਛਾਂਟ ਕੇ ਵੱਖ ਕਰ ਲਈਆਂ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਾਲ-ਕ੍ਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਸੂਚੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੀੜਾਂ ਤੇ ਸੈਂਚੀਆਂ ਦੇ ਪਾਠਾਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮੇਲਣ ਸਮੇਂ ਜੋ ਜੋ ਫਰਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਇਕ ਸੂਚੀ ਤਿਆਰ ਕਰ ਲਈ ਗਈ, ਜੋ ਇਸ ਸਮੇਂ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਕਰ-ਕਮਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਸ਼ੋਭਤ ਹੈ।

ਪਾਠ-ਭੇਦ ਉਤਪੰਨ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ

ਅਰੰਭ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਲਿਖਾਰੀ ਬੜੇ ਸੂਝਵਾਨ ਤੇ ਸ਼ਰਧਾਵਾਨ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਲਿਖਾਈ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਨੇਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦ-ਜੋੜਾਂ ਆਦਿ ਦਾ ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਗਿਆਨ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੇ ਉਤਪੰਨ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੀ। ਸਹਿਵਨ ਹੋਈਆਂ ਅਸ਼ੁੱਧੀਆਂ ਨੂੰ ਦੋਬਾਰਾ ਸੋਧ ਕੇ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨ ਦਾ ਢੰਗ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਆਏ ਵਾਧੂ ਅੱਖਰਾਂ ਜਾਂ ਲਗਾਂ ਨੂੰ ਹੜਤਾਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸ਼ੁੱਧ ਪਾਠ ਉਪਰ ਹੜਤਾਲ ਫੇਰ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਥਾਂ ਸ਼ੁੱਧ ਪਾਠ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਸ਼ਬਦ ਵਿੱਚ ਲਿਖਣ ਸਮੇਂ ਲਿਖਾਰੀ ਪਾਸੋਂ ਕੋਈ ਲਗ ਅੱਖਰ ਜਾਂ ਤੁਕ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਥਾਂ ਉਪਰ ਜਿੱਥੇ ਕਿ ਉਹ ਲਗ ਅੱਖਰ ਜਾਂ ਤੁਕ ਲਿਖਣੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਚਰਖੜੀ (+) ਦਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੇ ਕੇ ਤੁਕ ਦੇ ਉਪਰ ਜਾਂ ਹੇਠਾਂ ਜਾਂ ਕਈ ਥਾਈਂ ਹਾਸ਼ੀਏ ਦੇ ਬਾਹਰਵਾਰ ਉਹ ਰਹੀ ਗਈ ‘ਲਗ’ ਅੱਖਰ ਜਾਂ ਤੁਕ ਲਿਖ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਲਿਖ ਕੇ ਦੋਬਾਰਾ ਸੋਧੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਹੁਣ ਵੀ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਘੱਲੂਘਾਰਿਆਂ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਰਮਾਣਿਕ ਨੁਸਖੇ ਅਤਿ ਬ੍ਰਿਧ ਹੋਣ ਜਾਂ ਸੇਵਾ ਸੰਭਾਲ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਨੇਕ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਸਾਡੇ ਪਾਸੋਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ੁੱਧ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਬੀੜਾਂ ਤੋਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਉਤਾਰਿਆਂ ਵਿਚ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਲਿਖਣ ਸਮੇਂ ਸੁਤੇ-ਸਿਧ ਕੁਝ ਪਾਠ-ਭੇਦ ਆ ਗਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਉਣਾ ਕੋਈ ਅਸੰਭਵ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਤਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੋਰ ਉਤਾਰਿਆਂ ਵਿਚ ਪਹਿਲੇ ਉਤਾਰਿਆਂ ਦੇ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਨੂੰ ਆਉਣ ਤੋਂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਰੋਕ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਕੁਝ ਪਾਠ-ਭੇਦ ਨਵੇਂ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਪਾਸੋਂ ਨਵੇਂ ਉਤਾਰਿਆਂ ਵਿਚ ਹੋਰ ਆ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਗਏ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਵਿਚ ਹੋਰ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਪਹਿਲੇ ਲਿਖਾਰੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਗੁਟਕੇ, ਪੋਥੀਆਂ ਜਾਂ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਉਤਾਰੇ ਪ੍ਰੇਮ-ਭਾਵ ਤੇ ਸਿੱਖੀ ਸ਼ਰਧਾ ਵਿੱਚ ਭਿੱਜ ਕੇ ਕੀਤਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਇਵਜ਼ਾਨਾ ਲਏ ਸੇਵਾ-ਭਾਵ ਨਾਲ ਮੁਫਤ ਹੀ ਭੇਟਾ ਕੀਤਾ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਸਿੱਖ ਮਿਸਲਾਂ ਤੇ ਸਿੱਖ ਰਾਜ ਸਮੇਂ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਉਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਮੰਗ ਵਧ ਜਾਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਵੇਂ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ੀ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੀ ਬਣਾ ਲਿਆ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਤਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਛੇਤੀ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰਨ ਦੀ ਰੁਚੀ ਨੇ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਅੰਦਰ ਸ਼ੁੱਧ ਗੁਰਬਾਣੀ ਲਿਖਣ ਤੇ ਅਸ਼ੁੱਧੀਆਂ ਦੀ ਦੋਬਾਰਾ ਸੋਧ ਕਰਨ ਦੀ ਰੀਤ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਇਹੋ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਧਦੀ ਗਈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਿਖਾਈ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨਾਲੋਂ ਸੁੰਦਰਤਾ ਵਲ ਵਧੇਰੇ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਜੇਹੀ ਰੁਚੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੁਝ ਬੀੜਾਂ, ਨਕਾਸ਼ਾਂ ਪਾਸੋਂ ਲਿਖਵਾਈਆਂ ਗਈਆਂ।

ਜਦ ਛਾਪਾ ਪੱਥਰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਲਿਖਣ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਘਟ ਕਰਨ ਲਈ ਪੰਥਕ ਤੌਰ ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਯਤਨ ਦੀ ਸੂਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਛਾਪੇ ਟਾਈਪ ਵਿਚ ਬੀੜਾਂ ਛਾਪਣ ਸਮੇਂ ਅੱਖਰ ਜੋੜਨ ਵਾਲੇ (ਕੰਪੋਜ਼ੀਟਰਾਂ) ਤੇ ਸੁਧਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ (ਪਰੂਫ਼ ਰੀਡਰਾਂ) ਦੇ ਯਤਨ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਘਟਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਹੋਰ ਵਧਦੀ ਗਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਤਨੀ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਓਨੀ ਨਾ ਵਰਤੀ ਗਈ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਬਾਕੀ ਧਰਮ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਤੋਂ ਵਿਲੱਖਣ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ 'ਗੁਰੂ' ਹਨ, ਅਤੇ ਹਜ਼ੂਰ ਦੀ ਗੁਰਤਾ ਜੁਗੋ-ਜੁਗ ਅਟੱਲ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖਤੀ ਉਕਾਈਆਂ ਜੋ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਜਾਂ ਛਾਪੇ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕਾਰਨ ਆ ਗਈਆਂ ਹਨ ਦੀ ਪਰਖ-ਪੜਤਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਅਤਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਭਾਸਦੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਕਰਤਾਰ ਤਾਂ ਅਭੁੱਲ ਹੈ, ਪਰ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਕੋਲੋਂ ਏਡੇ ਵੱਡੇ ਅਕਾਰ ਦੇ ਗ੍ਰੰਥ ਦਾ ਉਤਾਰਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਕਾਈਆਂ ਜ਼ਰੂਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਸੋਧ-ਸੁਧਾਈ ਅਜਿਹੀਆਂ ਉਕਾਈਆਂ ਦੀ ਹੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਸਾਡੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਅਜੇ ਵੀ ਭਾਰੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਵੱਖ ਵੱਖ ਇਤਿਹਾਸਕ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ, ਡੇਰਿਆਂ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਪਾਸ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਜੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਹੋਰ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਅਤੇ ਲਿਖਤੀ ਉਕਾਈਆਂ ਦੀ ਪਰਖ-ਪੜਤਾਲ ਕਰਨ ਵਿਚ ਅਣਗਹਿਲੀ ਜਾਂ ਬੇਰੁਖੀ ਵਰਤੀ ਗਈ ਤਾਂ ਸਮਾਂ ਪਾ ਕੇ ਇਹਨਾਂ ਬੀੜਾਂ ਵਿਚੋਂ ਵੀ ਕੁਝ ਬੀੜਾਂ ਉਪਲਬਧ ਹੋਣੀਆਂ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ।

ਹਰ ਇੱਕ ਗੁਰਸਿੱਖ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਰੂਪ ਵਿਚ ਛਪਿਆ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂਕਿ ਉਹ ਸ਼ੁੱਧ ਪਾਠ ਕਰ ਸਕੇ। ਇਸ ਮੰਤਵ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਸ਼ੁੱਧ ਰੂਪ ਛਾਪਣਾ ਅਤਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮਸਲਾ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਰਸੀਏ ਤੇ ਖੋਜੀ ਸਿੱਖ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ ਜੋ ਪ੍ਰਚਲਤ ਸੰਥਾ ਸੈਂਚੀਆਂ ਵਿਚ ਛਪ ਰਹੇ ਪਾਠਾਂ ਨੂੰ ਅਸ਼ੁੱਧ ਤੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਪਾਠਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਨਿਜੀ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਰਾਇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਖੋਜ ਜਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੇ ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਪਾਠ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਅਸ਼ੁੱਧ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਣ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਾਠਾਂ ਨੂੰ ਅਸ਼ੁੱਧ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਹ ਸ਼ੁੱਧ ਸਹੀ ਹੋ ਜਾਣ। ਪਾਠਾਂ ਦੇ ਸ਼ੁੱਧ ਜਾਂ ਅਸ਼ੁੱਧ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨਾ ਕਿਸੇ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ-ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਰਸੀਏ, ਖੋਜੀ ਤੇ ਸਿੱਖ ਵਿਦਵਾਨ ਸੱਜਣਾਂ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਰਾਇ ਅਨੁਸਾਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਅੰਦਰਲੀ ਲਿਖਣ ਨਿਯਮਾਵਲੀ ਅਤੇ ਪੁਰਾਤਨ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਲਿਖਤੀ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਅਤੇ ਪੰਥਕ ਪੱਧਰ ਤੇ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਉਚਿਤ ਹੈ। ਇਥੇ ਇਹ ਗੱਲ ਵਰਣਨ ਕਰਨੀ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ, ਸ਼ਬਦੀ ਲਗਾਂ ਮਾਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਦਲਾ ਬਦਲੀ ਆਪਣੀ ਮਨ ਮਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।

ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਦੀਆਂ ਪਾਵਨ ਬੀੜਾਂ ਦੀ ਛਪਾਈ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕਾਂ ਦੀ ਆਪੋ ਧਾਪੀ ਪੰਥ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਹਿਤਾਂ ਲਈ ਹਾਨੀਕਾਰਕ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਵੀ ਪੰਥ ਨੂੰ ਇਸ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਵਧੇਰੇ ਲੋੜ ਹੈ।

ਵਿਦਵਾਨ ਤੇ ਖੋਜੀ ਸੱਜਣਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਮਸਲੇ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਇਸ ਸੂਚੀ ਵਿਚ ਆਏ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਨੇਮਾਂ ਤੇ ਗੁਰਮਤਿ ਅਨੁਸਾਰ ਅਰਥ ਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖ ਕੇ ਨਿਰਣਾ-ਜਨਕ ਵਿਚਾਰ ਦੇਣ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਹੜਾ ਪਾਠ ਸ਼ੁੱਧ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਇਸੇ ਹੀ ਮਨੋਰਥ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖ ਕੇ ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ।

ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਪਹਿਲੀ ਖੋਜ ਪੁਸਤਕ ਹੈ ਜੋ ਭਵਿੱਖ ਵਿਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਖੋਜੀਆਂ ਦਾ ਮਾਰਗ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦੀ ਰਹੇਗੀ।

ਮੈਂ ਆਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਖੋਜੀ ਲੇਖਕਾਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ, ਘਾਲਣਾ, ਲਗਨ ਤੇ ਖੋਜ ਨੂੰ ਬਹੁ-ਮੁੱਲੀ ਸਮਝ ਕੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਜਗਿਆਸੂ ਤੇ ਖੋਜੀ ਵਿਦਵਾਨ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਯੋਗ ਕਦਰ ਕਰਕੇ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਲੇਖਕਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੀਤੇ ਕੰਮ ਦੀ ਦਾਦ ਦੇਣਗੇ।

ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਦਾ ਦਾਸ

ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ

ਹੈਂਡ ਗ੍ਰੰਥੀ, ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ,

ਗਲੀ ਸ਼ਹੀਦ ਬੁੰਗਾ, ਨੇੜੇ ਕੌਲਸਰ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।

ਮਿਤੀ ੯-੧੦-੭੬

ਆਦਿ-ਮੰਗਲ ਦਾ ਸੰਪੂਰਨ ਸਰੂਪ ਤੇ ਸਹੀ ਤਰਤੀਬਕ ਸਥਾਨ

ਗੁਰਮਤਿ ਦੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਕ ਅਟੱਲਤਾ ਦੇ 'ਪਰਬਤ ਮੋਰਾਣ' ਅਤੇ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਪੱਖੋਂ 'ਜਗ ਮਹਿ ਚਾਨਣ' ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਮੁੱਢਲੇ ਸਰੂਪ 'ਪੋਥੀ ਸਾਹਿਬ' ਦੀਆਂ 99% ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਅਰੰਭ ਵਿੱਚ “ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥” ਤੱਕ ਦਾ ਅਨਛੇਦਤ ਅਤੇ ਸਿਰਲੇਖ ਸੁਤੰਤਰ ਵਾਰਤਕ-ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ ਸ਼ੋਭਨੀਕ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਹਿਤਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ 'ਆਦਿ-ਮੰਗਲ' ਜਾਂ 'ਆਦਿ-ਮੰਗਲਾਚਰਨ' ਅਤੇ ਸਿੱਖ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਪੰਥਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ 'ਮੂਲਮੰਤਰ' (ਮੁਢਲਾ ਗੁਰਉਪਦੇਸ਼) ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਤੇ ਸੱਦਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਨੋਤ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਰਚਿਤ ਇਹ ਪਾਵਨ ਮਹਾਂਵਾਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ 'ਪੋਥੀ' ਦੀ ਸੰਪਾਦਨਾ ਮੌਕੇ ਆਪਣੇ ਮੁਬਾਰਕ ਹਸਤ-ਕਮਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਲਿਖਿਆ। ਇਸ ਉਪਰੰਤ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ 'ਜਪੁ' ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਕੇ 'ਧੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ' ਦੀ ਬਾਕੀ ਲਿਖਤ ਅਰੰਭ ਕੀਤੀ। ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰੀ ਬੀੜ ਸਮੇਤ ਬਹੁਤੇ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਖਰੜਿਆਂ ਦੇ ਤਤਕਰੇ ਵਿੱਚ “ਜਪੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀਉ ਕਿਆਂ ਦਸਤਖਤਾ ਕਾ ਨਕਲ” ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵੀ ਲਿਖੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਭਾਵਾਰਥ ਹੈ ਕਿ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਹੱਥੀਂ ਲਿਖੇ 'ਜਪੁ-ਜੀ' ਦੀ ਨਕਲ ਕੀਤੀ। ਇਹੀ ਕਾਰਣ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਅਤੇ 2008 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਬਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਛਪੀਆਂ ਅਨ-ਛੇਦ ਤੇ ਪਦ-ਛੇਦ ਪਾਵਨ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਮੁੱਢ ਵਿੱਚ ਦੂਹਰੀਆਂ ਡੰਡੀਆਂ ਅੰਦਰਲੇ 'ਜਪੁ' ਸਿਰਲੇਖ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਪਰੋਕਤ ਮੰਗਲਮਈ ਮਹਾਂਵਾਕ ਅੰਕਿਤ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਪਦ-ਛੇਦ ਬੀੜ ਵਿਖੇ ਉਪਰੋਕਤ ਮਹਾਂਵਾਕ “ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥” ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਦ-ਛੇਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਛਾਪੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਪਦ-ਛੇਦ ਬੀੜ ਵਿਖੇ ਅਤਿ ਸਖਿੰਪਤ-ਮੰਗਲ “ੴ ਸਤਿ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥” ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ “ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥” ਦੇ ਅਸ਼ੁਧ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਛਾਪਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਕੁਝ ਸੰਪਰਦਾਈ ਸਿੱਖ ਡੇਰੇਦਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰਲੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਬਜਿਦ ਹਨ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਮੂਲਮੰਤ੍ਰ “ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥” ਤਕ ਹੈ। ਦਮਦਮੀ ਟਕਸਾਲ ਦੇ ਨਾਂ ਹੇਠ ਡੇਰਾ ਚੌਕ ਮਹਿਤਾ ਵੱਲੋਂ ਤਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਪਾਵਨ ਬੀੜਾਂ, ਪੋਥੀਆਂ ਤੇ ਗੁਟਕਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ “॥ ਜਪੁ ॥” ਸਿਰਲੇਖ ਦੀਆਂ ਹੱਦ (ਫੁੱਲ ਸਟਾਪ) ਰੂਪ ਪਹਿਲੀਆਂ ਡੰਡੀਆਂ ਹਟਾ ਕੇ “ਜਪੁ॥” ਸਿਰਲੇਖ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਥਾਪੇ ਮੂਲਮੰਤ੍ਰ ਦਾ ਭਾਗ ਬਨਾਉਣ ਦਾ ਸ਼ਰੇਆਮ ਅਸਫਲ ਤੇ ਅਵਗਿਆ ਭਰਪੂਰ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ “ੴ” ਤੋਂ “ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥” ਤਕ ਦੀ ਸਾਰੀ ਲਿਖਤ ਪੋਥੀ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸੰਪਾਦਨਾ ਕਾਲ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਕੇ ਲਿਖੀ ਤੇ ਛਾਪੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। “ੴ” ਤੋਂ “ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥” ਤੱਕ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਭਾਗ ਵਾਰਤਕ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਭਾਗ ਦੂਹਰੀਆਂ ਡੰਡੀਆਂ ਅੰਦਰ “॥ ਜਪੁ ॥” ਸਿਰਲੇਖ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਬੀੜ ਦੇ ਤਤਕਰੇ ਵਿੱਚ

ਵੀ 'ਜਪੁ' ਸਿਰਲੇਖ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਵਾਰਤਕ ਰੂਪ ਹੈ। ਤੀਜਾ ਭਾਗ “ਆਦਿ ਸਚੁ ਜਗਾਦਿ ਸਚੁ ॥ ਹੈ ਭੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥” ਕਾਵਿ-ਰੂਪ ਸਲੋਕ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਅਕੱਠ ਗਵਾਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਰਾਗ ਗਉੜੀ ਅੰਦਰਲੀ 'ਸੁਖਮਨੀ' ਨਾਮਕ ਬਾਣੀ ਦੀ 17ਵੀਂ ਅਸਟਪਦੀ ਦਾ ਮੁਢਲਾ ਸਲੋਕ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਾਵਿ ਤੇ ਵਾਰਤਕ ਰੂਪ ਰਚਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਥੇ ਵੱਡਾ ਸੁਆਲ ਇਹ ਵੀ ਖੜਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ 'ਜਪੁ' ਸਿਰਲੇਖ ਨੂੰ ਸੰਪਰਦਾਈ ਮੂਲਮੰਤ੍ਰ ਦਾ ਭਾਗ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਮੁਢਲੀ ਬਾਣੀ ਨੂੰ 'ਜਪੁ-ਜੀ ਸਾਹਿਬ' ਕਿਵੇਂ ਆਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਛਾਪੇ ਦੀ ਪਾਵਨ ਬੀੜ ਵਿੱਚ “ੴ ਤੋਂ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ” ਤੱਕ ਦਾ ਮਹਾਂਵਾਕ ਜਦੋਂ ਵੀ ਆਦਿ-ਮੰਗਲਾਚਰਨ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਅੰਤਲਾ ਲਫਜ਼ 'ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ' ਹੈ। ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ 'ੴ ਤੋਂ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ' ਤੱਕ ਦਾ ਮਹਾਂਵਾਕ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਆਦਿ-ਮੰਗਲ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੰਥਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਮੂਲਮੰਤ੍ਰ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਬੀੜਾਂ ਵਿੱਚ ਮੰਗਲਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ

ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਅਤੇ ਬਜ਼ਾਰ ਦੇ ਛਾਪੇ ਦੀ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਬੀੜ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦਿਆਂ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਮੰਗਲਾਂ ਦੀ ਰੂਪਕ ਤੇ ਸਥਾਨਿਕ ਤਰਤੀਬ ਵਿੱਚ ਇਕਸਾਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਵਾਲੀ ਛਾਪੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਪਾਵਨ ਬੀੜ ਵਿੱਚ 31 ਰਾਗਾਂ ਚੋਂ 26 ਰਾਗਾਂ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ‘ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥’ ਤੱਕ ਦਾ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਹੈ। ਸਿਰੀਰਾਗੁ, ਜੈਤਸਰੀ, ਬੈਰਾੜੀ, ਤੁਖਾਰੀ ਤੇ ਕੇਦਾਰਾ ਰਾਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ ‘ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਹੈ। ਭਾਵ, 31 ਰਾਗਾਂ ਚੋਂ 5 ਰਾਗਾਂ ਦੇ ਮੁੱਢ ਵਿੱਚ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ ਹੈ। ਭਾਵ, ੩੧ ਰਾਗਾਂ ਚੋਂ ੫ ਰਾਗਾਂ ਦੇ ਮੁੱਢ ਵਿੱਚ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ ਹੈ। ਆਸਾ ਕੀ ਵਾਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਭਗਤਬਾਣੀ, ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ਤੇ ਮ: ੫, ਸਵੱਈਏ ਮ: ੫ ਤੇ ਸਲੋਕ ਵਾਰਾਂ ਤੇ ਵਧੀਕ ਦੇ ਆਦਿ ਮੰਗਲ ਸੰਪੂਰਣ ਹਨ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਬਾਕੀ ਬਾਣੀਆਂ ਦੇ ਮੰਗਲ ਸੰਖੇਪ ਹਨ ਤੇ ਉਹ ਵੀ ਤਿੰਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ:

1. ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ - 9 ਵਾਰ
2. ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ - 2 ਵਾਰ
3. ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ - 522 ਵਾਰ

ਨੋਟ: ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਸੰਨ ੧੯੫੨ ਵਾਲੀ ਛਾਪੇ ਦੀ ਬੀੜ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਦੀਆਂ ਪੋਥੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਆਰੰਭਕ ਸਲੋਕਾਂ ਅੰਦਰਲੇ ‘ਮਹਲਾ ੧’ ਅਤੇ ‘ਮਹਲਾ ੨’ ਦੇ ਸਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਿਖੇੜਣ ਲਈ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰੀ ਬੀੜ ਮੁਤਾਬਿਕ ਅਤਿ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ ‘ੴ ਦਰਜ ਸੀ, ਜੋ ਹੁਣ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਤੇ ਟਕਸਾਲ ਭਿੰਡਰਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਬੀੜਾਂ ਤੇ ਪੋਥੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅਲੋਪ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ੧੭ਵੀਂ ਤੇ ੧੮ਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀਆਂ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਬਰੀਕੀ ਨਾਲ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬੰਨੋ ਸ਼ਾਖ ਦੀਆਂ ਬੀੜਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਤੇ ਦਮਦਮੀ ਸ਼ਾਖ ਦੀਆਂ ਵਧੇਰੇ ਬੀੜਾਂ ਵਿੱਚ ਮੰਗਲਾਂ ਦੀ ਸਥਾਨਿਕ ਤੇ ਰੂਪਕ ਇਕਸਾਰਤਾ ਦਿੱਸਦੀ ਹੈ। ੩੧ ਮੁੱਖ ਰਾਗਾਂ ਦੇ ਅਰੰਭਕ ਮੰਗਲ ਸਾਰੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹਨ ਅਤੇ ਉਪਰਾਗਾਂ, ਰਾਗਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ, ਵੱਖ ਵੱਖ ਬਾਣੀਕਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਬਾਣੀਆਂ ਦੇ ਜੋ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਕੇਵਲ ‘ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ ਹੈ।

ਪਰ, ਛਾਪੇ ਦੀ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਜੋ ਮੰਗਲ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਕਈ ਥਾਈਂ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਰਾਗਾਂ ਦੀ ਅਰੰਭਤਾ ਤੇ ਸ਼ਬਦੀ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕਈ ਥਾਈਂ ਪਿੱਛੋਂ। ਕਿਤੇ ਮੰਗਲ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਤੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਉੱਪਰ। ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਾਵਨ ਬੀੜ ਦੀਆਂ ਇਲਾਹੀ ਰਚਨਾਵਾਂ ਦੇ ਬਾਣੀਕਾਰਾਂ, ਬਾਣੀਆਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਤੇ ਕਾਵਿਕ ਛੰਦਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਭੁਲੇਖੇ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਭਗਤਬਾਣੀ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਅਤੇ ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਵਾਂਗ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼

ਲੰਮੀਆਂ ਬਾਣੀਆਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ ਆਏ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲਾਂ ਕਾਰਣ। ਉਦਾਹਰਣ ਵੱਜੋਂ ਕੁਝ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਚੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ:

੧. ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗ ਮਹਲਾ ਪਹਿਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧॥

ਮੋਤੀ ਤ ਮੰਦਰ ਉਸਰਹਿ...॥ {ਪੰ. ੧੪}

(੧) ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ॥ ਆਖਿ ਆਖਿ ਮਨੁ ਵਾਵਣਾ...॥ {ਪੰ. ੫੩}

੨. ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕਾ॥ ਏਕੁ ਸੁਆਨੁ ਕੈ ਘਰਿ ਗਾਵਣਾ

ਜਨਨੀ ਜਾਨਤ ਸੁਤੁ ਬਡਾ ਹੋਤੁ ਹੈ...॥ {ਪੰ. ੯੧}

੩. ਰਾਗ ਮਾਝ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ਮਹਲਾ ੪ ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੈ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਇਆ॥ {ਪੰ. ੯੪}

੪. ਗਉੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮਃ ੫॥ ਸਲੋਕੁ॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਆਦਿ ਗੁਰਏ ਨਮਹ॥...{ਪੰ. ੨੬੨}

੫. ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੀ॥ ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਬਾਵਨ ਅਛਰ ਲੋਕ ਤ੍ਰੈ...॥ {ਪੰ. ੩੪੦}

ਪਰ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਹੱਥ-ਲਿਖਤੀ ਬੀੜਾਂ ਵਿੱਚ ਐਸਾ ਨਹੀਂ। ਰਾਗਾਂ ਅਤੇ ਵੱਖ ਵੱਖ ਸ਼ਬਦੀ ਸੰਗ੍ਰਹਿਆਂ ਦੇ ਮੰਗਲ ਸਭ ਥਾਈਂ ਪਤਰੇ ਅਥਵਾ ਪੰਨੇ ਦੇ ਅੱਧ ਤੋਂ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਤੇ ਸ਼ਬਦੀ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਹਨ। ਭਾਵ, ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖੇ ਗਏ ਹਨ। ਹਾਂ! ਭਾਈ ਬੰਨੇ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰੀ ਬੀੜ ਦੇ ਮੰਗਲ ਵੀ ਹਨ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਕਈ ਥਾਈਂ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ, ਪਰ ਹੈਨ ਉਹ ਵੀ ਵਰਕੇ ਦੇ ਸੱਜੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਕਈ ਥਾਈਂ ਸੱਜੇ ਉੱਪਰ ਵੀ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਪਰੋਕਤ ਦੋਹਾਂ ਤਰਤੀਬਾਂ ਵਿੱਚ ਮੰਗਲਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵਰਕੇ ਦੇ ਖੱਬੇ ਅੱਧ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਵਧਣ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਸਿੱਧ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਬੀੜਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਥਾਈਂ ਮੰਗਲਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲ ਦਿੰਦਿਆਂ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਦੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਬਿਠਾਉਣਾ ਜਾਂ ਰੱਖਣਾ, ਸਭਿਅਕ ਪੱਖੋਂ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲ 'ਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਸਤਿਕਾਰ ਦੇਣਾ ਤੇ ਵਡੱਪਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰਨ ਤੁੱਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਹੀਦ ਸਿੱਖ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕਾਲਜ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਤਤਕਾਲੀ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ 'ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਰਪਣ' ਦੀ ਦਸਵੀਂ ਪੋਥੀ ਦੇ ਅੰਤਲੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ 'ਮੂਲਮੰਤ੍ਰ ਦੀ ਸਹੀ ਥਾਂ ਦਾ ਨਿਰਨਾ' ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ ਲਿਖਦੇ ਹਨ:

“ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ 'ਬੀੜ' ਦੀ ਛਪਾਈ ਦਾ ਕੰਮ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਨੇ ਛਪਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਵਾਲੀ ਬੀੜ ਨਾਲ ਸੁਧਾਈ ਕੀਤੀ। ਜਿਹੜੇ ਸੱਜਣ ਸੁਧਾਈ ਦੇ ਕੰਮ ਉਤੇ ਲਾਏ ਗਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ 'ਬੀੜ' ਦਾ ਲਿਖਣ-ਢੰਗ ਵੇਖ ਕੇ ਇਹ ਨਵਾਂ ਖਿਆਲ ਸੁੱਝਿਆ ਕਿ ਉਸ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਮੂਲਮੰਤ੍ਰ ਹਰ ਥਾਂ ਬੀੜ ਦੇ ਪੱਤਰੇ ਉੱਤੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਅਖੀਰ 'ਤੇ ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਛੋਟਾ ਮੂਲਮੰਤ੍ਰ 'ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ' ਤਾਂ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਇਕੋ ਹੀ ਪਾਲ ਵਿੱਚ ਮੁੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਸਾਰਾ ਮੂਲਮੰਤ੍ਰ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਉਸੇ ਸਤ੍ਰ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹਰ ਥਾਂ ਲਿਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪੱਤਰੇ ਦੇ ਅੱਧ ਤੋਂ

ਪਿੱਛੋਂ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਵਲ। ਮੂਲਮੰਤ੍ਰ ਦੇ ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਜਾਂ ਤੀਜੀ ਸਤਰ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ; ਪਰ ਉਹ ਵੀ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਹੀ ਉਪਰਲੀ ਸਤਰ ਦੇ ਹੇਠਵਾਰ। ਮੂਲਮੰਤ੍ਰ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਭੀ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਵਲ ਨਹੀਂ ਆਉਣ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਉਹਨਾਂ ਸੱਜਣਾਂ ਨੇ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਇਸ ਪਾਸੇ ਦਿਵਾਇਆ। ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਨੇ ਪੰਥ ਦੇ ਕੁਝ ਮੁਖੀ ਵਿਦਵਾਨ ਸੱਜਣਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ ਕਰਕੇ ਨਿਰਨਾ ਕਰਾਇਆ। ਮੂਲਮੰਤ੍ਰ ਦੀ ਲਿਖਾਈ ਬਾਰੇ (ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ) ਚਾਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਗੱਲਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਗਈਆਂ।

੧. ਹਰੇਕ ਥਾਂ ਮੂਲਮੰਤ੍ਰ ਪੱਤ੍ਰੇ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਹੀ ਹੈ। ਸਾਬਤ ਮੂਲਮੰਤ੍ਰ ਦਾ ਪਹਿਲੀ ਸਤਰ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਹਿੱਸਾ ਲਿਖਣ ਵੇਲੇ ਭੀ ਪੱਤਰੇ ਦਾ ਸੱਜਾ ਪਾਸਾ ਹੀ ਵਰਤਿਆ ਹੈ। ਕਿਤੇ ਭੀ ਮੂਲਮੰਤ੍ਰ ਨੂੰ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਨਹੀਂ ਆਉਣ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

੨. ਕਈ ਥਾਈਂ ਇਹ ਮੂਲਮੰਤ੍ਰ ਸ਼ਬਦ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਨਾਲੋਂ ਉਚੇਰਾ ਹੈ।

੩. ‘ਰਾਗ’ ਅਤੇ ‘ਮਹਲੇ’ ਵਾਲਾ ਸਿਰਲੇਖ ਸਦਾ ਹੀ ਪੱਤਰੇ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਕਿਤੇ ਸਿਰਲੇਖ ਲੰਮਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਪੱਤਰੇ ਦੇ ਅੱਧ ਤੋਂ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਵਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਬਾਕੀ ਬਚਿਆ ਹਿੱਸਾ ਮੁੜ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਹੀ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਹੇਠ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

੪. ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਮੂਲਮੰਤ੍ਰ-ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪੱਤਰੇ ਉੱਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਥਾਂ ਖਾਲੀ ਕੋਰਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ:

ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਸੱਜਣ ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਉੱਤੇ ਅੱਪੜੇ ਕਿ ਪੱਤਰੇ ਉੱਤੇ ਹਰ ਥਾਂ ਮੂਲਮੰਤ੍ਰ ਨੂੰ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਕੇ ਆਦਰ-ਸਤਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਦੀਆਂ ਪਰਕਰਮਾਂ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਸਿੱਖ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਹੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਵਾਲੀ ‘ਬੀੜ’ ਵਿੱਚ ਮੂਲਮੰਤ੍ਰ ਨੂੰ ਸਦਾ ‘ਪਹਿਲ’ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਨ ਵੇਲੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮੂਲਮੰਤ੍ਰ ਹੀ ਪੜ੍ਹਣਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਲਿਖਣ-ਢੰਗ ਹੀ ਇਹੀ ਸੀ ਕਿ ਆਰੰਭਕ ਮੰਗਲਾਚਰਨ ਨੂੰ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਪਹਿਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਏ।

ਅਗਾਂਹ ਸਦਾ ਲਈ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਟਪਲੇ ਤੋਂ ਬਚਾਣ ਲਈ ਉਹਨਾ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ‘ਬੀੜਾਂ’ ਛਾਪਣ ਵੇਲੇ ਮੂਲਮੰਤ੍ਰ ਨੂੰ ‘ਪਹਿਲਾਂ’ ਛਾਪਿਆ ਜਾਏ। ਪੰਜਾਬੀ ਦੀ ਲਿਖਾਈ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਸੱਜੇ ਵਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸੋ, ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੂਲਮੰਤ੍ਰ ਪੱਤਰੇ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਛਾਪੇ ਜਾਣ ਦੇ ਥਾਂ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸਿਰਫ ਇਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮੂਲਮੰਤ੍ਰ ਨੂੰ ਪਹਿਲ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਸੀ।”

ਨਿਹੰਗ ਸਿੰਘ ਬੁੱਢਾ ਦਲ ਪਟਿਆਲਾ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਜਥੇਦਾਰ ਬਿਰੱਕਤ ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਮਿਤੀ ੬/੬/੫੬ ਦੇ ਦਿਨ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਲਿਖ ਕੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਰਾਇ ਇਉਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ:

ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਕਿ ਚੀਫ਼ ਖ਼ਾਲਸਾ ਦੀਵਾਨ ਅਤੇ ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਸੱਜਣ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁ: ਪ੍ਰ: ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਛਾਪੀ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਅਦਲਾ ਬਦਲੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਅਤੇ ਬੁੱਢਾ ਦਲ ਚਲਦਾ ਵਹੀਰ ਨਿਹੰਗ ਸਿੰਘਾਂ ਦੀ ਖ਼ਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਰਾਇ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਮੰਗਲਾਚਰਣਾਂ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਅਤੇ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਤੇ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ੩੦ ਮਈ ੧੯੫੪ ਨੂੰ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਫਿਲਹਾਲ ਝਗੜੇ ਨੂੰ ਨਿਪਟਾਉਣ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਮੈਂ ੨੪-੪-੫੫ ਦੇ ਮਤੇ ਦੀ ਵੀ ਪ੍ਰੋੜਤਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਪਰ ਜੇ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਮੰਗਲਾ- ਚਰਣ ਬਦਲਣ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਵੀ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਭੀ ਸਾਡੀ ਰਾਇ ਸਪਸ਼ਟ ਇਹੀ ਰਹੇਗੀ ਕਿ “ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ” ਪਹਿਲੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਸ੍ਰੀ ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਵੀ “ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ” “ਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਉਤੀ ਜੀ ਕੀ, ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦਸਵੀਂ” ਜਾਂ “ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ” ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ।

ਪੁਰਾਤਨ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਵੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਾਹਿਬਾਨ ਅਤੇ ਨਿਹੰਗ ਸਿੰਘਾਂ ਦੀਆਂ ਛਾਉਣੀਆਂ ਵਿਚ ਓਹੀ ਹਸਤ ਲਿਖਿਤ ਬੀੜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੰਗਲਾ ਚਰਣ ਪਹਿਲੋਂ ਸਨ। ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਬੀੜਾਂ ਦਾ ਉਪਰੋਕਤ ਅਸਥਾਨਾਂ ਤੇ ਇਸ ਲਈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੰਗਲਾ ਚਰਣ ਗਲਤ ਸਨ, ਭਾਵ ਅਗੇ ਪਿਛੇ ਸਨ।

ਆਪ ਦਾ ਹਿਤੂ-

ਮਿਤੀ ੬/੬/੫੬ (ਸਹੀ) ਜਥੇਦਾਰ ਬਿਰੱਕਤ ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ, ਨਿਹੰਗ ਸਿੰਘ ਬੁੱਢਾ ਦਲ, ਪਟਿਆਲਾ।

{ਵੇਖੋ! ਹਥਲੀ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਅੰਤਿਕਾ ਨੰ. ੧, ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਛਾਪੀ ਸੰਨ ੧੯੫੨ ਵਾਲੀ ਪਾਵਨ ਬੀੜ ਦੀ ਛਪਾਈ ਬਾਰੇ 'ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਾਕਫ਼ੀਅਤ' ਨਾਂ ਦਾ ਕਿਤਾਬਚਾ- ਪੰ. ੨੨}

‘ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਧਰਮ ਅਧਿਐਨ ਵਿਭਾਗ’ ਪੰਜਾਬੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਪਟਿਆਲਾ ਦੇ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਡਾ. ਗੁਰਮੇਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਲਿਖੇ ‘ਗੁਰਬਾਣੀ ਉਚਾਰਨ’ ਨਾਂ ਦੇ ਪਰਚੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਵੀ “ਮੰਗਲਾਚਰਨ (ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ) ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਵਿਧਾਨ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਮੰਗਲਾਚਰਨ, ਸਿਰਲੇਖ ਤੋਂ ਉਪਰ ਤੇ ਸੱਜੇ ਕਰਕੇ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਦਾ ਉਚਾਰਨ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੈ।” ਮੰਗਲਾਂ ਦੀ ਹੋਰ ਵਿਸਥਾਰਤ ਤੇ ਸਥਾਨਿਕ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਲਈ ‘ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਰਪਣ’ ਦੀ ਦਸਵੀਂ ਪੋਥੀ ਦੇ ਪੰਨਾ ੭੧੧ ਤੋਂ ‘ਮੂਲਮੰਤ੍ਰ ਦੀ ਸਹੀ ਥਾਂ ਦਾ ਨਿਰਨਾ’ ਅਤੇ ‘ਸੰਪਾਦਕ ਨਿਰਣੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ’, ‘ਸੰਪਾਦਨ-ਕਲਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ‘ਸਰਬੋਤਮਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ’ ਆਦਿਕ ਪੁਸਤਕਾਂ ਨੂੰ ਧੀਰਜ ਸਹਿਤ ਵਾਚਣਾ ਹੋਰ ਵੀ ਲਾਹੇਵੰਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜਥੇਦਾਰ ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀ ਦੇ ਅਤਿ ਨਿਕਟਵਰਤੀ ਸਾਥੀ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਖੋਜੀ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਡਾ. ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਰਚਿਤ ਪੁਸਤਕ ‘ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀਆਂ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ’ ਦੀ ਅੰਤਿਕਾ ਨੰ. ੮ ਵਿਖੇ ਮੰਗਲਾਚਰਨ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਥਾਨਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਬੀੜਾਂ ਦੀ ਵਿਵਰਨਾਤਮਿਕ ਸੂਚੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ:

- ਮੰਗਲਾਚਰਨ ਦਾ ਸਥਾਨ ਬਾਣੀ ਸਿਰਲੇਖ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਪੰਕਤੀ ਵਿੱਚ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ: ੯, ੧੧, ੧੩, ੧੫, ੧੮, ੪੭, ੫੧, ੫੩, ੮੦, ੮੯, ੯੮, ੧੦੭, ੧੦੮ (ਕੁੱਲ ੧੩)
- ਮੰਗਲਾਚਰਨ ਦਾ ਸਥਾਨ ਪਤਰੇ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਹੈ: ੭, ੧੨, ੧੭, ੨੦, ੨੭, ੩੦, ੩੨, ੪੫, ੫੬, ੫੭, ੬੭, ੭੯, ੮੨, ੮੭, ੯੯, ੧੦੦, ੧੦੨, ੧੦੪, ੧੦੬, ੧੧੫ (ਕੁੱਲ ੨੦)
- ਮੰਗਲਾਚਰਨ ਦਾ ਸਥਾਨ ਬਾਣੀ ਸਿਰਲੇਖ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੈ: ੫, ੮, ੨੨, ੨੬, ੨੭, ੩੧, ੩੩, ੩੪, ੩੫, ੩੬, ੫੪, ੬੨, ੬੬, ੬੮ (ਕੁੱਲ ੧੪)

ਜਥੇਦਾਰ ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀ ਮੁਤਾਬਿਕ ਬੁੰਗਾ ਗਿਆਨੀਆਂ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਤੋਂ ਸਿੱਖ ਰੈਫਰੈਂਸ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੀ ਬੀੜ, ਜਿਹੜੀ ਹੁਣ ਡਾ. ਅਨੁਰਾਗ ਸਿੰਘ ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੇ ਘਰ ਦੱਸੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੰਗਲ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ (ਆਦਿ ਵਿੱਚ) ਓਵੇਂ ਹੀ ਲਿਖੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਸੰਨ ੧੯੫੨ ਵਿੱਚ ਛਾਪੇ ਸਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਵਖਰਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ‘ੴ’ ਦੇ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਰੂਪ ਦੀ ਥਾਂ ਇਉਂ ‘ੴ’ ਦਰਸ਼ਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਬੀੜ ਦੀ ਡਿਜੀਟਲ ਕਾਪੀ ਮੇਰੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਅਧਿਐਨ ਕੇਂਦਰ ਚੋਂ ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀ ਦੇ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਦਾ ਭਾਗ ਬਣੀ। ‘ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀਆਂ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ ਲਿਖਤੀ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ’ ਦੀ ਵਿਵਰਨਾਤਮਕ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਹ ਬੀੜ ੫੦ ਨੰ ‘ਤੇ ਦਰਜ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਖਾਲੀ ਪਤਰਿਆਂ ਦਾ ੪੧ ਨੰ. ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਪੰਨਾ ੨੭੨ ਮੁਤਾਬਿਕ ਉਸ ਦਾ ਭਾਗ ਹੈ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ‘ੴ’ ਤੇ ‘卐’ (ਸਵਾਸਤਿਕ) ਦੇ ਗੇਰੂ ਰੰਗੇ (ਭਗਵੇਂ) ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਗਾਏ ਹੋਏ ਹਨ।

ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਇਹੋ ਕਾਰਣ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਰਕੇ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨੇ ਸੰਨ ੧੯੫੨ ਤੋਂ ੧੯੬੩ ਤੱਕ ਪਾਵਨ ਬੀੜਾਂ ਤੇ ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਪੋਥੀਆਂ ਦੇ ਮੰਗਲ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ (ਆਦਿ ਵਿੱਚ) ਛਾਪਣ ਦਾ ਉਪਕਾਰ ਕਰਦੀ ਰਹੀ। ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਬੀੜ ਦੀ ਛਪਾਈ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਸਥਾਨਕ ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਘਟ ਗਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੁੱਕਣਾ ਅਤੇ ਮੁੱਠੀ ਗਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੁਆਰਥੀ ਸੋਚ ਅਧੀਨ ਕੁਝ ਸੰਪਰਦਾਈ ਡੇਰੇਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ‘ਚੀਫ਼ ਖ਼ਾਲਸਾ ਦੀਵਾਨ’ ਦੇ ਆਗੂਆਂ ਵੱਲੋਂ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਵਿਰੋਧੀ ਸੁਰ ਅਲਾਪਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਕਿ “ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਪਾਵਨ ਬੀੜ ਦੇ ਮੰਗਲ ਬਦਲ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਘੋਰ ਅਪਰਾਧ ਹੈ।” ਜਦ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਸੰਨ ੧੯੫੯ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ‘ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਛਾਪੀ ਗਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬੀੜ—ਬਾਰੇ- ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਾਕਫ਼ੀਅਤ’ ਨਾਂ ਦੇ ਕਿਤਾਬਚੇ ਦੁਆਰਾ ਪੰਥਕ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਹੋਈਆਂ ਇਕੱਤ੍ਰਤਾਵਾਂ ਤੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਸਮੇਤ ਉਪਰੋਕਤ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਸਹਜੇ ਹੀ ਜਾਣੂੰ ਹੋਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖ ਰੈਫ਼ਰੈਂਸ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੀਆਂ ਚੋਣਵੀਆਂ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਿਧੀਚੰਦ ਜੀ ਵਾਲੀ ਸੁਰਸਿੰਘੀ ਬੀੜ ਸਮੇਤ ੫੧ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਨਾਲ ਸਿੱਧ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੰਗਲਾਂ ਦਾ ਸਹੀ ਸਥਾਨ ਸ਼ਬਦ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ (ਆਦਿ ਵਿੱਚ) ਹੈ। {ਵਾਚੋ! ਪਾਠਾਂਤਰ ਸੁਧਾਈ ਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਛਪਾਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਅੰਤਿਕਾ: ਨੰ. ੧, ਪੰ. ੭ ਤੋਂ ੨੧}

ਜਨਵਰੀ ੧੪ ਸੰਨ ੧੯੫੭ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਦੀਆਂ ਸਮਕਾਲੀ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਤੇ ਮਾਸਕ ਪੱਤਰਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸੰਪਾਦਕਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਸਾਂਝੇ ਬਿਆਨ ਰਾਹੀਂ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਵਨ ਬੀੜ ਦੀ ਛਪਾਈ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਸ਼ਲਾਘਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਿੱਖ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਨੂੰ ਗੁੰਮਰਾਹ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਵਾਰਥੀ ਪ੍ਰਾਪੇਗੰਡੇ ਦੀ ਨਿਖੇਧੀ ਕਰਦਿਆਂ ਸਿੱਖ ਜਗਤ ਨੂੰ ਸੁਚੇਤ ਵੀ ਕੀਤਾ। ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰ. ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ‘ਹਮਦਰਦ’, ਸ਼ਾਦੀ ਸਿੰਘ, ਈਸ਼ਰ ਸਿੰਘ ‘ਮਝੈਲ’ ਅਤੇ ਸ੍ਰ. ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਅਜ਼ਾਦ ਵਰਗੇ ਦਰਜਨ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਸੁਘੜ ਸੰਪਾਦਕ, ਸਾਹਿਤਕਾਰ ਤੇ ਪੰਥ-ਦਰਦੀ ਵਿਦਵਾਨ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਪੰਥ ਨੂੰ ਸਦਾ ਹੀ ਰੜਕਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। {ਵੇਖੋ! ਉਪਰੋਕਤ ਪੁਸਤਕ ਪੰ. ੧੧੨ ਉੱਤੇ ਚਿੱਤਰ ਨੰ. ੩/੧}

ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ “ਪੰਥਕ ਬਦਨਸੀਬੀ ਹੀ ਮੰਨੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ (ਸੰਤ ਬਾਬਾ) ਫਤਹਿ ਸਿੰਘ ਤੇ ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਦੀ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਮੌਕੇ ਸੰਨ ੧੯੬੪ ਵਿੱਚ ਸੰਪਰਦਾਈ ਸੋਚ ਅਤੇ ਰਾਜਨੀਤਕ ਵੋਟ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਅਧੀਨ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਪਾਵਨ ਬੀੜ ਦੀ ਸ਼ੁਧ ਛਪਾਈ ਸਬੰਧੀ ਆਪਣਾ ਉਪਰੋਕਤ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸਹੀ ਫੈਸਲਾ ਬਦਲ ਲਿਆ। ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਖ਼ਾਲਸਾ ਭਿੰਡਰਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਗਿਆਨੀ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ (ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ ਡੇਰਾ ਚੌਕ ਮਹਿਤਾ ਦੇ ਮੁਖੀ ਬਣੇ) ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਪ੍ਰੈਸ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਪਾਵਨ ਬੀੜ ਦੀ ਪਰੂਫ਼-ਰੀਡਿੰਗ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਉਸਤਾਦ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਛਪੇ ਦੀ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਮੰਗਲਾਂ ਦੀ ਬੇਤਰਤੀਬੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸ਼ਬਦ ਜੋੜਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਾਧੇ-ਘਾਟੇ ਕੀਤੇ। ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ ਇਹ ਬੀੜ ਨਾ ਕਰਤਾਰਪੁਰੀ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦਮਦਮੀ ਬੀੜ ਨਾਲ।”

ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਪ੍ਰੈਸ ਵਿੱਚ ਪਰੂਫ਼ ਰੀਡਰ ਰਹੇ ਸ੍ਰ. ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ (ਸ਼ਹੀਦ ਉਧਮ ਸਿੰਘ ਨਗਰ) ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਾਲੇ ਨੇ ਮੁਲਾਜ਼ਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਥੇਦਾਰ ਟੌਹੜਾ ਜੀ ਨੂੰ ਅਤੇ ਸੇਵਾ-ਮੁਕਤ ਹੋਣ ਉਪਰੰਤ ਸ੍ਰ. ਇਕਬਾਲ ਸਿੰਘ ‘ਖ਼ਾਲਸਾ’ ਆਦਮਪੁਰ (ਜਲੰਧਰ) ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਗਿਆਨੀ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿੱਚ ਮੰਗਲ ਅਤੇ ਕਈ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਲਗਮਾਤ੍ਰੀ ਜੋੜ ਬਦਲਣ ਦਾ ਲਿਖਤੀ ਕਾਰਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੱਥੀਂ ਕੀਤਾ। ਸ਼ਹੀਦ ਸਿੱਖ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕਾਲਜ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ੧੯੭੪-੭੬ ਦੇ ਸ਼ੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਕਲਾਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਪਾਸ ਸੰਥਾ ਲਈ ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਦੀਆਂ ਓਹੀ ਪੋਥੀਆਂ (੪ ਭਾਗ) ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੰਗਲ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ (ਆਦਿ ਵਿੱਚ) ਸਨ। ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਲੋਕ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ‘ੴ’ ਦਾ ਮੰਗਲ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਗਲੇ ਤਿੰਨ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨ ਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਰਾਗ ‘ਮਾਝ’ ਤੇ ‘ਆਸਾ’ ਦੀ ਵਾਰ ਵਿੱਚ ਮਃ ੨ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ ਦਰਜ ਹੋਏ ਮਿਲਦੇ ਹਨ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਸਟੱਡੀ ਟੀਮ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਖੋਜੀ ਮੈਂਬਰ ਤਲਵਾੜਾ ਜੀ ਅਤੇ ਜਥੇਦਾਰ ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀ ਸਾਰੇ ਮੰਗਲਾਂ ਨੂੰ ਪਤਰੇ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਲਿਖਣ ਦੀ ਹੀ ਵਕਾਲਤ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੂ-ਕਾਲ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਬੀੜਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ੧੭ਵੀਂ ਤੇ ੧੮ਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀਆਂ ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਢੰਗ ਅਪਨਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇਹੀ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮੂਲਿਕ ਢੰਗ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੰਗਲ ਆਪਣੇ ਸਹੀ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਸ਼ੋਭਨੀਕ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੰਗਲ ਬਦਲਣ ਵਾਲੇ ਕਥਿਤ ਤੇ ਢੁਚਰੀ ਦੋਸ਼ ਤੋਂ ਵੀ ਬਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਟੀਮ ਮੁਤਾਬਿਕ ਮੰਗਲ ਹੈਨ ਵੀ ਕੇਵਲ ਦੋ ਕਿਸਮ ਦੇ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਉਕਾਈਆਂ ਤੇ ਮਨਮਰਜ਼ੀਆਂ ਹਨ। ੩੧ ਰਾਗਾਂ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਅਤੇ ਉਪਰਾਗਾਂ, ਘਰਾਂ ਅਤੇ ਵੱਖ ਵੱਖ ਬਾਣੀਕਾਰਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸੰਗ੍ਰਹਿਆਂ ਅੱਗੇ ਕੇਵਲ 'ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ' ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ। ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਕਈ ਅਜਿਹੀਆਂ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਬੀੜਾਂ ਮਜ਼੍ਹੂਦ ਹਨ, ਜੋ ਉਪਰੋਕਤ ਹਕੀਕਤ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਭਰਦੀਆਂ ਹਨ।

‘ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ’ ਦੇ ਪੰਨਾ ੧੭ ਉੱਤੇ ਜਿੱਥੇ ਬੀੜ ਨੰ. ੪/੩, ੫, ੮/੮, ੨੧/੩੪, ੨੯/੭੯, ੩੨/੬੨੮੧, ੩੫/੧੧੬, ੩੯/੧੮੨ ਅਤੇ ਬੀੜ ਨੰ. ੪੮ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਦੀ ਆਰੰਭਤਾ ਵਜੋਂ ਛਾਪੇ ਦੀ ਬੀੜ ਵਾਲੇ ‘ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥’ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ ਦੀ ਥਾਂ ‘ੴ ਤੋਂ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਤਕ ਦਾ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲਾਚਰਨ ਲਿਖ ਕੇ ਛਾਪੇ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ‘ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ਪਹਿਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧’ ਦੀ ਥਾਂ ਸਹੀ ਸਿਰਲੇਖ ‘ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧’ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦ ਚਉਪਦੇ ਹਨ। ਉਥੇ, ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨੋਟ ਵੀ ਇਉਂ ਅੰਕਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ:

- **ਨੋਟ:** ਪੁਰਾਤਨ ਲਿਖਤੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਅਨੇਕਾਂ ਸੰਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਇਕੱਤੀਹਾਂ ਰਾਗਾਂ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ‘ਮੰਗਲ’ ਵਜੋਂ ‘ਪੂਰਨ ਮੂਲਮੰਤ੍ਰ’ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਅਤੇ ਅੰਦਰਲੇ ਛੋਟੇ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਨਾਲ ਸੰਖੇਪ (ੴ ਸਤਿ...ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ।) ਮੂਲਮੰਤ੍ਰ “ਕਟਹ ਕੁੰਟਲ ਨਜਾਯ” ਅਨੁਸਾਰ ਲਿਖਣ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਸੀ।
- (ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥) ਦੇ ੯ ਵਾਰ ਆਏ ਅਤੇ (ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥) ਦੇ ਦੋ ਵਾਰ ਆਏ ਮੰਗਲਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਵੀ ਦਰਜਨਾਂ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਿਖੀ ਹੈ ਕਿ ਰਾਗਾਂ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਇਤਿਆਦਿਕ ਸਭ ਥਾਈਂ ‘ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥’ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ ਹੀ ਸਹੀ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਛਾਪੇ ਦੀ ਪਾਵਨ ਬੀੜ ਦੇ ਪੰਨਾ ੨੨੦ ਤੇ ੨੩੫ 'ਤੇ ਮਹਲਾ ੧ ਤੇ ਮਹਲਾ ੫ ਦੀਆਂ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ ‘ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥’ ਮੰਗਲ ਬਾਰੇ ਬੀੜ ਨੰ. ੧, ੪/੩, ੫, ੭, ੨੧/੩੪, ੨੪/੩੬, ੩੧/੯੯, ੩੨/੬੨੮੧, ੩੬/੧੧੭, ੩੮/੧੭੩, ੪੧/੨੫੦ ਅਤੇ ੫੫ ਨੰ. ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ‘ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥’ ਦੇ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ ਨੂੰ ਸਹੀ ਸਿੱਧ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਵਨ ਬੀੜ ਦੇ ਪੰਨਾ ੮੧ ਅਤੇ ਪੰ. ੫੪੪ 'ਤੇ ੨ ਵਾਰ ਅੰਕਿਤ ‘ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥’ ਦੇ ਮੰਗਲ ਬਾਰੇ ਬੀੜ ਨੰ. ੫, ੪/੩, ੭, ੨੧/੩੪, ੩੨/੬੨੮੧, ੩੬/੧੧੭, ੩੮/੧੭੩, ੪੦/੨੩੬, ੪੧/੨੫੦, ੪੬, ੪੭, ੪੮, ੫੩/੧ ਅਤੇ ਬੀੜ ਨੰ. ੫੪ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਦੋਈਂ ਥਾਈਂ ਵੀ ਮੰਗਲ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ‘ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥’ ਹੈ।
- ‘ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀਆਂ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ’ (ਪੰ. ੨੭੪) ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਅੰਤਿਕਾ ਨੰ. ੧੦ ਮੁਤਾਬਿਕ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਂਦਰ ਦੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿਖੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ੬੫ ਪੁਰਾਤਨ ਬੀੜਾਂ ਮਜ਼੍ਹੂਦ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਰਾਗ ‘ਸਿਰੀਰਾਗੁ’ ਦੇ ਅਰੰਭ ਵਿੱਚ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲਾਚਰਨ ‘ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥’ (ਪੰ. ੧੪) ਦੀ ਥਾਂ ‘ੴ ਤੋਂ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥’ ਤਕ ਦਾ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਹੈ। ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੋ! ਬੀੜ ਨੰ. ੧, ੨, ੫, ੭, ੮, ੧੩, ੧੯, ੨੨, ੨੪, ੨੫, ੨੬, ੩੧, ੩੩, ੩੪, ੩੫, ੩੬, ੩੯, ੪੨, ੪੩, ੪੪, ੪੫, ੪੮, ੫੦, ੫੧, ੫੨, ੫੩ ਆਦਿਕ।
- ਅੰਤਿਕਾ ਨੰ. ੧੩ (ਪੰ. ੨੭੫) – ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਾਤਨ ਬੀੜਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਛਾਪੇ ਦੀ ਪਾਵਨ ਬੀੜ ਵਿਖੇ ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੪ ਵਣਜਾਰਾ (ਪੰ. ੮੧) ਅਤੇ ਰਾਗੁ ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਛੰਤ ਘਰੁ ੨ (ਪੰ. ੫੪੪) ਦੇ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਪਿਛੋਂ ਛਪੇ ਮੰਗਲਾਚਰਨ ‘ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥’ ਦੀ ਥਾਂ ਅਰੰਭ ਵਿੱਚ ਮੰਗਲ ਕੇਵਲ ‘ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥’ ਹੈ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਹੱਥ ਲਿਖਤਾਂ ਦੀ ਕੁਲ ਗਿਣਤੀ ੮੭ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬੀੜ ਨੰ. ੨, ੩, ੫, ੬, ੭, ੮, ੧੦, ੧੧, ੧੨, ੧੩, ੧੫, ੧੬, ੧੭, ੧੯, ੨੦, ੨੧, ੨੨, ੨੪, ੨੫, ੨੬, ੨੭, ੩੧, ੩੨, ੩੩, ੩੪, ੩੫, ੩੬, ੩੯, ੪੦, ੪੧, ੪੨, ੪੩, ੪੪, ੪੫, ੪੬, ੪੭, ੪੮, ੪੯, ੫੦, ੫੧, ੫੨,

੫੩, ੫੪, ੫੫, ੫੬, ੫੭, ੫੮, ੫੯, ੬੦, ੬੧, ੬੨, ੬੩, ੬੪, ੬੫, ੬੬, ੬੭, ੬੮, ੬੯, ੭੦, ੭੧, ੭੨, ੭੩, ੭੪, ੭੫, ੭੬, ੭੭, ੭੮, ੭੯, ੮੦, ੮੧, ੮੨, ੮੩, ੮੪, ੮੬, ੮੭, ੮੮, ੮੯, ੯੦, ੯੧, ੯੨, ੯੩, ੯੪, ੯੫, ੧੦੦, ੧੦੧, ੧੦੨, ੧੦੪, ੧੦੮, ੧੧੦, ੧੧੫, ੧੧੯, ੧੨੦, ੧੨੨, ੧੨੫, ੧੨੮, ੧੩੦, ੧੩੫, ੧੪੦ ਤੇ ੧੪੫।

- ਅੰਤਿਕਾ ਨੰ. ੧੪ (ਪੰ. ੨੭੫) – ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੀੜਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧ (ਪੰ. ੨੪੨), ਮਹਲਾ ੩ (ਪੰ. ੨੪੩), ਭਗਤਾਂ ਕੀ ਬਾਣੀ (ਪੰ. ੩੨੩), ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ (ਪੰ. ੩੪੦) ਅਤੇ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ (ਪੰ. ੩੪੫) ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਮੰਗਲਾਚਰਨ ‘ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥’ ਦੀ ਥਾਂ ਵੀ ਕੇਵਲ ‘ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥’ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ ਹੈ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਪਾਵਨ ਬੀੜਾਂ ਦੀ ਕੁਲ ਗਿਣਤੀ ੬੭ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬੀੜ ਨੰ. ੫, ੭, ੮, ੯, ੧੧, ੧੩, ੧੪, ੧੮, ੨੦, ੨੨, ੨੩, ੨੫, ੨੬, ੨੭, ੩੦, ੩੧, ੩੨, ੩੪, ੩੫, ੩੯, ੪੨, ੪੩, ੪੪, ੪੫, ੪੬, ੪੭, ੫੧, ੫੩, ੫੪, ੫੫, ੫੬, ੫੭, ੫੮, ੫੯, ੬੦, ੬੩, ੬੪, ੬੬, ੬੭, ੬੮, ੭੦, ੭੩, ੭੪, ੭੬, ੮੦, ੮੧, ੮੨, ੮੩, ੮੬, ੮੭, ੮੯, ੯੦, ੧੦੦, ੧੦੨, ੧੦੪, ੧੦੬, ੧੦੮, ੧੧੦, ੧੧੫, ੧੧੯, ੧੨੫, ੧੨੮, ੧੩੫, ੧੩੯, ੧੪੦, ੧੪੮ ਤੇ ੧੫੦।
- ਅੰਤਿਕਾ ਨੰ. ੪੦ (ਉਹੀ ਪੁਸਤਕ, ਪੰ. ੨੭੮) – ਸਲੋਕ ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਲੋਕ ‘ਨਹਿਫਲੰ ਤਸ੍ਯ ਜਨਮਸ੍ਯ ਜਾਵਦ ਬ੍ਰਹਮ ਨ ਬਿੰਦਤੇ॥’ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੰਗਲਾਚਰਨ ਕੇਵਲ ‘ੴ ਜਾਂ ‘ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥’ ਵਾਲੀਆਂ ਬੀੜਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ: ੨, ੪, ੧੨, ੧੫, ੧੭, ੧੮, ੧੯, ੨੨, ੩੩, ੪੦, ੪੨, ੪੩, ੪੫, ੫੩, ੫੬, ੧੦੧, ੧੦੪, ੧੦੭, ੧੦੮, ੧੨੦ (ਕੁੱਲ-੨੦)

ਇਹੀ ਕਾਰਣ ਹੈ ਕਿ ਜਥੇਦਾਰ ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਵਨ ਬੀੜ ਦੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਖਰੜੇ ਵਿਖੇ ਵੀ ਇਸੇ ਮੰਗਲ ਸ਼ੈਲੀ ਨੂੰ ਹੀ ਮਹੱਤਵ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਭਾਵ, ‘ਸਿੱਖ ਬੁੱਕ ਕਲੱਬ ਅਮਰੀਕਾ’ ਵਾਲੀ ਪਾਵਨ ਬੀੜ ਦੇ ਖਰੜੇ ਵਿਖੇ ੩੧ ਰਾਗਾਂ ਦੇ ਮੰਗਲ ਸੰਪੂਰਨ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਸਾਰੇ ਮੰਗਲ ‘ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥’ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹਨ।

ਗੁਰੂ ਪੰਥ ਦਾ ਅਨਿਨ ਸੇਵਕ,
ਜਗਤਾਰ ਸਿੰਘ ਜਾਚਕ,
ਸਾਬਕਾ ਗ੍ਰੰਥੀ, ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।

ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਸਰੂਪ (ਕੀ ਮੰਗਲਾਚਰਣ - ਜਪੁ - ਸਲੋਕ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਹੈ?)

ਡਾ. ਵਿਕਰਮ ਸਿੰਘ

ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਆਦਿ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਨੂੰ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਕਹਿ ਕੇ ਸਤਿਕਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਸਰੂਪ ਬਾਰੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੰਥਕ ਧਿਰਾਂ/ਜਥੇਬੰਦੀਆਂ ਵਿਚ ਮਤਭੇਦ ਹਨ। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਸਬੰਧੀ ਡਾ. ਵਿਕਰਮ ਸਿੰਘ ਦਾ ਖੋਜ-ਭਰਪੂਰ ਇਹ ਲੇਖ ਇਕ ਅਹਿਮ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਹੈ। ਇਹ ਲੇਖ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਕਿਤਾਬਚੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਲੇਖ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪੰਨਵਾਦ ਸਹਿਤ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਅੰਤਿਕਾ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਹਾਸਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਪਾਠਕ ਅਸਲੀਅਤ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋ ਸਕਣ।

- ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ

ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ

ਸਿੱਖ ਜਗਤ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਸਰੂਪ ਸਬੰਧੀ ਮਤਭੇਦ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ਾ ਇਹ ਹੈ: ਮੂਲ ਮੰਤਰ 'ੴ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਕੇ ਕਿਥੇ ਮੁੱਕਦਾ ਹੈ? ਸਿੱਖ ਪੰਥ ਬਹੁ-ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੂਲ ਮੰਤਰ 'ੴ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਕੇ 'ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ' ਤਕ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਰੂਪ ਇਹ ਹੈ:

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ
ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕੁਝ ਗੁਰਸਿੱਖ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੂਲ ਮੰਤਰ 'ੴ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਕੇ 'ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ' ਤੋਂ ਵੀ ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ 'ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ' 'ਤੇ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਰੂਪ ਇਹ ਹੈ:

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ
ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
॥ ਜਪੁ ॥
ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ॥
ਹੈ ਭੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥੧॥

ਇਸ ਲੇਖ ਦਾ ਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ਾ ਇਹ ਜਾਨਣ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਰੂਪ ਕਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕਿਹੜਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਸਰੂਪ ਹੈ, ਜੋ ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ ਤੇ ਰਵਾਇਤ ਅਨੁਸਾਰ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਹੈ।

1. 'ਮੂਲ ਮੰਤਰ' ਦਾ ਅਰਥ

'ਮੂਲ ਮੰਤਰ' ਇਕ ਸਮਾਸੀ ਸ਼ਬਦ ਹੈ, ਜੋ ਦੋ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਮੂਲ' ਤੇ 'ਮੰਤਰ' ਦੇ ਸੁਮੇਲ ਨਾਲ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ 'ਮੰਤਰ' ਨੂੰ ਅਲੱਗ ਅਲੱਗ ਪ੍ਰਸੰਗਾਂ ਵਿਚ ਵਰਤ ਕੇ ਇਸ ਦੇ ਕਈ ਅਰਥ ਕੀਤੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਵਿਉਤਪਤੀ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਬਣਦਾ ਹੈ : ਜੋ ਮਨਨ ਕਰੀਏ ਉਹ ਮੰਤਰ ਹੈ। ਮੰਤਰ ਅਸਲੀਅਤ ਵਿਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਿਚਾਰ ਜਾਂ ਸ਼ਬਦ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਮਨੋਰਥ ਲਈ ਜਾਂ ਜਿਸ ਇਸ਼ਟ ਸਬੰਧੀ ਕੋਈ ਮੰਤਰ ਹੋਵੇ, ਉਸਦਾ ਚਿਤਰਣ ਜਾਂ ਲੱਛਣ ਉਸ ਮੰਤਰ ਵਿਚ ਸਾਰ ਰੂਪ ਵਿਚ ਅੰਕਿਤ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਮ ਕਰਕੇ ਮੰਤਰ ਦਾ ਮਨਨ ਜਾਂ ਜਾਪ, ਇਸ ਵਿਚ ਸੁਰਤਿ ਜੋੜ ਕੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਵਿਚ 'ਮੰਤਰ' ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਬਦ 'ਮੂਲ' ਅਗੇਤਰ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ 'ਮੰਤਰ' ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। 'ਮੂਲ' ਦਾ ਅਰਥ ਆਮ ਕਰਕੇ ਜੜ੍ਹ, ਮੁੱਢ, ਅਸਲੀਅਤ ਆਦਿ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 'ਮੰਤਰ' ਨਾਲ ਅਗੇਤਰ 'ਮੂਲ' ਲੱਗ ਜਾਣ ਨਾਲ ਇਹ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਬਣ ਕੇ ਸਾਰੇ ਮੰਤਰਾਂ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਦਾ ਮੁੱਢ ਜਾਂ ਮੂਲ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਕ ਅਜਿਹੇ ਮੰਤਰ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਸਬੰਧ ਸਭ ਦੇ 'ਮੁੱਢ' ਜਾਂ ਮੂਲ ਨਾਲ ਹੋਵੇ। ਸ਼ਬਦ 'ਮੂਲ' ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਪੱਖ ਵੀ ਉਘੜਦਾ ਹੈ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚ 'ਮੂਲ' ਤੇ 'ਡਾਲੀ' ਨੂੰ ਵਖਰਾ ਕੇ ਟਾਕਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ :

ਵਿਣੁ ਮੁਲਿ ਲਗੇ ਓਨੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਡਾਲੀ ਲਾਗੇ ਤਿਨੀ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥ (ਮਾਰੂ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ 1051)

ਮੂਲਿ ਲਾਗੇ ਸੇ ਜਨ ਪਰਵਾਣੁ ॥...

ਡਾਲੀ ਲਾਗੇ ਨਿਹਫਲੁ ਜਾਇ ॥ (ਆਸਾ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ 362)

ਮੂਲੁ ਛੇਡਿ ਡਾਲੀ ਲਗੇ ਕਿਆ ਪਾਵਹਿ ਭਾਈ ॥ (ਆਸਾ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ 420)

ਇਥੇ 'ਡਾਲੀ' ਤੋਂ ਭਾਵ ਜਗਤ, ਜਗਤ ਦੇ ਪਦਾਰਥ, ਦੇਵੀ-ਦੇਵਤੇ ਤੇ ਜੀਵ-ਜੰਤੂ ਹਨ। 'ਮੂਲ' ਸਭ ਦੇ ਮੁੱਢ ਕਰਤਾਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੋ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਤੋਂ ਭਾਵ ਮੁੱਢਲਾ ਮੰਤਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਸਬੰਧ ਕਰਤਾਰ ਨਾਲ ਹੈ, ਜੋ ਗੁਰਮਤਿ ਅਨੁਸਾਰ ਸਭ ਦਾ ਮੁੱਢ ਜਾਂ ਮੂਲ ਹੈ। ਇਹ ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਪਰਮ ਵਿਚਾਰ-ਰੂਪ ਹੈ, ਜੋ ਸੁਰਤੀ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੇ ਮੂਲ ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਲ ਜੋੜਦਾ ਤੇ ਸੱਚ ਦਾ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੁਰ-ਸ਼ਬਦ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸੰਸਾਰਕ ਮਨੋਬਿਰਤੀ ਨੂੰ ਪਰਮ-ਸਰ ਮੁਖੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹੋ ਹੀ ਗੁਰਮਤਿ ਦਾ ਬੀਜ ਤੇ ਮੂਲ ਹੈ। ਇਸੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਗੁਰਮਤਿ ਦੀ ਸਾਰੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਪ੍ਰਫੁੱਲਤ ਹੋਈ ਹੈ।

1.2 ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਦੀ ਪਛਾਣ ਤੇ ਨਾਂ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਆਪ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਰੇ ਰਸਾਂ ਦਾ ਘਰ ਹੈ। ਇਹ ਨਾਮ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਕਰਤਾਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਉਸਦਾ ਤਨ ਮਨ ਹਰਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਗੁਰਮਤਿ ਦਾ ਮਾਰਗ ਨਾਮ ਮਾਰਗ ਹੈ। ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਪੂਰਨ ਨਾਮ ਹੀ ਇੱਕੋ ਇਕ ਮੰਤਰ ਹੈ :

ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਸਾਇਣੁ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥ (ਮਾਰੂ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ 1040)

ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਕੋਈ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗੁਰਮਤਿ ਵਿਚ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਦੱਸਣ ਲਈ ਅਨੇਕਾਂ ਸ਼ਬਦ ਹਨ। ਕੀ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਇਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਦਾ ਨਾਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਗੁਰਮਤਿ ਦਾ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਕਿਹੜਾ ਹੈ? ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਵਿੱਚੋਂ ਸੰਕੇਤਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ “ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ...” ਦੇ ਕੇ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਵੱਲ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਸਿਮਰਨ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਪ੍ਰਵਾਣ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ:

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਤਿ ਸਰੂਪੁ ਹੈ ਧਿਆਨ ਮੂਲੁ ਗੁਰ ਮੂਰਤਿ ਜਾਣੈ ॥

ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰੁ ਸਿਮਰਣੁ ਪਰਵਾਣੈ ॥ (ਵਾਰ 6, ਪਉੜੀ 19)

ਇਸ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਵਾਰਤਕ ਰਚਨਾ ਦੀ ਟੋਹ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ‘ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ...’ ਅੰਗ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿਚ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਨੇਮ ਤੇ ਸਭ ਦੇ ਮੂਲ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਹਸਤੀ ਦਾ ਸਰੂਪ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ:

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ

ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਇਸ ਵਿਚ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਹਸਤੀ ਦੇ ਸਰੂਪ ਦਾ ਵਰਣਨ ਜਿਹਨਾਂ ਨਾਵਾਂ ਰਾਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਪਣ ਤੇ ਧਿਆਉਣ ਲਈ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ‘ੴ...ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਦੇ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਹੋਣ ਦੀ ਸਾਖੀ ਭਰਦਾ ਹੈ। ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਉਚਾਰਣ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ:

ਜਪਿ ਮਨ ਨਿਰਭਉ ॥ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਦਾ ਸਤਿ ॥

ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ॥ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਅਨਦਿਨੁ ਧਿਆਇ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਰਾਹਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ (ਸਾਰਗ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ 1201)

‘ੴ...ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਕਈ ਰਾਗਾਂ ਤੇ ਬਾਣੀਆਂ ਦੇ ਮੁੱਢ ਜਾਂ ਮੂਲ ਵਿਚ ਲਿਖੇ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਬਾਣੀ ਦਾ ਮੂਲ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਰਥ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਵੇਖਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਵੀ ਇਹੋ ਹੀ ਇੱਕੋ ਇਕ ਗੁਰਵਾਕ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਰੀ ਗੁਰਮਤਿ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਦਾ ਮੂਲ ਹੈ। ਪੁਰਾਤਨ ਸਾਖੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਮਾਣ ਵੀ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਉੱਤੇ ਸਿੱਧਾਂ ਨੇ ਜਦੋਂ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਸਬੰਧੀ ਜਾਨਣ ਲਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ‘ੴ...ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿ ਕੇ ਇਸ ਦਾ ਨਾਂ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਦੱਸਿਆ। ਇਹ ਗੱਲ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੱਸੀ ਕਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਸ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਵਿਖੇ ਇਕ ਬੈਰਾਗੀ ਸਾਧੂਆਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਆ ਕੇ ਠਹਿਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਮਹੰਤ ਨੇ ਕੁਝ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛੇ ਸਨ, ਜਿਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਬਾਰੇ ਸੀ।

ਭਾਈ ਕਾਨ੍ਹ ਸਿੰਘ ਨਾਭਾ ਵੀ ਮਹਾਨ ਕੋਸ਼ ਵਿਚ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਕਿ:

ਸਿੱਖ ਮਤ ਅਨੁਸਾਰ ‘ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ

ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰੁ ਹੈ।

1.3 ਅਵਤਰਣ ਤੇ ਉਪਦੇਸ਼

ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਰੂਪੀ ਗੁਰਵਾਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਜਨਮਸਾਖੀਆਂ ਤੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਗਵਾਹੀਆਂ ਅਨੁਸਾਰ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਲੋਧੀ ਵਿਖੇ ਵੇਈਂ ਨਦੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਸੰਤ ਘਾਟ ਦੇ ਸਥਾਨ, ਸੰਨ 1500 ਈ: ਦੇ ਲਗਭਗ ਅਵਤਰਣ ਹੋਇਆ। “ਚੜਿਆ ਸੋਧਣਿ ਧਰਤਿ ਲੁਕਾਈ” ਦੇ ਮਹਾਨ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਵਾਸਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਇਥੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਵਿਚ ਲਿਵਲੀਨ ਹੋਏ। ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਸੱਚਖੰਡ ਵਿੱਚੋਂ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲੀ, ਨਉ-ਨਿਧੀਆਂ, ਨਾਮ ਤੇ ਨਿਮਰਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ:

ਬਾਬਾ ਪੈਧਾ ਸਚਿ ਖੰਡਿ ਨਉ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਗਰੀਬੀ ਪਾਈ॥

ਚੜਿਆ ਸੋਧਣਿ ਧਰਤਿ ਲੁਕਾਈ॥ (ਵਾਰ 1, ਪਉੜੀ 24)

ਸਿੱਖੀ ਰਵਾਇਤ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਰੂਪੀ ਨਾਮ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਕੀਤੀ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਵੱਲੋਂ ਬਖਸ਼ਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਪੀਤਾ:

ਸਾਹਿਬੁ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਹੋਇਆ, ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੋਈ, ‘ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਹਾਂ। ਤੈਨੂੰ ਮੈਂ ਨਿਹਾਲ ਕੀਤਾ। ਤੂੰ ਜਾਣਿ ਕੇ ਨਾਮੁ ਜਪਾਇ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਨਿਰਲੇਪੁ ਰਹੁ। ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਇਸਨਾਨੁ ਸੇਵਾ ਸਿਮਰਨੁ ਵਿਚਿ ਰਹੁ। ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਏਹੇ ਨਾਉ ਦੀਆ ਹੈ। ਤੂੰ ਏਹਾ ਕੀਰਤਿ ਕਰੁ।’

(ਪੁਰਾਤਨ ਜਨਮਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ, ਸੰਪਾ: ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਅਸ਼ੋਕ, ਪੰਨਾ 35)

ਭਾਈ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੀ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੋਂ ਹੋਈ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਹੋ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਮੰਤਰ ਦਿੱਤਾ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਜੋ ਮੰਤਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਆਪ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਉਸਦਾ ਸਰੂਪ ‘ੴ ਤੋਂ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਤਕ ਹੈ:

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬਿਗਾਸੇ ਸੁਨਤਿ ਮੰਤ੍ਰ ਦੀਨ ਗੁਰੂ ਹੋਇ।

ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਧਾਰਨ ਕਰਗੇ, ਬਰਨ ਸੁਨਾਵੈਂ ਸੋਇ॥

ਅਥ ਮੰਤਰ:

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ

ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

(‘ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼’, ਪੁਰਬਾਰਧ, ਅਧਿਆਇ 29)

ਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਇਸ ਪ੍ਰਸੰਗ ਨੂੰ ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਲਿਖਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਵੱਲੋਂ ਮੰਤਰ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਹੋਈ। ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਨਾਮ-ਭਗਤੀ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ:

ਜਿਸ ਨੂਰ ਤੇ ਇਹੁ ਹੁਕਮ ਹੋਯੋ ਗੁਰੂ ਕੋ ਸੰਬਾਦਿ ਕੈ।

ਤੁਮ ਜਾਇ ਜਗ ਮੈ ਵਿਚਰ ਕੀਜੈ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਪਰਿਚਾਰਿ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਕਰੀ ਬਿਨਤੀ ਮਿਲੈ ਮੰਤ੍ਰ ਆਪ ਤੇ ਮੁਹਿ ਸਾਰ ਹੋ।

ਜਗਤੋਸ ਤਬ ਗੁਰੂ ਮੰਤਰ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਵੇਸ ਵਿਧਾਇ ਕੈ।

ਦੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਦ ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀ ਪੰਥਿ ਥਾਪੋਂ ਲਾਇ ਕੇ।
ਲੈ ਖੁਸੀ ਆਗਯਾ ਉਸੀ ਤੈ ਗੁਰੁ ਲੋਟ ਪੋਣੇ ਆਏ ਹੈ।
ਤਹਿ ਨਿਕਸ ਬੇਈ ਤੇ ਬਿਰੇ ਜਹਿ ਸੰਤ ਘਾਟ ਸਦਾਇ ਹੈ।

(‘ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼’, ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ, ਪਟਿਆਲਾ, ਪੰਨਾ 36)

ਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਖਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਜਗਤ ਦੇ ਕਲਿਆਣ ਲਈ ਜੋ ਮੰਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ‘ੴ... ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹੋ ਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਆਪਣੀ ਰਚੀ ਹੋਈ ਬਾਣੀ ਦੇ ਆਦਿ ਵਿਚ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਲਿਖਦੇ ਸਨ। ਇਥੇ ਇਹ ਗੱਲ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਗੁਰਵਾਕ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹੋ ਹੀ ਗੁਰਮਤਿ ਦਾ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਹੈ। ਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ:

ਜਿਉਂ ਹੋਇ ਹੁਕਮ ਅਕਾਲ ਤਿਉਂ ਫਿਰ ਆਦਿ ਮਤ ਬਿਸਤਾਰੀਏ।
ਉਪਦੇਸ਼ ਮੰਤ੍ਰ ਤਹੀਂ ਤੈ ਲੇ, ਜੀਵ ਗਨ ਭਵ ਤਾਰੀਏ। ੫੬।
ਵਹਿ ਨਾਮੁ ਮੁਹਿ ਉਪਦੇਸ਼ੀਐ, ਜੋ ਜਪਹਿ ਮੈਂ ਅਬਿ ਜਗਤ ਮੈਂ।
ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਿ ਕੈ ਜਨਨਿ ਕੋ, ਪੁਨਿ ਲਾਇ ਰਾਵਰਿ ਭਗਤਿ ਮੈਂ। ੫੭।
ਜਾਹੁ ਅਬੈ ਕਲਿ ਜੀਵ ਉਧਾਰਨ ਕਾਰਨ, ਬਾਨਿ ਉਚਾਰਨ ਕੱਜੈ।
ਮੰਗਲ ਬਾਨ, ਅਮੰਗਲ ਹਾਨਕ, ਆਦਿ ਵਿਖੈ ਜਹਿ ਮੰਗਲ ਵੁੱਜੈ।
ਏਕ ਓਂਕਾਰ ਅਉ ਸਤਿ ਨਾਮੁ, ਵਹੈ ਕਰਤਾ ਇਕ ਪੁਰਖੁ ਮੰਨੈ।
ਸੋ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਆਦਿ ਅਜੂਨਿ ਲਖੈ ॥ ੫੮ ॥
ਦੇਹਰਾ ॥ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਯਹਿ ਇਸ਼ਟ ਮੰਤ੍ਰੁ ਲਖ ਲੇਹੁ।
ਜੇਤਕ ਬਾਨੀ ਰਚੈ ਤੁਮ ਆਦਿ ਸਬੀ ਕੇ ਦੇਹੁ ॥ ੬੦ ॥

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ
ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

(‘ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼’, ਸੰਪਾ: ਗਿਆਨੀ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ, ਪੂਰਬਾਰਧ, ਬਿਸਰਾਮ 5)

ਸੋ ਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਬਾਰੇ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ:

(ੳ) ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ‘ੴ ਤੋਂ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਤਕ ਮੰਤਰ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤਾ।

(ਅ) ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਜੋ ਬਾਣੀ ਉਚਾਰਣ ਕੀਤੀ, ਉਸ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ‘ੴ ਤੋਂ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਮੰਗਲ ਲਿਖਿਆ... ‘ਆਦਿ ਵਿਖੈ ਜਹਿ ਮੰਗਲ ਵੁੱਜੈ।’ ‘ਜੇਤਕ ਬਾਨੀ ਰਚੈ ਤੁਮ ਆਦਿ ਸਬੀ ਕੇ ਦੇਹੁ।’

(ੲ) ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ‘ੴ...ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੰਤਰ ਬਣਾ ਕੇ ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਉੱਪਰ ਲਿਖੇ ਕੋਤਕ ਦਾ ਪਤਾ ਆਪਣੀ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਦੀ ਦਾਤ ਜਗਤ ਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ... ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ:

ਹਉ ਢਾਢੀ ਵੇਕਾਰੁ ਕਾਰੇ ਲਾਇਆ ॥
ਰਾਤਿ ਦਿਹੈ ਕੈ ਵਾਰ ਧੁਰਹੁ ਫੁਰਮਾਇਆ ॥

ਢਾਢੀ ਸਚੈ ਮਹਿਲਿ ਖਸਮਿ ਬੁਲਾਇਆ ॥

ਸਚੀ ਸਿਫਤਿ ਸਾਲਾਹ ਕਪੜਾ ਪਾਇਆ ॥

ਸਚਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਭੋਜਨੁ ਆਇਆ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਖਾਧਾ ਰਜਿ ਤਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਢਾਢੀ ਕਰੇ ਪਸਾਉ ਸਬਦੁ ਵਜਾਇਆ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਸਾਲਾਹਿ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥੨੭॥ਸੁਧੁ (ਮਾਝ ਕੀ ਵਾਰ, ਸਲੋਕ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ 150)

ਪੁਰਾਤਨ ਜਨਮਸਾਖੀ ਲਗਭਗ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਤੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿਚ ਆ ਗਈ। ਇਸ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਬਾਰੇ ਉਹਨਾਂ ਸਾਖੀਆਂ ਤੇ ਰਵਾਇਤਾਂ ਦਾ ਉਲੇਖ ਹੈ, ਜੋ ਸੀਨਾ-ਬ-ਸੀਨਾ ਚੱਲਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸਨ। ਪੁਰਾਤਨ ਜਨਮਸਾਖੀ (ਸੰਪਾ: ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ) ਵਿਚ ‘ੴ ਤੋਂ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਤਕ ਦੇ ਗੁਰਵਾਕ ਵਾਸਤੇ ਸਲੋਕ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਪੁਰਾਤਨ ਜਨਮਸਾਖੀ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਸੰਸਾਰਕ ਸੁਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਚੁੱਕ ਕੇ ਪਰਮ ਸਤਾ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਇਸੇ ਗੁਰਵਾਕ ‘ੴ...ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਨਾਲ ਸੁਰਤਿ ਜੋੜਨ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਦੇ ਪੜ੍ਹਨ ਤੇ ਸਿਮਰਨ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਸੈਦੇ ਤੇ ਸੀਹੇ ਗੁਰਸਿੱਖਾਂ ਪ੍ਰਤਿ ਕੀਤਾ। ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਗੁਰਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨਾਲ ਰਹਿ ਕੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਲਿਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ਵੀ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਸਾਖੀ ਤੋਂ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਦਾ ‘ੴ ਤੋਂ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਤਕ ਹੋਣਾ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਦਾ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਲਈ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਾਖੀ ਦੇ ਕੁਝ ਅੰਸ਼ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਨ:

ਤਬ ਸਿੰਘਲਾਦੀਪ ਕੀ ਸੁਰਤਿ ਹੋਈ। ਜਾਇ ਸਮੁੰਦੁ ਅਸਗਾਹ ਵਿਚਿ ਖੜੇ ਹੋਇ। ਤਬ ਬਾਬੈ ਆਖਿਆ, ‘ਏਹਾ ਅਸਗਾਹ ਸਮੁੰਦੁ ਕਿਉ ਕਰਿ ਤਰੀਐ, ਲੈਖੀਐ।’ ਤਦਹੁ ਸਿਖਾਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਸੈਦੇ ਅਤੇ ਸੀਹੇ ਆਖਿਆ, ‘ਜੀ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮਿ ਨਾਲਿ ਪਹਾੜ ਤਰਨਿ।’ ਤਬ ਗੁਰੂ ਬੋਲਿਆ, ਆਖਿਓਸੁ, ‘ਏਹੁ ਪੜਦੇ ਆਵਹੁ’:

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ

ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਤਬ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ, ਆਖਿਓਸੁ, ‘ਜਿਸ ਸਿਖ ਦੇ ਮੁਹਿ ਏਹੁ ਸਲੋਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹੁ ਪੜਦਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਛੇ ਜਿਤਨੀ ਸੁਣੈਗੀ ਤਿਤਨੀ ਭਵਜਲੁ ਪਾਰਿ ਲੰਘੇਗੀ।’

(‘ਪੁਰਾਤਨ ਜਨਮਸਾਖੀ’, ਸਾਖੀ ਨੰ: 47)

1.4 ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਤੇ ਨਾਨਕ ਪਦ

ਇਹ ਗੱਲ ਵੀ ਆਮ ਤੇ ਸਰਵ-ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਹੈ ਕਿ ਮੰਤਰ ਵਿਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੀ ਇਸ਼ਟ ਦੇ ਨਾਮ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਗੁੰਦਿਆ ਹੋਇਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੰਤਰ ਵਿਚ ਮੰਤਰ ਦੇ ਕਰਤਾ ਦਾ ਨਾਂ ਜਾਂ ਰਚਾਇਤਾ ਦੀ ਮੁਹਰ-ਛਾਪ ਹੋਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਮਤਾਂ ਦੇ ਮੰਤਰਾਂ ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਮੂਲ ਮੰਤਰ ‘ੴ...ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਵਿਚ ਵੀ ਇਸ ਦੇ ਉਚਾਰਣ ਕਰਤਾ ਜਾਂ ਰਚਾਇਤਾ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਹੋਰ ਜਿੰਨੇ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਵਿਚ ਆਮ ਕਰਕੇ ਉਸ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਉਚਾਰਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਨਾਂ ਜਾਂ ‘ਨਾਨਕ’ ਪਦ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਰ ਕਈ ਇਕ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਉਚਾਰਣ ਕਰਤੇ ਦਾ ਨਾਂ ਜਾਂ ‘ਨਾਨਕ’ ਪਦ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਹੀ ਲੈ ਲਵੋ, ਜਿਸ ਵਿਚ 12 ਪਉੜੀਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਹਨਾਂ ਵਿਚ ‘ਨਾਨਕ’ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੋਈ।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚ ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਵੀ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਥੇ ਕਿਤੇ ਵੀ 'ਨਾਨਕ' ਪਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਸਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਵਿਚ 'ਨਾਨਕ' ਪਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਉਚਾਰਣ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸਵੀਕਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗੁਰਮਤਿ ਵਿਚ ਇਸ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਸਥਾਨ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਰਵ-ਉੱਚ ਪਰਮ ਹਸਤੀ ਦੇ ਸਰੂਪ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਉਥੋਂ ਹੀ ਅਵਤਰਣ ਹੋਇਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਪਰਮ ਹਸਤੀ ਦੇ ਗੁਣ ਵਾਚਕ ਨਾਮ ਤੇ ਉਸਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੀ ਪ੍ਰਧਾਨਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਇਥੋਂ ਤਕ ਕਿ 'ਨਾਨਕ' ਨਾਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਇਸ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਸੁਰਤੀ ਜੋੜਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੁਰਤੀ ਜੋੜਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਪਰਮ ਹਸਤੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ। ਇਸ ਵਿਚ ਸੁਰਤੀ ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖੀ ਚੇਤਨਾ ਨਿਰੋਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਵਿਚ ਜਾਗਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

1.5 ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਨੀਸਾਣ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਸਰੂਪਾਂ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਂ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਨੀਸਾਣ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦਸਤਖਤ ਨੀਸਾਣ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ 'ੴ...ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ' ਲਿਖ ਕੇ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਪੰਜਵੇਂ, ਛੇਵੇਂ, ਸੱਤਵੇਂ, ਨੌਵੇਂ ਤੇ ਦਸਵੇਂ ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਦੇ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਇਹ ਨੀਸਾਣ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਅਜੇ ਵੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੂਪ ਵਿਚ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਕਰਤਾਰਪੁਰੀ ਸ੍ਰੀ ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੰਜਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵੱਲੋਂ ਤਿਆਰ ਕਰਵਾਇਆ ਤੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਵੱਲੋਂ ਲਿਖਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਜੋ ਆਪਣਾ ਦਸਤਖਤ ਨੀਸਾਣ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਹੋ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ('ੴ ਤੋਂ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ' ਤਕ) ਹੈ। ਇਸ ਸ੍ਰੀ ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਛੇਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਨੀਸਾਣ ਵੀ ਇਸੇ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਹਨ। ਕਰਤਾਰਪੁਰੀ ਸ੍ਰੀ ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਹੋਰ ਜਿਥੇ ਵੀ ਇਹ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਤੰਤਰ ਰੂਪ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬਾਣੀ ਵਾਲੇ ਭਾਗ ਵਿਚ ਸਭ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਹੈ। ਇਸ ਸ੍ਰੀ ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਤਤਕਰੇ ਦੇ ਮੁੱਖ ਵਿਚ ਵੀ ਇਹ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਂ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਨੀਸਾਣ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਇਸੇ ਮੂਲ ਮੰਤਰ 'ੴ...ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ' ਰੂਪ ਵਿਚ ਅਲੱਗ ਅਲੱਗ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਸ੍ਰੀ ਆਦਿ (ਗੁਰੂ) ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸਰੂਪਾਂ ਵਿਚ ਕਈ ਵਾਰ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਮਿਲਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਸਹਿਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸਾਨੂੰ ਨੀਸਾਣ ਤੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ (ਸੰਪਾ: ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਅਸ਼ੋਕ) ਵਿੱਚੋਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ :

(1) ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਰਾਇ ਜੀ ਦੇ ਨੀਸਾਣ 'ੴ...ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ' ਰੂਪ ਵਿਚ :

(ੳ) ਧਰਮਸ਼ਾਲ ਭਾਈ ਪੈਂਦਾ ਸਾਹਿਬ, ਰਾਵਲਪਿੰਡੀ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ।

(ਅ) ਦੇਹਰਾਦੂਨ ਵਾਲੇ ਸੰਮਤ 1716 ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ।

(2) ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਨੀਸਾਣ 'ੴ...ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ' ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਕਈ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਆਦਿ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸਰੂਪਾਂ ਵਿਚ ਮਿਲਦੇ ਹਨ :

(ੳ) ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਮੈਣੀ ਸੰਗਤ ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਸੰਮਤ 1714 ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਆਦਿ (ਗੁਰੂ) ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ।

(ਅ) ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਥੰਮ ਸਾਹਿਬ ਪਟਨਾ ਦੇ ਸੰਮਤ 1781 ਦੇ ਪੁਰਾਤਨ ਆਦਿ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ।

(ੲ) ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਸ਼੍ਰਮ ਅਰਹੌਰਾ ਦੇ ਸੰਮਤ 1799 ਦੇ ਆਦਿ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ।

(ਸ) ਭਾਈ ਬੰਨੋਆਣੀਆਂ ਪਾਸ ਸ੍ਰੀ ਆਦਿ (ਗੁਰੂ) ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਇਕ ਪੁਰਾਤਨ ਸਰੂਪ ਵਿਚ।

(ਹ) ਸਿੱਖ ਰੈਫਰੈਂਸ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੀ ਸੰਮਤ 1728 ਦੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਪੋਥੀ ਨੰ: 1657 ਵਿਚ।

(ਕ) ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਛੋਟਾ ਮਿਰਜ਼ਾਪੁਰ ਦੇ ਸੰਮਤ 1739 ਦੇ ਆਦਿ ਸ੍ਰੀ (ਗੁਰੂ) ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ।

(3) ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਨੀਸਾਣ ‘ੴ...ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਰੂਪ ਵਿਚ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅਨੇਕਾਂ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਸ੍ਰੀ (ਗੁਰੂ) ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸਰੂਪਾਂ ਵਿਚ ਮਿਲਦੇ ਹਨ :

(ੳ) ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਭਾਈ ਪੈਂਦਾ ਸਾਹਿਬ ਰਾਵਲਪਿੰਡੀ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ।

(ਅ) ਛੋਟਾ ਮਿਰਜ਼ਾਪੁਰ ਦੇ ਸੰਮਤ 1739 ਸ੍ਰੀ ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ।

(ੲ) ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਮੈਣੀ ਸੰਗਤ ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਇਕ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਸ੍ਰੀ ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ।

(ਸ) ਚੱਕ ਫਤਹਿ ਸਿੰਘ (ਪੰਜਾਬ) ਦੀ ਪੋਥੀ ਵਿਚ।

ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਦਸਤਖਤ ਨੀਸਾਣਾਂ ਵਿਚ ਭਾਵੇਂ ਕਈ ਥਾਵਾਂ ਉੱਤੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੇ ਲਗਾਂ-ਮਾਤਰਾਂ ਦੇ ਫਰਕ ਹਨ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਸਾਰੇ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿਚ ‘ੴ ਤੋਂ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਦੀ ਪ੍ਰਧਾਨਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਥੇ ਇਕ ਗੱਲ ਵੱਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਧਿਆਨ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਂ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਨੀਸਾਣ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਦੇ ਹੋਰ ਰੂਪਾਂ ਵਿਚ ਤਾਂ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਪਰ ‘ੴ... ॥ ਜਪੁ ॥...ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ’ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੁਰਾਤਨ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ‘ੴ... ॥ ਜਪੁ ॥...ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ’ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਤੇ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਹੈ।

1.6 ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਅਨੁਸਾਰ ਮੂਲ ਮੰਤਰ

ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਅਨੁਸਾਰ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸੁਰਤਿ ਜੋਤ ਕੇ ਗੁਰਸਿੱਖ ਲਿਵਲੀਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਗੁਰਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਨਿਸਚਾ ਕੇਵਲ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਵਿਚ ਹੀ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਸਿਵਾਇ ਉਹ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤੰਤਰ-ਮੰਤਰ-ਜੰਤਰ ਆਦਿ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਕਬਿੱਤ ਸਵੱਯੇ ਵਿਚ ਗੁਰਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਇਸ ਪਵਿੱਤਰ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ:

**ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦੁ ਸੁਰਤਿ ਲਿਵ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ,
ਆਨ ਤੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰ ਕੀ ਨ ਸਿਖਨ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਹੈ। (ਕਬਿੱਤ ਸਵੱਯੇ, 183/3)**

ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀਆਂ ਵਾਰਾਂ ਵਿਚ ਦੋ ਪਉੜੀਆਂ, ਵਾਰ 3, ਪਉੜੀ 15 ਅਤੇ ਵਾਰ 39, ਪਉੜੀ ਪਹਿਲੀ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਹਨਾਂ ਦੀ ਸਾਂਝ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਨਾਲ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਵਾਰ 3, ਪਉੜੀ 15 ਤੋਂ ਇਹ ਸੇਧ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਦਾ ਸਰੂਪ ‘ੴ...ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਹੈ, ਪਰ ਵਾਰ 39 ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪਉੜੀ ਤੋਂ ਇਹ ਸ਼ੱਕ ਪੈਣ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ‘ੴ...ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਤੋਂ ਵੀ ਅੱਗੇ ‘...ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ’ ਤਕ ਚਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਬਾਰੇ ਉਲਝਣ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਪਉੜੀਆਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਹੀ ਸੁਲਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਪਉੜੀਆਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਸਰੂਪ ਜਾਨਣ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਤੀਸਰੀ ਵਾਰ ਦੀ ਪਉੜੀ 15 ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ‘ੴ...ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਰੂਪੀ ਨਾਮ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਨਦਰਿ ਨਾਲ ਨਿਹਾਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਮ-ਰਸ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ-ਪਿਆਲੇ ਨੂੰ ਮਾਣਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੁਹਜ ਭੇਦ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ:

ਏਕਾ ਏਕੰਕਾਰੁ ਲਿਖਿ ਦੇਖਾਲਿਆ॥
 ਉੜਾ ਓਅੰਕਾਰੁ ਪਾਸਿ ਬਹਾਲਿਆ॥
 ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ ਨਿਰਭਉ ਤਉਲਿਆ॥
 ਨਿਰਵੈਰਹੁ ਜੈਕਾਰੁ ਅਜੋਨਿ ਅਕਾਲਿਆ॥
 ਸਚੁ ਨੀਸਾਣੁ ਅਪਾਰੁ ਜੋਤਿ ਉਜਾਲਿਆ॥
 ਪੰਜ ਅਖਰ ਉਪਕਾਰ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿਆ॥
 ਪਰਮੇਸ਼ਰੁ ਸੁਖ ਸਾਰੁ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ॥
 ਨਉ ਅੰਗਿ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਸੰਗਿ ਨਿਹਾਲਿਆ॥
 ਨੀਲ ਅਨੀਲ ਵੀਚਾਰਿ ਪਿਰਮ ਪਿਆਲਿਆ॥ (ਵਾਰ 3, ਪਉੜੀ 15)

ਇਸ ਉਪਰ ਦਿੱਤੀ ਪਉੜੀ ਵਿਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸਰੂਪ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਿਸ ਗੁਰ-ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਆਧਾਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਉਹ ‘ੴ...ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਜਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਦਾ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਵਾਰ 39 ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪਉੜੀ ਵਿਚ ਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ਾ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਸਰੂਪ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਦਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਲਈ ਸਚੁ ਨਾਉ ਦਾ ਸਚੁ ਦਰਸਨ (ਮਤਿ) ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ। ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਸਚੁ ਨਾਉ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਇਸ ਪਉੜੀ ਵਿਚ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਦਾ ਸਰੂਪ ਉਹ ‘ੴ ਤੋਂ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਤਕ ਅਤੇ ਫਿਰ ‘ਆਦਿ ਸਚੁ...ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ’ ਤਕ ਦਾ ਭਾਵ ਰੂਪ ਵਿਚ ਬਿਆਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਥੇ ਇਕ ਗੱਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੂਪ ਵਿਚ ਨੋਟ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਇਸ ਪਉੜੀ ਦੀ ਚੌਥੀ ਤਕ ਵਿਚ ‘...ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ ਅਤੇ ‘ਆਦਿ ਸਚੁ...’ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ‘ਸੁ’ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਥੇ ਇਸ ‘ਸੁ’ ਦਾ ਅਰਥ ‘ਉਹ’ ਹੈ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਵਾਸਤੇ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਰੂਪ ਦਾ ਕਥਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ:

ਏਕੰਕਾਰੁ ਇਕਾਂਗ ਲਿਖਿ ਉੜਾ ਓਅੰਕਾਰੁ ਲਿਖਾਇਆ॥
 ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਹੁਇ ਨਿਰਵੈਰੁ ਸਦਾਇਆ॥
 ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਪਰਤਖਿ ਸੋਇ ਨਾਉ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਭਾਇਆ॥
 ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਸੁ ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾਂਤਰਿ ਹੋਂਦਾ ਆਇਆ॥
 ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ ਸਚੁ ਨਾਉ ਸਚੁ ਦਰਸਣੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਿਖਾਇਆ॥
 ਸ਼ਬਦੁ ਸੁਰਤਿ ਲਿਵਲੀਣੁ ਹੋਇ ਗੁਰੁ ਚੇਲਾ ਪਰਚਾ ਪਰਚਾਇਆ॥
 ਗੁਰੁ ਚੇਲਾ ਰਹਰਾਸਿ ਕਰਿ ਵੀਹ ਇਕੀਹ ਚੜ੍ਹਾਉ ਚੜ੍ਹਾਇਆ॥
 ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖ ਫਲੁ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ॥੧॥ (ਵਾਰ 39, ਪਉੜੀ 1)

ਇਸ ਪਉੜੀ ਵਿਚ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਸਰੂਪ ‘ੴ...ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਨਾਲ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ, ਫਿਰ ਉਸ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਵਾਸਤੇ ‘ਸੁ’ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤ ਕੇ ਉਸਦੀ ਹੋਰ ਵਿਆਖਿਆ ‘ਆਦਿ ਸਚੁ...ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ’ ਨਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਦੋ ਗੁਰ-ਸ਼ਬਦ (1) ‘ੴ...ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’, (2) ‘ਆਦਿ ਸਚੁ...ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ’, ਲੈ ਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਸਰੂਪ ਬਿਆਨਿਆ ਹੈ।

ਸਿੱਖ ਜਗਤ ਵਿਚ ਕਈ ਗੁਰਸਿੱਖ ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਹਨ, ਜੋ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਦਾ ਸਰੂਪ ‘ੴ ਤੋਂ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਤਕ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ। ਉਹ ਇਸ ਦਾ ਸਰੂਪ ‘ੴ ਤੋਂ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ’ ਤਕ ਹੋਣਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਗੁਰਸਿੱਖ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਪ੍ਰੋੜਤਾ

ਲਈ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਇਸ ਪਉੜੀ (39:1) ਨੂੰ ਆਧਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਦਾ ਸਰੂਪ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਦੇ ਹਨ:

**ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ
ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
॥ ਜਪੁ ॥
ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ॥
ਹੈ ਭੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥੧॥**

ਇਥੇ ਇਹ ਗੱਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਧਿਆਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਪਉੜੀ (39:1) ਵਿਚ ‘ੴ...ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਅਤੇ ‘ਆਦਿ ਸਚੁ...ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ’ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ‘ਜਪੁ’ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਥੇ ‘ਜਪੁ’ ਦੀ ਥਾਂ ‘ਸੁ’ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਇਥੇ ਇਹੋ ਹੀ ਇਕ ਵੱਡਾ ਫਰਕ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੀ ਅੱਖੋਂ ਓਹਲੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਇਸ ਇੱਕੋ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਸਰੂਪ ਦੀ ਸਾਰੀ ਸਮੱਸਿਆ ਸੁਲਝ ਜਾਵੇਗੀ। ‘ਜਪੁ’ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਹੈ, ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣੀ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ‘ਜਪੁ’ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ‘ਸੁ’ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖਣਾ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਹੀ ਹੈ।

ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਵਾਰ 39 ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪਉੜੀ ਉੱਪਰ ਕਲਪਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ‘ੴ... ॥ ਜਪੁ ॥...ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥੧॥’ ਦੀ ਪ੍ਰੋੜਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਇਸ ਦੀ ਪ੍ਰੋੜਤਾ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਜੇਕਰ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ 39:1 ਪਉੜੀ ਵਿਚ ‘ਸੁ’ ਦੀ ਥਾਂ ‘ਜਪੁ’ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ। ਸੋ ‘ੴ... ॥ ਜਪੁ ॥...ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ’ ਦਾ ਜੋ ਸਰੂਪ ਹੈ, ਉਹ ਪਉੜੀ 39:1 ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਇਹ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ। ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਰਚਨਾ, ਵਾਰ 3 ਦੀ ਪਉੜੀ 15 ਦੇ ਆਧਾਰ ‘ਤੇ ਵੀ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਦਾ ਸਰੂਪ ‘ੴ...ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਹੀ ਮੰਨਣਯੋਗ ਹੈ।

2. ਮੰਗਲਾਚਰਣ – ਜਪੁ – ਸਲੋਕ

**ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ
ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
॥ ਜਪੁ ॥
ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ॥
ਹੈ ਭੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥੧॥**

ਇਸ ਉਪਰ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਗੁਰ-ਸ਼ਬਦ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਮੁੱਢਲਾ ਭਾਗ ਹੈ। ਕਈ ਗੁਰਸਿੱਖ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਵੀ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਦੇਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਗੁਰਮਤਿ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਅਨੁਸਾਰ ‘ੴ...ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਅਲੱਗ ਅਲੱਗ ਸੰਕੇਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕ ਨਵਾਂ ਨਾਮ ਰੱਖਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਉਪਰ ਲਿਖੇ ‘ੴ... ॥ ਜਪੁ ॥...ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥੧॥’ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਤੇ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਇਸ ਦਾ ਨਾਮ ਮੰਗਲਾਚਰਣ – ਜਪੁ – ਸਲੋਕ ਰੱਖ ਲੈਣ ਨਾਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਾਮ ਇਸ ਦੀ ਬਣਤਰ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਿੱਤਰ ਕੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਇਹ ਨਾਮ ਇਸ ਕਰਕੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਅਲੱਗ ਅਲੱਗ ਵਿਸ਼ੇ ਜਾਂ ਮਦਾਂ – (1) ਮੂਲ ਮੰਤਰ, ਮੰਗਲਾਚਰਣ; (2) ਜਪੁ, ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਮ; (3) ਸਲੋਕ, ਆਦਿ ਸਚੁ...ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥੧॥ ਸੰਮਿਲਤ ਹਨ।

ਇਸ ਦਾ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਵਾਰ 39:1 ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇਕ ਸਮੁੱਚੀ ਇਕਾਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇਸ ਮੰਗਲਾਚਰਣ – ਜਪੁ – ਸਲੋਕ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੱਖਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣਾਤਮਕ ਅਧਿਐਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

2.1 ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਰੂਪ ਵਿਚ ਮੂਲ ਮੰਤਰ

‘ੴ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਤਕ ਦਾ ਜੋ ਗੁਰਵਾਕ ਇਥੇ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਦੇ ਕਈ ਹੋਰ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵੀ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਾਣੀ ਜਾਂ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਸੁਤੰਤਰ ਹੋਂਦ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਮੁੱਢ ਵਿਚ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਹੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਇਹ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਮੰਗਲਾਚਰਣ (ੴ ਤੋਂ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਕ) ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੇਵਲ 33 ਵਾਰ ਆਇਆ ਹੈ :

ਵੇਰਵਾ	ਗਿਣਤੀ
ਰਾਗਾਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ	26
ਰਾਗ ਆਸਾ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੧	1
ਰਾਗ ਆਸਾ, ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ	1
ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ ਸਲੋਕ ਮ: ੧	1
ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ ਸਲੋਕ ਮ: ੫	1
ਸਵਯੇ ਮ: ੫	1
ਸਲੋਕ ਵਾਰਾਂ ਤੇ ਵਧੀਕ	1
ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ	1
ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਦਾ ਜੋੜ	33

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਰੂਪ ਵਿਚ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਬਾਣੀ ਭਾਗ ਵਿਚ 33 ਸਥਾਨਾਂ ਉੱਤੇ ਲਿਖਿਆ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਵਾਲੇ ਸ੍ਰੀ ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ‘ਸੂਚੀ ਪੜ੍ਹ ਪੋਥੀ ਕਾ ਤਤਕਰਾ ਰਾਗਾਂ ਕਾ’ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਵੀ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਦਾ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪ੍ਰਸੰਗਾਂ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਜਾਣਾ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਕ ਪੂਰਨ ਰਚਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਆਪਣੀ ਸੁਤੰਤਰ ਹੋਂਦ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਥਾਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਹੋਰ ਰਚਨਾ ਜਾਂ ਨਵਾਂ ਵਿਸ਼ਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

2.2 ॥ ਜਪੁ ॥

ਸ਼ਬਦ ‘ਜਪੁ’ ਇਥੇ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਹੈ, ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਇਸ ਬਾਣੀ ਲਈ ‘ਜਪੁ ਜੀ’, ‘ਜਪੁ ਬਾਣੀ’, ‘ਜਪੁ ਨੀਸਾਣੁ’ ਆਦਿ ਨਾਂ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਮ ‘ਜਪੁ’ ਹੋਣ ਦਾ ਪਤਾ ਸਾਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ (ਪੰਚਮ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵੱਲੋਂ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਤੋਂ ਤਿਆਰ ਕਰਵਾਇਆ, ਜੋ ਇਸ ਸਮੇਂ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਵਿਖੇ ਹੈ) ਤੇ ਤਤਕਰੇ ਵਿਚ ਦਿੱਤੀ ਸੂਚਨਾ ‘ਜਪੁ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀਉ ਕਿਆ ਦਸਖਤਾ ਕਾ ਨਕਲੁ’ ਤੋਂ ਵੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਅਨੇਕਾਂ ਹੋਰ ਬਾਣੀਆਂ ‘ਸੋ ਦਰੁ’, ‘ਸੋ ਪੁਰਖੁ’, ‘ਸੋਹਿਲਾ’ ਆਦਿ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਤਤਕਰੇ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਉਵੇਂ ਹੀ ‘ਜਪੁ’ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਤਤਕਰੇ ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦਮਦਮੀ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ਇਸ ਬਾਣੀ ਦੀ ਤਤਕਰੇ ਵਿਚ ‘ਜਪੁ ਨੀਸਾਣੁ’ ਪ੍ਰਤੀਕ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਸੋ ‘ਜਪੁ’ ਸਿਰਲੇਖ ਹੈ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ।

ਜਨਮਸਾਖੀਆਂ ਵਿਚ ਵੀ ਇਸ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਮ ‘ਜਪੁ’ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜਨਮਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕ੍ਰਿਤ ਮਿਹਰਵਾਨ ਵਿਚ ਵੀ ਇਸ ਦਾ ਇਹੋ ਨਾਮ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ :

ਇਹ ਜਪੁ ਕਰਤੇ ਪੁਰਖ ਕਾ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਕੀਆ ਬਖਾਨ।

ਜਗਤ ਉਧਾਰਨ ਕਾਰਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹੋਆ ਫਰਮਾਨ।

ਲਗਭਗ ਸਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਜਨਮਸਾਖੀਆਂ ਵਿਚ ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਵੀ ‘ਜਪੁ’ ਦੀ ਉਥਾਨਕਾ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਉਥੇ ਇਸ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਮ ‘ਜਪੁ’ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਣੀ ‘ਆਦਿ ਸਚੁ...ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ’ ਲਿਖ ਕੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ‘ਜਪੁ’ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਹੀ ਹੈ।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚ ‘ਜਪੁ’ ਸ਼ਬਦ ਭਾਵੇਂ ਕ੍ਰਿਆ ਰੂਪ ਵਿਚ (ਜਪੋ ਦੇ ਅਰਥ ਵਿਚ) ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਥੇ ਇਹ ਜਿਸ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਨਾਮ ‘ਜਪੁ’ ਦੱਸਣ ਵਾਸਤੇ ਹੈ। ਇਥੇ ‘ਜਪੁ’ ਨੂੰ ਦੋਹਾਂ ਪਾਸੇ ਦੇ ਦੋ ਡੰਡੀਆਂ ਲਗਾ ਕੇ ‘॥ ਜਪੁ ॥’ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ‘॥ ਜਪੁ ॥’ ਦਾ ਉਪਰ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਥੱਲੇ ਵਾਲੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨਾਲ, ਇਸ ਦੇ ‘ਜਪੋ’ ਅਰਥ ਕਰਕੇ ਸਬੰਧ ਜੋੜਿਆ ਜਾਣਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ‘ਜਪੁ’ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੱਸਣ ਲਈ ਨਾਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਥੇ ਇਹ ਕੇਵਲ ਤੇ ਕੇਵਲ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਸਤੇ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਸ਼ਬਦ ‘॥ ਜਪੁ ॥’ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਕੇਵਲ ਇਕ ਵਾਰ ਹੀ ਆਇਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ‘ਜਪੁ’ ਬਾਣੀ ਇੱਕ ਵਾਰ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਹੈ।

2.3 ‘ਆਦਿ ਸਚੁ...ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥੧॥’

‘ਆਦਿ ਸਚੁ...ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥੧॥’ ਇਹ ਇਕ ਸਲੋਕ ਹੈ, ਜੋ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਇਕ ਸੁਤੰਤਰ ਸਲੋਕ ਰੂਪੀ ਗੁਰ-ਸ਼ਬਦ ਹੈ, ਜੋ ਕਾਵਿ ਰੂਪ ਵਿਚ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਤ੍ਰਿਕ ਭੇਦ ਸਹਿਤ ਰਾਗ ਗਉੜੀ ਵਿਚ ਸੁਖਮਨੀ ਦੀ 17ਵੀਂ ਅਸ਼ਟਪਦੀ ਦੇ ਆਦਿ ਵਿਚ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

‘ਜਪੁ’ ਬਾਣੀ ਦੀ ਬਣਤਰ ਵੇਖਿਆਂ ਇਹ ਉਪਰ ਲਿਖਿਆ ਨੁਕਤਾ ਹੋਰ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਹੈ, ਜੋ ‘ੴ ਤੋਂ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਤਕ ਹੈ। ਫਿਰ ‘ਜਪੁ’ ਹੈ, ਜੋ ਜਪਣ ਲਈ ਰਚੀ ਇਸ ਰਚਨਾ ਦਾ ਨਾਂ ਹੈ। ‘ਜਪੁ’ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਅਠੱਤੀ ਪਉੜੀਆਂ ਅਤੇ ਦੋ ਸਲੋਕ ਹਨ। ਦੋ ਸਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ‘ਆਦਿ ਸਚੁ...ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥੧॥’ ਪਉੜੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁੱਢ ਵਿਚ ਹੈ। ਦੂਸਰਾ ਸਲੋਕ ‘ਪਵਣੁ ਗੁਰੂ...ਕੇਤੀ ਛੁਟੀ ਨਾਲਿ ॥੧॥’ ਪਉੜੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣ ਪਿੱਛੋਂ ਅੰਤ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਜਨਮਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ, ਪੋਥੀ ਦੂਜੀ (ਪੋਥੀ ਹਰਿ ਜੀ) ਵਿਚ ‘ਜਪੁ’ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਤਰਤੀਬ ਦੇਣ

ਸੰਬੰਧੀ ਵੇਰਵਾ ਵਿਸਥਾਰ ਸਹਿਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਸਲੋਕ ‘ਆਦਿ ਸਚੁ...ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥੧॥’ ਨੂੰ ਜਪੁ ਦੇ ਮੁੱਢ ਵਿਚ ਰੱਖੇ ਜਾਣ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ :

ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸਿ, ਸੇਵਕ ਅੰਗਦ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ‘ਜੀ ਜੀ, ਭਲਾ ਹੋਇ। ਜਿ ਕਿਛੁ ਤੂ ਕਹਹਿ ਸੋਈ ਜਪੁ।’ ਤਬ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਉਸਤਤਿ, ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹ ਕੀ ਕਾ, ਜਪੁ ਕੀਤਾ, ਸੰਸਾਰ ਪਾਪੀ ਨਿਸਤਾਰਨ ਕੇ ਤਾਈ। ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਗਿਆ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਨਾਲਿ ਬੋਲਿਆ ਜੀ:

ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ॥

ਹੈ ਭੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥੧॥

ਏਹੁ ਸਲੋਕ ਮੁਢ ਜਪੁ ਦਾ, ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਖਿਆ। ਫਿਰ ਅੰਗਦ ਸਿਖ ਕਉ ਆਗਿਆ ਕੀਤੀਅਨੁ, ਜਿ ਪੁਰਖਾ ! ਤੂ ਜਿ ਹੈ, ਸਿ ਹੋਵੈ ਹਾਂ। ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਮੇਰੇ ਆਖਣ ਦੀਆਂ ਪਉੜੀਆਂ ਸਲੋਕ ਹੋਨਿ, ਸਿ ਤੂ, ਓਹਿ ਸਲੋਕ, ਸ਼ਬਦ ਲੈ ਕੇ ਸੋਦਰੁ ਸਹਿ, ਏਸੇ ਜਪੁ ਵਿਚਿ ਆਦਿ ਆਦਿ ਬਣਾਇ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸੁਣਾਇਦਾ ਜਾਹਿ।

(‘ਜਨਮਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ’, ਸੈਂਚੀ ਦੂਜੀ, ਪੰਨਾ 24950)

2.4 ਮੰਗਲਾਚਰਣ – ਜਪੁ – ਸਲੋਕ ਤੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ

ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤਿੰਨ ਮੱਦਾਂ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਵਾਲਾ ਮੰਗਲਾਚਰਣ – ਜਪੁ – ਸਲੋਕ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸ਼ੁਰੂ ਭਾਗ ‘ੴ... ॥ ਜਪੁ ॥...ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥੧॥’ ਅਤੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਵਾਰ 39 ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪਉੜੀ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਰਣਨ ਵਾਲੇ ਭਾਗ ‘ੴ...ਸੁ...ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ’ ਵਿਚ ਮੁੱਖ ਫਰਕ ‘ਜਪੁ’-‘ਸੁ’ ਦਾ ਹੈ। ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਸਰੂਪ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ‘ੴ ਤੋਂ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਤਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਉਸੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਬਾਰੇ ‘ਸੁ’ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤ ਕੇ ਹੋਰ ਵਿਆਖਿਆ ‘ਆਦਿ ਸਚੁ...ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ’ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਇਸ ਵਰਣਨ ਵਿਚ ‘ਜਪੁ’ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਸਰੂਪ ਬਿਆਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਤਿੰਨਾਂ ਮੱਦਾਂ ਵਾਲਾ ਜਪੁ ਜੀ ਦਾ ਸ਼ੁਰੂ ਭਾਗ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਰਹੇ। ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਤਿੰਨਾਂ ਮੱਦਾਂ ਵਾਲੇ ਜਪੁ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਭਾਗ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਉਹ ‘ਸੁ’ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਵਰਤਦੇ, ਇਸ ਦੀ ਥਾਂ ‘ਜਪੁ’ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਵਿਸਥਾਰਦੇ ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਅਨਿੱਖੜਵਾਂ ਅੰਗ ਹੈ। ਸੋ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਵਾਰ 39 ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪਉੜੀ ਤੋਂ ਇਸ ਤਿੰਨਾਂ ਮੱਦਾਂ ਵਾਲੇ ‘ੴ... ॥ ਜਪੁ ॥...ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥੧॥’ ਦੀ ਪ੍ਰੋੜਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਇਸ ਪਉੜੀ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਸਰੂਪ ‘ੴ...ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਰਾਹੀਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ‘ਆਦਿ ਸਚੁ...ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ’ ਰਾਹੀਂ ਬਿਆਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।

2.5 ਮੰਗਲਾਚਰਣ – ਜਪੁ – ਸਲੋਕ ਇਕਾਈ ਨਹੀਂ

ਇਥੇ ਇਹ ਗੱਲ ਨੋਟ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ ਕਿ ‘ੴ...ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਦੇ ਨਾਲ ‘ਜਪੁ’ ਤੇ ‘ਆਦਿ ਸਚੁ...ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥੧॥’ ਜੋੜ ਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇਕ ਯੂਨਿਟ ਜਾਂ ਇਕਾਈ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਤਿੰਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਨੋਰਥਾਂ ਲਈ ਲਿਖੇ ਗਏ ਤਿੰਨ ਸੁਤੰਤਰ ਵਿਸ਼ੇ ਜਾਂ ਮੱਦਾਂ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ‘ਜਪੁ’ ਬਾਣੀ ਵੇਖਣ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਤੋਂ ਜਪੁ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਭਾਗ ਦੀਆਂ ਇਹਨਾਂ ਤਿੰਨੇ ਮੱਦਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਤੋਂ ਅਲੱਗ ਕਰਕੇ, ਲਿਖਾਈ ਵਿਚ ਖਾਲੀ ਥਾਂ ਛੱਡ ਕੇ, ਲਿਖਵਾਈਆਂ ਸਨ। ਪਹਿਲੇ ਵਰਕੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਭਾਗ ਵਿਚ ਅੱਧੇ ਸਫੇ ਉੱਤੇ ਕੇਵਲ ਇਹ ਤਿੰਨੇ ਹੀ ਸੁਸ਼ੋਭਿਤ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਪਰਲੇ ਭਾਗ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿਚ ‘ੴ...ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਣ ‘ਤੇ

ਦੋ ਡੰਡੀਆਂ ਲੱਗੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਥਾਂ ਦੇ ਕੇ ‘ਜਪੁ’ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਦੋਹੀਂ ਪਾਸੇ ਦੋ ਦੋ ਡੰਡੀਆਂ ਫਿਰ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿ ‘ਜਪੁ’ ਸ਼ਬਦ ‘ੴ...ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਦੇ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਸੁਤੰਤਰ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਥਾਂ ਬਚਿਆ, ਉਸ ਵਿਚ ਫਿਰ ਦੋ ਵਾਰ ਦੋ ਦੋ ਡੰਡੀਆਂ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਦੋ ਲਾਈਨਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਖਾਲੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ। ਫਿਰ ‘ਆਦਿ ਸਚੁ...ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥੧॥’ ਇੱਕੋ ਲਾਈਨ ਵਿਚ ਦੋ ਭਾਗਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡ ਕੇ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋ ਲਾਈਨਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਖਾਲੀ ਛੱਡ ਕੇ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪਉੜੀ ‘ਸੋਚੈ ਸੋਚਿ ਨ ਹੋਵਈ...’ ਲਿਖਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ‘ਆਦਿ ਸਚੁ...ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥੧॥’ ਦੇ ਦੋਹੀਂ ਪਾਸੋਂ ਉਪਰ ਤੇ ਥੱਲੇ ਦੋ ਦੋ ਲਾਈਨਾਂ ਦੀ ਖਾਲੀ ਥਾਂ ਛੱਡਣਾ ਇਸ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਤੇ ਨਿਵੇਕਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸੰਕੇਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਕਈ ਪੁਰਾਤਨ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਵੀ ‘ਜਪੁ’ ਦਾ ਸ਼ੁਰੂ ਵਾਲਾ ਹਿੱਸਾ ‘ਮੰਗਲਾਚਰਣ – ਜਪੁ – ਸਲੋਕ’ ਲਗਭਗ ਇਸੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖਣ ਢੰਗ ਤੋਂ ਵੀ ਇਹ ਤਿੰਨੇ ਮੱਦਾਂ ਇਕ ਇਕਾਈ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ। ਸੋ ਮੰਗਲਾਚਰਣ – ਜਪੁ – ਸਲੋਕ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੱਦਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਕਹਿਣਾ ਭਾਰੀ ਭੁੱਲ ਹੈ।

ਇਸ ਨੁਕਤੇ ਵੱਲ ਵੀ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਕਿ ‘ੴ... ॥ ਜਪੁ ॥...ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥’ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਵਾਰ ਵਾਰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਂ ਵੱਲੋਂ ਵੀ ਕਈ ਵਾਰ ਲਿਖਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਮੰਗਲਾਚਰਣ – ਜਪੁ – ਸਲੋਕ ਕੇਵਲ ਉਥੇ ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ, ਜਿਥੇ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਸੁਤੰਤਰ ਰਚਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸ਼ੁਰੂ ਵਾਲਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਹੋਣ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਬਾਰੇ ਲਿਖਤੀ ਵੇਰਵਾ ਸਿੱਖ ਸਾਹਿਤ, ਜਨਮਸਾਖੀਆਂ ਤੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਤੋਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਕਈ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ-ਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ‘ਜਪੁ’ ਬਾਣੀ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ‘ਜਪੁ’ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ‘ਆਦਿ ਸਚੁ...ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ’ ਉਸ ਵਿਚ ਸ਼ੁਰੂ ਦਾ ਸਲੋਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ‘ਜਪੁ’ ਦੇ ਉਪਰ ‘ੴ...ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਰੂਪੀ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਬਹੁਤ ਥਾਵਾਂ ਉੱਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਵੀ ਹੁੰਦਾ। ਜੇਕਰ ‘ੴ... ॥ ਜਪੁ ॥...ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥੧॥’ ਇਕ ਅਟੁੱਟ ਤੇ ਅਨਿੱਖੜਵੀਂ ਸਾਂਝੀ ਇਕਾਈ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਲੱਗ ਅਲੱਗ ਕਰਕੇ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।

ਮੰਗਲਾਚਰਣ – ਜਪੁ – ਸਲੋਕ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਅੰਕ ਏਕਾ ‘॥੧॥’ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਗਲਾਚਰਣ – ਜਪੁ – ਸਲੋਕ ਦੀ ਇਕਾਈ ਦੱਸਣ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਏਕਾ ਅੰਕ ਸਲੋਕ ‘ਆਦਿ ਸਚੁ...ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥੧॥’ ਦਾ ਅੰਕ ਹੈ। ਇਸ ਏਕੇ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਇਥੇ ਕੇਵਲ ਸਲੋਕ ਨਾਲ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਇਥੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ‘ਜਪੁ’ ਬਾਣੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਸਲੋਕ ‘ਪਵਣੁ ਗੁਰੂ...ਕੇਤੀ ਛੁਟੀ ਨਾਲਿ’ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ‘॥੧॥’ ਹੈ। ਇਹ ਤਰੀਕਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਹੋਰ ਬਾਣੀਆਂ ਵਿਚ ਵੀ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਗਉੜੀ ਰਾਗ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ‘ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ’ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਇਕ ਸਲੋਕ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋਹੀਂ ਥਾਈਂ ਇਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਅੰਕ ‘ਏਕਾ’ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਕਈ ਗੁਰਸਿੱਖ ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਤਾਂ ‘ੴ ਤੋਂ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਤਕ ਹੀ ਹੈ, ਪਰ ‘ੴ... ॥ ਜਪੁ ॥...ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥’ ਇਕ ‘ਮਹਾਂ ਮੰਤਰ’ ਹੈ। ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਮੰਗਲਾਚਰਣ – ਜਪੁ – ਸਲੋਕ ਨੂੰ ਹੁਣ ਨਵਾਂ ਨਾਮ ‘ਮਹਾਂ ਮੰਤਰ’ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਨਵੇਂ ਨਾਮ ਪਿੱਛੇ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿਚ ਅਣ-ਬਣੇ ‘ਮਹਾਂ ਮੰਤਰ’ ਨੂੰ ਵਡਿਆਉਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਛੁਪੀ ਹੋਈ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਉਪਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ‘ਮੰਗਲਾਚਰਣ – ਜਪੁ – ਸਲੋਕ’ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸ਼ੁਰੂ ਵਾਲਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਅਲੱਗ ਅਲੱਗ ਮੱਦਾਂ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇ ਹਨ, ਜਿਹਨਾਂ ਵਿਚ ਆਪਸੀ ਇਕਸਾਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਮੱਦਾਂ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਜਾਂ ਇਕੱਠੇ ਨੂੰ ਮੰਤਰ, ਮੂਲ ਮੰਤਰ, ਮਹਾਂ ਮੰਤਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।

2.6 ਜਪੁ ਨੀਸਾਣੁ ਤੇ ਮੰਗਲਾਚਰਣ – ਜਪੁ – ਸਲੋਕ ਲਿਖਣ ਦੀ ਪ੍ਰਥਾ

ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ‘ਮੰਗਲਾਚਰਣ – ਜਪੁ – ਸਲੋਕ’ ਦੇ ਲਿਖਣ ਦੀ ਪ੍ਰਥਾ ਕਿਉਂ ਤੇ ਕਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ? ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਸਬੰਧ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਉੱਤਰ ਵੀ ਇਸੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਗੁਰਮਤਿ ਵਿਚ ਜਪੁ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਦਾ ਨੀਸਾਣੁ ਮੰਨ ਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਰਵ-ਪ੍ਰਥਮ ਤੇ ਸਰਵ-ਉੱਚ ਪਦਵੀ, ਸਥਾਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਜਪੁ ਨੂੰ ਨੀਸਾਣੁ ਮੰਨਣ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਕ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਸੰਬੰਧੀ ਸੰਨ 1701 ਵਿਚ ਪੋਥੀ ਹਰਿ ਜੀ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਨਾਲ ਇਹ ਵਚਨ ਕੀਤੇ :

ਪੁਰਖਾ ਬਿਨਾ ਜਪੁ ਜਪੇ ਤੇ, ਮੈ ਪਾਸਿ ਆਵਣਾ ਨਾ ਮਿਲਸੀ। ਦਰਗਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਮਹਿ, ਜਿਸੁ ਪਾਸਿ ਮੇਰਾ ਜਪੁ ਨੀਸਾਣੁ ਹੋਵੇਗਾ, ਸੁ ਮੈ ਪਾਸਿ ਆਵੇਗਾ, ਉਸਿ ਪੜਿਐ ਕਰਿ ਕਰਿ। ਜੁ ਜੀਉ ਪੜੇਗਾ, ਸੁ ਮੁਕਤਾ ਹੋਵੇਗਾ।

(‘ਪੋਥੀ ਹਰਿ ਜੀ, ਜਨਮਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ’, ਸੈਂਚੀ ਦੂਜੀ, ਪੰਨਾ 249)

ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦੀ ਇਸ ਮਹਾਨਤਾ ਕਰਕੇ ਗੁਰਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਜਾਂ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿਚ ਜਪੁ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਭਾਗ ‘ੴ... ॥ ਜਪੁ ॥...ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥੧॥’ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰਤ ਨੀਸਾਣੁ ਜਾਣ ਕੇ ਲਿਖ ਕੇ ਪਾਸ ਰੱਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ‘ੴ... ॥ ਜਪੁ ॥... ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥’ ਲਿਖਣ ਦੀ ਰੀਤ ਦੇ ਉਦਾਹਰਣ ਭਾਵੇਂ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਅਠਾਰ੍ਹਵੀਂ ਈਸਵੀ ਸਦੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਅੱਧ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਕਿਤੇ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਮਿਲਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਲੋਹੇ ਦਾ ਚੱਕਰ, ਜਿਸ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਬਾਬਾ ਦੀਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ਼ਹੀਦ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਉਪਰ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ‘ੴ... ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ’ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਇਹ ਚੱਕਰ ਸਾਰੇ ਦਾ ਸਾਰਾ ਨੀਲਾ ਤਾਰਾ ਹਮਲੇ ਕਾਰਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਝਲਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਉੱਤੇ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਉੱਤੇ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਲਿਖਣ ਦੇ ਮਨੋਰਥ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵੇਰਵਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਇਸ ਦੇ ਲਿਖਣ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇਕ ਕਾਰਨ ਜਪੁ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਦਾ ਨੀਸਾਣੁ ਮੰਨ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਨੂੰ ਹਰ ਸਮੇਂ ਪਾਸ ਰੱਖਣਾ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ (ਗੁਰੂ) ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪੁਰਾਤਨ ਸਰੂਪਾਂ ਵਿਚ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਤਤਕਰੇ ਵਿਚ ਸਿਰਲੇਖ ਆਮ ਕਰਕੇ ‘ਜਪੁ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀਆ ਦਸਖਤਾ ਕਾ ਨਕਲੁ...’ ਜਾਂ ਕੇਵਲ ‘ਜਪੁ’ ਲਿਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉੱਨੀਵੀਂ ਸਦੀ ਈਸਵੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅੱਧ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਤਤਕਰੇ ਵਿਚ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ‘ਜਪੁ ਨੀਸਾਣੁ’ ਲਿਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ‘ਜਪੁ ਨੀਸਾਣੁ’ ਸਿਰਲੇਖ ਲਿਖਣ ਦੀ ਇਹ ਪ੍ਰਥਾ ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਿੱਖ ਰਾਜ ਵਿਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਸਾਰੀ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਨੀਸਾਣੁ ਇਸ ਜਪੁ ਦਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ‘ਜਪੁ’ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧ ਬਾਣੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਤਿਕਾਰੀ ਗਈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵੀ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ‘ਜਪੁ’ ਸ਼ਬਦ ਕੇਵਲ ‘ਜਪੁ’ ਬਾਣੀ ਵਾਸਤੇ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸਾਰੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ‘ਜਪੁ’ ਬਾਣੀ ਬਾਰੇ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਉਸ ਸਮੇਂ ਭਾਈ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਨੇ ਗੁਰਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਜ ਗ੍ਰੰਥ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ :

ਪ੍ਰਿਥਮੇ ‘ਜਪੁ’ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਰਾਖਯੋ ॥

ਸਬ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਚਿਤੁ ਜਹਿ ਬਾਖਯੋ ॥

ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਵਾਈ ਤਾਂ ਇਸ ਸੰਬੰਧੀ ਇਕ ਯਾਦਗਾਰੀ ਸੋਨੇ ਪੱਤਰ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਉੱਤੇ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਉੱਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਜਪੁ ਨੀਸਾਣੁ ਦਾ ‘ੴ... ॥ ਜਪੁ ॥...ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥’ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਇਸ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੇਵਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਕੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਸੰਮਤ 1887 ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਇਤਿਹਾਸਕ ਲਿਖਤ ਤੋਂ ਵੀ ਇਹ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸਮੇਂ

ਤਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਮੁੱਢਲੀ ਬਾਣੀ ‘ਜਪੁ’ ਨੂੰ ਸਤਿਕਾਰ ਸਹਿਤ ਨੀਸਾਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਲਿਖੇ ਜਾਣ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਗੁਰਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੱਲ ਪਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਜਪੁ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਨੀਸਾਣ ਸਮਝ ਕੇ ਲਿਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਮੂਲ ਮੰਤਰ ‘ੴ...ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਨੂੰ ਵੀ ਬਰਾਬਰ ਨਾਲ ਨਾਲ ਲਿਖਣਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸੀ। ਦਰਸ਼ਨੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਦੀ ਬਾਰੀ ਵੱਲ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਦੂਸਰਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੈ। ਉਸ ਉਪਰ ਲੱਗਿਆ ਸ਼ਿਲਾ-ਲੇਖ ਸੰਮਤ 1896 ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਮਹਾਰਾਜ ਖੜਕ ਸਿੰਘ ਤੇ ਕੰਵਰ ਨੌਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਹੈ। ਇਸ ਉੱਤੇ ਕੇਵਲ ‘ੴ...ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਹੀ ਹੈ।

ਇਵੇਂ ਹੀ ਬਾਹੂ (ਰੂਸ) ਦੇ ਇਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਮੰਦਰ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਉੱਤੇ ਲਿਖਤ ਨੂੰ ਇਕ ਥਾਂ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ‘ੴ...ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਲਿਖ ਕੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਸਰੀ ਥਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ‘ਜਪੁ’ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸ਼ੁਰੂ ਵਾਲਾ ਹਿੱਸਾ ‘ੴ... ॥ ਜਪੁ ॥...ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥’ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਿਖਤ ਦੀ ਫੋਟੋਕਾਪੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਸ਼ਾਹਕਾਰ ਜਪੁ ਜੀ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ : ਪੰਜਾਬ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ) ਵਿਚ ਪੰਨਾ 204-05 ਉੱਤੇ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ‘ੴ...ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਮੰਗਲਾਚਰਣ – ਜਪੁ – ਸਲੋਕ ਵੀ ਅਠਾਰ੍ਹਵੀਂ ਤੇ ਉੱਨੀਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਜਾਣਾ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਉਦਾਹਰਣ ਵੀ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਕ ਗੱਲ ਤਾਂ ਭਲੀ ਭਾਂਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੰਗਲਾਚਰਣ – ਜਪੁ – ਸਲੋਕ ਲਿਖਣ ਦੀ ਪ੍ਰਥਾ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਦਾ ਨੀਸਾਣ ਮੰਨ ਕੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਸਮਝ ਕੇ। ਇਹ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

2.7 ਮੰਗਲਾਚਰਣ – ਜਪੁ – ਸਲੋਕ ਤੇ ‘ਨਾਨਕ’ ਪਦ

‘ੴ... ॥ ਜਪੁ ॥...ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥੧॥’ ਨੂੰ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਸਿੱਧ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿਚ ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ‘ਨਾਨਕ’ ਨਾਮ ਦੀ ਛਾਪ (ਮੁਹਰ) ਹੈ, ਪਰ ‘ੴ...ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਵਿਚ ‘ਨਾਨਕ’ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਮੰਨਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਮੰਤਰ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਕਰਤੇ ਦੀ ਮੁਹਰ-ਛਾਪ ਜ਼ਰੂਰ ਹੀ ਹੋਵੇ। ਇਥੇ ਜੋ ‘ਨਾਨਕ’ ਨਾਮ ਆਇਆ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਸੰਬੰਧ ਕੇਵਲ ਸਲੋਕ ‘ਆਦਿ ਸਚੁ...ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ’ ਨਾਲ ਹੈ, ਜੋ ਸੁਤੰਤਰ ਰੂਪ ਵਿਚ ਹੈ। ਇਸ ਸਲੋਕ ਵਿਚ ‘ਨਾਨਕ’ ਪਦ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਸੁਤੰਤਰ ਮੱਦਾਂ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ‘ੴ...ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਤੇ ‘ਜਪੁ’ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਅਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਸ਼ਬਦ ਹਨ, ਜਿਹਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ‘ਨਾਨਕ’ ਪਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ‘ਨਾਨਕ’ ਪਦ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੋੜਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸੋ ‘ੴ...ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਵਿਚ ਕੇਵਲ ‘ਨਾਨਕ’ ਪਦ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਖਾਤਰ ਇਸ ਨਾਲ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਮ ‘ਜਪੁ’ ਤੇ ਜਪੁ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸਲੋਕ ‘ਆਦਿ ਸਚੁ...ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ’ ਵਾਧੂ ਜੋੜ ਦੇਣਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

2.8 ਮੰਗਲਾਚਰਣ – ਜਪੁ – ਸਲੋਕ ਦਾ ਅਭਿਆਸ?

‘ੴ... ॥ ਜਪੁ ॥...ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥੧॥’ ਨੂੰ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਦੱਸਣ ਵਾਸਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਾਤਨ ਗੁਰਸਿੱਖ ਇਸੇ ਦਾ ਹੀ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਦਾ ਇਹੋ ਸਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਉਣ ਸਮੇਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮੰਗਲਾਚਰਣ – ਜਪੁ – ਸਲੋਕ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਗੁਰਸਿੱਖਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ ਇਸ ਦੀ ਪ੍ਰੋੜਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੁਰਾਤਨ ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਇਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ‘ੴ...ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਤਕ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਗੁਰਸਿੱਖਾਂ

ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਲਿਖਤੀ ਵੇਰਵੇ ਤਾਂ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਮੰਗਲਾਚਰਣ – ਜਪੁ – ਸਲੋਕ ਬਾਰੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਪੁਰਾਤਨ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਰਹਿਤਨਾਮਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਮਾਰਗ ਦੇ ‘ਪ੍ਰਿਥਮ ਧਿਆਉ’ ਵਿਚ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਸਤੇ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਦਾ ਸਰੂਪ ‘ੴ ਤੋਂ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਤਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਰਹਿਤਨਾਮਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਮਾਰਗ ਵਿਚ ‘ੴ ਤੋਂ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਤਕ ਗੁਰ-ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਨਾਮ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਮੰਗਲਾਚਰਣ – ਜਪੁ – ਸਲੋਕ ਨੂੰ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਜਾਣ ਕੇ ਇਸ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਤੇ ਸਿਮਰਨ-ਅਭਿਆਸ ਦੀ ਪਰੰਪਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਚੱਲਦੀ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਇਹ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਇ ਸਰਬ-ਸੰਮਤੀ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਸਿੱਖ ਪੰਥ ਵਿਚ ਚੱਲਦੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੋ ਸਿੱਖ ਪੰਥ ਵਿਚ ‘ੴ... ॥ ਜਪੁ ॥...ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥੧॥’ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਮਰਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਥੇ ਇਹ ਗੱਲ ਵੀ ਵਰਣਨਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਵਾਲੀਆਂ ਪੋਥੀਆਂ ਵਿਚ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਦੇ ਜੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਰੂਪ ਹੋਏ ਸਰੂਪ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੀ ‘ਜਪੁ’ ਤੇ ‘ਆਦਿ ਸਚੁ...ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ’ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਇਹਨਾਂ ਪੋਥੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿਲਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰੂਪ ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਦੇ ਸਰੂਪ ਨਾਲ ਹੀ ਨੇੜਤਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।

3. ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਕਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਹੈ?

ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸਹਿਮਤ ਹਨ ਕਿ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ‘ੴ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅੰਤ ਕਿੱਥੇ ਹੈ ? ਕੀ ਇਹ ‘ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਤਕ ਹੈ ਜਾਂ ‘ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ’ ਤਕ ਹੈ ? ਇਸ ਦੇ ਅੰਤ ਜਾਨਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਹੋ ਹੀ ਮੁੱਖ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਬਾਰੇ ਹੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।

ਕਿਸੇ ਮੰਤਰ ਦਾ ਅੰਤ ਜਾਨਣ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਪੁਰਾਤਨ ਭਾਰਤੀ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕਾਂ ਤੇ ਰਿਸ਼ੀਆਂ ਸਾਹਮਣੇ ਵੀ ਆਉਂਦੀ ਰਹੀ। ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਮੰਤਰ ਕਿੱਥੇ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ? ਭਾਰਤੀ ਰਿਸ਼ੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਲਈ ਇਹ ਤਰੀਕਾ ਜਾਂ ਗੁਰ ਲੱਭਿਆ। ਇਸ ਸੰਬੰਧੀ ਉਹਨਾਂ ਇਕ ਸੂਤਰ ਬਣਾਇਆ, ਜੋ ਗ੍ਰਿਹਿਯ ਸੂਤਰ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਮਿਲਦਾ ਹੈ :

*mantrāntam avyaktam
parasyā digrahaṇena vidyāt.*

(‘Sacred Books of the East,’ Sutra 14, Vol. 29, p. 375)

[ਅਰਥ : ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੰਤਰ ਕਿੱਥੇ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ੇ ਜਾਂ ਮੰਤਰ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਜਾਣ ਕੇ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।]

ਇਸ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖ ਕੇ ਜਦੋਂ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਨੂੰ ਵੇਖੀਏ ਤਾਂ ਇਸ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ‘॥ ਜਪੁ ॥’ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੋ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ‘ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਇਸ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਹੱਦ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਗਲਾ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਨਵਾਂ ਵਿਸ਼ਾ ਜਪੁ ਦਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਜਪੁ ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ‘॥ ਜਪੁ ॥’ ਤੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੂਲ ਮੰਤਰ, ਇਸ ਨਿਯਮ ਅਨੁਸਾਰ, ‘ੴ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ‘ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਤਕ ਹੀ ਹੈ।

ਉਪਰ ਲਿਖੀ ਸਾਰੀ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਸਰੂਪ ਜੋ ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਰਵਾਇਤ ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਿੱਖ ਪੰਥ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ :

**ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ
ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥**

4. ਸਾਰਾਂਸ਼

ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਤੇ ਮੰਗਲਾਚਰਣ – ਜਪੁ – ਸਲੋਕ ਸੰਬੰਧੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ‘ੴ...ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨਾਲ ਇਕਸੁਰ ਹੋ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਨੂੰ ਗੁਰ-ਦੀਖਿਆ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਗੁਰਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰਿਆ। ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੀ ਇਹੋ ਅਨੇਕਾਂ ਵਾਰ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਂ ਨੇ ਦਸਤਖਤ ਨੀਸਾਣ ਵੀ ਬਹੁਤ ਥਾਈਂ ਇਸੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਪੁਰਾਤਨ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਹੁਣ ਤਕ ਦੇ ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ ਤੇ ਰਵਾਇਤ ਵਿਚ ਇਸੇ ਨੂੰ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਕਰਕੇ ਜਾਣਿਆ ਤੇ ਸਤਿਕਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਤਤਕਰੇ ਵਿਚ ‘ਜਪੁ ਨੀਸਾਣੁ’ ਲਿਖਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ‘ਜਪੁ’ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਪ੍ਰਥਮ ਬਾਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਇਕ ਨਿਵੇਕਲੀ ਮਹਾਨਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਧਾਨਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਦਾ ਨੀਸਾਣੁ ਜਾਣ ਕੇ, ਇਸ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟਾਉਣ ਲਈ, ਇਸ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਭਾਗ, ‘ਮੰਗਲਾਚਰਣ – ਜਪੁ – ਸਲੋਕ’ ਵਾਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਸਤਿਕਾਰ ਵਜੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਥਾਨਾਂ ‘ਤੇ ਲਿਖੇ ਜਾਣ ਦੀ ਪ੍ਰਥਾ ਚੱਲ ਪਈ। ਮੰਗਲਾਚਰਣ – ਜਪੁ – ਸਲੋਕ ਨੂੰ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਵਾਰ 39 ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪਉੜੀ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਇਸ ਪਉੜੀ ਵਿਚ ਮੰਗਲਾਚਰਣ – ਜਪੁ – ਸਲੋਕ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਹੋਣ ਦੀ ਜਾਂ ਗੁਰ-ਦੀਖਿਆ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਪ੍ਰੋੜਤਾ ਸਾਨੂੰ ਪੁਰਾਤਨ ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ ਤੇ ਰਵਾਇਤ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ।

ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਦਾ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਜੋ ਗੁਰ-ਦੀਖਿਆ ਸਮੇਂ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਸਰੂਪ ਇਹ ਹੈ:

**ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ
ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥**

‘ੴ ਸਤਿ’ ਦੀ ਸੰਧੀ ਤੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਹੱਥ- ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਵਿੱਚ ਮੰਗਲ ਅੰਕਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਧੀ

ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਸਤਿਨਾਮ ਸਿੰਘ,
1186 ਸੈਕਟਰ 18 ਸੀ,
ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ-160018,
ਸੰ. 98880-47979

ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਤਥਾ ਮੂਲ ਮੰਤਰ

ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਨੁਸਾਰ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਤਥਾ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਸਰਵ ਉੱਚ ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੈ। ਆਪ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ, ਸਮੁੱਚੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿੱਚ ਬੱਝਵੀਂ ਤਰਤੀਬ ਅਨੁਸਾਰ ਹਰ ਥਾਂ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਰਿਵਾਜ ਤੇ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਤਾ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖ ਕੇ, ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਤਥਾ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਸੁਸ਼ੋਭਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਲਿਖਾਰੀ (ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ) ਦੇ ਪੂਜਯ ਇਸ਼ਟ ਦੀ ਲੱਖਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਵੀਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਆਦਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਿਧਾਂਤਕ ਸੇਧ ਤਾਂ ਇਸ ਮਹਾਨ-ਭਾਵੀ ਅਤੇ ਅਦੁੱਤੀ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬਖਸ਼ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਹੈ ‘ਜਪੁ ਜੀ’ ਅਤੇ ‘ਜਪੁ ਜੀ’ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਹੈ ‘ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ’।

ਧਰਮ-ਗ੍ਰੰਥ ਅਥਵਾ ਹੋਰ ਰਚਨਾਵਾਂ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਸਵੈ ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਦੀ ਆਰਾਧਨਾ ਵਜੋਂ ਮੰਗਲ, ਮੰਗਲਚਾਰ, ਮੰਗਲਾਚਾਰ, ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਲਿਖਣ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਬੜਾ ਪੁਰਾਣਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਵੇਦਾਂ ਤੇ ਉਪਨਿਸ਼ਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਓਮ ਮੰਗਲ ਕਰਕੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਤੇ ਕੁਰਾਨ ਸ਼ਰੀਫ ਵਿੱਚ ਬਿੱਸਮਿੱਲਾ ਹਿਰਹਮਾਨੁਰਹੀਮ ਕਰ ਕੇ।

ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਦੇ ਤਿੰਨ ਭੇਦ ਮੰਨੇ ਹਨ :

1. ਵਸਤੂ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਤਮਿਕ : ਗ੍ਰੰਥ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਹੀ ਗੁਣ, ਮਹਿਮਾ, ਲੱਛਣ, ਬੋਧ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮੰਗਲ, ਜੈਸੇ “ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥”, ਆਦਿ ।

2. ਅਸ਼ੀਰਵਾਦਾਤਮਿਕ : ਜਿਸ ਤੋਂ ਕਲਿਆਣ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਜੈਸੇ-‘ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ॥’ ਜਾਂ ‘ਜੈ ਤੇਗੰ, ਸ੍ਰੀ ਜੈ ਤੇਗੰ ॥’
3. ਨਮਸਕਾਰਾਤਮਿਕ : ਜਿਸ ਵਿਚ ਪਰਣਾਮ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਜੈਸੇ – ‘ਨਮਸਕਾਰ ਗੁਰਦੇਵ ਕੋ...’

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਕਰ ਕੇ ਵਸਤੂ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਤਮਿਕ ਮੰਗਲ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹੋਈ ਹੈ। ਪਾਠ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੱਜਣ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਵਿੱਚ ਜਦ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਰਾਗ ਅਰੰਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਗੁਰੂ, ਭਗਤ, ਵਿਅਕਤੀ, ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਸੰਗ੍ਰਹਿ (set), ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਤੇ ਘਰ ਆਦਿ ਦੀ ਤਬਦੀਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਮ ਕਰਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਜਾਂ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ ਅਨੁਸਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਆਏ ਕੁਲ ਮੰਗਲਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ 568 ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇਹਨਾਂ ਪੰਜਾਂ ਰੂਪਾਂ ਵਿਚ ਸੁਸ਼ੋਭਿਤ ਹਨ : –

1. ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ : ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ (33 ਵਾਰ)
2. ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ : ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ (9 ਵਾਰ)
3. ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ : ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ (2 ਵਾਰ)
4. ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ : ੴ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ (522 ਵਾਰ)
5. ਅਤਿ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲ : ੴ (ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਵਾਲੀ ਬੀੜ ਵਿੱਚ “ਪੜਿ ਪੁਸਤਕ ਸੰਧਿਆ...” ਸਲੋਕ ਉਪਰੰਤ ਅਤੇ ਰਾਗ ਸੋਰਠਿ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੀ (ਪੰਨਾ ੬੫੬) “ਜਬ ਦੇਖਾ ਤਬ ਗਾਵਾ” ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ “ੴ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥” ਮੰਗਲ ਦੀ ਥਾਂ ਕੇਵਲ “ੴ” ਰੂਪ ਮੰਗਲ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ) (2 ਵਾਰ) ਕੁਲ ਜੋੜ: 568 ਵੇਰ

ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਵਿੱਚ ਮੰਗਲ ਅੰਕਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਧੀ

ਪਹਿਲੀ ਵਿਧੀ : ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਵਾਲੀ ‘ਆਦਿ ਬੀੜ’ ਅਤੇ ਉਸੇ ਸ਼ੈਲੀ ਤੇ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਅਨੇਕਾਂ ਲਿਖਤੀ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਖੁਦ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ ਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਧਾਰਨਾ ਬਣਾਈ ਕਿ ਪੁਰਾਤਨ ਬੀੜਾਂ ਵਿੱਚ ਮੰਗਲ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ’ਤੇ ਰਾਗ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹਨ ਜਾਂ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਸਮਝ ਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ, ਅੱਧ ਤੋਂ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਅੰਕਿਤ ਹਨ ਅਤੇ ਰਾਗਾਂ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ। (ਇੱਕ ਲਾਈਨ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਬਚਾਉਣ ਹਿਤ) ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਦੋ-ਦੋ, ਤਿੰਨ-ਤਿੰਨ ਪਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਹੀ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਮੰਗਲ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ, ਕਦੀ ਰਾਗ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਨਾਲੋਂ ਉਚੇਰੇ ਹਨ ਤੇ ਕਦੀ ਬਰਾਬਰ; ਹੇਠਾਂ ਕਰਕੇ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਮਿਸਾਲ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਮੰਗਲ, ਜੋ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਛਪੀਆਂ ਬੀੜਾਂ, ਪੋਥੀਆਂ ਤੇ ਗੁਟਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਉਂ ਹੈ :

ਗਉੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮਹਲਾ ੫
 ਸਲੋਕ
 ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਆਦਿ ਗੁਰਦੇ ਨਮਹ॥ ਜੁਗਾਦਿ ਗੁਰਦੇ ਨਮਹ ॥...

ਉਕਤ ਲਿਖਤ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿੰਦਿਆਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤਰਤੀਬ ਮੂਲੋਂ ਹੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਲਿਖਤ ਦੇ ਮਕਸਦ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਰਲੇਖ ਵਜੋਂ ਦਰਜ 'ਸਲੋਕ' ਸ਼ਬਦ ਉਪਰੰਤ 'ਆਦਿ ਗੁਰਏ ਨਮਹ॥ ਜੁਗਾਦਿ ਗੁਰਏ ਨਮਹ॥' ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ "ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ"; "ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ" ਸਲੋਕ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਮੰਗਲ ਜਾਂ ਸੰਖੇਪ ਮੂਲ-ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ। ਇਹ ਗਲਤੀ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਵਾਲੀ ਬੀੜ ਸਮੇਤ ਹੋਰ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ ਲਿਖਤੀ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਲਿਖਣ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਨਾ ਸਮਝਦਿਆਂ ਹੋਈ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਇਉਂ ਬਣਤਰ ਦਰਜ ਹੈ:

ਗਉੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮਹਲਾ ੫ ਸਲੋਕ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਆਦਿ ਗੁਰਏ ਨਮਹ॥ ਜੁਗਾਦਿ ਗੁਰਏ ਨਮਹ॥

ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰੀ ਲਿਖਾਰੀ ਭਾਈ ਹਰਦਾਸ ਜੀ ਦੁਆਰਾ ਸੰਮਤ ੧੭੩੨ (ਸੰਨ 1675) ਤੋਂ ਸੰਮਤ ੧੭੬੬ (ਸੰਨ 1708) ਦੌਰਾਨ ਲਿਖੀ ਗਈ ਬੀੜ ਭਾਵ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ 'ਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਮੰਗਲ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਰਜ ਹੈ :

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਗਉੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮਹਲਾ ੫ ਸਲੋਕ
ਆਦਿ ਗੁਰਏ ਨਮਹ॥ ਜੁਗਾਦਿ ਗੁਰਏ ਨਮਹ॥...

ਜੇ 'ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ' ਸਮੇਤ ਤਮਾਮ ਮੰਗਲਾਂ ਨੂੰ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਲਿਖਣ-ਸ਼ੈਲੀ ਵਾਂਗ ਛਾਪਣ ਵੇਲੇ ਪਹਿਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਤਾਂ ਜਾਣੇ-ਅਣਜਾਣੇ ਗੁਰੂ ਆਸ਼ੇ ਦੀ ਇਹ ਅਵੱਗਿਆ ਨ ਹੁੰਦੀ।

ਦੂਜੀ ਵਿਧੀ : ਜਦ ਪਾਵਨ ਬੀੜਾਂ ਲਿਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ਸੂਝਵਾਨ ਪ੍ਰੇਮੀ ਗੁਰਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਕਿੱਤਾਕਾਰ (Professional) ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥ ਵੀ ਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਰਾਗਾਂ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਦੀ ਸੱਜੇ/ਖੱਬੇ ਦੀ ਤਰਤੀਬ ਨੂੰ ਸਹੀ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਨਾ ਸਮਝਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਲਿਖਿਆ ਦਿੱਸਦਾ ਸੀ, ਤਿਵੇਂ ਉਘੜ-ਦੁੱਘੜ (ਹੱਥ ਲਿਖਤਾਂ 'ਚ) ਲਿਖ ਮਾਰਿਆ। ਐਸੀ ਕਿਸੇ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਤੋਂ ਹੀ, ਪਹਿਲਾਂ ਨਵਲ-ਕਿਸ਼ੋਰ ਪ੍ਰੈਸ ਲਖਨਊ ਦੇ ਪੱਥਰ ਦੇ ਛਾਪੇ ਵਿੱਚ ਬੀੜ ਛਪੀ ਅਤੇ ਫੇਰ ਉਸ ਤੋਂ ਹੀ ਲਾਹੌਰ ਵਾਲੇ ਰਾਏ ਸਾਹਿਬ ਮੁਨਸ਼ੀ ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਨੇ ਬੀੜਾਂ ਛਾਪ ਕੇ ਪੰਥ ਵਿੱਚ ਅਜੋਕਾ ਢੰਗ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਤੀਜੀ ਵਿਧੀ : ਗੁਰੂ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਹੀ ਜਦ ਸੂਝਵਾਨ ਸੁਘੜ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਨੇ ਮੰਗਲਾ-ਚਰਣ ਤੇ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਦੀ ਇਹ ਅਸ਼ੁੱਧ ਤਰਤੀਬ ਦੇਖੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਮਾਮ ਮੰਗਲ ਹੀ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਪਰ ਕਰ ਕੇ ਅੰਕਿਤ ਕਰਨੇ ਆਰੰਭ ਦਿੱਤੇ। ਸ਼੍ਰੋ: ਗੁ: ਪ੍ਰ: ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਰੈਫਰੈਂਸ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੈਂਕੜੇ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਜੇਕਰ ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਬਲਿਊ ਸਟਾਰ ਤੋਂ ਬਚ ਗਈਆਂ ਹੋਣ ਤਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਏਥੇ ਵਿਸਥਾਰ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ ਕੇਵਲ ਕੁਝ ਕੁ ਬੀੜਾਂ ਦਾ ਵੰਨਗੀ ਵਜੋਂ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਉਚਿਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ:

ਇੱਕ ਬੀੜ ਭਾਈ ਹਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਆਪ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਉੱਘੇ ਲਿਖਾਰੀ ਸਨ। ਇਸ ਇਤਿਹਾਸਕ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਨਾ ਕੇਵਲ ਸਾਰੇ ਮੰਗਲ ਹੀ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਨਾਲੋਂ ਪਹਿਲਾਂ (ਉੱਪਰ) ਲਿਖੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ; ਸਗੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਸਾਰੀ ਬਾਣੀ ਵੀ ਵੱਖ ਵੱਖ 15 ਰਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਥਾਂ ਸਿਰ ਅੰਕਿਤ ਹੈ (ਜੈਸਾ ਕਿ ਅਜੋਕੀ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹੈ)। ਇਸ ਪਾਵਨ ਬੀੜ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿੱਖ ਦੇ ਸਿਦਕ, ਸ਼ਰਧਾ ਤੇ ਨਿਮਰਤਾ ਦੀ ਸਿੱਖਰ ਨੂੰ ਛੂਹ ਲੈਂਦੇ ਹਨ; ਜਿਵੇਂ ਕਿ

“ਗਿਰੰਥੁਸਪੂਰਨੁ ਹੋਯਾ ਲਿਖਿਆ ਹਰਿਦਾਸ ਲਿਖਾਰੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਦੇ ਲਿਖਾਰੀ ਲਿਖਿਆ ਜੀ॥
ਭੂਲਿਚੂਕ ਹੋਵੈ ਜੀ ਸੋ ਸੋਧਣਾ ਗੁਲਾਮੁ ਪਤਿਤੁ ਅਘਪਤਿਤੁ ਮਹਾਂ ਪਤਿਤੁ ਹਰਿਦਾਸੁ ਲਿਖਾਰੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਦਾ”

(ਨੋਟ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅੱਜ ਦੇ ਕੰਪਿਊਟਰ ਯੁਗ ਵਾਂਗ Cut, Copy, Paste ਦਾ ਜ਼ਮਾਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਲਿਖਾਰੀ ਪਾਸੋਂ ਜੇ ਕੋਈ ਅੱਖਰ, ਆਦਿ ਅਚੇਤ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਉੱਪਰ ਜਾਂ ਹੇਠਾਂ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਮਿਸਾਲ ਵਜੋਂ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਵਾਲੀ ‘ਆਦਿ ਬੀੜ’ ਵਿੱਚ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਲਿਖੇ ਰਾਗ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਉਚੇਰੇ ਮੰਗਲ (ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਛੋਟਾ ਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਰੂਪ ‘ਚ’) ਲਿਖੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਵੀ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਲਿਖੇ ਗਏ ਰਾਗ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਬਰਾਬਰ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਉੱਪਰ (ਉਚੇਰਾ) ਕਰ ਕੇ ਲਿਖੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।

ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ ਅਨੁਸਾਰ “‘ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ.....ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’” ਨੂੰ ਮੰਗਲ ਕਹਿ ਲਈਏ ਜਾਂ ਮੂਲਮੰਤ੍ਰ ਇਸ ਦਾ ਅਸਥਾਨ ਮੁੱਢ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਏਸੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਇਸ ਨੂੰ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਗਲ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਭਗਤਾਂ ਆਦਿ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਭਗਤਾਂ, ਆਦਿ ਦੀ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਉਂ? ਜਦ ਕਿ ‘ਮੂਲ’ ਦੇ ਅਰਥ ਹੀ ‘ਆਦਿ’ ਅਥਵਾ ‘ਮੁੱਢ’ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਪ੍ਰਤੱਖ ਸਾਬਤ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਮੰਗਲਾਚਰਨ (ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ) ਸੰਪੂਰਨ ਜਾਂ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਮੁਖਵਾਕ ਹੈ, ਭਗਤ ਜਾਂ ਭੱਟ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਿਆ ਨਹੀਂ। ਲਿਖਤੀ ਨਿਯਮ ਅਨੁਸਾਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਭਗਤ ਬਾਣੀ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਇਹ ਮੰਗਲਾਚਰਨ ਹਰੇਕ ਭਗਤ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇ ਇਹੀ ਇਸ ਦਾ ਯੋਗ ਸਥਾਨ ਹੈ। ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਹਰ ਵਿਖਿਆਨ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ ‘ਤੇ ਵਧੇਰੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਦੁਆਰਾ ਬਾਣੀ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਇਕੱਤਰ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਗ੍ਹਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਦ ਕਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਸਾਰਕ ਜੀਵਨ ਭੋਗ ਚੁੱਕੇ ਭਗਤ ਸਾਹਿਬਾਨ ਸਮੇਂ ਤਾਂ ‘ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਆਦਿ ਮੰਗਲਾਚਰਨ ਦਾ ਵਜੂਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸੇ ਦਰੁਸਤ ਇਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਪੰਚਮ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਮੰਗਲ ਲਿਖ ਕੇ ਹੀ ਭਗਤ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖਤੀ ਸਥਾਨ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਇਸ ਦਾ ਯੋਗ ਤੇ ਅਸਲ ਅਸਥਾਨ ਵੀ ਹੈ, ਪਰ ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਜਾਣੇ-ਅਣਜਾਣੇ ਹੋਈ ਇਸ ਭੁੱਲ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਵੀ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ।

ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਜੀ ਅਨੁਸਾਰ ਮੰਗਲਾਚਰਨ ਵਾਲਾ ‘ੴ’ ਵੀ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਹੀ ਲਖਾਇਕ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਦੀ ਯੋਗ ਥਾਂ, ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਥਾਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪ ਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਜਾਪਦੀ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਸਿੱਖ ਕੌਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੁੱਠ ਜੋੜਨ ਵਾਲੀ ਤੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਮਿੰਨੀ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਕਹੀ ਜਾਂਦੀ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ (ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ) ਨੇ 1950 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪੱਖੋਂ ਖੋਜ ਅਤੇ ਜਦੋ-ਜਹਿਦ ਕਰਨ ਉਪਰੰਤ ਕੋਈ ਦਸ ਕੁ ਸਾਲ ਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੰਗਲ; ਰਾਗ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਛਾਪਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਬੀੜ ਸਾਹਿਬਾਨ, ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਪੋਥੀਆਂ ਅਤੇ ਲੱਖਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਗੁਟਕੇ ਛਾਪੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ 1962 ਦੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਵਿੱਚ ਕਮੇਟੀ ‘ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਹੋਏ ਸੰਤ ਫਤਿਹ ਸਿੰਘ, ਸੰਤ ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਨੇ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਪ੍ਰੈਸ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਸਰ ਜੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਬਲਾਕ ਦਰਿਆ ਬਿਆਸ ਦੀ ਤਹਿ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਵਾ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਬੀੜਾਂ ਦੀ ਛਪਵਾਈ ਫਿਰ ਤੋਂ ਮੰਗਲ ਅੱਗੜ-ਪਿੱਛੜ ਛਾਪਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੇ। ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਉਹ ਖੁਦ ਜਾਣਨ ਜਾਂ ਕਰਤਾਰ ਜਾਣੇ ?

ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਫ਼ੈਸਲਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਮੰਗਲ ਜਿਵੇਂ ਦਿੱਸਦੇ ਹਨ ਉਵੇਂ ਹੀ ਛਾਪੇ ਜਾਣ, ਪਰ ਅੱਜ ਹਾਲਾਤ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਾਹਿਬਾਨ ਵਿੱਚ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਲਿਖਦਿਆਂ, ਗੁਟਕੇ ਛਾਪਦਿਆਂ ਜਾਂ ਆਮ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਮੰਗਲਾਚਰਨ ਤਥਾ ਮੂਲਮੰਤ੍ਰ ਨੂੰ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਬਰਾਬਰ ਜਾਂ ਸਪਸ਼ਟ ਉੱਪਰ ਲਿਖਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਰਾਗ ਤੇ ਸਿਰਲੇਖ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਛਾਪਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਆਮ ਜਗਿਆਸੂ ਲਈ ਮੰਗਲ ਦੀ ਕੋਈ ਅਹਿਮੀਅਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਗਈ ਤੇ ਕੋਈ ਗੁਰਬਾਣੀ ਖੋਜੀ ਜੇਕਰ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਪੰਥ ਦੇਖੀ ਐਲਾਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਪੰਥ ਵਿੱਚੋਂ ਛੇਕਣ ਤੱਕ ਦੀ ਨੌਬਤ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ਤਾਂ ਮੰਗਲਾਂ ਦੇ ਖੱਬੇ-ਸੱਜੇ ਖਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਵੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਛਾਪਕ ਕਮੇਟੀਆਂ ਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਜਾਂ ਸੰਖੇਪ ਮੰਗਲਾਚਰਨ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਾਗ ਸਿਰਲੇਖ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਛਾਪਣਾ-ਲਿਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਸੋਚੀ ਸਮਝੀ ਸਾਜ਼ਸ਼ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਆਮ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਮਾਮੂਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਵੀ ਨਾ ਰਹਿ ਜਾਏ ਕਿ ਮੰਗਲ ਸਥਾਨ; ਰਾਗ ਸਿਰਲੇਖ, ਮਹਲਾ ਸਿਰਲੇਖ, ਭਗਤ ਜਾਂ ਭੱਟ ਸਿਰਲੇਖ ਤੋਂ ਅਗੇਤਰ ਹੈ ਜਾਂ ਪਿਛੇਤਰ।

ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਸਮੇਸ਼ ਪਿਤਾ ਜੀ ਵੱਲੋਂ ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ (ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ) ਵਿਖੇ ਪਾਵਨ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਲਿਖਾਰੀ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀ ਲਿਖਤ ਜਨਮ ਸਾਖੀ 'ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਵਲੀ' (ਜੋ 'ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਾਲੀ' ਨਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ) ਵਿੱਚ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ (ਮੰਗਲਾਚਰਨ) ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਮਿਲਦਾ ਹੈ :

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
 ਨਾਮ ਸਭ ਦੇਵਾਂ ਦਾ ਦੇਵ ਹੈ । ਕੋਈ ਦੇਵੀ ਨੂੰ ਮਨਾਵਦਾ ਹੈ॥ ਕੋਈ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ, ਕੋਈ ਗਣੇਸ਼ ਨੂੰ, ਕੋਈ ਹੋਰ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ॥
 ਗੁਰ ਕੇ ਸਿਖ ਸਤਿਨਾਮੁ ਨੂੰ ਅਰਾਧਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕਰ ਸਭ ਵਿਘਨ ਨਾਸ ਹੋਏ ਹਨ॥
 ਤਾਂ ਤੇ ਸਤਿਨਾਮ ਦਾ ਮੰਗਲਚਾਰ ਆਦਿ ਰੱਖਾ ਗਿਆ ਹੈ॥

(ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ)

ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਦਾ ਗੁਰਬਾਣੀ 'ਚ ਸਥਾਨ ਤੇ ਬਣਤਰ

ਗਿਆਨੀ ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ

ਸੰ. 98140-35202

ਸੰਨ 1603-4 'ਚ 'ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ' ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸੰਪਾਦਨਾ ਸਮੇਂ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰਬਾਣੀ-ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਤੇ ਉਚਾਰਨ ਬਾਰੇ ਕੁੱਝ ਖਾਸ ਨਿਯਮ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤੇ; ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭਗਤ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਭਿੰਨ-ਭਿੰਨ ਰਾਗਾਂ 'ਚ ਵੰਡਣਾ, ਵਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਪਉੜੀਆਂ ਨਾਲ਼ ਸਲੋਕ ਦਰਜ ਕਰਨਾ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਵਾਰ 'ਚ ਆਪਣੀਆਂ ਪਉੜੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ, ਬਾਬਾ ਫ਼ਰੀਦ ਜੀ ਤੇ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਦੇ ਸਲੋਕਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇ-ਕੜੀ 'ਚ ਕੁੱਝ ਸਲੋਕ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦੇ ਦਰਜ ਕਰਨਾ, ਭਗਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹਰੀ ਦੀ ਕੀਤੀ ਬੰਦਗੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ਼ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਦੇਣਾ, ਭੱਟ ਬਾਣੀ ਦੀ ਸਮੁੱਚੇ ਗੁਰਬਾਣੀ-ਫ਼ਲਸਫ਼ੇ ਨਾਲ਼ ਕੜੀ ਜੋੜਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ 20 ਸਵੀਈਏ ਰਚਨਾ, ਮੂਲ ਮੰਤਰ (ਸੰਖੇਪ ਜਾਂ ਸੰਪੂਰਨ) ਨੂੰ ਬਾਣੀਕਾਰਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ 'ਚ ਖਾਸ ਤਰਤੀਬ ਨਾਲ਼ ਦਰਜ ਕਰਨਾ, ਆਦਿ।

ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਨੂੰ ਸਿਰਲੇਖਾਂ 'ਚ ਦਰਜ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਇਹ ਤਰਤੀਬ ਰੱਖੀ ਕਿ ਹਰ ਬਾਣੀਕਾਰ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ; ਦੋਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮੂਲ ਮੰਤਰ (ਸੰਖੇਪ ਜਾਂ ਸੰਪੂਰਨ) ਨਾ ਆ ਸਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਤੋਂ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ, ਬਾਣੀਕਾਰ, ਉਸ ਨੂੰ ਗਾਈਨ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਰਾਗ ਤੇ ਘਰੂ, ਆਦਿ ਸਮਝੀਦਾ ਹੈ ਜਦਕਿ ਮੂਲ ਮੰਤਰ; ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਮੰਗਲਾਚਰਨ ਹੈ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਈਸ਼ਟ ਦੇ ਸੰਖੇਪ 'ਚ ਖਾਸ-ਖਾਸ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਹੈ। ਵੈਸੇ ਭੀ ਮੰਗਲਾਚਰਨ ਸੰਨ 1507 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਯਾਨੀ ਪਹਿਲੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀਆਂ ਉਦਾਸੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਲੋਧੀ ਵਿਖੇ ਉਚਾਰਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਦਾ ਸਥਾਨ; ਹਰ ਬਾਣੀਕਾਰ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ 'ਚ ਜਾਂ ਰਾਗ ਦੀ ਅਰੰਭਤਾ 'ਚ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਯਾਨੀ ਪਹਿਲਾਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਲਿਖਤ 'ਚ ਅਪਣਾਏ ਉਕਤ ਢੰਗ ਵੇਲੇ ਹੁਣ ਵਾਛ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਪ੍ਰੈਸ ਵਾਲੀ ਸੁਵਿਧਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਗੁਟਕੇ ਅਤੇ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਉਤਾਰੇ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਨਾਲ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਬਾਅਦ 'ਚ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਲੰਬਾ ਸਮਾਂ ਜੰਗਾਂ-ਯੁੱਧਾਂ 'ਚ ਰਹਿਣਾ ਪਿਆ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਇਹ ਕੰਮ; ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਗ਼ੈਰ ਸਿੱਖ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਨੇ ਸੰਭਾਲਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਗ਼ਲ ਹਕੂਮਤ ਭੀ ਆਪਣੇ ਲਈ ਖ਼ਤਰਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੀ ਸੀ। ਬਹੁਤਾਤ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਲਈ ਇਹ ਕੰਮ; ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਦਾ ਸਾਧਨ ਬਣ ਗਿਆ। ਜਗ੍ਹਾ ਜਗ੍ਹਾ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਗੁਟਕੇ ਅਤੇ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਉਤਾਰੇ ਹੋਣ ਲੱਗੇ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਇਕਸਾਰਤਾ ਨਾ ਰਹੀ ਅਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਲਿਖਣ ਦੇ ਢੰਗ 'ਚ ਅੰਤਰ ਪੈਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਮਿਸਾਲ ਵਜੋਂ ਕੁੱਝ ਕੁ ਸ਼ਬਦ ਹਨ :

(ੳ). ਉਹ ਰਾਗ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਰੰਭਤਾ ਸੰਪੂਰਨ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਨਾਲ ਹੈ ਤੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਵੇਰਵਾ (ਰਾਗੁ, ਬਾਣੀਕਾਰ, ਘਰੁ) ਬਾਅਦ 'ਚ ਹੈ :

1. ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥ ਤੂ ਸੁਲਤਾਨੁ ਕਹਾ ਹਉ ਮੀਆ; ਤੇਰੀ ਕਵਨ ਵਡਾਈ ? ॥ (ਬਿਲਾਵਲੁ/ਮਹਲਾ ੧/੨੯੫)
2. ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗੁ ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਰਾਮੁ ਸਿਮਰਿ ਰਾਮੁ ਸਿਮਰਿ; ਇਹੈ ਤੇਰੈ ਕਾਜਿ ਹੈ ॥ (ਜੈਜਾਵੰਤੀ/ਮਹਲਾ ੯/੧੩੫੨)
3. ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗੁ ਪਰਭਾਤੀ ਬਿਭਾਸ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥ ਨਾਇ ਤੇਰੈ ਤਰਣਾ; ਨਾਇ ਪਤਿ ਪੂਜ ॥ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਗਹਣਾ; ਮਤਿ ਮਕਸੂਦੁ ॥ (ਪ੍ਰਭਾਤੀ/ਮਹਲਾ ੧/੧੩੨੭)

(ਅ). ਹੁਣ ਉਹ ਰਾਗ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਚ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਵੇਰਵਾ (ਰਾਗੁ, ਬਾਣੀਕਾਰ, ਘਰੁ) ਹੈ ਤੇ ਬਾਅਦ 'ਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਹੈ :

1. ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ ਦੁਪਦੇ ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਭਉ ਮੁਚੁ ਭਾਰਾ ਵਡਾ ਤੋਲੁ ॥ ਮਨ ਮਤਿ ਹਉਲੀ ਬੋਲੇ ਬੋਲੁ ॥ (ਗਉੜੀ/ਮਹਲਾ ੧/੧੫੧)
2. ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਤੁਝ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਕਿਛੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ਤੂ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਹਿ ਜਾਣਹਿ ਸੋਇ ॥੧॥ (ਭੈਰਉ/ਮਹਲਾ ੧/੧੧੨੫)
3. ਰਾਗੁ ਕਾਨੜਾ ਚਉਪਦੇ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਸਾਧ ਜਨਾਂ ਮਿਲਿ ਹਰਿਆ ॥ (ਕਾਨੜਾ/ਮਹਲਾ ੪/੧੨੯੪)

(ੲ). ਉਹ ਰਾਗ, ਜਿਸ ਦੀ ਅਰੰਭਤਾ; ਸੰਪੂਰਨ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਦੀ ਥਾਂ ਸੰਖੇਪ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਨਾਲ ਹੈ। ਬਾਅਦ 'ਚ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਹੈ :

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ਪਹਿਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ॥ ਮੋਤੀ ਤ ਮੰਦਰ ਉਸਰਹਿ ਰਤਨੀ ਤ ਹੋਹਿ ਜੜਾਉ ॥ (ਸਿਰੀਰਾਗੁ/ਮਹਲਾ ੧/੧੪)

4. ਹੁਣ ਉਹ ਰਾਗ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਚ ਸੰਖੇਪ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਭੀ ਬਾਅਦ 'ਚ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਉੱਪਰ ਹੈ :

(ੳ). ਰਾਗੁ ਬੈਰਾੜੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ਦੁਪਦੇ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸੁਨਿ ਮਨ ! ਅਕਥ ਕਥਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥ (ਬੈਰਾੜੀ/ਮਹਲਾ ੪/੭੧੯)

(ਅ). ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਿਤ ਗਾਵੀਐ ਰੇ ॥ (ਕੇਦਾਰਾ/ਮਹਲਾ ੪/੧੧੧੮)

ਸੋ ਇਹ ਬੇਤਰਤੀਬ ਕੇਵਲ 31 ਰਾਗਾਂ ਦੀ ਆਰੰਭਤਾ 'ਚ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਬਾਕੀ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਚ ਭੀ ਵੇਖਣ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ; ਜਿਵੇਂ ਕਿ

(1). ਉਹ ਸ਼ਬਦ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਰੰਭ 'ਚ ਉੱਪਰ ਸੰਖੇਪ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਹੈ ਤੇ ਬਾਅਦ 'ਚ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਹੈ :

(ੳ). ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਥਿਤੀਂ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀਂ ॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ਪੰਦ੍ਰਹ ਥਿਤੀਂ ਸਾਤ ਵਾਰ ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਉਰਵਾਰ ਨ ਪਾਰ ॥ (ਗਉੜੀ ਥਿਤੀ/ਭਗਤ ਕਬੀਰ/੩੪੩)

(ਅ). ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਘਰੁ ੨ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਕਿਸ ਹੀ ਧੜਾ ਕੀਆ; ਮਿਤ੍ਰ ਸੁਤ ਨਾਲਿ ਭਾਈ ॥
(ਆਸਾ/ਮਹਲਾ ੪/੩੬੬)

(ੲ). ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਆਸਾ ਘਰੁ ੧੦ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਤੂੰ ਅਸਥਿਰੁ ਕਰਿ ਮਾਨਹਿ; ਤੇ ਪਾਹੁਨ ਦੋ ਦਾਹਾ ॥
(ਆਸਾ/ਮਹਲਾ ੫/੪੦੨)

(ਸ). ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਕਾਹੇ ਰੇ ਬਨ ਖੋਜਨ ਜਾਈ ॥ ਸਰਬ ਨਿਵਾਸੀ ਸਦਾ ਅਲੇਪਾ ਤੋਹੀ ਸੰਗਿ
ਸਮਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ (ਧਨਾਸਰੀ/ਮਹਲਾ ੯/੬੮੪)

(ਹ). ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਬਿਰਥਾ ਕਹਉ ਕਉਨ ਸਿਉ ਮਨ ਕੀ ॥ ਲੋਭਿ ਗ੍ਰਸਿਓ ਦਸ ਹੂ ਦਿਸ
ਧਾਵਤ; ਆਸਾ ਲਾਗਿਓ ਧਨ ਕੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ (ਆਸਾ/ਮਹਲਾ ੯/੪੧੧)

ਨੋਟ : ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ; ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੁਆਰਾ 'ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ' ਸਾਹਿਬ 'ਚ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਬਾਣੀ 'ਚ ਅਕਸਰ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਉੱਪਰ ਹੈ ਤੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਬਾਅਦ 'ਚ ਹੇਠਾਂ ਹੈ।

(2). ਹੁਣ ਉਹ ਸ਼ਬਦ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਰੰਭ 'ਚ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਹੈ ਤੇ ਬਾਅਦ 'ਚ ਹੇਠਾਂ ਸੰਖੇਪ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਹੈ :

(ੳ). ਗਉੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਆਦਿ ਗੁਰਏ ਨਮਹ ॥ ਜੁਗਾਦਿ ਗੁਰਏ ਨਮਹ ॥ (ਗਉੜੀ ਸੁਖਮਨੀ (ਮਹਲਾ ੫/੨੬੩))

ਨੋਟ : ਇਸ ਸਿਰਲੇਖ ਨੂੰ ਵੇਖੀਏ ਤਾਂ '॥ ਸਲੋਕੁ॥' ਤੋਂ ਬਾਅਦ **“ਆਦਿ ਗੁਰਏ ਨਮਹ ॥ ਜੁਗਾਦਿ ਗੁਰਏ ਨਮਹ ॥”** ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ **“ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥”** ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਖੇਪ ਮੂਲ ਮੰਤਰ; ਸਲੋਕ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

24 ਸਲੋਕਾਂ ਸਮੇਤ 24 ਅਸ਼ਪਦੀਆਂ ਵਾਲੀ ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਬਾਣੀ; ਪੰਜਵੇਂ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਹੈ ਜਦਕਿ ਮੂਲ ਮੰਤਰ; ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਜਨਮ (15 ਅਪ੍ਰੈਲ 1563) ਤੋਂ ਭੀ ਤਕਰੀਬਨ 55-60 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੁਆਰਾ ਉਚਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

(ਅ). ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਪਟੀ ਲਿਖੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਸੈ ਸੋਇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਜਿਨਿ ਸਾਜੀ; ਸਭਨਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ
ਭਇਆ ॥ (ਆਸਾ ਪਟੀ/ਮਹਲਾ ੧/੪੩੨)

(ੲ). ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੩ ਅਨੰਦੁ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਅਨੰਦੁ ਭਇਆ ਮੇਰੀ ਮਾਏ! ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈ ਪਾਇਆ ॥ (ਰਾਮਕਲੀ
ਅਨੰਦ/ਮਹਲਾ ੩/੯੧੭)

(ਸ). ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ਦਖਣੀ ਓਅੰਕਾਰੁ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਓਅੰਕਾਰਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਉਤਪਤਿ ॥ ਓਅੰਕਾਰੁ ਕੀਆ ਜਿਨਿ
ਚਿਤਿ ॥ (ਰਾਮਕਲੀ ਓਅੰਕਾਰ/ਮਹਲਾ ੧/੯੩੦)

ਇਹੀ ਬੇਤਰਤੀਬੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਵਾਰਾਂ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖਾਂ 'ਚ ਭੀ ਵੇਖਣ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ; ਜਿਵੇਂ ਕਿ

(1). ਉਹ ਵਾਰਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ 'ਚ ਪਹਿਲਾਂ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਹੈ, ਬਾਅਦ 'ਚ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਵੇਰਵਾ (ਰਾਗੁ, ਬਾਣੀਕਾਰ, ਆਦਿ)।

(ੳ). ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ ॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੩ ॥ ਰਾਗਾ ਵਿਚਿ ਸ੍ਰੀਰਾਗੁ ਹੈ ਜੇ
ਸਚਿ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥ (ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਕੀ ਵਾਰ/ਮਹਲਾ ੪/੮੩)

(ਅ). ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਵਾਰ ਸੂਹੀ ਕੀ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੩ ॥ ਸੂਹੈ ਵੇਸਿ ਦੋਹਾਗਣੀ ਪਰ ਪਿਰੁ
ਰਾਵਣ ਜਾਇ ॥ (ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ/ਮਹਲਾ ੩/੭੮੫)

(ੲ). ੧ੳ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਜੋਧੈ ਵੀਰੈ ਪੂਰਬਾਣੀ ਕੀ ਧੁਨੀ ॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਹਜੈ ਦਾ ਖੇਤੁ ਹੈ; ਜਿਸ ਨੋ ਲਾਏ ਭਾਉ ॥ (ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ/ਮਹਲਾ ੩/੯੪੭)

(ਸ). ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ੧ੳ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜੈਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੁਣੀਦਾ; ਤੈਸੇ ਹੀ ਮੈ ਡੀਠੁ ॥ (ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ/ਮਹਲਾ ੫/੯੫੭)

(2). ਹੁਣ ਉਹ ਵਾਰਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਵੇਰਵਾ (ਰਾਗੁ, ਬਾਣੀਕਾਰ, ਆਦਿ) ਹੈ ਤੇ ਬਾਅਦ 'ਚ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਹੈ :

(ੳ). ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ੧ੳ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੪ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਦਇਆਲੁ ਹੈ; ਜਿਸ ਨੋ ਸਮਤੁ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ (ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ/ਮਹਲਾ ੪/੩੦੧)

(ਅ). ਗੁਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ਸਿਕੰਦਰ ਬਿਰਾਹਿਮ ਕੀ ਵਾਰ ਕੀ ਧੁਨੀ ਗਉੜੀ ੧ੳ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੩ ॥ ਇਹੁ ਜਗਤੁ ਮਮਤਾ ਮੁਆ; ਜੀਵਣ ਕੀ ਬਿਧਿ ਨਾਹਿ ॥ (ਗੁਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ/ਮਹਲਾ ੩/੫੦੯)

(ੲ). ਮਾਰੂ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ੧ੳ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥ ਵਿਣੁ ਗਾਹਕ ਗੁਣੁ ਵੇਚੀਐ; ਤਉ ਗੁਣੁ ਸਹਯੋ ਜਾਇ ॥ (ਮਾਰੂ ਵਾਰ/ਮਹਲਾ ੩/੧੦੮੭)

ਨੋਟ : ਆਸਾ ਕੀ ਵਾਰ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ 'ਚ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵਾਰ 'ਚ ਨਹੀਂ; ਜਿਵੇਂ ਕਿ

੧ੳ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਵਾਰ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ ਸਲੋਕ ਭੀ ਮਹਲੇ ਪਹਿਲੇ ਕੇ ਲਿਖੇ ਟੁੰਡੇ ਅਸ ਰਾਜੈ ਕੀ ਧੁਨੀ ॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਦਿਉਹਾੜੀ ਸਦ ਵਾਰ ॥ ਜਿਨਿ ਮਾਣਸ ਤੇ ਦੇਵਤੇ ਕੀਏ; ਕਰਤ ਨ ਲਾਗੀ ਵਾਰ ॥੧॥ (ਆਸਾ ਕੀ ਵਾਰ/ਮਹਲਾ ੧/੪੬੩)

ਇਸ ਵਾਰ ਦਾ ਕੀਰਤਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਵੇਲੇ ਤੋਂ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਦੇ ਗੁਟਕਿਆਂ 'ਚ 'ਜਪੁ' ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਵਾਛ ਸੰਪੂਰਨ ਮੂਲ ਮੰਤਰ; ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਪਰ ਲਿਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਾਅਦ 'ਚ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਨੇ 'ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ' ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਉਤਾਰਾ ਕਰਦਿਆਂ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਮੂਲ ਮੰਤਰ; ਗੁਟਕਾ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਵੇਖ ਕੇ ਹੀ ਦਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਅੰਦਰ ਸੰਪੂਰਨ ਮੂਲ ਮੰਤਰ (੧ੳ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥) 33 ਵਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਖੇਪ ਮੂਲ ਮੰਤਰ (੧ੳ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥) 524 ਵਾਰ ਹੈ। ਸੰਪੂਰਨ ਮੂਲ ਮੰਤਰ; ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਆਰੰਭ (ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ) ਅਤੇ 31 ਰਾਗਾਂ ਦੀ ਅਰੰਭਤਾ 'ਚ ਉੱਪਰ; ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਜ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤੇ 31 ਰਾਗ-ਤਰਤੀਬ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ ਸਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅਰੰਭ 'ਚ ਭੀ ਦਰਜ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਖੇਪ ਮੂਲ ਮੰਤਰ; ਹਰ ਰਾਗ 'ਚ ਬਾਣੀਕਾਰ ਦਾ ਨਾਂ (ਸ਼ਬਦ, ਚਉਪਦੇ, ਅਸਟਪਦੀਆਂ, ਆਦਿ 'ਚ) ਬਦਲਣ 'ਤੇ ਜਾਂ ਘਰੂ ਬਦਲਣ 'ਤੇ ਦਰਜ ਹੋਣ ਦਾ ਵਿਧਾਨ ਹੈ। ਇਸ ਤਰਤੀਬ ਦੀ ਅਜੋਕੀ ਛਪਾਈ 'ਚ ਇਕਸਾਰਤਾ ਭੰਗ ਹੋਈ ਜਾਪਦੀ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਉਤਾਰਾ ਕਰਦਿਆਂ ਲਿਖਾਰੀ ਇਹ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ 'ਚ ਭੀ ਕਿਤੇ ਕਿਤੇ ਦੁਬਿਧਾ 'ਚ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿੱਥੇ ਸੰਪੂਰਨ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਲਿਖਣਾ ਹੈ ਤੇ ਕਿੱਥੇ ਸੰਖੇਪ ਮੂਲ ਮੰਤਰ। ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਦੇ 2 ਹੋਰ ਸਰੂਪ ਭੀ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਆ ਰਹੇ ਹਨ; ਜਿਵੇਂ ਕਿ

“੧ੳ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥” ਗੁਰਬਾਣੀ 'ਚ 2 ਵਾਰ ਹੈ ਅਤੇ “੧ੳ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥” ਬਣਤਰ 9 ਵਾਰ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਲਿਖਾਰੀ ਸੰਖੇਪ ਮੂਲ ਮੰਤਰ (੧ੳ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥) ਲਿਖਣਾ ਚਾਹ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਗ਼ਲਤੀ ਨਾਲ 'ਸਤਿ' ਤੋਂ ਬਾਅਦ 'ਗੁਰ' ਲਿਖਣ ਦਾ ਥਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਵਾਲਾ 'ਸਤਿ ਨਾਮੁ' ਜਾਂ 'ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ' ਲਿਖ ਬੈਠੇ। ਜਦ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਗ਼ਲਤੀ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਹੱਥ ਲਿਖਤ 'ਚ ਮਿਟਾਉਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਲਿਖ ਚੁੱਕੇ 'ਸਤਿ ਨਾਮੁ' ਅਤੇ

‘ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ’ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ‘ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥’ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ। ਇਹੀ ਤਰੁਟੀਆਂ ਹੁਣ ਜਾਹਰ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਅੱਜ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਡੇਢ-ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਦੀਆਂ ਪੀਡੀਐੱਫ ਫਾਇਲਾਂ ਉਪਲਬਧ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ‘ਚ ਕਈ ਬੀੜਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਰੁਟੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰੁਸਤ ਕਰਨ ‘ਚ ਬੜੀ ਅਹਿਮ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।

ਐਸਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਦਰੁਸਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹਿਆ। ਸੰਨ 1952 ‘ਚ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਵਲੋਂ ਛਾਪੇ ਗਏ 4 ਭਾਗ (ਸ਼ਬਦਾਰਥ) ‘ਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁੱਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਦਰੁਸਤ ਕਰ ਭੀ ਲਿਆ ਸੀ; ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਵਾਲੀ ਬੀੜ ‘ਚ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਦਾ ਅਤਿ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ‘ੴ’ ਹੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਦਰੁਸਤ ਕਰਕੇ ਅਜੋਕੀ ਛਪਾਈ ‘ਚ “ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥” ਛਾਪ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਸਿਆਸੀ ਤੇ ਡੇਰੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਦਬਾਅ ਕਾਰਨ 1952 ਵਾਲੀ ਸੋਧ ਅਗਾਂਹ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ‘ਚ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਅਸਫਲ ਰਹੀ।

ਸੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਜੋਕੇ ‘ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ’ ਜੀ ਅੰਦਰ ‘ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ’ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਸਮੇਂ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤੀ ਤਰਤੀਬ ‘ਚ ਕੁੱਝ ਅਭਾਵ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਜ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਬੇਅਦਬੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦਿਆਂ ਅੱਗ ਤੇ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਖਰਾਬ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਪੇਪਰਾਂ ‘ਚ ਆਧੁਨਿਕ ਪ੍ਰੈਸ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਰਾਹੀਂ ਬੀੜਾਂ ਛਾਪਣ ਦੇ ਸੁਝਾਅ; ਸੰਗਤਾਂ ਵੱਲੋਂ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਬੜਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਜਾਣੇ ਅਣਜਾਣੇ ‘ਚ ਹੋਈਆਂ ਉਕਤ ਤਰੁਟੀਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਪੰਥਕ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਤਰ ਕਰ ਸੋਧ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕਿ ਨਵੀਂ ਛਪਾਈ ‘ਚ ਇਹ ਤਰੁਟੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ‘ਚ ਹੋਰ ਦੁਬਿਧਾਵਾਂ ਪੈਦਾ ਨਾ ਕਰਨ।

ਮੂਲਮੰਤਰ ਅਤੇ ਬਾਣੀ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਵਿਵਾਦ

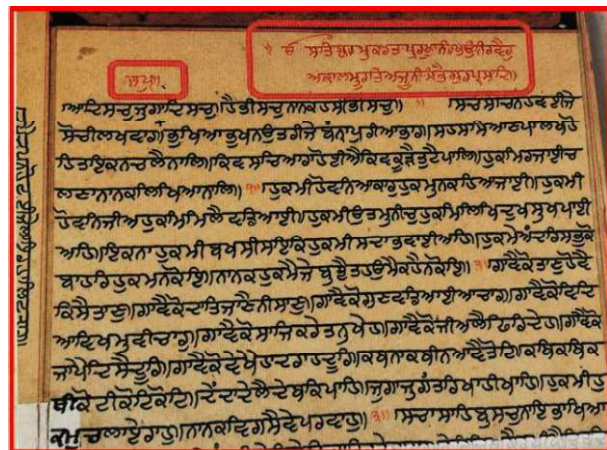
ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ, ਬਠਿੰਡਾ

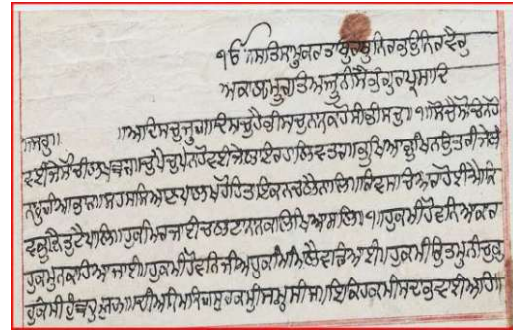
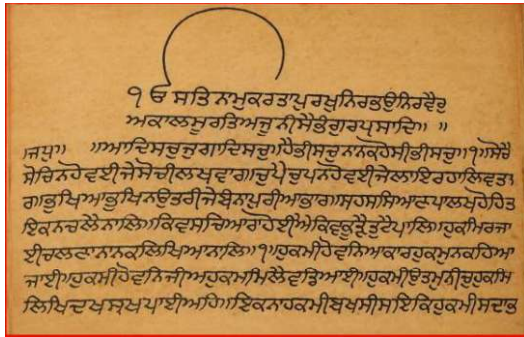
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ 'ਚ ਪਹਿਲਾ ਸਥਾਨ ਮੰਗਲਾਚਰਨ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ; ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਕਾਫ਼ੀ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ), ਜੋ ਲੰਬਾ ਸਮਾਂ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਅਤੇ ਸ਼ਹੀਦ ਸਿੱਖ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕਾਲਜ ਦੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਰਹੇ ਹਨ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੁਸਤਕ 'ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੰਪਾਦਨ ਨਿਰਣੈ' 'ਚ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਫ਼ੀ ਉਦਾਹਰਨਾਂ ਦੇ ਕੇ ਇਹ ਸਿੱਧ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਸੰਪਾਦਨਾ ਸ਼ੈਲੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੰਗਲਾਚਰਨ ਨੂੰ ਪੰਨੇ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਉੱਪਰ ਲਿਖ ਕੇ ਪਹਿਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦ ਜਾਂ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ; ਹਰ ਪੰਨੇ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੇਠਾਂ ਜਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਬਰਾਬਰ ਲਿਖ ਕੇ ਮੰਗਲਾਚਰਨ ਨਾਲੋਂ ਦੂਸਰਾ ਸਥਾਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੰਗਲਾਚਰਨ ਦਾ ਸਥਾਨ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਹੈ, ਇਹ ਤੱਥ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਕੁ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਫੋਟੋਆਂ 'ਚੋਂ ਵੀ ਭਲੀ ਭਾਂਤ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

ਕਰਤਾਰਪੁਰੀ ਬੀੜ ਦੀ ਨਕਲ

ਕਹੀ ਜਾਂਦੀ ਬਾਬਾ ਦੀਪ ਸਿੰਘ ਵਾਲੀ ਸੁਨਹਿਰੀ ਜਿਲਦ ਵਾਲੀ ਬੀੜ

ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 'ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੰਪਾਦਨ ਨਿਰਣੈ' ਦੇ ਭਾਗ 'ਮੰਗਲ ਪ੍ਰਬੰਧ' ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਸਥਾਰ ਸਹਿਤ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਰਤਾਰਪੁਰੀ ਬੀੜ ਦੀ ਸੰਪਾਦਨਾ ਸ਼ੈਲੀ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪੰਨੇ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਅੱਧ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਮੰਨ ਕੇ ਮੰਗਲ (ਮੂਲ ਮੰਤਰ) ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਸੱਜੇ ਅੱਧੇ ਪਾਸੇ ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਅਤੇ ਕਦੀ ਵੀ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਨਹੀਂ ਆਉਣ ਦਿੱਤਾ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਕਈ ਥਾਂਈਂ ਦੇ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਲਿਖਣਾ ਪਵੇ। ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ 'ਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਕਈ ਥਾਂਵਾਂ 'ਤੇ ਮੰਗਲ ਅਤੇ ਸਿਰਲੇਖ ਇੱਕੋ ਲਾਈਨ 'ਚ (ਮੰਗਲ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਅਤੇ ਸਿਰਲੇਖ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ) ਲਿਖੇ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਸਿਰਲੇਖ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖੇ ਮਾਲੂਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਐਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਜਿਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਕੋਈ ਇੱਕ ਅੱਧ ਅੱਖਰ ਪੰਨੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜਿਹਾ ਜਾ ਕੇ ਆਪਣੀ ਲਾਈਨ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਜਾਂ ਹੇਠਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਲਾਈਨ 'ਚ ਅਗਾਂਹ (ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ) ਤਾਂ ਮੰਗਲਾਚਰਨ; ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਮੰਨ ਕੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲਿਖੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਜੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਮੰਗਲਾਚਰਨ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾ ਲਿਖਿਆ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਇੱਕ ਅੱਧ ਅੱਖਰ ਉੱਪਰ ਜਾਂ ਹੇਠ ਲਿਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਾ ਪੈਂਦੀ ਸਗੋਂ ਸਿੱਧਾ ਇੱਕੋ ਸਤਰ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੂਲਮੰਤਰ ਨੂੰ ਸਿਰਲੇਖ ਨਾਲੋਂ ਪਹਿਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

ਇਸੇ ਪੰਨੇ 'ਤੇ ਪ੍ਰਿੰ. ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਕਾਲ 'ਚ ਹੀ ਜਦ ਸੂਝਵਾਨ ਸੁਖੜ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਨੇ ਮੰਗਲਾਚਰਨ ਦੀ ਇਹ ਅਸ਼ੁੱਧ ਤਰਤੀਬ ਵੇਖੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੰਗਲ; ਉੱਪਰ ਕਰਕੇ ਅੰਕਿਤ ਕਰਨੇ ਅਰੰਭ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਰੈਫਰੈਂਸ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਲੇਖਕ (ਪ੍ਰਿੰ. ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ) ਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੈਂਕੜੇ ਲਿਖਤੀ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਇੱਥੇ ਵਿਸਥਾਰ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ ਕੇਵਲ ਕੁਝ ਕੁ ਬੀੜਾਂ ਦਾ ਵੰਨਗੀ ਮਾਤਰ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ।

ਇੱਕ ਬੀੜ ਭਾਈ ਹਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਆਪ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਚਹੁ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਉੱਘੇ ਲਿਖਾਰੀ ਸਨ। ਇਸ ਇਤਿਹਾਸਕ ਬੀੜ 'ਚ ਨਾ ਕੇਵਲ ਸਾਰੇ ਮੰਗਲ ਹੀ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਨਾਲੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਉੱਪਰ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਸਗੋਂ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਦੀ ਸਾਰੀ ਬਾਣੀ 15 ਰਾਗਾਂ 'ਚ; ਥਾਂ ਸਿਰ ਵੀ ਅੰਕਿਤ ਹੈ। ਇਸ ਪਾਵਨ ਬੀੜ 'ਚ ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖਾਰੀ ਨੇ ਲਿਖੇ ਹਨ ਉਹ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿੱਖ ਦੇ ਸਿਦਕ, ਸ਼ਰਧਾ ਅਤੇ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਦੀ ਸਿਖਰ ਹਨ; ਜਿਵੇਂਕਿ 'ਗ੍ਰੰਥ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਆ, ਲਿਖਿਆ ਹਰਿਦਾਸ ਲਿਖਾਰੀ, ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਦੇ ਲਿਖਾਰੀ ਲਿਖਿਆ। ਭੂਲ ਚੁਕ ਹੋਏ ਸੋ ਸੋ ਧਨਾ, ਗੁਲਾਮ ਪਤਿਤ, ਅਘਪਤਿਤ ਮਹਾ ਪਤਿਤ ਹਰਿਦਾਸ ਲਿਖਾਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ।'

ਭਾਈ ਹਰਿਦਾਸ ਜੀ ਵਾਲੀ ਇਹ ਬੀੜ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਸਮੁੱਚੀ ਗੁਰਬਾਣੀ 'ਚ ਮੰਗਲ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲਿਖੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਲਿਖੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਜੋਧ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਸਲਾਹ ਨਾਲ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਮਿਤੀ 24-12-1951 ਨੂੰ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਵਿਖੇ ਧਾਰਮਕ ਸਲਾਹਕਾਰ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਰੱਖੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ, ਆਦਿ ਬੀੜ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਇਸ ਸੰਬੰਧੀ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇਵੇ। ਧਾਰਮਕ ਸਲਾਹਕਾਰ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਰਿਪੋਰਟ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਅੰਤ੍ਰਿਗ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਪੂਰੀ ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਉਪਰੰਤ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਵਾਲੀ ਪਾਵਨ ਬੀੜ ਅਨੁਸਾਰ ਮੰਗਲਾਂ ਨੂੰ ਰਾਗਾਂ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਨਾਲੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਥਾਂ ਦੇਣ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਮਨੋਰਥ ਪਾਵਨ 'ਆਦਿ ਬੀੜ' ਦੇ ਮੰਗਲਾਚਰਨ ਦੀ ਤਰਤੀਬ

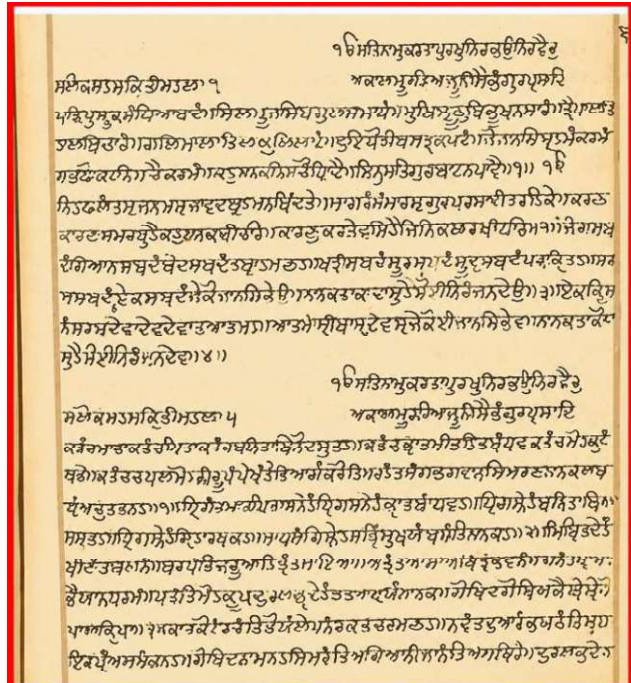
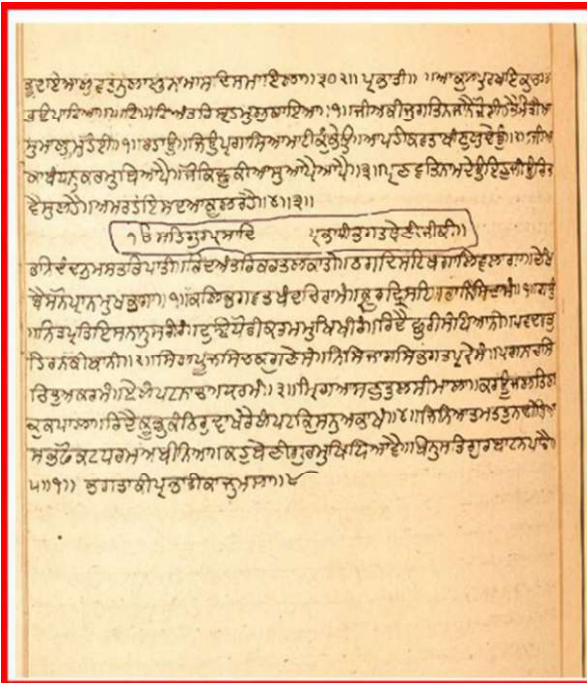
ਦੇ ਉਲਟ ਛਪੀਆਂ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਬੀੜਾਂ 'ਚ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਅ ਆ ਗਈ ਉਕਾਈ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋਰ ਕੁਝ ਹਰਗਿਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੇ 1952 'ਚ ਬਲਾਕਾਂ ਰਾਹੀਂ ਬੀੜਾਂ ਛਾਪੀਆਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੰਗਲਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾ ਸਥਾਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਰਿਪੋਰਟ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ

ਵੱਲੋਂ **‘ਸ਼੍ਰੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਵਾਲੀ ਪਰਮ ਪਵਿੱਤਰ ਆਦਿ ਬੀੜ ਨਾਲ**

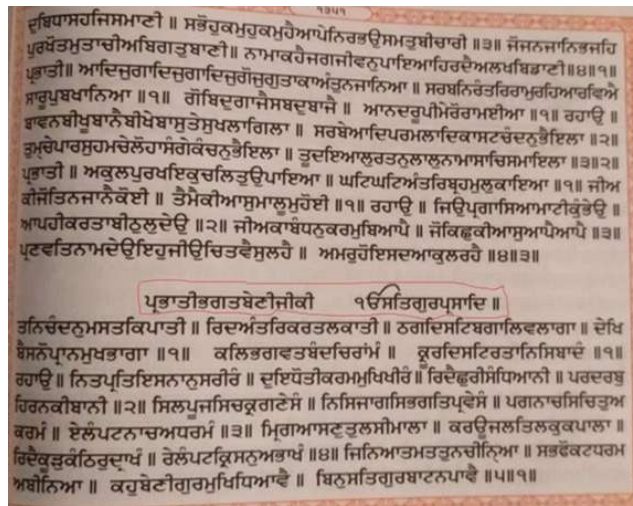
ਸੁਧਾਈ ਕਰਕੇ ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ ਵਾਲੀ ਬੀੜ ਅਨੁਸਾਰ ਬਲਾਕਾਂ ਰਾਹੀਂ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਛਾਪੀ ਗਈ - ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬੀੜ ਬਾਰੇ - ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਾਕਫ਼ੀਅਤ’ ਨਾਮ ਹੇਠ ਛਾਪੇ ਗਏ ਕਿਤਾਬਚੇ 'ਚ ਪੂਰੇ ਵੇਰਵੇ ਸਹਿਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਇਸ ਬੀੜ ਦੀ ਛਪਾਈ ਨਾਲ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਤਕਰੀਬਨ ਹੱਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਛਾਪੀ ਗਈ ਇਸ ਬੀੜ ਦੀ ਛਪਾਈ ਬਜ਼ਾਰੂ ਬੀੜਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੀਆ ਕਾਗਜ਼ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ 'ਚ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜਿਲਦ ਵੀ ਬੜੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਭੇਟਾ ਵੀ ਵਾਜਬ ਸੀ। ਦੂਸਰਾ ਗੁਰਸਿੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਬਣ ਗਈ ਕਿ ਇਸ ਬੀੜ ਦੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰੀ ਬੀੜ ਨਾਲ ਸੁਧਾਈ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਬਜ਼ਾਰੂ ਬੀੜਾਂ ਨਾਲੋਂ ਸ਼ੁੱਧ ਹੈ। ਇਹ ਭਾਵਨਾ ਬਣਨ ਨਾਲ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਛਾਪੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਬੀੜਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਵਧ ਗਈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਛਾਪੇਖਾਨੇ ਦੀਆਂ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ 'ਚ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਛਪੀਆਂ ਬੀੜਾਂ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਲਾਕ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਰਥਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਸੰਤ ਸਮਾਜ ਦੇ ਡੇਰੇਦਾਰਾਂ ਦੀ ਹਉਮੈ ਨੂੰ ਵੀ ਸੱਟ ਵੱਜ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ (ਅਖੌਤੀ) ਮਹਾਂ ਪੁਰਖਾਂ ਦੇ ਕਥਨ ਅਨੁਸਾਰ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਅਤੇ ਮੰਗਲਾਂ ਦੀ ਬੇ-ਤਰਤੀਬੀ ਵਾਲੀਆਂ ਬੀੜਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸ਼ੁੱਧ ਮੰਨ ਰਹੇ ਸਨ। ਇੰਨੇ 'ਚ ਸੰਤ ਫ਼ਤਹਿ ਸਿੰਘ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਅਕਾਲੀ ਦਲ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਤੇ ਸੰਤ ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਏ। ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਇਸ ਜੋੜੀ ਤੱਕ ਸੰਤ ਸਮਾਜ ਦੀ ਰਿਸਾਈ ਸੁਖਾਲੀ ਹੋ ਗਈ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਚੀਫ਼ ਖ਼ਾਲਸਾ ਦੀਵਾਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਛਾਪੇਖਾਨੇ ਵਾਲਿਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ 1952 'ਚ ਛਾਪੀਆਂ ਬੀੜਾਂ ਨਾਲ ਆਰਥਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਉਠਾਉਣਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੰਤ ਸਮਾਜ ਦੀ ਮੁਹਿੰਮ ਤੇਜ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਆਰਥਿਕ ਮਦਦ ਵੀ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਯਤਨਾਂ ਸਦਕਾ ਸੰਨ 1964 'ਚ ਪੰਥ ਦੀਆਂ ਦੋ ਸਿਰਮੌਰ ਸੰਸਥਾਵਾਂ (ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਅਕਾਲੀ ਦਲ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ) ਦੇ ਮੁਖੀ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੰਗਲਾਂ ਨੂੰ ਬੇ-ਤਰਤੀਬੀ 'ਚ ਛਪਵਾਉਣ 'ਚ ਸਫਲ ਹੋ ਗਏ। ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਗੁਰਸਿੱਖ ਦੇ ਘਰ ਹਾਲੀ ਵੀ 1952 ਵਾਲੀ ਬੀੜ ਹੋਵੇ ਪਰ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨੀ ਆਸਾਨ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇੱਕ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਨੰ: ੬੪੬ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਰਾਗ 'ਚ ਭਗਤ ਬੇਣੀ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ **“ਤਨਿ ਚੰਦਨੁ ਮਸਤਕਿ ਪਾਤੀ ॥”** ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੱਤਰਾਂ ਨੰ: ੬੪੭ 'ਤੇ **“ਸਲੋਕ ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ ਮਹਲਾ ੧”** ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ ਬਾਣੀ ਦਰਜ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਤੱਖ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬੀੜ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਦਰਜ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭਾਵ ਸੰਨ 1675 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਬੀੜ ਦੀ ਨਕਲ ਹੈ। ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਇਸ ਬੀੜ ਦੇ ਪਾਵਨ ਅੰਕ ੬੪੬ 'ਤੇ ਮੰਗਲਾਚਰਨ ਅਤੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੀ ਤਰਤੀਬ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ **“ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀਭਗਤਬੇਣੀਜੀਕੀ ॥ ਤਨਿਚੰਦਨੁਮਸਤਕਿਪਾਤੀ ॥”** ਭਾਵ ਮੰਗਲਾਚਰਨ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਦਮਦਮੀ ਟਕਸਾਲ ਵੱਲੋਂ ਮੌਜੂਦਾ ਛਾਪੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੈਂਚੀ

ਪਰ ਦਮਦਮੀ ਟਕਸਾਲ ਵੱਲੋਂ ਮੌਜੂਦਾ ਛਾਪੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੈਂਚੀ 'ਚ ਤਰਤੀਬ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ “ਪ੍ਰਭਾਤੀਭਗਤਬੇਣੀਜੀਕੀ॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਤਨਿਚੰਦਨੁਮਸਤਕਿਪਾਤੀ ॥” (ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ – ਅੰਗ ੧੩੫੧) ਭਾਵ ਸਿਰਲੇਖ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ; ਜੋ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਲਿਖਣਸ਼ੈਲੀ ਦੇ ਸਰਾਸਰ ਵਿਰੋਧ 'ਚ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਲਿਖਣਸ਼ੈਲੀ ਮੁਤਾਬਕ ਸਿਰਲੇਖ ਮਹਲਾ ੧ ਜਾਂ ੨; ੩ ਆਦਿਕ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਭਗਤ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਖੇ ਜਾਣ ਉਪਰੰਤ, ਅਗਲੇ ਸਿਰਲੇਖ ਤੱਕ ਸਾਰੀ ਬਾਣੀ ਸਿਰਲੇਖ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜਾਂ ਭਗਤ ਸਾਹਿਬ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਖਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਬੀੜਾਂ 'ਚ “ਪ੍ਰਭਾਤੀਭਗਤਬੇਣੀਜੀਕੀ॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥” ਤਰਤੀਬ ਅਨੁਸਾਰ ਲਿਖਿਆ ਹੋਣ ਕਰਕੇ “ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥” ਵੀ ਭਗਤ ਬੇਣੀ ਜੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਮੰਨੀ ਜਾਏਗੀ, ਜੋ ਮੰਨਣਯੋਗ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਮੁੱਚਾ ਪੰਥ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ “ੴ” ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਹੀ ਰਚਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੱਥ ਨੇ ਸਿੱਧ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਥਾਂ ਮੰਗਲਾਚਰਨ

ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਹੀ ਯੋਗ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਦੀਆਂ ਛਪੀਆਂ ਮੌਜੂਦਾ ਬੀੜਾਂ 'ਚ ਮੰਗਲਾਚਰਨ ਅਤੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੀ ਤਰਤੀਬ ਬਦਲੇ ਜਾਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੁਧਾਈ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ; ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਲਿਖਣਸ਼ੈਲੀ ਅਤੇ ਤਰਤੀਬ ਮੁਤਾਬਕ ਉਸ ਦੇ ਪੰਨੇ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ **ਮੰਗਲਾਚਰਨ** ਲਿਖ ਕੇ ਪਹਿਲ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਸਿਰਲੇਖ **“ਪ੍ਰਭਾਤੀਭਗਤਬੇਣੀਜੀਕੀ॥”** ਨੂੰ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਲਿਖ ਕੇ ਦੂਸਰੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਹੋਵੇ ਪਰ, ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰਮੁਖੀ ਦੀ ਲਿਖਾਈ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਕੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਨੂੰ ਲਿਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਤੋਂ ਨਕਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸਿਰਲੇਖ ਨੂੰ ਮੰਗਲਾਚਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਨਕਲ ਦਰ ਨਕਲ ਹੁੰਦਿਆਂ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਨ ਹੈ। ਮੰਗਲਾਚਰਨ ਅਤੇ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਦੇ ਸੈਂਕੜੇ ਫੇਰਬਦਲ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹੋ ਗਏ।

ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਤਕਰੀਬਨ ਸਾਰੇ ਹੀ ਸਹਿਮਤ ਹਨ ਕਿ ਜਿਹੜੀ ਬੀੜ ਮੁੱਢਲੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਵੱਲੋਂ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਵਾਈ ਸੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਉਕਾਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਨਕਲ ਦਰ ਨਕਲ ਕਰਦਿਆਂ ਸੁਭਾਵਕ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਦਮਦਮੀ ਟਕਸਾਲ ਦੇ ਮੁਖੀ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਧੁੰਮਾ ਨੇ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਮੰਜੀ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸਟੇਜ ਤੋਂ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਅਤੇ ਜਥੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੋਸਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਮਨਮਰਜ਼ੀ ਦੀਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਕਰਕੇ ਬੀੜ ਛਾਪ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਨ 'ਤੇ ਜੂ ਨਹੀਂ ਸਰਕਦੀ। ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਅਤੇ ਜਥੇਦਾਰਾਂ ਨੇ ਧੁੰਮੇ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੋਲਾਂ 'ਤੇ ਫੁੱਲ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਝੱਟ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਛਪਾਈ 'ਚ ਪਾਠ-ਭੇਦ ਅੰਤਰ ਸੰਬੰਧੀ ਚੱਲ ਰਹੇ ਮੌਜੂਦਾ ਵਿਵਾਦ 'ਤੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਸਾਹਿਬ 'ਤੇ 3 ਮਈ 2022 ਨੂੰ ਪੰਥਕ ਇਕੱਠ ਸੱਦ ਲਿਆ। ਇਸੇ ਸੰਦਰਭ 'ਚ ਸਿੱਖ ਰਿਸਰਚ ਇੰਸਟੀਚੂਟ ਵੈਨਕੂਵਰ (ਕੈਨੇਡਾ) ਵੱਲੋਂ ਮਿਤੀ 6 ਅਪ੍ਰੈਲ 2022 ਨੂੰ ਗਿਆਨੀ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਜਥੇਦਾਰ ਸ਼੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ, ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ: ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਧਾਮੀ (ਪ੍ਰਧਾਨ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ), ਸ: ਸਤਵੀਰ ਸਿੰਘ (ਸਕੱਤਰ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ), ਡਾ: ਚਮਕੌਰ ਸਿੰਘ (ਕਨਵੀਨਰ ਸਬ ਕਮੇਟੀ), ਸ: ਜਸਪਾਲ ਸਿੰਘ (ਨਿਜੀ ਸਹਾਇਕ ਗਿਆਨੀ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ), ਸ: ਥਮਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਨੰਦ ਸਿੱਖ ਬੁੱਕ ਕਲੱਬ, ਯੂ.ਐੱਸ.ਏ. ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਗਈ। ਸਿੱਖ ਰਿਸਰਚ ਇੰਸਟੀਚੂਟ ਵੈਨਕੂਵਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ 'ਚ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਛਾਪੇਖਾਨੇ ਵਾਲਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਸੂਚੀ 'ਗਲਤੀਨਾਮਾ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ' ਸਮੇਤ ਉਨ੍ਹਾਂ 18 ਵਿਦਵਾਨਾਂ, ਲੇਖਕਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾਵਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਵੀ ਕੀਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੱਖ ਵੱਖ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਦਾ ਮੁਤਾਲਿਆ ਕਰਕੇ ਪਾਠ-ਭੇਦ ਅੰਤਰ ਦੀਆਂ ਸੂਚੀਆਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਭਾਈ ਜੋਧ ਸਿੰਘ, ਡਾ: ਗੁਲਜਾਰ ਸਿੰਘ ਕੰਗ, ਡਾ: ਹਰਕੀਰਤ ਸਿੰਘ, ਦਮਦਮੀ ਟਕਸਾਲ ਜਥਾ ਭਿੰਡਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪਾਠ ਦਰਪਣ, ਪ੍ਰੋ: ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਸੇਵਕ, ਅਕਾਲੀ ਕੌਰ ਸਿੰਘ ਨਿਹੰਗ, ਪ੍ਰੋ: ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਪਦਮ, ਸੰਤ ਟਹਿਲ ਸਿੰਘ, ਡਾ: ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਨਿਰੰਕਾਰੀ, ਭਾਈ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਤਲਵਾੜਾ, ਗਿਆਨੀ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਪਟਿਆਲਾ, ਪ੍ਰੋ: ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਦੇ ਨਾਮ ਲਿਖਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਦਮਦਮੀ ਟਕਸਾਲ ਜਥਾ ਭਿੰਡਰਾਂ ਮਹਿਤਾ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਪਾਠ-ਸੈਂਚੀਆਂ; ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ ਪ੍ਰੈੱਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪੋਥੀ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਅਤੇ ਸਿੰਘ ਬ੍ਰਦਰਜ਼ ਅਤੇ ਭਾਈ ਚਤਰ ਸਿੰਘ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਛਪੇ ਪੁਰਾਤਨ ਗੁਟਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਠ-ਅੰਤਰ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਉਂਦਿਆਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਅੰਤਮ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੇ ਖੋਜ ਕਾਰਜਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਦਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਵੀਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਹ ਵੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਡਾ: ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਨੂੰ ਡਿਜ਼ੀਟਲਾਈਜ਼ਡ ਕਰਨ ਸੰਬੰਧੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਭਰਪੂਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਾਬਕਾ ਗ੍ਰੰਥੀ ਸ਼੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਸੰਬੰਧੀ ਖੋਜ ਕਾਰਜ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਮਸਲੇ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਕਮੇਟੀ 'ਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤਾਂ ਜੋ ਪੰਥ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਮਸਲੇ ਦਾ ਸਦੀਵੀ ਹੱਲ ਲੱਭਿਆ ਜਾਵੇ। ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜੇ ਯੋਗ ਸਮਝੇ ਤਾਂ ਸਿੱਖ ਰਿਸਰਚ ਇੰਸਟੀਚੂਟ ਦੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਟੀਮ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਡਾ: ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਰਿਸਰਚ ਅਤੇ ਸ: ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਰਿਸਰਚ ਐਸੋਸੀਏਟ ਵੀ ਇਸ ਕਾਰਜ 'ਚ ਸਹਾਈ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਸਿੱਖ ਰਿਸਰਚ ਇੰਸਟੀਚੂਟ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰਨਾਂ ਕਈ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਿਆਂ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਅੰਤਮ ਫ਼ੈਸਲਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦੇ ਹੋਏ ਖੋਜ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ 'ਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ, ਪਰ ਜਿਹੜੇ ਆਪਣੇ ਡੇਰਿਆਂ ਦੇ ਮੁਖੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਮਹੱਤਤਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵਿਦਵਾਨ ਦੇ ਖੋਜ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਵੀਚਾਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੀ ਕਿੱਥੇ ਹੈ ? ਸ਼੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਸਾਹਿਬ 'ਤੇ ਹੋਈ ਇਕੱਤਰਤਾ 'ਚ ਜਜ਼ਬਾਤੀ ਭਾਸ਼ਣ ਦੇਣ ਪਿੱਛੋਂ ਤਕਰੀਬਨ ਬਹੁ ਗਿਣਤੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰਨਾ ਠੰਡੇ ਬਸਤੇ 'ਚ ਪਾਉਣ ਦੇ ਤੁਲ ਹੈ; ਜੋ ਵੀ ਫ਼ੈਸਲਾ ਲੈਣਾ ਹੈ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਹੁਣੇ ਸੁਣਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਕਈਆਂ ਨੇ ਤਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇ ਇੱਥੋਂ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਾਂ ਸਾਡੇ ਜਥੇ ਦੇ ਸਿੰਘ; ਸਾਡੇ ਪਿਉ ਦੀ ਦਾਹੜੀ ਨੂੰ ਹੱਥ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਥਮਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਯੂ. ਐੱਸ. ਏ. ਤੋਂ ਧੂ ਕੇ ਇੱਥੇ ਲਿਆ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਅਜਿਹੇ ਜਜ਼ਬਾਤੀ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਵਾਲ ਤਾਂ ਪੁੱਛਣੇ ਹੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਿੰਡ ਜਵਾਹਰਕੇ ਦੇ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਾਹਿਬ 'ਚੋਂ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਸਰੂਪ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪਾਵਨ ਅੰਕ ਬਰਗਾੜੀ ਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਨਾਲੀਆਂ 'ਚ ਖਿਲਾਰਨ ਵਾਲਿਆਂ 'ਚੋਂ ਕਿੰਨਿਆਂ ਕੁ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਧੂ ਕੇ ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ ? ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਸ੍ਰਾਂਗ ਰਚਣ ਵਾਲੇ ਸੌਦਾ ਸਾਧ ਵਿਰੁੱਧ ਦਰਜ ਕੇਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਵਾਲਿਆਂ 'ਚੋਂ ਕਿੰਨਿਆਂ ਕੁ ਨੂੰ ਧੂ ਕੇ ਇੱਥੇ ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ ? ਉਸ ਸ੍ਰਾਂਗਧਾਰੀ, ਬਲਾਤਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਤਲਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੰਗਿਆਂ ਮਾਫੀ ਦਿਵਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਜਥੇਦਾਰਾਂ 'ਚੋਂ ਕਿੰਨਿਆਂ ਕੁ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਧੂ ਕੇ ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ ? ਹੋਰ ਤਾਂ ਹੋਰ ਅਮਰੀਕਾ ਵਾਸੀ ਉਸ ਥਮਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪੰਥ 'ਚੋਂ ਛੇਕਣ ਦਾ ਆਖਰੀ ਹਥਿਆਰ ਚਲਾ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਥਮਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਜੋ ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ (ਜਿਸ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਧਾਮੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਵੀ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਥੇਦਾਰ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਨੂੰ ਵੀਚਾਰ ਕਰਨ ਹਿੱਤ ਭੇਜ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ) ਉਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਕਈ ਹੋਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਮਾਸਲੇ ਦੇ ਗੁਰੂ ਜੁਗਤ ਰਾਹੀਂ ਨਜਿੱਠਣ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਸੁਝਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀਚਾਰ ਨਾ ਕੀਤੀ।

ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਅਤੇ ਜਥੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਧੁੰਮੇ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹੇਠ ਚੱਲ ਰਹੀ ਟਕਸਾਲ ਵੱਲੋਂ ਵੀ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਗੁਰਬਾਣੀ 'ਚ ਮਨਮਰਜ਼ੀ ਦੀਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਕਰਕੇ ਗੁਟਕੇ ਤੇ ਪੋਥੀਆਂ ਛਾਪੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਸੰਬੰਧੀ ਸੰਗਤਾਂ ਵੱਲੋਂ ਵੀਡੀਓ ਵੀ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਜੋ ਸੋਸ਼ਲ ਮੀਡੀਆ ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਹਨ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਜਥੇਦਾਰ ਜਾਂ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਇਸ ਵੀਡੀਓ 'ਚ ਉਠਾਏ ਗਏ ਨੁਕਤਿਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਤਾਂ ਕੀ ਕਰਨਾ ਸੀ ਸਗੋਂ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸਾਹਿਬ ਸਮੇਤ ਬਹੁਤੇ ਬੁਲਾਰੇ ਇਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣੇ ਗਏ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਕਸਦ ਟਕਸਾਲ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਪਾਠ ਭੇਦ 'ਤੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਹੋਈ ਖੋਜ ਨੂੰ ਧਿਆਨ 'ਚ ਰੱਖ ਕੇ ਫ਼ੈਸਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਥਮਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਹੱਕ 'ਚ ਬੋਲ ਰਹੇ ਹਨ।

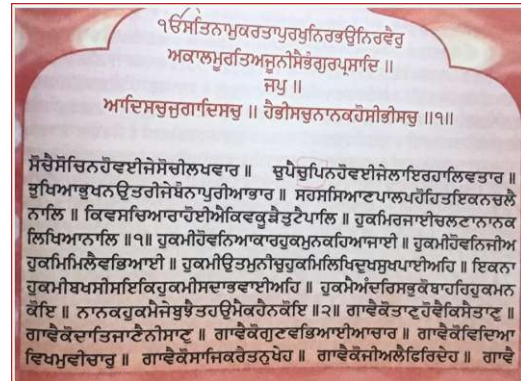
ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਧੁੰਮਾ ਦੀ ਟਕਸਾਲ ਵੱਲੋਂ ਛਪਵਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਪੋਥੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਮਨਮਰਜ਼ੀ ਦੀਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ, ਜਿਸ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਵਾਲੀ ਵੀਡੀਓ 'ਚ ਜੱਗ ਜਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਛਪਵਾਈਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਬੀੜਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿੱਥੇ ਕਿੱਥੇ ਫ਼ਰਕ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਪਾਠ ਭੇਦਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਤਾਂ ਇਸ ਲੇਖ 'ਚ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਪਰ ਬੀੜ ਦਾ ਪਹਿਲਾ, ਪਾਵਨ ਅੰਕ ੬੬੧, ੧੩੫੧ ਅਤੇ ਅਖੀਰਲੇ ਪੰਨਾ ੧੪੩੦ ਦੀਆਂ ਫੋਟੋਆਂ ਨਾਲ ਹੀ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਦੇ ਆਦਿ, ਮੱਧ ਅਤੇ ਅੰਤ 'ਚ ਏਨਾਂ ਫੇਰ ਬਦਲ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੀ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਉਸ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਆਰੰਭ 'ਚ ਹੀ ਮੰਗਲਾਚਰਨ ਵਜੋਂ **“ੴ ਤੋਂ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥”** ਤੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਲਿਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋ ਡੰਡੀਆ (॥) ਹਨ, ਜੋ ਮੂਲਮੰਤਰ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਹੇਠਲੀ ਲਾਈਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ **“॥ਜਪੁ॥”** ਲਿਖ ਕੇ ਇਸ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਡੰਡੀਆਂ ਲਾਈਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਤਿਕਾਰ ਵਜੋਂ ਜਪੁ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਟਕਸਾਲ ਵੱਲੋਂ ਛਾਪੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਪੋਥੀਆਂ ਵਿੱਚ ‘ਜਪੁ’ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਦੋ ਡੰਡੀਆਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ **“ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ॥”** ਤੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਮੂਲਮੰਤਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ। ਟਕਸਾਲ ਵਾਲੇ

ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਦੱਸੇ ਜਾ ਰਹੇ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਨੂੰ ਅਧੂਰਾ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਟਕਸਾਲ ਦੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਸੱਚ ਵੀ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ? ਕਿਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਮੁੱਢਲੀ ਬਾਣੀ ਨੂੰ 'ਜਪੁ ਜੀ ਸਾਹਿਬ' ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ?

ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਬੀੜ ਪਾਵਨ ਅੰਕ ੧

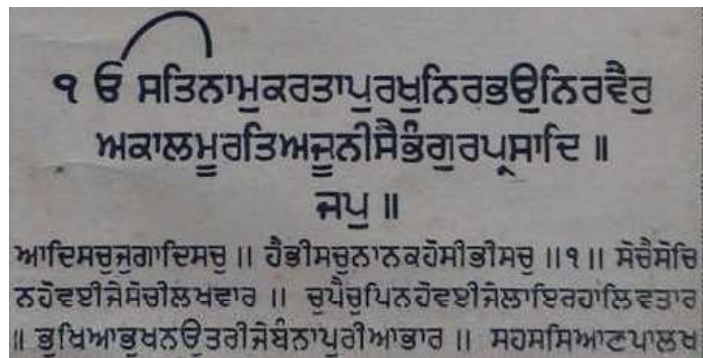
ਦਮਦਮੀ ਟਕਸਾਲ ਸੈਂਚੀ ਅੰਕ ੧

ਵੈਸੇ ਦਮਦਮੀ ਟਕਸਾਲ ਦੀ ਇਸ ਮਨੌਤ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਤੱਥ ਖੰਡਨ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉੱਪਰ ਆਪਾਂ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਬਾਬਾ ਦੀਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਸੁਨਹਿਰੀ ਜਿਲਦ ਵਾਲੀ ਬੀੜ ਦਾ ਪਾਵਨ ਅੰਕ ੧ ਵੇਖ ਆਏ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਦੇ ਉੱਪਰ ਮੱਧ 'ਚ “ੴ ਤੋਂ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥” ਤੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਦੇ ਸਤਰਾਂ 'ਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਜਿਸ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਪੰਨੇ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ “॥ਜਪੁ॥” ਸਿਰਲੇਖ ਲਿਖ ਕੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨਾਲ ਹੀ ਸਲੋਕ “ਆਦਿ ਸਚੁ ਤੋਂ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ॥੧॥” ਤੱਕ ਲਿਖਣ ਉਪਰੰਤ ਪਾਉੜੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਤੁਕ “ਸੋਚੈ ਸੋਚਿ ਨ ਹੋਵਈ” ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਲਿਖਤ ਦਾ ਇਹ ਢੰਗ ਸਿੱਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੱਕ ਹੈ। ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਇਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਲਿਖੀਆਂ 38 ਪਉੜੀਆਂ ਅਤੇ ਦੋ ਸਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖੇ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਨਾਲ।

ਟਕਸਾਲ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਿੰਡਰਾਂਵਾਲਿਆਂ ਵੱਲੋਂ 1950 ਤੋਂ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਸੈਂਚੀਆਂ (ਪੋਥੀਆਂ) ਦੇ ਭਾਗ ੧ ਪੰਨਾ ੧ ਦੀ ਲਿਖਤ (ਜਿਸ ਦੀ ਫੋਟੋ ਹੇਠਾਂ ਵੇਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ) ਵੀ ਹੂਬਹੂ ਬਾਬਾ ਦੀਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਾਲੀ ਦੱਸੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੁਨਹਿਰੀ ਬੀੜ ਦੀ ਲਿਖਤ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਪੋਥੀ 'ਚ ਵੀ ਮੂਲ ਮੰਤਰ “ੴ ਤੋਂ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥” ਪੰਨੇ ਦੇ ਮੱਧ 'ਚ ਮੋਟੇ ਅੱਖਰਾਂ ਸਮੇਤ ਦੋ ਸਤਰਾਂ 'ਚ ਲਿਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੀਜੀ ਲਾਈਨ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵਿਚਕਾਰ ਮੋਟੇ ਅੱਖਰਾਂ 'ਚ “ਜਪੁ॥” ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਕੇ ਚੌਥੀ ਲਾਈਨ 'ਚ ਸਲੋਕ ਲਿਖਣ ਉਪਰੰਤ ਪਹਿਲੀ ਪਉੜੀ “ਸੋਚੈ ਸੋਚਿ ਨ ਹੋਵਈ ...” ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਭਾਵ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ “॥ਜਪੁ॥” ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਧੰਮਾ ਦੇ ਸਮੇਂ (2007) ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਛਪ ਰਹੀਆਂ ਪੋਥੀਆਂ 'ਚ “ੴ ਤੋਂ .. ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ॥੧॥” ਤੱਕ ਨੂੰ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪੰਨੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਲਾਲ ਅੱਖਰਾਂ ਨਾਲ ਚਾਰ ਸਤਰਾਂ 'ਚ ਲਿਖ ਕੇ ਹੇਠਾਂ ਛੋਟੇ ਅੱਖਰਾਂ ਅਤੇ ਕਾਲੇ ਰੰਗ 'ਚ ਪਹਿਲੀ ਪਉੜੀ ਆਰੰਭ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਇਹ ਭੁਲੇਖਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ‘ਜਪੁ’ ਸਿਰਲੇਖ ਸਮੇਤ “ਆਦਿ ਸਚੁ.. ਤੋਂ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ॥੧॥” ਤੱਕ ਯਾਨੀ ਪਹਿਲਾ ਸਲੋਕ ਭੀ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਹੀ ਹੈ। ਸੋ ਸਪਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜੋਕਾ ਟਕਸਾਲ ਮੁਖੀ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਧੰਮਾ; ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ, ਆਪਣੇ ਪੂਰਬਜ਼ ਟਕਸਾਲ ਦੇ ਮੁਖੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਲਿਖਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਪੰਥ 'ਚ ਨਵੇਂ ਵਿਵਾਦਾਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ।

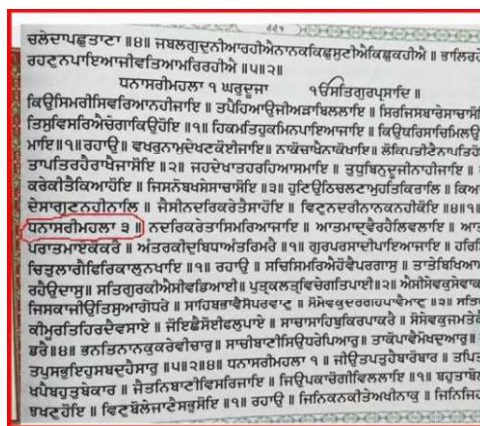
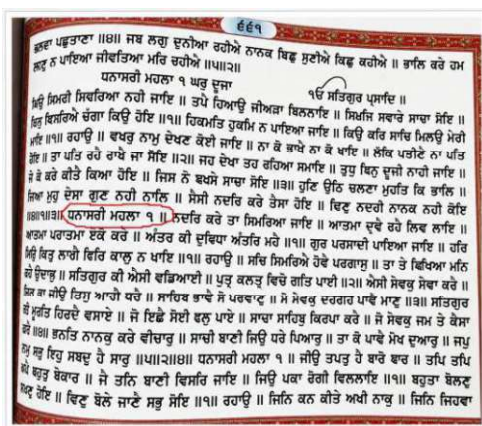
ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਿੰਡਰਾਂਵਾਲੇ ਵੱਲੋਂ 1950 ਤੋਂ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਸੈਂਚੀਆਂ ਪੋਥੀਆਂ ਦੇ ਭਾਗ ੧ ਪੰਨਾ ੧ ਦੀ ਲਿਖਤ

ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਛਾਪੀ ਜਾ ਰਹੀ ਬੀੜ ਦੇ ਪਾਵਨ ਅੰਕ ੬੬੧ 'ਤੇ ਸਿਰਲੇਖ ਹੈ 'ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧॥' ਪਰ ਦਮਦਮੀ ਟਕਸਾਲ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਸਿਰਲੇਖ ਬਦਲ ਕੇ 'ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੩॥' ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜੇਕਰ ਥਮਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਗੁਰਬਾਣੀ 'ਚ ਫੇਰਬਦਲ ਕਰਕੇ ਅਵਗਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਟਕਸਾਲ ਮੁਖੀ ਕੀ ਕਰਦਾ ਪਿਆ ਹੈ ?

ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਬੀੜ ਪਾਵਨ ਅੰਕ ੬੬੧

ਦਮਦਮੀ ਟਕਸਾਲ ਸੈਂਚੀ ਅੰਕ ੬੬੧

ਜਿਵੇਂ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਲਗ ਮਾਤਰ ਜਾਂ ਸਿਰਲੇਖ ਬਦਲਣ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਬਾਣੀਆਂ ਦੇ ਅਖੀਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਅੰਕਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦਾ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅੰਕ ਵੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਖਾਸ ਤਰਤੀਬ 'ਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਜੋ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਚ ਵਾਧ ਘਾਟ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ, ਪਰ ਅੰਤਲੇ ਪੰਨਾ ਨੰ: ੧੪੩੦ 'ਤੇ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਬੀੜ 'ਚ ਅਖੀਰਲੀ ਤੁੱਕ "ਅਠਾਰਹ ਦਸ ਬੀਸ" ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੇ ਸ਼ਬਦ ਜੋੜ ਅੰਕ '॥੧॥੧॥' ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਉਥੇ ਦਮਦਮੀ ਟਕਸਾਲ ਵਾਲੀ ਪੋਥੀ 'ਚ ਬਦਲ ਕੇ ਜੋੜ ਅੰਕ '॥੧॥੬॥' ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਦਮਦਮੀ ਟਕਸਾਲ ਜੱਥਾ ਭਿੰਡਰਾਂ ਮਹਿਤਾ ਵਲੋਂ ਛਪਾਈ

ਅੰਗ ੧੪੩੦

ਖਸਟਰਾਗਉਨਿਗਾਏਸੰਗਿਰਾਗਨੀਤੀਸ ॥ ਸਭੈਪੁਤ੍ਰਾਰੰਨਕੋਅਠਾਰਹਦਸਬੀਸ ॥੧॥੬॥

ਸ਼੍ਰੋ: ਗੁ: ਪੁ: ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪੁਜਲਤ ਪਾਵਨ ਸਰੂਪ

ਖਸਟਰਾਗਉਨਿਗਾਏਸੰਗਿਰਾਗਨੀਤੀਸ ॥ ਸਭੈਪੁਤ੍ਰਾਰੰਨਕੋਅਠਾਰਹਦਸਬੀਸ ॥੧॥੧॥ ॥੧॥੧॥

ਇਥੇ ਦਮਦਮੀ ਟਕਸਾਲ ਜੱਥਾ ਭਿੰਡਰਾਂ ਮਹਿਤਾ ਨੇ ਰਾਗਮਾਲਾ ਨਾਲ ਵੀ
ਸਿੱਧੀ ਹੀ ਛੇੜ-ਛਾੜ ਕੀਤੀ ਹੈ।
ਕੀ ਆਪਣੇ ਵਲੋਂ ਰਾਗਮਾਲਾ ਦੀ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਗਿਣਤੀ ਬਦਲਣੀ ਸੁਧਾਈ

ਉਕਤ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਜਾਂ ਦਮਦਮੀ ਟਕਸਾਲ ਦੋਵਾਂ 'ਚੋਂ ਕੋਈ ਇੱਕ ਗਲਤ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਸਜ਼ਾ ਥਮਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਜਾਂ ਟਕਸਾਲ ਮੁਖੀ ਭੀ ਹਨ।

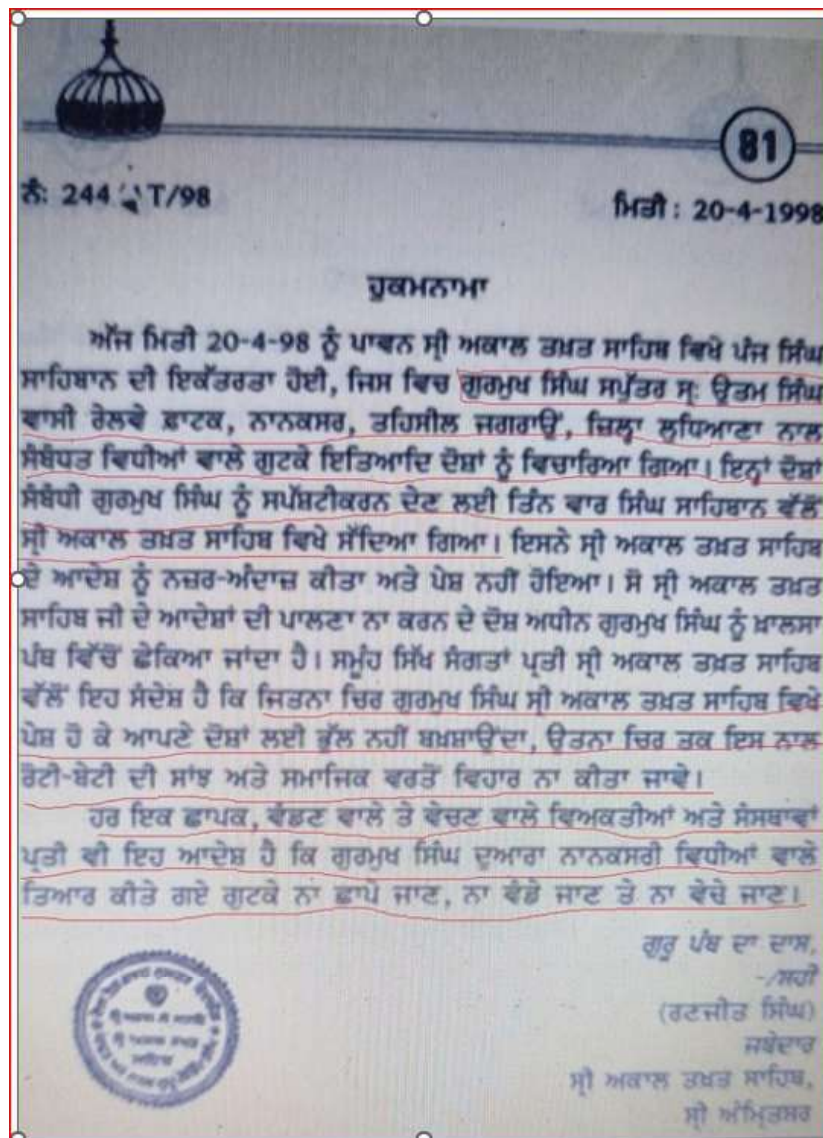
ਹੇਠਲੇ ਕੁੱਝ ਨੁਕਤੇ ਵੀ ਧਿਆਨ ਮੰਗਦੇ ਹਨ :

1. ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੇ 14 ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਲੰਬੇ ਵਿਚਾਰ ਵਟਾਂਦਰੇ ਉਪਰੰਤ ਸਿੱਖ ਰਹਿਤ ਮਰਿਆਦਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਅੱਜ ਵੀ ਲੱਖਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ 'ਚ ਛਪਵਾ ਕੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਹਿੱਤ ਭੇਟਾ ਰਹਿਤ ਸੰਗਤਾਂ 'ਚ ਵੰਡੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਪਰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਡੇਰੇਦਾਰ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਸਾਹਿਬ 'ਤੇ 3 ਮਈ ਦੇ ਇਕੱਠ 'ਚ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਦੇ ਹਰ ਹੁਕਮ 'ਤੇ ਸਿਰ ਦੇਣ ਦੀਆਂ ਸਹੁਆਂ ਚੁੱਕ ਰਹੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਡੇਰੇਦਾਰ ਸ਼੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਸਾਹਿਬ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਸਿੱਖ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਡੇਰਿਆਂ 'ਚ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ।
2. ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਮੰਗਲਾਂ ਅਤੇ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਦੇ ਸਹੀ ਸਥਾਨ ਸੰਬੰਧੀ ਲਏ ਸੰਨ 1952 'ਚ ਫ਼ੈਸਲੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬੀੜਾਂ ਛਾਪਣੀਆਂ ਤਾਂ ਦੂਰ ਸਗੋਂ ਡੇਰੇਦਾਰਾਂ ਵੱਲੋਂ 1964 ਤੋਂ ਉਸ ਫ਼ੈਸਲੇ ਦੇ ਉਲਟ ਬੀੜਾਂ ਛਾਪਣ ਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕਿਉਂ ਦਿੱਤੀ ?
3. ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੇ 2003 'ਚ ਮੂਲ ਨਾਨਕਸ਼ਾਹੀ ਕੈਲੰਡਰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਮਰਯਾਦਾ ਤੋਂ ਭਗੋੜੇ ਅਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ 'ਚ ਮਨ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਫੇਰਬਦਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਡੇਰੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਰੱਖਣ ਲਈ ਮੁੜ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਕੈਲੰਡਰ ਲਾਗੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
4. ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਪ੍ਰਿੰ: ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਲਿਖਿਆ ਕਿਤਾਬਚਾ “ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿੱਚ **ਸ਼ਬਦਾਂਤਿਕ ਲਗਾਂ ਮਾਤ੍ਰਾ ਦੇ ਗੁੱਝੇ ਭੇਦ**” ਪਿਛਲੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਛਾਪ ਕੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਹਿੱਤ ਮੁਫਤ ਵੰਡ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਅਧੀਨ ਚੱਲ ਰਹੇ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕਾਲਜਾਂ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੰਬੰਧੀ ਕਰਵਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਖ਼ਾਸਕਰ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਮਗਰਲੇ ਅੱਖਰ ਨੂੰ ਲੱਗੀ ਸਿਹਾਰੀ ਅਤੇ ਔਕੜ ਅਰਥ ਸਮਝਣ ਲਈ ਹਨ, ਨਾ ਕਿ ਉਚਾਰਨ ਲਈ, ਪਰ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਭਵਾਨੀਗੜ੍ਹ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪਟਿਆਲਾ 'ਚ ਜਥੇਦਾਰ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਟੌਹੜਾ ਯਾਦਗਾਰੀ ਸੰਸਥਾ ਵਿਖੇ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਹੀ ਕਰਵਾਏ ਗਏ ਇੱਕ ਸੈਮੀਨਾਰ 'ਚ ਕਿਤਾਬਚਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗੁਰਬਾਣੀ ਜਿਵੇਂ ਲਿਖੀ ਹੈ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀਆਂ ਹਿਦਾਇਤਾਂ ਸਨ। ਇਹ ਹਿਦਾਇਤਾਂ ਪ੍ਰਿੰ: ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਲਿਖੇ ਕਿਤਾਬਚੇ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਹੈ।

ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ 'ਚ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਉਚਾਰਨ ਇਕਸਾਰ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਆਪਣੀ ਹਾਲਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸਾਰੇ ਗ੍ਰੰਥੀਆਂ ਅਤੇ ਕੀਰਤਨੀਏ ਸਿੰਘਾਂ ਨੂੰ ਜੇ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਪਾਠ ਸੁਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸਭ ਦਾ ਉਚਾਰਨ ਵੱਖਰਾ ਵੱਖਰਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਰੋਤੇ ਵੀ ਦੰਗ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਅਤੇ ਕਿਸ ਨੂੰ ਗਲਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ।

5. ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਂ ਕਰਵਾਏ ਗਏ ਸਿਆਸੀ ਹੁਕਮਨਾਮੇ, ਜੋ ਵਾਰ ਵਾਰ ਵਾਪਸ ਵੀ ਲੈਣੇ ਪਏ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸਨਮਾਨ ਨੂੰ ਲੱਗੀ ਢਾਹ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਕੌਣ ਹੈ ?

ਸੋ ਸਮੁੱਚੀ ਸਿੱਖ ਕੌਮ ਨੂੰ ਇਕੱਤਰ ਹੋ ਕੇ ਹਰ ਵਿਵਾਦਿਤ ਮਸਲੇ ਲਈ ਸਾਂਝੇ ਫ਼ੈਸਲੇ ਆਪ ਲੈਣੇ ਪੈਣੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਸਿਆਸੀ ਵਿੰਗ ਧਰਮ 'ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਹੋ ਕੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਸਿਧਾਂਤ ਅਤੇ ਸਿੱਖ ਕੌਮ ਦੀ ਉੱਨਤੀ ਲਈ ਸੁਹਿਰਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ; ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਾਨਕਸਰ ਸੰਪਰਦਾ ਦੀ ਮਰਿਆਦਾ ਨਾਲ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਗੁਟਕੇ ਛਾਪਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਹੇਠ 20.4.1998 ਨੂੰ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਪੰਥ 'ਚੋਂ ਛੇਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੀ ਕਾਪੀ ਇਹ ਹੈ :

ਪਰ ਜਥੇਦਾਰ ਭਾਈ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਕਾਲੀ ਦਲ ਬਾਦਲ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣਾ ਨਵਾਂ ਜਥੇਦਾਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰ ਦੇਣ ਕਾਰਨ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਸ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਾ ਕੀਤੀ। ਹੁਣ ਵੀ ਉਸੇ (ਨਾਨਕਸਰੀ) ਮਰਿਆਦਾ ਨਾਲ ਗੁਟਕੇ ਛਪ ਰਹੇ ਹਨ ਤੇ ਅਕਾਲੀ ਦਲ ਬਾਦਲ ਵੱਲੋਂ ਥਾਪੇ ਜਥੇਦਾਰਾਂ ਨੇ ਥਮਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਵਿਰੁਧ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਜਾਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸੋਚਣਾ ਬਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੁਆਰਾ ਸਿੱਖ ਕੌਮ ਨੂੰ ਸੇਧ ਦੇਣ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤੇ ਅਕਾਲ ਬੁੰਗਾ (ਅਕਾਲ ਤਖਤ) ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਜਾਰੀ ਹੁੰਦੇ ਅੱਜ ਹੁਕਮਨਾਮੇ; ਸਿੱਖ ਕੌਮ 'ਤੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ? ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਹੀ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਧੁੰਮਾ ਵੱਲੋਂ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰੀਆਂ ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੈਂਚੀਆਂ ਤੇ ਗੁਟਕੇ ਸਾਹਿਬ ਛਾਪਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁਧ ਕੋਈ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵੀ ਕਾਬਜ਼ ਸਿਆਸੀ ਧਿਰਾਂ ਨੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦੇਣਾ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸੀ ਹੁਕਮਨਾਮਿਆਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਫਿਰ ਵਾਪਸ ਲੈਣਾ ਆਦਿ ਵੇਖ ਵੇਖ ਥਮਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਵਰਗਿਆਂ 'ਤੇ ਭੀ ਕਿੰਨਾ ਕੁ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੁਕਮਨਾਮਿਆਂ ਦਾ ਅਸਰ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ?

ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਿਵਾਦਿਤ ਮੁੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਆਪਸੀ ਸਾਂਝ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਿਆ ਕਰੇ ਤਾਂ ਜੋ ਕੌਮ ਅੰਦਰ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਮੁੜ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਾਇਮ ਹੋ ਸਕੇ। ਵਿਵਾਦਿਤ ਮਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਲੰਬਾ ਲਟਕਾਉਣਾ ਭੀ ਕੌਮ ਦੀ ਏਕਤਾ ਲਈ ਖਤਰਾ ਬਣਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਿਛਲੇ 70 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪਾਠ ਭੇਦ ਦੇ ਅੰਤਰ ਬਾਰੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਖੋਜ ਅਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਪਾਠ-ਭੇਦ ਸੂਚੀਆਂ 'ਤੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਹੀ ਇਹ ਮਸਲਾ ਸਦਾ ਲਈ ਹੱਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਅੱਜ ਗੁਰਬਾਣੀ ਲਿਖਤ 'ਚ ਇਕਸਾਰਤਾ ਅਤੇ ਸਿੱਖ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ ਨੂੰ ਕੌਮ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਸਖਤ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਸੋ ਸਮੁੱਚੀ ਸਿੱਖ ਕੌਮ ਨੂੰ ਇਕੱਤਰ ਹੋ ਕੇ ਹਰ ਵਿਵਾਦਿਤ ਮਸਲੇ ਲਈ ਆਪ ਸਾਂਝੇ ਫ਼ੈਸਲੇ ਲੈਣੇ ਪੈਣੇ ਹਨ। ਜੋ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਪਾਰਟੀ; ਸਿਆਸੀ ਹਿੱਤਾਂ ਲਈ ਫ਼ੈਸਲੇ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਵਿਰੁਧ ਲਾਮਬੰਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿੱਚ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਬਾਰੇ ਸਰਬੱਤ ਖ਼ਾਲਸਾ ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਲੇਖ

ਡਾ. ਓਅੰਕਾਰ ਸਿੰਘ

“ਪਾਵਨ ਸਰੂਪ ਦੀ ਛਪਾਈ ਵਿੱਚ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਅਤੇ ਗੁਪਤ-ਗੁਪਤੀ ਪ੍ਰੈਸ-ਅਮਲੇ ਦੀ ਪਧਰ ਤੇ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਪਾਠ-ਸੁਧਾਈਆਂ ਦਾ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਉਤੇ ਅਣਸੁਖਾਵਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਪੰਥ-ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਸਥਾਈ ਹਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

...

ਹਥ ਲਿਖਤ ਤਕਨੀਕ ਮਗਰੋਂ ਛਾਪੇ ਦੀ ਤਕਨੀਕ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਕੰਪਿਊਟਰ ਦੀ ਤਕਨੀਕ ਪ੍ਰਚਲਤ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਡਾਟਾ (data) ਕੰਪਿਊਟਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਵਾਲਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਇਹ ਅਸੁੱਧੀਆਂ ਅਗੇ ਤੋਂ ਅਗੇ ਚਲਦੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ ਜਿਸ ਨਾਲ ਵੱਡੀ ਹਾਨੀ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ।”

ਇਹ ਸਤਰਾਂ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਰਾਹੀਂ ਗਠਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ੨੬ ਮਾਰਚ ੧੯੯੬ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹਨ। ਇਹ ਛੇ-ਮੈਂਬਰੀ ਕਮੇਟੀ, ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿੱਚ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨਦੇਹੀ ਵਾਸਤੇ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਕਨਵੀਨਰ ਗਿਆਨੀ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕੀਤੀ? ੧੯੯੬ ਤੋਂ ੨੦੨੫ ਆ ਗਿਆ, ਕੰਪਿਊਟਰ ਤਕਨੀਕ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਰਫਤਾਰ ਨਾਲ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਹਥ-ਲਿਖਤ ਤੋਂ ਛਾਪੇ ਤੱਕ, ਛਾਪੇ ਤੋਂ ਕੰਪਿਊਟਰ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਅਗਾਂਹ ਏ.ਆਈ. ਦਾ ਦੌਰ ਆ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਦੱਸੋ ਭਲਾ ਇਹ ਅਸੁੱਧੀਆਂ ਕਦੋਂ ਦੂਰ ਹੋਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਕੌਣ ਕਰੇਗਾ?

ਇੱਥੇ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਸੁੱਧੀਆਂ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ-ਚਰਚਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਉਹ ਸਾਡੇ ਵਰਗੇ ਸੰਸਾਰੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵੱਲੋਂ ਉਤਾਰੇ ਕਰਨ ਲੱਗਿਆਂ ਜਾਂ ਬੀੜਾਂ ਨੂੰ ਛਾਪਣ ਲੱਗਿਆਂ ਜਾਣੇ-ਅਨਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਪੰਨੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਰ ਸਿੱਖ, ਜਾਗਤ-ਜੋਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੰਨਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਬਾਰੇ ਬੀੜ ਚੁੱਕੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੇ ਕੀ ਰੋਲ ਨਿਭਾਇਆ ਹੈ, ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਮਸਲੇ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗੇ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਗਹਿਰ-ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਨਾਜ਼ੁਕ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਹਰ ਸਿੱਖ ਦਾ ਜਾਗਰੂਕ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਆਉ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀਏ।

ਇਸ ਮਸਲੇ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਛਪੀ ਸਮਗਰੀ ਨੂੰ ਹੀ ਆਧਾਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਾਹਰੋਂ ਕਿਸੇ ਸੰਸਥਾ, ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀਆਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਹੱਥ-ਲਿਖਤਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਹ ਵੀ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਛਪੀ ਸਮਗਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰੋੜਤਾ ਲਈ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪੱਖ

ਅਸੀਂ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਰਾਮਸਰ ਦੇ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਸੰਪਾਦਨਾ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ੧੬੦੧ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ੧੬੦੪ ਤੱਕ ਚਾਰ ਸਾਲ ਦਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗਿਆ। ਭਾਦੋਂ ਸੂਦੀ ੧ ਸੰਮਤ ੧੬੬੧ (ਸੰਨ ੧੬੦੪) ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਆਪ ਆਪਣੇ ਸੀਸ ਤੇ ਇਸ ਬੀੜ ਨੂੰ ਲਿਜਾ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੀਤਾ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ (ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ) ਦੇ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਥਾਂ ਪੁਰ ਥਾਂ ਦਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਵੱਖ ਵੱਖ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਦਿੱਤੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਸੇ ਨੂੰ ਦਮਦਮੀ ਬੀੜ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ੬ ਅਕਤੂਬਰ ੧੭੦੮ ਈ. ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਉਣ ਵੇਲੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਇਸੇ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਬਕਾਇਦਾ ਗੁਰਿਆਈ ਬਖਸ਼ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਸਹਿਤ ਜ਼ਿਕਰ ਭੱਟ ਵਹੀ, ਤਲੰਡਾ ਪਰਗਨਾ ਜੀਂਦ ਨੇ ਆਪਣੀ ਵਹੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਭੱਟ ਵਹੀਆਂ ਦੀ ਖੋਜ ਗਿਆਨੀ ਗਰਜਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਕੀਤੀ ਜੋ ਕਿ ਸਿੰਘ ਬਰਦਰਜ਼ ਵੱਲੋਂ ਛਾਪੀ ਗਈ ਹੈ।

ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨੂੰ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਸਹਿਤ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਂਗੇ।

ਆਓ ਹੁਣ ਆਪਾਂ ਆਪਣੇ ਮੂਲ ਮਸਲੇ ਵੱਲ ਆਈਏ। ਗਿਆਨੀ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਅਨੁਸਾਰ ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਲ ਤਾਂ ਗੁਰਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਲਿਖਾਈ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਆਕਰਣ, ਅਤੇ ਸ਼ਬਦ-ਜੋੜਾਂ ਦਾ ਪੂਰਨ ਗਿਆਨ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਅਸ਼ੁੱਧੀਆਂ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਪਰੂਫ਼ ਰੀਡਿੰਗ ਵੇਲੇ ਹਾਸ਼ੀਏ ਦੇ ਬਾਹਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਰਖੜੀ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਬਣਾ ਕੇ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਕੇ ਲਿਖ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਗਲਤੀ ਉੱਤੇ ਹੜਤਾਲ ਫੇਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਲੇਕਿਨ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਬੀੜਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਵਧਣ ਲੱਗੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਦਾ ਸਾਧਨ ਬਣਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਤਾਰੇ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਆਈਆਂ ਅਸ਼ੁੱਧੀਆਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸੋਧਣ ਦੀ ਪਰੰਪਰਾ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਗਈ। ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਲੰਬੀ ਹੁੰਦੀ ਚਲੀ ਗਈ। ਵਪਾਰੀ ਬਿਰਤੀ ਕਾਰਨ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਸੁੰਦਰਤਾ ਵੱਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣ ਲੱਗਾ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਬੀੜਾਂ ਤਾਂ ਨਕਾਸ਼ਾਂ ਪਾਸੋਂ ਲਿਖਵਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਅੱਜ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਹੀ ਵਿਚਾਰ-ਚਰਚਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ।

ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਹੱਥ ਨਾਲ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਹੀ ਅੱਗੋਂ ਬੇਅੰਤ ਉਤਾਰੇ ਹੁੰਦੇ ਰਹੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਬੀੜਾਂ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਹਨ: ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਵਾਲੀ ਬੀੜ, ਭਾਈ ਬੰਨੇ ਜੀ ਵਾਲੀ ਬੀੜ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਖ਼ਾਰੀ ਬੀੜ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਮਦਮੀ ਬੀੜ ਜਿਸ ਨੂੰ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰਿਆਈ ਬਖਸ਼ੀ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਵਾਲੀ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਬੀੜ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਧਾਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਬਹੁਤ ਉਤਾਰੇ ਹੋਏ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਬੀੜ ਦੀ ਮੌਲਿਕਤਾ ਅਥਵਾ ਅਸਲੀਅਤ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੀਏ।

ਇਹ ਗੱਲ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੈ ਕਿ ਕਰਤਾਰਪੁਰੀ ਬੀੜ ਉਹ ਅਸਲ ਬੀੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕੋਲੋਂ ਲਿਖਵਾਈ ਸੀ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਡਾ. ਪਿਆਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੁਸਤਕ “ਗਾਥਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ” ਵਿੱਚ ਵਿਸਥਾਰ ਸਹਿਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਭਾਈ ਕਾਨ੍ਹ ਸਿੰਘ ਨਾਭਾ ਜੀ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਵੀ ਜੋ ਪੜ੍ਹਨ ਯੋਗ ਹੈ,

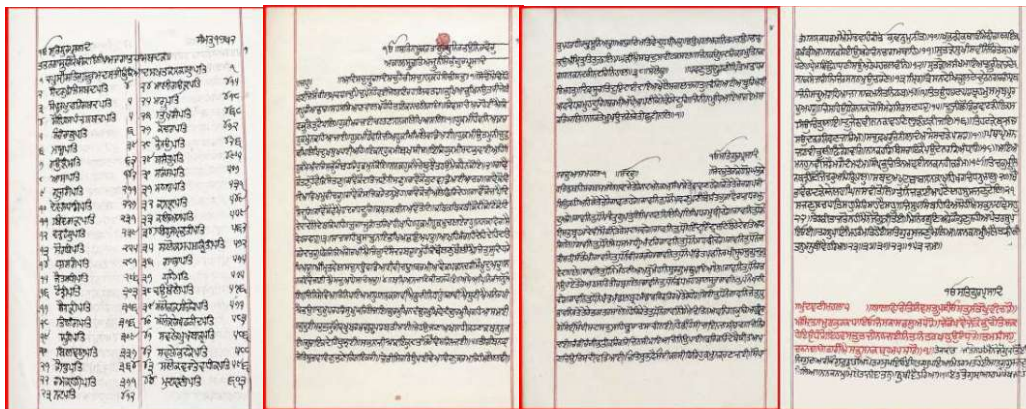
ਇਸੇ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਅੰਤਿਕਾ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਗ੍ਰੰਥੀ ਗਿਆਨੀ ਜਗਤਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਾਚਕ ਅਤੇ ਜੀ.ਬੀ. ਸਿੰਘ ਆਦਿਕ ਹੋਰ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਸਹਿਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਬੀੜ ਦੀਆਂ ਕੁੱਝ ਤਸਵੀਰਾਂ ਨਾਲ ਉਕਾਈਆਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਰੰਪਰਾ ਅਨੁਸਾਰ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰੀ ਬੀੜ ਦੇ ਤਤਕਰੇ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਵੇਖੋ: ਹਾਸ਼ੀਏ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਇੰਦਰਾਜ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵਨਾਭ ਰਾਜੇ ਕੀ ਬਿਧਿ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ। ਥੱਲੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਇੰਦਰਾਜ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਾਗਮਾਲਾ ਤਥਾ ਸਿੰਘਲਦੀਪ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਵੀ ਗ੍ਰੰਥ ਦਾ ਤਤਕਰਾ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਤਕਰੇ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਬਾਣੀ ਮੂਲ ਗ੍ਰੰਥ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਬਾਦ ਮੀਰਾਂ ਬਾਣੀ ਦਾ ਭਜਨ ਅੰਕਿਤ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਬਾਣੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਆਉ ਹੁਣ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸਾਹਿਬ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਵੈ-ਵਿਰੋਧੀ ਫੈਸਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀਏ। ਕਰਤਾਰਪੁਰੀ ਬੀੜ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਛਪਾਈ ਲਈ ਆਧਾਰ ਮੰਨਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਦੱਸੋ ਭਲਾ ਕਮੇਟੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮਤਾ ਕਿਵੇਂ ਪਾਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ 1952 ਵਾਲੀ ਬੀੜ ਦੀ ਛਪਾਈ ਵੇਲੇ ਕਰਤਾਰਪੁਰੀ ਬੀੜ ਵਿੱਚਲੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧ ਕੇ ਛਾਪਿਆ ਜਾਏ? ਕੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਸੁਧਾਈ ਵੱਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦਿੱਤਾ? ਹੁਣ ਜ਼ਰਾ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਓ ਕਿ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਕਿਹੜੀ ਬੀੜ ਨੂੰ ਆਧਾਰ ਬਣਾ ਕੇ ਗਲਤੀਆਂ ਦਰੁਸਤ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ?

ਸੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖਦਿਆਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਸ਼ੁੱਧ ਸੈਂਚਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਵੱਲੋਂ ਚੋਣਵੀਆਂ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ 31 ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਨੂੰ ਆਧਾਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਕੁੱਝ ਕੁ ਚਿੱਤਰ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਗਿਆਤ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ।

ਰਾਮ ਰਾਏ ਜੀ ਵਾਲੀ ਬੀੜ (ਸੰਨ ੧੬੯੫)

ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਿੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁੱਝ ਗੱਲਾਂ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹਨ। ਰਾਮ ਰਾਏ ਜੀ ਵਾਲੀ ਬੀੜ ਦੇ ਤਤਕਰੇ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਸਾਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ, ਸੰਮਤ ੧੭੫੨ ਜਿਸ ਦਾ ਈਸਵੀ ਸੰਨ 1695 ਬਣਦਾ ਹੈ ਬਹੁਤ ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਦੂਸਰਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੰਕੇਤ ਕਿ ਜਪੁ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀਉ ਕਿਆ ਦਸਤਖਤਾ ਕਾ ਨਕਲ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬੀੜ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਵਾਲੀ ਬੀੜ ਦਾ ਉਤਾਰਾ ਹੈ। ਤੀਸਰੀ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਲੰਬੀਆਂ ਲਕੀਰਾਂ ਖਿੱਚ ਕੇ ਹਾਸ਼ੀਏ ਨਾਲ ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਪੁ ਸਿਰਲੇਖ ਨੂੰ ਦੋ ਦੋ ਛੰਡੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰੱਖ ਕੇ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਤੀਜੀ ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚ ਮੰਗਲਾਚਰਨ ਅਤੇ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਦੀ ਤਰਤੀਬ ਵੇਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਛੋਟਾ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਲਿਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬਾਕਮਾਲ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹੈਂਡਿੰਗ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

1. ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਗ ਦਾ ਨਾਮ: ਰਾਗ ਆਸਾ
2. ਫਿਰ ਉਚਾਰਣ ਵਾਲੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ: ਮਹਲਾ ੧,
3. ਫਿਰ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਮ: ॥ਸੋਦਰੁ॥

ਇਹੋ ਹੀ ਤਰਤੀਬ ਇਸ ਸਾਰੀ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੁੱਚੀ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਦੋ ਹੀ ਮੰਗਲ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ: ਪਹਿਲਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਆਦਿ ਅਤੇ ਫਿਰ ਰਾਗਾਂ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗਲ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਭ ਸਥਾਨਾਂ ਤੇ ‘ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ’ ਦਾ ਮੰਗਲ ਹੈ। ਇਸ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੰਕੇਤ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ: ‘ਤੇਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਤੋ ਨਾਹੀ’ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਰਾਗਮਾਲਾ ਦੇ ਇੰਦਰਾਜ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ: ‘ਏਹੁ ਭੋਗੁ ਸ੍ਰੀ ਆਦ ਗਿਰਥ ਜੀ ਹੈ’ ਅਤੇ ਮੁਖ ਤਤਕਰੇ ਦੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਾਗਮਾਲਾ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਸਾਡੇ ਰਾਗਮਾਲਾ ਵਾਲੇ ਝਗੜੇ ਨੂੰ ਨਿਬੇੜਨ ਵਿੱਚ ਅਤਿਅੰਤ ਸਹਾਈ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਭਾਈ ਬਿਧੀ ਚੰਦ ਜੀ ਵਾਲੀ ਬੀੜ

ਹੁਣ ਆਪਾਂ ਭਾਈ ਬਿਧੀ ਚੰਦ ਜੀ ਦੇ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਪਈ ਬੀੜ ਜੋ ਬਾਬਾ ਬਿਧੀ ਚੰਦ ਜੀ ਵੱਲੋਂ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਾਂਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਮੰਗਲਾਚਰਨ ਨੂੰ ਹਾਸ਼ੀਏ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਬਚੀ ਹੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਲੰਬੀ ਲਕੀਰ ਰਾਹੀਂ ਹਾਸ਼ੀਏ ਨਾਲ ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਤਰਤੀਬ ਵੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਦੀ ਬੀੜ ਵਾਲੀ ਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਤਤਕਰੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬੀੜ 'ਜਪੁ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਦਸਖਤਾ ਕਾ ਨਕਲੁ ਹੈ' ਭਾਵ ਇਹ ਵੀ ਮੂਲ ਬੀੜ ਦਾ ਉਤਾਰਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਭਾਈ ਰਾਮਰਾਇ ਜੀ ਵਾਲੀ ਬੀੜ ਵਾਂਗ ਹੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਛੋਟੇ ਮੰਗਲਾਚਾਰਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਗ ਦਾ ਨਾਮ, ਫਿਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦਾ ਨਾਮ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ 'ਸੋਦਰੁ' ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਬੀੜਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਘੋਖਿਆ-ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਤਕਨੀਕ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਉਪਰੰਤ ਛਾਪਾਈ ਵਿੱਚ ਆਏ ਪਾਠ-ਭੇਦ

ਲਗਭਗ 1864 ਤੱਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਸਰੂਪ ਹੱਥ-ਲਿਖਤੀ ਹੀ ਰਿਹਾ। ਜਦੋਂ ਪੱਥਰ ਦੇ ਛਾਪੇਖਾਨੇ ਦਾ ਆਰੰਭ ਹੋਇਆ ਤਾਂ 1864 ਦੇ ਕਰੀਬ ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਲਾਲਾ ਹਰਿਸੁਖ ਰਾਇ ਵੱਲੋਂ ਪਹਿਲੀ ਬੀੜ ਛਾਪੀ ਗਈ। ਫਿਰ 1885 ਵਿੱਚ ਯੰਤ੍ਰ ਗਣੇਸ਼ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਲਾਹੌਰ ਵੱਲੋਂ ਪੱਥਰ ਦੇ ਛਾਪੇ ਦੀ ਬੀੜ ਛਾਪੀ ਗਈ। ਉਪਰੰਤ ੧੮੯੩ ਚ ਵਿੱਦਿਆ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪ੍ਰੈਸ ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਵਪਾਰੀ ਮੁਨਸ਼ੀ ਹਰੀ ਚੰਦ ਨੇ 1430 ਪੰਨਿਆਂ ਵਾਲੀ ਪੱਥਰ ਦੇ ਛਾਪੇ ਦੀ ਬੀੜ ਛਾਪੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭਾਈ ਚਰਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ਼ਹੀਦ ਜੋ ਹਾਸ-ਰਸ ਦੇ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਕਵੀ ਵੀ ਹੋਏ ਹਨ ਨੇ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬੀੜ ਨੂੰ ਛਾਪਿਆ ਅਤੇ ਮਗਰੋਂ ਹੋਰ ਵੀ ਯਤਨ ਹੋਏ। 1875 ਦੇ ਲੱਗਭੱਗ ਮਾਈ ਸੇਵਾਂ ਬਜ਼ਾਰ, ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਛਾਪਕਾਂ, ਭਾਈ ਚਤਰ ਸਿੰਘ - ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ (1875), ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਭਾਈ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ - ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ (1920) ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਦਾ ਵਪਾਰੀਕਰਣ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ। ਲਿਥੋਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਅਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਗੁਟਕਿਆਂ ਦੇ ਲਿਥੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਖੰਡ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ। ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਦਲਾਅ ਨਾਲ ਟਾਈਪ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਛਾਪਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਗਿਆਨੀ ਜਗਤਾਰ ਸਿੰਘ ਜਾਚਕ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੁਸਤਕ, ਪਾਠ-ਭੇਦ ਗਾਥਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪੰਨਾ 145 ਉੱਪਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰਬਾਣੀ ਨੂੰ ਪਦ-ਛੇਦ ਕਰ ਕੇ ਪਦ-ਅਰਥ ਕਰਨ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਉਪਰਾਲਾ ਸ਼ਬਦਾਰਥੀ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਵੱਲੋਂ 28 ਮਈ 1936 ਵਿੱਚ ਆਰੰਭ ਕਰ ਕੇ 15 ਸਤੰਬਰ 1941 ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਪਹਿਲਾ ਅਕਾਦਮਿਕ ਉਪਰਾਲਾ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਘਰ-ਘਰ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਤਾਂ ਮਿਲੀ ਪਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਲਈ ਕੋਈ ਮਾਪਦੰਡ ਨਹੀਂ ਵਰਤੇ ਗਏ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਵਰਕਿਆਂ ਦੀ ਬੇਅਦਬੀ ਅਤੇ ਗੈਰ ਜ਼ਿੰਮੇਦਾਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵੇਚਣ ਦੇ

ਮਾਮਲੇ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੇ ਰਹੇ। ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਛਾਪਕਾਂ ਵੱਲੋਂ 2006 ਵਿੱਚ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਦੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਅਸੰਬਲੀ ਦੇ ਮਤੇ ਮਗਰੋਂ ਇਹ ਸਿਲਸਲਾ ਬੰਦ ਹੋਇਆ।

ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਛਾਪਕਾਂ ਦੇ ਵਪਾਰੀਕਰਣ ਅਤੇ ਅਸ਼ੁੱਧ ਛਪਾਈ ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧ ਛਪਾਈ ਦਾ ਕਾਰਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਖੁਦ ਆਰੰਭ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਥਾਪਿਤ ਵਿਦਵਾਨ ਸੱਜਣਾਂ ਦੀਆਂ ਕਮੇਟੀਆਂ ਬਣਾਈਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਰਤਾਰਪੁਰੀ ਬੀੜ ਅਤੇ ਦਮਦਮੀ ਬੀੜ ਨੂੰ ਆਧਾਰ ਬਣਾ ਕੇ ਇੱਕ ਤਰਤੀਬ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੰਪਿਊਟਰ ਦੀ ਕਾਢ ਅਜੇ ਆਰੰਭ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਈ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਸਮੇਂ ਅਨੁਸਾਰ ਲੱਖਾਂ ਰੁਪਏ ਖਰਚ ਕੇ ਇਸ ਦੇ ਸੁੰਦਰ ਬਲਾਕ ਬਣਵਾਏ ਗਏ ਅਤੇ ਸੰਨ 1950 ਦੇ ਕਰੀਬ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਛਪਾਈ ਦਾ ਕਾਰਜ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜੋ 1952 ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਛਪਵਾਈ ਕਰਵਾਈ ਗਈ। ਇਸ ਦੀ ਭੇਟਾ ਵੀ ਲਾਗਤ ਮਾਤਰ ਹੀ ਰੱਖੀ ਗਈ। ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਦੀਆਂ ਜੋ ਸੈਂਚੀਆਂ ਛਪਦੀਆਂ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਾਰੇ ਮੰਗਲਾਂ ਦੀ ਤਰਤੀਬ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖ ਕੇ ਇਕਸਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ੧੯੫੨ ਵਾਲੀ ਇਹ ਬੀੜ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਸੈਂਚੀਆਂ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਾਸ ਕੋਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹਨ। ੧੯੫੨ ਵਾਲੀ ਬੀੜ ਸਬੰਧੀ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ੨੫/੦੨/੧੯੫੯ ਵਿੱਚ ਛਾਪੇ ਕਿਤਾਬਚੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੱਲੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹਵਾਲੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਸੇ ਕਿਤਾਬਚੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੀ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਨੂੰ ਆਧਾਰ ਬਣਾ ਕੇ ਨਵੀਂ ਬੀੜ ਨੂੰ ਛਾਪਣ ਦਾ ਮਨ ਬਣਾਇਆ ਤਾਂ ਲਗਭਗ 700 ਪਾਠ-ਅੰਤਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਠੀਕ ਕਰਕੇ ਹੀ ਨਵੀਂ ਬੀੜ ਦੀ ਛਪਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰੀ ਬਿਰਤੀ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਛਾਪਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਚੀਫ਼-ਖਾਲਸਾ ਦੀਵਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਡੇਰੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟੀ ਬਣਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਤਾਂ ਬਾਣੀ ਹੀ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਤਰਤੀਬ ਕਰਤਾਰਪੁਰੀ ਬੀੜ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਗੰਭੀਰ ਮਸਲੇ ਬਾਰੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਅਤੇ ਵੀਚਾਰਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਾਵਾ ਹਰਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ, ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ, ਸ. ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਜੱਜ ਹਾਈਕੋਰਟ, ਡਾ. ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ, ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਭਾਗ ਲੈਂਦੇ ਰਹੇ। ਆਖਰ ੧੯੬੪ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਸੰਤ ਫਤਿਹ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਸੰਤ ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਉੱਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਹੋਏ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਡੇਰੇਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਵਪਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕਹਿਣ ਤੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਕੀਮਤੀ ਬਲਾਕ ਤੁੜਵਾ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਮੁੜ ਕੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਬੇਤਰਤੀਬੀ ਨਾਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਛਪਵਾਈ ਆਰੰਭ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੀ। ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਦੀਆਂ ਸੈਂਚੀਆਂ ਅਤੇ ਗੁਟਕੇ ਆਦਿ ਵੀ ਫਿਰ ਤੋਂ ਬੇਤਰਤੀਬੀ ਅਨੁਸਾਰ ਛਾਪਣੇ ਆਰੰਭ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ।

ਸੋ ਤੱਤ-ਨਿਚੋੜ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ ਕੀ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ੧੯੫੨ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਛਪਾਈ ਗਈ ਬੀੜ ਅਤੇ ਫਿਰ ੧੯੬੪ ਵਿੱਚ ਡੇਰੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਦਬਾਅ ਅਧੀਨ ਛਪਾਈ ਗਈ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਬੜਾ ਭਾਰੀ ਅੰਤਰ ਹੈ। ਇਹ ਅੰਤਰ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਕਿਸ ਅਧਾਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ਗਿਆ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਕੋਈ ਰਿਕਾਰਡ ਜਾਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਇਹ ਉੱਭਰ ਕੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਤਿਅੰਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਤੇ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਕਾਰਜ ਬਾਰੇ ਪੰਥਕ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨਾਲ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਵਟਾਂਦਰਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ? ੧੯੬੪ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ “ਬਾਰ-ਬਾਰ ਅਤੇ ਗੁਪਤ-ਗੁਪਤੀ” ਪਾਠ-ਸੁਧਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਇਸ ਗੰਭੀਰ ਉਕਾਈ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਅੱਜ ਸਾਨੂੰ ਭੁਗਤਣੇ ਪੈ ਰਹੇ ਹਨ।

ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ

ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੰਥ ਦਰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਅਸ਼ੁੱਧੀਆਂ ਬਾਰੇ ਆਗਾਹ ਕੀਤਾ। ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਗਿਆਤ ਲਈ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੂਚਨਾ ਸਾਂਝੀ ਕਰਨੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਦਮਦਮੀ ਟਕਸਾਲ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਪੁਸਤਕ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪਾਠ ਦਰਪਣ ਵਿੱਚ ਕਰਤਾਰਪੁਰੀ ਬੀੜ ਨਾਲੋਂ ਤਕ਼ੀਬਨ ਪੰਦਰਾਂ ਸੌ ਪਾਠ ਭੇਦਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਉੱਦਮ ਕਰਕੇ 1975 ਵਿੱਚ ਸ. ਰਣਧੀਰ ਸਿੰਘ ਰਿਸਰਚ ਸਕਾਲਰ, ਗਿਆਨੀ ਕੁੰਦਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਭਾਈ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਿਹੰਗ ਦੀ ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ ਬਣਾਈ ਗਈ ਕਿ ਸਿੱਖ ਰੈਫਰੈਂਸ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਨੂੰ ਆਧਾਰ ਬਣਾ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿੱਚ ਆਏ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੂਚੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂਕਿ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼ੁੱਧ ਛਪਵਾਈ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਸੋਧਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਣ। ਇਸ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ 5000 ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੂਚੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਹੈਡ ਗ੍ਰੰਥੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ ਵੀ ਬਣੇ, ਨੇ ਲਿਖੀ। ਇਹ ਵੱਡਾ ਆਕਾਰੀ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਬਕਾਇਦਾ ਛਪਵਾਇਆ ਗਿਆ। ਲੇਕਿਨ ਅਫਸੋਸ! ਡੇਰਾਵਾਦ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਥੱਲੇ ਇਸ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਸਾੜ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਦੇ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਕਾਪੀਆਂ ਸਾੜੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਤਾਂ ਕੁੱਝ ਪੰਥ ਦਰਦੀ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਯਤਨ ਨਾਲ ਕੁੱਝ ਕਾਪੀਆਂ ਸੇਵਾਦਾਰਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਲਈਆਂ। ਜੇ ਹੁਣ ਵੀ ਕੁੱਝ ਪੰਥ ਦਰਦੀਆਂ ਕੋਲ ਸਾਂਭੀਆਂ ਪਈਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਪਾਠ-ਭੇਦ ਸੂਚੀ ਦੀ ਇੱਕ ਮੂਲ ਕਾਪੀ ਦਾਸ ਦੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਕਦੀ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਨੂੰ ਦਰੁਸਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅੱਜ ਤੱਕ ਕੋਈ ਉੱਦਮ ਉਪਰਾਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਆਪਣੇ-ਆਪ ਵਿੱਚ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਸੰਸਥਾ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਕਮੇਟੀ ਬਣਾਈ ਹੋਵੇ, ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ, ਲੇਕਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਰੁਸਤ ਨਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਫਸੋਸਨਾਕ ਗੱਲ ਹੋਰ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿੱਖ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰੀ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦਾ ਪਰਤੱਖ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ।

1995 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋ. ਮਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਜੋ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ ਸਨ, ਨੇ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸ. ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਟੌਹੜਾ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਕਿ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਛਾਪੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਬੀੜਾਂ, ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਸੈਂਚੀਆਂ ਅਤੇ ਗੁਟਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਉਕਾਈਆਂ ਹਨ। ਜਥੇਦਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਤੇ ਸ. ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਟੌਹੜਾ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ ਇੱਕ 7 ਮੈਂਬਰੀ ਕਮੇਟੀ ਬਣਾਈ ਜਿਸ ਦੇ ਕਨਵੀਨਰ ਗਿਆਨੀ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਵੇਦਾਂਤੀ ਸਨ। ਇਸੇ ਦੇ ਜ਼ਿਕਰ ਤੋਂ ਇਸ ਲੇਖ ਦਾ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਇਸ ਸੰਬੰਧੀ ਸਾਰੀ ਰਿਪੋਰਟ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦਾ ਉਪਰਾਲਾ ਕੀਤਾ। ਲੇਕਿਨ ਫਿਰ ਡੇਰਾਵਾਦ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਥੱਲੇ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਕਮੇਟੀ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ 1100 ਪੰਨਿਆਂ ਤੱਕ ਹੀ ਤਿਆਰ ਕਰ ਸਕੀ ਅਤੇ ਇਹ ਅਧੂਰੀ ਰਿਪੋਰਟ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ੧੯੯੬ ਵਿੱਚ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਰਿਪੋਰਟ ਵੱਲ ਵੀ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਸਮੇਂ ਦੀ ਧੂੜ ਹੇਠ ਦੱਬ ਕੇ ਰਹਿ ਗਈ।

ਸ. ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਲਵਾੜਾ ਅਤੇ ਗਿਆਨੀ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੇਦਾਂਤੀ ਤਾਂ ਕੂਕਦੇ ਕੂਕਦੇ ਹੀ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਤੁਰ ਗਏ ਲੇਕਿਨ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਇਸ ਪਾਸੇ ਕਦੀ ਵੀ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦਾ ਯਤਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਸ. ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਲਵਾੜਾ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਲੰਬਾ ਕਾਰਜ ਸਿੱਖ ਰੈਫਰੈਂਸ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਸਾਂਭਿਆ ਪਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਕਾਪੀ ਦਾਸ ਕੋਲ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ।

ਬਲਿਊ ਸਟਾਰ ਉਪਰੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਡਾ. ਮਨਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਅਤਿ ਕੀਮਤੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਸਿੱਖ ਰੈਫਰੈਂਸ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਪਈਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਅਤਿ ਅਫਸੋਸ ਨਾਲ ਦੱਸਣਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕਾਂ ਅਤਿ ਕੀਮਤੀ ਬੀੜਾਂ ਨੂੰ

ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਵੱਡੀ ਰੱਕਮ ਲੈਕੇ ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਅੰਦਰ ਵੇਚ ਦੇਣ ਦੇ ਆਰੋਪ ਲਗਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪ੍ਰੋ. ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਟਰਸਟ ਜਿਸ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਪ੍ਰੋ. ਮਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਾਬਕਾ ਜਥੇਦਾਰ ਹਨ ਦੇ ਸੁਹਿਰਦ ਯਤਨਾਂ ਸਦਕਾ ਸਾਰੇ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਪੁਰਾਤਨ ਬੀੜਾਂ ਦਾ ਕੀਮਤੀ ਖਜ਼ਾਨਾ ਲਗਭਗ 18 ਸਾਲ ਦਾ ਸਮਾਂ ਲਗਾ ਕੇ ਇਕੱਤ੍ਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸ. ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੇਦਾਂਤੀ ਵੱਲੋਂ ਵੀ ਇਸ ਪਾਸੇ ਯਤਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੀਮਤੀ ਬੀੜਾਂ ਅਤੇ ਪੋਥੀਆਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਜੋ ਲਗਭਗ 600 ਦੇ ਕਰੀਬ ਹੈ ਦਾਸ ਕੋਲ ਸਾਂਭਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇਹ ਸਾਰਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਇਸ ਵੈਬਸਾਈਟ (gurugrantsahib.study) ਤੇ ਪਾਕੇ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰਾਂਗੇ।

ਬੀੜਾਂ ਦੀ ਛਪਾਈ ਸੰਬੰਧੀ ਅਸਲ ਸਮੱਸਿਆ ਤੋਂ ਬੇ-ਖ਼ਬਰ ਕੁੱਝ ਵੀਰ ਗਲਤ-ਫਹਿਮੀ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਕੇ ਬੀੜਾਂ ਵਿਚਲੀਆਂ ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਕੁਫ਼ਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਥੋਪਣ ਤਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਅਜਿਹੇ ਵੀਰ ਆਪਣੀ ਹਠ-ਧਰਮੀ ਛੱਡ ਕੇ ਧੀਰਜ-ਤਹੱਮਲ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ-ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਕਰਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੀੜਾਂ ਦੀ ਛਪਾਈ ਵਿੱਚ ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਅਸਲੀਅਤ ਨੂੰ ਆਪਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਨਜ਼ਰ-ਅੰਦਾਜ਼ ਹੀ ਕਰਦੇ ਜਾਵਾਂਗੇ ਜਾਂ ਪੰਥਕ ਪੱਧਰ ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸਥਾਈ ਹੱਲ ਲੱਭਣ ਲਈ ਕਦੀ ਯਤਨਸ਼ੀਲ ਹੋਵਾਂਗੇ।

ਅਪੀਲ

ਹੋਰ ਧਰਮਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਤਾਂ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਧਰਮ-ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਉਕਾਈਆਂ ਦੂਰ ਕਰ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਸਰੂਪ ਸਥਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਭਰ ਦੇ ਧਰਮ-ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੇ ਉਤਾਰਿਆਂ ਵੇਲੇ ਵੀ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਆਉਂਦੀ ਰਹੀ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਪਾਠ ਸੁਧਾਈ ਵੇਲੇ ਵੀ ਇਹ ਸਮੱਸਿਆ ਆਈ। ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਮਿਆਰੀਕਰਨ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਲਗਭਗ 325 ਈਸਵੀ ਵਿੱਚ ਕਾਂਸਟਾਂਟੀਨ ਦੇ ਸ਼ਾਸਨ ਦੌਰਾਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਗਿਰਜਾ ਕੌਂਸਲਾਂ ਅਤੇ ਜਰੋਮ ਵਰਗੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸਲਾਮ ਦੇ ਤੀਜੇ ਖ਼ਲੀਫੇ ਹਜ਼ਰਤ ਉਸਮਾਨ ਬਿਨ ਅੱਫ਼ਾਨ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਕਿ ਕੁਰਾਨ ਦੀਆਂ ਹੱਥ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਈ ਪਾਠ-ਭੇਦ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੈਗੰਬਰ ਮੁਹੰਮਦ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਤਕਰੀਬਨ 20 ਸਾਲ ਬਾਅਦ (632 ਈ.) ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਲਿਖਤ ਨੂੰ ਰੱਖ ਕੇ ਬਾਕੀ ਸਭ ਨੂੰ ਅਗਨ ਭੇਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਸਰਬੱਤ ਖ਼ਾਲਸਾ ਅੱਗੇ ਅਪੀਲ ਹੈ ਕਿ ਸਿਆਣੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ, ਇਕੱਤ੍ਰ ਹੋਕੇ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਮਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰ ਲਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਅਵੇਸਲੇ ਹੋਏ ਬੈਠੇ ਹਾਂ, ਆਖਰ ਕਿਉਂ? ਬਾਕੀਆਂ ਦੇ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਧਰਮ-ਗ੍ਰੰਥ ਹਨ, ਸਾਡਾ ਧਰਮ-ਗ੍ਰੰਥ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਮੇਦਾਰੀ ਤਾਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੱਥ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਬਾਕੀ ਧਰਮ-ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਪੂਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਰ-ਕਮਲਾਂ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਅਤੇ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਸਾਰੀ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੰਪਾਦਿਤ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਦੀ ਮੂਲ ਕਾਪੀ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਮੌਜੂਦ ਨਾਂ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਉਤਾਰੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸਾਂਭੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਵੱਲੋਂ ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਧਾਰ ਬਣਾ ਕੇ ਅਗਲਾ ਕਾਰਜ ਨੇਪਰੇ ਚਾੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਗਲਤੀਆਂ ਕੇਵਲ ਛਪਾਈ ਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਹੀ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਹੀ ਤੁਰੰਤ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਵੀ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਦੇਰੀ ਕਰਨ ਨਾਲ ਇਹ ਸਮੱਸਿਆ ਹੋਰ ਗੰਭੀਰ ਹੋਣ ਅਤੇ ਉਲਝਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਬਣੀ ਰਹੇਗੀ। ਖ਼ਾਲਸਾ ਜੀ, ਸੁਚੇਤ ਹੋਈਏ! ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਈਏ!

ਭੁੱਲਾਂ ਚੁੱਕਾਂ ਲਈ ਖਿਮਾਂ। ਉਸਾਰੂ ਸੁਝਾਵਾਂ ਅਤੇ ਅਸੀਸਾਂ ਲਈ ਸਦਾ ਹੀ ਉਡੀਕ ਰਹੇਗੀ।

ਸਿੱਖ-ਰੀ ਵੱਲੋਂ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਗਏ ਪੱਤਰ

੬ ਅਪਰੈਲ ੨੦੨੨

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀਆਂ ਬੀੜਾਂ ਦੀ ਛਪਾਈ ਵਿਚ ਪਾਠ ਭੇਦ ਅੰਤਰ

ਸਤਿਕਾਰਜੇਗ ਗਿ. ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ,
ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਜਥੇਦਾਰ, ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਿਹ।

ਆਪ ਜੀ ਵੱਲੋਂ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਛਪਾਈ ਸੰਬੰਧੀ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਮਸਲੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲਿਆ ਜਾਣਾ (ਚਿੱਠੀ ਨੰ. ਅ:੩/੨੨/੩੩੯, ਮਿਤੀ ੩੦ ਮਾਰਚ ੨੦੨੨) ਬੇਹੱਦ ਸਲਾਘਾਜੇਗ ਕਦਮ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਪੂਰਨ ਸਹਿਮਤੀ ਪਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀਆਂ ਮੌਜੂਦਾ ਬੀੜਾਂ ਵਿਚ ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਉਕਾਈਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ, ਖੋਜੀਆਂ, ਟੀਕਾਕਾਰਾਂ ਆਦਿ ਵੱਲੋਂ ਪਿਛਲੇ ਕਾਫੀ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ, ਸੁਝਾਵਾਂ, ਦਲੀਲਾਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਵੀ ਪਿਆਰ, ਗੰਭੀਰਤਾ ਤੇ ਠਰੱਮੇ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਨ ਦੀ ਸਨਿਮਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਾਵਨ ਵਾਕ 'ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਰਹਸਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਬੀਚਾਰਾ ॥' (੧੨੫੫) ਤੇ ਸੁਧ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ 'ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਅਤੇ ਪੰਥ' ਦੀ ਸੇਵਾ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ ਅਸੀਂ 'ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਉਕਾਈਆਂ' ਸੰਬੰਧੀ ਮਿਲਦੇ ਕੁਝ ਕਾਰਜਾਂ, ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪੜਤਾਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਲਿਆਉਣਾ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ:

1. ਛਾਪੇ ਦੇ ਅਰੰਭਕ ਕਾਲ ਵਿਚ ਵਪਾਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਛਾਪੀਆਂ ਬੀੜਾਂ ਸੰਬੰਧੀ ਬਾਅਦ ਵਿਚ 'ਗਲਤੀ-ਨਾਮ' ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕਾ' ਨਾਮਕ ਇਕ ਸੂਚੀ ਛਾਪੀ ਗਈ। ਇਸ ਵਿਚ ਤਕਰੀਬਨ 50-60 ਸਬਦਾਂ ਦਾ ਅਸੁਧ ਅਤੇ ਸੁਧ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।
2. ਭਾਈ ਜੋਧ ਸਿੰਘ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਕਿ "ਸਸਤਾ ਵੇਚਣ ਦੀ ਦੋੜ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬੀੜ ਵਿਚ ਲਗ, ਕੰਨੇ ਆਦਿ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਅਸੁਧੀਆਂ ਆ ਗਈਆਂ ਹਨ।" -ਵੇਖੋ, ਗੁਰਮਤਿ ਨਿਰਣਯ, ਭਾਈ ਚਤਰ ਸਿੰਘ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ੨੦੦੩, ਪੰਨਾ ੭
3. ਡਾ. ਗੁਲਜਾਰ ਸਿੰਘ ਕੰਗ ਨੇ 'ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ (ਸਰਬਪੱਖੀ ਵਿਆਖਿਆ)' ਵਿਚ ਕੰਨੇੜੇ ਵਾਲੇ ਸਬਦਾਂ 'ਮੁਹੈ, ਜੀਭੈ ਆਦਿ ਦਾ ਸੁਧ ਰੂਪ 'ਮੁਹੈ, ਜੀਭੈ ਆਦਿ ਮੰਨਿਆ ਹੈ। -ਵੇਖੋ, ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ (ਸਰਬਪੱਖੀ ਵਿਆਖਿਆ), ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਅਧਿਐਨ ਕੇਂਦਰ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ੨੦੧੪, ਪੰਨਾ ੩੧

Sikh Research Institute

470 Schooleys Mr Rd Ste 614, Hackensack, NJ 07840, USA
5307 Victoria Drive Unit #284, Vancouver, BC V5P 3V6, Canada
sikhri.org

4. ਡਾ. ਹਰਕੀਰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਉਕਾਈਆਂ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਿਆਂ ਇਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਟਿੱਪਣੀ ਤਹਿਤ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਕੁਝ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਲਿਖਾਰੀ ਦੀ ਜਾਂ ਛਾਪਾਈ ਦੀ ਗਲਤੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।" -ਵੇਖੋ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤੇ ਵਿਆਕਰਨ, ਪੰਜਾਬੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਪਟਿਆਲਾ, ੨੦੧੬, ਪੰਨਾ ੩੬੫
5. 'ਗੁਰਬਾਣੀ ਪਾਠ ਦਰਪਣ' ਵਿਚ ਕਰਤਾਰਪੁਰੀ ਬੀੜ ਤੇ ਦਮਦਮੀ ਬੀੜ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਲ ਇਹ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਤਕਰੀਬਨ ਪੰਦਰਾਂ ਸੌ ਪਾਠ ਆਪਸ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ। -ਵੇਖੋ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਪਾਠ ਦਰਪਣ, ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ ਠਾਕੁਰ ਸਿੰਘ ਖਾਲਸਾ, ਦਮਦਮੀ ਟਕਸਾਲ, ਜਥਾ ਭਿੰਡਰਾ, ਮਹਿਤਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ੧੯੯੮, ਪੰਨਾ ੬੯੪
6. ਪ੍ਰੋ. ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸ੍ਰੀ 'ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਰਪਣ' ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਮੂਲ-ਪਾਠ ਅਤੇ ਪਦ-ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਪਾਠ ਵਿਚ ਸਬਦ-ਜੋੜਾਂ ਦਾ ਅੰਤਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ: 'ਦੇਦਾ ਦੇ ਲੈਂਦੇ ਥਕਿ ਪਾਹਿ।' -ਵੇਖੋ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਰਪਣ, ਰਾਜ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, ਜਲੰਧਰ, ੧੯੬੨, ਪੰਨਾ ੫੨; ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਅਨੇਕ ਸਬਦ-ਜੋੜ, ਪਾਠ-ਭੇਦ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗੋਚਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਖਰੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸੂਚੀ ਸਾਂਝੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।
7. ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਸੇਵਕ ਨੇ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦਾ ਉਲੇਖ ਕਰਦਿਆਂ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਸਬਦ-ਜੋੜ ਸਮਾਜੀ ਰੂਪ ਵਿਚ ਅਤੇ ਕੁਝ ਮੌਜੂਦਾ ਬੀੜਾਂ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵਖਰੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛਾਪੇ ਹਨ। -ਵੇਖੋ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਪਾਠ ਨਿਰਣਯ, ਪਿੰਡ ਮਾੜੀ ਮੋਘਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ੧੯੪੯, ਪੰਨਾ ੩੯੮
8. ਅਕਾਲੀ ਕੋਰ ਸਿੰਘ ਨਿਰੰਗ ਦੇ 'ਗੁਰ ਸਬਦ ਰਤਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼' ਵਿਚ ਵੀ ਕੁਝ ਪਾਠ-ਭੇਦ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗੋਚਰ ਹੋਏ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਮੁਲ ਬਖਸ਼ੀਸ਼, ਦੇਦਾ, ਖੁਦਾਇਆ, ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਦੇ ਕਈ ਸਿਰਲੇਖ 'ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮ:ਪ' ਆਦਿ। -ਵੇਖੋ, ਗੁਰ ਸਬਦ ਰਤਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਤੁਕ ਤਤਕਰਾ, ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ, ਪਟਿਆਲਾ, ੧੯੮੬, ਪੰਨਾ ੨੪੭ ਤੇ ੩੧੩
9. ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਪਦਮ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਕਿ "ਛਾਪੇ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਉਕਾਈਆਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਸਿਹਾਰੀ ਅੰਕੜ ਦੀਆਂ ਭੁੱਲਾਂ ਤਾਂ ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਲੱਭਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ, ਉਂਜ ਜੇ ਲਫਜ਼ੀ ਅਦਲਾ-ਬਦਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਸੋਧ ਦੀਆਂ ਮੁਥਾਜ ਹਨ।" -ਵੇਖੋ, ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਕਲਮ ਮੰਦਿਰ ਲੇਕਿਚਰ ਮਾਲ, ਪਟਿਆਲਾ, ੧੯੯੦, ਪੰਨਾ ੧੧੩
10. ਸੰਤ ਟਹਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਲੇਖਾਂ ਵਿਚ 'ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ' ਦੀ ਸੂਚੀ ਛਾਪੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਤੁਕਾਂ, ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਬੀੜਾਂ ਵਿਚ ਸੰਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਵੀ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ: "ਬਿਖੈ ਬਾਚ ਹਰਿ ਰਾਚੁ ਸਮਝੁ ਮਨ ਬਉਰਾ ਰੇ॥ ਦੁਰਲਭ ਦੇਹ ਕੈ ਕਾਜ॥" -ਵੇਖੋ, ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਹਿਤ, ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ, ਪਟਿਆਲਾ, ੧੯੭੦, ਪੰਨਾ ੨੧੧
11. ਡਾ. ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਨੇ ਵੀ ਕੁਝ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦਾ ਜਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। -ਵੇਖੋ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਤੰਤਸਾਰ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ, ੨੦੦੬, ਪੰਨਾ ੨੪

12. ਭਾਈ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਤਲਵਾਰਾ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਕਿ "ਵਪਾਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕਾਂ ਦੀ ਬੇਸਮਝੀ ਅਤੇ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕਾਰਣ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਪਾਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਛਾਪੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਬੀੜਾਂ ਵਿੱਚ ਅੱਖਰਾਂ, ਲਗਾਂ, ਮਾਤ੍ਰਾਂ ਆਦਿ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਤੇਦ ਹਨ।" ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਸ ਸੰਬੰਧੀ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀਆਂ ਉਦਾਹਰਨਾਂ ਵੀ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। -ਵੇਖੋ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਉਚਾਰਣ, ਸਿੰਘ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ੨੦੧੮, ਪੰਨਾ ੭੪; ਇਸ ਦੇ ਸਮੇਤ ਭਾਈ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਤਲਵਾਰਾ ਵੱਲੋਂ ਲਿਖੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਬਾਣੀਆਂ ਦੇ ਸਟੀਕਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਾਠ-ਤੇਦ ਅਤੇ ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਉਕਾਈਆਂ ਸੰਬੰਧੀ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। -ਵੇਖੋ, ਨਿਤਨੇਮ ਸਰਲ ਸਟੀਕ, ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਸਟੀਕ ਆਦਿ।
13. ਗਿ. ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਦੀ 'ਪੰਥਕ ਮਤੇ' ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਇਕ ਮਤਾ 'ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਬੀੜਾਂ ਵਿੱਚ ਆਈਆਂ ਉਕਾਈਆਂ' ਸੰਬੰਧੀ ਹੈ, ਕੁਝ ਉਕਾਈ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। -ਵੇਖੋ, ਪੰਥਕ ਮਤੇ, ਡਾ. ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਨਿਰੰਕਾਰੀ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ), ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ੨੦੦੨, ਪੰਨਾ ੪੮
14. ਗਿ. ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ 'ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਰਸ਼ਨ ਨਿਰਣੈ ਸਟੀਕ' ਵਿੱਚ ਥਾਂ ਪੁਰ ਥਾਂ ਪਾਠ-ਤੇਦ ਅਤੇ ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਉਕਾਈਆਂ ਸੰਬੰਧੀ ਨੋਟ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ।
15. ਪ੍ਰਿੰ. ਹਰਜਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕੁਝ ਪੁਸਤਕਾਂ, ਜਿਵੇਂ: 'ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੰਪਾਦਨ ਨਿਰਣੈ', 'ਜਵਾਬ ਉਲ ਜਵਾਬ', 'ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ' ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਪਾਠ-ਤੇਦਾਂ ਸੰਬੰਧੀ ਨੋਟ ਦਿੱਤੇ ਹਨ।
16. ਦਮਦਮੀ ਟਕਸਾਲ ਜਥਾ 'ਭਿੰਡਰਾਂ ਮਹਿਤਾ', ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਪਾਠ-ਸੋਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਪਾਠ-ਤੇਦ ਆਪਣੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ: 'ਮੇ ਰਵਦਿ ਬਾਦਿਸਾਹਾ ਅਰਜੂ ਖੁਦਾਇ' ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਖੁਦਾਇਆ' (ਪੰਨਾ ੧੪੪), 'ਇਕ ਦਝਹਿ ਇਕ ਦਬੀਅਹਿ... ਸਲੋਕ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ 'ਮ:੧' ਦੀ ਬਜਾਏ 'ਮ:੩' (੬੪੮) ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਭਿੰਨਤਾਵਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗੋਚਰ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।
17. ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ ਪ੍ਰੈਸ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵੱਲੋਂ ਇਕ ਪੇਥੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਪਾਠ-ਤੇਦ ਮਿਲਦੇ ਹਨ: ਜਿਵੇਂ, ਖੁਦਾਇਆ (੧੪੪), ਮ:੩ ਇਕ ਦਝਹਿ...(੬੪੮), ਕਾਰਗਟ ਦੇਹਿ ਬਹਾਇ (੧੩੭੩), ਆਦਿ।
18. ਸਿੰਘ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿ ਅਤੇ ਭਾਈ ਚਤਰ ਸਿੰਘ ਭਾਈ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਪੁਰਾਤਨ ਗੁਟਕਿਆਂ ਵਿੱਚ 'ਜਪੁ' ਬਾਣੀ ਦੇ ਪਾਠ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛਾਪੇ ਗਏ ਹਨ: ਮੇਖ ਦੁਆਰੁ, ਪੰਚ ਪਰਧਾਨ, ਉਤਰਸਿ ਖੇਹ, ਅਮੁਲ ਬਖਸ਼ੀਸ, ਕਵਣਿ ਸਿ ਰੁਤੀ, ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ਆਦਿ।

ਜਿਕਰਜੇਗ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ 16, 17 ਅਤੇ 18 ਨੰਬਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦਰਸਾਏ ਸ਼ਬਦ-ਜੋੜ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਲਿਖਣ ਸੈਲੀ ਅਤੇ ਲਿਖਤੀ ਬੀੜਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲਦੀ ਸੋਧ ਮੁਤਾਬਕ ਦਰੁਸਤ ਜਾਪਦੇ ਹਨ।

ਡਾ. ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ) ਨੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀਆਂ ਹਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਨੂੰ ਫਿਜੀਟਲਾਈਜ਼ਡ ਕਰਨ ਸੰਬੰਧੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਭਰਪੂਰ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਸਾਬਕਾ ਗ੍ਰੰਥੀ, ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ) ਨੇ ਪਾਠ-ਤੇਦਾਂ ਸੰਬੰਧੀ ਖੋਜ-ਕਾਰਜ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਮਸਲੇ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਕਮੇਟੀ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਪੰਥ ਪ੍ਰਵਾਣਤ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਇਸ ਮਸਲੇ ਦਾ

ਸਦੀਵੀ ਹੋਲ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਜੇਕਰ ਆਪ ਜੀ ਯੋਗ ਸਮਝੋ ਤਾਂ ਸਿਖ ਰਿਸਰਚ ਇੰਸਟੀਟਿਊਟ ਦੇ 'ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਾਜੈਕਟ' (www.GuruGranthSahib.io) ਟੀਮ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਡਾ. ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ, ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਰਿਸਰਚ ਅਤੇ ਸ੍ਰ. ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਰਿਸਰਚ ਐਸੋਸੀਏਟ ਵੀ ਇਸ ਕਾਰਜ ਵਿਚ ਸਹਾਈ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਅਸੀਂ ਇਹ ਬੇਨਤੀ-ਪੱਤਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਇਸ ਪਾਵਨ ਤੁਕ ਨੂੰ ਸਨਮੁਖ ਰਖਦੇ ਹੋਏ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਹਿਤ ਭੇਜ ਰਹੇ ਹਾਂ: 'ਖੋਜੀ ਉਪਜੈ ਬਾਦੀ ਬਿਨਸੈ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਗੁਰ ਕਰਤਾਰਾ ॥' (1244)

ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਮਤਿ ਅਤੇ ਇਤਫਾਕ ਬਖਸ਼ੇ।

ਧੰਨਵਾਦ ਸਹਿਤ।

ਹਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ
ਕੋ-ਫਾਉਂਡਰ ਅਤੇ ਇਨੋਵੇਸ਼ਨ ਡਾਇਰੈਕਟਰ

ਉਤਾਰਾ:

ਸ੍ਰ. ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਥਾਮੀ, ਪ੍ਰਧਾਨ, ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।
ਸ੍ਰ. ਸਤਵੀਰ ਸਿੰਘ, ਸਕੱਤਰ, ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।
ਡਾ. ਚਮਕੌਰ ਸਿੰਘ, ਕਨਵੀਨਰ, ਸਬ-ਕਮੇਟੀ
ਸ੍ਰ. ਜਸਪਾਲ ਸਿੰਘ, ਨਿਜੀ ਸਹਾਇਕ, ਜਥੇਦਾਰ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।
ਸ੍ਰ. ਬਮਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਲੌਦ, ਸਿਖ ਬੁਕ ਕਲਬ, ਯੂ.ਐਸ.ਏ.

ਮਿਤੀ: ੩੦ ਅਪਰੈਲ ੨੦੨੨

ਸਤਿਕਾਰਜੋਗ ਗਿ. ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ,
ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਜਥੇਦਾਰ, ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਿਹ।

ਵਿਸ਼ਾ: ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀਆਂ ਬੀੜਾਂ ਦੀ ਛਪਾਈ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਉਠੇ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਵੱਲੋਂ ੩ ਮਈ ੨੦੨੨ ਦੀ ਪੰਥਕ ਇਕੱਤਰਤਾ ਲਈ ਮੰਗੇ ਸੁਝਾਵਾਂ ਸੰਬੰਧੀ।

ਹਵਾਲਾ: ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਵਾਦ ਸੰਬੰਧੀ ਮਿਤੀ ੬ ਅਪਰੈਲ ੨੦੨੨ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਪੱਤਰ ਦੀ ਲਗਾਤਾਰਤਾ ਵਿਚ।

ਆਪ ਜੀ ਵੱਲੋਂ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਾਠ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਅਤੇ ਛਪਾਈ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਮਸਲੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਸਥਾਈ ਹੱਲ ਲੱਭਣ ਲਈ, ਮਿਤੀ ੩ ਮਈ ੨੦੨੨ ਨੂੰ ਜਿਹੜੀ ਪੰਥਕ ਇਕੱਤਰਤਾ (ਪੱਤਰ ਨੰ. ਅ.੩/੨੨/੩੨, ਮਿਤੀ ੧੯ ਅਪਰੈਲ ੨੦੨੨ ਚਾਹੀ) ਸੱਦੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਸ ਵਿਚ ਭਾਗ ਲੈਣ ਲਈ ਸਿਖ ਰਿਸਰਚ ਇੰਸਟੀਟਿਊਟ ਦੇ 'ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਾਜੈਕਟ' (www.GuruGranthSahib.io) ਟੀਮ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਡਾ. ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ, ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਰਿਸਰਚ ਅਤੇ ਸ੍ਰ. ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਰਿਸਰਚ ਐਸੋਸੀਏਟ ਨੂੰ ਸੱਦਾ-ਪੱਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ।

ਅਸੀਂ ਆਪ ਜੀ ਵੱਲੋਂ ਸੱਦੀ ਗਈ ਇਸ ਪੰਥਕ ਇਕੱਤਰਤਾ ਦੀ ਸਲਾਹ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਹੋਰ ਵੀ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਜੇਕਰ ਇਸ ਇਕੱਤਰਤਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਮਾਹਰ ਤੇ ਅਨੁਭਵੀ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ।

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਾਠਨ ਵਾਕ 'ਹੇਇ ਇਕਤ੍ਰ ਮਿਲਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਦੁਬਿਧਾ ਦੂਰਿ ਕਰਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ॥' (੧੧੮੫) ਤੋਂ ਅਗਵਾਈ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ ਅਸੀਂ ਆਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਮਸਲੇ ਦਾ ਹੱਲ ਪਰਸਪਰ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਅਤੇ ਸੁਚਿਰਦਤਾ ਨਾਲ ਕਢ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਸੰਬੰਧੀ ਆਪ ਜੀ ਵੱਲੋਂ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿਚ ਮੰਗੇ ਸੁਝਾਵਾਂ ਵਜੋਂ ਅਸੀਂ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਸੁਝਾਅ ਤੇਜ਼ ਰਹੇ ਹਾਂ।

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਅੱਕਤ 'ਧੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ' ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦੂਰ-ਅੰਦੇਸ਼ੀ ਅਤੇ ਨਿਵੇਕਲੀ ਸੂਝ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਲਿਖਵਾਇਆ। ਇਹ ਬਾਣੀ ਹਰ ਇਕ ਸਿਖ ਲਈ ਗੁਰੂ-ਰੂਪ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵ ਵਿਚ ਜਿਥੇ-ਜਿਥੇ ਵੀ ਸਿਖ-ਸੰਗਤਾਂ ਮੌਜੂਦ ਹਨ, ਉਹ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਹਾਜਰ-ਨਾਜ਼ਰ ਗੁਰੂ-ਰੂਪ ਮੰਨਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹਰ ਕਾਰਜ ਲਈ ਬਾਣੀ ਤੋਂ ਹੀ ਅਗਵਾਈ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਕਾਰਣ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀਆਂ ਬੀੜਾਂ/ਸੋਚੀਆਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾਵਾਂ ਵਿਚ ਕਾਫ਼ੀ ਵਾਧਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸਿਖ-ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦਾ ਕਾਰਜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਇਸ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਦਾਰਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਬੀੜਾਂ/ਸੋਚੀਆਂ ਵਿਚ ਅੱਖਰਾਂ ਅਤੇ ਲਗਾ-ਮਾਤਰਾਵਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਫਰਕ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਏ ਹਨ। ਇਹ ਵਰਤਾਰਾ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਚਿੰਤਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖ ਕੇ ਹੀ ਅੱਜ ਤੋਂ ਤਕਰੀਬਨ ੯੦ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ

Sikh Research Institute

470 Schooleys Mt Rd Ste 614, Hackensack, NJ 07840, USA
3307 Victoria Drive Unit #284, Vancouver, BC V5P 3V6, Canada
sikhri.org

ਪੰਥ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਵਿਦਵਾਨ ਭਾਈ ਜੋਧ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ 'ਗੁਰਮਤਿ ਨਿਰਣਯ' ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਉਥਾਨਕਾ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆ ਨੋਟ ਦੇ ਕੇ ਜਿੰਮੇਵਾਰ ਸਿਖ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਇਸ ਪਾਸੇ ਦਿਵਾਉਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕੀਤਾ ਸੀ:

“ਵਾਹ ਲਗਦੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਛਾਪਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨੌਜਵਾਨ ਮਿੱਤਰ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਲੈਕਚਰਾਰ ਪੰਜਾਬੀ ਅਤੇ ਧਰਮ ਵਿਦਿਆ, ਖਾਲਸਾ ਕਾਲਜ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਪਾਸੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਸੇਧ ਵਿਚ ਇਕ ਖਤਰਾ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਪੰਥ ਦੇ ਮੁਖੀ ਜਥਿਆਂ ਦਾ ਖਿਆਲ ਦਿਵਾਏ ਬਿਨਾਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ। ਸਸਤਾ ਵੇਚਣ ਦੀ ਦੌੜ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬੀੜ ਵਿਚ ਲਗ ਕੰਨੇ ਆਦਿ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਅਲਧੀਆਂ ਆ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਜੁੰਮੇਵਾਰ ਜਥੇ ਨੇ ਇਹ ਬੀੜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਆਪਣੇ ਜੁੰਮੇ ਨਾ ਲਿਆ ਤਾਂ ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਮਗਰੋਂ ਸੁਧ ਪਾਠ ਸਹੀ ਕਰਨਾ ਅਤਿ ਕਠਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।” -ਗੁਰਮਤਿ ਨਿਰਣਯ, ੧੯੩੨, ਪੰਨਾ ੮

‘ਸਬਦਾਰਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ’ ਵਿਚ ਵੀ ਥਾਂ ਪੁਰ ਥਾਂ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਸੰਬੰਧੀ ਫੁਟਨੋਟ ਦਿੱਤੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ‘ਅਨਿਨ ਉਪਾਵ ਕਰਿ ਹਾ’। ਤੁਕ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਟਿੱਪਣੀ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ‘ਕਈ ਬੀੜਾਂ ਵਿਚ ਪਾਠ ‘ਅਨਿਕ’ ਹੈ।’ -ਪ੍ਰੋਫੈ ਦੂਜੀ, ਗੁਰ ਸੇਵਕ ਸਭਾ, ੧੯੩੭, ਪੰਨਾ ੪੦੯

‘ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਰਪਣ’ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਮੂਲ-ਪਾਠ ਅਤੇ ਪਦ-ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਪਾਠਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਸਬਦ-ਜੋੜਾਂ ਦਾ ਅੰਤਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ: ‘ਦੇਦਾ ਦੇ ਲੈਦੇ ਥਕਿ ਪਾਹਿ’ ਦੀ ਥਾਂ ‘ਦੇਦਾ ਦੇ ਲੈਦੇ ਥਕਿ ਪਾਹਿ’। -ਪ੍ਰੋ. ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਰਪਣ, ਰਾਜ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, ਜਲੰਧਰ, ੧੯੬੨, ਪੰਨਾ ੫੨

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਹੋਰ ਵੇਖੀਆਂ ਜਾਣ: ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪੰਨਾ ੬੪੧ ‘ਤੇ ਸਿਰਲੇਖ ‘ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ਅਸਟਪਦੀਆ’। ਅੰਕਤ ਹੈ। ਇਸ ਸਿਰਲੇਖ ਅਧੀਨ ਇਕੋ ਹੀ ਅਸਟਪਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਅੰਕਤ ‘ਅਸਟਪਦੀਆ’ ਹੈ। ਹਥ-ਲਿਖਤੀ ਬੀੜਾਂ ਵਿਚ ਇਸ ਸਿਰਲੇਖ ਵਿਚ ‘ਅਸਟਪਦੀਆ’ ਦੀ ਬਜਾਏ ‘ਅਸਟਪਦੀ’ ਹੀ ਅੰਕਤ ਕੀਤਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪੰਨਾ ੭੧੦ ‘ਤੇ ਅੰਕਤ ਸਿਰਲੇਖ ‘ਜੈਤਸਰੀ ਬਾਣੀ ਤਗਤਾਂ ਕੀ’ ਨੂੰ ਹਥ-ਲਿਖਤੀ ਬੀੜਾਂ ਵਿਚ ‘ਜੈਤਸਰੀ ਬਾਣੀ ਤਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਕੀ’ ਲਿਖਿਆ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਸਿਰਲੇਖ ਅਧੀਨ ਕੇਵਲ ਇਕ ਤਗਤ ਜੀ ਦੀ ਹੀ ਬਾਣੀ ਦਰਜ ਹੈ।

੧੯੪੯ ਵਿਚ ‘ਗੁਰਬਾਣੀ ਪਾਠ ਨਿਰਣਯ’ ਪੁਸਤਕ, ਜਿਸ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਸੰਤ ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਖਾਲਸਾ ਭਿੰਡਰਾਂਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਲਿਖੀ, ਦੋ ਲੇਖਕ ਨੇ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦਾ ਉਲੇਖ ਕਰਦਿਆਂ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਇਕ ਸੂਚੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਸਬਦ-ਜੋੜ ਸਮਾਸੀ ਰੂਪ ਵਿਚ ਅਤੇ ਕੁਝ ਮੌਜੂਦਾ ਬੀੜਾਂ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵਖਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛਾਪੇ ਹਨ। -ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਸੇਵਕ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਪਾਠ ਨਿਰਣਯ, ਪਿੰਡ ਮਾਝੀ ਮੋਘਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ੧੯੪੯, ਪੰਨਾ ੩੯੮

ਸੰਤ ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਖਾਲਸਾ ਭਿੰਡਰਾਂਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ‘ਗੁਰਬਾਣੀ ਪਾਠ ਦਰਸ਼ਨ’ ਪੁਸਤਕ (ਪਹਿਲਾ ਐਡੀਸ਼ਨ ੧੯੫੬-੫੭) ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਰਤਾਰਪੁਰੀ ਬੀੜ ਤੋਂ ਦਮਦਮੀ ਬੀੜ ਵਿਚ ਤਕਰੀਬਨ ਪੰਦਰਾਂ ਸੌ ਪਾਠ ਆਪਸ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ। ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਹੈ। -ਗੁਰਬਾਣੀ ਪਾਠ ਦਰਸ਼ਨ, ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ ਜਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਖਾਲਸਾ ਭਿੰਡਰਾਂ ਵਾਲੇ, ਦਮਦਮੀ ਟੈਕਸਟਲ, ਜਥਾ ਭਿੰਡਰਾਂ ਮਹਿਤਾ, ੧੯੯੬, ਪੰਨਾ ੬੫੬

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀਆਂ ਬੀੜਾਂ ਵਿਚ ਮਿਲਦੇ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਸੰਬੰਧੀ ਸੰਤ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਚਕਰਵਰਤੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀਆਂ ਬੀੜਾਂ ਵਿਚ ਭੇਦ ਹੈ ਅਤੇ ਰੂਪ ਵੀ ਇਕ ਤਰਤੀਬਵਾਰ ਤੇ ਸਿਲਸਿਲੇਵਾਰ ਨਹੀਂ। ਪਾਠ-ਭੇਦ ਵੀ ਕਾਫੀ ਹਨ। ਬਾਈਆਂ ਵਿਚ ਵੀ ਅੰਤਰ ਹੈ। -ਗੁਰਮਤ ਸਾਹਿਤ, ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ ਪਟਿਆਲਾ, 1੯੭੦, ਪੰਨਾ ੨11

ਪੋਥੀਆਂ ਜਾਂ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਉਤਾਰੇ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਛਾਪਾ ਪੱਥਰ 'ਤੇ ਟਾਈਪ ਕਰਨ ਦੌਰਾਨ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕਿਵੇਂ ਵਧਦੀ ਗਈ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਗਿ. ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ 1੯੭੭ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਕਿ "ਪਹਿਲੇ ਲਿਖਾਰੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਗੁਟਕੇ, ਪੋਥੀਆਂ ਜਾਂ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਉਤਾਰੇ ਪ੍ਰਮ-ਤਾਵ ਤੇ ਸਿਖੀ ਸਰਪਾ ਵਿਚ ਭਿੰਨ ਕੇ ਕੀਤਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਇਵਜਾਨਾ ਲਏ ਸੇਵਾ-ਤਾਵ ਨਾਲ ਮੁਫਤ ਹੀ ਭੇਟਾ ਕੀਤਾ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਸਿੱਖ ਮਿਸਲਾਂ ਤੇ ਸਿੱਖ ਰਾਜ ਸਮੇਂ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਉਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਮੰਗ ਵਧ ਜਾਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਵੇਂ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ੀ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੀ ਬਣਾ ਲਿਆ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਤਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਛੋਟੀ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰਨ ਦੀ ਰੁਚੀ ਨੇ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਅੰਦਰ ਸ਼ੁੱਧ ਗੁਰਬਾਣੀ ਲਿਖਣ ਤੇ ਅਸੁਧੀਆਂ ਦੀ ਦੇਬਾਰਾ ਸੋਧ ਕਰਨ ਦੀ ਰੀਤ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਇਹੋ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਧਦੀ ਗਈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਿਖਾਰੀ ਦੀ ਸੁਧਾਰਾ ਨਾਲੋਂ ਸੁੰਦਰਤਾ ਵਲ ਵਧੇਰੇ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਜੇਹੀ ਰੁਚੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੁਝ ਬੀੜਾਂ ਨਕਾਸ਼ਾਂ ਪਾਸੇ ਲਿਖਵਾਈਆਂ ਗਈਆਂ।"

"ਜਦ ਛਾਪਾ ਪੱਥਰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਲਿਖਣ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਘਟ ਕਰਨ ਲਈ ਪੱਥਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਯਤਨ ਦੀ ਸੂਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ।"

"ਛਾਪੇ ਟਾਈਪ ਵਿਚ ਬੀੜਾਂ ਛਾਪਣ ਸਮੇਂ ਅੱਖਰ ਜੋੜਣ ਵਾਲੇ (ਕੰਪੋਜ਼ੀਟਰ) ਤੇ ਸੁਧਾਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ (ਪਰੂਫ਼ ਰੀਡਰ) ਦੇ ਯਤਨ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਧਦੀ ਗਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਤਨੀ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਉਨੀ ਨਾ ਵਰਤੀ ਗਈ।" -ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ, ਭੂਮਿਕਾ (ਗਿ. ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ), ਸਿਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, 1੯੭੭, ਪੰਨਾ ੮-੯

"ਬਾਈ ਮਹਲਾ ੯ ਸਟੀਕ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਵਿਚ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਗਿ. ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪੱਥ ਦਾ ਧਿਆਨ ਇਸ ਪਾਸੇ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਕਿ 'ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਉਪਰਾਲਿਆਂ ਵਿਚ ਜੇ ਗੱਲ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਅੱਖੋਂ ਉਹਲੇ ਰਹਿ ਗਈ ਸੀ ਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਖੋਜੀ ਵਿਦਵਾਨ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਘਾਟਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਹ ਸੀ ਮੂਲ ਬਾਈ ਦੀ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਲਿਖਣ ਤੇ ਛਾਪੇ ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕਾਰਨ ਆਈਆਂ ਲਗ-ਮਾਤੀ ਉਕਾਈਆਂ ਦੀ ਸੁਧਾਰੀ, ਜੋ ਪੁਰਾਤਨ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੱਥ-ਲਿਖਤੀ ਬੀੜਾਂ ਅਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਨੇਮਾਂ ਮੁਤਾਬਕ ਹੋਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।...ਤਾਕਿ ਉਹ ਅਗੋਂ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਲੀਰਾਂ ਉਪਰ ਸਮੱਗਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬਾਈ ਵਿਚ ਲਿਖਤ ਤੇ ਛਾਪੇ ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕਾਰਨ ਆਈਆਂ ਉਕਾਈਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਲਿਖਤੀ ਬੀੜਾਂ ਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਲਗ-ਮਾਤੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿਚ ਸੋਧ ਕੇ ਅਰਥਾਂ ਸਹਿਤ ਲਿਖਣ ਤੇ ਛਾਪਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਕੇ ਪੱਥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਦੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਣ।" -ਬਾਈ ਮਹਲਾ ੯ ਸਟੀਕ (ਭਾਈ ਜੇਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਤਲਵਾਰਾਂ), ਸਿੰਘ ਬੁਦਰਜ਼, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, 1੯੯੬, ਪੰਨਾ ੫-੭

ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਵਖ ਵਖ ਸਮਿਆਂ 'ਤੇ ਰਹੇ ਜਥੇਦਾਰ ਸਾਹਿਬਾਨ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਸੂਝ-ਸਮਝ ਅਤੇ ਸਮਰਥਾ ਮੁਤਾਬਕ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪੱਥਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਵੱਲ ਦਿਵਾਇਆ ਅਤੇ ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਉਕਾਈਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਸੰਬੰਧੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਰਖਣ ਵਾਲੇ ਖੋਜੀ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਕਮੇਟੀਆਂ ਬਣਾ ਕੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਤਨ ਕੀਤੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਗਿ. ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰੋ. ਮਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਭਾਈ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਗਿ. ਜੇਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੇਦਾਂਤੀ ਆਦਿ ਦੇ ਨਾਮ ਵਰਨਣਯੋਗ ਹਨ।

ਜਥੇਦਾਰ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਪੰਥਕ ਜਥੇਬੰਦੀਆਂ ਦੀ ਇਕ ਇਕੱਤਰਤਾ ਮਿਤੀ ੨੬ ਮਾਰਚ ੧੯੯੬ ਨੂੰ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਸਮੁੰਦਰੀ ਹਾਲ ਵਿਚ ਬੁਲਾਈ ਗਈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਹੇਠ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇਕ ਛੇ-ਮੈਂਬਰੀ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਗਠਨ ਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ:

1. ਭਾਈ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਵੇਦਾਂਤੀ
2. ਭਾਈ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਤਲਵਾੜਾ
3. ਗ੍ਰਿ. ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ
4. ਡਾ. ਵਿਕਰਮ ਸਿੰਘ
5. ਬਾਬਾ ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਬੰਧਨੀ ਕਲਾ
੬. ਪ੍ਰਿ. ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਿੰਘ

ਇਸ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਛਾਪੇ ਜਾ ਰਹੇ ਪਾਵਨ ਸਰੂਪਾਂ ਤੇ ਸਬਦਾਰਥ ਸੈਚੀਆਂ ਵਿਚਲੇ ਪਰਸਪਰ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਅਤੇ ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਉਕਾਈਆਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨ-ਦੋਹੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸੌਂਪੀ ਗਈ। ਉਪਰੋਕਤ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਮਿਤੀ ੪ ਮਈ ੧੯੯੬ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੀ ਅਸੀਸ ਲੈ ਕੇ ਕਾਰਜ-ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਕਾਰਜ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਅੰਗ ੧੧੦੬ ਤਕ ਮੁਕੰਮਲ ਕਰਕੇ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਬਾਰੇ ਅਤਿ ਸੰਖੇਪ ਸਬਦਾਂ ਵਿਚ ਅੰਤਿਮ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ

ਉਪਰ ਦਿੱਤੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਲੋੜ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪੰਥਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਉਕਾਈਆਂ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਕਾਰਜ ਅਜਿਹੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਰਸੀਏ ਤੇ ਖੋਜੀ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੀ ਟੀਮ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਲਗ-ਮਾਤਰੀ ਸੇਫੀ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਟੀਮ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਛਤਰ-ਛਾਇਆ ਹੇਠ, ਗੁਰੂ ਦੀ ਤੇ-ਭਾਵਨੀ ਵਿਚ ਰਹਿ ਕੇ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਉਪਰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਪੁਰਾਤਨ ਹਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਤੇ ਸੋਧ ਲੈ ਕੇ, ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਦੀਰਘ ਵਿਚਾਰ ਕਰੇ। ਟੀਮ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਸੁਝਾਵਾਂ ਉਪਰ ਪੰਥ ਦੀਆਂ ਨੁਮਾਇੰਦਾ ਜਥੇਬੰਦੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧੀਆਂ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਅੰਤਮ ਰੂਪ ਵਿਚ ਜਥੇਦਾਰ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਆਪਣੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ, ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ, ਖੋਜੀ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੀ ਉਪਰੋਕਤ ਟੀਮ ਅਤੇ ਨੁਮਾਇੰਦਾ ਜਥੇਬੰਦੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧੀਆਂ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਨਾਲ ਇਸ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਸਿਰੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣ।

ਇਥੇ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਅਤੇ ਟੀਕਾਕਾਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜੋਦੜੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਹੂ-ਬ-ਹੂ ਦੇ ਰਹੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਕਿ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਛਾਪਾਈ ਨੂੰ 'ਅੱਖਰ ਲਗ-ਮਾਤਰ' ਤਕ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖ ਕੇ ਸੁਧ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸੰਗਤਾਂ ਤਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਬਾਕੀ ਧਰਮ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਤੋਂ ਵਿਲੱਖਣ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ 'ਗੁਰੂ' ਹਨ, ਅਤੇ ਹਜ਼ੂਰ ਦੀ ਗੁਰਤਾ ਜੁਗੇ-ਜੁਗੇ ਅਟੱਲ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿਚ ਲਿਖਤੀ ਉਕਾਈਆਂ ਜੇ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਜਾਂ ਛਾਪੇ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕਾਰਨ ਆ ਗਈਆਂ ਹਨ ਦੀ ਪਰਖ-ਪੜਤਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਅਤਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਭਾਸਦੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਕਰਤਾਰ ਤਾਂ ਅਕੁੱਲ ਹੈ, ਪਰ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਕੋਲੋਂ ਏਡੇ ਵੱਡੇ ਅਕਾਰ ਦੇ ਗ੍ਰੰਥ ਦਾ ਉਤਾਰਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਉਕਾਈਆਂ ਜ਼ਰੂਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਸੋਧ-ਸੁਧਾਈ ਅਜਿਹੀਆਂ ਉਕਾਈਆਂ ਦੀ ਹੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਸਾਡੀ ਅਨਗਹਿਲੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਅਜੇ ਵੀ ਭਾਰੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਵਖ-ਵਖ ਇਤਿਹਾਸਿਕ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ, ਫੇਰਿਆਂ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਪਾਸ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਜੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਹੋਰ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਅਤੇ ਲਿਖਤੀ ਉਕਾਈਆਂ ਦੀ

ਪਰਖ-ਪੜਤਾਲ ਕਰਨ ਵਿਚ ਅਣਗਹਿਲੀ ਜਾਂ ਬੇਰੁਖੀ ਵਰਤੀ ਤਾਂ ਸਮਾਂ ਪਾ ਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੀੜਾਂ ਵਿਚੋਂ ਵੀ ਕੁਝ ਬੀੜਾਂ ਉਪਲਬਧ ਹੋਣੀਆਂ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ।

“ਹਰ ਇਕ ਗੁਰਸਿੱਖ ਗੁਰਬਾਣੀ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਰੂਪ ਵਿਚ ਛਪਿਆ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂਕਿ ਉਹ ਸੁੱਧ ਪਾਠ ਕਰ ਸਕੇ। ਇਸ ਮੰਤਵ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਸੁੱਧ ਰੂਪ ਛਾਪਣਾ ਅਤਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮਸਲਾ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਰਸੀਏ ਤੇ ਖੋਜੀ ਸਿਖ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ‘ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ।” -ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ, ਭੂਮਿਕਾ (ਗਿ. ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ), ਸਿਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, 1੯77, ਪੰਨਾ ੮-੯

“ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਬਗ਼ਾਨੇ ਸਾਡੇ ਧਰਮ-ਗ੍ਰੰਥ ਉਪਰ ਉਗਲ ਉਠਾਉਣ, ਸਾਨੂੰ ਪੱਥਰ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਯਤਨ ਕਰਕੇ ਐਸੇ ਪਾਠ ਭੇਦਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਨਾ ਤਾਂ ਮਿਹਨੇ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਰਮ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਸਭ ਧਰਮ-ਗ੍ਰੰਥ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦੂਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਸੂਝਵਾਨ ਕੋਮਾਂ ਚਾਰ ਸਦੀਆਂ ਤੀਕ ਅਜਿਹੇ ਗੰਭੀਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ, ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ। ਹੱਥ ਛੱਡ ਕੇ ਆਪਣੀ ਸੋਚ ਨੂੰ ਖੁਲ੍ਹਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮਸਲੇ ਹੱਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿੰਦਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ।” -ਡਾ. ਗੁਰਚਰਨ ਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਅਜੇਕੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਪਰੰਪਰਾ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸ, ਗੁਰਨਿਧ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ੨੦੦੫, ਪੰਨਾ ੨੦੦

“ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ ਲਿਖਤੀ ਬੀੜਾਂ ਵਿਚ ‘ਮਨਿ’ ਪਦ ਸਿਹਾਰੀ ਸਹਿਤ ਉਪਲਬਧ ਹੈ ਅਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਆਕਰਣ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਸੁਧ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਛਾਪੇ ਵਾਲੀਆਂ ਬੀੜਾਂ ਵਿਚ ‘ਮਨ’ ਪਦ ਨੇਨੇ ਮੁਕਤੇ ਵਾਲਾ ਹੈ... ਸਿਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਛਪਾਈ ਵੱਲ ਧਿਆਣ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਪਾਠਕ ਅਜਿਹੇ ਤੁਲੇਖਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਣ।... ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਫ਼ਰਜ਼ ਬਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਗੋਂ ਲਈ ਹਥ-ਲਿਖਤੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਬੀੜਾਂ ਤੋਂ ਅਗਵਾਈ ਲੈ ਕੇ ਜਿਥੇ ਛਪਾਈ ਜਾਂ ਪ੍ਰਚੂਰ ਪੜ੍ਹਨ ਵਿਚ ਉਕਾਈਆਂ ਰਹਿ ਗਈਆਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੁਧਾਈ ਲਈ ਜਤਨਸ਼ੀਲ ਹੋਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੇਕ ਵਿਦਵਾਨ ਅਜਿਹੀਆਂ ਅਸੁੱਧੀਆਂ ਦੂਰ ਕਰਨੀਆਂ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ-ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੀ ਗੱਲ ਸਮਝਦਾ ਹੈ।” -ਗਿ. ਹਰਿਬੰਸ ਸਿੰਘ, ਆਦਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਰਸ਼ਨ ਨਿਰਣੈ ਸਟੀਕ ਤੁਲਨਾਤਮਿਕ ਅਧਿਐਨ, ਪੇਥੀ ਪਹਿਲੀ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ, ਪਟਿਆਲਾ, ੨੦1੪, ਪੰਨਾ ੯੯

ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਗਿ. ਜੇਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਵੇਦਾਂਤੀ ਨੂੰ ਸਿੱਖ ਰੈਫ਼ਰੈਂਸ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸ. ਗੁਰਚਰਨ ਸਿਮਘ ਟੈਂਹੜਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਤਤਕਾਲੀ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦੇ ਦਿਸਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ ਤੇ ਸਹਿਯੋਗ ਨਾਲ ਭਾਈ ਜੇਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਤਲਵਾਰਾ, ਗਿ. ਭਰਪੂਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਦਿ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀਆਂ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਪਾਵਨ ਬੀੜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਗਹਿਰੀ-ਖੋਜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਲੰਮਾ-ਸਮਾਂ ਅਵਸਰ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ। ਆਪ ਜੀ ‘ਸਰਬੋਤਮਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ’ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਲਿਖੇ ‘ਦੇ ਸਬਦ’ ਸਿਰਲੇਖ ਅਧੀਨ ਲਿਖਦੇ ਹਨ:

“ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਪ੍ਰਿਸ਼ੀਪਲ ਹਰਿਤਜਨ ਸਿੰਘ, ਗਿ. ਗੁਰਦਿੱਤ ਸਿੰਘ ਤੇ ਭਾਈ ਜੇਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਤਲਵਾਰਾ ਜੀ ਵਰਗੇ ਸਾਡੇ ਵਿਦਵਾਨ ਇਹੀ ਕੂਕਦੇ ਤੁਰ ਗਏ ਕਿ ਪੰਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਪਾਠ ਦੀ ਸੁੱਧਤਾ ਤੇ ਇਕਸਾਰਤਾ ਪੱਖੋਂ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੇ ਮਸਲੇ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਸਹਿਤ ਵਿਚਾਰੇ ਤੇ ਸਾਡੀਆਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਭਲੇ ਲਈ ਕੋਈ ਇਕ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਬੀੜ ਤਿਆਰ ਕਰੇ। ਤਲਵਾਰਾ ਜੀ ਦੀ ਅੰਤਮ ਅਰਦਾਸ ਮੌਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਪਰੋਕਤ ਕੋਮੀ ਸਨੇਹਾ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਦੀਵਾਨ ਹਾਲ, ਮੰਜੀ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਲੱਗੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬੈਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਪੰਥ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਰਥੀ ਉੱਪਰ ਪਾਏ ਕੱਪੜੇ ਉੱਤੇ ਵੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚਲੀਆਂ ਲਿਖਤੀ ਅਸੁੱਧੀਆਂ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦਾ ਪੱਥਰ ਸਨੇਹਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਇਕ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਖਰੀ ਇੱਛਾ ਮੁਤਾਬਕ ਸੀ।” -ਸਰਬੋਤਮਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ (ਗਿ. ਜਗਤਾਰ ਸਿੰਘ ਜਾਚਕ), ਸਿੰਘ ਬ੍ਰਦਰਜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ੨੦1੯, ਪੰਨਾ ੧੦

ਅੰਤ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਪਿਛਲੇ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਅਤੇ ਟੀਕਾਕਾਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਮਸਲੇ ਸੰਬੰਧੀ ਕੀਤੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ, ਦਿੱਤੇ ਸੁਝਾਵਾਂ ਅਤੇ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਸਹਿਤ ਵਿਚਾਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਜਥੇਦਾਰ, ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ, ਉਪਰ ਦਿੱਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿਚ ਛਾਪੇ ਦੀਆਂ ਉਕਾਈਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਹਿਤ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਲੋੜੀਂਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨਗੇ, ਤਾਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਪੰਥ ਪ੍ਰਵਾਣਤ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਇਸ ਮਸਲੇ ਦਾ ਸਦੀਵੀ ਹੱਲ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਜੇਕਰ ਆਪ ਜੀ ਚਾਹੇ, ਸਿਖ ਰਿਸਰਚ ਇੰਸਟੀਟਿਊਟ ਦੇ 'ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਾਜੈਕਟ' (www.GuruGranthSahib.jp) ਟੀਮ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਡਾ. ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ, ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਰਿਸਰਚ ਅਤੇ ਸ੍ਰ. ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਰਿਸਰਚ ਐਸੋਸੀਏਟ ਵੀ ਇਸ ਕਾਰਜ ਵਿਚ ਸਹਾਈ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਅਸੀਂ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਇਸ ਪਾਵਨ ਤੁਕ ਨੂੰ ਸਨਮੁਖ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਹਿਤ ਰੋਜ਼ ਰਹੇ ਹਾਂ: 'ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਕੇ ਹੋਵਹੁ ਜੋਤੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੈਸਹੁ ਸਫਾ ਵਿਛਾਇ ॥੧॥' (੧੧੮੫)

ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਮਤਿ ਅਤੇ ਪਰਸਪਰ ਪ੍ਰੇਮ-ਭਾਵ ਦੀ ਦਾਤ ਬਖਸ਼ਣ।

ਧੰਨਵਾਦ ਸਹਿਤ।

ਹਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ
ਕੋ-ਫਾਉਂਡਰ ਅਤੇ ਇਨੋਵੇਸ਼ਨ ਡਾਇਰੈਕਟਰ

ਉਤਾਰਾ:

ਸ੍ਰ. ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਧਾਮੀ, ਪ੍ਰਧਾਨ, ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।

ਸ੍ਰ. ਸਤਵੀਰ ਸਿੰਘ, ਸਕੱਤਰ, ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।

ਡਾ. ਚਮਕੌਰ ਸਿੰਘ, ਕਨਵੀਨਰ, ਸਬ-ਕਮੇਟੀ

ਸ੍ਰ. ਜਸਪਾਲ ਸਿੰਘ, ਨਿਜੀ ਸਹਾਇਕ, ਜਥੇਦਾਰ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਜਥੇਬੰਦੀ ਵੱਲੋਂ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਗਏ ਪੱਤਰ

ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ Sarbat Khalsa

ਗੁਰਮਤਿ ਸਿਧਾਂਤ

ਪੰਚ-ਪ੍ਰਧਾਨੀ ਜੁਗਤਿ

ਮਿਤੀ: ੨੬ ਜੁਲਾਈ ੨੦੨੫

ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸ: ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ,
ਪ੍ਰਧਾਨ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਿਹ।

ਵਿਸ਼ਾ: ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਛਾਪੇ ਵਿੱਚ ਆਏ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੁਧਾਈ ਲਈ ਐਸ.ਜੀ.ਪੀ.ਸੀ. ਕਿਸ ਵੇਲੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ?

ਅਜੋਕੇ ਪੰਥਕ ਹਾਲਾਤ ਇਹ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਮਸਲੇ ਸੁਲਝ ਨਹੀਂ ਰਹੇ, ਪਰ ਨਿੱਤ ਦਿਹਾੜੇ ਨਵੇਂ ਮਸਲੇ ਖੜੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਫਸੋਸ, ਜਿਸ ਅਹਿਮ ਮਸਲੇ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨਦੇਹੀ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਹਰ ਧਿਰ ਨੇ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਐਸ.ਜੀ.ਪੀ.ਸੀ. ਵੱਲੋਂ ਵੀ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ ਕਮੇਟੀਆਂ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹੋਣ, ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਠੰਡੇ ਬਸਤੇ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਭਾਵ, ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਛਾਪੇ ਵਿੱਚ ਆਏ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੁਧਾਈ ਤੋਂ ਹੈ।

ਭੁਲਣ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਕੇ ਅਭੁਲੁ ਗੁਰੂ ਕਰਤਾਰੁ॥

ਗਲਤੀਆਂ ਛਪਾਈ ਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਵਰਗੇ ਭੁਲਣਹਾਰ ਸਿੱਖਾਂ ਵੱਲੋਂ ਉਤਾਰੇ ਦੋਰਾਨ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਹੀ ਤੁਰੰਤ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਵੀ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਵਧੇਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਦੇਖੋ:
<https://gurugrantsahib.study>

ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਜਥੇਬੰਦੀ ਵੱਲੋਂ ਇਸੇ ਗੰਭੀਰ ਮੁੱਦੇ ਤੇ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਲਈ ੨੬ ਜੁਲਾਈ ਨੂੰ ਵੈਬੀਨਾਰ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਾਣਕਾਰੀ ਭਰਪੂਰ ਵੈਬੀਨਾਰ ਉਪਰੰਤ ਅਤੇ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਛਪਦੇ ਲੇਖਾਂ ਅਤੇ ਚਿੱਠੀਆਂ ਤੋਂ ਹਾਸਲ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਐਸ.ਜੀ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੀ ਕਾਰਜ ਸ਼ੈਲੀ ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਗੰਭੀਰ ਸਵਾਲ ਖੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ:

੧) ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ੧੯੫੨ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਪਵਿੱਤਰ ਬੀੜ ਛਪਵਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ੧੯੬੪ ਵਿੱਚ ਛਪਾਈ ਗਈ ਇਸੇ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅੰਤਰ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ੧੯੫੨ ਵਾਲੀ ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਮੰਗਲ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਰਤੀਬ ਵਿੱਚ ਸਨ ਜੋ ੧੯੬੪ ਵਿੱਚ ਬੇਤਰਤੀਬੇ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। ਦੱਸਣ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਕਿ ੧੯੬੪ ਵਿੱਚ ਛਪੀ ਬੀੜ ਅੰਦਰ ਇਹ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਕਿਸ ਅਧਾਰ ਤੇ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਹੜੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੀ ਰਾਇ ਨਾਲ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ? ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਰਿਕਾਰਡ ਜਨਤਕ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ? ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਬਤ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਬਣਦਾ ਹੈ।

੨) ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਸਾਹਿਬ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਰਾਹੀਂ ਗਠਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਮੇਟੀ, ਜਿਸਦੇ ਕਨਵੀਨਰ ਗਿਆਨੀ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਵੇਦਾਂਤੀ ਸਨ, ਦੀ ੨੬ ਮਾਰਚ ੧੯੯੬ ਦੀ ਅੰਤ੍ਰਿਗ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਰਜ ਹੋਣਾ ਕਿ "ਪਾਵਨ ਸਰੂਪਾਂ ਦੀ ਛਪਾਈ ਵਿੱਚ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਅਤੇ ਗੁਪਤ-ਗੁਪਤੀ ਪ੍ਰੇਸ-ਅਮਲੇ ਦੀ ਪੱਧਰ ਤੇ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਪਾਠ-ਸੁਧਾਈਆਂ" ਚਿੰਤਾਜਨਕ ਹੈ। ਇਹ ਸਥਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ੧੯੬੪ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ "ਬਾਰ-ਬਾਰ ਅਤੇ ਗੁਪਤ-ਗੁਪਤੀ" ਪਾਠ-ਭੇਦ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਦਾ ਸਾਰਾ ਰਿਕਾਰਡ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਕੁੱਝ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਕਾਬਲੀਅਤ ਤੇ ਸਵਾਲ ਖੜਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਨੀਅਤ ਤੇ ਵੀ।

<https://sarbatkhalsa.world>

fateh@sarbatkhalsa.world

ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ Sarbat Khalsa

ਗੁਰਮਤਿ ਸਿਧਾਂਤ

ਪੰਚ-ਪ੍ਰਧਾਨੀ ਜੁਗਤਿ

੩) ਜਾਗਤ-ਜੋਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਕਾਰ ਐਕਟ, 2008 ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਜਾਂ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਸਥਾ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬੀੜ ਨੂੰ ਛਾਪਣ, ਸਟੋਰ ਕਰਨ, ਵੰਡਣ ਅਤੇ ਸਪਲਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। ਇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਨਾਲ ਏਕਾਧਿਕਾਰ ਮਿਲ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੁਧਾਈ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤਾਂ ਸਗੋਂ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਅਮਲ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਹੋਣ ਦੀ ਥਾਂ "ਬਾਰ-ਬਾਰ ਅਤੇ ਗੁਪਤ-ਗੁਪਤੀ" ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸੰਗਤਾਂ ਅਥਵਾ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨਾਲ ਉੱਕਾ ਹੀ ਕੋਈ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ। ਜਾਗਤ-ਜੋਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਕਾਰ ਐਕਟ, 2008 ਦੀ ਮਨਮਰਜ਼ੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਵੀ ਦੇਖੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਐਮਾਜ਼ਾਨ ਨੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ 'ਪੰਜਾਬੀ' ਵਿੱਚ ਲਿਖੀਆਂ ਅਨੇਕਾਂ ਗੁਰਬਾਣੀ ਆਧਾਰਿਤ ਕਿਤਾਬਾਂ ਆਪਣੇ ਪਲੈਟਫਾਰਮ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਕੀ ਸਰਾਸਰ ਗਲਤ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਪੰਜਾਬੀ ਟੀਕਾ 'ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਦਰਪਨ' ਵੀ ਐਮਾਜ਼ਾਨ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

੪) ਐਸ.ਜੀ.ਪੀ.ਸੀ ਵੱਲੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਛਪਾਈ ਮਹਿਕਮੇ ਲਈ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਅਤੇ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਚੋਣ ਲਈ ਯੋਗਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਆ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਅਤੇ ਆਨਲਾਈਨ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬੀੜ ਦੀ ਛਪਾਈ ਵਾਲੇ ਮਹਿਕਮੇ ਦੇ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਅਤੇ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਨਤਕ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰਮਤਿ-ਵਿਰੋਧੀ ਤਾਕਤਾਂ ਛਪਾਈ ਮਹਿਕਮੇ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਅੰਦਾਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀਆਂ?

੫) ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਛਾਪੇ ਵਿੱਚ ਆਏ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੁਧਾਈ ਬਹੁਤ ਅਹਿਮ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਮਸਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਮਸਲੇ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਜਾਣਨ ਵਾਲੇ ਵਿਦਵਾਨ ਉਂਗਲਾ ਤੇ ਗਿਣੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਕੂਚ ਕਰੀ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਮਾਂ ਬਹੁਤ ਕੀਮਤੀ ਹੈ। ਦੱਸੋ ਭਲਾ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਇਸ ਅਹਿਮ ਮਸਲੇ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ?

ਸੋ ਖਾਲਸਾ ਪੰਚ ਵੱਲੋਂ ਆਸ-ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸੰਗਤ ਦੀ ਕਚਿਹਰੀ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੰਭੀਰ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਜੁਆਬ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ।

ਵੱਲੋਂ ਪੰਜ ਪ੍ਰਧਾਨੀ ਕੌਂਸਲ:

ਸ: ਨਿਰਮਲ ਸਿੰਘ (ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਕੈਨੇਡਾ), ਸ: ਗੁਰਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀਪੀ (ਬਹਿਰੀਨ), ਡਾ: ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਿੰਘ (ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ), ਗਿਆਨੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਪਾਲ ਸਿੰਘ (ਲੁਧਿਆਣਾ), ਸ: ਸਤਬੀਰ ਸਿੰਘ (ਦਿੱਲੀ)।

<https://sarbatkhalsa.world>

fateh@sarbatkhalsa.world

ਸਰਬਤ ਖ਼ਾਲਸਾ Sarbat Khalsa

ਗੁਰਮਤਿ ਸਿਧਾਂਤ

ਪੰਚ-ਪ੍ਰਧਾਨੀ ਜੁਗਤਿ

੨੬ ਸਤੰਬਰ ੨੦੨੪

ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸ: ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ,
ਪ੍ਰਧਾਨ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖ਼ਾਲਸਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਿਹ।

ਵਿਸ਼ਾ: ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਛਾਪੇ ਵਿੱਚ ਆਏ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੁਧਾਈ ਸਬੰਧੀ ਪਹਿਲਾਂ ਭੇਜੀ ਚਿੱਠੀ (੨੬ ਜੁਲਾਈ ੨੦੨੪) ਬਾਰੇ ਯਾਦ ਦਿਹਾਨੀ।

ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਪ੍ਰਧਾਨ ਜੀ,

ਸਰਬਤ ਖ਼ਾਲਸਾ ਜਥੇਬੰਦੀ ਵੱਲੋਂ ੨੬ ਜੁਲਾਈ ੨੦੨੪ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਮ ਇਕ ਵਿਸਥਾਰਪੂਰਨ ਚਿੱਠੀ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ (ਦੋਬਾਰਾ ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਕੀਤੀ ਹੈ) ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਛਾਪੇ ਵਿੱਚ ਆਏ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੁਧਾਈ ਸਬੰਧੀ ਗੰਭੀਰ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸਵਾਲ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਸ ਚਿੱਠੀ ਵਿੱਚ ਕਈ ਅਹਿਮ ਬਿੰਦੂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ੧੯੫੨ ਅਤੇ ੧੯੬੪ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ, ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਜ "ਬਾਰ-ਬਾਰ ਅਤੇ ਗੁਪਤ-ਗੁਪਤੀ" ਕੀਤੀਆਂ ਸੁਧਾਈਆਂ, ਜਾਗਤ-ਜੋਤ ਐਕਟ 2008 ਅਨੁਸਾਰ SGPC ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ, ਅਤੇ ਛਪਾਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਰਦਰਸ਼ਤਾ ਦੀ ਲੋੜ।

ਇਸ ਗੰਭੀਰ ਮਸਲੇ 'ਤੇ ਸੰਗਤਾਂ ਵੱਲੋਂ ਵੱਧ ਰਹੀ ਚਿੰਤਾ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਅਜੇ ਤੱਕ ਉਸ ਚਿੱਠੀ ਦਾ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਵਿਦਵਾਨ, ਜੋ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਸਮਝਦੇ ਸਨ, ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਰੁਖਸਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਹੋਰ ਦੇਰੀ ਸਿਰਫ਼ ਕੌਮੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੀ ਕਰੇਗੀ।

ਇਸ ਯਾਦ ਦਿਹਾਨੀ ਰਾਹੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਅਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਤੁਰੰਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸੰਗਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਪਸ਼ਟ ਜਵਾਬ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਦੇ ਕਦਮ ਰੱਖੇ ਜਾਣ।

ਸਾਡੀ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਦੇਰੀ ਦੇ, SGPC ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਿਭਾਉਂਦਿਆਂ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਛਾਪੇ ਵਿੱਚ ਆਏ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੁਧਾਈ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਤੇ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੇ।

ਤੁਹਾਡੇ ਤੁਰੰਤ ਜਵਾਬ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦਿਆਂ।

ਗੁਰਮਤਿ ਤੋਂ ਸ਼ੇਧ ਲੈ ਕੇ ਕੌਮ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿਚ,

ਵੱਲੋਂ ਪੰਜ ਪ੍ਰਧਾਨੀ ਕੌਸਲ:

ਸ: ਨਿਰਮਲ ਸਿੰਘ (ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਕੈਨੇਡਾ), ਸ: ਗੁਰਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀਪੀ (ਬਹਿਰੀਨ), ਡਾ: ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਿੰਘ (ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ), ਗਿਆਨੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਪਾਲ ਸਿੰਘ (ਲੁਧਿਆਣਾ), ਸ: ਸਤਬੀਰ ਸਿੰਘ (ਦਿੱਲੀ)

<https://sarbatkhalsa.world>

fateh@sarbatkhalsa.world

ਸਰਬਤ ਖ਼ਾਲਸਾ Sarbat Khalsa

ਗੁਰਮਤਿ ਸਿਧਾਂਤ

ਪੰਚ-ਪ੍ਰਧਾਨੀ ਜੁਗਤਿ

੧੯ ਦਸੰਬਰ ੨੦੨੪

ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸ: ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਪ੍ਰਧਾਨ, ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।

ਵਿਸ਼ਾ: ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਛਾਪੇ ਵਿੱਚ ਆਏ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੁਧਾਈ ਸਬੰਧੀ ੨੬ ਜੁਲਾਈ ੨੦੨੪ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਚਿੱਠੀ ਬਾਰੇ ਦੂਜੀ ਯਾਦ ਦਿਹਾਨੀ।

ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਪ੍ਰਧਾਨ ਜੀ,

ਸਰਬਤ ਖ਼ਾਲਸਾ ਜਥੇਬੰਦੀ ਵੱਲੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ੨੬ ਜੁਲਾਈ ੨੦੨੪ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਛਾਪੇ ਵਿੱਚ ਆਏ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੁਧਾਈ ਸਬੰਧੀ ਇਕ ਵਿਸਥਾਰਪੂਰਨ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਚਿੱਠੀ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ (ਦੋਬਾਰਾ ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ)। ਯਾਦ ਦਿਹਾਨੀ ਲਈ ੨੬ ਸਤੰਬਰ ੨੦੨੪ ਨੂੰ ਵੀ ਚਿੱਠੀ ਭੇਜੀ ਸੀ।

ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਚਿੰਤਾਜਨਕ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਇੰਨਾ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਨਾ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਲਿਖਤੀ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਸਪਸ਼ਟ ਸਥਿਤੀ ਕੌਮ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਚੁੱਪੀ ਨਾ ਕੇਵਲ ਪੰਥਕ ਸੰਸਥਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਉੱਤੇ ਸਵਾਲ ਖੜੇ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਸੰਗਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਧ ਰਹੀ ਬੇਚੈਨੀ ਅਤੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਵੀ ਹੋਰ ਗਹਿਰਾ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਛਾਪੇ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਪਾਠ-ਭੇਦ ਕੋਈ ਸਧਾਰਣ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਮਸਲਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਪੂਰੀ ਸਿੱਖ ਕੌਮ ਦੀ ਆਸਥਾ, ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਅਤਿ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਬੀੜਾਂ ਵਿੱਚ ਆਏ ਅੰਤਰ, ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਜ "ਬਾਰ-ਬਾਰ ਅਤੇ ਗੁਪਤ-ਗੁਪਤੀ" ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ SGPC ਦੀ ਨੈਤਿਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਬਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮਸਲੇ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਅਤੇ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹੱਲ ਕਰੇ। ਇਸ ਲਈ, ਕੌਮ ਇਹ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਹੱਕ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਕਿ SGPC ਤੁਰੰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ:

- ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰੇ,
- ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੁਧਾਈ ਸਬੰਧੀ ਅੱਗੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਖਾਕਾ ਜਨਤਕ ਕਰੇ, ਅਤੇ
- ਪੂਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਅਤੇ ਕੌਮ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਵੇ।

ਇਸ ਰਾਹੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਗਾਹ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਹੋਰ ਚੁੱਪੀ ਜਾਂ ਟਾਲਮਟੋਲ ਕਬੂਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। SGPC ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਸਰਬਤ ਖ਼ਾਲਸਾ ਜਥੇਬੰਦੀ ਵਿਦਵਾਨਾ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਆਪ ਸਿਰੇ ਚਾੜ੍ਹਨ ਦੇ ਯਤਨ ਕਰਨ ਲਈ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋਵੇਗਾ।

ਅਸੀਂ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਯਾਦ ਦਿਹਾਨੀ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲੈਂਦਿਆਂ, ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਦੇਰੀ ਦੇ ਤੁਹਾਡਾ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਿਖਤੀ ਜਵਾਬ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ।

ਗੁਰਮਤਿ ਤੋਂ ਸ਼ੇਖ ਲੈ ਕੇ ਕੌਮ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿਚ,

ਵੱਲੋਂ ਪੰਜ ਪ੍ਰਧਾਨੀ ਕੌਸਲ:

ਸ: ਨਿਰਮਲ ਸਿੰਘ (ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਕੈਨੇਡਾ), ਸ: ਗੁਰਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀਪੀ (ਬਹਿਰੀਨ), ਡਾ: ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਿੰਘ (ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ), ਗਿਆਨੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਪਾਲ ਸਿੰਘ (ਲੁਧਿਆਣਾ), ਸ: ਸਤਬੀਰ ਸਿੰਘ (ਦਿੱਲੀ)

<https://sarbatkhalsa.world>

fateh@sarbatkhalsa.world

ਸਰਬਤ ਖ਼ਾਲਸਾ Sarbat Khalsa

ਗੁਰਮਤਿ ਸਿਧਾਂਤ

ਪੰਚ-ਪ੍ਰਧਾਨੀ ਜੁਗਤਿ

੨੬ ਜਨਵਰੀ ੨੦੨੬

ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸ: ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਪ੍ਰਧਾਨ, ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।

ਵਿਸ਼ਾ: ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਛਾਪੇ ਵਿੱਚ ਆਏ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੁਧਾਈ ਸਬੰਧੀ ੨੬ ਜੁਲਾਈ ੨੦੨੫ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਚਿੱਠੀ ਬਾਰੇ ਤੀਜੀ ਅਤੇ ਆਖ਼ਰੀ
ਯਾਦ ਦਿਹਾਨੀ।

ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਪ੍ਰਧਾਨ ਜੀ,

ਇਹ ਪੱਤਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਚਿੰਤਾ ਅਤੇ ਪੰਥਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਭਾਵ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਰਬਤ ਖ਼ਾਲਸਾ ਜਥੇਬੰਦੀ ਵੱਲੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ੨੬ ਜੁਲਾਈ
੨੦੨੫ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਛਾਪੇ ਵਿੱਚ ਆਏ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੁਧਾਈ ਸਬੰਧੀ ਇਕ ਵਿਸਥਾਰਪੂਰਨ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਚਿੱਠੀ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ (ਦੋਬਾਰਾ
ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ)। ਯਾਦ ਦਿਹਾਨੀ ਲਈ ੨੬ ਸਤੰਬਰ ੨੦੨੫ ਅਤੇ ੧੯ ਦਸੰਬਰ ੨੦੨੫ ਨੂੰ ਵੀ ਚਿੱਠੀ ਭੇਜੀ ਸੀ।

ਬੜੇ ਅਫ਼ਸੋਸ ਨਾਲ ਕਹਿਣਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਗੰਭੀਰ ਮੱਸਲੇ ਤੇ ਹੁਣ ਤਕ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਜੁਆਬ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਇਹ ਮਸਲਾ ਨਾ ਤਾਂ
ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਟਾਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਚੁੱਪੀ ਨਾਲ ਦਬਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। SGPC ਰਾਹੀਂ ਗਠਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ
੨੬ ਮਾਰਚ ੧੯੯੬ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ "ਬਾਰ-ਬਾਰ ਅਤੇ ਗੁਪਤ-ਗੁਪਤੀ" ਬੀੜਾਂ ਵਿੱਚ ਆਈ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਬਾਰੇ ਦਰਜ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਵਿਸ਼ਾ
ਹੈ। SGPC ਦੀ ਇਹ ਨੈਤਿਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਬਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੇ ਮਸਲੇ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਅਤੇ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹੱਲ
ਕਰੇ।

ਇਸ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ SGPC ਨੂੰ ਨਾਨਕਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੫੫੭ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਆਖ਼ਰੀ ਦਿਨ ੩੦ ਫ਼ੱਗਣ ਤੱਕ (13 ਮਾਰਚ 2026) ਤੱਕ ਆਪ ਜੀ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣਾ
ਰੁਖ਼ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਜਨਤਕ ਕਰਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਜੇ ਇਸ ਮਿਆਦ ਤੱਕ ਵੀ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਤਾਂ ਇਸ ਚੁਪੀ ਨੂੰ ਸਰਬਤ
ਖ਼ਾਲਸਾ ਜਥੇਬੰਦੀ ਵੱਲੋਂ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੇ ਮੱਸਲੇ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਨਾਨਕਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੫੫੮ ਦੇ ਆਰੰਭ, ੧ ਚੇਤ (14
ਮਾਰਚ 2026) ਤੋਂ ਬਾਅਦ, SGPC ਤੇ ਆਸ ਛੱਡ ਕੇ ਸਰਬਤ ਖ਼ਾਲਸਾ ਜਥੇਬੰਦੀ, ਪੰਥਕ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਵਿੱਚ, ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ
ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਨੂੰ ਦਰੁਸਤ ਕਰਨ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਕਾਰਜ ਲਈ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋਵੇਗੀ।

ਗੁਰਮਤਿ ਤੋਂ ਸੇਧ ਲੈ ਕੇ ਕੌਮ ਦੇ ਚਿੱਤ ਵਿਚ,

ਵੱਲੋਂ ਪੰਜ ਪ੍ਰਧਾਨੀ ਕੌਸਲ:

ਸ: ਨਿਰਮਲ ਸਿੰਘ (ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਕੈਨੇਡਾ), ਸ: ਗੁਰਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀਪੀ (ਬਹਿਰੀਨ), ਡਾ: ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਿੰਘ (ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ), ਗਿਆਨੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਪਾਲ ਸਿੰਘ
(ਲੁਧਿਆਣਾ), ਸ: ਸਤਬੀਰ ਸਿੰਘ (ਦਿੱਲੀ)

<https://sarbatkhalsa.world>

fateh@sarbatkhalsa.world

ਸਰਬੱਤ ਖ਼ਾਲਸਾ Sarbat Khalsa

ਗੁਰਮਤਿ ਸਿਧਾਂਤ

ਪੰਚ-ਪ੍ਰਧਾਨੀ ਜੁਗਤਿ

੧੪ ਮਾਰਚ ੨੦੨੬

ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸ: ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਐਡਵੋਕੇਟ,
ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।

**ਵਿਸ਼ਾ: ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੁਧਾਈ ਦੇ ਗੰਭੀਰ ਮਸਲੇ 'ਤੇ ਐਸ.ਜੀ.ਪੀ.ਸੀ. ਵੱਲੋਂ ਨਿਰੰਤਰ ਚੁੱਪੀ ਰਾਹੀਂ ਸਰਬੱਤ ਖ਼ਾਲਸਾ ਜਥੇਬੰਦੀ ਨੂੰ ਕਾਰਜ
ਸਿਰੇ ਚਾੜ੍ਹਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇਣ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ।**

ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਪ੍ਰਧਾਨ ਜੀ,

ਸਰਬੱਤ ਖ਼ਾਲਸਾ ਜਥੇਬੰਦੀ ਵੱਲੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ੨੬ ਜੁਲਾਈ ੨੦੨੫ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਛਾਪੇ ਵਿੱਚ ਆਏ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਸੁਧਾਈ ਸਬੰਧੀ ਇਕ
ਵਿਸਥਾਰਪੂਰਨ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਚਿੱਠੀ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ (ਦੋਬਾਰਾ ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ)। ਯਾਦ ਦਹਾਨੀ ਲਈ ੨੬ ਸਤੰਬਰ ੨੦੨੫, ੧੯ ਦਸੰਬਰ
੨੦੨੫ ਅਤੇ ੨੬ ਜਨਵਰੀ ੨੦੨੬ ਨੂੰ ਵੀ ਚਿੱਠੀ ਭੇਜੀ ਸੀ।

ਆਖਰੀ ਯਾਦ ਦਹਾਨੀ ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, "SGPC ਨੂੰ ਨਾਨਕਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੫੫੭ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ੩੦ ਫੱਗਣ ਤੱਕ (13 ਮਾਰਚ
2026) ਤੱਕ ਆਪ ਜੀ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣਾ ਰੁਖ਼ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਜਨਤਕ ਕਰਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਜੇ ਇਸ ਮਿਆਦ ਤੱਕ ਵੀ ਕੋਈ ਜਵਾਬ
ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਤਾਂ ਇਸ ਚੁੱਪੀ ਨੂੰ ਸਰਬੱਤ ਖ਼ਾਲਸਾ ਜਥੇਬੰਦੀ ਵੱਲੋਂ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੇ ਮਸਲੇ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਇਹ ਪੱਤਰ ਸਰਬੱਤ ਖ਼ਾਲਸਾ ਜਥੇਬੰਦੀ ਨੂੰ ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਦੇ ਮਸਲੇ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਲਈ ਤੁਹਾਡੀ ਚੁੱਪ ਰੂਪੀ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਵਿੱਚ
ਲਿੱਖ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ SGPC 'ਤੇ ਆਸ ਛੱਡ ਕੇ ਸਰਬੱਤ ਖ਼ਾਲਸਾ ਜਥੇਬੰਦੀ ਪੰਥਕ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ
ਪਾਠ-ਭੇਦਾਂ ਨੂੰ ਦਰੁੱਸਤ ਕਰਨ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਕਾਰਜ ਲਈ ਅਜ਼ਾਦ ਹੈ ਅਤੇ ਜਲਦ ਹੀ ਕਾਰਜ ਅਰੰਭ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਗੁਰਮਤਿ ਤੋਂ ਸੇਧ ਲੈ ਕੇ ਕੌਮ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿਚ,

ਵੱਲੋਂ ਪੰਜ ਪ੍ਰਧਾਨੀ ਕੌਸਲ:

ਸ: ਨਿਰਮਲ ਸਿੰਘ (ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਕੈਨੇਡਾ), ਸ: ਗੁਰਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀਪੀ (ਬਹਿਰੀਨ), ਡਾ: ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਿੰਘ (ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ), ਗਿਆਨੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਪਾਲ
ਸਿੰਘ (ਲੁਧਿਆਣਾ), ਸ: ਸਤਬੀਰ ਸਿੰਘ (ਦਿੱਲੀ)

<https://sarbatkhalsa.world>

fateh@sarbatkhalsa.world